FRANK HERBERT

Autorul celebrului
DUNE

CIUMA ALBĂ

Un abominabil act terorist și teribilele lui consecințe pentru specia umană

SF
Avertisment

EDITURA URANUS

FRANK HERBERT • CIUMA ALBĂ

FRANK HERBERT

CIUMA ALBĂ

Traducerea din limba engleză de

OANA CHIRIȚĂ - CEARA

Editura URANUS București

Editura Chișinău

1994

Coperta de ALEXANDRU IONESCU

Frank Herbert, THE WHITE PLAGUE

© Frank Herbert, 1982

Dreptul de reproducere a fost obținut de la Ralph Vicinanza Ltd., New York, SUA prin Gerd Plessel Agentur, München, Germania

Toate drepturile asupra acestei versiuni sunt rezervate Editurii URANUS, București, CP 7-62

ISBN 973-9021-12-3

PROLOG

Au și irlandezii foamea lor de putere, așa cum are, de altfel, oricare alt popor, o foame aprigă de a ajunge la acea Poziție Supremă care să-ți dea dreptul să le spui celorlalți cum trebuie să se comporte. E adevărat că la noi, irlandezii, ea îmbracă o formă deosebită! Iar aceasta vine de la faptul că ne-am pierdut datinile strămoșești — legile simple ale vieții, rădăcinile și locul familiei în inima societății. Guvernele continentului romanizat ne descumpănesc și ne fac frică. Ele și-au împărțit întotdeauna popoarele în două tabere — tabăra stăpânilor și cea a supușilor, ultima fiind, bineînțeles, mult mai numeroasă decât prima. Uneori lucrul acesta se face cu mare iscusință, ca în America, de pildă; lente acumulări de putere, de lege după lege, făcute pe nesimțite și toate, în final, manipulate de o elită, al cărei monopol este să înțeleagă perfect limbajul nedreptății. Să nu-i acuzați pe stăpâni! Asemenea separări de populație se bazează întotdeauna pe supuși docili. Iar lucrul acesta se poate întâmpla sub conducerea oricărui guvern, inclusiv al rușilor marxiști. Oricine privește cu atenție la sovietici deslușește o formă ciudată de îngăduință umană — faptul că au suportat edificarea unei copii aproape perfecte a regimurilor țariste: aceeași paranoia, aceeași poliție secretă, aceeași armată intangibilă, aceleași batalioane ale crimei și lagăre ale morții în Siberia, același capac de teroare așezat pe imaginația creatoare a oamenilor, aceleași deportări pentru toți cei care nu pot fi îndepărtați

prin crimă sau cărora nu li se poate, pur și simplu, cumpăra tăcerea. Totul seamănă mai degrabă cu o teribilă memorie artificială, maleabilă, instalată confortabil în întunericul minților noastre, gata în orice clipă să-și schimbe forma, să se trasforme într-o altă structură rudimentară, imediat ce arșița o atinge. Mă tem pentru forma lucrurilor, pentru forma care ar putea prinde contur după întâlnirea cu Ciuma lui O'Neill. Cu adevărat mă tem, fiindcă arșița este mare!

Fintan Craig Doheny

Fie ca lespedea de mormânt a iadului să-i fie pe veci culcuș!

— Vechi blestem irlandez

Era un Ford englezesc obișnuit, de culoare gri, cu volanul pe dreapta. În Irlanda, modelul acesta fusese parcă realizat în respectul legilor economiei spartane. John Roe O'Neill avea să-și amintească mereu brațul drept al șoferului în mâneca puloverului maron, așezat relaxat pe marginea ferestrei deschise a mașinii, în lumina filtrată de după-amiază a Dublinului. Un fragment condesat de coșmar, înghețat în amintire, care face ca tot restul lucrurilor înconjurătoare să dispară — doar mașina și brațul acela...

Alți câțiva supraviețuitori, martori și ei ai momentului, au comentat despre urma unei izbituri în aripa din față stânga a Fordului. Locul, spuneau ei, începuse să ruginească.

Vorbind de pe patul de spital, unul din martori a spus:

— Mașina era veche, o rablă și chiar îmi aduc aminte că m-am gândit atunci că cineva s-ar putea răni dacă, din greșeală, s-ar atinge de tabla aia spartă.

Doi dintre cei care își aminteau că au văzut mașina pe când aceasta tocmai părăsea Lower Leeson Street îl cunoșteau din vedere pe șofer, de pe vremea când omul încă mai purta uniforma de poștaș. Îl chema Francis Blay și era pensionar al serviciului poștal, dar lucra cu jumătate de normă ca paznic la un șantier de construcții din Dun Laoghaire. În fiecare miercuri, Blay pleca devreme de la lucru așa încât să aibă suficient timp pentru a face unele cumpărături și apoi să-și ia soția, pe Tessie, de la serviciu. O dimineață pe săptămână, tot miercurea, Tessie făcea pe secretara la o agenție de pariuri de pe King Street. Restul zilei, femeia îl

petrecea cu sora ei văduvă. Aceasta locuia în ceea ce fusese odată mica clădire de la poarta de intrare a orașului, acum reamanajată și care "era doar la câteva minute" de la drumul spre muncă al lui Blay. în Dun Laoghaire.

Era o zi de miercuri. Miercuri, 20 mai. Blay se îndrepta spre locul de unde trebuia s-o ia pe Tessie.

Ușa din stânga, deși părea neatinsă de accidentul care boțise aripa, avea totuși nevoie de o învârtitură bună de sârmă în jurul mânerului pentru a o ține închisă, dar zdrăngănea ori de câte ori mașina nimerea vreo groapă.

— Am auzit-o hodorogind când a dat colțul în St.Stephen's Green South, a declarat un martor. Numai din mila lui Dumnezeu marele nu eram și eu la colțul cu Grafton Street când s-a întâmplat nenorocirea.

Blay a făcut dreapta, a ieșit din St.Stephen's Green South, a intrat pe St.Stephen's Green West și, ținând mereu stânga, s-a îndreptat spre Grafton Street. Erau și rute mai bune pentru a ajunge la locul de unde o lua de obicei pe Tessie, dar acesta era "drumul lui" din totdeauna.

— Îi plăcea să vadă oamenii, a explicat Tessie. Dumnezeu să-l odihnească! Asta spunea că-i lipsește cel mai mult de când se pensionase din serviciul poștal — oamenii.

Blay, puțintel la trup și ridat la față, avea aspectul acela cadaveric, atât de comun printre celții în vârstă din sudul Irlandei. Purta o pălărie soioasă maron, în exact aceeași nuanță cu pulovărul lui peticit și conducea mașina cu detașarea răbdătoare a celui ce a făcut de nenumărate ori același drum. Și dacă cineva l-ar fi întrebat care este adevărul adevărat, ar fi răspuns că lui chiar îi plăcea să fie în mijlocul unui trafic intens, care să-i facă drumul mai încet.

Fusese frig și umed mai toată primăvara și, deși era încă înnorat, pătura de nori se subțiase și se simțea că vremea se va îmbunătăți. Numai câțiva pietoni mai purtau cu ei umbrelele. Copacii de pe St.Stephen's Green, la dreapta lui Blay, erau plini de frunze.

În timp ce Fordul înainta centimetru cu centimetru în traficul congestionat al străzii, de la o fereastră, la al patrulea etaj al clădirii Societății de Film Irlandeze, privea un bărbat, dând satisfăcut din cap.

Exact la timp!

Fordul lui Blay fusese selecționat tocmai datorită punctualității stăpânului lui, miercuri de miercuri. Pe lângă asta, a mai atârnat în balanță și faptul că Blay nu-l parca niciodată în fața casei de pe Davitt Road, unde

locuia împreună cu nevastă-sa. Îl lăsa întotdeauna mai încolo, pe strada principală, lângă un gard viu de care te puteai apropia uşor, venind din spate pe o cărare ascunsă vederii de un camion. Acesta fusese parcat în acelaşi loc şi în seara precedentă. Toţi vecinii îl văzuseră, dar nici unul dintre ei nu dăduse vreo importanţă faptului la momentul respectiv.

—Mereu sunt parcate camioane în locul acela, a spus cineva. De unde era să ştim noi?

Cel care privea de la fereastra clădirii Societăţii de Film avea multe nume, dar de născut se născuse ca Joseph Leo Herity. Era un bărbat mic de statură, solid şi cărnos, cu o faţă lungă, subţire şi palidă, aproape transparentă. Îşi pieptăna părul blond pe spate, drept şi lung până aproape de guler. Ochii îngropaţi în orbite erau căprui deschis, iar din nasul borcănat cu nări proeminente ieşeau fire aspre de păr.

Din punctul lui de observaţie de la etajul patru, Herity cuprindea cu privirea întreaga scenă a dramei pe care el însuşi avea s-o declanşeze. Peste drum, copacii înalţi ai parcului formau un perete de vegetaţie ce închidea în el fluxul de maşini şi pietoni. Statuia lui Robert Emmet trona în faţa clădirii, iar în stânga ei se putea desluşi plăcuţa în negru şi alb a unui WC public. Fordul lui Blay se oprise şi el, odată cu traficul, chiar în stânga ferestrei lui Herity. Un autobuz turistic alb cu dungi late albastre şi roşii copleşea cu mărimea lui Fordul lângă care staţiona. Gazele de eşapament se simţeau dens până la etajul patru.

Herity mai verifică o dată numărul de înmatriculare al maşinii lui Blay, aşa ca să se asigure. DA — JIA — 5028 şi mai era şi aripa dreaptă boţită de accident.

Şirul lung de vehicule începu să avanseze încet, apoi se opri din nou.

Herity privi scurt spre stânga, la colţul cu Grafton Street. Putea desluşi firma Lumii Jucăriilor şi a Societăţii Permanente Irlandeze la parterul clădirii în cărămidă roşie care avea să fie curând preluată de Banca Ulsterului. Fuseseră unele slabe proteste cu privire la asta, chiar şi un marş amărât cu câteva pancarte, dar totul se stinsese repede. Banca Ulsterului avea prieteni puternici în guvern.

Barney şi şleahta lui, gândi Herity. *Cred ei că noi nici habar n-avem de matrapazlâcurile lor pentru a face pace cu băieţii din Ulster!*

Fordul lui Blay se târî încă câţiva centimetri înspre colţul străzii, dar se opri din nou. Circulaţia de pietoni era foarte intensă la intersecţia dintre străzile Grafton şi St.Stephen's Green.

Un individ chel, îmbrăcat într-un costum bleumarin, se oprise chiar sub fereastra la care stătea Herity și privea atent afișele cinematografice. Doi tineri, împingându-și de ghidon bicicletele, își făcură loc pe lângă chelios.

Traficul era încă oprit.

Herity privi în jos la acoperișul mașinii lui Blay ce arăta obișnuită și nevinovată, atât de nevinovată! El însuși fusese unul din cei doi care s-au furișat în spatele camionului acoperit de rouă, aflat în imediata apropiere a locului unde Blay își parcase mașina cu o noapte înainte. În mâinile lui Herity se găsea pachetul cu plastilina pe care au lipit-o ca pe o bucată informă de mușchi murdar pe burta mașinii lui Blay. În inima pachetului era un minuscul radio-receptor, iar transmițătorul se afla chiar în fața lui Herity, pe pervazul ferestrei: un mic paralelipiped de metal negru care avea o antenă de sârmă subțire și două butoane — unul galben, celălalt roșu. Galbenul arma, roșul transmitea.

Herity aruncă o privire scurtă ceasului — trecuseră deja cinci minute peste Ora Zero. Nu era vina lui Blay. Afurisitul de trafic era de vină.

— Îți poți potrivi ceasul după Blay, spusese conducătorul echipei de recrutare. Moșul ăsta afurisit ar putea foarte bine conduce și un tren.

— Ce afinități politice are? a întrebat Greaves.

— Da' cui îi pasă de afinitățile lui politice? interveni Herity. Este perfect pentru ce ne trebuie nouă și va muri pentru o cauză măreață.

— Strada va fi plină de oameni, a spus Greaves. Și vor fi turiști, fără doar și poate; la vremea asta e plin de englezi.

— Noi i-am avertizat să-i oprească pe băieții din Ulster, a replicat Herity. *Greaves ăsta se comportă câteodată ca o babă plângăcioasă!* Știu ei la ce trebuie să se aștepte din partea noastră, dacă nu ne ascultă.

Și totul a fost hotărât și pus la punct atunci, pe loc. Iar acum, mașina lui Blay se târa centimetru cu centimetru înspre masa de pietoni de la colțul cu Grafton Street, pietoni între care se amestecaseră și posibilii turiști.

John Roe O'Neill, nevasta lui, Mary și gemenii lor, în vârstă de cinci ani, Kevin și Mairead, ar fi putut fi clasificați și ei drept turiști, deși John se aștepta să rămână în Irlanda vreo șase luni pentru a-și isprăvi lucrarea datorită căreia se afla acolo cu o bursă din partea Fundației Pastermorn din New Haven, Connecticut.

"Privire de ansamblu asupra cercetării genetice la irlandezi".

Încă mai credea că titlul era un pic pompos, dar, oricum, el nu era decât un pretext. Adevăratul studiu trebuia făcut atât pentru a determina societatea romano-catolică a Irlandei să accepte o nouă viziune asupra geneticii, cât şi pentru a analiza dacă această societate prezintă un oarecare potenţial pentru a face faţă noii explozii informaţionale din biologia moleculară.

În dimineaţa aceea de miercuri, proiectul studiului îl preocupa mult, dar avea de făcut o seamă de alte pregătiri şi acestea îl solicitau în egală măsură. La loc prioritar pe lista de trebuinţe imediate era transferarea unor fonduri din America la Allied Irish Bank. Mary voia să cumpere nişte pulovere "ca serile să nu-i prindă frigul pe ăştia mici".

— Uită-te la tine, o necăji John în timp ce ieşeau din Hotelul Sherbourne şi se amestecau în vâltoarea de turişti şi oameni de afaceri de pe stradă. Doar de patru zile eşti în Irlanda şi-ai şi început să vorbeşti ca cei de pe aici.

— Şi de ce nu? întrebă ea. Ambele mele bunici s-au născut la Limerick.

Izbucniră în râs, atrăgând atenţia unor trecători care le aruncară nişte priviri curioase. Copiii trăgeau de fusta lui Mary, nerăbdători să meargă la cumpărături.

Lui John i se părea că Irlanda îi priieşte lui Mary. Femeia avea un ten palid şi alb şi ochii foarte albaştri. Părul negru ca pana corbului — *păr spaniol,* cum îl numea familia ei — îi încadra faţa mai degrabă rotundă. Un chip drăgălaş. Piele şi trăsături de irlandeză sadea. Se aplecă s-o sărute înainte de a se despărţi de ei. Gestul lui o făcu să roşească, dar, mulţumită de manifestarea de afecţiune, îi zâmbi cald.

John o porni grăbit, fredonând încetişor, amuzat de el însuşi când recunoscu melodia: "Oh, ce dimineaţă minunată!"

Programarea lui de miercuri pentru "transferul de valută" era stabilită la ora două după-amiază, la Allied Irish Bank, pe colţul străzilor Grafton şi Chatham. Chiar la intrarea în bancă era o plăcuţă cu litere albe pe fond negru: "Pentru clienţii fără cont în banca noastră — la etaj!" Un om de pază în uniformă îl conduse pe scări până în faţa biroului directorului băncii. Charles Mulrain, un tip mic de statură şi nervos, cu părul de culoarea paiului şi ochii de un albastru spălăcit în spatele ochelarilor cu rame de aur, avea obiceiul să-şi atingă tot timpul colţurile buzelor cu arătătorul, mai întâi colţul din stânga, apoi pe cel din dreapta, după care să-şi şteargă, cu o scuturare de mână de sus în jos, cravata de culoare

închisă. Făcu o glumă nesărată despre biroul lui de la etajul întâi — "ceea ce dumneavoastră, americanii, numiți al doilea etaj."

— Confuzia nu durează decât până când te edifici, îl asigură John.

— Ei bine..., o atingere grăbită mai întâi a buzelor, apoi a cravatei. Cred că înțelegeți că noi facem, de obicei, acest fel de tranzacții la filiala noastră centrală, dar...

— Atunci când am sunat la telefon, m-au asigurat că...

— ... că o putem face ca o facilitate pentru client, spuse Mulrain. Ridică un dosar de pe birou, se uită înăuntru și dădu din cap. Da, această sumă... Dacă vreți să vă faceți comod aici în birou... Eu mă duc să aranjez formalitățile necesare și mă întorc imediat.

Mulrain ieși, aruncându-i lui John un zâmbet anchilozat din ușă. Rămas singur, John merse la fereastră, dădu la o parte perdeaua grea de dantelă și privi jos în strada Grafton. Trotuarele erau pline de oameni până la intrarea cu boltă în St.Stephen's Green, care se deschidea la două blocuri distanță în susul străzii. Traficul auto, într-un singur sens, pe două șiruri, umplea carosabilul, abia târându-se. Un tip îmbrăcat în alb curăța parapetul de la acoperișul centrului comercial, aflat vis-à-vis, în diagonală față de bancă, iar silueta lui, agitând o perie cu coadă lungă, era perfect profilată pe fondul unui șir de coșuri de fum de pe acoperiș.

Aruncând o privire către ușa închisă a biroului directorial, John se întrebă în gând cam cât va mai întârzia Mulrain. Aici totul era așa de înfiorător de formal. John își privi ceasul. Mary și copiii trebuiau să sosească în câteva minute. Plănuiseră să ia ceaiul undeva, apoi John va merge pe jos pe strada Grafton spre Trinity College unde-și va începe lucrul la bibliotecă — adevăratul debut al lucrării sale.

Mult mai târziu, John avea să privească înapoi cu ochii minții la aceste câteva minute petrecute la fereastra de la "etajul întâi" a biroului directorului băncii și să reflecteze la cum o cu totul altă înșiruire de întâmplări fusese pusă fără știrea lui în mișcare, implacabilă ca imaginile unui film, care, cadru cu cadru, se succedau inexorabil, fără ca cineva să mai poată schimba vreodată ordinea lor. Totul se concentra în jurul vechiturii lui Francis Blay și a unui mic transmițător VHF din mâinile unui om hotărât, aflat la o fereastră deschisă ce dădea în intersecția unde strada Grafton întâlnește St.Stephen's Green.

Blay, răbdător ca întotdeauna, avansa încet odată cu traficul. Herity, de la fereastra lui cu vedere de ansamblu, apăsă butonul de armare al transmițătorului, asigurându-se că antena spânzura afară peste pervaz.

Pe măsură ce se apropia de colțul străzii Grafton, mulțimea pietonilor îl forță pe Blay să oprească și, din această cauză, pierdu verdele pentru a putea face colțul. Auzi cum motorul diesel greu al autobuzului turistic eliberat de trafic câștigă viteză și-l dublează pe dreapta. Pe clădirea din stânga lui erau ridicate schele sprijinite de zidul aspru, iar un panou cu litere albe pe fond roșu se înălța deasupra construcției încă nefinisate "Această clădire este renovată de G.Tottenham Sons, Ltd." Blay privi spre dreapta și remarcă reclama înaltă, albastru pe alb a restaurantului Prestige, simțind un ghem de foame în stomac. Pietonii se strânseră într-o insuliță vie lângă mașina lui — o mulțime de oameni care așteptau să traverseze spre St.Stephen's Green, iar alții luptându-se să-și croiască drum printre mașinile oprite pe Grafton și care blocau trecerea lui Blay Masa de trecători era foarte densă în jurul lui Blay, unii mergând într-un sens, alții în sens opus. O femeie îmbrăcată într-un taior de tweed maroniu, cu un pachet alb sub braț și ținând cu ambele mâini doi copii mici, ezită în dreapta mașinii lui Blay, în timp ce căuta un spațiu de trecere printre oamenii care o înconjurau din toate direcțiile.

John Roe O'Neill, de la fereastra biroului directorului băncii, o recunoscu pe Mary. Ceea ce îi atrăsese mai întâi atenția fusese taiorul familiar și felul în care femeia își ținea capul, cu coiful ei de păr lucios, negru ca pana corbului. Zâmbi. Gemenii erau ascunși vederii lui de peretele de adulți care treceau grăbiți în jur, dar își putea da seama, din poziția lui Mary, că îi ținea de mână pe amândoi. O scurtă spărtură în zidul de oameni îi descoperi privirii creștetul capului lui Kevin și o parte din vechiul Ford cu brațul șoferului îmbrăcat în pulover maron, așezat pe rama ferestrei.

Unde dracu o fi directorul ăla? se întrebă iritat John. *Mary o să fie aici dintr-un minut în altul.*

Lăsă să cadă la loc perdeaua grea de dantelă și mai privi o dată la ceas

Herity, la fereastra deschisă de la etajul patru, dădu din nou din cap, aprobându-se pe el însuși, făcu un pas îndărăt și acționă butonul roșu al transmițătorului.

Mașina explodă sfâșiată în bucățele de jos în sus, chiar sub picioarele lui Blay, pe care îl proiectă afară împreună cu o mare bucată din tavanul Fordului. Corpul lui se zdrobi și se împrăștie dezmembrat. O fracțiune lată din metalul capotei zbură prin aer, făcând un arc lent și se izbi de acoperișul clădirii Societății Permanente Irlandeze, demolând coșurile de fum și spărgând țiglele.

Nu fusese o bombă de putere mare, dacă o comparai cu altele, dar fusese plasată de experți. Mașina se transformase într-un morman de fragmente de metal și sticlă — o minge de foc portocalie, asezonată cu așchii ucigătoare. O secțiune a capotei o decapită pe Mary O'Neill. Gemenii deveniră o parte a băltoacei de sânge proiectată în gardul de fier de peste drum ce mărginea St.Stephen's Green. Corpurile lor au fost ușor de identificat mai târziu, deoarece ei erau singurii copii de acea vârstă din mulțimea devenită victimă.

Herity nu pierdu timp să-și admire de la fereastră opera; zgomotul îi spunea tot ce trebuia să știe. Băgă transmițătorul într-un rucsac kaki mic și uzat, mai îndesă un pulover vechi, galben, peste, strânse șiretul de la gura sacului și și-l aruncă pe umăr. Părăsi clădirea prin spate, satisfăcut și vesel nevoie mare. *Barney și șleahta lui vor primi mesajul!*

John O'Neill ridică privirea de pe ceas chiar la timp pentru a vedea mingea de foc cum o învăluie pe Mary. Pe el l-a salvat de sticla geamului doar perdeaua grea de dantelă, care oprise toate cioburile, cu excepția unuia singur. Acesta îi tăie puțin pielea capului prin păr. Împins de șoc și pierzându-și echilibrul, căzu pe spate și se izbi de un birou. O clipă fu inconștient, dar se trezi repede și se ridică în genunchi, exact în momentul în care în birou intra grăbit și strigând directorul băncii:

— Doamne, Dumnezeule, ce-a fost asta?

John se împletici, ridicându-se până la urmă în picioare, respingând atât întrebarea cât și răspunsul care îi umblau prin cap ca un reflex după șoc. Trecu pe lângă director, dându-l la o parte și se repezi afară pe ușă. Mintea lui era încă pradă șocului, dar trupul își găsi singur drumul în jos pe scări. Lovi cu umărul o femeie și o împinse la perete, iar el ieși în stradă unde se lăsă purtat de mulțimea ce se înghesuia spre zona exploziei. Era un miros puternic de metal ars în aer și se auzeau urlete de durere și strigăte de groază.

Nu trecură nici câteva secunde și John fu oprit împreună cu alți curioși de cordonul de polițiști și voluntari care protejau zona incidentului de intruși. John încercă să-și facă loc cu coatele.

— Soția mea! urlă el. Am văzut-o. Era acolo. Soția mea și copiii noștri!

Un polițist îl apucă de ambele brațe și-l întoarse cu spatele, blocându-i vederea spre zona de stradă pe care stăteau împrăștiate bucățile de carne sfârtecată și sângerândă.

Gemetele răniților, strigătele disperate de ajutor și țipetele de oroare îl aduseră pe John într-o stare de furie oarbă. *Mary are nevoie de mine!* Se luptă să scape din brațele polițistului.

— Mary! Era chiar în fața...

— Vin ambulanțele, domnule! Se va acorda imediat ajutor! Trebuie să vă liniștiți. Acum nu puteți trece.

O femeie, la stânga lui John, spuse:

— Lăsați-mă să trec. Sunt asistentă medicală.

Vocea ei, mai mult decât cuvintele polițistului, îl liniști.

Oamenii ajutau. Era chiar și o asistentă medicală.

— Vor curăța imediat locul, domnule, spuse polițistul. Vocea lui era enervant, înnebunitor de calmă. Aveți o tăietură urâtă la cap. Haideți să vă ajut să ajungeți acolo unde sunt ambulanțele.

John îi permise polițistului să-l conducă. Printr-o spărtură în masa de oameni, văzu priviri curioase și auzi voci la dreapta lui *ooind* și chemându-l pe Dumnezeu să "vadă ce prăpăd" era acolo. Glasuri înspăimântate povesteau despre lucruri pe care John nu voia să le vadă. Dar, de știut, știa! Văzuse, doar, fragmentele de imagini pe lângă polițistul care îl ajuta să ajungă la un spațiu liber lângă gardul parcului.

— Așa, ușurel, domnule, spuse polițistul. O să vină imediat cineva să aibă grijă de dumneavoastră. Apoi adresându-se cuiva nevăzut: Cred că a fost lovit de un fragment volant. Sângerarea pare a se fi oprit.

John stătea sprijinit cu spatele de un zid zgâriat de cărămidă, din care, în urma exploziei, încă se mai ridica praful. Sub picioare simțea scârțâind sticla spartă. Printr-o deschidere în masa de privitori se vedea un fragment din măcelul însângerat de la colțul străzii, oameni care se mișcau și se aplecau peste carnea sfârtecată. I se păru că recunoaște haina lui Mary în spatele unui preot îngenunchiat. Undeva în el exista chiar o înțelegere a ceea ce vedea. Dar mintea lui rămânea înghețată, rigid închisă între niște limite. Dacă și-ar fi dat drumul să gândească liber, atunci evenimentele ar fi curs — timpul și-ar fi reluat mersul... — un timp fără Mary și fără copii. Era ca și cum un grăunte minuscul de luciditate se păstrase intact în interiorul lui, un grăunte minuscul ca o piatră prețioasă, care înțelegea, care *știa*..., dar nimic altceva nu putea fi lăsat să miște.

O mână îi atinse brațul.

Ca un curent electric. Țipătul erupse din el — agonizant, purtându-și ecoul în josul străzii, făcând oamenii să se răsucească pe călcâie pentru a se holba la el. Flashul unui fotograf îl orbi pentru o secundă, amuțind

țipătul, dar el încă îl mai auzea hăulind în capul lui. Era mai mult decât un urlet primordial. Venea de undeva, dintr-o zonă mult mai adâncă, mai adâncă decât bănuise el vreodată, o zonă pe care nici nu o cunoscuse până atunci și împotriva căreia nu avea protecție. Doi însoțitori de ambulanță, îmbrăcați în alb, îl apucară de brațe. Își simți haina trasă de pe el, cămașa sfâșiată. Un ac de seringă îl înțepă în braț. Îl duseră grăbiți la ambulanță, îl urcară înăuntru și simți o amețeală copleșitoare măturându-i memoria și învăluindu-i mintea.

Mult timp după, memoria lui refuză să reproducă acele minute de șoc. Își amintea mica mașină, brațul maron de pe fereastră, dar altceva nimic. Știa că văzuse ceea ce văzuse: explozia, moartea! Conștientizarea intelectuală se certa cu faptele. *Eram la geam doar, trebuie să fi văzut explozia!* Dar particularitățile, faptele stăteau ascunse în spatele unui ecran pe care el nu-l putea străpunge, înghețate în interiorul lui și cerând să se acționeze cumva, altfel lucrul acela teribil va mușca în el și-l va aneantiza.

Disperarea și durerea fac casă mai bună cu sufletul celtic decât bucuria și sentimentul victoriei. Orice bucurie celtică își are partea ei de suferință. Și orice victorie duce inevitabil la disperare.

— Fintan Graig Doheny

Stephen Browder citi despre atentatul cu bombe din Grafton Street, în timp ce stătea pe iarbă în curtea Școlii de medicină a Colegiului Universitar din Cork. Fiindcă era deja în anul trei de studii, Browder învățase suficient ce era aceea rutină școlară pentru a-și îngădui o oră bună de pauză la prânz și posibilitatea de a-și trage puțin sufletul între orele de curs. Alesese acest loc pentru a-și mânca sandvișurile, deoarece unele dintre elevele cursului de surori medicale veneau și ele tot aici, iar, printre ele, se afla de cele mai multe ori și Kathleen O'Gara.

Ziua caldă adusese multă lume în curte. Toți preferau verdele ierbii monstruozității gotice din piatră rece — școala lor de medicină, care părea a fi mult mai potrivită ca închisoare — menire pe care o și avusese pentru o vreme — decât pentru desfășurarea unei activități moderne, de studiu științific.

Examiner, ziarul local pe care tocmai îl ținea în mână, nu era decât un pretext, dar privirea îi fusese furată de imaginea inedită a unui bărbat urlând — *"Turist american își pierde familia în atentat"* — și citi povestea dând din cap, din când în când, impresionat de grozăvia întâmplării.

Atenția pe care i-o acorda Browder lui Kathleen O'Gara nu trecuse neobservată printre elevele de la Școala de asistente medicale. Fetele o necăjeau mereu pentru asta.

— Uite-l, Katie, hai că-ți împrumut eu batista mea s-o lași să cadă ca din greșeală în fața lui.

Kate roșea, dar nu se putea abține să nu se uite la Browder, așezat pe iarbă la o oarecare distanță de ea.

Stephen era un tânăr slăbănog și stângaci, cu părul blond ca nisipul și ochi albaștri așezați distanțat pe fața lui deschisă. Întreaga lui ființă promitea celui care îl privea că va deveni negreșit un demn reprezentant al categoriei aceleia speciale de medici de cabinet cu umerii aduși și care inspiră deplină încredere atunci când statura lor înaltă se apleacă peste pacient cu bunătate și competență. Lui Kate îi plăcea aerul de permanentă îngândurare, pe care îl vedea la el. Sfiiciunea de acum avea să se transforme fără greș într-o condescendență blândă și într-o austeritate moderată, în perfect acord cu trăsăturile fin modelate ale feței lui.

Browder ridică ochii de pe ziar și-i întâlni pe cei ai lui Kate. Întoarse apoi privirea repede în altă parte. De două săptămâni încheiate tot încerca să-și adune curajul și să găsească o cale de-a o invita să iasă undeva cu el. Iar acum se certa singur în gând că nu reușise să-i zâmbească atunci când fata îi prinsese privirea.

Nu putea să explice exact de ce fata asta îl atrăgea atât. Avea o siluetă tinerească, un pic în genul bondoc, dar care arăta foarte bine. Pielea ei era dintre cele ce lasă vederii vinișoare subțiri și dă un aspect de piersică tenului. Părul — părul, ei, da!, era de un frumos castaniu roșcat, parte a moștenirii vikinge, iar ochii căprui închis erau așezați adânc în orbite sub o frunte lată. Aflase că era o elevă bună, inteligentă și veselă și auzise și pe alte colege de-ale ei spunând:

— Nu-i ceea ce se cheamă o frumusețe, dar e suficient de drăguță pentru a-și găsi ușor un soț.

E frumoasă în felul ei aparte, gândi el.

O privi din nou și din nou ochii lor se întâlniră. Ea zâmbi, iar el se strădui să-i întoarcă zâmbetul înainte ca legătura dintre ei să se destrame. Inima îi bătea cu repeziciune și se aplecă peste ziar pentru a-și oferi un moment de gândire. Imaginea omului care urla se holba la el din pagină, dându-i fiori reci pe șira spinării. Bietul de el, își pierduse întreaga familie în explozie — soția și cei doi copii. Pentru o clipă, lui Browder nu-i fu greu să se imagineze pe el însuși căsătorit — și cu copii, bineînțeles — cu Kate O'Gara. Și, apoi, că-i pierde în felul acesta. Pe toți. Așa, pe neașteptate. Tot ceea ce-l făcuse pe Stephen Browder să-și aleagă profesia de medic se revolta acum împotriva acelui atentat.

Oare există ceva pe lume care să merite asta?

Chiar reunificarea întregii Irlande, pentru care se ruga în mod solemn în zilele de sărbătoare — putea această reunificare să justifice un astfel de act?

Cei de la *Examiner* relatau că o ramură a Armatei de Eliberare Irlandeze — IRA —, Provoșii, revendicau atentatul. Unul dintre colegii lui, și el student la medicină, făcea explozive pentru ei. Simpatiile corpului universitar nu erau greu de intuit. Toți voiau ca britanicii să plece.

Jos Britanicii!

Browder își simți gândurile și sentimentele împărțite între afinitățile sale republicane și compasiunea pentru oamenii aceia din Dublin sfârtecați de explozie. Treizeci și unu de morți, șaptezeci și șase răniți și mutilați pe viață. Și toate astea doar pentru că niște indivizi din *Dail Eireann*, Camera Deputaților din Republica Irlanda, vorbeau despre un compromis. Nu va fi nici un compromis, nici o înțelegere cu britanicii. Niciodată!

Dar oare bombele aveau să rezolve vreodată ceva?

O umbră căzu pe ziar în fața lui. Browder ridică privirea și o văzu pe Kate O'Gara în picioare, uitându-se în jos la el. În grabă, se ridică și un manual de anatomie își împrăștie în iarbă paginile detașate împreună cu ziarul. Se uită la ea de sus, conștient pentru prima oară că este mai înalt cu mai bine de un cap.

— Tu ești Stephen Browder, nu-i așa? întrebă ea.

— Da... Da, eu sunt...

Fata avea o voce frumoasă și moale, remarcă el și, deodată, intui ce mare avantaj, ce dar putea constitui o astfel de voce într-o meserie ca a ei. Avea un timbru care te calma, care îți dădea curaj.

— Iar tu trebuie să fii Kate O'Gara..., reuși el să bâiguie.

Fata aprobă din cap.

— Te-am văzut citind despre atentat, cel din Dublin. Ce lucru groaznic.

— Așa este, fu el de acord. Și, imediat, înainte să-și piardă curajul: trebuie să te întorci la cursuri chiar acum?

— Doar câteva minute mai am libere.

— Și la ce oră termini? Era perfect conștient de faptul că roșise tot când îi pusese întrebarea.

Ea coborî privirea. *Ce gene lungi are!* gândi el. Cădeau ca niște pene lungi și fine pe obraz.

— Mi-ar fi plăcut să te pot vedea, spuse el. Și Dumnezeu îi era martor că era adevărul adevărat. Nici nu-și putea lua ochii de la ea.

— Mama mă aşteaptă acasă la cinci şi jumătate, spuse ea, privind în sus la el. Poate putem lua ceaiul undeva pe drum...

— Atunci, ne întâlnim aici după cursuri? întrebă el.

— Da! fata zâmbi şi o zbughi spre grupul de prietene care o aşteptau.

Una dintre ele, care îi privise pe cei doi în timp ce discutau, şopti unei colege:

— Dumnezeule! Mă bucur că în sfârşit s-a făcut!

Sfânta Irlandă nu a fost decât un nume, un mit, un vis, fără nici o legătură cu realitatea. A fost tradiția noastră, o parte din reputația noastră, confundată cu mitul că tot ce ne rămâne este doar onoarea câștigată pe câmpurile de luptă.

— Părintele Michael Flannery

Când se trezi și deschise ochii, John Roe O'Neill văzu un preot stând în picioare lângă patul lui. Simțea sub el salteaua tare și în nări un miros de antiseptice. Deci era la spital. Doctorul, un tip în vârstă și înalt, avea tâmplele albite. Purta un sacou verde de stradă, iar stetoscopul îi atârna afară din buzunar.

Ce caut eu aici? se întrebă John în sinea lui.

Acum vedea că era într-un pat de spital, într-un salon în care mai erau și alte paturi, fiecare cu numărul lui. Camera era mare, goală și impersonală, un loc închipuit cu răutate pentru a nega orice urmă de personalitate ocupantului, ca și cum cineva ar fi lucrat la asta în mod conștient și cu o mare cantitate de ură, realizând un spațiu ce nu reflecta nici un pic de căldură omenească. Dacă camera aceea ar fi putut vorbi, cuvintele ei ar fi fost: "N-ai să trăiești mult aici! N-ai să reziști!"

John încercă să înghită. Îl durea rău în gât. O visase pe Mary. În vis, ea înota mereu mai departe de el, într-o mare întindere de apă albastră, iar mișcările ei nu făceau nici cel mai mic zgomot, deși el vedea cum săreau picături de apă în jur.

— Mă duc la copii, spunea ea în vis. Asta auzise, dar nici un alt sunet făcut de apa prin care ea înota.

Și conștiința lui amorțită de somn gândi: *Bineînțeles că trebuie să se ducă la copii. Kevin și Mairead vor avea nevoie de ea!*

Se făcea în vis că mintea lui Mary era și a lui și că era ciudat de clară, de cristalină, ca starea de după o febră mare.

— Nu-mi simt corpul, spunea ea. Bietul de tine, John, te iubesc atât de mult.

În secunda următoare era treaz. Ochii îi ardeau în cap. Preotul și doctorul erau acolo, la picioarele patului. Totul în jur era verde și mirosea puternic a dezinfectant, complet altfel decât își amintea el despre spitalele americane. Peste tot mișunau surori cu capetele acoperite de bonete mari, albe, iar atunci când una dintre ele îl văzu treaz, se grăbi să iasă din salon. Jaluzeaua era trasă la o singură fereastră înaltă, aflată la stânga doctorului. Afară întuneric. Deci era noapte. Lumina venea de la becurile fără abajururi care atârnau de sârme lungi din tavanul înalt. Doctorul examina o foaie de observație prinsă cu o bucată de sfoară și un cârlig de tăblia patului.

— S-a trezit! spuse preotul.

Doctorul lăsă foaia de observație să spânzure de sfoara ei și privi la John din partea opusă a patului.

— Domnule O'Neill, te vei face bine. Până mâine dimineață vei fi pe de-a-ntregul întremat. Apoi se întoarse pe călcâie și ieși din cameră.

Preotul se aplecă peste John:

— Sunteți catolic, domnule?

— Catolic? Întrebarea i se păru pur și simplu stupidă. Sunt membru al parohiei St.Rose, eu... Și ce-i veni? De ce să-i spună preotului ăsta numele parohiei lui.

Preotul puse o mână mângâietoare pe umărul lui John.

— Haide, haide, fiule. Înțeleg foarte bine ce simți.

John închise ochii. Auzi târșâitul picioarelor unui scaun pe podea. Când îi redeschise văzu că preotul se așezase și-și apropiase fața de fața lui.

— Sunt părintele Devon. Știm cine sunteți, domnule O'Neill, după actele pe care le aveați la dumneavoastră. Apropo, e cumva posibil să fiți rudă cu O'Neill din Coolaney?

— Cum? Ce-ați spus? John încercă să se ridice în șezut, dar capul începu imediat să i se învârtească. Eu, ... nu, adică nu știu...

— Ar fi un lucru bun să aveți în jurul dumneavoastră familia într-un astfel de moment. Știți... Corpul soției dumneavoastră a fost identificat după geantă. N-am să intru acum în detalii...

Despre ce detalii vorbește omul ăsta? Își amintea un morman de tweed însângerat, dar nu-l putea plasa nici în timp, nici în spațiu.

— Veștile sunt foarte proaste, domnule O'Neill, spuse încet părintele Devon.

— Copiii noștri..., șopti John cu sufletul la gură, agățându-se cu disperare de ultima speranță. Gemenii erau cu ea...

— Ahhhh! articulă preotul. În privința asta, eu unul nu știu nimic. Au trecut niște ceasuri bune de atunci, și cu toată treaba aceea îngrozitoare de acolo, dar... Copiii erau cu ea atunci când...?

— Îi ținea de mână pe amândoi.

— Atunci, eu unul n-aș nutri prea multe speranțe. Ce lucru oribil! Să ne rugăm pentru sufletele celor dragi dumneavoastră...!

— Să ne rugăm? John își întoarse capul pe pernă, înăbușindu-și plânsul. Auzi cum scaunul zgârie podeaua, apoi pași apropiindu-se. O voce de femeie spuse:

— Părinte..., și încă ceva ce John nu putu să mai deslușească.

Preotul răspunse într-un murmur scăzut și de neînțeles.

Și iarăși vocea femeii, clară:

— Sfântă Fecioară! Soția și cei doi copii! Oh, bietul om!

John întoarse capul la timp pentru a vedea o asistentă cu spatele țeapăn și drept îndepărtându-se. Preotul era încă lângă el.

— Soția și copiii dumneavoastră erau și ei catolici? întrebă părintele Devon.

John scutură din cap la dreapta și la stânga. Simțea cum arde de febră și i se învârtește capul. La ce bun toate întrebările astea?

— O căsătorie mixtă, așadar! sună acuzator vocea preotului, care se grăbise să tragă o falsă concluzie. Ei, cu toate astea, sunt alături de dumneavoastră. Rămășițele trupești au fost duse la morgă. Putem decide mâine dimineață ce este de făcut cu ele...

Rămășițe trupești? gândi John. *Omul ăsta vorbește despre Mary și despre gemeni.*

Doctorul reveni și se opri de cealaltă latură a patului, în fața preotului.

Când se întoarse spre medic, John văzu că sora reapăruse lângă acesta, pe nesimțite, ca într-un soi de magie. Purta un șorț alb peste o rochie lungă și verde, iar părul era în întregime ascuns de o bonetă ca o glugă. Avea fața trasă și ceva ferm și sever în atitudine. În mâna dreaptă ținea o seringă.

— Ceva care să vă ajute să dormiți, spuse doctorul. Apoi vorbi părintelui Devon:

— *Garda*, Poliția noastră, va veni să vorbească cu dumneavoastră mâine abia. După ce pleacă ei, trimiteți după mine.

— Acum o să stingem luminile, spuse doctorul.

— Era și timpul... Sora avea o voce aspră, autoritară, o voce care se voia protectoare.

Fu ultimul lui gând înainte ca somnul să-l învăluie.

Dimineața aduse cu ea zgomotul făcut de strânsul ploștilor de peste noapte puse pe un căruț și duse afară din salon. John se trezi și imediat văzu un ofițer de poliție în uniformă, stând în picioare lângă pat, exact pe locul unde cu o zi înainte stătuse preotul.

— Mi s-a spus că e timpul să vă treziți. Ofițerul avea o voce caldă de tenor și o față lătăreață, pe care se veadeau clar vasele de sânge. Cascheta o ținea țeapănă sub brațul stâng. Scoase un carnețel din buzunarul tunicii și se pregăti să scrie. N-am să vă tulbur mai mult decât este cazul, domnule O'Neill. Sunt sigur, de altfel, că înțelegeți că există lucruri pe care trebuie și noi să le facem...

— Ce dorești? Vocea lui John era în continuare spartă și aspră și încă își simțea capul amețit.

— Vreți să-mi spuneți cu ce treburi în Republica Irlanda, domnule?

John privi fix în sus la ofițer.

Cu ce treburi? Pentru un timp, întrebarea hoinări fără țintă în mintea lui pe care o simțea îngroșată și plină de noduri. Trebui să se forțeze pentru a da un răspuns.

— Eu... O bursă a Institutului... Pentru cercetare...

— Și natura acestor cercetări?

— Gen... Genetica...

Ofițerul notă în carnețel, apoi:

— Și aceasta este meseria dumneavoastră, cea de cercetător?

— Eu... predau... biologia moleculară, biochimia... și..., inspiră adânc și tremurător, ... și la Școala de Farmacie deasemeni...

— Și asta în Highland Park, în statul Minnesota? V-am văzut actele... Sunt sigur că înțelegeți...

— Undeva pe lângă..., în apropiere...

— Și familia dumneavoastră de aici, din Republica Irlanda?

— Ne propusesem să încercăm s-o găsim, dacă...

— Înțeleg. Ofițerul notă din nou ceva în carnețel.

John simți că i se strânge un nod în piept. Abia reuși să-și găsească vocea:

— Cine... Cine a făcut-o?

— Cum, domnule?

— Bomba?

Chipul ofițerului deveni rigid.

— Se spune că cei care au revendicat atentatul ar fi de la IRA.

Un fulger înghețat străbătu trupul lui John. Perna tare de sub cap i se părea umedă și rece. *Revendicat?* Criminalii revendicau, ca și cum asta era ceva de mândrie!

Ulterior, John avea să se întoarcă la acest moment ca la debutul furiei ce pusese stăpânire pe întreaga lui viață. Acela fusese momentul când jurase:

Veți plăti! Ah, cum veți plăti!

Iar în mintea lui nu exista nici cea mai mică îndoială în privința modului în care avea să-i facă să plătească.

Vă dați seama că omul acesta o să schimbe harta politică a lumii de unul singur?

— Generalul Lucius Gorham, Consilierul Prezidențial al S.U.A. pentru probleme de afaceri externe vorbind Secretarului de Stat pentru apărare

Scrisorile de avertisment au început să sosească în săptămâna anterioară celei în care urma să se aniverseze un an de la atentatul din Grafton Street. Prima fusese astfel trimisă încât să ajungă în Irlanda prea târziu pentru a se putea reacționa împotriva ei. Altele plecaseră spre conducătorii politici ai lumii și acolo unde ajunseseră ele fuseseră tratate drept scrisorile unui dement, sau, în cel mai bun caz, înmânate specialiștilor. La început au fost numeroase — trimise la radio și rețelele de televiziune, destinate emisiunilor de știri, primilor miniștri sau președinților, capilor de biserici și așa mai departe. Mai târziu, s-a stabilit că unul dintre primele plicuri a fost expediat redactorului șef al unui ziar din Dublin, care-și avea birourile pe O'Connell Street.

Redactorul, un oarecare Alex Coleman, era un omuleț brunet și vioi, care-și făcea întreaga treabă într-o manieră blândă și potolită, chiar atunci când situația era de forță majoră. Datorită credinței sale neabătute în moderație, era considerat ca o ciudățenie printre colegi, dar, cu toate acestea, nimeni nu contesta permeabilitatea lui deosebită când era vorba de a detecta un filon informațional de calitate.

Coleman citi scrisoarea de mai multe ori, ridicându-și frecvent ochii de pe ea și privind în stradă, de la fereastra biroului aflat la etajul trei, la traficul de dimineață al Dublinului, care începuse deja să sugereze blocajul și obișnuitul lui mers de melc.

Să fie oare scrisoarea unui nebun?

Lectura ei nu lăsa impresia asta. Avertismentele și amenințările făceau să i se strângă, pur și simplu, camea pe el. Era posibil un astfel de

lucru? Cuvintele scrise acolo aveau un aer de educație, de sofisticare chiar. Scrisoarea era bătută la mașină pe hârtie de corespondență. Pipăi hârtia între degete. Marfă scumpă, de calitate.

Owney O'More, secretarul personal al lui Coleman, prinsese cu o agrafă o notiță: "Sper că este vorba de un nebun. Credeți că ar trebui să informăm Garda?"

Deci scrisoarea lucrase și asupra sensibilității lui Owney.

Coleman mai parcurse o dată, de la un cap la altul, mesajul, căutând printre rândurile lui un motiv întemeiat pentru a nu-l lua în seamă. Puse scrisoarea deschisă pe birou, în fața lui și apăsă pe butonul interfonului pentru a lua legătura cu Owney.

— Domnule? Vocea secretarului avea întotdeauna bruscheța militarului în ea.

— Verifică, te rog, dacă e ceva de semnalat în insula Achill, Owney! Dar să nu faci valuri. Află doar dacă se întâmplă ceva neobișnuit...

— Imediat.

Coleman își îndreptă din nou atenția asupra scrisorii. Era scrisă atât de direct, de clar și fără ocolișuri. Dezvăluia o hotărâre fermă și... da, un scop înfricoșător stătea la baza ei. Era un avertisment obișnuit de a publica "sau altfel"..., dar atunci...

Sunt pe cale să dezlănțui o răzbunare corespunzătoare asupra Irlandei, Marii Britanii și Libiei.

Justificarea exprimată în scrisoare făcu ca în mintea lui Coleman să se trezească o amintire:

Mi-ați făcut o imensă nedreptate când i-ați omorât pe cei dragi mie! Iar eu acum vă chem să dați socoteală de faptele voastre. Ați ucis-o pe Mary și pe gemenii noștri — Kevin și Mairead. Am jurat solemn pe memoria lor să mă răzbun. După faptă și răsplată!

Coleman apăsă din nou butonul interfonului și-i ceru lui Owney să verifice numele acelea din scrisoare.

— Și, fiindcă tot te ocupi de asta, sună și la College Hospital și vezi dacă poți să-mi faci legătura cu Fin Doheny.

— Adică cu Fintan Craig Doheny, domnule?

— Exact.

Și încă o dată citi scrisoarea. Fu întrerupt de sunetul simultan al telefonului și al interfonului. Owey spuse:

— Doctorul Doheny, domnule.

Coleman ridică receptorul.

— Fin?

— Arde ceva, Alex? Owney O'More are o voce de parcă ar fi fost opărit.

— Am primit o scrisoare de amenințare, Fin. Și sunt niște chestii tehnice în ea. Vrei să asculți un minut?

— Dă-i drumul. Vocea lui Doheny avea calitatea ecoului, ceea ce sugera că vorbea într-un interfon.

— Mai e cineva în cameră cu tine? întrebă Coleman.

— Nu. Dar ce este așa de important?

Coleman oftă și-și întoarse atenția asupra scrisorii, extrăgând referințele pur tehnice pentru a i le citi lui Doheny.

— E greu de spus doar din citirea scrisorii, spuse Doheny. Eu unul nu-i găsesc nici o greșeală în referirile la procesul de recombinare a ADN-ului. Știi, Alex, în felul acesta este posibil să fabrici, ca să zic așa, noi forme de boală... Dar de aici și până la...

— Adică vrei să zici că amenințarea poate fi reală?

— La întrebarea asta îți pot da, în deplină cunoștință de cauză, un răspuns categoric afirmativ.

— Deci, după părerea ta, n-ar trebui să trec cu vederea amenințarea.

— Eu, în locul tău, aș chema Garda.

— Și după părerea ta ar mai trebui să fac și altceva?

— Ei bine, lasă-mă să mă gândesc un pic și te sun eu să-ți spun.

— Încă ceva, Fin! Te rog să nu sufli un cuvânt despre treaba asta până nu-i dau eu de capăt.

— Of, voi, ziariștii, hârțogari și băgăreți! Dar în vocea lui Doheny era o umbră de zâmbet, care îl liniști pe Coleman. Ei da, Doheny vorbea *în deplină cunoștință de cauză.* Deci doctorul nu era prea îngrijorat. Cu toate acestea, povestea era un subiect grozav, gândi Coleman în timp ce punea receptorul în furcă. "Victima unui atentat cu bombe se răzbună!" Iar expertul medical spune că acest lucru este pe deplin posibil.

Vocea lui Owney veni prin interfon:

— Domnule, bomba aceea de la intersecția străzii Grafton cu St.Stephen's Green... Vă mai aduceți aminte?

— Păcătoșenia aia!

— Domnule, trei dintre victime purtau exact numele din scrisoare. A fost o oarecare Mary O'Neill ucisă împreună cu cei doi copii gemeni, Kevin și Mairead.

— Veniți din America, parcă.

— Soțul era la fereastra băncii aflate mai jos pe aceeași stradă și a văzut tot ce s-a întâmplat. Îl chema..., Owney făcu o pauză, apoi: doctorul John Roe O'Neill.

— Doctor în medicină?

— Nu, profesor de nu știu ce. Era aici cu o bursă a unei fundații, una din fundațiile alea cu care se tot laudă toți... și studia probleme de genetică sau... da, asta e ceea ce scrie aici, studii de genetică.

— Genetică, mormăi Coleman.

— Asta e ceea ce avem noi aici despre afacerea asta, domnule. O'Neill ăsta se ocupa de chimie fizică, un biofizician... și preda la o facultate de farmacie în State. Mai scrie aici că ar fi și proprietarul unei farmacii acolo în America.

Pe Coleman îl cuprinse brusc frigul. Simți cum ceva rău se furișase sub pământul țării lui, un ceva cu mult mai veninos decât șarpele pe care îl alungase Sfântul Patrick. Bomba aceea pusă de IRA ar putea să fie cunoscută drept cea mai groaznică greșeală din istoria omenirii.

— Ai reușit să stabilești legătura cu Achill? îl întrebă Coleman pe Owney.

— Liniile sunt blocate, domnule. Să trimitem un elicopter?

— Nu încă. Ia legătura cu Garda. Dacă liniile telefonice cu Achill sunt blocate, poate știu ei ceva. Ai făcut còpii după scrisoare?

— Două, domnule.

— Garda va cere originalul.

— Asta doar dacă n-au și ei una la fel, domnule.

— M-am gândit și eu la asta. Atâta doar că nu-mi place să pierd un atu atunci când îl am în mână. Am putea avea o exclusivitate, nu? Ei bine, cred că va trebui să riscăm. Mai privi o dată la scrisoarea de pe birou. Eu unul nu cred să existe oricum vreo șansă de a se ridica ceva amprente de pe ea, nu?

— Și noi ce facem, domnule? Îi dăm drumul în tipar?

— Owney, aproape că mi-e frică să n-o public. E ceva în scrisoarea asta! Faptul că singularizează insula Achill în felul ăsta..., ca pe o demonstrație; așa spune în scrisoare... o demonstrație...

— Domnule, v-ați gândit la panica care se stârnește?

— Deocamdată, fă-mi legătura cu Garda, Owney.

— Imediat, domnule.

Coleman ridică receptorul și o sună pe soția lui acasă, spunându- i pe un ton brusc și imperativ:

— Vor fi necazuri cu o chestie pe care tocmai vrem s-o publicăm. Vreau să iei băieții și să pleci imediat la fratele tău în Madrid.

Când femeia începu să protesteze, i-o tăie scurt:

— Aici are să fie iadul. Așa cred. Dacă voi sunteți aici, eu devin vulnerabil. Nu mai pierde timpul, pleacă imediat. Sună-mă din Madrid și-am să-ți explic atunci.

Puse receptorul la loc în furcă, simțindu-se oarecum caraghios, dar și ușurat. Panica? Dacă lucrul acesta se dovedește adevărat, va fi mai mult decât o panică. Privi scrisoarea, concentrându-se asupra semnăturii.

Nebunul.

Coleman începu să dea din cap încetișor, amintindu-și povestea supraviețuitorului irlandez de pe coșciugul plutitor, care, făcând o cruce din lopeți deasupra mormântului soției sale, în insula Gross, Quebec, jurase: "Pe cruce jur, Mary, jur să-ți răzbun moartea!"

Pe nevasta lui O'Neill o chemase Mary. Și acum, dacă omul cu scrisoarea era O'Neill, el își spunea simplu *Nebunul.*

Sunt un chin amintirile mele — un dulce chin.
— Joseph Herity

Structura transformării prinse a se contura încet în John Roe O'Neill. Procesul îl făcea să tremure pe neașteptate în unele momente, cu inima bătând să-i spargă pieptul, cu trupul înecat în transpirație rece. În asemenea clipe începea chiar el să se întrebe dacă nu cumva vechile credințe despre diavol și puterile lui de posesiune erau adevărate. Și cu el acum se întâmpla ceva asemănător — o altă personalitate îi ocupa în întregime carnea și nervii.

Mult mai târziu, ajunse la un acord personal cu acel *Celălalt,* chiar la un simțământ de familiaritate și identitate. Începu atunci să-l considere ca fiind, cel puțin parțial, creația lui, deși, în același timp, era ceva care se ridicase din întunericul primar, o creație deliberată, în scopul unic de răzbunare. Bineînțeles, vechiul lui Eu nu era răspunzător de această faptă cumplită. Profesorul blând, prietenul tinerilor, nu putuse contempla nici măcar pentru un minut un astfel de plan. *Celălalt* trebuia mai întâi să ia ființă pentru asta.

Pe măsură ce schimbarea progresa, John începu să se gândească la el însuși ca la Nemesis renăscută. Această Nemesis venea din trecutul însângerat al Irlandei, din toate trădările și crimele comise pe pământul ei și chiar purta în ea un răspuns împotriva exterminărilor făcute de celți asupra Primului Popor — *danaanii* — care trăiseră în Irlanda înaintea valurilor de invadatori din Britania și de pe continent. Se vedea pe el însuși ca un reprezentant al tuturor suferințelor și nedreptăților acumulate în Irlanda. Nemesis striga prin el:

— *Destul! Să se sfârșească odată!*

Dar *Celălalt* întreba:

— De ce să suporte Irlanda totul singură?

Teroriștii care o uciseseră pe Mary și pe gemeni fuseseră antrenați și înarmați în Libia. Iar în toată această afacere era și mâna murdară a Angliei — opt sute de ani de oprimare cinică! "Irlanda, conștiința vinovată a clasei dominante engleze!"

În momentul în care transformarea s-a fixat pe de-a-ntregul asupra scopului propus, John remarcă, cu mirare, și o schimbare a înfățișării lui fizice. Fostul ins, aproape grăsuț, devenise un bărbat slab și nervos, care îi evita pe vechii prieteni, refuza să răspundă la telefon și ignora până și orele fixate pentru întâlniri. La început, oamenii se simțiră datori să-i acorde circumstanțe: "Șocul îngrozitor al unei astfel de tragedii..." Fundația care îl trimisese inițial în Irlanda îi acorda o amânare, pe care nici n-o solicitase, însoțită de o scrisoare politicoasă și prevenitoare în care era întrebat dacă nu voia să cedeze locul unui alt cercetător. Facultatea îi prelungise concediul. Max Dunn, care avea grijă de farmacia familiei O'Neill, luă asupra lui toate deciziile financiare și-i spuse lui John să nu-și bată capul cu nimic și să aibă doar grija de a-și repune viața pe linia de plutire.

John înregistra fugitiv toate aceste lucruri. Transformarea lui devenise o adevărată obsesie. Într-o dimineață de sâmbătă se privi în oglinda din baie și știu că trebuie să se apuce de treabă. Mary și gemenii muriseră de patru luni. *Celălalt* era acum puternic în el: un nou chip, o nouă personalitate. Era în baia de la etaj a casei pe care Mary și cu el o cumpăraseră imediat după ce ea aflase vestea că este însărcinată. Prin fereastra deschisă ajungeau la el sunetele orașului universitar. Plutea un aer de toamnă, dar buletinele meteo pronosticau încă două săptămâni de "vreme mai caldă decât e normal pentru perioada aceasta a anului". John auzea mașina de tuns iarba a domnului Neri, vis-à-vis de casa lui. O bicicletă trecu pe stradă, claxonând. Copiii țipau, alergând spre parc. Era deja septembrie; știa asta. Și-și aminti cum țipau Kevin și Mairead în joaca lor prin grădina casei.

Neri opri motorul mașinii de tuns iarba. Doamna Neri fusese una din cele mai insistente vizitatoare.

— Ești numai pielea și osul, bietul de tine!

Dar doamna Neri avea o soră mai tânără, nemăritată și care-și cam pierduse răbdarea. În ochii grăsuței doamne Neri era o lucire de peștitoare.

John se apropie de oglindă și se privi cu atenție. Schimbările... Nu chiar un străin, dar altfel, ciudat.

De acum înainte, nu vor mai avea nici o fotografie cu acest chip... gândi el. Dar vor face desene și le vor răspândi în toate colțurile lumii. În acel moment încă îl mai frământa gândul... Știa că va face lucrul acela, știa că era perfect capabil de această performanță și că o va face negreșit. Țipătul lipit de gardul din St.Stephen's Green pusese în mișcare acel *ceva*, ca un început lent al unei avalanșe. *Las-o să vină!* gândi el.

Chiar în dimineața aceea, își scoase casa la vânzare și, deoarece proprietățile din apropierea Colegiului erau la mare căutare, nu trecură nici două săptămâni până s-o vândă unui "asistent tânăr și drăguț", cum îl prezentase femeia de la Agenția de Vânzări Imobiliare. Pentru John, toate aceste persoane erau ca niște chipuri șterse din vis. Gândurile lui toate alergau înainte spre lucrul care trebuia făcut și care-și aștepta realizarea. "Tânărul și drăguțul asistent" voia să știe când se va întoarce doctorul O'Neill la catedra lui.

— Am auzit cu toții despre tragedie, bineînțeles, și mi-e foarte clar de ce vreți să vindeți — toate amintirile de aici...

Nimic nu-i este clar, gândi John.

Dar tranzacția îi băga în buzunar o sumă frumușică: 188.000 de dolari. Femeia de la Agenție încercă să-i explice lui John despre obligațiile de taxă și se străduí să-i vândă "o investiție mult mai bună, e drept puțin mai departe, dar pe o bucată de pământ care este sigur că-și va spori valoarea în următorii zece ani".

John o minți, spunându-i că avocații lui se ocupau deja de afacerea asta.

Lucrurile din casă îi mai aduseseră o sumă surprinzătoare — 62.000 de dolari, dar e drept că tatăl lui Mary îi lăsase niște cărți vechi și valoroase și două tablouri de preț. Mobila familiei ei includea niște antichități, un lucru la care John nu gândise niciodată până atunci. Pentru el, mobila fusese întotdeauna doar ceva care umplea spațiile unei case și atât. Fondul pe care îl depuseseră la Colegiu pentru educația gemenilor se ridica la 33.000 de dolari. Mai era și renta McCarthy de la mama lui John, în contul căreia Banca îi împrumută 56.000 de dolari. Micul lor portofoliu de acțiuni se ridica la 28.900 de dolari. Conturile de la Banca la care Mary depusese așa de chibzuit în toți acei ani îi mai aduseseră 31.452 de dolari. Aproape 30.000 de dolari mai rămăseseră încă din bursa ce i se acordase la plecarea în Irlanda, bani pe care nu-i transferase la Banca Irlandeză, păstrându-i într-un cont cu dobândă mare, pe care

Fundația îl acceptase. Salariul lui, din care se extrăseseră toate reținerile, a mai ridicat suma cu 16.000 de dolari.

Prietenii și asociații nu remarcaseră decât suprafața activității lui, considerând-o "un semn bun al revenirii la normal".

Cea mai delicată parte a tranzacțiilor au constituit-o discuțiile cu Serviciul pentru Taxe Interne și vânzarea farmaciei, care fusese proprietatea familiei mamei lui de două generații încoace. Max Dunn a spus că înțelege reticențele lui John de a face publică vânzarea și apoi "chiar vreau să păstrez numele de McCarthy deasupra ușii". Din împrumuturi făcute în familie, Dunn veni cu suma de 78.000 de dolari ca plată și fu de acord cu o prelungire de un an la plata taxelor de interes — pe care, de altfel, John nu intenționa să le mai ridice vreodată. Tot ceea ce voia el erau cei 78.000 de dolari. Bani gheață!

Reuși să adoarmă vigilența Serviciului pentru Taxe Interne cu plata unei sume mai mult simbolice de 5.000 de dolari și cu o scrisoare de la contabilii care se ocupau de afacerile lui, în care se explica că, datorită unei tragedii personale și a problemelor clientului lor, era nevoie de un oarecare timp pentru a pune la punct problema taxelor. Serviciul, impresionat de ceea ce i se întâmplase lui John și nedorind să-și facă reclamă proastă, acordă o amânare de șase luni.

În ziua în care părăsi Highland Park în combi-ul lui, John avea ascunși în spatele mașinii, într-o cutie protejată asigurată contra incendiului, în care odată își ținuse testamentul și actele de proprietate, aproape 500.000 de dolari. Mașina era plină ochi cu aparatura laboratorului lui personal, ambalată cu atenție, peste care pusese și computerul. Cele două valize cu haine au trebuit asigurate cu centura pe scaunul din față, de lângă el.

Prietenii au acceptat povestea cu faptul că voia să găsească "un loc undeva, mai departe de toate amintirile..."

Târziu, în aceeași seară, își lua cina la aproape 550 de kilometri distanță de locul pe care încetase să-l mai numească "acasă", într-un restaurant la marginea șoselei, ce mirosea a ulei rânced. Alesese o masă de la care putea vedea afară mașina parcată și remarcă stratul de praf care îi dădea un aer obosit. Asta era bine. Pe bara din față încă se mai vedea o mică adâncitură, opera lui Mary de când încercase odată să scoată mașina dintr-o parcare în fața unui magazin alimentar. John părăsi localul fără să-și termine masa și nici nu-și mai amintea măcar ce anume comandase.

Găsi pe drum un motel cu parcarea sub o copertină lângă fiecare căsuță în parte. Puse cutia cu bani sub pat, vechiul Colt 38 al tatălui lui sub pernă și se întinse pe spate, complet îmbrăcat, fiind sigur că nu va putea dormi. Simțea parcă prezența sub pat a cutiei. Banii însemnau energia necesară realizării lucrului pe care îl avea de făcut. Orice sunet venit din afară îi trezea o reacție acută. Luminile farurilor de la mașinile care fugeau pe șosea, măturând fulgerat draperiile ferestrei, îi făceau inima să bată mai tare. Activitatea exterioară diminua pe măsură ce noaptea se instala și-și spuse că, totuși, ar putea să tragă un pui de somn. Îl trezi o mașină care tocmai pornea, iar atunci când deschise ochii, văzu lumina gri a dimineții tivind marginile draperiei.

Și-i era foame.

"Cei doi copii morți numai simpatie n-or să ne atragă... Nu puteai să mai aștepți un pic?"

—Kevin O'Donnell

"De unde stăteam eu, în spatele ferestrei, n-aveam cum să-i văd."

— Joseph Herity

În lunile care au urmat întâlnirii lor din curtea facultății, Stephen Browder și Kate O'Gara au făcut pași înceți, măsurați de la o simplă cunoștință spre ceea ce mama ei numea "o înțelegere".

— Iese cu tânărul acela care se face doctor, i-a mărturisit mama lui Kate unei vecine.

— Ei, da! Asta zic și eu partidă, a replicat vecina.

— Da, da' nici Kate a mea nu-i de pe drumuri; mai are puțin și iese asistentă medicală.

— O să fie un lucru minunat cu cei doi doctori în casă, fu de acord vecina.

Într-o vineri, târziu în octombrie, Stephen împrumută mașina unui coleg de facultate, fiindcă aranjase cu Kate s-o ducă la Blackwater Hilltop, la sud de Cork, să ia masa acolo și apoi să danseze. De o lună încheiată economisea bani pentru această ieșire și nu-i fusese tocmai ușor. B-H, așa cum era cunoscut localul în tot Corkul, avea reputația unei "bombe", dar berea lor Guiness era cea mai bună din regiune, iar bucătarul reușise să atragă clientelă care venea anume de la Dublin pentru el.

Mașina era un Citroen vechi de șase ani, iar pe una din laturi, spre spate, se puteau vedea câteva șiruri de zgârieturi de când răsese într-o depășire parapetul unui pod. Fusese odată de un gri metalizat, dar tânărul ei proprietar o revopsise în verde fluorescent.

Kate, încercând să-și reprime serioase sentimente de vinovăție, îi spusese mamei ei că aveau să se ducă împreună cu alți studenți la un târg de toamnă din Mallow și că plănuiseră să vadă și focurile de artificii, apoi să ia masa împreună și să asculte niște muzică.

Mama ei, care-și amintea de ieșiri similare din propria ei tinerețe, o avertiză:

— Fii atentă, Katie! Să nu-i permiți tânărului să-ți facă avansuri...

— Stephen e serios, mamă.

— Și eu sunt foarte serioasă!

— Mă întorc cam pe la 12, poate puțin după, mamă.

— E foarte târziu, Katie. Ce-or să-și închipuie vecinii?

— Dar nu le dau nici un motiv să-și închipuie ceva, mamă.

— O să stați împreună cu ceilalți tot timpul, nu-i așa?

— Tot timpul, minți Kate.

Imediat ce se văzu în mașină cu Stephen, sentimentele de vinovăție o făcură să fie nervoasă, iar de descărcat nu avea pe cine altcineva să se descarce decât pe el. Cerul era încă luminos în lunga lui înserare și o lună mare, portocalie și aproape plină, grea de promisiunea unei nopți senine, atârna jos chiar deasupra orizontului. Kate privea fix în fața ei, drept la lună, intens, copleșitor conștientă de prezența lui Stephen lângă ea și de intimitatea creată de spațiul restrâns al mașinii care torcea încetișor, emanând un miros slab de benzină arsă. Stephen nu era un șofer experimentat și încerca să suplinească acest lucru reducând viteza. Mai multe mașini îl depășiseră strâns și în mare viteză, forțându-l să țină și mai tare stânga.

— De ce mergem așa de încet? întrebă Kate.

— Avem tot timpul, îi răspunse Stephen.

Tonul lui calm, măsurat, o înfurie.

— N-ar trebui să facem ce facem, Stephen, iar tu știi asta la fel de bine ca mine.

El își luă privirea de la drum pentru a se uita fix la ea, iar mașina urmă calea privirii lui, depășind banda pavată din stânga și ieșind pe pietrișul de lângă șosea. Stephen trase de volan și mașina își reluă drumul firesc.

— Dar, n-ai spus tu că vrei să mergi..., începu el.

— Și ce dacă-am spus...? Tot nu-i bine.

— Katie, ce-i cu tine?

— Am mințit-o pe mama. Două lacrimi i se scurseră pe obraji. O să stea toată seara să aștepte acasă și-o să-și facă numai griji. Nu-i e nici ei ușor, Stephen, să știi, de când a murit tata.

Stephen opri mașina într-un refugiu. Se întoarse cu fața la ea:

— Katie, știi foarte bine care sunt sentimentele mele față de tine.

Întinse mâna s-o atingă, dar fata se feri.

— Nu vreau să fii supărată, spuse el.

— Atunci hai să mergem cu adevărat la târg. Fata îl privi cu ochi sclipind umed de lacrimi. Cel puțin așa nu va fi chiar o minciună.

— Dacă așa vrei tu, Katie.

— Oh, da, da, așa vreau...

— Atunci așa vom face.

— Ai să poți economisi și ceva bani în felul acesta, spuse ea și-l luă de mână. Și-ai să-ți poți cumpăra stetoscopul ăla nou pe care ți-l dorești de atâta vreme.

Stephen îi sărută degetele, dându-și seama că tocmai fusese manevrat și că era foarte posibil ca acest lucru să se repete de multe ori în viața lor comună. Mai mult decât orice altceva, treaba asta îl amuza. Nu avea nici o îndoială că se vor căsători după ce își va lua el diploma. Iar gândul de a economisi bani și beneficiile pe care asta i le-ar putea aduce lui era un lucru care i se potrivea perfect lui Kate. El unul nu menționase decât o singură dată nevoia unui nou stetoscop. Fata își retrase din nou mâna.

Farurile unei mașini care se apropia o învăluiră într-o scurtă strălucire, lăsîndu-i imaginea ei cum stătea țeapănă, cu pumnii strânși în poală și ochii strâns închiși.

Te iubesc, Katie! spuse el.

Oh, Stephen, oftă ea. Câteodată mă doare tot corpul de dragostea pentru tine. Doar că...

— Doar că e grea așteptarea, spuse el.

— Mergem la Mallow? întrebă ea.

El întoarse mașina în direcția din care veniseră, gândindu-se în timp ce conducea ce noroc avusese s-o întâlnească pe Kate.

— Hai să ocolim Corkul, spuse ea. Dacă ne vede cineva..., ei, știi tu, n-ar trebui să fim văzuți venind din direcția asta.

— Știu eu o scurtătură care iese în Mallow Road, spuse el.

Fata zâmbi în întuneric.

— Ăla e locul unde le duci pe toate fetele cu care te întâlnești?

— Katie!

— Știu că nu-i frumos din partea mea să te zgândăr, spuse ea.

Își continuară mersul în tăcere, în vreme ce Stephen se angajă pe un drum îngust de țară, mărginit pe ambele părți de un gard viu înalt, care îi duse repede în Mallow Road, la kilometrul optsprezece.

— O să ne oprim la Bridge House să luăm benzină, spuse Stephen. Au acolo și un mic restaurant.

— O să găsim de mâncare la târg, spuse ea.

— Nu ți-e foame?

— Acum că mă întrebi, n-ar fi rău un sandviș.

Și mult mai ieftin, gândi el. Kate rareori renunța la a fi practică. Era o trăsătură de caracter pe care el o admira. Ar fi un foarte bun manager, un bun om de afaceri.

La Bridge House cumpără două sandvișuri cu carne de vacă și două sticle de bere Guiness, dându-i-le lui Kate pe fereastra deschisă a mașinii, înainte să plătească pentru benzină.

— Tipul de aici spune că e cam subțire cauciucul din stânga față, spuse fata.

— Am aruncat un ochi și la cea de rezervă, spuse mecanicul. Vreți să pun să v-o schimbe?

— Nu. Stephen scutură din cap. Nu mai avem mult de mers.

— Să fiu în locul dumneavoastră, eu aș merge încet, spuse mecanicul. Luă banii de la Stephen și înapoie restul. Încet ca o căruță de cămătar, al cărei cal e gata bun de dus la fabrica de clei.

Stephen ezită, apoi:

— Deci, încet... Așa vom face.

Scoase mașina ușurel în șosea în spatele unui camion lung, care luă viteză și se îndepărtă de ei, în timp ce Stephen continuă drumul cu patruzeci la oră.

Acum că aveau motiv să meargă încet și că se îndreptau spre Mallow, Kate se simți deodată mulțumită. Își sprijini capul de spătarul scaunului și privi la Stephen. Era bine aici cu el. Își putea foarte ușor imagina o viață întreagă de interludii așa ca acesta. Vor începe prin a economisi pentru o mașină, gândi ea. Și asta cât mai curând, fiindcă mașinile erau foarte scumpe. Tocmai voia să-i spună și lui la ce se gândise, când cauciucul din stânga față explodă. Virând brusc spre marginea drumului, mașina izbi un morcov, sări peste el și aterizâ alunecând pe iarbă, printre cei doi pari ai unei porți dărâmate. Poarta în sine se sprijinea pe parul din dreapta, lăsând calea liberă.

Stephen trase adânc aer în piept de câteva ori cu gura deschisă, apoi spuse:

— Katie, e în regulă? Ai păţit ceva? Mâinile cu care ţinea strâns volanul îl dureau.

— Un pic zdruncinată, spuse ea. N-ar trebui să ajungem cu maşina măcar la drum?

Stephen înghiţi şi uşurel conduse maşina pe drumul pe care creştea acum iarbă. Acesta făcea la stânga aproape imediat, iar luminile farurilor scoaseră la iveală ruina unei case de ţară arse, cu grinzile acoperişului înnegrite de foc şi prăbuşite toate în mijlocul casei. Opri motorul maşinii şi rămaseră aşa un moment, ascultând cântecul insectelor şi murmurul stins al unui râu din apropiere. Lumina lunii se revărsa întreagă peste dealurile din spatele casei arse Locul respira un aer de înstrăinare şi tristeţe.

— Ar fi bine să schimbăm cauciucul, spuse el.

— Aş vrea un sandviş întâi, spuse Kate.

El consimţi, găsi în spatele maşinii o pătură veche, o întinse pe iarbă, apoi stinse farurile. Luna strălucea deasupra lor.

— Parcă-ar fi ziua, spuse Kate, aducând mâncarea pe pătură.

Se aşezară unul în faţa celuilalt, mestecând la unison, ciocnindu-şi sticlele de Guiness într-un toast în cinstea cauciucului spart, a lunii, a "oamenilor care au locuit aici când acesta era încă un cămin fericit".

Stephen termină repede sandvişul şi dădu pe gât berea. Kate îi zâmbi. Nu ştia dacă era efectul berii sau pur şi simplu faptul că era acolo cu Stephen, dar simţea o enormă mulţumire învăluind-o. Aceasta nu o împiedică să spună când băiatul se ridică în picioare:

— O să-ţi murdăreşti de tot jacheta. Scoate-o şi scoate-ţi şi cămaşa, imediat.

Se ridică şi ea în picioare şi-l ajută, împăturind hainele ordonat şi aşezându-le la marginea păturii. Băiatul nu purta maieu, iar vederea pieptului lui gol în lumina lunii i se păru fetei, poate, cea mai frumoasă priveliştе din univers. Mâna ei îl atinse ca din proprie voinţă şi pieptul lui era cald sub mâna ei mângâietoare.

Cum se întâmplară exact toate după aceea, ea nu mai era în stare să explice în amănunt, nici chiar şi celei mai bune prietene şi colege, Maggie MacLynn.

— Ohhh, era aşa de puternic, Maggie. N-am putut să mă abţin. De fapt nici n-am vrut să mă abţin... Ştiu că sunt o nerușinată, dar asta este...

—Bun venit în clubul nostru, ca să zic așa, draga mea Katie. Presupun că acum ai să te căsătorești repede, repede.

Era luni și stăteau împreună, singure, în grădina colegiului și, deși era încă devreme, își luau prânzul în iarbă. Maggie îi smulse cu cleștele toată povestea, atunci când observase că prietena ei era retrasă și gânditoare Nu fusese tocmai greu, nu fusese nevoie decât de aducerea aminte a unui jurământ din copilărie că "nu-și vor spune niciodată minciuni una alteia, mai ales în privința lucrurilor importante".

Tânără, înaltă și zveltă, cu părul de culoarea aurului vechi, Maggie era considerată una din frumusețile campusului universitar. Unii dintre studenții de la Școala Superioară de Asistenți Medicali șopteau că Maggie ar fi ales-o tocmai pe Katie de prietenă pentru a-și pune în valoare propria frumusețe. Adevărul era însă că erau foarte bune prietene încă din copilărie, chiar din prima zi de școală primară.

Maggie repetă întrebarea, apoi:

—Nici măcar nu te-a cerut?

—Nu știu ce-am să spun la spovedanie, Maggie. Doamne, ajută-mă! Ce mă fac acum?

— Spui așa: "Părinte, iartă-mă. Am avut o experiență sexuală." Spune-i că a fost din cauza băuturii și a puterii bărbatului și că n-ai să mai faci.

—Dar dacă o s-o mai facem și altă dată? se văicări Kate.

—Eu aș încerca să merg la alt preot, spuse Maggie pe un ton practic și calm. Asta te va ajuta să eviți explicațiile. O studie pe Kate un moment. Te cunosc eu, Kate. Acum ai să te măriți, nu?

—Nu fi proastă, se răsti Kate la ea. Apoi: Te rog să mă ierți, Maggie. Dar, pe tot drumul de întoarcere, Stephen nu mi-a vorbit decât despre asta. Și tu știi foarte bine că nu ne putem căsători până ce el nu termină și poate nici atunci, până nu are un apartament al lui undeva. Știi doar că nu suntem deloc bogați.

—Atunci fii atentă, fata mea. Voi doi sunteți ceea ce se numește genul care se căsătorește, și nimic nu e mai eficient ca o mică sarcină pentru a grăbi astfel de lucruri.

—Și ce părere ai tu, că eu nu știu asta?

"Era odată un neurochirurg irlandez..." (pauză de râs)
— Început obișnuit de gag în music-hallul englezesc

În cea de-a treia zi de când se afla pe drum, în timp ce se apropia de St.Louis, Missouri, John se decisese deja asupra numelui sub care avea să se ascundă pentru început. Un nume nou îi era necesar imediat, deși era conștient de faptul că va fi, fără îndoială, nevoie și de alte schimbări de nume mai târziu.

Era dimineața devreme, dar frunzele căzătoare ale copacilor din marginea șoselei prinseseră deja culoare. Dealurile din depărtare erau maronii, iar aerul mușca rece. Câmpurile de grâu erau acum o întindere dezordonată de paie frânte. Panourile din marginea drumului avertizau "în vederea adaptării la condițiile de iarnă".

Nu va trece mult și va fi o vânătoare la nivel mondial împotriva lui John Roe O'Neill. Numele ăsta trebuie abandonat, gândi el. McCarthy — fusese numele de fată al mamei lui și, pentru moment, i se părea confortabil. Cineva va face foarte probabil o legătură, dar până atunci va fi scăpat și de el. Numele de botez — pe acesta simțea că va trebui să-l păstreze; era prea târziu să înceapă să învețe să reacționeze la alt nume decât acela de John. Deci, John McCarthy și pentru a-i da un parfum autentic de nume americano-irlandez — John Leo Patrick McCarthy.

Intră în oraș și fu înghițit de mișcarea lui vie fără să se facă prea remarcat. Subconștientul lui era orientat spre o țintă bine stabilită: o locuință obișnuită. La un motel din Districtul Central i se oferi o cameră și avu timp suficient pentru a închiria la cea mai apropiată bancă un safe personal, încăpător. Puse banii în el, iar atunci când ieși în stradă, se simți mai ușurat, privind la trafic și la pietonii grăbiți în seara care se lăsa încet.

În timp ce ieșea din parcare, își privi ceasul: 4:45, după amiază. Avea timp suficient să facă primii pași spre schimbarea de identitate. Dintr-un ziar cu anunțuri află adresa unei camere de închiriat undeva în suburbie. Proprietăreasa, doamna Pradowski, îi amintea de doamna Nen: același gabarit greu și aceeași privire cântăritoare și avară. Era prea devreme să devină John McCarthy. Trebuia să lase mai întâi niște *urme* pentru copoii ce aveau să-i adulmece trecerea pe aici. Îi arătă doamnei Pradowski cametul de conducere pe numele O'Neill și-i spuse că era în căutarea unui post de profesor.

Doamna Pradowski îi confirmă că putea ocupa camera începând cu a doua zi de dimineață. Nu dădu nici un semn că i-ar fi recunoscut numele din reportajele de ziar, vechi de acum de luni de zile. Bomba din Grafton Street era, până una alta, depășită de multe alte tragedii ulterioare și, oricum, foarte departe de St.Louis. Conversația ei dezvăluia un interes esențial într-o plată în avans și respectarea de către chiriaș a "nopților ei de bingo"*).

Acum urma să se convingă dacă alegerea St.Louisului fusese inspirată sau nu. Cu o iarnă în urmă, un client obișnuit al farmaciei lui îl avertizase:

— Au acolo o uzină în toată legea de falsificare a actelor de identitate. Trebuie să fii foarte atent când încasezi cecuri...

Îi trebuiră șase zile și un număr nedefinit de pahare de bere în baruri obscure pentru a lua legătura cu "uzina". Opt zile mai târziu, plătea cinci mii de dolari pentru un carnet de conducere de Michigan, însoțit de actele de identitate corespunzătoare, toate pe numele de John Leo Patrick McCarthy. Alți trei mii cinci sute de dolari îi deschiseră calea spre un curs intensiv în arta de a falsifica pașapoarte la care se adăuga, în preț, și o trusă cu cele necesare acestei operațiuni.

— Ai un real talent pentru chestia asta, i-a spus instructorul. Un singur lucru îți spun: să nu-ți deschizi cumva prăvălie în teritoriul meu!

Următoarea problemă de rezolvat era cea a mașinii. "La Andrew Cel Cinstit", magazin de mâna a doua, pe autostrada Row, i se oferiră două mii cinci sute de dolari, bani gheață, iar vânzătorul oftă cu năduf:

— Nene, hărăbaiele astea de mașini nu se mai mișcă destul de repede...

---

*) Joc de noroc foarte popular în Statele Unite (n.t.)

A doua zi dimineață, John luă un autobuz spre Marion și cumpără de acolo un Dodge Power Wagon, tot la mâna a doua. Era una din serile de bingo ale doamnei Pradowski și, atunci când se întorsese acasă, ea era deja plecată. Parcă mașina la marginea trotuarului — tăbliţele cu numărul de înmatriculare erau acoperite cu noroi — și-și încărcă catrafusele în ea. Pe masa de bucătărie lăsă un bilet peste care puse cheia de la casă și o bancnotă de cincizeci de dolari pentru deranj. În bilet scria că o problemă gravă de familie îl făcuse să plece pe neașteptate.

John își petrecu noaptea într-un motel din afara orașului. Dimineața își recuperă banii din safe și John Leo Patrick McCarthy o porni spre vest.

Tranziția decursese mult, mult mai simplu decât anticipase el. Nu mai rămânea de adăugat decât un singur detaliu esențial pentru ca totul să fie perfect. Pe parcursul celor trei zile care urmară își îndepărtă tot părul de pe cap. Avea de ales între două metode — să se radă sau să realizeze ceva permanent. Alese cea de-a doua cale, ceea ce nu era o sarcină de netrecut pentru un biochimist, deși se dovedi a fi dureroasă și lăsă o rețea fină de cicatrici roz, de mici vene albăstrui, despre care știa, însă, că vor dispărea cu timpul.

Aluniţa de pe obrazul stâng se făcu nevăzută sub o aplicație de azot lichid, lăsând în urmă o rană cu o coajă groasă, care, în timp, avea să se transforme într-o gropiță zbârcită pe margini.

Schimbarea produsă îl fascina. Se examină în oglinda băii de la un motel din Spokane. Neonul intermitent al unei dughene alăturate ce vindea hamburgheri arunca o lumină stroboscopică nesănătoasă, aproape funestă, asupra unei părți din obrazul lui, trecând prin jaluzelele lăsate ale ferestrei de la baie. John Roe O'Neill, omul mai degrabă grăsuț, cu o claie de păr castaniu și cu o aluniță vizibilă pe obrazul stâng, se transformase într-un individ slab, chel, cu ochi ce priveau cu o intensitate arzătoare.

— Te salut, John Leo Patrick McCarthy! șopti el.

Patru zile mai târziu, în prima vineri a lui octombrie, se muta într-o casă mobilată de închiriat la suburbia Ballardului, în Seattle, Washington. Avea un contract de închiriere pentru un an și toate operațiunile de plată transferate la una și aceeași bancă. Proprietarii casei locuiau în Florida.

Casa din Ballard se potrivea de minune scopurilor lui. Ușurința cu care o găsise îl făcuse să se gândească imediat la ceva de bun augur. Proprietarii o vopsiseră într-un maron de pământ cu dungi albe. Stătea

amestecată anonim într-un șir de alte case la fel de anonime. Fuseseră construite pe un fundament lung și adânc, unele având în față grădini alpine din stânci artificiale, altele peluze abrupte. Multe dintre ele aveau pivnițe luminate natural și garaje sub etajul principal. Garajul lui John se deschidea într-o pivniță spațioasă în care putu să-și descarce mașina.

Mobila era un bric-à-brac de lucruri de mâna a șaptea, iar patul avea arcurile rupte. Mirosul stătut de mâncare persista în perdele. În baie se simțea încă insistent cel de tutun. Trase apa și-și surprinse imaginea reflectată în oglinda de deasupra chiuvetei.

Nimic din vechea sa bonomie nu mai supraviețuise. Acest *Celălalt* venea de undeva din interiorul lui. Se apropie cu fața de oglindă și privi atent gropița zbârcită rămasă în locul aluniței pe care o îndepărtase. Simțea ca și cum în nimicul gropii aceleia se produsese o ruptură totală de trecutul lui, de un trecut ce aparținuse lui Mary care numise acea aluniță "șarmul lui". Încercă să-și amintească senzația sărutărilor ei pe acel loc anume, dar până și această amintire dispăruse. Jocul amintirilor lui, deplasarea lor necontrolată, făcu ca un tremur să-i treacă prin tot corpul. Se întoarse repede cu spatele la oglindă. Avea o mulțime de lucruri de făcut.

În zilele care urmară, făcu schimbări esențiale în casă. O folie de film lăptos la toate geamurile de la garaj și de la pivniță, ca un scut împotriva unor priviri posibil iscoditoare, sisteme antifurt, un stoc substanțial de mâncare. Puse cutia protejată contra incendiilor într-o ascunzătoare secretă din cărămidă construită de el în spatele cuptorului. Atunci și numai atunci simți că poate începe pregătirea celor necesare pentru instalarea echipamentului special pe care îl cerea proiectul lui.

Lucrul care îl uimi cel mai mult în săptămânile ce urmară fu ușurința cu care achiziționase necesarul pentru laborator. Apelurile telefonice și comenzile de achitare ce cecuri ale cuiva care pune în fața numelui apelativul de "Doctor" păreau a fi suficiente. Tot ce comanda era trimis la depozit, iar cererile de livrare le făcea pe nume diferite, plătind întotdeauna cu bani gheață.

Cât timp era ocupat, amintirile erau cuminți și suportabile. Cu toate acestea, noaptea, în pat, caleidoscopul din mintea lui îl ținea deseori treaz până la ziuă. I se părea că acest lucru e destul de ciudat și nicidecum ușor de explicat — John O'Neill nu putuse în ruptul capului să-și amintească momentul exact al exploziei fatale; John McCarthy și-l amintea în cele mai mici detalii: articolele din ziare, fotografia lui John O'Neill țipând

cu trăsăturile contorsionate de oroare. Dar persoana din fotografie nu mai exista. John McCarthy, însă, și-l aducea bine aminte. Își amintea și discuțiile cu poliția, depozițiile martorilor, figura cadaverică a părintelui Devon, care nu corectase niciodată părerea aceea inițială, faptul că trăsese concluzia că John "căzuse în greșeala unei căsătorii mixte".

John McCarthy se descoperea capabil să pună toate aceste amintiri cap la cap — surorile de la spital, doctorii... Își amintea de felul în care Vechiul lui Eu stătuse la fereastra băncii, de mingea portocalie a exploziei. Memoria lui îi punea la dispoziție toate aceste imagini la cea mai mică provocare — mașina aceea mică, cotul parcă mai mare decât normal pe rama ferestrei deschise. Tot de acolo răsărea și chipul lui Mary râzând în timp ce-i grăbea pe gemeni să treacă strada, cu pachetul acela alb sub braț. Era ciudat, se gândi John, că nu mai dăduseră niciodată de urma pachetului. Pentru el era evident că acesta conținuse puloverele pentru copii. Costul acestora apăruse într-o notă de plată semnată de Mary.

Întregul incident de la colțul străzii Grafton căpătase cu timpul structura și aspectul unui film. Totul se găsea închis într-o succesiune de secvențe pe care el le putea proiecta la dorință — lumea îngrămădită în jurul lui Mary și a gemenilor, oprirea ei lângă vechiul Ford... și, apoi, întotdeauna, explozia portocalie presărată cu punctișoare negre. Descoperise că era în stare să controleze fluxul întregii secvențe, că putea să focalizeze asupra unor anumite detalii, chipuri, manierisme, gesturi și fragmente de personalitate, care făceau parte din ansamblul acela macabru.

Și întotdeauna explozia portocalie și zgomotul ei pulsându-i în cap.

Toate acestea erau, știa bine asta, amintirile lui John O'Neill, extrase într-un fel anume, necunoscut, de la John McCarthy. Încapsulate. Era ca și cum ar fi avut un ecran de televizor în minte, care proiecta imagini și voci.

— "Doamne, dumnezeule! Ce-a fost asta?" Așa strigase directorul băncii

Totul era înregistrat cronologic, fidel, dar nu reușea să atingă nimic în interiorul lui John McCarthy, deși trezea în el o hotărâre aprigă de a face ca autorii nenorocirii și suferinței lui John O'Neill să fie și ei, la rândul lor, atinși de agonie.

Pe măsură ce se obișnuia cu acest inedit joc al memoriei, descoperi că imaginea putea fi programată înainte și înapoi. Bomba explodase

efectiv în timpul primei lor zile în Dublin, după o vizită turistică obligatorie de trei zile la un castel pentru oaspeți de lângă Aeroportul Shannon. Șederea la castel îi ajutase să se acomodeze trupește și psihic la parametrii timpului irlandez, după zborul din Statele Unite.

— De abia acum stăm pe "picioarele noastre irlandeze", se exprimase Mary în momentul în care treceau de ghișeu la Aeroportul Sherbome din Dublin.

John se trezise devreme în acea primă dimineață în orașul damnat. Nu resimțise nici cea mai palidă urmă de premoniție. Ba din contră, s-ar putea zice. Începuse ziua cu o senzație copleșitoare de sănătate și fericire — fapt care nu făcuse decât să amplifice și mai mult groaza ce urmase. Mai târziu își spusese în sinea lui că tragediile de asemenea dimensiuni ar trebui anticipate, presimțite. Ar trebui să existe niște avertismente, ceva care să te pregătească.

Dar nu existase nimic de acest fel.

Se trezise lângă Mary, în unul din cele două dormitoare ale apartamentului de hotel. Întorcându-se către ea, se descoperi copleșitor de conștient de cât era de minunată — cu părul ei ciufulit, cu genele lungi mângâindu-i obrajii, cu respirația adâncă de somn care-i ridica ușor sânii.

Gândul lui O'Neill fu atât de clar și de simplu: *Ah, ce noroc am avut în căsnicie!*

Fusese în mod periferic conștient și de existența gemenilor care dormeau în camera alăturată, de zgomotul traficului de dimineață, de mirosul pâinii prăjite ce se simțea în aer.

Un apartament într-un mare hotel, ce naiba!

Bunicul McCarthy ar fi fost mândru. "Ne vom întoarce noi într-o zi, băiete!", obișnuia să spună bătrânul deseori. "Ne vom întoarce ca niște domni..."

Suntem aici, ca niște domni, bunicule Jack. Păcat că n-ai trăit s-o vezi și pe asta, dar sper că ne vezi de acolo de unde ești.

I se păruse întotdeauna un lucru foarte trist că bunicul Jack nu reușise să se întoarcă pe "plaiurile natale", deși, "să se întoarcă" nu era poate cea mai potrivită expresie, căci de născut se născuse la bordul unui vapor în drum spre Halifax.

Și când te gândești la tot ce-am lăsat în urma noastră pentru doar șapte sute de puști!

Acesta fusese vaietul de durere al familiei McCarthy pe toată perioada "timpurilor grele". John nu putuse niciodată uita vocea bunicului Jack

care regretase până la moarte plecarea din Irlanda. Era o istorie povestită și repovestită până ce John O'Neill o putuse repeta cuvânt cu cuvânt. Argintul familiei McCarthy, îngropat la loc sigur pentru a se afla la adăpost de perceptorii englezi cu apucături de piraţi, fusese scos la lumină pentru a finanța cumpărarea a șapte sute de puști cu care să se pornească o *răscoală.* Imediat după înfrângerea ei, tatăl bunicului Jack, pe capul căruia se pusese deja un premiu, își strecurase familia la Halifax pe un vapor, sub un nume fals. Nu-și reluară numele de McCarthy decât atunci când ajunseseră cu bine în America, "la distanță bună de hoții de englezi".

În Dublin, în camera lui de hotel, John O'Neill se ridică în capul oaselor încetișor, atent la respirația schimbată a lui Mary, pe măsură ce ea începea să se trezească. Femeia își drese ușurel glasul, dar ochii îi ținea încă închiși.

Mary O'Gary, membră a clanului O'Gary din Limerick.

Îl iubise și ea mult pe bunicul Jack. "Ce bătrânel dulce. Mai irlandez decât orice irlandez!" Nimeni nu știa să cânte "The Wearing of the Green"*) mai emoționant ca el.

— John Roe O'Neill, familia tatălui tău se trage din Ui Neill. Și pe dealurile Tarei ei erau Ard Ri — adică Mari Regi.

Bunicul își începea litania genealogică în același fel de fiecare dată.

— Iar noi, băiete, cei din stirpea McCarthy, am fost și noi odată regi. Să nu cumva să uiți vreodată asta! Castelul McCarthy era un loc măreț, construit de oameni puternici și viteji.

Bunicul O'Neill murise când John avea doi ani. Kevin Patrick O'Neill, tatăl lui John "își întorsese fața de la Irlanda" și-și râdea de "poveștile" bunicului Jack, dar copilăria și adolescența lui John fuseseră pline de *revolte* și *răscoale* și de o neîmpăcată ură împotriva englezilor. Mai mult decât orice îi plăcuseră evocările despre revolta lui Hugh O'Neill și despre rebeliunea lui Owen Roe O'Neill.

— Roe O'Neill este o parte a numelui meu, bunicule.

— Și încă cum! Și ai face bine, tinere, să-ți trăiești viața într-un mod care să facă cinste unor strămoși atât de iluștri ca ai tăi!

---

*)"Să-ți fie steagul verde, strai" (traducere aprox.) - cântec patriotic irlandez. Steagul irlandez este un tricolor din verde, alb și portocaliu (n.t.).

— Să ardă focul tot ce-i englez pe lumea asta, cu excepția cărbunelui lor!

Cum mai râsese bunicul Jack când auzise aceste cuvinte.

În Dublin, în patul lor de hotel, Mary, întinsă alături de John, spuse:

— Într-adevăr, te-ai întors acasă! Știi, încă îmi mai este dor de bunicul Jack.

Parcă Tacitus a fost acela care a spus că este caracteristic naturii umane să urăşti pe cei faţă de care ai greşit.
— Doctorul William Beckett

Iniţial fusese trimis un număr rotund de o sută de copii ale primei "Scrisori semnate Nebunul", dar următoarele aveau să fie şi mai numeroase. Primele, expediate toate printr-o agenţie de distribuire din Los Angeles, se adresau oficialilor guvernamentali, realizatorilor de programe radio şi TV, redactorilor de ziare şi oamenilor de ştiinţă de prim rang. Mesajul scrisorilor era clar: instituiţi carantina în zonele infectate! În acest scop, unele din scrisori aveau un supliment de o pagină adresat specialiştilor, în care era explicată gravitatea situaţiei şi necesitatea ca aceasta să fie bine înţeleasă de oamenii politici ai ţărilor respective.

Dr.William Ruckerman, fostul preşedinte al Asociaţiei Americane pentru Dezvoltare Ştiinţifică (AADS), fu unul dintre cei care primise o scrisoare cu o pagină în plus. Aceasta sosise la adresa sa din San Francisco cu poşta de luni dimineaţă, iar el o deschisese la micul dejun. Îşi dădu seama pe loc de ce fusese tocmai el ales pentru a i se trimite scrisoarea — propriile lui cercetări în materie de ADN nu erau tocmai un secret în lumea ştiinţifică. Scrisoarea aceasta fusese scrisă de cineva din interiorul *lumii* lui, sau oricum foarte aproape de această lume, fiindcă celui care o scrisese nu-i era deloc străin proiectul lui Ruckerman.

Doctorul reciti pasajul cu referirile la "translaţia înapoi din proteină" pentru a determina ARN-ul şi, de aici, refacerea prin "transcriere a ADN-ului". Acesta era în sine un lucru destul de comun, dar autorul scrisorii lăsa să se înţeleagă clar faptul că folosise un computer pentru "a alege fragmentele de restricţie".

Și asta era un lucru mai puțin obișnuit, mai ezoteric, mai legat de *lumea* lor doar.

Dar ceea ce-l făcu pe Ruckerman să simtă cum îi trece un curent rece pe șira spinării era paragraful în care se făcea referire la folosirea sterioizomerilor în translarea secvențelor de ARN în moleculele proteice.

Suprapunerea pentru a determina structura.

Acestea fuseseră exact cuvintele Nebunului.

Ruckerman bănui imediat că omul folosise polimerizarea alkenei pentru o parte din seriile discontinue, conjugarea și rezonanța... da! Nebunul lăsa clar să se înțeleagă asta.

— Scrisoarea arată o înțelegere deplină a tehnicilor de purificare și compunere pe subunități, spuse el nevestei lui, care citea scrisoarea peste umărul soțului. *Știe!*

Era acolo destulă informație pentru a convinge un cititor avizat, iar Ruckerman își dădea bine seama de asta. Fie doar și acest unic lucru spunea mult despre autorul scrisorii.

Dar Ruckerman știa că trebuiau să existe și alte detalii suplimentare. Nebunul se oprise exact acolo unde ar fi început revelarea unor puncte cheie. Dar te conducea spre aceste puncte cu o acuratețe care îți dădea fiori. Iar acest lucru, corelat cu amenințările, îl făcu pe Ruckerman să treacă la acțiune.

Se gândi atent la cum era mai bine să procedeze, apoi o trimise pe soția lui să-i facă valiza și, urmând-o în dormitor, telefonă lui James Ryan Saddler, consilierul cu probleme științifice al Președintelui. Deși îl cunoștea bine, Ruckerman se văzu obligat să-și facă drum printr-un adevărat baraj telefonic de secretare.

— Spune-i că sunt Ruckerman și că este important.

— N-ați putea să-mi dezvăluiți și mie natura acestei probleme atât de importante? întrebă secretara cu o voce dulce, dar foarte insistentă.

Ruckerman respiră adânc de două ori pentru a se calma, privindu-se în oglinda din dormitor. Pe fața lui ascuțită apăruseră noi cute, iar părul era incontestabil mai alb. Nevastă-sa, Louise, ridică privirea de pe împachetatul ei, dar nu scoase o vorbă.

— Ascultă aici, oricine ai fi mata, spuse Ruckerman. Sunt *doctorul* Ruckerman, fostul președinte al AADS-ului și un foarte bun prieten al lui Jim Saddler. Am niște informații importante care trebuie să ajungă la Președintele Statelor Unite. Și dacă va fi nevoie ca și dumneata să afli

aceste lucruri, sunt sigur că se va găsi cineva să ţi le comunice. Până atunci, fă-mi legătura cu Jim.

— Sunteţi atât de amabil să-mi daţi numărul dumneavoastră de telefon, domnule?

Vocea era acum foarte serioasă. Ruckerman îi dădu numărul şi puse receptorul în furcă.

Louise, care citise scrisoarea Nebunului peste umărul lui, întrebă:

— Crezi că este o ameninţare reală?

— Da, aşa cred. Se ridică şi se duse la baie. La întoarcere se aşeză lângă telefonul din dormitor, bătând darabana cu degetele în lemnul noptierei. Ştia că secretara va lua legătura cu Saddler. Jim îi explicase odată, făcând mare haz de asta, cum decurgeau lucrurile într-o astfel de situaţie:

— Preşedinţia Statelor Unite funcţionează pe bază de informaţii. Nu pe fapte, ci pe lucrul acela intangibil pe care ne place să-l numim "informaţie", care e un fel de troc cu tocmeală la nivel înalt. Cei care poartă informaţia ştiu întotdeauna care este valoarea ei reală. Ai fi foarte surprins dacă ai vedea cât de multe rapoarte oficiale încep cu sau includ în textul lor cuvinte de genul: "...Noi deţinem unele informaţii că..." Nu e vorba de *noi* pronumele regal, ci de cel birocratic. El înseamnă că un altul poate fi acuzat, sau că şi alţii pot împărtăşi aceeaşi vină dacă se dovedeşte că informaţia este greşită.

Ruckerman ştia că insistase destul pentru ca sistemul de comunicaţii al Casei Albe, un sistem militarizat, să se pună în funcţiune şi să-l contacteze pe Saddler.

Telefonul sună. Saddler era la Camp David, îl informă un glas de bărbat.

Vocea consilierului cu probleme ştiinţifice suna un pic adormită.

— Will? Ce naiba e aşa de important că a trebuit...?

— N-am să-ţi răpesc din timp, Jim. Am primit o scrisoare, care...

— De la unul care semnează Nebunul?

— Exact. Şi eu...

— Băieţii de la FBI lucrează la ea, Will. Nu-i decât un trăznit în plus în lume.

— Jim, nu cred că faci bine dacă tratezi scrisoarea asta ca pe oricare alta venită de la nu ştiu ce trăznit. Postscriptumul ar trebui să ne convingă de...

— Ce postscriptum?

— Pagina aceea în plus în care dă unele detalii ce...

— Nu-i nici un postscriptum în scrisoarea noastră. O să trimit un agent la tine s-o ia.

— La naiba, Jim, nu vrei să mă asculți un minut? Am trecut și eu printr-o parte din drumul pe care îl descrie tipul. Omul ăsta nu e un amator. Te avertizez că e cazul să tratezi scrisoarea asta ca pe ceva real. Dacă aș fi în locul tău, l-aș sfătui pe Președinte să ia cel puțin primele măsuri de precauție în astfel de...

— Hai, las-o baltă, Will! Ai măcar idee despre ce implicații politice sunt aici? Tipul vrea carantină! Apoi vrea să trimitem toți libienii care trăiesc în Statele Unite înapoi în Libia, pe toți irlandezii înapoi în Irlanda, pe toți englezii înapoi în Anglia — pe toți, inclusiv diplomații. N-avem cum...

— Dacă n-o facem amenințăsă implice și Statele Unite..., Ruckerman făcu o pauză, apoi citi din scrisoare: "...în plasa răzbunării lui".

— Am citit și eu asta și nu-i acord nici un credit.

— Jim, tu nu asculți la ce-ți spun eu? Eu îți spun că este posibil să faci ceea ce amenință să facă tipul ăsta.

— Tu chiar vorbești serios?

— Cât se poate de serios!

Linia amuți. Ruckerman auzea voci întretăindu-se, prea stinse însă pentru a deslușisi și cuvintele. Saddler reveni la receptor:

— Will, dacă oricine altcineva mi-ar spune lucrurile astea... Vreau să spun bazaconiile cu boli noi fără leac pentru care nu există rezistență naturală și... Și cum naiba o să facă s-o răspândească?

— Eu unul ți-aș putea înșira acum pe loc o duzină de modalități foarte la îndemână, fără măcar să-mi pun prea mult imaginația la lucru.

— Ei, fir-ar să fie, ai început să mă sperii.

— Foarte bine. Eu aproape am făcut pe mine de spaimă.

— Will, va trebui să văd postscriptumul acela înainte să...

— Nu vrei să acționezi imediat, doar la sfatul meu?

— Ei, cum se poate aștepta cineva să dau buzna în biroul...

— Jim, timpul este foarte important. Președintele trebuie pus în temă imediat. Diplomații afectați trebuie alertați. Armata, poliția orașelor importante, miniștrii și oficialii cu sănătatea, Apărarea Civilă...

— Dar se va stârni panică!

— Ai în mână partea principală a scrisorii lui. Spune acolo că a dat deja drumul acestui lucru în lume. Și asta înseamnă carantină. Fir-ar să

fie, spune clar: "Lăsați-o să-și facă treaba în momentul în care i-am dat drumul. Aduceți-vă aminte că pot introduce elementul de răspândire oricând vreau. Dacă încercați să sterilizați zonele afectate prin mijloace atomice, voi face ca răzbunarea mea să n-aibă hotare în această lume". Citește partea asta încă o dată, Jim și în lumina avertismentului meu, spune tu ce-ar fi trebuit să faci chiar în clipa asta?

— Will, dacă te înșeli, îți dai seama ce repercusiuni va avea...?

— Și dacă ești *tu* ăla care te înșeli?

— Îmi ceri să am foarte mare încredere în tine.

— La naiba, Jim, ești om de știință! Ar trebui să știi deja...

— Atunci, spune-mi tu, Will, cum este posibil să faci ca o molimă să fie sex-specifică?

— OK. În stadiul actual al propriului meu proiect, care, sunt convins, e mult în urma celui conceput de Nebun..., ei bine, cred că bolile pot fi croite în funcție de multe variații genetice — de pielea albă, de exemplu, de susceptibilitatea la anemia celulelor seceră...

— Dar cum este posibil ca un om singur..., vreau să spun costul!

— O bagatelă! Am făcut un calcul sumar al echipamentului necesar — mai puțin de trei sute de mii de dolari, incluzând computerul. Un laborator într-un subsol, undeva... Ruckerman tăcu.

Imediat Saddler interveni:

— Vreau lista aia cu echipamentul. Furnizorii trebuie să fie în stare...

— Ți-o citesc imediat, dar cred că va fi prea târziu, chiar de-ar fi să găsim acel laborator.

— Chiar crezi asta?

— Da. Cred c-a și făcut-o. Scrisoarea — a pus în ea tot ce era esențial și nu a omis nimic, nu e nici cea mai mică greșeală în ea. Cred că Irlanda, Marea Britanie și Libia... și, probabil, noi toți, restul țărilor, suntem într-o găleată teribilă. Nu văd cum se poate ajunge la un control total al acestui lucru. Dar, pentru început, am face bine măcar să punem în carantină zonele acelea... de dragul nostru, dacă nu pentru alte rațiuni.

— Care alte rațiuni?

— Nebunul ăsta este încă liber. Și nu vrem să se supere pe noi.

— Will, omul ăsta spune că nici o singură femeie sau persoană de sex feminin nu va supraviețui în aceste trei țări. Zău! Cum e posibil?

— Am să-ți pun la dispoziție o analiză mai complexă ceva mai târziu. Dar acum, te rog, fă primii pași măcar. Președintele ar trebui să vorbească pe linia aia fierbinte cu Moscova și cu celelalte capitale mari. Ar trebui...

— Will, cred că ar fi bine să-ți trimit un avion. Nu vreau să mă duc cu treaba asta singur la Președinte. Dacă trebuie să-l convingem, ei bine, el îți cunoaște bine reputația și dacă tu...

— Louise mi-a împachetat deja valiza. Și, Jim, unul dintre primele lucruri pe care le poți face este să pui să se adune cât mai multe femei tinere în adăpostul acela din Denver de care este așa de mândră armata. Femei, ai înțeles? Și numai bărbați tineri care să conducă programul tehnic al planului de supraviețuire.

Ruckerman tăcu. Era nevoie de timp pentru ca un astfel de lucru să fie înțeles — multe femei și puțini bărbați, adică exact opusul a ceea ce se întâmplă în mod obișnuit într-un astfel de sanctuar al armatei. Apoi continuă.

— Rușii și ceilalți conducători ai lumii ar trebui să fie sfătuiți să facă la fel. Va fi nevoie de un efort uriaș pentru a-i convinge de sinceritatea noastră. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este ca rușii să creadă că este vorba de cine știe ce plan capitalist diabolic. Dumnezeu mi-e martor că sunt și așa destul de paranoici, chiar fără motiv, darămite cu motiv...

— Părerea mea este că ar trebui să lăsăm deciziile diplomatice la nivel înalt în grija experților, Will. Tu pune-ți doar fundul în mișcare cât mai repede posibil și vino încoace cu destule dovezi pentru a mă convinge că tu ai dreptate.

Ruckerman puse a doua oară receptorul în furcă și privi la soția lui.

— O să te aștepte, spuse ea.

Ruckerman izbi cu pumnul în noptieră, făcând telefonul să sară de la locul lui.

— Louise, ia mașina. Împachetează numai strictul necesar. Cumpără câtă mâncare crezi că poți depozita fără pericolul de a se strica și du-te la casa noastră din Glen Ellen. Ia și carabinele. Eu am să te sun cât pot de repede.

"Jur să mă supun Stăpânului Morții!"

Fragment dintr-un jurământ de recrutare al unei societăți secrete din Ulster.

Insula Achill, la sud de Golful Blacksod în County Mayo, făcea față în dimineața aceea unui Atlantic bântuit de furtună, iar băștinașii, toți irlandezi, se agitau deja cu pregătirile în vederea sosirii primului val de turiști. Strângeau fânul, tăiau iarba pajiștilor și o puneau la uscat în căpițe, făceau ceea ce făceau de obicei în fiece zi a vieții lor pe insulă.

Insula arăta precum haina unei arlechin în verde crud, întrerupt din loc în loc de negrul stâncilor și de albul caselor construite de localnici. Achill, desprinsă de restul Irlandei de retragerea ultimului ghețar, avea puțini copaci. Pantele abrupte ale dealurilor erau parcă căptușite cu drobișor, care creștea de-a lungul brazdelor de iarbă cosită, iar primele violete de martie scoteau capetele lor firave, luându-se parcă la întrecere cu rugii de stâncă, cu saxifraga și cu omniprezenta iarbă neagră. Ici și colo, buricul apei începea să răsară printre stânci.

O ruină de granit își dormea somnul ei dărăpănat printre buruienile de pe culmea dealului unde cotește drumul dinspre Mulrany înainte să coboare spre podul ce duce la insulă. Ogivele avântate și contraforții crenelați ai fostului castel se prăbușiseră în mormane acoperite de câteva iedere încăpățânate și licheni moi. Obrajii ciupiți de vărsat ai pietrelor nici nu mai aminteau de ochii lungi ai ferestrelor elegante, de unde apărătorii locului au tras în zadar împotriva invaziei lui Cromwell.

Doi soldați tineri și politicoși cu insigne Irish Harp *) pe umeri stăteau de pază la baricada care bloca accesul pe pod spre insulă. Întorseseră deja

*) Harpa Irlandeză

din drum două mașini cu turiști. Aceștia porniseră spre Achill înainte să fie ridicate bariere undeva mai în josul drumului, la Mulrany. Soldații își cerură scuze pentru neplăcerile cauzate și sugeraseră călătorilor să încerce mai degrabă să ajungă la Balmullet, "un loc frumos, unde încă se mai pot vedea vechile noastre tradiții". La întrebările care le fuseseră puse, soldații răspunseră:

— Nu avem încuviințarea de a da relații despre acest lucru, dar este sigur că măsura este doar temporară.

Trei autofrigorifice alimentare cu marfă pentru magazinele de pe insulă și care călătoreau în tandem fură mai greu de convins.

— Ne pare foarte rău, măi băieți, dar noi nu avem nici o vină. Suntem de acord cu voi că ar fi trebuit să fiți preveniți, dar n-are nici un rost acum să discutăm despre asta. Ordinul e ordin. Drumul este închis!

Patru mașini blindate conduse de un maior opriră în apropiere tocmai în momentul când soldații se certau cu șoferii camioanelor. Maiorul și un sergent săriră din mașină. Sergentul ținea pistolul mitralieră în poziție de tragere. Maiorul, un bărbat slăbuț, cu ochi ca de gheață, cu părul tuns perie sub cascheta militară de manevră, acceptă salutul celor doi soldați, apoi se întoarse spre șoferi:

— Înapoi de unde ați venit, băieți. Fără discuții!

Unul din șoferi vru să spună ceva, dar maiorul i-o tăie scurt:

— Întoarceți camioanele și ștergeți-o de aici că-mi pun oamenii să vă răstoarne hardughiile în apă, iar pe voi vă duc sub escortă la cazarmă.

Mormăind, șoferii se urcară în mașinile lor uriașe, întoarseră în spațiul larg de parcare de lângă pod și o porniră îndărăt spre Mulrany. Maiorul se îndreptă spre una din blindate, în care se afla transmisionistul și-i spuse:

— Alertează Mulrany să-i oprească pe băieții ăștia să meargă mai departe.

Întorcându-se spre cei doi soldați de la baricada podului, rotindu-se ușor pe cîlcâie, maiorul inspectă împrejurimile, cuprinzând cu privirea dealul înalt de deasupra Pullrany-ului, coama și mai înaltă a Corraun-ului în spate, hanul — Alice's Harbour Inn — chiar lângă parcare, peste baricadă și clădirile albe de după pod, pe insulă, unde un grup de oameni vorbeau aprins cu capetele apropiate. Imediat, maiorul se întoarse din nou la radiotelegrafist și întrebă:

— Bărcile de patrulare și-au luat pozițiile la Bulls Mouth și Achillbeg?

Radiotelegrafistul, cu fața plină de coșuri și gesturi nervoase de timid, se aplecă peste microfoanele lui și, după doar câteva momente, spuse:

— Sunt toate la locurile lor, domnule, iar una dintre ele coboară dinspre Bulls Mouth să culeagă în drum bărcile celor de pe insulă.

— Bine, spuse maiorul. Nu vrem să rămână vreo barcă două pe acolo, să-i tenteze să plece. Oftă. Fir-ar să fie de porcărie! Apoi se îndreptă spre altă mașină blindată și se adresă unui sergent:

— Ar fi mai bine să începi să-ți desfășori oamenii. Nimeni nu intră, nimeni nu iese! Cu excepția medicilor și personalului sanitar, bineînțeles, dar ei vor fi aduși cu elicopterele. Maiorul intră apoi în han "La Alice" și fu auzit întrebând dacă poate bea o cafea.

Cam la doi kilometri înapoi, pe drumul spre Mulrany, trei detașamente de soldați sub comanda unui locotenent terminau de instalat un rând de corturi într-un loc adăpostit sub coama unui deal ce se ridica deasupra șanțului îngust cu apă sărată care despărțea Achill de insula propriu-zisă. Deasupra corturilor, într-o pantă dulce, fusese deja instalat un cuib asigurat cu saci de nisip din spatele cărora ieșeau țevile a două mitraliere.

Imediat ce corturile fură ridicate, locotenentul ordonă unui caporal:

— Ia-ți detașamentul și comunică localnicilor să stea prin jurul casei. Să nu se fâțâie nicăieri și să nu încerce să treacă pe insulă. Spune-le că este vorba doar de o carantină și de nimic altceva.

La cota 526, pe culmea dealului Corraun, la aproximativ patru kilometri sud de poziția corturilor, alți soldați ridicaseră, cu ajutorul sacilor de nisip, un adăpost, într-o ruină a unui vechi castel, pentru două tunuri de douăzeci de milimetri fiecare și patru aruncătoare de mine. Întinseră huse protectoare peste arme, deoarece începuse să plouă tocmai când plasau ei aruncătoarele și se adăpostiseră sub pelerinele lor impermeabile în vreme ce un colonel, care stătea la câțiva metri mai jos de ei, privea prin binoclu la insula Achill.

— E foarte multă circulație acolo jos, spuse acesta. Am să fiu mult mai liniștit când voi ști bărcile la adăpost și calea peste apă barată.

Unul dintre soldații aflați acolo deasupra lui își luă inima în dinți și întrebă:

— Domnule colonel, boala aia pe care o au acolo este chiar așa de rea?

— Așa mi s-a spus, răspunse colonelul. Coborî binoclul, mătură cu ochi atenți amplasamentul, apoi își fixă privirea asupra unui sergent înalt, care stătea în picioare, puțin mai la o parte de ceilalți.

— Ridică niște adăposturi, sergent. Și cască bine ochii! Numai personalul medical are voie să treacă, dar nimeni n-are voie să părăsească locul.

— Nici vulpea n-o să se strecoare, domnule, să trăiți!

Colonelul se întoarse pe călcâie și-o porni cu pași mari în josul pantei spre un jeep care îl aștepta pe drumul îngust ce șerpuia imediat dedesubtul amplasamentului.

De îndată ce șeful lor plecă, soldații priviră toți, parcă la un semnal, spre Achill, "insula vulturilor". Vulturii nu mai erau de mult acolo. Peisajul se dezvăluia mohorât sub ploaie — o stropitură de clădiri și stânci albe pe verdele intens, câteva drumuri clar conturate în gri înconjurând dealurile și oceanul oțelit dedesubtul lor. Slievemore și Croaghaun atingeau aproape cu vârfurile lor norii, iar în spate se vedea piscul îndepărtat al Capului Achill, cu stâncile lui ascuțite. Era un loc ce părea concentrat asupra lui însuși și soldații care priveau insula simțeau parcă starea de spirit a localnicilor clocotind mocnit. Generații după generații de bărbați și femei ai insulei își concentraseră toată pasiunea vieții lor asupra nedreptăților făcute Irlandei. Nici un irlandez nu putea să nu simtă lucrul acela fermentând, speranțele mocnite ale tuturor celor care pieriseră pentru realizarea *Visului Irlandez.*

— Preoții locului or să aibă o perioadă foarte plină, spuse sergentul. Băieți, ați auzit ce-a spus colonelul. N-ar fi cazul să începem să ridicăm adăposturile alea?

La poalele dealului, departe de soldați, la capătul dinspre Achill al podului, acolo unde strada principală a orașului se lărgea și devenea șoseaua care duce spre interiorul insulei, la Mulvaney Saloon Bar începuse să se strângă o mulțime de localnici și câțiva turiști. Aplecați în față, ferindu-se de ploaie, coborând agitați din mașini sau de pe biciclete, oamenii se grăbeau să intre în interiorul aburit al barului, în care mirosea puternic a lână udă și a bere. Localul "La Mulvaney", o clădire cu două etaje, văruită în alb, cu acoperișul cu cele trei coșuri masive, îmbrăcat în țiglă, era unul dintre locurile de întâlnire predilecte ale insulei. Curând fu plin ochi cu oameni care vorbeau toți prea tare pentru a se mai auzi unul pe altul. Fețele lor purtau marca furiei, iar gesturile bruște dezvăluiau o violență latentă.

Afară, chiar în fața barului, trase un mic autoturism de patrulă al Gărzii, iar zvonul despre acest lucru făcu ca în local discuțiile să amuțească pentru un moment. Din mașină coborî Dennis Flynn, polițistul insulei. Era un bărbat scund și blond, cu ochi de un albastru deschis și o față de copilandru, dar, de data asta, arăta palid și parcă tremura. Oamenii îi făcură loc, iar el trecu printre ei, oprindu-se la un capăt de tejghea, unde se așeză pe un scaun înalt.

În liniștea deplină a așteptării încordate, vocea lui Flynn se făcu auzită spartă și ascuțită.

— Ni s-a impus starea de carantină. Vor trimite echipe medicale cu elicopterele. Nimeni din afară n-are voie să pună piciorul pe insulă sau s-o părăsească, cu excepția medicilor și a oficialilor.

Brusc se stârni un întreg vacarm de exclamații și de întrebări, iar Flynn fu nevoit să ridice glasul pentru a cere liniște:

— Trebuie să avem răbdare. Se va face tot ce este omenește posibil.

Mulvaney, un uriaș blând, cu un cap chel ce strălucea la fel de tare ca tejgheaua lui curată, își croi drum prin mulțime și se postă, mare ca un munte, în fața lui Flynn. Arătând cu degetul în spatele lui, undeva peste umăr, spuse:

— Molly a mea e bolnavă acolo și aici nu-i decât un doctor. Vreau să știu ce are.

— Eu nu sunt decât un polițist, omule, răspunse Flynn. La întrebarea asta o să-ți răspundă medicii.

Mulvaney privi pe fereastra din spatele lui Flynn spre Knockmore și satul Droega, ascuns vederii de dealurile ce înconjurau depresiunea și care îl protejau de vânturile aspre ale Atlanticului. Fratele lui, Francis, sunase de acolo cu nici zece minute înainte să anunțe un alt deces, iar vocea i se înecase în lacrimi în timp ce vorbea.

Întorcând o privire aspră către Flynn, Mulvaney spuse:

— Femeile din familia ta sunt la adăpost, departe de Mulrany. Ție îți convine să adopți poziția oficială. Dar mie mi-a murit cumnata, Shaneen, chiar azi dimineață.

Un bărbat aflat în mulțimea compactă de oameni din încăpere strigă:

— Și Katie a mea s-a îmbolnăvit. Vrem răspunsuri la întrebările noastre, Flynn, și le vrem repejor.

— Dar v-am spus tot ce știu, ripostă Flynn. Mai mult decât atât n-am ce face.

— Ce-i cu povestea aia despre oficialitățile care trebuie să vină aici? întrebă Mulvaney.

— Vin de la Ministerul Sănătății din Dublin.

— Și de ce au pus soldații să ne bareze drumurile? întrebă o altă persoană. Au instalat și mitraliere pe vârful Corraun!

— N-are nici un rost să începeți să panicați, spuse Flynn. Dar situația este foarte gravă.

— Și atunci de ce nu se spune nimic despre asta la radio? întrebă iritat Mulvaney.

— Nu v-am spus chiar acum că n-are rost să stârnim panică?

— E ciumă, nu-i așa? se auzi amenințătoare vocea lui Mulvaney.

O tăcere ca un bolovan căzu peste încăpere. Un omuleț brunet cu trăsături ascuțite, așezat la dreapta lui Flynn, își drese glasul:

— Avem bărcile noastre personale.

— Nu va mai fi nici o barcă, Martin! replică grăbit Flynn, privind drept în ochii omulețului. Marina va fi aici în câteva minute pentru a strânge toate bărcile voastre. Ordinele mele sunt să vă împiedic să părăsiți insula... folosind orice mijloace voi socoti eu necesare.

Cu vocea răgușită și stinsă Mulvaney întrebă:

— Ne vor muri toate femeile, Flynn? De ieri încoace au fost nouăsprezece decese și toate numai femei și fete. Cum se poate așa ceva, Dennis?

— Vor găsi doctorii răspuns și la întrebarea asta, răspunse Flynn. Sări jos de pe un scaun, sprijinindu-se de Mulvaney, dar neputând să privească în ochii lui. Chiar și comandantul lui Flynn dăduse glas la aceeași temere, cu nici o oră în urmă, vorbindu-i la telefon cu o voce plină de bunăvoință, dar fermă:

— Dacă vor muri toate femeile de acolo, Dennis, lucrurile ar putea lua o întorsătură foarte urâtă. Și se vorbește că ar fi deliberat. Oricum, nu trebuie să spui nimic despre asta pentru moment.

— Deliberat! De cei din Ulster sau de britanici?

— Nu pot discuta despre treaba asta, Dennis, n-am voie. Dacă ți-am spus ce ți-am spus a fost ca să te fac să înțelegi gravitatea situației noastre. Voi, cei de acolo, din interiorul zonei de carantină, veți fi singuri pentru o vreme, singurii care reprezentați autoritățile. Ne punem toată încrederea în voi.

— Deci nu voi primi nici un ajutor?

— S-a făcut apel la soldați să se ofere voluntari, dar nu vor ajunge acolo decât spre după-amiază.

— Dar eu nu m-am oferit voluntar, domnule.

— Dar ai jurat să-ți faci datoria, iar acum asta-i tot ce cer eu de la tine!

În timp ce-și făcea loc prin mulțime pentru a ieși din bar, ignorând întrebările care încă îi erau adresate pe un ton răstit, Flynn își aminti în amănunt această convorbire telefonică. Primise și alte ordine și erau lucruri pe care trebuia să le facă imediat.

Cât stătuse el în bar, ploaia se transformase într-o ceață ușoară. Se urcă în mașină, fără să se uite la fețele înfuriate ale celor strânși în jurul localului și care îl priveau amenințător și fix. Porni motorul, întoarse mașina și o luă încet de-a lungul falezei cimentate care dădea spre Achill Sound și spre pontonul unde se aliniau bărcile pescărești. Văzu o navetă a patrulei ce se apropia dinspre Bulls Mouth, ridicând un val continuu ca un arc de cerc. Era la nici cinci minute distanță, iar Flynn le mulțumi în gând celor din barcă. Parcă lângă ponton, scoase pistolul din torpedou și, cu arma în mână, simți cum îl străbate un fior ciudat. Comandantul fusese foarte ferm când îi dăduse ordinele.

— Vreau să fii permanent înarmat, Dennis, ai auzit? Măcar până reușesc să strângă bărcile alea. Și vreau să-ți fie foarte clar — dacă va fi nevoie, folosești arma!

Flynn privi mohorât în lungul apei la naveta care se apropia. Pescărușii țipau prelung peste ponton, pe plaja îngustă. Inhală aerul familiar, sărat, mirosul pătrunzător de alge și pește. De câte ori oare privise la acest peisaj până atunci? Niciodată nu i se păruse însă atât de ciudat. Acum, de când cu toate astea, totul i se părea schimbat și trupul lui puțintel fu scuturat de un tremur prelung. Lucrul pe care ar fi vrut să-l mărturisească acolo la bar, la Mulvaney, lucrul acela era cel mai prezent în mintea lui.

Dar comandantul fusese foarte insistent asupra faptului că trebuia să fie ținut secret:

— Vor muri precis un mare număr de femei. E posibil să moară toate femeile de pe insulă. Ne bazăm pe tine să păstrezi ordinea până ce vor sosi întăriri. Nu trebuie să fie panică, revolte... Trebuie să te arăți foarte ferm în păstrarea ordinii, Dennis!

— Ar fi trebuit să le spun, șopti Flynn. Ar trebui să aducă preoți pe insulă. Nimic altceva nu ne mai poate ajuta acum.

Privi drept în fața lui, la bărcile pescărești trase la chei și simți un adânc sentiment de singurătate și de ineficiență.

— Doamne, Dumnezeule, ajută-ne acum la ceasul nevoii noastre! mai șopti el.

Din iarna lui 1348, când Moartea Neagră a lovit Irlanda, niciodată țara nu mai trecuse prin vremi de boală mai crunte.

— Fintan Craig Doheny

Cu doar o zi înainte să se instaleze carantina pe insula Achill, Stephen Browder și Kate O'Gara o porniră cu mașina spre Lough Derg. Plănuiseră să ia masa de prânz lângă Killaloe și apoi să-și continue drumul până la cabana de pe marginea lacului de lângă Cloonoon. Reușiseră să fure trei zile împreună înainte de examene și de vara ce se anunța foarte agitată pentru Stephen, care se hotărâse să se specializeze în bolile cardio-vasculare.

Cabana, o fostă casă de țară reamenajată, aparținea lui Adrian Peard, care absolvise medicina cu șase ani înainte și era deja cunoscut ca unul dintre cei mai remarcabili cercetători în domeniul medical al hipertensinii și în bolile specifice scufundătorilor. Peard, unicul descendent al unei familii înstărite din vechiul comitat al Corkului, își stabilise casa de vacanță în cabana de pe malul lacului, instalând aici și un imens bazin de compresie-decompresie din oțel, în fostul hambar din spatele casei. Stephen fusese invitat de mai multe ori la cabană, căci Peard îl folosea drept cobai în experiențele lui, plătindu-i și ceva bani pentru asta.

De la prima lor "experiență sexuală" pe drumul spre Mallow, Kate rațională acest fel de întâlniri la una sau două reprize pe lună și acestea doar în perioadele cele mai puțin fertile. La început refuzase să facă această excursie, fiindcă ea coincidea cu perioada ei de fertilitate maximă, dar Stephen îi promisese "să fie atent". Kate, care nu era prea sigură ce voia el să spună cu asta, îl avertiză:

— Să fie clar, Stephen Browder, în familia noastră nu se vor naște niciodată bastarzi!

Aranjaseră excursia cu multă atenție. Kate avusese grijă să spună la toată lumea că pleacă într-o scurtă călătorie la Dublin cu prietena ei, Maggie. Stephen spusese că face o partidă de navigat la Kinsale, cu niște prieteni.

Peard, care ghicise natura relațiilor lui Stephen cu Kate, fusese de acord să le ofere spre folosință cabana de la Lough Derg, "atunci când acest lucru nu incomodează planurile mele". Îi predase lui Stephen cheile cu un zâmbet complice și un sfat: "Lasă locul curat la plecare și încearcă să-ți faci timp și pentru puțin studiu. Aș vrea să te știu lângă mine într-o zi, Stephen. Ai un talent înnăscut să rezolvi probleme dificile... cum ar fi aceasta, de exemplu".

Așa cum Peard se așteptase, Stephen roși — atât din cauza laudei, cât și a aluziei la conspirația lui cu Kate.

Mașina cu care plecaseră era un mic Fiat verde. Stephen reușise să câștige dreptul de a o folosi meditându-l pe proprietar în secretele funcționării renale, un subiect ce se dovedise de neînțeles pentru stăpânul Fiatului, până când Stephen inventă o stratagemă — desenă o diagramă imensă și puse studentul să folosească pioneze pentru a prinde cu ele o mică machetă din carton reprezentând o mașină, pe care Stephen o numise "corp străin" și căreia tânărul trebuia să-i stabilească traiectoria. Stephen și Kate, în drumul lor spre nord, căzură de acord că ar fi foarte amuzant să boteze Fiatul cu numele de Corp Străin.

Cu câteva minute înainte de ora douăsprezece, la prânz, traversară micul pod de piatră și intrară în Killaloe. Turnul crenelat al Catedralei Sfântului Flannery se înălța ca o santinelă normandă pe fundalul înorat al unui cer amenințător. Chiar deasupra capetelor lor era încă senin, iar lacul albastru-verzui, ca o imensă oglindă de smarald, răsfrângea în el imaginea dealurilor din jur. Suprafața lui sclipitoare și netedă fu brusc vălurită de o boare de vânt și de trecerea unui cvartet de lebede, zburând alb și foarte jos.

Un pic mai la nord de Killaloe, Stephen opri la marginea șoselei la un stand ambulant de unde cumpără câteva sandvișuri, cartofi prăjiți și bere. Se așezară apoi să mănânce chiar în poienița de lângă locul unde, pe o culme molcomă, Brian Boru își înălțase castelul. Locul lor de picnic privea în vale spre Ballyvale Ford, acolo unde, în noaptea de 10 August 1690, Patrick Sarsfield cu cei șase sute de oameni ai lui traversaseră Shannon-ul în timpul asediului de la Limerick.

Kate, care fusese întotdeauna fascinată de istoria țării ei, se simțea copleșită să se găsească "tocmai în acest loc" și, atunci când văzu că Stephen este oarecum străin de detaliile întâmplării, începu să povestească cu mult farmec povestea călăreților lui Sarsfield. Privindu-i chipul în timp ce vorbea despre "acea minunată aventură inutilă" împotriva asediului williamit, Stephen se trezi cântărind cu dor umbra învăluitoare a unor copaci care ascundeau cu frunzișul lor des zidurile temeliei castelului lui Brian Boru și întrebându-se dacă Kate ar fi de acord să intre cu el pentru câtva timp sub bolta lor singuratică. Dar se auzeau glasuri de copii venind dinspre lac, la vale de poiană, iar locul de picnic fu repede atacat de muștele atrase de aroma mâncării. Înghițiră grăbiți și se întoarseră în fugă la mașină, urmăriți de insectele hămesite.

În adăpostul din interiorul Fiatului, Kate privi înapoi la poiană și spuse, uimindu-l pe Stephen cu o fațetă mistică a naturii ei, pe care băiatul nu i-o suspectase până atunci:

— În locul acesta s-au întâmplat multe lucruri oribile, Stephen. Simt asta! Poate că muștele sunt sufletele oamenilor răi și cruzi care au făcut acele lucruri oribile.

— Hei, hei, Kate! Ce-ți veni să spui așa ceva?

Dar fata nu se lumină pe de-a-ntregul decât când intrară pe aleea cu pietriș a cabanei și văzu coșul dublu al acoperișului care se ridica în spatele perdelei de copaci. Când pătrunseră în cabană, admirația ei semănă cu cea a unui copil.

Stephen ajunsese să înțeleagă și să se bucure de fiecare stare sufletească a fetei și se simți încântat să-i arate locurile. Bucătăria, refăcută pe locul celei vechi, avea o nouă fereastră tăiată în zidul dinspre lac, iar instalația era nu numai de cel mai nou tip, dar și de cea mai scumpă calitate ce se putea găsi.

Kate duse mâinile la obraji și privi fermecată în jurul ei:

— Oh, Stephen! Măcar de-am putea avea și noi o casă ca asta!

— Vom avea într-o zi, Kate.

Fata se întoarse și-l luă strâns în brațe.

Afară era o mică livadă și o mână de pământ îngrădit cu pietre pentru grădina de legume. Hambarul se afla la capătul livezii. Era o clădire din piatră cu un acoperiș nou din tablă ondulată și arăta a fi încă o dată mai mare decât casa, așa cum o priveai printre copacii livezii, la capătul unei poteci ce ducea la o ușă mică și curată tăiată în zidul de piatră.

Stephen descuie lacătul și împinse ușa, lăsând-o pe Kate să intre prima. Apăsă pe întrerupătorul de lângă ușă chiar în momentul în care fata păși înăuntru. O lumină orbitoare inundă o unică încăpere imensă, curgând din șirurile de reflectoare suspendate de bârnele tavanului. Bazinul uriaș domina centrul hambarului. Avea mai bine de șase metri lungime și cam doi metri și un sfert în diamentru. Pe fiecare parte erau câte două geamuri mici din cuarț, așezate la nivelul ochilor, plus încă o ferestruică și mai mică, tot din cuarț, la camera de depresurizare de la unul din capetele bazinului.

Kate, care ascultase descrierile lui Stephen despre orele petrecute în bazin, spuse:

— Pare așa de mic. Chiar ai stat odată acolo înăuntru patru zile încheiate?

— Să știi că e destul de comod, spuse el. Există și un sistem sanitar de evacuare dublu asigurat. Are telefon. Singurul lucru incomod este faptul că trebuie să port tot timpul atașate de mine firele pentru monitoarele lui Peard care-mi verifică și înregistrează starea organismului.

Stephen o conduse pe Kate să-i arate mulțimea de instalații ce acopereau un întreg perete, conexiunile care făceau legătura cu bazinul și, într-un colț, costumele pe care le foloseau atunci când făceau scufundări. Tot acolo se găseau și cele două compresoare de fabricație franceză cu filtrele lor de aer sofisticate.

Kate privi prin unul din gemulețe în interiorul bazinului.

— Eu una m-aș plictisi de moarte să fiu închisă acolo atât de mult timp.

— Am luat cu mine și niște cărți. Zău, Kate, a fost destul de bine. Cât am stat acolo, n-am făcut altceva decât să învăț și să dorm.

Kate împinse cu mâinile în fierul rece al bazinului, îndepărtându-se de el, apoi își șterse palmele de fustă.

— Vreau să pregătesc o masă bună în bucătărie. N-am mai văzut niciodată până azi așa o bucătărie grozavă. Ai cumpărat tot ce ți-am scris pe listă?

— Sunt toate în portbagaj.

În timp ce Kate își făcea de lucru în bucătărie, Stephen cără în casă bagajele, cele două vrafuri de cărți fiecare cu vraful lui — și tabelele lui Peard, cele cu saturația sanguină. Lăsă valizele pe pat, se asigură că fata nu mai avea nevoie de nimic de la magazinul din sat, apoi se așeză să

învețe în micul salon de lângă bucătărie. O auzea pe Kate fredonând în timp ce gătea, auzea și zgomotul cratițelor și farfuriilor. Era ușor să-și imagineze că sunt gata căsătoriți și liniștiți, învăluiți deja în calmul domestic al vieții. Starea aceea de grație nu-l părăsi nici în timpul mesei, până la vremea de culcare, când îi arătă lui Kate cum avea de gând "să fie atent" — ținea între degete un prezervativ pe care unul din colegii lui îl cumpărase în Anglia.

Kate, roșie ca focul la față, i-l smulse din mână și-l aruncă cât colo.

— Stephen, păcatul nostru e și așa destul de mare, dar, să știi, asta nu accept să port pe conștiință!

Lui Stephen îi trebui mai mult de o oră s-o potolească, dar apoi fata fu și mai tandră ca de obicei, plângând și râzând aproape în același timp lipită de umărul lui. Adormiră îmbrățișați.

Stephen se trezi târziu, din nou în zgomotul plăcut al bucătărelii lui Kate. Nu se așteptase la o latură atât de domestică a caracterului ei, dar lucrul îl umplu de o caldă satisfacție. Radioul mergea, iar fata îngâna cuvintele melodiei din eter. Stephen își privi ceasul și fu uimit când constată că este aproape unsprezece, vag conștient că muzica de la radio se oprise, iar o voce bărbătească vorbea precipitat, abia stăpânindu-și emoția.

Se spălă și se îmbrăcă, apoi intră în bucătărie, întrebând:

— Ce spunea tipul ăla la știri? N-am auzit bine.

— Cică ar fi niște necazuri la Achill, spuse fata. Vrei un ou sau două?

— Trei, spuse el și-o sărută pe gât.

— Putem merge să înotăm în lac?

— O să fie cam frig, dar ne încălzim noi la întoarcere.

Fata roși. Stephen încercă s-o întoarcă cu fața la el, dar fu întrerupt de sunetul telefonului. Îi luă destul timp să-l găsească pitit în spatele unui maldăr de reviste, pe o măsuță. Era Peard.

— Of! Mulțumesc lui Dumnezeu că te-am găsit acolo, Stephen. Prietena ta e cu tine?

Stephen ezită un moment:

— Da, dar...

— N-avem timp de fasoane! Am fost convocat de Fintan Doheny la o mare ședință medicală. Subiectul te-ar putea interesa în cea mai mare măsură.

— Doheny? Marele Doheny? Da' ce-i așa de important?

— Nu mai am mult timp la dispoziție, Stephen. Un nebun cu cunoștințe extinse de recombinare a ADN-ului a dat drumul în lume, la Achill mai exact, unei noi maladii — tot atât de rea ca ciuma. Am pus zona sub carantină, dar nimeni nu se așteaptă ca nenorocirea să poată fi izolată. Acum, ascultă-mă cu atenție! Se pare că nu ucide decât femei. Până în momentul ăsta este sută la sută fatală. Ei bine, mi-a venit în minte că tu și prietena ta sunteți la cabană și avem acolo bazinul ăla minunat. O femeie închisă în bazin, la presiune potrivită, s-ar putea afla în siguranță deplină. Înțelegi ce vreau să spun?

— Sigur că înțeleg, dar nu văd cum...

— N-am timp să stau să parlamentez cu tine. Îți cer expres să faci ceea ce ți-am spus!

Stephen se întoarse s-o privească pe Kate care se uita fix la el.

— Dar nu știu dacă ea vrea... Vreau să-ți spun că-mi ceri să...

— Stephen, trebuie să mă întorc la treabă. Fă tot ce crezi că e necesar și bag-o în bazin. Intră și tu cu ea, dacă altfel nu se poate. O să te sun mai târziu acolo. Ai să faci ce ți-am spus?

Stephen inhală adânc:

— Și ciuma asta...

— A ucis deja un număr mare de femei. Și habar n-avem unde a mai răspândit-o Nebunul. Bagă-ți prietena în bazin!

Peard puse receptorul în furcă.

Violența, dacă e suportată un timp prea îndelungat, conduce la un soi de anestezie morală. Îi degradează până și pe conducătorii bisericii. Sub imperiul ei, societatea se separă în miei de sacrificiu și măcelarii care mânuiesc cuțitul. Fraze sforăitoare acoperă cu zgomotul lor realitatea sângeroasă, fraze ce conțin cuvinte mari: libertate, autonomie politică, țară... Astfel de cuvinte au un înțeles foarte vag în societățile care nu se întemeiază pe morală.

— Părintele Michael Flannery

Toate scrisorile lui John Roe O'Neill, cu excepția a douăzeci dintre ele, au fost expediate înainte ca agenții FBI-ului să descindă, cu mandat de percheziție, la Agenția poștală din Los Angeles. Aceasta era doar o cameră mică într-o clădire din cărămidă, în Figueroa, în centrul orașului. Funcționara, o anume domnișoară Silvia Trotter, era o femeie de vreo cincizeci de ani, osoasă și mare, cu părul de un roșu violent și obrajii fardați abundent. Cei doi agenți tineri, parcă copiați unul după celălalt în costumele lor bleumarin închis, își scoaseră la unison legitimațiile pe care le îndesară femeii sub ochi câteva secunde, suficient însă ca ea să-și dea seama cu cine are de-a face, apoi, ca niște dansatori sincronizați pe o scenă de music-hall, le puseră înapoi în buzunarul de la piept și vrură să știe *tot* despre scrisorile lui O'Neill.

Cum s-a desfășurat contactul ei cu autorul acestor scrisori? Era la curent cu conținutul vreuneia dintre ele? Cum, chiar nu citise nici măcar una? Ce adresă personală îi dăduse autorul lor?

Examinară toate registrele și luară cu ei o copie a unuia dintre ele, lăsând-o pe biata domnișoară Trotter lac de sudoare și într-o stare nervoasă de plâns.

Agenții care aveau atât studii de contabilitate, cât și de drept, fură dezgustați de delăsarea domnișoarei Trotter. Femeia nu făcuse nici măcar o copie a ceului cu care un oarecare Henry O'Malley plătise pentru expediția scrisorilor! O'Malley, domiciliat la o adresă falsă din Topeka, Kansas, plătise cu cec prin intermediul unei bănci locale. Chiar înainte de demararea investigațiilor, agenții fură siguri că pista Topeka se va dovedi o fundătură. La bancă nu găsiră pe nimeni să-și amintească măcar de acel O'Malley.

Dintre cele douăzeci de scrisori aflate încă la domnișoara Trotter, cinci sugerau că autorul lor anticipase vizita agenților. Cele cinci erau adresate unor conducători religioși proeminenți și purtau în capul paginii același avertisment: *"Aviz autorităților!"*

Scrisorile lăsau să se înțeleagă clar că Nebunul făcuse o "fixație criminală", care ar fi putut provoca răspândirea în întreaga lume a unui număr nelimitat de maladii necunoscute încă, dacă cineva *"încearcă să se atingă de mine"*.

Fotocopiile tuturor scrisorilor expediate de Nebun fură primele probe studiate la Centrul de Izolare Denver de către *Echipă*, așa cum ajunseseră să fie cunoscuți oamenii care făceau parte din ea.

Prima ședință a Echipei se petrecu la o distanță de douăzeci și nouă de zile de la *demonstrația Achill*. Întârzierea fusese cauzată de indecizia politică de la nivelele de vârf — indecizie depășită numai după ce evenimentele mondiale produseseră tuturor o reacție de spaimă.

Boala lui O'Neill, cunoscută acum sub numele de *ciuma albă*, din cauza palorii victimelor și a petelor albe care apăreau la extremitățile corpului în perioada premergătoare declanșării, nu rămăsese în mod evident un fenomen izolat la nivelul Irlandei, Marii Britanii și Libiei. Necesitatea primei carantine fusese masiv ignorată de înaltele oficialități ale lumii, de cei foarte bogați, care încercaseră din răsputeri să-i pună la adăpost pe cei dragi, de agenții financiari, de criminalii din lumea interlopă, de agenții secreți ai serviciilor speciale etc. Exista un focar în Bretania, un altul într-o zonă a Statelor Unite — din Boston până aproape de Weymouth. Partea vestică a Regiunii Cascadelor până adânc în Columbia Britanică de Sud și California, apoi până la coasta Pacificului a trebuit izolată printr-o carantină brutală. Lista Organizației Mondiale a

Sănătății includea puncte "fierbinți" și în Singapore, Perth — Australia New Delhi, Santa Barbara, St. Louis, Houston, Miami, Constantinopole Nairobi, Viena... și acestea nu erau decât locurile cu numele cele mai cunoscute.

Atunci când s-au așezat la masă la prima lor întâlnire, în localul Centrului de Izolare din Denver, membrii echipei erau deja în posesia unei liste la zi cu *punctele fierbinți* și a tuturor scrisorilor lui O'Neill. Ședința s-a desfășurat într-o cameră de la subsol ai cărei pereți erau complet căptușiți cu lemn de culoare închisă. Iluminarea putea fi asigurată în două moduri, la alegere — o lumină rece, indirectă sau una caldă, intimă, focalizată numai asupra mesei lungi în jurul căreia se așezaseră. Era foarte posibil ca un psihanalist să extragă semnificații adânci din faptul că toți aleseseră baia de lumină indirectă, nemiloasă pentru această primă întâlnire. Toți cei șase membri ai Echipei erau foarte conștienți de faptul că se aflau acolo și pentru a se studia temeinic între ei, nu numai problema în discuție.

Selecția celor care făceau parte din Echipă durase ore lungi de întrebări iscoditoare în camere izolate fonic și fusese făcută de oameni care nu obișnuiau să ridice vocea decât pentru a da mai mare emfază celor spuse. Cei șase erau împărțiți pe naționalități — câte doi din Uniunea Sovietică, Franța și Statele Unite. Se avusese în vedere participarea ulterioară și a altor țări, dar circumstanțele se dovediră deocamdată potrivnice.

William Beckett, unul din cei doi americani, ce avea să fie numit mai apoi "președintele" Echipei, veni la acea primă întâlnire frământat și îngrijorat de izbucnirea molimei pe coasta de vest a țării lui. Fusese oare zona infectată de scăpările întâmplătoare dintr-un laborator slab protejat împotriva hazardului? (În unele cercuri se suspecta deja posibilitatea ca Nebunul să-și fi stabilit laboratorul în împrejurimile Seattle-ului). Ceilalți cinci erau prea ocupați cu cântărirea colegilor pe care-i vedeau pentru prima dată, așa că Beckett își lăsă și el îngrijorarea pentru mai târziu.

Doctorului Ruckerman, fostul profesor al lui Beckett la Harvard, nu-i fusese deloc greu să-și plaseze elevul premiant în Echipă. Comisia de selecționare fu de-a dreptul impresionată de mulțimea talentelor și realizărilor lui Beckett: consultant al Sănătății Publice în probleme de ciumă bubonică; participant de talie mondială în concursurile de bărci cu pânze; deținător al unui brevet de pilot aero cu antrenament pe

supersonice și maior în rezerva Forțelor Aeriene; cunoscut pentru hobby-ul lui de a rezolva jocuri de perspicacitate, cuvinte încrucișate și de a participa la concursuri de "cine știe câștigă", talent pentru care fusese recrutat drept consultant în probleme de "decodificare" a sistemelor de cod militar; campion de înot pe distanțe lungi și un apreciat jucător de handbal.

— Un incomparabil cercetător în biologie moleculară, completă Ruckerman. Un adevărat om al Renașterii.

Beckett, un bărbat cu părul blond ca nisipul, era descendentul unor anglo-scoțieni refugiați în America din rațiuni religioase. Avea tenul roz și ochii de un albastru palid, trăsături care îi mărturiseau originea și pe care o fostă colegă de facultate le descrisese ca fiind "gene latente". Beckett fusese în timpul studiilor un bun fundaș de fotbal, până în momentul când descoperi că permanentele coliziuni cu o minge tare și grea îi pot vătăma proprietatea cea mai de preț — o minte strălucită, în fața căreia nu rezistau nici cele mai imposibile cuvinte încrucișate pe care le văzuse vreodată un careu alb-negru. Iar joaca lui intelectuală devenea pentru privitori cu mult mai pasionantă decât orice joc de fotbal american.

Colega de facultate avusese în mare parte dreptate — deși era masiv și cu trăsături greoaie, Becket dovedea o minte de un rafinament hipersofisticat.

La numai câteva minute după ce pusese ochii pe Francois Danzas, unul dintre cei doi membri ai echipei franceze, Beckett știu că va fi greu de lucrat cu franțuzul. Danzas era un om înalt, subțire și foarte brun, originar din Peronne, care combina în genele lui sânge celt, roman, grec și viking. Părul, vizibil vopsit, era despărțit de o cărare pe mijlocul capului în două aripi negre ca pana corbului ce-i acopereau obrajii palizi pe o față foarte adesea lipsită de orice expresie, deși avea ochi frumoși, mari și căprui. Ochii aceia străluceau de o constantă incredulitate în fața unei lumi pline de capricii, dar existau și momente când lumina lor se ascundea sub sprâncenele groase și negre. Ori de câte ori Danzas închidea ochii, fața lui se golea de viață, dezvăluind asprimea unui nas subțire și lung și a unei guri cu buze aproape inexistente. Până și sprâncenele acelea atât de negre păreau să pălească. Danzas era expresia vie a unei vechi zicale de prin părțile lui natale — omul era tare ca o șa veche; bătută de vreme, modelată de o lungă și insistentă folosință, ea era depozitara unei experiențe valoroase. Danzas se bizuia întotdeauna pe Danzas. Se știa oarecum în dificultate numai atunci când era obligat să călătorească sau

când trebuia neapărat să îngurgiteze mâncarea altor naţii. Străinii, mai ales englezii, şi prin asociaţie de limbă, americanii, erau persoane nedemne de încredere, fiindcă erau în mod fundamental nesiguri, capabili de orice rău imaginabil şi, în plus, necooperanţi, putând fi convinşi doar prin forţă. Ciuma Albă nu reprezenta pentru Danzas decât expresia stării de forţă majoră a momentului. În ciuda faptului că dispreţuia din tot sufletul orice purta marca de american, Danzas era unanim recunoscut în ţara sa ca expertul numărul unu în tot ce ţinea de continentul iankeu. Cine putea să nege faptul că îndurase cu stoicism cei patru ani interminabili ai unui program de cercetare la Chicago? Şi unde în altă parte se puteau învăţa mai bine obiceiurile americane decât în "capitala mondială a porcarilor".

Danzas putea chiar accepta capriciile vieţii atunci când acestea se amestecau în ordinea firească pentru a strica aranjamentele sănătoase ale existenţei; orice era de înţeles, dar nu în interiorul laboratorului lui. În laborator, Danzas ţinea să fie negreşit martorul direct al naşterii virgine, dacă nu chiar al concepţiei imaculate. Unui astfel de martor ocular îi reveneau în mod indiscutabil unele responsabilităţi. Danzas era de părere că doi martori oculari ai aceluiaşi fenomen nu puteau să ofere lumii două relatări diferite. Fie ei şi treizeci de martori, aceştia trebuiau să relateze în mare acelaşi lucru. Era o regulă infailibilă. Nici Papa de la Roma nu putea cere ceva mai sigur.

În Franţa circula deja o glumă potrivit căreia Danzas fusese selecţionat pentru Echipă ca o perfectă antiteză a colegului lui francez, Jost Hupp.

Hupp cu ochelarii lui cu ramă groasă de baga, în spatele cărora ochii se holbau uşor, cu nepăsarea tinerească şi boemă a trăsăturilor, respira un aer de participare, invita la prietenie. Cei care îl taxau pe Hupp de romantic păcătuiau prin faptul că treceau cu vederea forţa incredibilă şi totală a credinţei acestui om în lumea fanteziilor lui. Hupp se folosea de romantism aşa cum Beckett se folosea de furia lui latentă. Dacă muza lui Beckett îl condusese spre o luptă intelectuală împătimită, muza lui Hupp, mai drăgălaşă, dar şi mai gregară, îl împinsese spre o viaţă de totală participare — Hupp împărţea totul cu toată lumea — succesele, eşecurile, bucuriile, necazurile — totul! Prin personalitatea lui complexă trecea, ca un fir roşu, un filon de tenacitate alsaciană, împrumutată de la strămoşi atât francezi cât *şi* germani. O tenacitate ce ţinea de rămăşiţele unei influenţe timpurii ale Bisericii Catolice de la Roma. Mefistofel era un

personaj real. Dumnezeu era real. Cavalerul Alb era real. Iar Sfântul Graal rămânea pentru vecie eternul scop al umanității. Toate acestea alcătuiau o structură care îl satisfăcea pe deplin pe Hupp. Fără ea ar fi rămas un oarecare cercetător, un om în halat alb. Așa era un om în armură albă.

Beckett gândi că Hupp nu prezenta probleme — era în regulă. Era el un pic ciudat, dar în regulă. Danzas însă era tipul perfect al omului de știință prețios până la absurd. Și ce importanță avea unde se întâlnea această echipă, atâta vreme cât toate facilitățile erau asigurate? Îi venea să strige de furie la gândul că va trebui să lucreze cu încrezutul ăsta și încă cine știe cât timp. Cu toate acestea, reuși să-și ascundă enervarea destul de bine, așa încât numai Hupp suspectă ceva.

Fuseseră mulți aceia care lucraseră cu Beckett ani lungi fără ca vreodată să devină conștienți de faptul că omul acesta era pus în mișcare de motorul furiei. Și nu era greu să găsească ceva care să-l enerveze oriunde ar fi întors capul, astfel încât furia îi încărca acumulatorii, iar el pornea la drum cu capul înainte și traversa ca un bolid problema cu care trebuia să se confrunte. Ciuma Albă era parcă comandată special pe măsura furiei lui Beckett. Ticălosul ăla! Bles-te-ma-tul de Nebun! Cine îi dădea lui dreptul să pună pe jar o lume întreagă, care deși nu este, așa cum bine se știe, perfectă, își vedea de drumul ei, așa cum făcuse dintotdeauna.

O foarte mică parte a acestei furii reușea să răzbată prin masca lui de amabilitate. Rareori vorbea aspru. Cu Danzas era poate chiar mai amabil decât cu ceilalți, lucru care provoca la francez o atitudine cu atât mai corectă și mai țeapănă. Între ei se declanșase un meci al furiilor, un schimb reciproc care îl amuza teribil pe Hupp.

Celălalt membru al echipei americane, remarcă Hupp, era adevărata surpriză a lotului, mai ales pentru cei doi ruși, Serghei Alexandrovici Lepikov și Dorena Godelinski, care o măsurau speculativ pe colega lui Beckett, Ariane Foss.

La cei aproape doi metri înălțime și o sută treizeci de kilograme greutate, Foss era indiscutabil persoana cea mai "grea" din încăpere. Dosarul francez stabilea că ea este unul din cele cinci sau șase cele mai bune capete medicale din Statele Unite în problemele pe care bunicul ei, medic de țară, obișnuise să le numească "boli femeiești". Atât francezii, cât și sovieticii o suspectau că lucrează pentru CIA. În dosar se mai menționa că vorbea fluent cinci limbi străine, printre care rusa și franceza.

Foss avea o față cu trăsături mici și regulate, încadrată de un păr auriu, ondulat natural și tuns scurt. Deși atât de masiv, trupul ei era bine proporționat.

Lepikov și Danzas tocmai se lansaseră în lupta pentru dominație verbală, aruncând pe masă diversele lor acreditări, ca și când ar fi jucat poker și și-ar fi etalat cărțile, deși fiecare era perfect conștient de faptul că celălalt păstrează ascunsă în mânecă o rezervă necunoscută de așa providențiali.

Lepikov, scund și mătăhălos, cu un păr stufos și cărunt care cădea în dezordine peste o frunte îngustă și teșită, cu ochii un pic mongoloizi, arăta ca un țărănoi pe lângă Danzas — aristocratul, lucru pe care, de altfel, fiecare îl remarcase la celălalt, dar pe care fiecare dintre ei îl socotea ca fiind un atu personal.

Dorena Godelinski, celălalt membru al echipei sovietice, începuse să manifeste semne evidente de iritare privind lupta pe care o duceau cei doi bărbați. Puțintică la trup, încărunțită, mergând cu un ușor șchiopătat, fusese blestemată, după cum ea însăși se plângea prietenilor apropiați, cu un aspect aristocratic — "o barieră în calea avansării în Uniunea Sovietică, unde trăsăturile țărănești, greoaie și necioplite erau cu mult mai apreciate."

Brusc îi întrerupse pe cei doi cu o înjurătură rusească birjărească, apoi spuse în engleză:

— N-am venit să ne jucăm!

Foss chicoti și traduse înjurătura:

— Tocmai i-a spus lui Serghei că este un armăsar de țară. Ei, ia să vedem! Ce avem noi aici? O pălărie neagră și una albă? *)

Lepikov privi cu răutate la Foss, apoi se forță să zâmbească. Își făcuse bine lecțiile ca *observator* la Ambasada Sovietică din Washington D.C., așa că înțelegea perfect limbajul secret folosit acum de Foss.

— Cel care poartă pălăria albă sunt eu. Doar sunt cel mai mare expert în epidemiologie al țării mele.

Foss îi zâmbi cu toată gura. Dosarul american despre Lepikov arăta o preocupare anormală a individului în buna funcționare a propriului

---

*)"Black hats, white hats" - apelative obișnuite pentru democrați și republicani în Congresul american. "A white hat" era în secolul trecut un sudist - un om atașat unor tradiții, apoi apelativul a desemnat un democrat (n.t.).

ficat, lucru ce putea fi considerat un adevărat paradox, având în vedere cantităţile de vodcă pe care acesta le consuma. Orgiile alcoolice erau însă întotdeauna urmate de adevărate crize de auto-detestare, o stare de angoasă vecină cu patologicul, în timpul cărora se îndopa cu toate leacurile cunoscute la care statutul lui medical îi dădea acces, dar şi cu fel de fel de panacee universale, dublate de masive doze de vitamine, ascunse cu grijă în borcănaşe etichetate drept conţinând medicamente obişnuite.

Godelinski, auzindu-l cum se laudă, murmură:

— Ţărănoiule! Vorbise în engleză, ceea ce atrăsese atenţia celorlalţi asupra ei.

Beckett îşi drese glasul şi se trase mai aproape de masă. Godelinski era un remarcabil spărgător de cod; aşa stătea scris în dosar. Pe lângă aceasta, în Uniunea Sovietică era unanim apreciată ca un bun cercetător în domeniul medicinii spaţiale. Se spunea despre ea că este un diagnostician de prim rang, iar tehnicile ei de laborator erau categorisite drept "superbe".

— Am făcut cunoştinţă unul cu altul, începu Beckett. Cu toţii am citit dosarele secrete de serviciu ale celorlalţi. Este posibil ca aceste dosare să conţină şi unele date exacte. Cine ştie? Eu vă sugerez să încercăm să învăţăm câte ceva unul despre celălalt, lucruri poate mai importante decât cele din dosar, în zilele ce vor urma.

— Eu unul aş vrea să văd dosarul vostru despre mine, spuse Lepikov.

— Din păcate, nu mi s-a permis să-l păstrez, ripostă Beckett.

Godelinski dădu din cap. Beckett găsise exact tonul potrivit să i se adreseze lui Serghei. Peste tot erau spioni. Trebuia să admiţi asta şi să mergi mai departe. Deci Beckett era un om cu intuiţie. Godelinski ştia că intuiţia este unul din punctele ei tari. Mai ştia că cei de acasă o socoteau imprevizibilă, dar, pur şi simplu, nu putea înţelege de ce. Motivele pentru care lua o decizie sau alta i se păreau întotdeauna foarte limpezi. "Minţile înămolite" din jurul ei nu puteau însă înţelege fazele intermediare ale raţionamentelor şi acest lucru nu era deloc de mirare având în vedere faptul că micile lor inteligenţe nu erau în stare să facă saltul necesar şi băteau pasul pe loc ca o turmă jalnică de oi bătrâne.

Lepikov îşi fixă privirea pe sânii mari şi bine formaţi ai lui Foss. Mamă ce trup! Nutrea o preferinţă secretă pentru femeile masive şi acum se întreba dacă nu s-ar putea... cine ştie...

— Ți-aș rămâne profund îndatorată dacă nu te-ai mai zgâi la sânii mei, spuse Foss.

Lepikov tresări și-și mută privirea pe zâmbetul bonom al lui Hupp.

Dar Foss nu terminase încă cu el. Își aranjă cu mâna buclele aurii.

— Să știi, doctore Lepikov, sunt perfect conștientă că sunt cea mai mare păpușă vie din câte a creat bunul Dumnezeu pe pământ.

Lepikov refuza s-o privească.

Fără a-l lua în seamă, ea continuă:

— Și să nu-ți treacă cine știe ce idee prin cap, te rog. Bărbatul meu e și mai mare ca mine. Lucru neesențial, de altfel, având în vedere faptul că oricând mă pot dovedi mai tare ca el.

Lepikov nu înțelegea expresia: "...mai tare ca el".

Foss trecu repede într-o rusească get beget, coborându-l și mai mult în ochii celorlalți prin faptul că-i dovedise incompetența în engleză. E drept, știa el ceva despre "pălăriile negre și albe", dar nu cine știe ce în plus. Apoi îi descrise cu lux de amănunte și într-un limbaj foarte colorat ce va face ea cu organele lui genitale, dacă măcar o singură dată o să se mai holbeze la ea ca un taur în călduri.

Lui Godelinski, tirada aceasta îi smulse un hohot de râs.

În rusă, Lepikov o admonestă:

— Te poftesc să nu-ți uiți locul!

Godelinski își scutură capul, neputând să-și astâmpere râsul și spuse tot în rusă lui Foss:

— Știi, el e unul din oamenii noi ai Uniunii Sovietice — o nouă plămadă. Sunt concepuți și crescuți pentru grăsime, pentru devotament chior față de puterea comunistă și pentru sex.

— Există printre noi unii care nu cunosc limba rusă și, apoi, avem treabă..., interveni Beckett.

Tot în rusă, Godelinski spuse:

— Are dreptate. Ia, potoliți-vă voi doi! Serghei, să știi că știu despre tine niște istorii pe care sunt sigură că nu vrei să le povestesc tuturor celor de aici. Așa că fii atent! Iar dumneata, doamnă Foss! E posibil ca o femeie atât de frumoasă să folosească un asemenea limbaj?!

Foss zâmbi și dădu din umeri.

Lepikov încercă să pară amuzat:

— N-a fost decât o glumă nevinovată!

Beckett începu să scoată din servietă hârtii pe care le așeză în fața lui pe masă.

Încă clocotind de ură neputincioasă, Lepikov își dădu seama că fusese manevrat într-o poziție secundară. Se întreba dacă Foss și Godelinski o făcuseră înadins. Sau poate era mâna lui Danzas? Și Hupp ăsta părea așa de lunecos! Dosarul sovietic despre Hupp spunea că dintre toți el ar fi cel mai susceptibil de a fi atras de partea lor. Era oare posibil? Hupp fusese student la UCLA, unde deseori trecuse drept latino-american și unde chiar se înscrisese la un club politic sudamerican. Hupp, subțire ca sfoara, era genul de bărbat în care Lepikov avea cea mai puțină încredere. Și mai era și tenul ăla de brunet, ochii moi și căprui — ochi de vacă!

"Hupp este un socialist cu înclinații către plăcerile cărnii", așa scria în dosar.

Tot acolo era menționat și faptul că francezul avusese un succes nebun la tinerele blonde de la UCLA, hippiste ce musteau de dorința irepresibilă de a face amor în beneficiul păcii mondiale. Lepikov aruncă din nou o privire la Godelinski — o femeie de acum vârstnică — și apoi monumentalei Foss. Să fie oare între ele ceva mai mult decât se citea la prima vedere?

Beckett privi scurt la bucata de hârtie din fața lui și, din acel anume moment, preluă conducerea Echipei.

— Mi s-a ordonat să vă comunic că noi nu suntem în nici un caz echipa principală de investigații.

— Dar ni s-a spus..., interveni Godelinski.

— Și de ce nu? întrebă Foss.

— Există la această oră în lume un număr de cincizeci și opt de echipe de cercetare principale care se ocupă toate de aceeași problemă ca și noi, spuse Beckett. Avem legături directe prin telefax și circuit închis de televiziune prin satelit. Până mâine după-masă va sosi aici o echipă de doisprezece formată din clerici și ziariști plus cel puțin încă treizeci de tehnicieni de laborator. Vor exista totuși două centre de triere a informațiilor: unul în Berlinul de Est, care va funcționa pentru toată Europa, și altul în Washington D.C.

— Iară politicienii! izbucni Foss.

Beckett ignoră ieșirea ei.

— Problema noastră primordială în ordinea importanței este să încercăm să facem un portret cât mai aproape de realitate al profilului psihic și fizic al Nebunului nostru. Există acum destule dovezi convingătoare că trebuie să fie vorba de acel John Roe O'Neill.

— Ce dovezi? întrebă Godelinski.

Hupp ridică mâna:

— Totul se potrivește de minune: numele copiilor și al nevestei, experiența lui deosebită în domeniul biologiei moleculare...

— Fapt este că nu am reușit până acum să-i localizăm laboratorul, continuă Beckett, dar din ce în ce mai multe indicii duc spre concluzia că acesta s-ar afla în zona Seattle-ului.

— Nu în Kansas? interveni Danzas.

— Acesta a fost un prim raport, explică Beckett. Ulterior a fost infirmat.

— Și ne aflăm sau nu în posesia unui studiu general, care să ia în considerare întreaga situație creată? întrebă Hupp.

Beckett distribui copii ale unui raport din vraful de hârtii aflat în fața lui.

— Veți afla de aici că părinții lui au murit într-un accident de mașină în anul în care el a absolvit liceul, spuse Beckett. A fost crescut de bunicii materni. Bunicul a murit pe când O'Neill era la facultate. I-a lăsat prin testament o sumă frumușică de bani și afacerea familiei McCarthy.

— Așa de multe decese..., mormăi Lepikov, privind la pagina din fața lui.

— Da, așa-i. Un clan fără noroc, fu de acord Beckett. Nu i-a mai rămas decât mătușa aceea internată într-un azil din Arizona, obsedată tot timpul că cineva o găsește vinovată de moartea soțului.

— Ni se cere să stabilim cât de departe putem să împingem acțiunile împotriva acestui Nebun fără să-i declanșăm prin asta o reacție criminală la adresa întregii lumi, concluzionă Hupp.

Cuvintele lui fură urmate de o liniște deplină.

— I-ați citit cu toții amenințările. Beckett fu primul care vorbi.

— Omul are o fixație criminală, spuse Lepikov. Are deja pusă la punct o nouă modalitate de a da drumul în lume la o altă formă de boală mortală dacă cineva încearcă măcar să-l captureze sau să-l omoare.

— Adică vrei să spui că avem mâinile legate? întrebă Godelinski.

— Cu toate acestea este evident că O'Neill nu se poate aștepta ca noi să fim în totală necunoștință de cauză în ceea ce privește cercetarea lui, interveni Hupp.

— Avem și noi o oarecare marjă de libertate de mișcare, spuse Beckett. Laboratoarele de aici secrete și superb echipate.

— Dar Nebunul ne avertizează să nu ne apucăm să facem exact ceea ce noi suntem pe cale să facem aici, spuse Lepikov. Dacă nu ne supunem condițiilor lui, "îi vom simți pe pielea noastră mânia".

Danzas interveni pe un ton scăzut.

— Acesta este exact motivul pentru care trebuie să rămânem aici, ascunși.

— Colegii mei din Uniunea Sovietică cred că... acest loc a fost ales numai pentru că nu se află în Europa, unde este de presupus că Ciuma se va răspândi cu ușurință, spuse Lepikov.

Danzas își răsfiră degetele mâinilor lui mari pe masă și se adresă direct lui Beckett:

— Am venit aici în credința că acesta este locul ideal pentru lansarea unui asalt secret și coordonat împotriva molimei. Mi s-a spus în mod expres că acesta va fi laboratorul central de coordonare a lucrărilor.

— Au intervenit schimbări în planul inițial, spuse calm Beckett. Și nu eu sunt acela care a făcut aceste schimbări.

— Să-i ia naiba de birocrați afurisiți! izbucni din nou Foss.

Expresia lui Beckett rămase blândă și amiabilă. Spuse:

— Centrul de Izolare Denver poate ușor deveni sediul central al tuturor eforturilor mondiale medicale pentru stăvilirea molimei.

— Dar întâi să dovedim că suntem demni de asta, nu? întrebă Hupp.

— Întâi să încercăm să-l înțelegem pe dușmanul nostru — să înțelegem omul și nu molima, spuse Beckett.

— Și cine a luat această decizie și unde? interveni Godelinski.

— La cele mai înalte nivele, spuse grăbit Beckett. Majoritatea celorlalte echipe lucrează și ele în același scop, ca și pentru stabilirea modalității de răspândire a molimei. Aceasta este prioritatea numărul unu. Suntem sau nu capabili să-i ieșim în întâmpinare și să-l atacăm pe toate fronturile?

— Deci mâine începem activitatea medicală propriu-zisă, nu? întrebă Danzas. După ce vin tehnicienii...

— Și asta..., fu de acord Beckett.

— Cum și asta? se miră Foss.

— Eu unul n-am primit astfel de ordine, interveni Lepikov.

— Ai un telefon în cameră. Ești liber să-l folosești cum crezi de cuviință, îi replică Beckett.

— Și cine o să-mi intercepteze convorbirile? întrebă Lepikov.

— Şi poliţia noastră secretă şi a voastră, spuse Beckett liniştit. Cui îi mai pasă de asta acum? Cheamă-ţi şeful şi primeşte-ţi ordinele de la el.

— Secretul este singura noastră şansă, singura speranţă, spuse Godelinski. Dacă omul ăla e nebun, nu-i putem prezice mişcările.

— Se îndoieşte cineva de faptul că omul e nebun? întrebă Foss. Nu numai că e el nebun, dar a reuşit să scoată din minţi o lume întreagă, inclusiv pe politicieni!

Părerea mea este că e mult mai periculos să trăiești în ignoranță, decât în cunoaștere...

— Philip Handler

John era conștient, deși fără urmă de aroganță și mândrie, că laboratorul lui din pivnița casei din Ballard era o minune de inventivitate. Centrifuga, pe care și-o improvizase dintr-o instalație veche de echilibrare a cauciucurilor, îl costase mai puțin de o mie de dolari. Congelatorul era un bar frigorific obișnuit, domestic, răsturnat pe spate, la care adăugase un termostat echilibrat. Atingea o acuratețe de un grad Celsius. Dintr-un echipament de scufundare improvizase pompele peristaltice. Fragmentatorul celular fusese adaptat dintr-un sonar ce aparținuse odată unui iaht. Microscopul electronic, model ISI, cu rezoluție bifazală de treizeci de Angstromi, îl costase o considerabilă sumă de bani, iar pentru achiziționarea lui pierduse o mulțime de timp. Îi fusese procurat de lumea interlopă din San Francisco și era marfă de furat. Plătise pentru el suma de douăzeci și cinci de mii de dolari.

De altfel, în acest mod își asamblase și echipase întregul laborator. Din scânduri și folie de plastic își construise singur chiar și camerele pentru cercetarea la presiuni negative. Ventilul era ermetizat cu doi tambuchi mici de barcă, ceea ce îl obliga să intre și să iasă de acolo pe burtă. Acesta era, de altfel, singurul inconvenient major.

Încă înainte de a fi gata cu instalarea laboratorului, John se apucă de lucru cu computerul, stabilind graficele complete de culoare ale modelelor moleculare asupra cărora avea să-și fixeze atenția. În paralel cu circuitele de stocare a informațiilor, fișă și introduse în memorie tot ce putuse descoperi cu privire la felul în care acționau medicamentele

existente la nivelul organismului uman. Rezervă o deosebită atenție datelor deja cunoscute despre enzime și receptorii ADN specifici.

Fu pentru el o mare satisfacție să descopere că majoritatea cerințelor importante pentru realizarea hărților moleculare erau la îndemâna oricui sub formă de "conserve", pe dischete de computer sau în programe de memorie ce puteau fi fie cumpărate, fie furate. În momentul în care laboratorul era instalat și gata de funcționare, John terminase de înmagazinat în memoria computerului întregul bloc de date pe care avea să se edifice clădirea măreață a proiectului lui.

Atunci când se așeza în fața ecranului catodic, cădea pradă unei fascinații hipnotice, privind dublele spirale ale axului primar care prindeau să se învârtească la comanda lui. Era ca și când liniuțele roșii, verzi, purpurii și galbene căpătau atunci o viață a lor proprie. Mintea lui realiza un soi de comuniune cu ecranul din față și parcă se creea un spațiu unic, ce făcea dificilă separarea a ceea ce era în el de ceea ce era pe ecran. Uneori i se părea că degetele care îi alergau pe tastele computerului creeau imaginile direct în mintea lui, sau că, într-un mod misterios, fantastic aproape, acestea se năsteau întâi acolo și apoi apăreau pe ecran. Erau momente când ar fi putut să jure că vorbește chiar limba codului genetic, comunicând direct prin grai cu zonele specifice ale moleculelor de ADN.

În tot acest timp, în conștiința lui, curgerea firească a orelor și zilelor dispăruse. Odată, târându-se afară pe burtă din camera de presiune, zări, clătinându-se de oboseală, că afară apăruseră zorii. Lucrase treizeci și șase de ore, fără întrerupere. Nu-și permisese decât o singură pauză pentru a bea o gură de apă. Stomacul îl durea de foame, iar mâinile îi tremurau așa de tare că nu fu în stare să mânuiască măcar cuțitul. Până nu înghiți pe nerăsuflate un sfert de litru de lapte rece, nici nu putu mesteca ceva solid.

Structura aceea pe care se străduia el s-o scoată la iveală și s-o înțeleagă pe deplin începea încetișor să apară atât pe ecran, cât și în instalațiile monitorizate prin computer ale laboratorului. Știa că nu mai era decât o problemă de timp până să reușească să potrivească cheia moleculară necesară în broasca ei biologică. Răspunsurile erau toate aici în laborator și în propriul lui cap. Ele nu așteptau decât să li se permită să iasă la lumină și să prindă contur real. Secvențele nucleotidice ale ADN-ului codificau în ele toată informația genetică pentru orice funcție biologică. Problema nu era decât să reușești să spargi codul.

Fără computer ar fi fost pierdut. Erau momente când lucra cu patru până la douăzeci de mii de gene. Aranjamentele acestor gene în imagini și codurile ADN din interiorul lor puteau cuprinde mai mult de un milion de gene. E adevărat că nu avea nevoie chiar de toate — doar de cele esențiale, a căror codificare era conținută în anumite secvențe nucleotidice. Prin rupere, prin fracționarea enzimelor și separarea lor sub temperatură controlată cu colimatori și centrifuge, John căuta febril acele bucățele, acele anume fragmente, iar mintea lui dublată de computer îi spunea că trebuie să le găsească acolo.

Nu dură mult și reuși, prin selectare și cartare atentă, să-și fabrice ribozomii și mesagerii ARN din plăci de ADN, în vederea găsirii zonelor de control aflate în genomi. Acestea, împreună cu proteinele reglatoare, erau, de fapt, scopurile lui esențiale.

La capătul a două luni de muncă asiduă, John își dădu seama că va avea nevoie de o rezervă suplimentară de ADN natural pentru ciclul de polimerizare. ADN-ul trebuia să fie activ din punct de vedere biologic și să poarte neapărat plăcuțele necesare. Nu exista nici o îndoială în faptul că materialul ADN era transferat în perechi și că fiecare pereche în parte era o oglindire a numărului opus.

Îl durea capul de cât se gândise la această problemă, dar era clar că necesitatea era imediată și stringentă. Exista riscul de a se expune, chiar de a fi găsit. Era foarte periculos, dar nu vedea nici o altă alternativă.

Trusa lui de falsificator îl ajută să-și construiască în numai câteva ore o nouă identitate — Doctor John Vicenti — de la Serviciul de Sănătate Publică. Cumpărase la începutul pregătirilor o mică presă de mână pentru diferite nevoi la instalarea laboratorului. Aceasta se dovedea acum ideală pentru imprimarea în sec a unor litere. Confecționă niște hârtii cu antet pe care bătu la mașină autorizații sub care mâzgăli veridic numele unor oficiali. Cumpără o perucă castanie, își machie tenul în măsliniu și așteptă răbdător ca o școală să anunțe prin ziar o acțiune de vaccinare. Vestea veni în nici o săptămână! Era anunțat un program de vaccinare la Liceul din Seattle-ul de Vest pentru lunea care urma.

Se prezentă devreme la școală, purtând un halat alb scurt, din buzunarul căruia ieșea un stetoscop, iar pe rever afișa un cartonaș tras în plastic pe numele de Dr.John Vicenti.

Era o dimineață rece de iamă, iar holurile școlii erau înțesate de elevi îmbrăcați în haine groase, călduroase. Trecu prin mulțimea zgomotoasă și mișcătoare, fără a atrage prea multă atenție. În mâna dreaptă ținea cu

grijă o trusă de lemn aranjată meticulos, care conținea, pe lângă flacoane și plăcuțe sterile, toate cele necesare prelevării de sânge. În mâna stângă avea servieta cu toate autorizațiile necesare.

Dădu buzna plin de importanță în cabinetul asistentei liceului, după ce îi citi numele pe ușă: Jeanette Blanquie.

— Bună! spuse el, debordând de inocență. Sunt doctorul Vicenti. Eu unde mă așez?

— Să vă așezați? Domnișoara Blanquie era o femeie înaltă și zveltă, cu părul blond și o expresie veșnic mirată pe figură, așezată în spatele unei mese lungi, pe care stăteau în rânduri ordonate rastelele cu materialul de vaccinare. La capătul mesei, se vedea un scaun liber pe care erau două pachete cu formulare. Pe perete, chiar în spatele femeii, atârnau un calendar și două hărți anatomice uriașe, una intitulată BĂRBAT și cealaltă FEMEIE.

— Pentru probele de sânge, spuse el. Își puse cutia de lemn pe masă și-i arătă legitimația și acreditările. Asistenta abia dacă le privi, iar expresia ei deveni și mai mirată:

— Care probe de sânge? îngână ea.

— Ni se cere să le recoltăm odată cu programul de vaccinare pentru a limita deranjul în orele de funcționare a școlii, explică el plin de răbdare.

— Era vorba să mi se trimită doi laboranți astăzi să mă ajute, spuse ea. Unul a dat telefon că-i bolnav, iar cealaltă are nu știu ce treabă la Bunul Samaritean. Și acum dumneavoastră! Numai asta mai îmi lipsea acum. Și la ce vă trebuie prelevările astea?

— Facem un studiu la nivel național asupra tipurilor de gene pentru a stabili corelațiile acestora cu diferitele boli și anticorpi. Mi s-a cerut să folosesc numerele fișelor, așa că nu am nevoie de nume. În plus, să specific dacă prelevarea este de la un băiat sau de la o fată.

Vocea femeii păru obosită:

— Doctore Vicenti, mie nu mi-a spus nimeni nimic despre asta. Făcu un gest să arate ce era în fața ei pe masă. Și trebuie să vaccinez un număr de două sute șaisprezece elevi astăzi și cam tot atâția mâine.

John strânse din dinți.

— Fir-ar să fie de treabă! Asta-i a doua scăpare de felul ăsta pe care o face secretariatul în nici două săptămâni. Cineva din biroul ăla va trebui concediat!

Sora Blanquie dădu din cap cu simpatie.

El continuă:

— Ei bine, ce-aș putea face să te ajut? N-am putea chema un elev care să vadă de hârtii?

— Am și cerut unul, spuse ea. Privi lung la masa din fața ei. Ai putea să te așezi aici, lângă mine. Ce fel de prelevări faci?

John deschise trusa, dând la iveală plăcuțele așezate metodic, alcoolul și bucățelele de vată, lamele și acele de unică folosință — totul în perfectă curățenie și ordine.

— Oh, spuse ea, nu cred că asta ne va întârzia cine știe ce, doctore. Cred că putem face față, dacă lucrăm amândoi.

În aceeași seară, la întoarcerea în Ballard, doctorul Vicenti avea două sute unsprezece prelevări sanguine, fiecare însoțită de o mică ciupitură de țesut epitelial.

Vor exista diferențe specifice, își spuse el în timp ce-și scotea peruca în baia care încă mai mirosea a tutun stătut. *Informația genetică pentru fiecare funcție biologică în parte — incluzând-o pe cea care arată dacă persoana este de sex masculin sau feminin... Există aici o structură în care pot introduce un distrugător virulent.*

Efectul intermodelator pozitiv al lanțurilor cu dublă axă, a cărei fiecare latură era capabilă să reproducă numărul său opus — iată cheia care aștepta acolo, pregătită de a fi descoperită! Poate în legăturile peptidice sau în cozile unice care se târau afară din axă...

Duse mostrele în laborator. Răspunsul trebuia să fie aici, undeva. Era sigur de asta. Chiar în structura ADN-ului. Așa trebuia să fie! Atunci când un virus bacterial infectează o bacterie, ADN-ul virusului și nu proteina lui este acela care intră în celula bacterială. Acesta era mesagerul de care avea nevoie pentru a face ca avertismentul lui John O'Neill să fie recepționat pretutindeni în lume.

Stabilise deja tehnica de verificare a rezultatelor. Va fi un model de eleganță prin unicitate și inventivitate. Va folosi forme bacteriale atacate de viruși cu durată scurtă de viață, bacterii care vor induce efecte vizibile în rândul unei populații selectate cu grijă. Efectele trebuiau să fie identificabile, dar nu fatale, deși destul de grave pentru a stârni comentarii. Bacilii experimentali vor fi auto-letali și vor dispărea de la sine, fără urmă.

Aceste cerințe experimentale ar fi pus pe jar un mare laborator de cercetări, dar lui nu-i dădură nici cel mai slab motiv de îngrijorare sau ezitare. Simțea că este invincibil! Iar acesta nu era decât un pas în

realizarea proiectului. Când va găsi cheia de la broasca fermecată, când se va asigura de identitatea ei unică, atunci va începe modelarea ei într-o formă mult mai virulentă.

Atunci și numai atunci, mesajul lui O'Neill va putea fi transmis lumii.

"Asta nu e masa mea!" Iată adevărata și atotcuprinzătoarea mantră vestică. Și, uite, unde ne-a adus!

— Fintan Craig Doheny

După masa de prânz a acelei prime zile, ECHIPA se reîntâlni, având deja o structură bine definită — Beckett la conducere, Lepikov fierbându-și resentimentele în suc propriu, Godelinski încercând să-și găsească drumul pe pipăite printr-un labirint de întrebări fără răspuns, Danzas rezervat și atent, parcă mereu la pândă, Hupp făcând salturi acrobatice, plin de avânt ca un ogar înainte de vânătoare, în jurul fiecărei idei noi, iar Foss așezată acolo între ei, dar ca o zeiță rece de marmoră pe un soclu.

Hupp fu foarte amuzat că, de data aceasta, la revenirea lor în încăpere, ceilalți aleseseră lumina directă, mai intimă, care se proiecta numai deasupra mesei lungi, lăsând restul camerei să se piardă într-o umbră fără limite.

Se strânseseră cu toții la un capăt de masă, iar peste tot în jur erau răspândite hârtii și serviete. Disputa dintre Danzas și Lepikov devenise mai subtilă — o ridicare de sprânceană, un ușor tușit la un anumit moment dat... Lepikov vorbea, iar, în acest timp, Danzas se apucă să aranjeze și să rearanjeze vraful de hârtii din fața lui. Resentimentele rusului față de Foss se materializaseră în priviri furișe aruncate din când în când femeii, dar care evitau să se așeze pe formidabilii ei sâni. Godelinski, era clar, decisese să joace rolul de "soră de cruce" și trecuse cu arme și bagaje de partea lui Foss, lucru care îi provoca lui Lepikov mult venin. Cu toate acestea, odată revenit la întâlnirea de după-masă, anunță că primise ordine directe să accepte conducerea lui Beckett.

Se pregătise mult pentru un discurs pe această temă, așa că își împinse scaunul spre spate, așezat cum era la dreapta lui Beckett și privi fix peste masă la Danzas, care-și răsfoia cu mult zgomot notițele. Aruncă o ocheadă grăbită lui Godelinski, aflată la stânga lui și-o văzu cum se uită la Foss, peste masă. Ariane se așezase ușor la o parte, separată de Hupp printr-un scaun liber. Dar, înainte ca Lepikov să deschidă gura, Godelinski interveni, întrebându-l pe Beckett:

— Poți să-mi spui și mie care este rațiunea să închizi ușa hambarului după ce ai măcelărit deja calul?! Întinse mâna și bătu cu degetul într-o foaie de hârtie galbenă care se afla în fața lui Beckett.

Hupp fu stârnit de întrebare:

— Exact! spuse el. De ce tocmai acum impunerea unei carantine așa de severe?

— Trebuie să facem ceea ce ne cere Nebunul să facem, îl întrerupse Lepikov.

Beckett dădu din cap:

— Asta este! O adevărată nenorocire!

— Nebunul își face de cap, deci! spuse Danzas. Își atinge scopul!

— Am avut o scurtă ședință cu oamenii noștri de la Securitate înainte de a veni aici, continuă Beckett. Am tras obloanele peste Africa de Nord de la Atlantic la Suez. Africa de Sud rămâne un semn de întrebare. Cei de la Securitate spun că au primit un raport cum că un curier al Mafiei a contaminat Johannesburgul. Există zone cu probleme în Franța și un punct atins de molimă la sud de Roma.

— Și care este situația cu Irlanda și Anglia? întrebă Danzas.

Beckett scutură lung din cap:

— Anglia încearcă să creeze unele zone sigure pentru femei. Irlanda însă se pare că a renunțat. Se aude că acolo au izbucnit lupte directe între armată și IRA. La Belfast, au încercat să ajungă la o înțelegere, dar oamenii deja numesc asta Sângerosul Armistițiu. Eu unul, pur și simplu, nu-i înțeleg pe irlandezi...

— Spune-le despre Elveția, interveni Foss.

— Elvețienii s-au rupt complet de restul lumii. Au încercuit cu un cordon militar toată țara și sunt rapoarte că toți cei care încearcă să pătrundă sunt uciși cu aruncătoarele de flăcări.

— Câte crime! murmură Godelinski.

— Am auzit și despre Bretania, spuse Lepikov. Acolo este focarul acela francez de care ai amintit?

— Sunt mai multe, spuse Danzas. Unele prefecturi se izolează în manieră elveţiană. Unităţi ale armatei regulate au dezertat, părăsind autoritatea centrală pentru a ajuta la...

— ...fragmentare, îl ajută Hupp.

— Washington D.C. a făcut şi el acelaşi lucru, ca de altfel şi New York-ul, spuse Beckett. E foarte adevărat că este crud, dar pare a fi eficace. Privi înspre Lepikov. Ce se întâmplă în Uniunea Sovietică?

— Nouă nu ni se spune nimic, spuse Lepikov. Nu fac decât să ne ceară insistent să-l căutăm pe Nebun.

— Şi ce să facem cu el dacă, să zicem, îl găsim? întrebă Godelinski.

— Sunt sigur că Serghei a vrut să spună că ar trebui să găsim ceea ce se cheamă personalitatea Nebunului, interveni Hupp, încercând să aducă puţină căldură familiară adunării.

— Trebuie să ajungem să-l cunoaştem aşa cum ne cunoaştem pe noi înşine, confirmă Lepikov.

— Oh, sper că mai bine decât atât, spuse Foss. Chicoti, iar sânii îi tremurară uşor.

Lepikov uită de sine şi privi drept la ei, fascinat. *Oh, ce statuie gigantică şi minunată!*

În rusă, Foss spuse:

— Serghei Alexandrovici, pur şi simplu trezeşti în mine instincte materne!

Godelinski tuşi pentru a-şi ascunde râsul.

Beckett, care simţea cum revine între ei vechea animozitate, spuse:

— Mai las-o baltă, zău, Ari! Avem treabă. Vreau să examinăm referirile la teroriştii din scrisorile Nebunului. Dacă este, într-adevăr, vorba de O'Neill, de acolo trebuie să începem cu cercetările.

— Colegul meu şi cu mine am extras deja acele referinţe, spuse Hupp. Bill are dreptate. Pasajele cu pricina sunt foarte interesante, chiar semnificative.

— Dă-i drumul, să le auzim, Joe! spuse Beckett.

Hupp zâmbi. Acesta era exact tonul pe care îl dorea el. Bill şi Joe. Şi ar trebui Ari, Serghei şi Dorena... Privi scurt la Godelinski — *poate chiar Dorie?* Hotărât lucru, Godelinski nu era o Dorie, decât poate în pat.

Danzas extrase un dosar albastru din maldărul aflat în faţa lui.

— Cam asta-i esenţa problemei..., spuse el.

— Esenţa? Lepikov ridică din sprâncene la vederea dosarului care era foarte gros.

Danzas îl ignoră pur și simplu.

— Pentru scopul investigației, vom extrage cuvintele originale din contextul lor. Își drese glasul, puse pe nas o pereche de ochelari și se aplecă peste masă pentru a citi cu voce tare, clară, în care se distingea un ușor accent britanic, trădând locul unde învățase engleza atât de bine.

— *Lașitatea lor se ascunde sub minciună și viclești.* Danzas ridică capul. Asta-i din scrisoarea numărul doi. Am suprapus un pasaj din scrisoarea numărul trei, în care se spune:..., și-și aplecă din nou capul peste hârtii: *Ei* (adică teroriștii) *au înșelat încrederea poporului și l-au făcut să creadă în violență, apoi l-au abandonat pradă tuturor repercusiunilor pe care le declanșează întotdeauna acțiunile lor oarbe și crude.*

— Se pune accent pe lașitate, spuse Hupp. Interesant. Oare Nebunul consideră că și propria lui răzbunare este un act de lașitate? Se folosește și el de șiretlicuri, spune și el minciuni lumii? Se consideră oare și el doar un terorist și nimic altceva?

— Eu parcă îmi aduc aminte și de alte locuri unde se referă la lașitate, interveni Foss. Oare să fie un reflex al propriei lui conștiințe, care ne vorbește cu aceste cuvinte?

— Iată un alt citat, continuă Danzas. *Ei* (adică teroriștii) *nu comit decât crime care nu solicită nici un strop de curaj adevărat. Teroriștii sunt ca niște piloți de bombardiere, niciodată obligați să-și privească în față victimele torturate și ucise și care nu văd niciodată fețele oamenilor murind în chinuri. Teroriștii fac parte din stirpea stăpânilor ce ordonă tragerea pe roată a oamenilor...*

— Ce înseamnă chestia asta — "stăpâni care ordonă tragerea pe roată a oamenilor"? îl întrerupse Godelinski.

— Asta-i vocea irlandezului din el, spuse Hupp. E o referire la primele zile ale dominației britanice de acolo. Parcelele cele mai bune de pământ erau date englezilor — stăpânii locurilor. Aceștia plăteau supraveghetori și vătafi care storceau de la țărani taxe cât mai mari prin orice mijloace.

— Înțeleg. Te rog să mă ierți pentru întrerupere, spuse Godelinski.

— Dar văd că Nebunul cunoaște bine istoria Irlandei; omul și-a făcut cu temeinicie lecțiile! spuse Beckett.

Danzas se aplecă o dată mai mult peste hârtii:

— *... ce ordonă tragerea pe roată a oamenilor, dar care niciodată n-au avut curajul să privească în ochi un țăran flămând.*

— Tipul manifestă în mod implicit simpatie pentru victimele violenței, spuse Foss. Asta, din punctul nostru de vedere poate fi considerată o slăbiciune, un călcâi al lui Ahile...

— Sugerează mai degrabă un soi de schizofrenie, completă Godelinski.

— Fie asta, fie faptul că ideea unei *răzbunări adecvate* străbate ca un fulger toate scrisorile lui și el vrea ca tocmai acest lucru să fie remarcat, spuse Foss.

— Exact! fu de acord Hupp.

Danzas interveni:

— Într-un alt pasaj, Nebunul emite părerea că teroriștii suferă de *complexul vinovăției lui Pilat din Pont.*

— Parcă acolo unde spune că teroriștii sunt niște *toxicomani ai adrenalinei,* spuse Beckett.

— Da, acesta este pasajul, precizează Danzas. Iată cuvintele lui: *Ei produc durere și agonie, apoi își spală mâinile în fals patriotism. Sunt însetați de putere și ar face orice pentru a-și oferi senzația tare pe care le-o provoacă vărsarea adrenalinei. Sunt doar niște toxicomani ai adrenalinei.*

— Oare simte *și el* beția asta? întrebă Hupp.

— Nu e decât o diatribă, spuse Foss. E strigătul de furie al lui O'Neill împotriva criminalilor familiei lui.

— Folosirea legitimă a violenței..., șopti, aproape neauzit, Godelinski.

— Ce? Lepikov îi aruncă o privire uimită.

— Citez din marele Lenin, spuse Godelinski. Lenin era de acord cu "folosirea legitimă a violenței".

— N-am venit aici să dezbatem probleme ideologice, izbucni Lepikov.

— Ba, tocmai de asta suntem aici, îl contrazise Hupp. Ideologia Nebunului trebuie să fie preocuparea noastră de căpătâi, de când ne trezim dimineața până adormim noaptea.

— Sugerezi cumva că Lenin ar fi fost nebun? întrebă înțepat Lepikov.

— Nu asta este problema noastră acum, spuse Hupp. Dar, e adevărat, înțelegerea raționamentelor unui nebun te ajută să proiectezi mai multă lumină asupra unui număr nelimitat de alți dereglați. În laborator, în munca de cercetare, nu există vaci sacre.

— N-am de gând să stau să asist la trăncăneala voastră capitalistă, mârâi Lepikov.

Hupp zâmbi:

— Dar, Serghei, eu credeam că tocmai comuniștii adoră discuțiile interminabile și dezbaterile furtunoase...

— Dezbaterile de idei n-au nici o legătură cu trăncăneala, spuse plin de importanță Lepikov. Sper că am fost destul de clar, Joe? În tonul lui Lepikov nu exista nici cea mai vagă urmă de familiaritate.

Hupp alese calea împăcării și zâmbi larg:

— Ai dreptate, Serghei, absolută dreptate.

— Problema este ce crede Nebunul ăsta despre el însuși, spuse Beckett.

Foss fu de acord cu el:

— Se socotește oare un soldat de curaj și onoare? Pare să fie foarte preocupat de asta!

— Iată un pasaj demn de atenție, spuse Danzas. Răsfoi câteva pagini, găsi ceea ce căuta și dădu din cap. Spuse:

— *Teroriștii sunt întotdeauna un afront la onoare, demnitate și autorespect. Prima victimă este propria lor onoare. Trebuie să recunoașteți că Armata de Eliberare a Irlandei a abandonat de mult onoarea. Potrivit Vechii Legi a Erinului**), *nu ai voie să-ți ucizi inamicul decât în luptă dreaptă și deschisă. Fiecare trebuie să fie înarmat corespunzător. Cel care învinge, cel mai bun, câștigă respectul tuturor. Un războinic, un luptător trebuie să fie generos și să dea dovadă de fair-play. Unde este generozitatea și fair-play-ul celor care au omorât cu o bombă pe nevinovații din Grafton Street?*

— Grafton Street, locul unde au fost uciși de o bombă nevasta și copiii lui O'Neill, spuse Godelinski. Nebunul ori este O'Neill, ori se ascunde foarte inteligent în spatele acestuia, luându-i locul.

— Poate, spuse Danzas. Se aplecă din nou peste scrisoare și citi: *Acești criminali din IRA îmi amintesc de lingăii de lachei care au slujit la Dublin Castle în cele mai negre zile ale degradării irlandeze. Metodele lor nu se deosebesc cu nimic de ale celorlalți. Anglia domnea prin tortură și violență ucigașă. Lașii și egoiștii de Provoși au învățat bine lecția de la cotropitorii țării. Dar n-au învățat-o decât pe aceasta. Au refuzat să*

---

*) Numele antic al Irlandei, folosit azi doar în limbaj poetic (n.t.)

învețe și alte lecții! Așa că le dau eu acum una pe care să n-o poată uita nimeni, niciodată!

— Provoșii ăștia, PIRA adică, sunt cei care au plasat bomba din Grafton Street, nu? întrebă Foss.

— Nebunul îi singularizează, e drept, dar, se pare, face foarte mică distincție între teroriști în general, spuse Hupp. Dacă ținem seamă de faptul că acuză în egală măsură atât Anglia cât și Libia, avertizând în același timp Uniunea Sovietică prentru presupusa ei complicitate cu Libia...

— Asta-i o minciună!

— Francois, Foss se aplecă către Danzas și-l privi în ochi, ignorând cu desăvârșire izbucnirea lui Lepikov și gândindu-se: *El îmi spune pe nume; oare cum va reacționa dacă voi face și eu la fel?* Danzas păru complet neofensat:

— Da?

— Tu și Joe vedeți în toate astea mai mult decât o furie schizoidă?

Hupp răspunse:

— Cuvintele astea sunt cuvintele unei ființe umane copleșite de durere și furie! E O'Neill, sunt sigur de asta. Problema la care trebuie însă să dăm un răspuns este: Cum se vede el pe el însuși?

— Iată-l, aici sunt propriile lui cuvinte... și Danzas se întoarse la hârtiile lui: *Orice tiran născut de istoria omenirii a fost complet indiferent la nefericirea celorlalți. Acesta este un mod foarte sigur și curat de a identifica tirania. Acum, eu sunt tiranul! Cu mine trebuie să vă răfuiți! Mie trebuie să-mi dați socoteală! Iar eu sunt indiferent față de nefericirea voastră. Și, tocmai pentru că sunt indiferent, vă cer să nu priviți cu ușurință, să luați foarte în serios consecințele propriilor voastre acțiuni și atitudini violente.*

— Dar este el cu adevărat indiferent? întrebă Beckett.

— Eu unul aș zice că da, spuse Hupp. Altfel n-ar putea face ce face. Nu vezi structura mentalității lui? O mare și reală nefericire, venind dintr-o sensibilitate în agonie și, apoi, pe de cealaltă parte, indiferența.

— Dar el însuși își zice nebun, nu? murmură Godelinski.

— Ah, Dorena, spuse Hupp, ai prins exact șpilul problemei! Asta este apărarea lui. "Sunt nebun!" spune el. Și asta în sens dublu — de furie și de alienare mintală. Justificare și explicație!

— Bill, ce alte organizații îl urmăresc pe O'Neill? întrebă Godelinski.

Beckett dădu din cap a înțelegere. Întrebarea îl preocupa și pe el. Aici nu era loc de greșeală. Cuvintele femeii mergeau direct la îngrijorarea lui.

— Asta este că nu știu ce alte organizații...

— Dar știi că sunt și alții în căutarea lui, insistă ea.

— Asta sigur, să nu te îndoiești nici o secundă!

— Sper că totul se face cu extremă delicatețe..., spuse ea.

— Văd că începi să-l vezi pe Nebun așa cum îl văd eu, spuse Hupp.

— Și cum îl vezi tu? întrebă Lepikov.

Hupp se lăsă pe spate în scaun și închise ochii. Gestul îi dădea un ciudat aer de copil, doar ochelarii groși din baga contrastau puțin.

— E O'Neill, sunt sigur. Veche origine irlandeză. Foarte bine educat, aici, în State. Poate ar fi mai exact dacă aș spune *superb* educat. Cunoașterea intimă a istoriei Irlandei. Probabil că i-a fost insuflată de mic copil, în familie. Ia, gândiți-vă la asta! A reușit să finalizeze cu succes un proiect de biologie moleculară în niște condiții pe care le putem numi precare și adverse lui. Un laborator rudimentar, de asta putem fi siguri.

— Și de ce putem fi siguri de asta? întrebă Foss.

— Dacă este vorba de O'Neill, spuse Beckett, FBI-ul estimează că omul și-a început perioada de ilegalitate cu vreo jumătate de milion asupra lui.

Lepikov sări ca ars:

— Așa de mult? Cum e posibil ca un cetățean oarecare să acumuleze o asemenea avere?

— Dar nu este un cetățean oarecare, preciză Beckett.

— Exact! interveni pe un ton rece și tăios Danzas. Doctorul Hupp și cu mine am convenit asupra situației extraordinare în care s-a aflat acest Nebun.

Hupp deschise ochii la menționarea numelui lui, dar păru complet neafectat de formalismul adoptat de Danzas. Spuse:

— Francois a reușit să reducă totul la esențialul pur. Nebunul nostru este o ființă excepțională, care a fost victima unui uragan spiritual, unei torturi sufletești de neînchipuit. Din această cauză, omul ajunge să construiască o motivație fanatică, obligându-i și pe ceilalți să-i împărtășească chinul. Și nu se poate să nu fim de acord că a avut succes în această privință. Nici măcar o singură persoană de sex feminin rămasă în viață pe insula Achill... și ați văzut cu toții rapoartele din Irlanda și

Anglia. Iar ultimile veşti din Africa de Nord..., Hupp lăsă vocea să i se stingă încet.

Beckett rezumă:

— Cu unele rezerve, suntem cu toţii de acord că Nebunul este O'Neill. Omul este, într-un anume fel, un schizoid...

— Dar nu fragmentat în sensul tradiţional al cuvântului, completă Hupp. Dedublat, da, dar conştient de dedublare, foarte conştient. Asta este!

— Dar, chiar nimeni nu vrea să-mi răspundă şi mie la întrebare? spuse Lepikov. Admiţând că este un tip extraordinar! Cum poate acest lucru să ajute pe cineva să strângă pentru el singur o sumă de cinci sute de mii de dolari?

— O parte a moştenit odată cu afacerea familiei, spuse Beckett. Avea şi o slujbă bună. A făcut nişte investiţii înţelepte...

— Nemaipunând la socoteală şi ceea ce a moştenit de la nevastă-sa, completă Foss.

Lepikov mormăi, încruntat:

— Era un capitalist, înţeleg, acum înţeleg... Şi, uite, unde ne-a adus pe toţi? O singură mişcare greşită din partea noastră şi-o să ne cadorisească cu noi molime, unele poate şi mai rele ca asta...

— Serghei are dreptate, spuse Hupp. Dată fiind abilitatea pe care a demonstrat-o, O'Neill poate produce o molimă care să ucidă, să zicem, numai persoanele cu descendenţă orientală..., Hupp privi fix cutele epicantice ale ochilor lui Lepikov.

— Trebuie oprit! se răsti Lepikov.

— Şi acum apare clar de ce prioritatea numărul unu este să-l înţelegem, spuse Foss. Nu avem voie să facem nici măcar o singură greşeală. E un adversar mult prea periculos!

— Dragă doamnă, spuse Lepikov, privind spre Foss, mintea acestui nebun poate fi prea subtilă pentru ca noi s-o putem desluşi.

— Cu toate astea, trebuie s-o facem, spuse Beckett, abia ascunzându-şi furia în faţa acestui discurs defetist.

— Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată în Uniunea Sovietică, spuse Lepikov.

Lui Godelinski îi scăpă un râs scurt şi aspru:

— Bineînţeles că nu, Serghei. În Uniunea Sovietică nu există nedreptate.

Lepikov ridică un deget acuzator la ea:

— Âsta e un mod de a vorbi periculos, Dorena! Apoi adăugă în rusă: Știi foarte bine că la noi nu sunt permise experimentele necontrolate!

— A spus că la ei, în Uniune, nu sunt permise experimentele necontrolate, traduse Foss.

Godelinski dădu ușor din cap:

— Și cu toate astea, Serghei are dreptate. Există foarte mult spionaj intern în Uniune. Dar se și înșeală. El uită că noi vorbim aici de un singur om care a făcut tot ce a făcut în singurătatea propriei locuințe. Chiar și la noi, în Uniunea Sovietică, n-avem cum să știm chiar tot ce face un om singur, în intimitatea camerei lui.

În seara aceea, prima lor seară, Beckett cină cu Foss și cu Hupp. Ceilalți se scuzaseră, spunând că preferă să mănânce în propriile lor camere. Danzas se cutremură când auzi meniul:

— Conopidă cu brânză de ceddar? Ce-i asta? O nouă formă americană de otravă? Și fără vin...

Foss rămase îngândurată pe tot parcursul mesei, uitându-se în jur la sufrageria antiseptică cu pereții ei albi ca neaua, despărțită printr-un perete subțire de spațiul imens al bucătăriei unde mânca personalul tehnic, compus, în majoritate, din femei. Beckett le făcu cunoștință cu membrii personalului atunci când străbătură bucătăria pentru a ajunge în sufrageria rezervată Echipei. Toți îi priveau cu ochi în care se amestecau respectul, admirația și un pic de teamă.

Poate că asta a făcut-o să fie așa de abătută, se gândi Beckett. *Asta și blestematul ăla de Lepikov!*

Odată așezată la masă, Foss îi confirmă temerile:

— Serghei are dreptate. Omul ăsta trebuie perfect înțeles! Și cum se poate face un astfel de lucru, cum?

— Eu nu înțeleg perfect nici electronul, spuse Hupp, dar asta nu mă împiedică să folosesc în deplină siguranță electricitatea.

— Minunată mai e și știința asta! spuse Foss.

După cină, Beckett se întoarse în mica lui cameră sterilă, ce avea atașată o și mai mică sală de baie. Patul se plia în perete. Exista un singur scaun cu spătarul drept și tare și o masă de lucru. Pereții erau cu desăvârșire goi, cu excepția unui safe a cărui combinație nu o cunoșteau decât cei de la Securitate și Beckett. Sarcina lui de fiecare seară era să verifice safeul și să vadă ce materiale proaspete îi fuseseră lăsate acolo.

Beckett tocmai îl deschisese și oftă când văzu maldărul gros de dosare așezate ordonat înăuntru. Se așeză la masa de lucru și începu să le frunzărească, întrebându-se, în timp ce făcea asta, care era sistemul de selecție folosit de Securitate. Prioritățile erau oare stabilite la nivel înalt? După părerea lui, era foarte probabil. Documentul de deasupra vrafului purta sigiliul prezidențial. Coperta avea două ștampile cu marginile roșii — "informații primite în timpul nopții", una prin Pentagon și nesemnată, alta purtând însemnele CSN — Consiliul Securității Naționale, de data asta semnată cu o mâzgălitură aproape indescifrabilă, *ceva* în genul Turkwood, sau cel puțin așa credea Beckett că ar fi putut fi.

Citi cu multă atenție paginile dosarului, din ce în ce mai uimit pe măsură ce avansa în el. Întâi era o descriere "verbatim" a unei transmisii radio recepționată de un post militar de interceptare, din partea cuiva care pretindea că se află în Irlanda și care se identifica ca fiind un oarecare Brann McCrae. Pe Beckett vestea îl izbi ca fiind o aiureală religioasă de cea mai proastă speță, în mod sigur opera unui nebun de legat. McCrae cerea lumii să se reîntoarcă la cultul și adularea copacilor, investind scorușul-de-munte cu daruri divine și numindu-l "cel mai sfânt martor al dumnezeirii". Mesajul conținea și un apel adresat nepotului lui, un anume Cranmore McCrae, din Statele Unite: "Ia-ți avionul și vino la mine! Am să te numesc Mare Preot al Scorușului."

În mesaj, McCrae pretindea că "scorușul îmi apără femeile!"

Pe ultima pagină, dedesubtul transcrierii, era o însemnare grăbită, nesemnată, dar despre care Beckett credea că este scrisă de însuși președintele: "Localizați-l pe Cranmore McCrae. Este adevărat că Brann McCrae a izolat pe teritoriul Irlandei un număr de femei?"

Urma o altă transcriere, de data asta o comunicare oficială către Casa Albă din partea unei întreprinderi numite "The Killaloe Facility", din Irlanda și semnată de Doctor Adrian Peard. Transcrierea cuprindea o listă de "echipamente pe care le dorim expediate imediat, beneficiind de prioritate maximă".

Beckett își trecu un ochi atent peste listă. Erau necesități absolut normale pentru un laborator de cercetare a ADN-ului care se respectă. Dedesubtul listei, aceeași mână grăbită scrisese o altă însemnare: "Expediați-le!" Și, apoi: "Beckett, crezi că mai au nevoie de ceva?"

Beckett scrise imediat sub întrebare: "O sursă de stereoizomeri demnă de încredere."

Mesajul de la doctorul Peard se încheia cu informația că un anume doctor Fintan Craig Doheny a fost numit șeful Secției de Cercetare a Ciumei Albe.

Președintele întreba: "Cine este acest Doheny?"

Beckett scrise iarăși sub întrebare: "Nu-l cunosc!" și se semnă cu numele întreg, adăugând toate titlurile.

Dedesubtul acestui mesaj era un altul, care purta și el sigiliul prezidențial. Îi era adresat lui Beckett și nu era semnat, deși avea ștampila CNS în josul paginii:

"Încearcă să afli de la Godelinski sau Lepikov de ce a ermetizat Uniunea Sovietică unele zone de după Munții Urali. Avem confirmarea acestui fapt prin satelit, dar Moscova nu a răspuns la întrebările noastre."

Sub aceasta se afla o notiță cu o altă întrebare, purtând același sigiliu: "Care ar fi locul cel mai probabil unde s-ar putea ascunde O'Neill?"

Deci, sunt și ei convinși că este vorba de O'Neill, se gândi Beckett.

Pe ultima pagină, de asemenea ștampilată CSN și nesemnată, stătea scris doar atât:

"Ce ai de spus despre inseminarea artificială?"

Și asta ce naiba mai vrea să însemne? se miră el.

Beckett nu avea nici cea mai mică îndoială că cei din guvern ascunseseră bine și alte grupuri de femei. Știa, de altfel, despre existența unui atare loc la Carlsbad. Era, oare, posibil ca autoritățile să se gândească deja la un program de repopulare? Cine știe câte femei mureau chiar în acel moment pe tot întinsul Statelor Unite?

Cu cât reflecta mai mult la asta, cu atât devenea mai furios. Scrise mare pe ultima pagină: "Ce vrea să însemne această întrebare? Ce se petrece afară?"

Beckett se gândi că acum putea trage un pui de somn, deși știa foarte bine că nu va fi lung și că peste nici o oră se va trezi negreșit.

De fapt nu apucă să doarmă nici douăzeci și cinci de minute încheiate. Sări din pat și se apucă imediat să scrie o serie de răspunsuri, mai curând niște scurte analize, la misterioasele întrebări puse de cei de la CSN. Beckett sugeră ca Peard să fie rugat să-l localizeze pe smintitul ăla religios de McCrae. Irlandezii trebuiau avertizați că vor avea nevoie de femei pentru a experimenta ceea ce produceau în laborator.

Sub întrebarea referitoare la Doheny, scrise: "Întrebați-i pe irlandezi, nu pe mine, pentru numele lui Dumnezeu!" Aceasta fu toată izbucnirea lui exterioară de furie.

La întrebarea cu sovieticii, nu scrisese decât atât: "În regulă!"

În ceea ce privea locul unde s-ar fi putut ascunde O'Neill, Beckett fu de părere că... "se putea încerca în Irlanda sau Anglia. E foarte posibil să vrea să vadă cu ochii lui efectele răzbunării. E îndoielnic ca omul nostru să cunoască araba. Așa că Libia e o localizare puțin probabilă. De altfel, e la fel de posibil să se afle aici, amestecat printre oamenii oricărui oraș, unul din mulții loviți de soartă. Vom discuta cu întreaga Echipă despre acest lucru."

Sub întrebarea cu inseminarea artificială și propria lui întrebare despre ce voia să însemne asta, mai scrise: "Ce anume vreți să luăm în discuție?"

Și, în sfârșit, termină cu: "Aveți ceva nou despre modul cum a reușit O'Neill să răspândească molima? Dacă nu, am de gând să ridic problema în plenul Echipei."

După ce fu gata, își reciti însemnările, reflectând îndelung asupra întrebărilor care le precedaseră. Se simțea o panică dezorganizată în toate aceste întrebări, o încercare la întâmplare, la noroc, de a prinde un fir conducător, relevant.

Avem nevoie de organizare, gândi el. *Avem nevoie de organizare și încă foarte repede!*

După cum îi era obiceiul, mintea lui Beckett se concentră asupra acestei nevoi urgente și chipul lui Danzas îi apăru clar în față: *"Danzas, omul organizat!"*

Danzas era un individ născut nu în afara timpului, ci a spațiului. De drept, ar fi trebuit să se nască în nordul New Hampshire-ului sau în Maine. Era un sudist sadea, deghizat în francez: certăreț, suspicios, scump la vorbă, folosindu-și accentul mai mult ca pe un soi de scut, decât ca pe un ajutor în comunicarea cu alții. Dar s-ar fi putut argumenta și că Danzas se născuse acolo unde-i era locul, iar asemănările cu un sudist erau doar produsul unei coincidențe sociale. Beckett auzise că Bretania era cunoscută și răscunoscută pentru exact aceleași trăsături caracteriale — un loc insular, care se păstra departe de altele și nu avea încredere decât în propriile obiceiuri, fiind gata oricând să se identifice și să facă corp comun cu nevoile localnicilor — accent, maniere, atitudini, toate puse în lumină de glumele populare, deseori concentrate asupra străinilor și turiștilor veniți în vizită.

Intuiția îi spunea lui Beckett cum era cel mai bine să lucreze cu Danzas, unde erau de găsit punctele tari ale individului și cum puteau fi ele puse cel mai bine în valoare.

Nici un fel de pălăvrăgeală inutilă. Acceptarea și chiar împărtășirea prejudecăților francezului. Nevoia de a-l pune să răspundă de organizarea elementelor cheie ale proiectului.

Trebuie să aflu ce-i place să mănânce, își spuse Beckett.

Fără să fi făcut vreun efort conștient de a se fixa pe această problemă, Beckett începuse deja să-și adune forțele, să strângă Echipa într-o structură funcțională, care să permită punerea în valoare a celor mai bune trăsături ale fiecăruia dintre membrii ei — astfel ca întregul să fie mai măreț decât suma părților.

Glorie, hei! Glorie, hei! Glorie vitejilor lui Fenian!
Baladă de Peadar Kearney

John era pregătit să părăsească ascunzătoarea din Ballard încă cu două săptămâni înainte de experimentul de la Achill. Știa însă că va trebui să-și acopere bine urmele. Urmărirea avea să fie masivă și la un nivel internațional. Era de presupus că, prin însăși amploarea ei, va duce la descoperirea rapidă a locului unde se ascunsese. Presiunile la care vor fi supuși toți cei ce avuseseră contacte oricât de vagi cu el, inclusiv profesorul lui în ale falsificării actelor din St. Louis, aveau să fie atât de mari, încât John ar fi putut garanta că nici un secret nu va rezista prea mult timp. De altfel, nu-și făcuse nici cea mai vagă iluzie cum că guvernul se va supune ordinelor lui de a nu întreprinde nimic pentru a-l găsi.

Își falsifică noul pașaport cu o grijă extremă. Folosi drept bază vechiul pașaport al lui Mary, care stătuse ascuns laolaltă cu cel al lui John Roe O'Neill și cu cele două ale gemenilor în același etu de piele. Nici el nu era în stare să-și explice de ce îl alesese tocmai pe cel cu numele lui Mary, dar ascunse iarăși, cu grijă, pe celelalte trei în căptușeala valizei.

În vreme ce lucra la fals, își aminti glasul lui Mary spunând că gemenii se vor simți, cu siguranță, foarte importanți dacă vor avea și ei pașapoartele lor personale.

Amintirile acelea erau ciudate și nelalocul lor. John se simțea de parcă ar fi tras cu ochiul la gaura cheii, sau ar fi spionat bucuriile secrete ale altei ființe umane, ca și cum și-ar fi vârât nasul pe nepoftite în problemele personale ale altcuiva. Cu toate acestea, își amintea perfect încântarea gemenilor în timp ce-și comparau fotografiile, dovedindu-și abilitatea de a scrie și a citi, semnându-și fiecare numele, cu importanță, în spațiile special destinate.

Când ștergerea chimică a pașaportului lui Mary fu isprăvită, avu sentimentul că ar fi șters-o chiar pe ea o dată în plus din lumea celor vii. Scoase din căptușeala valizei celelalte trei cărticele legate în scoarțele lor tari albastre, gravate cu litere aurii, adânci și le privi îndelung. Erau reale. Dar, oare cât din persoana pe care o reprezentau era acolo, înăuntru? Și, presupunând că le-ar fi șters și pe acestea, ar însemna că ei încetează să mai existe, că nu mai au o existență reală? Privi de foarte aproape codul perforat de pe marginile pașaportului lui Mary. Râsul și fericirea provocate de eliberarea pașapoartelor erau și ele scene din filmul care se derula în capul lui. O vedea pe Mary împărțindu-le celor doi copii, mai întâi lui Kevin, apoi lui Mairead.

— Fiecare dintre voi este o persoană, un individ aparte și acum aveți și documentele necesare pentru a dovedi asta! le spusese ea.

Iar el gândi: *Cât de înțeleaptă este!*

Ascunse în același loc cele trei pașapoarte nefolosite și reveni la treaba lui. Simțea că are un pic de febră și se întrebă dacă nu cumva, în timpul experiențelor, se căptușise cu ceva din laborator. Nu, nu! Fusese foarte atent cu persoana lui. Și asta făcea parte din planul de ansamblu.

Era ca și cum numai planul îl mai ținea în viață. Tot restul rămăsese undeva în urmă, în ciudata lui memorie filmată. Poate numai nerăbdarea îl făcea febril. Simțea cum îl apasă scurgerea timpului. Scrisorile fatidice erau aproape gata, pregătite pentru a fi expediate.

Stinse luminile pe coridorul îngust care dădea în bucătărie și coborî în laborator cu pașaportul șters al lui Mary în mână. Scările scârțâiau și se întrebă cât o fi ceasul. Afară era întuneric. De fapt, asta nu avea nici o importanță. Sus în colțul peretului, acolo unde scara cotea, era o pânză de păianjen.

De câte ori am făcut eu oare drumul acesta?

Era de parcă locuise aici de când se știa pe lume, de parcă cunoștea dintotdeauna scârțâitul scărilor de lemn. Acesta era singurul loc unde locuise vreodată John McCarthy, iar laboratorul din subsol îi restabilise sensul existenței, devenise o parte esențială a vieții lui — banca vopsită în alb cu cele trei arzătoare cu gaz, centrifuga artizanală din colț, autoclava făcută dintr-un prăjitor cu presiune, cuptorul cu termostatul lui de precizie pentru controlul mediului ambiant, microscopul electronic, vasele albe din piatră depozitate în cutiile lor sterile... Auzea pulsul compresorului de vopsit cum primenea sistemul de vacuum, ajutat de pompa de la echipamentul de scufundare.

Încet, cu grijă, se aplecă peste documentul falsificat, făcând gesturi delicate, imprimând precizie fiecărei mișcări. Maestrul falsificator care îi fusese profesor avusese dreptate. Era într-adevăr bun la treaba asta! Și, iată, o nouă identitate era gata. Numai durerea din șale mărturisea că trecuseră deja cîteva ore bune. Își privi încheietura mâinii, amintindu-și că-și lăsase ceasul lângă chiuveta din bucătărie. N-avea nici o importanță. Starea febrilă produsă de teribila concentrare, de nevoia expresă de succes, trecuse.

John Garrett O'Day tocmai venise pe lume. Iată-l în poza de pe pașaportul falsificat — un bărbat chel, cu o mustață scurtă ca o perie și ochi negri care priveau drept la tine din pătratul mic al fotografiei.

John își privi fix noul eu. John Garrett O'Day. Se simțea deja în pielea acestui John Garrett O'Day. Existase chiar o familie cu acest nume în neamul O'Neillilor. Și, iată-l, acesta din fotografie era el! John trăia parcă o întoarcere în timp, la rădăcinile ancestrale ale familiei lui, retezând legăturile directe cu John Roe O'Neill, pe care îl lăsase departe, undeva în urmă, ori, poate, cine știe, undeva în viitor...

John O'Neill va fi căutat, iar căutările s-ar putea extinde și asupra lui John McCarthy, mai ales după ce se va afla ce făcuse acesta. Dar acești doi indivizi dispăruseră — și O'Neill, și McCarthy. Nu mai rămânea decât O'Day și curând, va fi el doar o amintire.

O ghiară de foame îi strânse stomacul. Se târî afară și închise ermetic intrarea în laborator. Se făcuse ziuă. Ceasul lui lăsat pe scurgătorul chiuvetei arăta ora nouă și treizeci și șase de minute; 9:36, dimineața. Când intrase în laborator era întuneric. Da, era sâmbătă dimineață. În numai două săptămîni, Achill se va trezi în ziua judecății de apoi. Scrisorile conținând explicații și avertismente vor începe să curgă. Soldații lui pomiseră marșul. Iată numele dat de el "lucrurilor" pe care le trimisese spre Irlanda, Anglia și Libia.

Soldații!

Ireparabilul se produsese. Nu mai era cale de întoarcere.

Pe aleea de lângă casă se auzeau copii strigând și brusc se gândi la vecinii din jurul ascunzătorii lui din Ballard. Oare soldații vor ajunge și aici, la ei? Era doar o problemă de curiozitate indiferentă, academică, rece și gândul îl părăsi imediat.

E vremea de plecare!

Brusc simți o umbră de îngrijorare, ceva ciudat în legătură cu casa — ceva ce poate uitase să facă acolo, jos? Își puse grăbit ceasul la mână și

coborî din nou în laborator, se târî prin deschizătură, pe care, de această dată, nu o mai închise la loc. Acum nu mai erau necesare măsuri de securitate. Obiceiurile meticulosului John McCarthy puteau fi date uitării.

Stătea în picioare în prima încăpere ermetizată, iar privirea îi căzu asupra băncii de lucru și a ochiului de aragaz încorporat în ea. Atunci îi trecu prin minte că acest dispozitiv de bucătărie modest, atât de simplu și de comun, conceput pentru a pregăti mâncare, imprima un stil anume întregului lui laborator. Investigatorii se vor minuna probabil văzând atâtea adaptări ingenioase, mașinăriile și dispozitivele ce fuseseră folosite într-un scop pentru care nu fuseseră create și pe care nu-l mai serviseră niciodată.

Și își aminti ceea ce uitase să facă, lucrul care îl adusese înapoi în laborator. Bombele cu termite! Sigur că da! Străbătu cu atenție laboratorul, potrivind dispozitivele de declanșare, apoi ieși și fixă alte câteva dispozitive, răspândindu-le în tot subsolul.

Se reîntoarse în bucătărie unde înghiți flămând un castron plin cu fulgi. Mâncarea îi produse somn și vru să pună de cafea, dar își lăsă capul pe brațe, așezat cum era la masa din bucătărie, să se odihnească numai câteva minute... Avea suficient timp până la noapte să plece.

Când se trezi era ora douăsprezece și unsprezece minute și încă ziuă. Se simțea odihnit, doar că-l durea spatele fiindcă dormise aplecat peste masă. Încă se auzeau vocile copiilor care se jucau afară, pe alee.

Așa-i! E sâmbătă!

Își dădu cu apă rece pe față la chiuveta din bucătărie, se șterse pe un prosop de vase și merse în dormitor să-și termine de făcut bagajele. Duse apoi valizele la mașină și tocmai urca din nou scările către bucătărie, unde voia să pregătească cafeaua pe care n-o fiersese înainte, când îngheță la auzul unui zgomot putemic de ceva spart.

Un hoț!

Aceasta fusese spaima constantă a lui John McCarthy în tot timpul experiențelor pentru proiect.

Furia puse stăpânire pe el. Cum îndrăznește? Parcurse în fugă ultimele câteva trepte până la bucătărie și aproape se împiedică într-o minge desumflată. În chiuvetă era o grămadă de cioburi. În rama geamului de deasupra lui nu mai rămăseseră decât câteva fragmente de sticlă.

Auzi o voce de femeie strigând de undeva dinspre aleea din spatele casei: "Jimmy! Jimmy! Vino imediat aici, imediat, ai auzit?"

John fu străbătut de un imens sentiment de ușurare.

— Jimmy! Ieși de acolo că te văd!

O vagă urmă de amuzament puse stăpânire pe el. Ridică de jos mingea spartă și ieși în curticica din spatele casei. O femeie tânără, într-un capot albastru, deschise poarta ce dădea în alee și pătrunse în curte. Cu o mână strângea bine urechea dreaptă a unui băiețel de vreo zece ani. Copilul, cu gura schimonosită de durere și teamă și capul răsucit pentru a ușura puțin din presiunea la care era supusă biata lui ureche, implora:

— Mami, te rog! Te rog frumos, mami!

Femeia privi în sus la John și dădu drumul la urechea băiatului. Aruncă o privire mai întâi geamului spart apoi din nou lui John și, în final, mingii din mâna lui. Copilul se ascunse în spatele ei.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea. O să vă punem înapoi geamul, bineînțeles. Să știți că mereu îi atrag atenția, dar nu ține seama de ce-i spun eu. Soțul meu o să cumpere geamul pe drumul spre casă. E foarte priceput la reparatul lucrurilor...

John se forță să zâmbească:

— Nu-i nevoie, doamnă. Cred că am rămas dator cu câteva geamuri sparte din timpul copilăriei mele. Lovi mingea cu piciorul și aceasta aterizâ în curte. Uite, Jimmy! Măi copii, de ce nu vă jucați voi pe terenul ăla viran de la capătul blocului de alături? E mult mai sigur acolo decât pe stradă sau pe alee...

Jimmy țâșni din spatele mamei lui și-și recuperă mingea. O ținea strâns la piept și privea fix la John ca și cum nu-i venea a crede ce noroc căzuse pe capul lui.

Femeia zâmbi ușurată:

— Ce drăguț din partea dumneavoastră. Numele meu e Pachen — Gladys Pachen. Locuim chiar vis-à-vis de dumneavoastră, la numărul șaizeci și cinci. O să fie plăcerea noastră să plătim pentru geamul spart. Nu trebuie...

— Dar v-am spus că nu face nimic, interveni John, jucând în continuare rolul de bun vecin. Ultimul lucru de care avea nevoie era un vecin curios, care să-și bage nasul în treburile lui. Spuse plin de dezinvoltură: Dumneavoastră asigurați-vă că Jimmy va plăti, când va ajunge la vârsta mea, un geam spart de un alt băiețel. Noi bărbații așa facem, ne trecem unul altuia costul geamurilor sparte în copilărie.

Gladys Pachen spuse, zâmbind:

— Trebuie să recunosc că sunteţi, tare, tare amabil. Vreau să spun, adică... niciodată, nimeni... Se opri încurcată.

John, cu un efort de voinţă, continuă să zâmbească:

— Presupun că vi s-a părut foarte misterioasă persoana mea în toate lunile astea care au trecut... Sunt inventator, doamnă Pachen. Am lucrat tot timpul. Dar cred că nu pot să vorbesc încă despre asta. Mă numesc... Ezită, dându-şi seama că era gata gata să se prezinte cu numele de John Garrett O'Day. Apoi, dând din umeri, într-un gest plin de modestie: John McCarthy. Sunt sigur că veţi mai auzi de numele ăsta. Dar prietenii îmi spun Jack.

Fusese foarte bine, gândi el. O explicaţie plauzibilă. Un zâmbet. Şi nu era nici o problemă că-şi dăduse la iveală numele.

— George al meu o să fie încântat. Şi el trebăluieşte prin garaj toată ziua. Are acolo un mic atelier. Eu... ştiţi, data viitoare când invităm oamenii la o petrecere în grădină, trebuie să veniţi şi dumneavoastră. Şi nu admit nici o scuză!

— Sună grozav! spuse John. Din când în când mă satur şi eu de mâncarea gătită de mine. Privi către băiat. Să te duci să dai o raită la locul ăla viran, Jimmy. Mie mi se pare un loc perfect pentru un teren de baseball.

Jimmy dădu repede din cap de două ori, dar nu scoase nici un cuvânt.

— Ei, Gladys, nu-i nici un bai! Nici o pagubă, oricum. În felul ăsta o să pun şi eu un geam curat deasupra chiuvetei. Acum trebuie să mă întorc la treabă. Am lăsat ceva neterminat şi dă în foc...

Îi făcu cu mâna cu un gest familiar şi intră în bucătărie. Fusese o reprezentaţie foarte inspirată! Se felicită singur în gând în timp ce întindea o folie de plastic peste golul ferestrei din bucătărie. Pentru moment era suficient. Şi nici nu mai era nevoie să înlocuiască geamul. Oricum la noapte totul avea să fie mistuit de flăcări.

Glady Pachen se întoarse în propria ei bucătărie şi o invită imediat la cafea pe vecina ei, Helen Avery.

— Te-am văzut stând de vorbă cu el, i se adresă Helen în timp ce turna cafeaua în cești. Cum e tipul? Am crezut că mor de inimă când am văzut că mingea lui Jimmy a spart tocmai geamul lui.

— E un tip foarte dulce, spuse Gladys. Cred că e foarte timid... şi singur. Sorbi din cafea. E inventator...

— Asta făcea el toată ziua în subsolul ăla! Bill și cu mine ne-am întrebat de multe ori. Arde lumina tot timpul acolo.

— A fost așa de drăguț cu Jimmy, spuse Gladys și se așeză la masa din bucătărie. Nici n-a vrut să audă să plătim noi geamul spart. A spus că datorează niște geamuri sparte de când avea și el vârsta lui Jimmy.

— Și ce inventează, n-a spus?

— N-a vrut să spună, dar pariez că-i ceva foarte important și secret.

Nici n-a existat vreodată un anti-irlandez mai fanatic decât Shakespeare. Exemplul tipic de parvenit, de obraznic elisabetan — o mostră perfectă de bigotism englez. Își găseau justificare în religie. Auzi, Reforma! De la ea s-a tras și politica lor de exterminare a irlandezilor. Încă de atunci ai noștri au învățat un adevăr amar: dușmanii Angliei sunt prietenii Irlandei!

— Joseph Herity

— Trebuie să ne concentrăm atenția asupra modalității în care a răspândit molima, spuse Beckett. Treaba asta nu e încă rezolvată.

Era cea de-a treia după-amiază și Echipa își mutase sediul în mica sală de masă la care se putea ajunge trecând prin restaurantul Centrului. Era mai aproape de laboratoare, avea pereții mai deschiși la culoare și, în general, mai multă lumină, iar masa era mai mică, mai adunată. Printr-o deschizătură în perete, în mod normal închisă cu o ușiță glisantă, puteau cere cafea sau ceai de oricâte ori doreau. Securitatea avusese obiecții și, pe lângă asta, era drept că trebuia să te acomodezi cu zgomotele de farfurii de alături, dar era pentru toți o odaie mult mai confortabilă.

— Și-a pus careva întrebarea dacă Nebunul nostru acționează de unul singur? interveni Hupp. Se dădu ușor la o parte, în timp ce un chelner îmbrăcat în alb strângea farfuriile în care tocmai își luaseră masa de prânz.

— O conspirație? se miră Lepikov. Privi către chelnerul care se îndepărta. Chelnerii ăștia sunt din armata voastră, Bill?

Foss răspunse:

— Ăsta este unul dintre cele mai strașnic apărate secrete ale noastre, Serghei. Doi ani în slujba asta și devin garantat criminali fără scrupule...

Până și Lepikov se alătură râsului stârnit de gluma lui Foss.

— Păsări infectate, spuse Danzas. Mai avem un precedent cu papagalii. Credeți că e o formă modificată de psittacosis?

— Nu știu de ce, dar nu mi se pare deloc stilul lui, spuse Hupp. Nu ne lasă el să descoperim o cale atât de simplă. Nu! Privi la un dosar cu coperți albastre ce stătea închis pe masă, în fața lui. Îl deschise încet și răsfoi paginile până găsi ceea ce căuta: Iată, asta e din a doua scrisoare: *"Știu că există legături între IRA și fedaini, legături cu teroriștii japonezi, cu Tupamaros și cu Dumnezeu mai știe cine... Am fost chiar tentat să-mi răspândesc răzbunarea în toate țările care au adăpostit și încă mai adăpostesc astfel de lași. Avertizez aceste țări: să nu cumva să mă provocați din nou, căci n-am dat drumul decât la o mică parte din arsenalul pe care îl posed..."*

Hupp închise dosarul și privi peste masă la Lepikov:

— Trebuie să considerăm că nu este vorba de o amenințare goală. Eu nu cred că omul ăsta glumește, nici că blufează. Și dacă privim în perspectiva acestei presupuneri, trebuie să admitem că există posibilitatea ca Nebunul să aibă la îndemână mai multe modalități de răspândire a *arsenalului* lui. Și asta pentru că, admițând faptul că descoperim modalitatea prin care a acționat în situațiile de până acum, el știe că vom închide robinetul.

— Dar oare suntem capabili să închidem robinetul? întrebă Beckett.

Lepikov dădu din cap pentru a arăta că-i împărtășește dubiile.

Godelinski se aplecă în față, sorbi o înghițitură de ceai, apoi spuse:

— De infectat a infectat numai anumite zone. Faptul că molima s-a răspândit dovedește că, într-un fel sau altul, oamenii joacă rolul de cărăuși.

— Dar de ce neapărat oamenii? întrebă Danzas.

— Din felul cum s-a realizat răspândirea, este clar că nici o insectă nu era capabilă de o asemenea performanță, spuse ea și-și frecă fruntea, încruntându-se.

Lepikov îi spuse ceva pe un ton scăzut, în rusă. Foss nu reuși să deslușească decât câteva cuvinte răzlețe, dar se întoarse s-o privească fix pe cealaltă femeie.

— E vreo problemă? întrebă Hupp.

— O simplă durere de cap, răspunse Godelinski. Cred că-i din cauza schimbării de apă. Poate că ar trebui să mai beau puțin ceai...?

Beckett se întoarse spre ferestruica din perete aflată în spatele lui, o deschise și se trezi nas în nas cu fața lătăreață și zîmbitoare a unui tânăr blond cu dinții albi, care-și lipise aproape fruntea de ușița glisantă:

— Dorește cineva ceva de la bucătărie? întrebă amabil tânărul.

— Gogoșele! izbucni Lepikov.

— Pur și simplu n-au avut timp să instaleze microfoanele de rigoare în cameră, spuse Foss. Lasă că mâine nu se vor mai da așa în spectacol. Nici n-o să-i mai observăm. Eu vreau cafea, neagră.

Beckett privi în jurul mesei. Ceilalți ezitau bosumflați. Se întoarse spre chipul plat al blondului care umplea deschizătura din perete:

— Ai auzit?

— O.K., doctore, imediat.

Panoul se închise.

Beckett își concentră din nou atenția asupra celor din jurul mesei.

Hupp ridică o servietă de pe podea, de lângă piciorul scaunului lui, îndepărtă o mică frunză de salată verde care căzuse pe ea și scoase dinăuntru un carnețel și un creion:

— Trebuie să fie vorba de ceva foarte simplu, spuse el.

Panoul din spatele lui Beckett glisă din nou.

— O cafea neagră și un ceai.

Lătărețul împinse pe tejgheaua din interiorul camerei două cești aburinde și închise iar panoul.

Fără să se ridice, Beckett luă ceștile de pe tejghea și le puse pe masă. Când Godelinski se aplecă să-și ia ceașca, Beckett remarcă o pată albă pe dosul mâinii ei stângi. Nu era foarte vizibilă, dar nu scăpă ochiului lui antrenat. Înainte ca el să poată face un comentariu apropos de acest lucru, Lepikov spuse:

— Eu cred că molima a fost răspândită cu ajutorul unui afurisit de dispozitiv american. Cine știe, poate cu un spray de păr... E foarte posibil.

Hupp verifică în carnețel:

— E și pe lista mea, dar mă îndoiesc. Repet, e prea simplu, prea evident pentru Nebunul nostru.

Godelinski sorbi cu zgomot din ceai, apoi spuse:

— Sunt de acord cu Joe. Nu e stilul lui O'Neill.

— Și care e stilul lui, sau *al ei*? întrebă Foss.

Hupp zâmbi la încercarea ei de a schimba genul Nebunului.

— După cum am mai spus, eu cred că se va dovedi a fi ceva remarcabil de simplu. Ceva care ne va face să exclamăm — Oh, Doamne! Dar bineînțeles, asta era!

— Dă un exemplu, interveni Beckett.

Hupp ridică cu năduf din umeri și întinse mâinile cu palmele deschise spre ei:

— Eu mă refeream doar la stil, nu la modalitatea în sine...

— Nu cunoaștem perioada de incubație, spuse Godelinski. Treaba asta putea să fi așteptat undeva latentă luni de zile.

— Cadouri contaminate? întrebă încetișor Foss.

— Așa ceva..., sări Hupp. O jucărie pe care s-o fi mânuit mama înainte de a o da copilului. Nu trebuie să uităm că nevasta și copiii lui O'Neill au fost măcelăriți, iar el vorbește de o răzbunare corespunzătoare.

— Diabolic! mormăi Danzas.

— Un nebun, spuse Lepikov.

— Într-adevăr, îi spuse Hupp. Tocmai nebunia din metoda lui îi deschide orice ușă, orice cale.

Godelinski își goli ceașca, o puse pe masă și se adresă lui Foss, uitându-se fix la ea:

— Spune, Ari, dacă ai fi tu Nebun*a*, cum ai răspândi molima?

— Poate într-un aliment foarte răspândit și folosit? aproape întrebă Foss.

— Cartofi? interveni Lepikov. Ei, nu, că asta ar fi prea de tot!

Hupp ridică un deget mustrător:

— Ah! Dar Ari a atins exact esența. Trebuie să fie un lucru *obișnuit*! Ceva folosit și în Irlanda, și în Anglia, și în Libia și, pe deasupra, să expună la contaminare un număr cât mai mare de femei.

— Dar de ce femei? întrebă Beckett. De ce n-ar fi bărbații cei care poartă și răspândesc boala?

Danzas, respectându-și obiceiul de a nu contribui la schimbul de idei al Echipei decât atunci când acesta se afla la culme, spuse:

— După câte se vede, ar mai exista o trăsătură impusă de limitările imaginate de Nebun.

Întreaga asistență își îndreptă atenția spre el.

— Cum reușește el să câștige accesul la sistemul de distribuție? Sunt și eu de acord că trebuie să fie ceva simplu și obișnuit, ceva comun celor trei țări, dar, în același timp, acest ceva trebuie să fie la îndemâna

Nebunului și asta, cred eu, fără preparative îndelungate și greoaie, fără nevoia de a păstra un secret conspirativ.

— Omul este un singuratic, spuse Beckett.

— O inteligență creatoare, așa-i, reluă Hupp, dar nu neapărat bazată pe complexitate științifică în alegerea metodei de distribuție. Stilul lui... E mai probabil că a ales un obiect foarte comun pe care să-l contamineze, ceva ce, aproape sigur, purtăm fiecare dintre noi asupra noastră chiar în acest moment.

Sugestia lui Hupp fu întâmpinată de o tăcere deplină.

Beckett dădu din cap, mai mult pentru sine însuși decât pentru Hupp. În cuvintele lui suna, indiscutabil, goarna adevărului. Acesta era stilul lui O'Neill! Simplitatea — iată cheia problemei.

— Și de ce să nu fi fost o conspirație? insistă Lepikov.

Godelinski dădu din cap.

— Insecte? întrebă Foss.

— Vectorul de răspândire al molimei — insectele, repetă Lepikov. Ce zici Joe, asta se potrivește sau nu cu descrierea ta?

— Bine, bine, dar cum a reușit distribuția insectelor?

— Ouăle sau larvele? continuă Foss.

— Și din nou avem problema distribuției..., repetă Hupp.

— Călătoria pe calea aerului face ca acest concept să devină Nemesisul lumii noastre modeme, spuse Lepikov.

— Ce-ați zice de contaminarea sistemelor de distribuție a apei în regiunile stabilite drept ținte? întrebă Danzas.

— Insecte în apă? întrebă incredul Lepikov.

— Sau boala în sine..., continuă Danzas.

Hupp lovi ușor cu pumnul în masă:

— Distribuția! Cum?

— Ia stați puțin! interveni Foss. Insecte în apă — nici nu-i o idee rea. Căpitanii balenierelor au răspândit în mod deliberat larve de țânțari în tot Pacificul de Sud drept răzbunare împotriva populațiilor băștinașe, care le puseseră bețe în roate într-un fel sau altul.

— Atunci poate un însoțitor de bord sau un pilot, spuse Lepikov. O'Neill ăsta știe să piloteze?

— Nu știe, spuse Beckett.

— Dar posibilitatea folosirii acestei căi de distribuție, insistă Lepikov, are avantajele ei, nu?

— Hawaii primește cincizeci de noi specii de insecte pe calea aerului într-un singur an..., spuse Beckett.

— Și care ar fi încărcătura universal valabilă pe o navă aeriană? întrebă Lepikov.

— Bagaje, pachete, spuse Beckett, ba chiar turiștii înșiși, dar... Beckett dădu din cap. Aceasta ar însemna să ignorăm faptul că Nebunul și-a singularizat țintele: Anglia, Irlanda, Libia.

— Așa-i, dar fără vreo garanție că ceilalți vor scăpa, spuse Foss.

Godelinski își frecă din nou fruntea:

— Și nici nu putem fi siguri că folosește doar o singură metodă. Perioada de incubație — aceasta este problema esențială pentru noi.

— Poșta, spuse Hupp.

— Ce vrei să spui? întrebă Beckett.

— Nici eu nu știu exact, continuă Hupp. Încerc doar să-l refac pe O'Neill și personalitatea lui din realizările pe care le are la activ. Ce altceva mai știm despre el?

— Că a fost în Irlanda, spuse Beckett.

— Exact! exclamă Hupp. Și în Irlanda suferă el marea tragedie care îl va împinge către lucrul acesta îngrozitor. Dar la un anumit moment dat, el trebuie să aibă și alte experiențe legate de Irlanda. Ce altceva mai poate învăța Nebunul acolo?

— Nu pot să te urmăresc, spuse Lepikov.

— Învață cum își petrec oamenii timpul în Irlanda, spuse Hupp.

— Și în Anglia, și în Libia...? întrebă Lepikov.

Hupp clătină iarăși din cap:

— Da, ai dreptate. Dar hai să ne concentrăm întâi asupra Irlandei și a faptului că O'Neill a fost acolo. Dacă ceea ce a făcut el acolo poate fi analizat în vederea extragerii de răspunsuri posibile, n-ar fi de mirare ca apoi să potrivim aceleași răspunsuri și celorlalte ținte, nu?

— Continuă-ți ideea, spuse Beckett. Avea o senzație ciudată. Era ca și cum l-ar fi văzut pe Hupp adulmecând o urmă proaspătă. *Aport, băiete!* gândi el.

— O'Neill nu este un rezident în Irlanda, spuse Hupp. Așa că trebuia să stea undeva, într-un hotel, nu? Despre asta avem date, fapte. Și ce face el la hotel? Doarme. Se folosește de diferitele facilități pe care le oferă hotelul, orașul...

— Eu unul nu deslușesc în asta nici un răspuns, spuse Lepikov. Doar alte o sumedenie de noi întrebări. Și ce dacă cheamă room-service-ul, ce-i cu asta?

— Ca s-o facă, folosește un telefon, spuse Hupp. Are acces la o carte de telefon...

— ... și la broșuri și ghiduri turistice, și ce-i cu asta? insistă Lepikov.

— Lasă-l în pace să continue, spuse Beckett.

Lepikov dădu iritat din umeri și se întoarse pe jumătate cu spatele la Beckett.

— Ghiduri turistice și tururi de oraș, exact! continuă Hupp. Ar putea fi important acest lucru. Broșurile colorate, magazinele și restaurantele, localurile publice, mijloacele de transport în comun și cele particulare... A închiriat o mașină sau a mers cu taxiul?

— Primul lucrul pe care l-a făcut a fost să cumpere o mașină, spuse Beckett. Un Fiat ieftin, la mâna a doua. Tocmai avem confirmarea acestui lucru. E scris acolo în foaia de hârtie pe care v-am dat-o la toți azi dimineață.

— N-am citit-o încă, se scuză Hupp. Dar acum știm că omul nostru se putea mișca ușor de colo colo.

— Și ce s-a întâmplat cu mașina? întrebă Lepikov.

— Au vândut-o pentru el cei de la care o cumpărase, spuse Beckett.

— Dar se putea mișca, repetă Hupp. Și unde se duce? Merge la vreun meci de fotbal? La o conferință? La teatru? Încerc să vă îndrept atenția asupra activităților normale de zi cu zi. Cumpără o carte? Pune la poștă o scrisoare? Roagă pe recepționeră să-i rezerve o masă la restaurant?

Danzas se scuturâ:

— Restaurantele irlandeze.

— O'Neill începe să devină un individ activ al comunității irlandeze înainte ca tragedia să-l lovească, nu?, spuse Hupp. Omul este acolo, prezent și gândește cu un fel de... *implicare.*

— Și cum ne apropie asta de metodele de distribuție? întrebă Lepikov.

— Înainte să se folosească de aceste metode, spuse Hupp, Nebunul trebuia să se asigure că acestea vor funcționa în zonele de țintă.

Lepikov mai ridică o dată din umeri:

— Și?!

— Și ce vede el în jurul lui, ceva care să-i ofere răspunsul? continuă Hupp. Cum se asigură că metoda sau metodele lui vor funcționa?

— Și dacă a contaminat hârtia? întrebă Foss.

Beckett își mișcă buzele în tăcere, modelând cu ele un anumit cuvânt, la început nerostit, apoi șoptit parcă cu teamă: "Bani!" Ridică privirea și văzu că este ținta a cinci perechi de ochi care-l fixează.

Hupp lăsă să-i scape un lung "Ahhhhhhhhhh".

— Prin poștă, adăugă Danzas.

— Dar asta nu înseamnă că s-ar fi contaminat toți aceia care au manipulat scrisorile pe drum? întrebă Lepikov.

— Nu dacă le-a închis în niște plicuri sterile introduse în alte plicuri, spuse Beckett.

— În plastic, spuse Hupp.

— Am și eu o mașină în bucătărie, spuse Foss. Se numește lipitor la cald. Se vând și punguțe de plastic special pentru ea. Pui ce ți-a rămas de la masă în pungă, o lipești ermetic și o pui în frigider sau în freezer. Mai târziu poți să o scoți și s-o reîncălzești — presto! Masa e gata!

— Nu vi se pare cam simplist? obiectă Lepikov, dar în tonul lui se putea citi că este îngrozit de tabloul care începea să se contureze.

— Este exact nivelul de simplitate pe care îl căutam, spuse Hupp. Exact stilul omului nostru.

— A trimis plicurile la organizațiile de caritate, continuă Foss.

– Sau cuiva care face cinetă pentru IRA, spuse Hupp. O nebunie poetică care trebuie să fie foarte pe gustul Nebunului nostru.

— Un american de origine irlandeză, spuse Godelinski. Cine să știe mai bine unde trebuie să trimiți în Irlanda o contribuție bănească pentru IRA.

– Practic, putea să fi trimis bani oricui în Irlanda, spuse Beckett.

Toți îl priveau pe el.

— De ce vă uitați așa? Ia, gândiți-vă, spuse Beckett. Să zicem că ați fi proprietarul unui magazin. Primiți o comandă, cu banii în plic, care vă solicită să expediați o anumită marfă undeva în America. Sau sunteți un oarecare cetățean, un nume luat la întâmplare din cartea de telefon. Primiți o scrisoare din America, cu bani în ea și o explicație. Ce faceți? Îi trimiteți înapoi? Și dacă nu există nici o adresă la expeditor?

— Dar..., Lepikov scutură încă o dată din cap. Banii închiși în plastic și puși apoi în plic nu trezesc suspiciunile celui care primește scrisoarea?

— Da' de ce? întrebă Hupp.

— Nu pot să înțeleg cum poate fi expediat un astfel de lucru unui destinatar ales la întâmplare, insistă Lepikov.

— Și de ce să te ostenești să dai explicații? întrebă Foss. Pur și simplu trimiți banii, în moneda țării respective. Destinatarul va crede că i-a zâmbit și lui în fine Dumnezeu.

Lepikov o privea fix, fără să scoată un sunet.

—S-ar putea să nu fi fost nevoie de punguța de plastic din interiorul scrisorii, spuse Godelinski. Există și posibilitatea unei perioade de latență a maladiei și atunci intermediarii n-au fost supuși nici unui risc. De vreme ce nu știm care este perioada de incubație...

— Iar dacă la deschiderea scrisorii în sine rupea și sigiliul pachețelului cu bani, acest lucru rezolvă problema, nu? întrebă Beckett.

Lepikov, care încă o privea pe Foss, întrebă:

— Oricine poate intra într-un magazin american și cumpăra, așa, pur și simplu, o mașinărie din asta de sigilat pungile de plastic?

— Bineînțeles, nu trebuie decât să ai banii necesari, răspunse Foss.

— Și e scump?

— Cel din bucătăria mea costă mai puțin de treizeci de dolari; există și mai ieftine la solduri.

— Cred că am găsit răspunsul pe care îl căutam, spuse Beckett.

— Și se potrivește cu cerințele pentru celelalte ținte, completă Hupp. Nu avea nevoie decât de bani în moneda țărilor respective.

— Mare lucru! Putea să intre în orice casă de schimb Deke Pereras și să spună că are nevoie de contravaloarea în lire englezești a cincisute de dolari, spuse Foss.

— Dar nu i se cere să arate un pașaport sau o altă formă de identificare? întrebă Lepikov.

Foss dădu din umeri, fără să se mai ostenească să-i răspundă.

— Mie unul mi se pare că asta este, dar nu putem fi încă întru totul siguri, spuse Beckett.

— Trebuie să comunicăm și să cerem ca imediat să se facă investigații în privința asta, spuse Danzas.

— Eu unul nu sunt satisfăcut de răspuns, spuse Lepikov. Să admitem că trimite bani la o asociație de caritate. Fie, înțeleg asta. Dar cu ceilalți...?

— După câte știu eu, misiunile catolice de caritate din Irlanda n-au avut niciodată bani suficienți, spuse Foss. Așa că banii ar intra în circulație foarte repede.

— Putea trimite bani la un club sportiv, spuse Beckett. Vorbea parcă pentru sine. Sau la o companie teatrală. Există o mulțime de companii teatrale mici și cluburi sportive obscure în Irlanda.

— Bani! Atât de diabolic de simplu, de eficient! spuse Foss.

— Și cum aplici Libiei aceeași schemă de lucru? întrebă Lepikov. Doar am presupus deja că nu vorbește araba.

Hupp ridică o mână. Era un gest ciudat, ca cel al unui student care încearcă să atragă atenția profesorului său. Lepikov îl privi nedumerit.

— Ce-ați zice de o vizită la un consul libian, la o ambasadă? întrebă Hupp. Sau la Națiunile Unite... Ce mare lucru ar fi trebuit să cunoască? Adresele organizațiilor de caritate din Tripoli și Bengazi? Ce ziceți? Iar aceste informații nu sunt deloc greu de găsit. Există o mulțime de oameni care ard de nerăbdare să ți le dea. Asta este doar treaba lor, nu?

— Unele organizații de caritate și ajutor își vând chiar adresele tipărite în broșuri, spuse Beckett. Sau fac schimb de adrese — le dai pe ale tale și le iei pe ale altora.

— Pe când eram eu student la UCLA, spuse Hupp, un activist politic putea face rost de aproape orice listă cu adrese voia. Cunosc chiar un specialist în computere care și-a făcut studiile pe banii câștigați din vânzarea unor astfel de liste celor interesați. Le fura din băncile de date computerizate...

Danzas se întoarse ușor și-l privi pe Hupp cu reproș:

— Ai avut și tu de-a face cu activiști politici?

— Aici, în America, asta se cheamă să ai experiență academică, răspunse Hupp.

— Tot ce s-a descris aici e o lume de anarhie și nebunie, spuse Lepikov.

— La care Uniunea Sovietică și-a adus contribuția într-un mod semnificativ, completă Godelinski.

Lepikov spuse aspru, în rusă:

— Astfel de remarci nu trec neobservate, să știi!

Godelinski îi ripostă în engleză:

— De fapt, nici nu-mi pasă, nu-mi mai pasă! Își împinse scaunul de lângă masă și se aplecă până ce capul aproape îi atinse podeaua.

— Ce-i cu tine, ți-e rău? Ai o senzație de leșin?, întrebă Beckett. Se ridică de la locul lui și veni să se așeze lângă scaunul ei. Pata albă de pe dosul mâinii era acum foarte vizibilă. Mai devreme, Beckett încercase s-o desconsidere, sau s-o pună pe seama unui accident minor de laborator. O secundă crezuse că este o pată de fard, ori o urmă de pastă de dinți insuficient clătită. Dar acum... simțea cum i se strânge stomacul ca în jurul unei bucăți mari de gheață.

Vocea lui Godelinski suna mică și foarte îndepărtată, așa cum stătea în poziția aceea nefirească, cu capul în jos.

— Da, am o senzație de leșin. Tuși. Și este o senzație foarte ciudată — de leșin și de excitație în același timp.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să mergem amândouă și să ne internăm la spitalul Centrului, spuse Foss.

Beckett se răsuci scurt și o privi îngrijorat:

— Și tu?

— Tartorul durerilor de cap este la mine în scăfârlie, spuse Foss.

Godelinski se îndreptă de spate. Era foarte palidă. Spuse stins:

— Mă întreb dacă...

— Dar nu este posibil! exclamă Lepikov.

— De unde putea ști Nebunul despre Centrul acesta și despre ceea ce facem noi aici? întrebă Danzas.

Hupp se ridică și se duse lângă Beckett unde rămase în picioare. Amândoi o priveau pe Godelinski. Beckett prinse încheietura mâinii stângi a femeii și-i luă pulsul:

— O sută zece.

— Să fie oare toate speculațiile noastre de până acum în zadar? se întrebă Danzas. E posibil ca Nebunul să fie chiar unul din noi?

Hupp tresări violent:

— Cum unul din noi?

— Nu, nu chiar, precizâ Danzas, dar cineva cu care venim noi în contact.

— Hai să le ducem pe fete la spital, spuse Beckett, simțind cum suflă peste el un vânt de teamă pentru propria lui familie. Îi crezuse la adăpost, izolați, la cabana lor de vânătoare, la nord de Michigan.

Bătrânul: *Ce știi tu despre durerea mea? Tu, care nu ești decât un țânc cu caș la gură ce n-a cunoscut vreodată femeia!?*

Tânărul: *Și tu ce ești? Un bătrân ramolit! Cei ca tine au făcut ca astăzi să nu mai am nici o speranță în viață. Crezi tu că nu pot înțelege durerea pierderii unui lucru doar pentru că, până acum, n-am avut acel lucru niciodată?*

— Extras din *"Vremea ciumei"*, piesă irlandeză

În avionul care îl ducea la Paris, John se gândi bine la lucrurile pe care le făcuse și încă le mai avea de făcut pentru a-și acoperi urmele. Călătorea într-un Boeing 727, care tocmai trecuse printr-o "operație cosmetică" — o încercare a companiei aeriene de a-și vinde mai bine marfa — tapițerie luxoasă din piele la clasa întâi, câteva însoțitoare în plus pentru cei care călătoreau scump, un meniu bogat și vinuri bune. John avea vecin de fotoliu un om de afaceri israelian mătăhălos, care se lăuda că reușise să comande un meniu kosher. John nu-i răspunse și-și întoarse privirea spre hublou, dincolo de care un covor gros de nori acoperea Atlanticul. Israelianul ridică din umeri, își puse pe genunchi servieta din care scoase un maldăr de hârtii și începu să lucreze.

John își privi ceasul, calculând diferența orară față de Seattle. La ora asta, tot soiul de agenți râcâiau deja cu mâinile prin cenușa casei din Ballard. Bineînțeles că imediat vor suspecta că este vorba de un incendiu provocat. Un foc atât de devastator, atât de perfect — multiple încărcături cu termite, fosforul în așa fel pus încât să se verse de sub stratul protector de apă, sticlele explozive cu hidroxid de eter-amoniu.

Sigur că vor căuta și rămășițe umane, dar în arșița focului aceluia nu puteau rezista nici oasele măcar. N-ar fi surprinzător ca agenții să ajungă la concluzia că "inventatorul John McCarthy" pierise într-un incendiu accidental provocat de propriile lui experiențe.

Temperatura foarte înaltă s-ar putea dovedi suficientă pentru o astfel de concluzie.

Cei care vor investiga cazul vor pune, până la urmă, cap la cap toate dovezile, dar atunci va fi prea târziu. Cenușa va fi fost împrăștiată fără speranță...

Încheietura mâinii sub ceas începu să-l mănânce. Își scoase ceasul și se scărpină, privind la capacul lui pe care erau gravate câteva litere spenceriene, elegante — "J.G.O'D" — John Garrett O'Day sau John Garrett O'Donnell. Pașaportul pe numele de O'Day era în buzunarul de la piept, lângă inimă. Cel pe numele de O'Donnell se odihnea împreună cu celelalte rezerve în compartimentul secret al genții mari, tip burduf, de sub scaunul din fața lui. Își puse la loc ceasul la mână. Gravura aceea era un amănunt poate, dar el socotea că era un amănunt găsit și rezolvat în mod inteligent.

În portofelul lui se găseau actele necesare pentru a confirma identitatea lui O'Day. Cel mai simplu de falsificat se dovedise a fi cametul de Asigurări Sociale. Înainte să devină o masă informă de metal printre resturile calcinate ale casei din Ballard, mica presă de litere își făcuse cu prisosință treaba și produsese un număr de invitații și hârtii cu antet. Carnetul de cecuri era real și valabil, emis de Prima Bancă Națională din Seattle, singura lui contribuție fiind falsificarea adresei. Nu avea depuși prea mulți bani acolo, dar, oricum, suficienți pentru a face contul valabil. Geanta de la picioarele lui conținea scrisori de la prieteni și asociați de afaceri inventați de el, dar erau toate adresate unde trebuie și cu timbrele ștampilate corect. Totul era în perfect acord cu pașaportul. John Garrett O'Day putea rezista oricărui control de rutină, deși nu se aștepta să fie supus vreunui control.

La un loc cu pașapoartele de rezervă din geanta de la picior era și trusa de falsificator și 238.000 de dolari în monedă americană. 20.000 îi păstrase în cecuri turistice, în patru carnețele a câte 5.000 fiecare, pe care le purta într-un săculeț de piele prins cu o curea în jurul taliei, sub cămașă. În portofel mai avea 2.016 dolari și 2.100 franci francezi — bancnote noi și foșnitoare, schimbate la ghișeul Deak — Perera din Seatac Airport. Aceștia erau "rezerva de energie" necesară pentru a-și duce la bun sfârșit răzbunarea — răzbunarea lui O'Neill.

La Aeroportul Charles de Gaulle trecu prin tuburile de plastic cam uzate până ajunse la banda de bagaje de unde își recuperă valiza și păși pe sub firma luminoasă pe care scria "Nimic de declarat". Era o

după-amiază mohorâtă. Sub prelata gudronată, care adăpostea stația de autobuze și taxiuri pentru transportul pasagerilor mirosea foarte puternic a motorină. Motoarele mașinilor vibrau neplăcut, făcând un zgomot asurzitor. O femeie brunetă și grasă cu trăsături greoaie de țigancă și buze cărnoase și roșii stătea la rând, chiar în fața lui, înconjurată de plase și geamantane jerpelite, așteptând un taxi. Din când în când, striga într-o italienească aspră către două adolescente care păreau că nu vor în ruptul capului să aștepte și ele la rând. Vocea ei îi zgâria auzul. Își simțea capul plin parcă de câlți, incapabil să gândească. Puse asta în seama schimbării bruște de fus orar. Dar ritmurile lui circadiene se înșelau.

Plecarea italiencei cu fetele ei într-un taxi îi produse o plăcere enormă. Cu atât mai bine fu când se urcă și el într-un taxi și se sprijini de spătarul răcoros. Mașina era un Mercedes diesel de un albastru strălucitor. Șoferul, un bărbat slab cu trăsături ascuțite, purta o jachetă din nylon negru, iar la umărul drept avea o ruptură prin care se vedea căptușeala din mătase albă.

— Hotel Normandy, spuse John și închise ochii.

Îl durea sotmacul și gândi: *Mi-e foame.* Hotelul trebuia să aibă room-service. Și un pat. Să doarmă, asta voia, de asta avea mare nevoie. Nu se poate spune că dormi de-a binelea în taxi, deși își ținu ochii închiși mai tot drumul. Era ca și cum în spatele pleoapelor închise era totuși conștient de mișcarea ușoară a mașinii pe autostradă. Din când în când, aspirația șuierătoare a unui camion de mari dimensiuni îi tulbura moțăiala. Șoferul dădu drumul la câteva înjurături grele, spuse pe ton scăzut, printre dinți. La un moment dat, auzi șuierătura strepezitoare a unui claxon. Fu conștient și de momentul când părăsiră autostrada de centură și pătrunseră pe străzile Parisului, de schimbarea de ritm, de semafoarele mai frecvente, de opriri și pomiri la stopuri. Aproape se întunecase când ajunseră la hotel. Începuse să plouă, o ploaie mocănească, pătrunzătoare. Plăti șoferului, adăugând și un bacșiș generos, care atrase după sine o mormăială de "*Merci, M'sieur.*" La intrare nu exista nici un portar, așa că John își ridică bagajele și împinse cu umărul în mijlocul celor două uși batante de sticlă. Înăuntru fu imediat întâmpinat de un om în vârstă, îmbrăcat în uniformă, care veni grăbit spre el, îi luă cele două valize din mână și i se adresă în engleză:

— Bine ați venit, domnule. Bine ați venit!

Holul mirosea înțepător a insecticid.

În camera lui, după ce pregăti un rând de schimburi pentru a doua zi, John își apăsă ușor stomacul cu mâna. Era balonat și tare și-l simțea plin de gaze.

N-am timp să fiu bolnav, n-am timp!

Camera era apăsătoare, prea caldă și mirosea a mucegai. Trase jaluzelele la ambele ferestre înalte care dădeau în Avenue St.Honoré și privi în jurul lui — pereții erau acoperiți în întregime cu un tapet verde-gri, cu un model floral. În spatele ușii se auzea, undeva în apropiere, ascensorul demodat scârțâind și plescăindu-și mersul greoi. Odaia avea o formă ciudată, trapezoidală și lipit de latura cea mai lungă se afla un pat de două persoane. Ușa, care dădea într-o mică sală de baie, închidea un colț al laturei mici. Ca să poți ajunge la ea trebuia să ocolești o masă de lucru masivă. Șifonierul, o monstruozitate uriașă din lemn de culoare închisă, trona lângă pat — avea sertare în centru, spațiu de atârnat hainele de o parte și de alta, iar ușile scârțâiau macabru. Ultimul sertar de jos, atunci când îl trăgeai afară, dezvăluia un mic spațiu până la podea. Își puse portofelul, pașaportul și cecurile turistice acolo și închise sertarul la loc peste ele.

O să sun să-mi aducă niște supă.

Numai la acest gând simți cum tot stomacul îi saltă brusc în gât și abia izbuti să ajungă la baie, unde vomită abundent în closet. Se lăsă să alunece ușurel în genunchi lângă vasul WC-ului, ținându-se cu o mână de chiuvetă și i se păru că tot stomacul i se vălurește până în gât.

Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!

Undeva, într-un cotlon al minții lui, răsărea palid teama că se căptușise cu ceva "rătăcit" din laborator — un accident, o întâmplare nefericită care venea să strice ordinea perfectă a experimentului lui, ceva ce scăpase nebăgat în seamă în febra succesului.

Se ridică imediat în picioare, își spălă fața cu apă rece și trase lanțul la toaletă. Picioarele îi tremurau de slăbiciune. Se împletici afară din baie și se aruncă cu fața în jos peste cuvertura patului. Mirosea puternic a sodă de rufe, dar el tot mai simțea în nări izul acid de vomă.

Oare ar trebui să chem un medic? La Spitalul American trebuie să existe un doctor de încredere.

Dar un medic era persoana cea mai în măsură ca mai târziu să-și amintească perfect de trecerea lui pe aici. Doctorul va prescrie precis antibiotice, iar John reflecta acum tocmai la faptul că el modelase "ciuma" lui în așa fel încât să se "îngrașe" cu antibiotice.

Şi dacă este un virus rătăcit din laborator?

Numai printr-un suprem efort de voinţă reuşi să se ridice în picioare, să-şi pună sacul de voiaj pe podeaua unuia din şifoniere şi să închidă uşa. Îşi sprijini o clipă capul de lemnul rece al mobilei ca să-şi adune puterile. Apoi, desprinzându-se cu greu de suprafaţa tare a şifonierului, se lăsă să cadă în pat, trăgând cu greutate peste el cuvertura. Lângă tăblia patului era un întrerupător. Nu reuşi să-l ajungă decât la o a treia încercare. Un întuneric binecuvântat învălui încăperea.

— Nu acum, şopti el. Nu încă!

Adormi fără să ştie exact când, dar în momentul în care deschise din nou ochii marginile draperiei erau tivite de lumina zilei. Încercă să se ridice, dar muşchii nu-l ascultau. Îl traversă un val orbitor de panică. Tot corpul îi era scăldat în transpiraţie rece.

Încet, concentrându-şi întreaga voinţă pentru asta, întinse o mână şi ridică receptorul telefonului. Operatoarea, crezând că are nevoie de cameristă, îi trimise o spaniolă, o femeie între două vârste, cu sânii mari şi părul vopsit în care se vedeau totuşi fire albe, cu braţe groase, strânse în mânecile rochiei.

Folosise propria ei cheie pentru a intra în cameră şi, odată înăuntru, strânse din nas la mirosul stătut şi greu de vomă. Cuprinse dintr-o privire priveliştea chipului palid şi foarte slab al lui John răsărind din cuvertura boţită a patului şi spuse într-o engleză stâlcită de un puternic accent:

— Nu doriţi un medic, domnule?

Trăgându-şi suflarea după fiecare cuvânt în parte, John reuşi să îngâne:

— E... prea... scump...!

— Totul e scump pe lumea asta! fu ea de acord şi veni să se posteze la capul patului lui. Puse o palmă rece pe fruntea lui fierbinte.

— Aveţi febră, domnule! E din cauza sosurilor astea franţuzeşti groaznice. Sunt foarte rele pentru stomac. N-ar trebui să vă atingeţi de mâncărurile grase şi condimentate. Vă aduc eu ceva. O să vedeţi ce bine o să vă simţiţi peste puţin timp, eh? Îl bătu uşurel pe umăr. Şi eu nu sunt aşa de scumpă ca un doctor.

Nici nu simţi când ieşi femeia pe uşă. Reveni aproape imediat cu o ceaşcă aburindă în mână. John mirosi supa de pui.

— Puţină supică pentru burtă, spuse ea, ajutându-l să se ridice în capul oaselor.

Supa îi arse limba, dar o simți mângâietoare în stomac. Bău aproape toată cana înainte să se lase să cadă din nou pe pema pe care camerista spaniolă o afânase cu câteva clipe înainte.

— Eu sunt Consuela, spuse ea. Mă întorc după ce termin celelalte camere. Vă simțiți mai bine, nu? Dar mai întâi să vă bag ca lumea în pat.

Când reveni, Consuela aduse o altă ceașcă de supă de pui, apoi îl trezi și-l ajută să se așeze pe marginea patului. Ca să poată face asta a trebuit mai întâi să-l țină bine.

— Bea! Îl ținea de mâna cu care el dusese ceașca la gură și-l forță să bea tot.

— Acum ești mult mai bine, spuse ea. Dar el nu se simțea deloc mai bine.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— E exact ora ca să-ți fac patul și să te schimb în pijama pentru un somn bun de noapte, spuse ea. Aduse un scaun de afară, îl lipi de capul patului și-l ridică în brațe înainte să-l așeze pe scaun, unde el rămase tot timpul cât ea întinse cearceafurile și pregăti cuvertura.

Doamne, cât e de puternică! gândi el.

— Matale esti un om modest..., spuse ea, stând în fața lui cu brațele îndoite din cot și palmele pe șolduri. Așa că n-o să scoatem decât hainele până la lenjeria de corp, eh? chicoti ea. Deși eu nu sunt o fandosită, domnule. Am îngropat deja doi soți, spuse ea și-și făcu semnul crucii.

Incapabil să se opună în vreun fel sau măcar să comenteze cele spuse de ea, John se lăsă în voia Consuelei, care-l dezbrăcă și-l băgă în pat de parcă n-ar fi fost decât un copil. Așternuturile erau răcoroase la atingerea cu carnea fierbinte.

Femeia lăsase draperiile trase, dar John încă mai vedea dunga luminii zilei în marginile lor.

— Cât... este... ceasul? reuși el să spună.

— E ora să mai meargă Consuela și la alte treburi, pe care le are de făcut. Mă întorc și-ți mai aduc niște supă. Ți-e foame?

— Nu! și dădu slab din cap.

Un surâs larg ilumină fața puternică a femeii.

— Ai noroc mare cu Consuela, eh? Vorbește bine englezește, nu?

El reuși să dea din cap a aprobare.

— Mare noroc! În Madrid fac treabă pentru americani. Primul meu bărbat — mexican din Chicago, în Statele Unite... El a învățat la mine.

— Mulțumesc! fu tot ce putu John spune.

— *Gracias a Dios!* spuse ea și ieși din cameră.

John adormi.

Somnul îi fu chinuit de vise cu Mary și gemenii. "Te rog, nu mai vreau alte vise de-ale lui O'Neill! șopti el. Se răsuci de pe o parte pe alta în pat, incapabil să scape de amintirile lui O'Neill — gemenii jucându-se în curtea din spatele casei lor; Mary râzând de fericire la primirea unui cadou de Crăciun.

— Era așa de fericită! murmură el.

— Cine era fericită? Consuela stătea în picioare lângă el. În jurul draperiilor era acum întuneric.

John simți mirosul supei de pui.

Un braț musculos îl îndreptă de spate și-l ajută să se scoale în capul oaselor. Cu cealaltă mână Consuela îl ajută să-și bea supa. Era doar călduță, dar și mai bună la gust decât până atunci. Auzi pocnetul ușor făcut de cană atunci când ea o puse pe noptieră, lângă telefon.

— Escusado! spuse ea și pocni scurt din degete. Baia! Vrei să mergi la baie?

El dădu din cap că da.

Îl duse aproape în brațe până acolo și-l lăsă sprijinit de chiuvetă.

— Eu aștept afară. Mă chemi, eh?

Când îl puse înapoi în patul proaspăt înfățat, el o întrebă:

— În ce... zi... suntem?

— Astăzi? O zi după ce ați sosit aici, Senor O'Day. O "day" în care O'Day se simte mai bine, eh! râse ea de propria ei glumă.

El nu-i putu oferi decât o mișcare scurtă din buze.

— Tot nu vrei doctorul cel scump, Senor?

John scutură din cap la dreapta și la stânga.

— Ne vedem mâine, spuse ea. Înainte de a părăsi încăperea se opri în prag să-i ureze veselă:"Hasta manana!", apoi închise ușa.

Dimineața se identifică cu revenirea Consuelei. De data asta, adusese, pe lângă ceașca obișnuită de supă, un ou fiert în apă. Îl sprijini pe John cu spatele de perne și-i dădu cu linguriță să mănânce oul, ștergându-i bărbia ori de câte ori era nevoie, așa cum faci cu bebelușii. Apoi îl ajută să-și bea și supa.

John se simțea parcă mai puternic, dar mintea îi era încă confuză, pe lângă faptul că-l înnebunea neputința de a ști ziua sau ora exactă. Consuela îi refuza aceste date, dându-i la întrebări răspunsuri în doi:

— Este o "day" în care O'Day mănâncă două ouă dimineața!

— Este o "day" în care O'Day are cărniță și pâine la cină!

— Este o "day" în care O'Day papă înghețată la *Comida.*

... o "day" în care O'Day asta..., o "day" în care O'Day aia... Chipul vesel al Consuelei deveni orizontul înceţoşat al fiecărei zile, dar, cu toate astea, John simțea cum i se întorc puterile. Veni și ziua în care făcu chiar și o baie. Nu mai avea nevoie să fie sprijinit ca să ajungă la toaletă.

Imediat ce Consuela plecă cu tava pe care erau farfuriile în care își luase micul dejun, John ridică telefonul și ceru să vorbească cu directorul. Operatoarea îi răspunse că-i va face imediat legătura cu domnul Deplais și acesta veni la telefon cam după două minute, vorbind cu un pronunțat accent englezesc.

— Ah, domnul O'Day. Tocmai voiam să vă sun și eu pentru nota de plată. De obicei, noi solicităm clienților să plătească la sfârșitul fiecărei săptămâni de ședere... și au trecut nouă zile.., dar având în vedere circumstanțele... Își drese vocea.

— Dacă vreți să trimiteți pe cineva. Voi semna niște cecuri de călătorie, spuse John.

— Imediat, domnule. Aduc chiar eu socoteala și chitanța.

John scoase un carnet de cecuri de călătorie de sub sertarul șifonierului și aștepta deja cu el în pat, când intră Deplais.

— Girard Deplais, la dispoziția dumneavoastră, domnule. Directorul era un bărbat înalt, cu părul argintiu și trăsături egale și plăcute pe un chip cu gura mare și dinții laţi și albi. Îi oferi chitanța lui John pe o mică tavă din lac negru, pe care se mai găsea și un stilou elegant.

John semnă zece cecuri și ceru ca restul să-i fie adus înapoi: "Pentru Consuela!", explică el.

— Un giuvaer printre giuvaeruri, spuse Deplais. Eu unul m-aș fi adresat unui medic, dar totu-i bine când se termină cu bine. Trebuie să recunosc că arătați mult mai bine acum, domnule.

— Ați mai fost aici să mă vedeți? întrebă John.

— Având în vedere circumstanțele, domnule... Deplais ridică tava cu cecuri semnate. Dar Consuela are de cele mai multe ori dreptate în ceea ce privește boala clienților noștri. E de mult timp la noi!

— De-aș avea și eu un hotel în Franţa, v-aș fura-o, cu siguranță.

Deplais chicoti.

— Acesta este un hazard cu care ne întâlnim mereu în meseria noastră, domnule. Pot să-mi permit să vă întreb cu ce treburi prin Paris?

— Eu sunt consultant în domeniul investițiilor, minți John. Îl gratulă pe Deplais cu o privire apreciativă. Mă întrebam dacă hotelul dumneavoastră îmi poate găsi o mașină cu un șofer care să vorbească engleza?

— Pentru ce zi, domnule?

John își consultă rezervele interne, încă foarte fragile. Dar nu mai erau decât patru zile... Insula Achill... scrisorile. Și mai erau și alte lucruri de făcut înainte să îndrăznească să facă următorul pas. Simțea cum timpul îl presează din ce în ce mai mult. Va trebui să-și schimbe planurile. Trase aer în piept adânc și tremurat.

— Mâine?

— Credeți că este cuminte, domnule O'Day? E drept că arătați mult mai bine, mulțumită grijii excepționale a Consuelei, dar chiar și așa...

— E necesar! spuse John.

Deplais ridică din umeri a neîncredere.

— Atunci, pot să vă întreb care este destinația dumneavoastră, domnule?

— Luxembourg. Și apoi, probabil, înapoi la Orly. Nu sunt încă sigur. O să am nevoie de mașină câteva zile.

— Luxembourg, cu mașina?! Deplais era vizibil impresionat. Orly? Vreți să luați avionul...?

— M-am gândit că, poate, dacă sunt ceva mai întremat...

— Se vorbește de altă grevă a controlorilor de trafic aerian, spuse Deplais.

— Atunci, s-ar putea să am nevoie de mașină să mă ducă până în Anglia.

— Atât de departe! În tonul lui Deplais se citea că-și socotea clientul cam mână spartă.

La fel aveau să creadă toți cei din personal, inclusiv Consuela și mai ales ea.

— Americanii ăștia! N-a vrut să plătească doctorul. Cică era prea scump. Dar închiriază o mașină cu un șofer care să vorbească englezește pentru un drum așa lung. Și americanii mei din Madrid sufereau de aceeași formă de nebunie. Toți țipă și se agită pentru câteva *pesetas* nenorocite, în schimb își cumpără televizoare așa de mari că nu le poate mișca din loc decât tehnicianul.

După părerea mea, bărbații au fost întotdeauna niște ființe grele de cap și nesimțitoare, iar emoțiile și trăirile lor, atâtea câte sunt, sunt acoperite de o crustă groasă, protectoare. Se opun cu străşnicie sensibilităților și împlinirilor ce vin din partea noastră, a femeilor și care sunt liantul, garanția existenței noastre pe lume. Atunci când paznicii noștri lasă deschis butonul difuzorului, îl aud acolo, afară, pe Padraic mormăind despre care bărbat trebuie ales pentru Cercul Prieteniei, zăbovind asupra numelor, ba ăsta, ba celălalt... Cercul Prieteniei! Toți nu fac altceva decât să caute o metodă sigură pentru a ne aduce iarăși acolo de unde am plecat, ceva care să-i susțină tot pe ei și să-i facă să treacă mai ușor prin aceste vremuri groaznice.

— Jurnalul lui Kate O'Gara Browder

Complet îmbrăcat, Beckett stătea întins pe spate în patul spartan din camăruța lui aflată în Centrul de Izolare Denver. Își pusese mâinile sub cap și simțea prin nodurile degetelor pema călțoasă de dedesubt. Singura lumină din cameră venea de la ceasul așezat pe birou, aproape de capul lui — 2:33 dimineața. Își ținea ochii larg deschiși și privea fix întunericul. Când înghiți simți un nod mare în gât.

Mulțumesc lui Dumnezeu, familia mea e încă la adăpost! gândi el.

Întreaga zonă la nord de Michigan fusese încercuită de trupele speciale.

Am ales și noi calea Franței și Elveției.

Secesionarea — fragmentarea.

Dacă ar fi închis ochii, știa că mintea i-ar fi invadată de amintirea Arianei Foss pe patul de moarte.

— Tremur de frig! se plângea ea mereu.

Cu toate acestea, printre picături, atunci când nu se văita de dureri, femeia le oferise un tablou clinic al simptomelor ei, așa cum le vedea cineva cu o fină percepție a detaliilor medicale.

Camera de spital avea pereții vopsiți în verde și o podea acoperită cu un linoleum bățos, pătat de desele spălări cu antiseptic. Nu exista nici o fereastră, doar un fototapet cu o imagine a regiunii Cascadelor, în verde și albastru luminos, ce se străduia să lase impresia spațiului deschis între acei pereți sterili. De sub patul în care zăcea Foss ieșeau tot felul de tuburi din plastic de culoare gri care treceau peste tăblia patului și intrau într-o consolă din perete. Aceasta făcea legătura cu o cutie de un alb ivoriu — era sistemul electronic care monitoriza întreaga activitate vitală a femeii. Un singur tub transparent făcea legătura între brațul ei drept și o sticlă cu lichid intravenos steril.

Așezat pe un scaun chiar lângă pat, Beckett își putea arunca un ochi și pe monitor, în timp ce-și concentra atenția asupra bolnavei. Foss mișcă buzele. Nici un sunet. Își ținea ochii închiși. Buzele se mișcară din nou:

— A existat momentul acela ciudat de dezorientare, atunci la început, când s-a instalat boala, șopti ea. Ai notat asta?

— Am notat, Ari.

— Și la Dorena la fel? Ea ce spune?

Beckett mișcă brațul articulat al veiozei mai aproape peste carnețelul de însemnări din poala lui.

— Vom avea imediat un raport din partea lui Joe.

— Imediat? șopti ea. Ce înseamnă imediat?

— Cam într-o oră, o oră și ceva.

— Peste o oră s-ar putea să nu mai fiu... aici. Chestia asta este foarte rapidă, Bill. Simt asta.

— Vreau să te gândești la ce a fost înainte, spuse Beckett. Care a fost primul lucru pe care l-ai simțit și care se poate numi un simptom?

— Am văzut azi dimineață o pată albă pe talpa piciorului drept.

— Pete albe la extremități, scrise Beckett. Nimic altceva anterior acelei pete?

Foss deschise ochii. Păreau de sticlă, iar pleoapele erau foarte umflate. Pielea ei avea paloarea albă a morții. Era parcă de aceeași culoare cu perna pe care-i zăcea capul. Trăsăturile de păpușă erau pătate și schimonosite de umflături, iar buclele în dezordine luceau de transpirație.

— Hai, gândește-te..., insistă el.

Ea închise ochii, apoi spuse:

— Ahhhh, nu!

— Ce este? Se aplecă cu urechea la gura ei.

— Nu se poate să fi fost asta!

— Să fi fost ce asta?

— Alaltăieri m-am trezit mai excitată ca oricând.

Beckett notă în carnețelul lui.

— Treci și asta în carnet? șopti ea.

— Orice poate fi important. Și, altceva ce?

— Am făcut o baie... și... Isuse! Cum mă doare burta!

El scrise în carnet:

— Ai făcut o baie.

— Era straniu. Simțeam că parcă apa nu este destul de caldă. Am zis că, cine știe, fac ăștia economie, dar era o mulțime de abur și pielea mi s-a înroșit ca dracu'. Mie tot rece mi se părea.

— Distorsiune senzorială, scrise el. Ai dat drumul la apă rece să curgă pe tine?

— Nu. Dădu ușor din cap într-o parte și-n alta. Și-mi era foame. Doamne, ce foame îmi era. Am mâncat două porții la micul dejun. M-am gândit că este din cauza problemelor astea și că... știi tu cum e...

— Ți-ai verificat pulsul?

— Nu cred, nu-mi amintesc. Dumnezeule, m-a iritat faptul că am mâncat așa de mult. Îmi este întotdeauna teamă să nu mă îngraș. Unde ați dus-o pe Dorena?

— Într-o cameră aici, pe același coridor. Am instalat un baraj de raze ultraviolete și un spray antiseptic între camerele voastre. Am considerat că este o idee bună, așa, în caz că...

— În cazul că una din noi reușește să scape și cealaltă nu. Bine gândit. Numai că eu nu cred c-am să scap, Bill. Ce e chestia aia din intravenoasă?

— Pur și simplu ser. O să încercăm o transfuzie sanguină peste câteva minute. Ai nevoie de stimuli de celulă albă.

— Deci atacă măduva.

— Nu suntem încă siguri.

— Cred c-am știut că este vorba de asta, chiar din momentul când am văzut pata aceea albă pe talpă, Bill. Am simțit în stomac un nod de spaimă. Am încercat să nu mă mai gândesc, dar... Ai văzut și tu pata de pe mâna Dorenei?

— Da.

— Să faci o autopsie ca la carte, Bill. Încearcă să afli cât mai multe lucruri. Închise ochii, apoi îi deschise brusc. Am stat mult timp inconștientă?

— Când? Acum?

— Nu. Atunci când m-ați adus aici.

— Cam vreo oră.

— Parcă-mi căzuse o tonă de cărămizi în cap, spuse ea. Îmi amintesc că m-ai ajutat să mă așez pe marginea patului, să-mi pun cămașa pe mine și apoi... poc!

— Ți-a scăzut tensiunea foarte tare.

— Așa m-am gândit și eu. Ce se întâmplă cu celelalte femei din Centru? Se întinde?

— Mi-e teamă că da.

— Fir-ar să fie! Un moment tăcu. Bill, eu nu cred că bariera ta antiseptică de pe coridor o să ajute cine știe ce. Eu cred că bărbații sunt purtătorii...

— Din păcate, și eu cred asta. Își drese glasul.

— Ce febră am?

— La început a fost foarte mare, dar acum e foarte mică — 35 cu o linie. Privi la monitor. Ritmul cardiac este unu la patruzeci.

— Aveți de gând să încercați cu digitalină?

— Am spus să-ți aducă niște lanoxin, dar n-am ajuns încă la un consens. Lui Dorena nu i-a prea ajutat.

— Autopsia..., spuse ea. Să cauți fibroblaștii!

Bill dădu din cap.

— Am o bănuială. Îmi simt ficatul de parcă ar fi o minge de fotbal uzată.

Beckett scrise și asta în camet.

— La Dorena ați încercat cu interferon? șopti ea.

— Da.

— Și?

— Tot așa de bine am fi putut să-i dăm apă...

— Am observat că mi-ați trimis un bărbat ca asistent. Cât de gravă este situația cu celelalte femei?

— Gravă.

— Și ce aveți de gând?

— Am închis ușile de la Izolare. Avem noroc că toată cosmelia asta blestemată a fost programată să reziste la contaminarea reactivă.

— Crezi că are vreuna șanse să scape?

— E prea devreme să-ți pot spune asta.

— Ai vreo idee cum a ajuns molima aici, înăuntru?

— Oricare din noi putea s-o fi adus cu el. Lepikov crede că el a adus-o. Spune că nu reușește să stabilească legătura la el acasă, în Uniunea Sovietică.

— Danzas este din Bretania, șopti ea.

— Dar n-a mai fost pe acolo de foarte mult timp.

— Lepikov! spuse ea. A trecut prin tot felul de controale și informări până să ajungă aici. Godelinski se plângea de ele... Specialiști, emisari speciali...

— Lepikov crede că el a făcut o formă de infecție mai puțin virulentă.

— Ți-a dat și unele simptome? întrebă Foss.

— I-a curs puțin nasul și a avut puțină febră, dar asta a fost acum cinci zile.

— Doar cinci zile și eu sunt deja pe moarte.

— Am ajuns la concluzia că perioada de incubație nu poate fi mai lungă de trei-patru zile, spuse el. Poate chiar mai scurtă. E posibil să nu fie nevoie decât de vreo două zile ca bărbatul respectiv să devină contagios.

— Benignă la bărbați, fatală la femei, șopti ea, apoi spuse mai tare: Nebunul ăsta e un ticălos fără pereche! Încă se mai crede că este vorba de O'Neill?

— Nimeni nu se mai îndoiește de asta.

— Și crezi că este el însuși infecțios?

Beckett dădu din umeri. N-avea nici un rost să-i spună și ei despre Seattle și Tacoma. Sărmana, avea și așa destule pe cap.

— Aș vrea să mai trec o dată în revistă toate simptomele tale.

— O dată este poate tot ce mai putem face...

— Nu te da bătută, Ari!

— Ție ți-e ușor să vorbești! Aproape un minut încheiat rămase tăcută. În dimineața când m-am sculat atât de excitată, am avut și diaree. Apoi mi-a fost foarte sete. Și Dorenei la fel?

— Absolut identic.

— Durerea de cap. Isuse, a fost oribilă pentru câtva timp. Acum nu mai e așa de rău. Ai pus ceva analgezice în intravenoasa aia?

— Nu încă.

— Mă dor sfârcurile sânilor. Ți-am spus deja că vreau să faci cea mai bună autopsie din viața ta?

— Mi-ai spus.

Danzas pătrunse în odaie în vârfurile picioarelor și șopti la urechea lui Beckett:

— Dorena tocmai a murit.

— Am auzit ce-ai spus, șopti Foss. Și mai e ceva Bill. Un auz extrem de fin. Totul e așa de tare! Crezi c-ai putea să aranjezi să-mi aduci un rabin?

— Încercăm, spuse Danzas.

— Ce momente mi-am găsit și eu să mă întorc la... La naiba! Stomacul mi-a luat foc. Privi peste capul lui Beckett la Danzas. Nebunul ăsta e un sadic sângeros și împuțit. Sunt sigură că știe câtă durere produce cu ciuma lui.

Beckett se lupta cu el însuși dacă să-i spună sau nu ceea ce aflaseră ei, cum că cele mai multe femei cădeau într-o comă profundă și mureau fără să se mai trezească. Decise să nu-i spună. N-avea nici un rost să dea la iveală faptul că eforturile de a-i prelungi viața nu făceau decât să-i prelungească și durerile.

— O'Neill, șopti ea. Mă întreb dacă nevastă-sa a simțit vreo... Închise ochii și amuți.

Beckett puse o mână pe artera ei de la gât. Făcu semn către monitorul aflat deasupra capului lui Foss:

— Tensiunea — șase cu trei. Pulsul scade.

— Orice antibiotic am încercat la Dorena n-a făcut decât să-i agraveze situația, spuse Danzas. Dar poate am putea încerca niște chemo-...

— Nu! Vocea lui Foss era surprinzător de puternică și ascuțită. Așa ne-a fost vorba! Doze șoc și tratament intensiv pentru Dorena și nimic pentru mine. Își întoarse privirea sticloasă către Beckett: Să nu-i spuneți bărbatului meu despre dureri.

Beckett înghiți parcă un nod de lemn.

— N-am să-i spun nimic.

— Spune-i c-am murit ușor... liniștită, foarte liniștită.

— Nu vrei niște morfină?

— Nu mai pot gândi dacă-mi faci morfină. Și dacă nu pot gândi, nu-ți pot spune ce se întâmplă cu mine.

În încăpere intră un asistent într-o uniformă albastră de armată și cu un halat alb peste. Era tânăr și avea trăsături ascuțite. Pe plăcuța din piept scria "Diggins". Privi lung și cu teamă spre silueta nemișcată a lui Foss.

Beckett privi în sus la el:

— Mi-ai găsit un sânge cu grupa corespunzătoare și cu o infecție cu grad redus?

— Da, domnule. Donatorul are o infecție urinară confirmată. E deja pe tratament cu bactrim.

— Celule albe? întrebă Beckett.

— Doctorul Hupp spune că sunt destul de multe. Nu am numărul exact.

— Atunci adu-mi-l aici. Doar s-a oferit voluntar să doneze sânge, nu?

Diggins stătea în poziție de drepți.

— E adevărat, domnule, că suntem toți purtători, infecțioși? Noi, toți bărbații de aici?

— E foarte posibil, spuse Beckett. Donatorul, Diggins.

— Îmi pare rău, domnule, dar se pun o mulțime de întrebări acolo, afară... Ușile au fost închise ermetic și totul...

— Va trebui să stăm aici să rezolvăm problema, chiar de-ar fi să ne treacă os prin os, Diggins! Ai de gând să-mi aduci odată donatorul ăla?

Diggins ezită, apoi spuse:

— Să văd ce pot face, domnule. Se întoarse pe călcâie și ieși grăbit din cameră.

— S-a dus dracului disciplina! spuse Foss.

Beckett privi monitorul: pulsul — optzeci și trei; tensiunea — cinci cu doi jumătate.

— Ce tensiune am?

Beckett îi spuse.

— Eram sigură. Încep să am dificultăți la respirat. Mi-e frig. Îmi tremură picioarele, cumva?

Beckett puse o mână pe piciorul ei drept:

— Nu.

— Eu așa simt. Știi, Bill, m-am gândit la ceva. Nu mi-e frică de moarte. Dar fac pe mine de frica momentului ăla când am să mă duc. Tăcu, apoi spuse cu voce gravă, dar foarte slabă: Să nu uiți, amice — cea mai bună autopsie din viața ta...

Când văzu că femeia nu mai continuă, Beckett privi spre monitor. Sub degetele lui pulsul Arianei scădea. Monitorul arăta zece bătăi pe

minut și scădea mereu. La fel și tensiunea — la pământ. Era încă cu ochii pe ecran, când, sub deget, simți că pulsul s-a oprit. Se auzi un șuier continuu, dublat de un țipăt electronic ascuțit.

Danzas înconjură patul și închise monitorul.

În liniștea apăsătoare ce se lăsase, Beckett își luă mâna de pe gâtul lui Foss. Pe obraz îi curgeau lacrimi mari.

— Fir-ar ai naibii! Fir-ar al naibii!

— Au făcut pregătirile pentru autopsie în camera de operații. Ne așteaptă acolo, spuse Danzas.

— Oh, mai du-te și tu în aia mă-ti, franțuz sclifosit ce ești! strigă Beckett.

Specialiștii în economie politică îmi provoacă scârbă și mă revoltă și asta de când l-am auzit pe unul din ei zicând că se teme că foametea din 1848 din Irlanda nu avea să ucidă mai mult de un milion de oameni și că acest număr nu era suficient de mare pentru a reprezenta o soluție a crizei.

— Benjamin Jowett
Absolvent de la Balliol, Oxford

— Fără îndoială, domnule Președinte, spuse Secretarul General, trebuie să găsim o cale pentru a salva ceea ce a mai rămas din Echipa de la Centrul de Izolare Denver. Par a se completa unul pe altul remarcabil de bine.

Secretarul General al O.N.U, Huls Anders Bergen, era un norvegian educat în Anglia. Jucase de mai multe ori golf cu omul de la celălalt capăt al firului telefonic și, în acele ocazii, fuseseră Hub și Adam unul pentru celălalt. Astăzi, însă, Adam Prescott era bine înfipt în scaunul lui de Președinte al Statelor Unite, iar în vocea lui nu se citea nici cea mai vagă nuanță de camaraderie.

Oare ce altceva îl roade, pe lângă lucrurile pe care le știm cu toții? se întrebă Bergen. Și, într-adevăr, era ceva, ceva ce Prescott nu voia să dezvăluie, fără ca, în prealabil, să facă pregătirile cele mai atente. Președintele părea că bate câmpii, că improvizează. Ce rost avea să amintească de procedurile de sterilizare a zonelor infectate în aceeași frază în care vorbea despre tragedia de la Denver? Procedurile acelea fuseseră elaborate și acceptate de toată lumea. Era oare posibil să fi apărut ceva nou în privința asta?

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule, că realitățile economice ocupă un loc esențial, spuse Bergen, apoi tăcu și-l lăsă pe Prescott să-și facă în continuare numărul.

Costurile, deși de mii de ori mai mari decât pentru oricare alt dezastru din istoria omenirii, erau, fără îndoială, numai o părticică din motivele de îngrijorare ale Președintelui.

Se gândește oare să sterilizeze complexul de la Denver?

La gândul acesta, lui Bergen începu să-i tremure mâna cu care ținea receptorul. Și pentru că era un om care vorbea fără ascunzișuri atunci când situația o cerea, puse întrebarea direct:

— Facilitățile, nu oamenii, răspunse Prescott.

Bergen lăsă să-i scape un răsuflet de ușurare. Prea fusese multă moarte până atunci. Deși aceasta însemna că zvonurile despre Rezervația contra ciumei din Colorado se confirmă. Cei infectați urmau să fie transportați acolo. Și deci, de ce n-ar fi duși tot acolo și cei din Echipa de la Denver?

— Credeți că Echipa ar putea lucra efectiv și eficient fără facilitățile de la Denver? întrebă Bergen.

Prescott era de părere că acest lucru nu va fi posibil.

Bergen cântări în minte consecințele. Era clar ca lumina zilei că Prescott și consilierii lui aveau mare nevoie de facilitățile militare ale Denverului. Complexul de acolo putea fi sterilizat și redat în folosința armatei. Dar ce se va întâmpla cu Echipa?

— Datorită lor am salvat zile și zile de căutări în privința modului în care a fost răspândită molima, pledă Bergen. Și acum, că avem siguranța că este vorba de O'Neill, fără îndoială că cei patru ar...

Președintele îl întrerupse. Nu avea de gând să izoleze niște minți așa de luminate. Dar ce puteau face cu ei atunci când Centrul de Izolare va fi trecut prin foc? La Rezervația din Colorado nu existau facilități comparabile cu cele din Denver.

Pradă unei inspirații de moment, Bergen întrebă:

— N-ar putea fi trimiși în Anglia, la laboratorul acela nou creat?

Imediat, Președintele îl copleși cu laude pentru această sugestie admirabilă. Numai un geniu s-ar fi gândit la asta!

Bergen luă de la ureche receptorul roșu al telefonului, îl privi lung, apoi îl duse la loc și ascultă în continuare. Din el se revărsau încă efluvii de laude la adresa lui și a ideii lui sclipitoare. Privi în jur la pereții panelați și la ușa din lemn masiv închis la culoare. Cu receptorul încă la ureche se lăsă pe spate în scaunul de birou, marfă de cea mai bună calitate, producție daneză. Până și unui copil i-ar fi venit ideea să trimită pe acei

oameni în Anglia. Dar Bergen începuse să înțeleagă dificultatea politică în care se găsea Președintele.

Dacă cei patru cercetători contagioși de la Centrul de Izolare din Denver ar călători într-un avion și acesta s-ar întâmpla să se prăbușească într-o zonă neinfectată, faptul ar atrage după sine procedura "Focul Panicii".

Bergen puse problema aceasta președintelui, apoi ascultă atent, gata să identifice aluziile subtile din răspunsul lui Prescott.

Sigur, era păcat că presa și publicul nu voiau să accepte noua terminologie oficială de "Noufoc". Cuvintele *"panică"* și *"foc"* aveau conotații extrem de nocive atunci când erau folosite împreună într-un astfel de context. Și, pe lângă toate acestea, de abia de acum încolo aveau să apară noi probleme.

Presupunând că avionul nu se prăbușea, orice izbucnire de infecție într-o zonă deasupra căreia acesta ar zbura ar trezi suspiciuni puternice în privința posibilității ca tocmai ocupanții avionului cu pricina să fie răspunzători de răspândirea molimei, că, într-un fel sau altul, virușii au scăpat și au căzut de acolo de sus în capul altor victime inocente. Demagogii își trăiau acum epoca lor de glorie și n-ar fi deloc de dorit să se mai dea niște apă la moară fanaticilor lumii.

— Eu cred că francezii ar fi de acord să ne pună la dispoziție o escortă de avioane de luptă, spuse Bergen. Privi din nou la ușa întredeschisă și la anticamera ce se vedea în spatele ei, în timp ce Prescott îi făcea un nou duș de complimente. Ambasadorul francez făcea parte din grupul care tocmai aștepta să ia masa cu Președintele. *O vorbă, două, între patru ochi, poate?*

— Domnule Președinte, dar dumneavoastră sunteți și mai genial ca mine, tăie Bergen lanțul laudelor. Credeți că veți găsi niște voluntari pentru echipajele de zbor?

Și, din nou, Secretarul General se pregăti să asculte cu atenție. Ce noroc nesperat că doctorul Beckett, membru al Echipei, era pilot și încă făcea parte din rezerva Forțelor Aeriene! Și Prescott voia să lase impresia că avea informația asta, așa, din întâmplare, la îndemână! Dar ce bine informat era! În plus, era posibil să se găsească și să se pregătească un avion pentru o cursă transoceanică. Cei patru cercetători vor conduce singuri o mașină până la aeroport, vor decola, vor întâlni escorta în zbor, iar mașina și toate locurile pe unde trecuseră vor primi botezul Focului Panicii.

Oh, mai era un amănunt! S-ar putea ocupa Secretarul General ca cei patru să primească în Anglia poziții "importante, cu acces la ce este esențial"?

Importante și cu acces..., se gândi Bergen, și simți cum fierbe de furie.

Se decise să încerce o momeală asupra Președintelui:

— Cea mai bună și mai înțeleaptă alegere pe care o putem face este Laboratorul acela din Killaloe, în Irlanda. Pare a fi foarte mare, foarte dotat, mai ales după ce le-am trimis noi echipamentul pe care l-au cerut.

— Bine, dar n-ai spus chiar dumneata să-i trimitem în Anglia?, protestă Prescott. Eu am tras concluzia în mod firesc că, de vreme ce ai propus de la început Anglia, facilitățile de acolo sunt oricum superioare...

— Atunci Anglia, fu de acord Bergen.

Acum totul era foarte clar. Dacă ceva nu mergea cum trebuie, ideea ar fi fost a Secretarului General al Națiunilor Unite. Bergen avea să fie cel care, până una alta, făcuse aranjamentele esențiale și se ocupase de plan și de funcționarea lui până la capăt.

Receptorul roșu de la urechea lui Bergen mai avea însă și alte surprize de dezvăluit. Prescott spunea ceva în privința lui O'Neill. Bergen își privi ceasul în timp ce asculta. I se strânsese stomacul de foame. Brusc, ridică bărbia uimit:

— Se crede că O'Neill este în Anglia? Și de unde până unde au ajuns la această concluzie?

Explicația lui Prescott era teribil de logică. Victimele, în cazul în care Nebunul ar fi descoperit, s-ar abține de la orice acte de represalii de teama ca acesta să nu dea drumul la cine știe ce altă formă de boală groaznică. O'Neill oricum amenințase că va face asta în una din scrisorile lui. Și fără date suplimentare și amănunțite în ceea ce îl privea, nimeni nu se putea hazarda să presupună că omul blufează și nimic mai mult.

— Și de ce nu în Irlanda? întrebă Bergen.

Ah, da. Fizionomia lui O'Neill era mai cunoscută unor persoane din Irlanda și chiar dacă s-ar deghiza, tot... ei bine, *psihologii și analiștii psihiatrici* erau de părere că Irlanda are o populație mult mai dispusă la o răzbunare care să nu țină seama de eventualele consecințe. Era neîndoielnic faptul că O'Neill luase și asta în calcul. Și, în același timp, logic era să vrea să se ascundă într-o țară de limbă engleză, unde era puțin cunoscut și unde se putea amesteca printre ceilalți mult mai ușor. Iar în Anglia domneau acum *un oarecare haos și tulburări sociale*, asta pe

lângă faptul că fusese una din țintele sale, un loc unde Nebunul interzisese în mod expres folosirea sterilizării prin atac atomic.

Totul era logic, cumplit de logic, dar, în plus de asta, dacă lucrul s-ar adeveri, însemna că mintea Nebunului funcționa fără greș. Era rapidă și eficientă ca lama ascuțită a unei săbii. Bergen era în mare măsură conștient de calitatea acestei minți formidabile, îi intuise forța. Complexitatea unei problematici trebuie abordată prin reducerea ei la dimensiuni și structuri ce por fi ușor manevrate și înțelese, chiar dacă prin aceasta s-ar extrage din complexul de probleme doar acelea care pot fi manevrate și înțelese. Poate că O'Neill era nebun, dar, în același timp, era un geniu — un adevărat geniu.

— Și cât de siguri sunt de concluzia la care au ajuns? întrebă Bergen.

Asta era! Profilul... Altă realizare a Echipei de la Centrul de Izolare Denver. Prescott și ceilalți credeau cu putere că Echipa "pătrunsese modul de gândire a Nebunului", că învățase să raționeze în felul în care raționa acesta.

Bergen era de acord cu această concluzie, dar nu o spuse tare. Era, într-adevăr, foarte posibil ca Echipa să fi ajuns la această performanță. Oricum, cineva, mai devreme sau mai târziu, trebuia s-o facă.

— Voi avea grijă de aranjamentele preliminarii pentru zborul spre Anglia, spuse Bergen. Voi desemna pe cineva din colectivul meu să-i sune pe oamenii dumneavoastră pentru a pune la punct detaliile necesare.

Odată atins țelul pe care, de altfel, nu-l exprimase niciodată în mod deschis, Președintele îi îngădui cu mărinimie Secretarului General să meargă la masă. Făcu chiar și o aluzie la faptul că ar trebui să se vadă curând pentru o partidă de golf. Apoi, pe un ton sumbru, îi spuse lui Bergen, în finalul convorbirii:

— Groaznice momente, da, da!

— Într-adevăr, domnule, groaznice momente.

Veți băga de seamă că cei din Ulster nu mai cântă:"Oh, Doamne, sprijinul nostru din vremi apuse."

— Joseph Herity

În timp ce punea receptorul în furcă după convorbirea cu Bergen, Președintele Prescott încă reflecta la cuvintele Secretarului General. Foarte satisfăcător! Da, da, fusese foarte bine la ambele capete ale firului telefonic. Bineînțeles că Bergen va solicita, mai devreme sau mai târziu, un contraserviciu pentru soluția salvatoare pe care tocmai o oferise. Odată și odată va exista și un qui pro quo. Ei și? Până și asta s-ar putea transforma într-un avantaj. Bergen era un politician mult prea rafinat pentru a cere ceva ce știa bine că nu poate primi.

Charles Turkwood, consilierul personal și confidentul Președintelui, stătea de partea cealaltă a biroului, chiar în fața lui Prescott. În Biroul Oval al Casei Albe era foarte multă liniște. Nu se auzea nici măcar zgomotul mașinii de scris din anticameră. Era și acesta unul din lucrurile venite o dată cu evenimentele — nu se mai bătea atât de mult la mașină. Se discuta mai mult direct, prin telefon, așa ca acum cu Bergen.

Turkwood era un bărbat scund, foarte brun, cu părul tuns în perie și trăsături satumine. Deasupra nasului cam scurt, ochii depărtați și foarte negri priveau atent. Avea buzele groase, bărbia lată și retezată drept. Până și el era conștient de faptul că era urât, dar puterea îți oferă și unele compensații. Deseori se închipuia ca fiind o perfectă antiteză pentru statura zveltă, lungă și plină de demnitate a Președintelui Prescott. Adam Prescott arăta ca un artist blând și bun dintr-un serial melodramatic. Un bunic perfect, cu o voce caldă de bariton.

— A înghițit momeala, nu? întrebă Turkwood, încercând să descifreze jumătatea de conversație pe care n-o auzise.

Prescott nu răspunse. Se aplecă peste birou și reciti una din scrisorile Nebunului. Turkwood, care era perfect capabil să citească orice text pe dos, aruncă o privire pentru a vedea ce anume trezise interesul Președintelui. Ah, da, avertismentul lui O'Neill împotriva soluției atomice.

"Precis vă veți gândi să folosiți sterilizarea atomică în zonele care au fost ținta răzbunării mele. Să n-o faceți! Voi riposta, dacă nu mă ascultați. Ciuma trebuie să-și facă treaba în Irlanda, Marea Britanie și Libia. Vreau ca bărbații să supraviețuiască și să fie perfect conștienți de durerea pe care le-am provocat-o. Aveți voie să-i puneți în carantină, dar nimic în plus. Trimiteți toți cetățenii țărilor menționate la ei acasă! Pe toți! Lăsați-i să fiarbă acolo în suc propriu! Dacă nu veți expatria pe toată lumea care aparține acestor naționalități, fie chiar și un bebeluș, invocând rațiuni de naștere sau de naționalitate dobândită ulterior, veți simți mânia mea."

O'Neill pusese totul pe hârtie foarte clar, gândi Turkwood.

Președintele termină de citit, dar continuă să tacă, privind departe, prin geam, spre monumentul lui Washington.

Era unul din obiceiurile cele mai deconcertante ale Președintelui, acela de a păstra tăcerea mult timp după ce un subaltern îi punea o întrebare. Toată lumea presupunea că Președintele folosea acest timp pentru a reflecta și, de multe ori, asta era situația. Dar tăcerea aceea prelungită în mod neliniștitor făcea loc speculațiilor de tot felul asupra a *ce anume* preocupa gândirea Președintelui. Chiar și o persoană complet lipsită de imaginație, în astfel de situații poate ușor ajunge să-și închipuie lucruri extrem de negre.

Dintre toți cei care lucrau în strânsă legătură cu Președintele, doar Charlie Turkwood ghicise în asta o atitudine deliberată, bine educată și atent cultivată exact pentru efectele pe care le provoca.

— A înghițit momeala, spuse Prescott într-un târziu, întorcându-se pe scaunul rulant cu fața la Turkwood. Trebuie să fim foarte atenți de acum înainte. Statele Unite sunt implicate singure în chestia asta și n-avem de ales, trebuie să mergem până la capăt.

— Și ce va cere în schimb?

— Toate la timpul lor, Charlie, toate la timpul lor, spuse Președintele.

— Domnule, a încercat cumva Secretarul General să aducă în discuție identitatea celui care ar avea controlul final asupra Comandei Barierei?

— N-a scos nici un cuvânt despre asta. Bergen înțelege faptul că ne ocupăm separat de lucruri, că încercăm să scoatem castanele din foc una câte una, atunci când și asta e posibil...

— Comanda Barierei este o forță armată foarte periculoasă, domnule. Nu cred să fie vreodată suficient să vă atrag atenția cât de...

— Ușurel, Charlie. În momentul de față nu au decât o singură treabă de făcut, una și numai una: carantina în regiunile infectate — Irlanda, Marea Britanie și Africa de Nord. Dacă încearcă cumva să-și depășească în vreun fel mandatul, vom avea suficient timp să ne ocupăm de ei, mai târziu. Trebuie să nu lăsăm lucrurile să ne scape de sub control, Charlie. Asta este treaba noastră esențială — nu trebuie să lăsăm lucrurile să ne scape de sub control.

Când pieptănul vântului desparte cărarea de valuri a mării,
N-am teamă s-aștept în pragu-nserării
Să-mi vină de departe, de dincolo de ape, vikingii oaspeți...
Furtuna păzitoare
Poem galic din secolul al VIII-lea

În largul Golfului Courtmacsherry, o vedetă ușoară a Comandei Barierei ieși în întâmpinarea unei mici șalupe care se îndrepta spre Capul Vechi din Kinsale. În lumina gri și mohorâtă a înserării, corpul înalt din metal al vedetei arunca o umbră copleșitoare peste micul vas aflat pradă unui vânt sălbatic. Vedeta era o navă de război construită la Clyde pentru sud-africani în anii ce precedaseră izolarea impusă de apartheid și arbora acum steagul Națiunilor Unite. Șalupa, ce fusese urmărită pe radar timp de mai bine de o oră, era acum lăsată să se apropie. Se schimbaseră semnale între ea și cartierul general al Amiralului Francis Delacourt, canadianul care conducea Comanda Barierei și care își avea baza în Islanda.

— Avertizează-i să nu se mai apropie, se ordonă de la bază. O navă de-a noastră din patrula coastei va fi trimisă să-i escorteze înapoi în larg.

— E probabil presa, spuse unul din ofițerii lui Delacourt. Tâmpiții dracului!

Vedeta militară venise din direcția din care sufla și vântul, făcuse un ocol în jurul șalupei și-și redusese motoarele. Trona uriașă și amenințătoare deasupra trupului mic al celuilalt vas, legănându-se violent. Un marinar se agățase ferm cu o mână de balustrada vedetei, iar cu cealaltă ținea la gură o portavoce. Amplificatorul electric îi purta departe cuvintele cu inflexiuni metalice. De la cârma șalupei, John le auzea perfect.

— Te afli în ape interzise! Întoarce-te și îndreaptă-te spre sud!

John privi în sus la coca de oțel mâncat de rugină a vedetei militare. Vedea și steagul Națiunilor Unite fluturând cu plescăituri seci în vântul puternic, deasupra valurilor mari ce se izbeau grele de corpul navetei. Șalupa se legăna amenințător. John parcă simțea cum se umflă apa ritmic sub picioarele lui.

Șalupa nu avea mai mult de opt metri lungime și îl costase șaizeci de mii de dolari. O cumpărase de la Brest și plătise patruzeci de mii de dolari pentru vas și douăzeci de mii pentru bacșișuri. Plasase mai înainte cam o sută patruzeci de mii de dolari într-un cont cu cifru la o bancă din Luxemburg, considerând că rezervele financiare sunt suficiente pentru îndeplinirea a ce mai rămăsese din plan. Dar șalupa mâncase o mare parte din acești bani, pe lângă faptul că se văzuse nevoit să mai facă față și altor complicații. Printre acestea, la loc de cinste, fusese o afurisită de recidivă lungă de două săptămâni, pe care o *îndurase* într-o pensiune aflată undeva la periferia Brestului. În tot timpul petrecut acolo îi fusese tare dor de grija musculoasă a Consuelei. Atunci când se simți destul de întremat pentru a se putea deplasa, lumea intrase deja în prima etapă a Ciumei Albe, iar prețurile tuturor lucrurilor crescuseră într-un ritm uimitor. În aceste condiții fusese dificil de negociat costul șalupei, iar eliberarea autorizației portuare se făcuse foarte greu, deoarece francezii deveniseră bănuitori la vederea nerăbdării lui. Cu cât dorea el să-i vadă acționând mai repede, cu atât erau ei mai lenți și prețurile mai mari.

Era în a patruzeci și noua zi a Ciumei Albe. John atinse punctul de cincizeci de grade latitudine, de unde se îndrepta spre nord, către Marea Irlandei, dar nici vremea, nici radiolocatorul voluminos și greoi nu-i fuseseră de mare ajutor. Șalupa era proiectată pentru navigația în ape protejate, nicidecum pentru oceanul deschis sau Marea Irlandei. Radiolocatorul nu funcționa decât din când în când, după toane, astfel că trebui să se descurce pe perioade lungi de câte o oră și mai bine fără el. Funcționa apoi din nou un minut sau două și iar tăcea. În final, fu nevoit să-l desfacă și să-i controleze legăturile și bateriile.

Numai când văzu departe în zare, în primele ore ale dimineții, luminile farului de la Fastnet Rock, fu sigur că se află pe cursul bun. Zorile dădură la iveală coasta deluroasă a Irlandei, ridicându-se abrupt din ceturi. Nu se mai vedea nici un alt vas de jur împrejur și John gândi că va ajunge la țărm fără vreo confruntare.

Dar, iată că cei de la Comanda Barierei îi refuzau acum trecerea. Pe John îl cuprinse furia când auzi repetându-se comanda:

— Întoarce imediat sau vom fi forțați să te scufundăm!

John ridică portavocea pe care și-o pregătise imediat ce zărise vedeta apropiindu-se, apăsă pe butonul amplificatorului și-o îndreptă spre silueta de mărimea unei păpuși aflată la balustrada vasului militar. Vorbi în cel mai curat accent irlandez de care era el capabil:

— Măi flăcău, vrei să mă întorc să mă omoare adunătura aia de neispăviți?

Asta îi va face să cântărească un pic problema. Circulau multe zvonuri despre bande înarmate, care atacau și ucideau pe irlandezii și britanicii din țările europene. Toate jurnalele de știri erau pline de astfel de relatări. Nici libienii, deși mult mai puțini numeric, nu erau scutiți de persecuții.

Soldatul se întoarse și vorbi cu cineva care se afla undeva imediat în spatele lui, apoi reveni cu fața la John și spuse în portavoce:

— Identifică-te!

Era un efort până și să-și ridice la gură portavocea, căci nu era încă pe deplin restabilit după boala aceea misterioasă care îl lovise. Drumul lung și aproape fără somn de la Brest până aici îl slăbise și-l făcuse și mai irascibil. Lăsă furia să-i invadeze vocea cu care strigă:

— Sunt John Garrech O'Donnell din County York, fir-ai să fii tu al naibii de tâmpit! Vreau să ajung acasă.

Ca și cum ar fi răspuns cuiva aflat în spatele lui, soldatul tună:

— Aceste ape sunt interzise!

— Toată planeta asta e interzisă, măgar prost ce ești! Unde în altă parte se mai poate duce un irlandez decât în Irlanda?

Lăsă în jos portavocea și privi spre balustrada vedetei. Legănarea dezordonată, în toate părțile, a șalupei îi ridicase stomacul în gât, dar se forță să ignore greața. Nu era timp de asta acum. Pe lângă toate celelalte considerente, era ceva stupid, de-a dreptul absurd în această întâlnire — se simțea un fel de liliputan modernizat! Se auzea până la el mormăitul slab al motoarelor care mențineau poziția vedetei în sensul direcției vântului. Valurile se spărgeau la pupa și la prova vasului și țineau șalupa într-un soi de foarfece de apă.

Soldatul se întoarse iar cu spatele la John și se părea că acolo sus se desfășoară o adevărată ședință... Imediat, omul cu portavocea, ce creștea ca o gigantică floare mecanică direct din gura lui, reveni cu fața la John:

— Sunt autorizat să te anunț că noi suntem sud-africani, țărănoi irlandez nespălat ce ești! Ți se ordonă să cobori pânzele.

— Motorul nu-mi merge tocmai fain, englezoi pârât.

Își desfăcu larg picioarele și-și ridică privirea spre catarg. O pală puternică de vânt mătură șalupa și se opri în pânza catargului principal, umflând-o. John trase de fusul cârmei până îl simți cum îi apasă stomacul și se lăsă să alunece puțin în spațiul adăpostit de vânt creat de vedetă. Când putu să-și ridice iar privirea spre balustradă, soldatul cu portavocea dispăruse.

Știa că ceilalți nu prea aveau de ales. Accentul lui era credibil și, în atare condiții, putea păcăli chiar și pe un irlandez. Și apoi, cine altcineva decât un irlandez alungat de molimă s-ar fi aventurat ca un nebun până aici, într-o nenorocită de bărcuță? Știau și ei că a-l trimite înapoi în Europa însemna moarte sigură în mâinile unei bande dezlănțuite. La Brest ceea ce îl protejase și-i asigurase libertatea de acțiune fusese puternicul lui accent american. Totul funcționase destul de bine atâta vreme cât avusese dolari de cheltuit, dar, spre sfârșit, simți că bunăvoința oamenilor pentru el se termină, înghițită de valul de suspiciune și vești proaste.

Până una alta, numele lui era specific irlandez, nu?

Jocul cinstit nu fusese niciodată un punct forte al francezilor, cel puțin asta era părerea lui John. Dar, s-ar fi putut ca marinarii de limbă engleză să mai păstreze câte ceva din proverbialul lor fair-play. Măcar o părticică din vechea camaraderie a mărilor să mai existe, mai ales în circumstanțele de față, ceva din vechea admirație romantică a marinarului unei nave de oțel față de temerarul navei cu pânze. Cuvintele pline de duritate și de furie pe care le adresase puteau fi considerate o dovadă în plus a naționalității lui irlandeze, a suferinței provocate de tragedia națională ce se abătuse peste țara lui.

Pentru acești indivizi de la Comanda Barierei, situația în care se afla el putea fi exprimată în câteva cuvinte: *Ori în Irlanda, ori în iad!* Așa că nu vor fi în stare să evite inevitabilul. Legea nescrisă a mării le va spune, fără îndoială, ce trebuie să facă.

În timpul furtunii, orice port te primește.

Și oare mai existase vreodată o asemenea *furtună*, de asemenea proporții ca această ciumă albă ce scutura lumea întreagă cu vânturile ei dezlănțuite?

Soldatul cu portavocea reapăru la balustradă:

— Care a fost portul de plecare?

Întrebarea îi confirmă lui John faptul că reușise.

— Jersey, minți el.

— Ai intrat în contact cu oameni infectați?

— De unde dracu' vrei să știu eu asta?

John coborî portavocea și așteptă. Soldatul își aplecase capul ca să asculte pe cineva din spatele lui, apoi spuse:

— Așteaptă! Vom lăsa la apă o barcă care să te remorcheze până la Kinsale.

John își permise un răsuflet de ușurare. Era sfârșit de puteri. Puse portavocea la locul ei, dedesubtul băncii navigatorului.

Curând, dintr-o deschizătură de sub punte, exact sub locul unde stătuse marinarul cu portavocea, se scurse afară o bigă de încărcare cu scripete. De macara spânzura o barcă cu motor, vopsită în același gri mohorât cu cel al locurilor neruginite ale vedetei. Barca se legănă violent, apoi fu stabilizată cu ajutorul cangelor. Scripetele se întinse până la capăt. John auzi plânsetul slab și prelung al vinciului, în timp ce barca aluneca încet tot mai jos, până atinse aproape creasta valurilor, unde se opri. Pe puntea vedetei apărură oameni. Se mișcau precis și manevrau cu îndemânare cablurile cangelor. Brusc, barca plonjă în valurile dezlănțuite. Apa plescăi în jurul ei, iar tachelajul de lansare se desprinse eliberat de povară. Mica ambarcațiune se îndepărtă imediat de corpul vedetei cu o mișcare largă și rotundă ce ridică o dâră de apă înspumată în alb. John privi cu atenție spre timonierul aflat la cârmă. Omul își proteja ochii de stropii șfichiuitori ai apei, viră adânc pentru a-și aduce barca în poziția convenabilă, cam la treizeci de metri distanță de navetă în direcția vântului și tăie motorul.

Ambarcațiunea era mică, cu chila joasă și cu o cabină nu cu mult mai mare decât un cufăr. Și pe o parte și pe alta sclipeau porthole din aramă. Din cabină apăru un locotenent și îndreptă o portavoce spre John. La bord, câțiva marinari pregăteau de lansare o mică rachetă cu funia de remorcare.

— Îți lansăm o funie, strigă locotenentul. Ferește! Motorul chiar nu-ți merge de loc?

John ridică și el portavocea:

— Din când în când...

— Te ducem în golf și îți dăm drumul, strigă din nou locotenentul. Dacă-ți funcționează motorul, îndreaptă-te spre pontonul iahturilor, pe brațul drept al digului. Leagă-ți șalupa de ponton și părăsește-o imediat. Înainte de a ne întoarce o vom scufunda. Dacă nu-ți merge motorul, o să trebuiască să înoți până la mal. Ai înțeles?

John duse portavocea la gură și strigă la rândul lui:

— Aye, aye! Am înțeles!

— Odată remorcat, coboară pânzele, continuă indicațiile locotenentul. Dacă se întâmplă să cazi peste bord, n-o să te scoatem din apă. Semnalizează că ai înțeles ce ți-am spus.

— Am înțeles!

Un marinar se ghemui chiar în ușa cabinei bărcii cu motor, își stabiliză poziția, ridică lansatorul, ținti și trase curat și precis chiar sub tangoul șalupei lui John, care lăsă cârma, luă cârligul frânghiei de remorcare și-l înțepeni de bintă. Așteptă ca frânghia să-i tragă șalupa, apoi coborî pânzele și le dezlegă înainte să se întoarcă în cocpit, la pupa.

Vântul rece îl izbi drept în față în momentul în care ieșiră din zona protejată de navetă. În ciuda frigului, John era transpirat tot. Vântul îl făcu să tremure. Smuciturile produse de funia de remorcare îi urcaseră stomacul în gât după nici o milă de mers. Tuși icnit în fumul puturos al bărcii cu motor, pe care nu se vedea decât timonierul în picioare, ținând cârma cu mâna stângă.

Începuse să se întunece de îndată ce depășiră Vechiul Cap al Kinsale-ului. John remarcă faptul că nu se vedea nici o lumină de-a lungul țărmului, acolo unde ar fi trebuit să fie locuințe. Vedeta militară, mergând la pas cu ei, dar mai în larg, era scăldată în lumină și John văzu învârtindu-se antena radarului.

Se sprijini frânt de oboseală într-un colț de cocpit, întrebându-se cum va fi primit odată ajuns la țărm. Nu avea asupra lui decât acte pe numele O'Donnell. Acestea, împreună cu un pistol automat belgian, pe care îl cumpărase în Brest, o provizie spartană de mâncare uscată, un schimb de rufărie de corp și o trusă medicală de urgență, cumpărată tot pe piața neagră a Brestului, erau tot ce adunase într-o geantă de umăr ce se afla acum în cabina șalupei.

Mai la nord, John începu să distingă luminile altor vase, strălucitoare și pâlpâitoare ca niște steluțe profilate pe griul întunecos al înserării. Blinkerul de șase secunde de la Bulman apăru la vedere imediat ce dădură ocol Capului Vechi. Deasupra cabinei bărcii cu motor se aprinse un reflector și John văzu semnalele acestuia jucându-și spoturile în lumina strălucitoare ce mătura întreaga ambarcațiune. Un spot de răspuns pâlpâi dinspre Hangman's Point. Barca păstra stânga îndreptându-se spre gura portului Kinsale, mărind viteza pe măsură ce prindea sensul fluxului.

John văzu lumina de control chiar sub ruinele Fortului lui Charles spre tribord, în dreapta șalupei, acesta fiind unul din reperele memorate încă dinaintea plecării. Era complet întuneric, doar o felie subțire de lună lumina destul cât să dezvăluie țărmul negru pe lângă care treceau. Simți curba virajului spre brațul de sud al golfului și văzu apoi luminile cheiului vămii și pontonul orașului. John se ridică în picioare, sprijinindu-se de peretele cabinei. Frânghia de remorcare slăbi brusc și el fu aproape răsturnat pe spate. În stânga lui, luminile bărcii cu motor îl scăldară câteva secunde în baia lor de lumină sclipitoare, în timp ce aceasta se îndepărta. Deodată, un șir lung de faruri puternice se aprinse de-a lungul cheiului.

Portavocea bărcii tună:

— Dă drumul la frânghia de remorcare, înainte să pornești motorul!

John trase de frânghia udă și o lăsă să atâme peste bord. Înghețat și ud până la piele, se târî înapoi în cocpit și ridică capacul motorului în lumina palidă a becului de șase volți din compartiment. Vedea cum crește fluxul venind spre el, amenințător în drumul lui spre chei. Fostul proprietar al șalupei nu-i arătase decât o singură dată cum se pune în funcțiune motorul. John aprinse și smuci sfoara starterului. Nimic!

Mai smuci o dată. Motorul tuși, scoase câteva scântei și prinse. Tot cocpitul fu invadat de fumul gros de eșapament.

Portavocea tună din nou:

— Acostează chiar sub chei și grăbește-te!

John slăbi frânghia și micul motor începu să toarcă, iar șalupa porni. Nu se mișca, ce-i drept, la fel de repede ca atunci când era remorcată, dar nici cheiul nu era departe. Remarcă faptul că în tot lungul cheiului erau oameni înarmați. Alții stăteau chiar pe centura de lemn a rampei, sub chei. Brațe puternice prinseră marginea șalupei, chiar în momentul când aceasta șterse lemnul acostajului.

— Lasă motorul să meargă! ordonă o voce de pe mal.

— În regulă!

John își luă sacul de umăr din cabină și sări pe punte. Unul din oameni îl apucă de braț să-l ajute, dar John nu simți nici cea mai slabă urmă de prietenie în gestul lui.

Ca și cum făcuseră asta de nenumărate ori înainte, oamenii împinseră șalupa cu botul spre largul golfului. Unul din ei sări la bord, întoarse cârma și ambreiă. Apa izbucni albă și spumoasă, măturând puntea cheiului. Exact în momentul în care cel ce fusese în șalupă sărea înapoi

pe punte, un altul tăia cu un topor frânghia de acostare. Şalupa ţâşni înainte spre vedeta care o aştepta în larg.

Un arc de foc păşi boltit dinspre ambarcaţiunea militară, învăluind şalupa. Catargul mugi şi dispăru, căzând spre spate, iar pupa se ridică descoperind elicea care se învârtea încă în luminile cheiului. Brusc motorul amuţi, iar şalupa fu înghiţită de apele negre ale golfului.

Vedeta făcu un ocol larg al locului unde tocmai se scufundase şalupa, proiectând un far puternic în apele ce-o înghiţiseră, apoi îşi întoarse pupa spre chei. Portavocea tună pentru ultima oară:

— Unul de-ai voştri, care se întoarce acasă, băieţi. Ne vedem săptămâna viitoare.

— Deci e unul de-ai noştri, eh? Vocea era subţire şi aspră, iar tonul ei zeflemitor îl făcu pe John să simtă un curent rece pe şira spinării. Se întoarse spre chei pentru a-l înfrunta pe cel care vorbise şi se trezi cu o mitralieră aţintită drept spre pieptul lui. Arma era în mâna unui bărbat înalt şi deşirat, în pantaloni de doc, cu o jachetă de vânt groasă de culoare verde şi pe cap cu o pălărie mare cu borul stâng ridicat după modelul australian. Stătea la capătul rampei care ducea la chei, iar silueta i se profila clar pe fundalul farurilor din spate. Umbra pălăriei îi ascundea chipul.

— Sunt John Garrech O'Donnell, spuse John, nemaiinsistând de astă dată asupra accentului irlandez.

— Ăsta pute de la o poştă a american, Kevin, spuse un bărbat, undeva în spatele lui John. Chiar dacă-l cheamă O'Donnell, n-ar fi mai cuminte să-l dăm noi păpică la peşti?

— Eu decid aici, Muiris, spuse scurt omul cu pălăria de australian. Îl privea atent pe John. Şi ce vânt te aduce în frumoasa noastră Irlandă, John Garrech O'Donnell?

— Sunt posesorul unui talent de care e mare nevoie aici în acest moment, spuse John, simţind ameninţarea cum îl învăluie din toate părţile.

— Deci te-ai întors în ţara strămoşilor tăi, spuse Pălăria Australiană. Şi din ce parte a ţării iancheilor vei fi venit, străine?

— Din Boston, minţi John.

Pălăria se scutură a aprobare.

— Aşa deci... Şi ce ne facem că la radio spun ăia că ciuma este foarte rea acolo, la Boston. Cum de-ai putut să pleci?

— Eu eram deja în Europa. La Boston nu mai am unde să mă întorc. Au trecut totul prin foc.

— Așa se spune, fu de acord Australianul. Ai familie la Boston?

John scutură din umeri.

— În Irlanda atunci?

— Nu știu, spuse John.

— Și, deci, Irlanda e singurul loc unde puteai veni.

— Ați auzit și voi de bandele din Franța și Spania?

— Ori la dracu', ori în Irlanda! Așa ți-ai zis, nu?

John înghiți nodul care i se pusese în gât. Omul ăsta cu pălăria australiană, Kevin, sau cum naiba l-o fi chemând, avea o voce ca un brici ascuțit. Era clar că un singur cuvânt sau gest al acestui om însemna viața sau moartea pentru el.

— Ți-am mai spus că posed un talent de care Irlanda are mare nevoie acum, repetă John.

— Și care ar putea fi acel nemaipomenit talent? întrebă australianul. Atitudinea lui nu era cu nimic mai îngăduitoare. Țeava mitralierei era ațintită tot spre pieptul lui John.

— Sunt specialist în biologie moleculară, spuse John. Privi fix spre fața ascunsă de umbra pălăriei, căutând un semn oricât de vag că mesajul a fost recepționat.

Nimic.

— Ești specialist în ce căcat molecular? repetă cineva în spatele lui John.

— Dacă se poate găsi un antidot la ciuma asta, atunci cei din specialitatea mea sunt foarte necesari, spuse John.

— Vai, vai, ca să vezi, măi Kevin, spuse cel din spatele lui John. A venit să ne scape de ciumă! Nu-i așa că e grozav?

Câțiva din cei ce se aflau pe puntea de lemn, în spatele lui John, izbucniră în râs. Dar nu era nici o undă de veselie în râsul lor.

Deodată, un ghiont violent în șale îl făcu pe John să se împiedice și mai mai să intre în țeava mitralierei încă ațintite spre el. Fu apucat de ambele brațe și ținut strâns într-o încleștare dureroasă.

— Ia vezi ce are în sac! comandă australianul.

Geanta îi fu smulsă de cel aflat chiar îndărătul lui.

— Da' cine sunteți voi, măi oameni buni? întrebă John.

— Suntem membri ai organizației Finn Sadal, răspunse australianul. Ni se spune Băieții Plăjii!

— Ia uită-te la asta, Kevin! Unul din oameni veni din spatele lui John, ținând în mână mica casetă metalică în care-și păstra banii și automatul belgian.

Australianul deschise caseta și privi înăuntru, ținând cu o mână mitraliera îndreptată tot spre pieptul lui John.

— Ce de bani! Deci fuseși un om bogat, John Garrech O'Donnell. Ce aveai de gând să faci cu tot bănetul ăsta?

— Voiam să ajut Irlanda, minți John. Avea gura uscată. Simțea cum crește furia de jur împrejurul lui, o furie ce abia se abținea să nu izbucnească și care se putea dezlănțui în orice moment.

— Și pistolul? mai întrebă Australianul. Cu el ce voiai să faci?

— Dacă bandele puneau mâna pe mine, voiam să le arăt eu lor, spuse John.

Australianul băgă pistolul și caseta într-un buzunar al hainei lui de vânt.

— Are la el vreun act de identitate?

Mâinile scormoniră în buzunarele lui John. Îi luară briceagul. Îi scoaseră de la mână ceasul. Portofelul fu înmânat Australianului, care puse mitraliera în încheietura brațului în timp ce răsfoia actele. Scoase banii din portofel, îi îndesă în buzunarul jachetei și aruncă portofelul în apa neagră a golfului. Apoi îi dădură pașaportul.

Îl examină grăbit și-l aruncă după portofel, spunând:

— Așa-i! O'Donnell îți zice...!

Se aplecă spre John, acoperind lumina orbitoare a farurilor cu silueta lui. John fu, în sfârșit, în stare să-i deslușească trăsăturile — un chip îngust și lung, cu ochii înfundați în orbite și bărbia ascuțită. John, înecat de furie, abia se stăpânea să nu se repeadă la cei care îl țineau strâns de brațe. Australianul văzu asta și un val de furie neagră trecu de la unul la altul; furie contra furie, nebunie contra nebunie. Totul fu atât de scurt că John se întrebă dacă nu cumva i se păruse doar. Simțea că ceva anume, ceva nedefinit îi învăluia întreaga ființă, și cea vizibilă, și cea ascunsă. Era de parcă zărise licărind scurt în privirea celuilalt propria lui imagine, așa ca și cum s-ar fi privit într-o oglindă neagră — cealaltă jumătate a lui însuși.

Și ambii se speriară de ce văzuseră.

John stătea drept, scăldat de lumina farurilor, iar Australianul își reascunse fața în umbra pălăriei lui cu boruri largi, apoi spuse grăbit:

— Cred că de data asta voi călca un pic regulile, băieți.

— De ce? Fiindcă e un O'Donnell ca și tine? ripostă unul din cei aflați în spatele lui John.

— Ai tu un motiv mai bun, Muiris? Mitraliera se ridică și țintì peste John spre omul care pusese întrebarea.

John își dădu seama că cel cu pălăria de australian era perfect capabil să-și ucidă tovarășul, că îi stăpânea printr-o furie ucigașă și că, mai mult ca probabil, ucisese nu o dată pentru a câștiga și a păstra poziția de autoritate pe care o avea.

Să fie asta ceea ce am văzut unul în ochii celuilalt?

— Hai, măi Kevin, ce dracu'? spuse Muiris pe un ton plângăreț.

— Pe primul care îmi mai contestă autoritatea, îl omor, să vă fie clar! Să nu-mi mai spuneți mie Kevin O'Donnell dacă n-am s-o fac!

— Sigur, Kevin, spuse repede Muiris, lăsând să i se citească ușurarea în voce.

— Scoateți-i toate hainele și duceți-l cu camionul la locul știut, spuse Kevin O'Donnell. Poate că o să reușească să se descurce, poate nu. Asta-i decizia mea! Are cineva ceva de spus?

Oamenii adunați în jur nu scoaseră nici un sunet.

Kevin O'Donnell se adresă direct lui John:

— Coasta asta este teritoriul organizației Finn Sadal. Să nu mai treci pe aici că data viitoare te ucid imediat. Acum ai ajuns în Irlanda și aici ai să rămâi, mort sau viu!

Având în vedere faptul că O'Neill și-a împrăștiat molima prin bani contaminați, reușita elvețiană este cu atât mai remarcabilă. Ea dovedește că elvețienii au o mentalitate de broască țestoasă. La primul semn de primejdie își ascund sub carapace toate părțile vulnerabile, nelăsând expus decât învelișul tare. Aș paria pe tot ce am că au incendiat câteva zone afectate de infecție chiar în interiorul granițelor lor. Și ăsta e un lucru de ținut bine minte pentru mai târziu. Dacă oamenii își vor imagina că elvețienii au scăpat ca prin minune de infecție, vom putea controla un val de gelozie care ne poate fi foarte folositor.

— Președintele Adam Prescott

Enos Ludlow, Președintele Comitetului pentru Evaluare Tactică, puse ușurel mapa subțire pe biroul Președintelui Prescott și se dădu un pas înapoi. Își ridică ochii spre fereastra din spatele președintelui, prin care se vedea o echipă de grădinari care tocmai scoteau straturile de flori ofilite și le aruncau în roabele pregătite pentru a le transporta spre incineratoarele Casei Albe, sau spre serele de flori de la Bethesda. Totul făcea parte dintr-un proiect pus în aplicare aproape cu fanatism — trebuiau păstrate aparențele unui peisaj frumos și viu în vremurile de moarte pe care le treceau cu toții.

Președintele privi cu dezgust nedisimulat la mapa de un galben deschis, pe care scria mare Comanda Barierei. Apoi ridică ochii la Ludlow, un om gras, înfloritor, cu ochi albaștri și reci și păr blond rar.

— Rușii sunt de acord? întrebă Prescott.

— Da, domnule. Ludlow avea o voce moale, aproape cremoasă, care îi displăcea profund președintelui. Rușii sunt pragmatici și asta mai presus de toate. Satelitul confirmă faptul că au pierdut Kostroma și...

— Kostroma! tresări președintele, deși fusese avertizat dinainte că "acest lucru s-ar putea produce". Dar asta este al dracului de aproape de Moscova, nu?

— Da, domnule, și în plus au pierdut și un întreg coridor de la Magnitogorsk la Tyumen. E posibil să fie inclus și Sverdlovskul în el.

— Semne de foc sunt?

— Fumegă încă.

— Blestematii ăia din mass media încă vorbesc despre Focul Panicii, spuse Prescott.

— E o sintagmă foarte potrivită, deși nu ne este foarte favorabilă, spuse Ludlow.

Președintele privi din nou spre mapa nedeschisă și apoi iar spre Ludlow.

— Familia dumitale era la Boston, nu-i așa?

— Un frate, domnule, soția lui și cei trei copii ai lor. Vocea lui Ludlow își pierduse moliciunea și suna aspru.

— Nu am avut de ales. Am făcut ceea ce elvețienii... Prescott privi la mapă... și rușii au făcut înaintea noastră.

— Știu, domnule.

Președintele își roti scaunul și privi pe geam la grădinarii care tocmai plecau. Făcu un semn cu capul în direcția lor:

— De obicei îi aud când lucrează. Astăzi au fost foarte tăcuți.

— Toată lumea se simte vinovată, domnule.

— Jim spune că la televizor încă se mai arată incendiile, dar de la distanță.

— După părerea mea, asta s-ar putea să fie o greșeală, domnule. Permite oamenilor să-și formeze propriile lor imagini despre ceea ce s-a întâmplat la Boston și în celelalte locuri.

Președintele vorbi în direcția ferestrei:

— Nimic nu poate fi mai urât, mai rău ca realitatea, Enos. Nimic! Se roti cu scaunul și reveni cu fața la birou. Am terminat cu decontaminarea și ducerea banilor înapoi ca să putem ridica carantina la bănci?

— Dar putem fi siguri, domnule, că a contaminat doar banii?

— Deocamdată... Omul ăsta are o minte diabolică. A trimis bani infectați la asociațiile de caritate, la particulari, la fel de fel de comitete, la magazine. "Harrods" din Londra a confirmat primirea a cel puțin optzeci de comenzi de la el pentru a trimite "cadouri" la persoane aflate

în Irlanda. Și bineînțeles că banii contaminați au fost rapid puși în circulație.

— Oamenii se vor arăta reticenți în a mai folosi bani de hârtie, domnule.

— Știu. Vreau să mă adresez întregii țări prin mass media în acest sens. Oricum nu deținem suficiente monede pentru a asigura comerțul cu ele.

— Toată lumea se așteaptă la o nouă nenorocire. Sabia e deasupra capetelor tuturor.

— Și vor continua să stea cu ea deasupra capetelor cât timp O'Neill este încă liber. Ai dreptate să fii prudent, Enos. Nu cunoaștem până acum decât o singură *modalitate* prin care a acționat. Echipa noastră a descoperit aproape două sute de alte posibile modalități prin care s-ar putea răspândi molima.

Buzele lui Enos pronunțară în tăcere cifra:

— Două sute!

— Păsări infectate, de exemplu, continuă Prescott. Și păsările nu se prezintă la graniță pentru a fi decontaminate. Și există și baloane atmosferice, medicamente de uz larg, distribuite prin rețele particulare și prin tot soiul de intermediari... O'Neill ăsta a fost și farmacist. Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Președintele deschise mapa de pe birou și privi la prima pagină. Apoi spuse, ridicând bărbia:

— Planeta asta e un adăpost mult prea fragil pentru viața umană. Toate ouăle noastre sunt într-un singur coș!

— Poftim, domnule?

Președintele își îndreptă umerii și-l privi drept în ochi pe Ludlow:

— Enos, fii atent și asigură-te că va fi o acțiune comună din toate punctele de vedere. Vreau ca în fiecare avion să existe câte un chinez, japonez, francez, german și rus, în număr absolut egal cu echipajele pe care le-am trimis noi. Când or să înceapă să cadă bombele peste Roma, se va deschide poarta iadului pentru noi, Enos!

— Responsabilitatea va fi egal împărțită, domnule. Nici nu au încercat să conteste acest lucru. Piotr era aproape isteric la telefon. Striga mereu că "pierdem timp, că molima se împrăștie tot mai mult chiar în minutele pe care le pierdem vorbind unii cu alții, că n-ar trebui să ezităm nici un minut în plus."

— Au fost și opoziții?

— Francezii voiau să fie excluși. Catolicismul e încă un factor important la ei. De spanioli nici n-am încercat să ne apropiem.

— Papa a fost informat?

— Da, domnule. Radio Vatican transmite nonstop o slujbă de iertare a păcatelor; o citește chiar Papa în persoană. Se cere ascultătorilor să fie atenți pentru că se va transmite o știre de extremă importanță.

— Avem destui voluntari pentru acțiunile de ștergere a urmelor?

— Da, domnule. După aceea, vor fi izolați pe insula Cipru. Oricum acolo nu mai există nici o femeie în viață.

— Singurul care s-a dovedit sigur este focul..., spuse Prescott. Aruncătoarele de flăcări... Președintele fu cuprins de un tremur scurt. Comisiile mi-au comunicat că bombele atomice vor lăsa un inel de zone "îndoielnice", mai ales bombele rusești. Deodată lovi cu pumnul în birou. Dumnezeule, blestemată fie ziua când am hotărât să candidez pentru scaunul ăsta!

— Cineva trebuie să ia și aceste hotărâri, domnule. Nimeni nu contestă acest lucru.

Prescott scrâșni din dinți la auzul acestei imense platitudini.

— Și India?

— Nici o veste încă, domnule. Am trimis însă un comunicat comun. Dacă nu răspund până la ora nouăsprezece, știu ei la ce să se aștepte.

— Nici nu mai poate fi vorba de exclusivitate, de suveranitate și de neamestec în treburile interne, Enos. Dacă au zone atinse și nu comunică coordonatele, trecem la sterilizarea întregului subcontinent, fir-ar ei să fie!

— După ce vor afla de Roma, domnule, sunt sigur că vor înțelege asta.

— Ar face bine să înțeleagă, Enos. Sunt și vești bune?

— Sri Lanka este curată, domnule. Un număr remarcabil de mare de insule polineziene au scăpat. Chiar și Kauai din Lanțul Hawaiian — tocmai s-a confirmat. Și Alaska. Numai Anchorage a fost infectată, dar acțiunea de decontaminare s-a efectuat deja.

— Decontaminare! spuse Prescott. Toate ororile de pe lumea asta își au eufemismele lor, Enos.

— Da, domnule, așa este.

Prescott închise dosarul galben din fața lui.

Ludlow făcu un semn spre el:

— Domnule, mai e ceva acolo ce ar trebui să știți înainte să vină șefii comisiilor. Chinezii amenință să lovească India de capul lor. Se pare că au fost și unele schimburi de comunicate deloc prietenoase...

— Rușii știu?

— Ei ne-au informat. Ne-au sfătuit să nu intervenim, dar au adăugat că ar înțelege dacă, totuși, am face-o.

— Ar înțelege? Și ce dracu' vrea să însemne asta?

— Ar vrea să ne murdărim și noi pe mâini, domnule.

— Și cum naiba am putea interveni noi?

— Poate o delegație diplomatică care să...

— Delegație, pe dracu'!

— Am considerat că e mai bine să știți, domnule.

Prescott oftă:

— Sigur, Ludlow. Ai făcut foarte bine.

— Și mai e ceva, domnule.

— Și nu poate să mai aștepte?

— Mi-e teamă că nu, domnule. Saudiții și-au închis granițele.

— Petrolul?!

— Conductele rămân deschise, dar pelerinii spre Mecca...

— Oh, Cristoase...!

— E lucru sigur că sunt contaminați, domnule. Sunt grupuri numeroase care vin dinspre Africa de nord...

— Dar credeam că am pus zona sub carantină...

— Nu la timp, domnule. Saudiții solicită ajutor

— Și israelienii ce fac?

— Granițele lor sunt încă închise și foarte bine protejate. Spun că fac bine.

— Și-i crezi?

— Nu.

— Știu și ei despre problemele saudiților?

— Noi așa credem.

— Dați saudiților tot ajutorul de care au nevoie.

— Domnule, dar nu e chiar așa de...

— Cunosc cât de complexă este problema! Dar dacă ei nu scot petrol, pierdem și Japonia, ca să nu mai vorbim de propriile noastre interese. Președintele dădu din nou din cap exasperat.

— Şi mai e ceva, domnule.

— Dar, dumitale chiar nu ţi se pare destul?

— Domnule, trebuie să ştiţi... Cardinalii au avut o teleconferinţă şi au votat... Cardinalul James McIntyre va fi noul Papă după ce Roma...

— Ce? McIntyre?! Tâmpitul ăla? Asta pune capac la toate!

— A fost o alegere de compromis, domnule. Informatorii mei...

— Ştii cum i se spune lui McIntyre la Philadelphia? Baptistul?

— Am auzit şi eu, domnule.

— Omul ăsta e o catastrofă! S-ar putea ca Biserica ca întreg să nu-i supravieţuiască. Prescott oftă prelung. Acum ieşi, Enos! Şi spune-i pe drum lui Sam să mai aştepte două minute înainte să-mi trimită şefii comisiilor.

— Domnule, cineva trebuie să vă spună şi veştile proaste...

— Pentru azi, mi-ai adus destule, Enos. Poţi să pleci. Şi fii atent, două minute...

— Da, domnule.

În vreme ce Enos Ludlow părăsea încăperea, Prescott deschise din nou mapa şi privi la prima pagină.

— Atât de fragil..., murmură el pentru sine.

Deşi te întorci aducând cu tine pe fiii Mornei, precum şi cele Şapte Oşti ale Fiannei[*], *nu vei reuşi să ştergi tristeţea din inimile noastre.*

— Părintele Michael Flannery

Ora de decolare a avionului ce avea să-i transporte pe membrii Echipei Centrului de Izolare Denver era stabilită pentru 10:00 dimineaţa, ora Denverului, dar se ajunsese deja la o jumătate de oră întârziere, în timp ce tancurile pe care erau montate aruncătoarele de flăcări erau repoziţionate în funcţie de schimbările în circulaţia vântului. Beckett şi cei trei tovarăşi ai lui aşteptau în avion ca totul să se isprăvească, auzind neîncetat mârâitul înfundat al tancurilor de jur împrejurul perimetrului aeroportului. Înăuntru mirosea puternic a combustibil.

Un colonel al Forţelor Aeriene făcuse toate pregătirile de zbor, dându-i lui Beckett instrucţiunile necesare prin radio şi telefon şi prevenindu-l:

— Să fii pregătit pentru unele schimbări şi chiar pentru unele ambiguităţi...

Colonelul i se adresa în mod insistent lui Beckett cu apelativul de "maiorule". Lepikov, care surprinsese una din aceste convorbiri, întrebase:

— Ia spune-mi, Bill, cum se face că un doctor este în acelaşi timp şi pilot în Forţele Aeriene?

— Voiam să am asigurată o a doua carieră în caz că-mi alunecă cumva bisturiul la vreo operaţie...

---

[*] Fianna Fail - partidul lui Eamon de Valera, care a depus jurământul şi a intrat în Parlamentul Irlandez în august 1927. "Fianna" înseamnă "războinici", iar Fail-Fal = Irlanda (n.t.).

Răspunsul lui Beckett nu-i smulse lui Lepikov nici măcar un zâmbet:

— Eu unul cred că tu ești mai mult decât vrei să pari.

— Nu vrem toți asta?

Avionul era o versiune modificată a unui Lear cu rezervoare suplimentare în interior, ceea ce făcea ca spațiul cabinei să fie strâmt, închis între pereții din fibră de sticlă ai rezervorului. Combustibilul se auzea plescăind ori de câte ori avionul se mișca.

Alegerea unui Lear a fost motivată în mod expres de experiența de zbor a lui Beckett: avea la activ douăzeci și una de ore pe astfel de avioane. În ceea ce privește antrenamentul pe supersonice, acesta se extindea la trei tipuri diferite de bombardiere, din care făcea parte și vechiul Phantom, pe care încă îl admira așa cum un adolescent admiră o mașină de curse. Beckett mai zburase odată pe un Mirage al Forțelor Aeriene Egiptene. După zbor își exprimase dorința fierbinte de a asista la o demonstrație de excepție a vestiților piloți ai Escortei Franceze și poate chiar să participe la un schimb de experiență în care americanii să zboare pe Mirage III.

Jumătatea aceea de oră de întârziere îi oferi lui Beckett timp berechet să facă încă o verificare amănunțită a comenzilor. Procedă metodic, conform unui program pe care oricare din asistentele lui din sala de operații l-ar fi recunoscut imediat.

Hărțile pe sectoare — în ordine.

Sistemul radio — conectat.

Datele despre situația atmosferică — la îndemână.

Remarcă faptul că altitudinea inițială va fi de 35.000 de picioare și mormăi în barbă. El ceruse aprobare pentru 50.000.

Planul de zbor fusese detaliat în așa fel, încât, acolo unde era posibil, să se evite zonele foarte populate, dar bucla trecea peste Cleveland și sudul Buffalo-ului și apoi chiar deasupra Bostonului. De acolo tăia la sud Groenlanda și Islanda și ajungea în Regatul Unit al Marii Britanii. Comanda Barierei avea să-i preia sub escortă deasupra Islandei.

Beckett fusese prevenit că instrucțiunile escortei erau pur și simplu să doboare Learul în caz că acesta s-ar fi abătut cu mai mult de cinci mile de la coridorul de zbor stabilit.

Timpul de zbor calculat în rezervă de carburant fusese estimat la treisprezece ore — suficient pentru a ajunge la Manchester în Anglia, în jur de ora 6:30 ante meridian, ora locală. Rachetele Comandei Barierei erau programate să lovească avionul șase minute după parcarea lui la

capătul pistei din Manchester. Beckett primise instrucțiuni să scape de tot combustibilul rămas la bord, folosind un sistem de comutare ce transmitea automat un semnal de confirmare către Comanda Barierei.

— Altfel veți lua foc cu oamenii la bord și cu personalul aeroportului în jur, îl prevenise sec colonelul responsabil cu instructajul.

Indivizii nu-și permiteau riscul ca cineva să încerce să fure Learul de pe pistă și să părăsească cu el Anglia.

Tocmai când Beckett termina de făcut verificarea, Hupp veni în cabină și se așeză pe scaunul din dreapta lui.

— Pot să stau lângă tine, Bill?

— Doar să nu atingi nimic.

Beckett mătură cu privirea bordul cu instrumentele lui. Fu fericit să constate existența ultimului model de radar de navigație prin satelit. Exista și o notiță de la instalatori cu lista deviațiilor critice. Nu fusese timp pentru realizarea acordului fin al instalației.

Afară, pe pistă, camionul auxiliar se puse în mișcare trăgând după el Learul și aducându-l în poziția de start. Șoferul purta un costum spațial și respira prin intermediul plămânilor instalați în camion. Beckett parcurse automat în minte toate fazele, citind în gând cifrele de zbor: patru ore cincizeci și șapte de minute — Colorado Springs către Boston; treisprezece treizeci și trei minute — Manchester, cu douăzeci și nouă minute mai târziu decât fusese planificat anterior. Vânt din față peste Atlantic. Ar trebui să fie deasupra Bostonului cam pe la 5:30 post meridian, iar în cabină ar fi trebuit să fie doi piloți. Aruncă o privire cântăritoare către Hupp, aflat lângă el și hotărî să nu-l coopteze pentru operațiunile de rutină ale decolării. Hupp era în mod evident foarte nervos.

Beckett își concentră atenția asupra instrumentelor de control, amintindu-și că avionul trebuia condus în manieră Lear. Nava era mofturoasă și capricioasă, susceptibilă de oscilații laterale provocate de neatenția pilotului. Trebuia să fie cu ochii în patru în fiecare minuțel al decolării și aterizării pentru a evita o răsturnare olandeză ori o capotare, care i-ar înfige cu botul în pământ cât ai zice pește. Trebuia să-l piloteze după cifre. Auzi în căști:

— Taxi către pistă — treizeci și cinci, domnule Beckett. Greutatea avionului — 12.439 livre*).

---

*) o livră = 453,6 g

Beckett înregistră cifra și răspunse:

— Cu bine, Turnule Peterson.

— Cu bine, maiorule.

Beckett recunoscu vocea colonelului care îl instruise. Ce ciudat că omul nu-și spusese niciodată numele. Multe lucruri stranii se întâmplau în această nouă lume.

— Activează transmițătorul special, ordonă colonelul.

Beckett atinse un buton roșu aflat pe panoul din fața lui.

— Ce-i aia? întrebă Hupp.

— "Clopoțelul leprosului", spuse Beckett, privind mai întâi la dreapta, apoi la stânga. Acum taci până reușesc eu să ajung sus.

În timp ce Learul câștiga viteză pe pistă, Beckett văzu deja tancurile pe care erau montate aruncătoarele de flăcări părăsind grăbit zona de parcare. Mașina în care ajunseseră la locul de îmbarcare va fi prima spălată de jetul de foc, apoi întreaga zonă. Focul, gândi Beckett, poartă în el un soi de finalitate purificatoare, mistuitoare. Lucrurile arse nu se mai reproduc.

Escorta formată din patru Mirage III fu lângă el înainte să atingă Intersecția Thurman, de după Denver. Făcu cu mâna piloților care îl flancau. Aceștia ridicară la rândul lor degetul mare înainte să vireze. Unul se instalase exact în spatele lui. Beckett aprobă mintal mișcarea. Remarcase rachetele armate de sub aripi. Rachetele acelea erau o realitate esențială a zborului acestuia. Ele îi cereau lui Beckett să execute un pilotaj fără greșeală.

Radioul îi întrerupse firul gândurilor. I se comunica starea vremii. Vântul mai slăbise peste Atlantic, dar nu era încă nici un motiv de mare veselie.

Beckett ascultă până la capăt, apoi trecu de pe recepție pe interfon și spuse:

— Nu vă desfaceți centurile de siguranță decât când vă duceți la toaletă. Și nu vă mișcați mai mult decât este absolut nevoie. Avem vreme proastă în regiunea de coastă și va trebui să legăn păsărica asta de metal tot drumul. Nu ne putem permite să pierdem nici un gram de combustibil măcar.

La treizeci și cinci de mii de picioare, stabiliză direcția, își anunță poziția și se întoarse spre Hupp:

— S-ar putea să nu ne rămână combustibil nici cât să umplem o ceșcuță până ajungem în Anglia.

— Eu am mare încredere în tine, Bill. Ia spune-mi și mie ce-i aia "clopoțelul leprosului"?

— Transmitem constant un semnal special de identificare. Dacă acest semnal se oprește — Bummmm! Privi la dreapta către Mirage III care zbura în rând cu ei. Concetățenii ăia ai tăi de acolo își cunosc bine meseria.

— Am văzut și eu rachetele. Or să le folosească, nu-i așa?

— Te cred c-or să le folosească, să nu te îndoiești nici un moment de asta, Joe.

— Nu te superi dacă stau și eu aici cu tine?

— Sunt chiar încântat de companie, atunci când nu sunt ocupat. Doar să nu-ți pui picioarele pe pedalele alea și să nu atingi manșa.

— Am înțeles, Mon Capitaine!

— Perfect, răspunse Beckett și zâmbi, relaxându-se puțin pentru prima oară de când se urcase în avion. Gândește-te tot timpul la Legiunea Străină și la cum își pedepsește Le Capitaine subalternii neascultători.

— Îi întinde legați de mâini și de picioare în soarele fierbinte și-i lasă pradă arabilor... completă Hupp... și vulturilor. Am văzut și eu filmele.

Beckett își pregăti microfonul pentru o verificare de poziție cu turnul de control, apoi spuse:

— Ți-a trecut prin cap vreun moment cam cât costă excursia asta a noastră? Avionul cu toate modificările care i-au fost operate... Eu bănuiesc că este vorba de o sumă în jur de patru milioane. Un singur zbor și bummm! Fac pariu că este cel mai scump zbor transatlantic din istoria aviației.

— Da', dar clasa întâi, spuse Hupp. Aici, că în spate auzi combustibilul ăla plescăind în rezervoare.

— Asta te-a supărat?

— Nu-mi place focul.

— N-ai avea timp să-l simți. Cineva a spus odată că avionul e cea mai eficace metodă de a părăsi viața. Te ucide fără să simți.

Hupp se scutură.

— Am ținut și eu odată manșa în avionul unui amic, la Lyon și nu mi-a plăcut deloc.

— Așa-i! Unora le place, altora nu. Despre ce ați vorbit acolo în spate cu Serghei și Francois înainte de decolare?

Drept răspuns, Hupp întrebă:

— Ai copii, Bill?

— Ce? Da! Marge și cu mine avem două fete. Își puse arătătorul peste degetul mijlociu. Și sunt încă bine, sănătoase, mulțumesc lui Dumnezeu. Dar ce legătură are asta cu...?

— Eu am doi băieți. Sunt la familia mea, lângă Bergerac, în Dordogne.

— Ce faci, Joe, schimbi vorba?

— Deloc. Sunt nebun după regiunea Bergerac.

— Locul natal al lui Cyrano, spuse Beckett, hotărât să-i joace în strună lui Hupp și să se lase antrenat în conversație așa cum dorea celălalt. Cum se face că n-ai și tu un nas cât toate zilele?

— Asta fiindcă atunci când eram copil nu m-au trimis niciodată să caut trufe.

Beckett râse cu poftă, simțind cum tensiunea zborului începe să se mai atenueze. Ăsta să fi fost scopul lui Hupp? Să-l facă pe el să se simtă mai relaxat?

— Suntem o echipă grozavă, Bill!

— A naibii de bună! Chiar și cu bătrânul Serghei, nu?

— Ah! Bietul Serghei! A ajuns să fie convins că el și Ariane ar fi cunoscut marea pasiune. Moartea a distrus cea mai mare poveste de iubire a veacului.

— Despre asta vorbeați voi acolo?

— Doar în trecere. E ceva ciudat cu noi, cu grupul nostru. Ne potrivim unul cu altul, într-un mod cu adevărat remarcabil. E ca și cum soarta ne-ar fi desemnat să lucrăm împreună la proiectul ăsta.

— Îi dăm noi de capăt, Joe!

— Și eu cred asta. Cele două morți tragice ne-au oferit o motivație foarte puternică. Și toate datele autopsiilor... Și acum îmi umblă prin cap. Dacă ficatul...

— Cum e, Joe, în Dordogne? îl întrerupse Beckett.

Hupp îl privi scurt, amintindu-și-l pe celălalt Beckett sub flashurile puternice ale lămpii, executând cu mișcări sigure și îndemânatice postmortemul. Acest Beckett din avion era celălalt, cel care îl înjurase pe Francois.

— În fiecare toamnă culegem ciuperci — varietatea boletus edulis, spuse Hupp. Își duse trei degete unite la buze și le sărută lung. Bill, când vom fi învins molima asta, vii la noi cu familia să ne faci o vizită? Facem o petrecere pe cinste — cu ciuperci și fragi — vestitele noastre *fraises de bois.*

— S-a făcut!

Beckett tăcu și mai efectuă o corecție în cursul de zbor. Pământul de sub ei era un imens covor peticit — fermă lângă fermă în toate nuanțele de verde și maron, sub pătura zdrențuită a norilor. Learul zbura ușor și sigur.

— Noi, cei din Dordogne suntem foarte demodați, continuă Hupp. În Franța, oamenii vorbesc despre noi așa cum vorbesc cei din America despre fermierii voștri izolați, din zonele de munte din sud. Căsătoria mea cu Yvonne a fost aranjată... Știi tu, de babe! Ne cunoșteam din copilărie, bineînțeles.

— Deci nu ți-au alunecat mâinile înainte de nuntă, eh?

— Știu că se spun multe despre noi, francezii, dar să știi, buzele mele sunt lipite. Mormânt!

— O căsătorie aranjată! Și eu care credeam că așa ceva nu se mai poartă de pe vremea centurilor de castitate și a cavalerilor în tinichele.

Hupp îl privi uimit:

— Cavaleri în tinichele? Ah! Vrei să spui în armură. Dădu din umeri. Câți ani au fetele tale, Bill?

— Una opt și cealaltă unsprezece. De ce? Vrei să le aranjezi și lor ceva?

— Băieții mei au unul doisprezece și altul paisprezece. Nu-i o diferență rea, ce zici?

Beckett îl privi fix:

— Tu vorbești serios?

— Bill, te-ai gândit vreodată la cum va arăta lumea noastră după ce vom fi învins molima?

— M-am gândit un pic, da!

— Să știi că nu e bine că Echipa noastră trebuie să comunice cu ceilalți cercetători prin conducătorii politici ai statelor noastre.

— Toți caută avantaje, așa-i, ai dreptate!

— Este exact ce-a spus și Serghei. Dar lucrurile sunt pe cale de a se schimba. Și să știi că sunt foarte serios în ceea ce-i privește pe copiii noștri. De ce nu și-ar căsători oamenii inteligenți copiii între ei?

— Știi bine că lucrurile nu merg așa ușor, Joe. Descendenții nu sunt neapărat...

— Cunosc și eu legile geneticii, Bill. Deviația de la centru. Nepoții noștri vor tinde spre a nu fi tot atât de inteligenți cum sunt părinții lor... Poate!

— Ce te roade, Joe?

— Mă roade gândul la lumea complet diferită pe care o vor moşteni copiii noştri. Structura ei devine din ce în ce mai evidentă. Guverne mici, locale, cu graniţe foarte întărite. Elveţii peste tot în lume. Suspiciunea faţă de orice străin...

— Şi crezi că nu sunt destule motive pentru această suspiciune?

— Ai dreptate, dar încearcă să pui la socoteală consecinţele dispariţiei statelor mari.

— Chiar crezi că ăsta este mersul?

— Dar e clar! Ce rost mai are o supraputere când un singur individ e capabil s-o distrugă? Guvernele vor trebui să fie destul de mici ca să poată asigura o perfectă cunoaştere a tuturor membrilor societăţii de către locuitorii regiunii respective. Şi, în plus, toată lumea trebuie să-şi cunoască vecinii.

— Dumnezeule mare! Beckett respiră adânc şi se cutremură.

— Ar fi posibil să realizăm o monedă de schimb unică şi generală, la nivel planetar, spuse Hupp. Poate chiar una electronică. Bănuiesc că se va continua cu un oarecare comerţ şi atunci. Dar cine va îndrăzni să-şi atace vecinul, când un singur supravieţuitor ar fi perfect capabil să extermine pe atacatori?

— Dar, dacă reuşim să vindecăm...

— Variaţiile molimei ăsteia sunt infinite, Bill. E un lucru deja cunoscut.

— Dar vor mai exista armate, nu? Tonul lui Beckett era cinic, amar.

— Cine va îndrăzni să păstreze o forţă militară, când simpla posesie a unei astfel de forţe este o invitaţie la dezastru? La ce bun să-ţi ţii populaţia în permanent pericol?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nici o forţă militară nu va putea să-şi exercite puterea asupra vecinilor. Vechile arme sunt deja demodate.

Beckett îşi luă privirea de la panoul de control al avionului şi se holbă la Hupp.

— Isuse Cristoase! şopti el.

— Am deschis cutia Pandorei, Bill! Ciuma Albă e doar prima molimă, din păcate. Gândeşte-te la variaţiile bolii...

— Un singur om a făcut toate astea, spuse Beckett, dând încetişor din cap. Privi afară sub aripa stângă a Learului la acel Mirage III care îi însoţea. Apoi îşi întoarse privirea către Hupp:

— Dar un stat poliţienesc, autoritar ar putea...

— Serghei spune că nu e posibil. S-a gândit foarte mult la această problemă. El zice că are bănuieli că stăpânii lui sovietici și-au făcut chiar un plan de a ucide pe unii dintre oamenii de știință de îndată ce...

— Și ce se întâmplă dacă nu-l nimeresc tocmai pe cel în cauză?

— Ei, da! Ce ne facem dacă va izbucni o nouă molimă, sau cine știe ce mutație? Și dacă oamenii n-au nici un fel de resurse de a lupta împotriva ei? Și, apoi, o să începem să ne întrebăm ce fac vecinii noștri cu oamenii lor de știință. Nu, nu! Așa nu merge. Ca povestea cu drobul de sare... nu se sfârșește niciodată.

Beckett puse Learul pe pilot automat și anunță acest lucru însoțitorului lui. Se lăsă să cadă pe spate în scaun și-și puse mâinile sub cap.

— Avionul *se zboară* așa, singur? întrebă Hupp, cu o undă de spaimă în voce.

— Singur, singurel.

— Engleza asta, cu forma ei reflexivă atât de sugestivă..., spuse Hupp. Cred că gândurile mele sunt cel mai bine exprimate în engleză... Noi l-am creat pe acest nebun. Noi ne-am făcut tot răul ăsta nouă înșine. Noi suntem și subiect și complement, ca în forma reflexivă a verbului.

— S-ar zice că te preocupă problema asta de ceva timp, nu? întrebă Beckett.

— Și cred că știu ce fel de lume vor moșteni copiii noștri, Bill.

— Eu unul sper că vor moșteni ceva, o lume, fie ea cum o fi.

— Asta e prima lege a afacerilor, nu? — să moștenești ceva.

Beckett privi într-o parte către Hupp:

— Tu chiar vorbeai serios despre posibilitatea de a ne căsători copiii între ei?

— Foarte serios. Ai să vezi că va trebui să ne gândim la o modalitate de a aranja căsătoriile între noi, peste noile granițe. Exogamia nu e deloc o concepție nouă, Bill.

— Dah! Va trebui să extindem tot mai mult raza genetică.

— Sau altfel vom suferi o deteriorare genetică fundamentală.

Beckett lăsă brațele în jos și mătură cu privirea aparatura de bord. Mai făcu o corecție de traiectorie, apoi spuse:

— N-avem nevoie doar de un antidot pentru această formă de maladie, ci de o tehnică medicală adecvată să facă față problemei în general.

— Medicală? întrebă Hupp. Doar medicală?

— Înțeleg ce vrei să spui cu asta, Joe. Medicina publică a avut întotdeauna obstacolele ei politice, dar în acest caz...

— Noi credem că ar trebui să existe centre plasate strategic pe tot întinsul globului, legături comunicaționale strânse, schimburi computeriale exhaustive, indiferent de granițele naționale, și sonor, și video, fără cenzură, fără restricții. Oamenii de știință ar trebui să-și dea mâinile fără să țină seama de naționalitate.

— Joe, visezi frumos!

— Poate!

— Tu nu înțelegi că familiile noastre sunt ostatice, garanția că noi ne vom purta frumos, că vom fi ascultători, că vom face ce ni se spune, fir-ar să fie!

— Tot așa cum tot restul lumii este ostatica propriului ei comportament...

— Și ce ne facem dacă cine știe ce institut de cercetări din Uniunea Sovietică rezolvă problema înaintea noastră?

— Nu e cine știe ce grav, dacă o mare parte dintre noi cunoaștem soluția.

— Cristoase! Dar tu te gândești la o conspirație a oamenilor de știință!

— Exact! Și oricare cercetător care se gândește bine la lucrul ăsta va ajunge negreșit la aceeași concluzie.

— Chiar crezi asta? De ce?

— Pentru că e enorm de multă putere implicată, iar tot restul e haos...

— Și Serghei merge și el pe mâna ta?

— Serghei dă o mare apreciere puterii personale și are mulți prieteni plasați în locuri strategice în Uniune.

— Și e de acord să comploteze împotriva boșilor lui roșii?

— Mi-a sugerat chiar un nume de cod, ca să-l folosim între noi "Cabala Foss-Godelinski". Hupp își drese glasul. Prietenul ăla al tău, Ruckerman...

— El e la Washington și eu sunt aici.

— Dar hai să presupunem că va veni momentul...

— Trebuie să mă mai gândesc la asta!

— Gândește-te, Bill! Gândește-te bine! Gândește-te la cât de mult bine s-ar putea face cu toată știința noastră. Gândește-te la cât potențial, la ce valoare se află în știința asta!

Beckett îl privi lung:

— Mă uimești, Joe!

— Să știi că uneori mă uimesc și pe mine însumi, dar cred că ăsta e răspunsul logic pentru a lăsa copiilor noștri o lume pe care ei s-o dorească, de care să nu le fie scârbă când o vor moșteni.

— Și Francois, el ce zice despre toate astea?

— Ţii la opinia lui, nu?

— Într-o problemă ca aceasta, da, ţin.

— Într-un fel voi doi sunteţi foarte asemănători. Foarte conservatori. Şi tocmai acest lucru a reuşit să-l convingă pe Francois. El vrea să păstreze anumite valori ale lumii noastre.

— E drept că politicienii au reuşit să strice totul. Au făcut un dezastru din lumea noastră.

— Şi Francois a spus ceva în sensul ăsta, dar, vezi, el n-a mai admirat pe nici un politician de la De Gaulle încoace.

— Alt general, spuse Beckett.

— Ca şi Eisenhower?

— Touché!

— Deci ai să te gândeşti la ce ţi-am spus?

— Da.

— În regulă. Unde este sumarul autopsiilor? Te-am văzut citindu-l înainte să plecăm de la Centru.

— E în sacul meu, în spate, Beckett făcu un gest cu cotul. Chiar deasupra. Sacul e deschis.

Hupp făcu un pas peste consolă şi ridică un vraf de hârtii din sacul de umăr aflat în spatele scaunului lui Beckett. În acelaşi timp, ridică privirea şi se uită la ceilalţi doi din avion.

— Serghei şi Francois dorm, spuse el.

Hupp se reaşeză, se îndreptă de spate şi-şi netezi hârtiile în poală.

— Cel mai bun lucru pe care-l puteau face, spuse Beckett. Derulă harta de sector şi verifică poziţia avionului.

— Unde suntem? întrebă Hupp. Privi în jos la norii ce acopereau parcă lumina, care se strecura prelungându-se strălucitoare printre ei.

— Foarte curând trecem peste Mansfield, Ohio. De acolo trebuie s-o luăm spre nord ca să evităm Pittsburgul.

Hupp privi la raportul postmortem din faţa lui.

— E adevărat, Bill, că ai plâns atunci când a murit Ariane?

— Aşa ţi-a spus Francois?

— Mi-a spus că l-ai înjurat şi că ai plâns; şi a mai spus că a fost un lucru admirabil din partea ta. Moartea unui prieten nu trebuie să treacă niciodată neobservată!

— Femeia aia era toată numai coaie! mormăi Beckett ca pentru sine.

Și dacă nici eu nu sunt de partea mea însumi, atunci cine este? Dar dacă eu sunt doar de partea mea însumi, atunci cine sunt eu?

— Hillel

Huls Anders Bergen stinse toate luminile din birou și se îndreptă spre fereastră, cunoscând bine fiecare pas, chiar și în întuneric. New Yorkul, cu luminile lui din Piața Națiunilor Unite, undeva, departe, dedesubt, umplea noaptea cețoasă cu o strălucire palidă, ca o mișunare argintie abia bănuită, vaporoasă și misterioasă. Deși știa că temperatura din birou nu se schimbase, i se făcu brusc frig.

De mai bine de o oră măcina în minte, iarăși și iarăși, conferința de presă din acea după-amiază, iar binecunoscutul adagio al lui Kissinger ocupa un loc important în gândurile lui:

"Ar fi o mare greșeală să se considere că, într-o conferință de presă, se cântăresc și se analizează pe deplin consecințele a tot ceea ce se afirmă".

Cu toate acestea, întregul lui colectiv fusese de acord că ceva trebuia totuși spus ziariștilor. Bergen se limitase la a face o analiză generală a situației, ceva ce presa putea considera ca venind de la "un înalt oficial al Națiunilor Unite".

Prea multe necunoscute și probleme delicate complicau scena lumii. Prea era mare secretomania. Așa că se hotărâse să dea un pic la o parte vălurile.

Mai întâi se referise la raportul preliminar al arheologilor, chemați să răscolească cenușa casei din Seattle. Lui i se părea că această decizie fusese o lovitură de geniu. Arheologi! Oameni curajoși. Au știut de la bun început că nu se vor mai putea întoarce la familiile lor.

Perdeaua de ceață din spatele ferestrei se subțiase puțin, risipită de un vânt ușor, iar el putu să zărească acolo jos, departe, un convoi care se mișca greoi, îndreptându-se spre celălalt capăt al insulei. Era ora schimbului pentru gărzile militare care îi păzeau pe ei. Manhattanul era acum considerat, cu toate tunelele blocate și podurile distruse, un bastion foarte sigur. Mai erau, ici și colo, prin oraș, zone arse și doar mașinile oficiale aveau permisiunea să se deplaseze în timpul nopții pe străzi, astfel că totul se constituise într-o nouă structură, pe care unii se încăpățânau s-o numească "sigură".

Bergen, însă, era de părere că această așa-zisă securitate era falsă, înșelătoare.

Un cordon militar înconjura orașul ca într-un cerc cu marginile neregulate ce se întindea până la New Jersey dinspre Red Bank, la vest de Bound Brook, ondulându-se spre nord de-a lungul Munților Watchung până la Peterson, apoi se lărgea și devenea din ce în ce mai neregulat, purtându-și meandrele peste granițele New-Yorkului și New Jerseyului, traversând Câmpiile Albe și ajungând la Long Island South, la nord de Port Chester.

"Peretele de foc", așa îl numeau oamenii, împrumutându-și sentimentul de securitate de la imaginea înnegrită de fum a barierei largi ce despărțea lumea lor de un tărâm unde cenușa plutea deasupra maldărelor de ruine și cadavre neîngropate ale celor care pieriseră în teritoriile sterilizate.

Lui Bergen nu-i plăcea să se gândească la pierderile de vieți omenești pe care acest Perete de foc îl reprezenta — cei ce muriseră uciși de apariția lui, precum și cei care pieriseră încercând să treacă dincolo, spre sanctuarul numit New York.

Bariere! gândi el.

Totul nu era decât o imensă barieră în această lume nouă. Legitimații, buletine de identitate și bariere. Puteai fi împușcat pe loc, fără discuții, dacă nu aveai asupra ta o legitimație validă.

Comanda Barierei fusese cea care stabilise regulile.

În spatele acestei titulaturi, care avea menirea să liniștească și să dea siguranță oamenilor, era ceva urât și rău ce suna fals în urechile lui Bergen. Își imagină blocada navală din jurul Irlandei și Marii Britanii, blocadă navală și terestră din jurul Africii de Nord. *Masivă*, iată singurul cuvânt care i se potrivea.

Ecranul fosforescent al ceasului lui Bergen arăta 8:53 p.m.; mai puțin de trei ore de când își cântărise fiecare cuvințel pronunțat în fața camerelor de luat vederi ale televiziunii, în timpul conferinței de presă, transmisă la buletinul de știri al serii. Reporterul repetase ca un papagal cuvintele "înaltului oficial":

"Problema de fond este că am ignorat cu toții un lucru crucial care tocmai se întâmplă în cercetarea științifică și tehnologică. Am greșit neacordând atenția cuvenită și nesesizând locul central pe care îl joacă acest factor în toată viața internațională. După câte știu eu, nici măcar un singur înalt oficial al vreunui guvern din lumea noastră n-a luat în considerare faptul că un individ izolat ar putea să creeze un astfel de haos devastator, cum a făcut acest O'Neill."

Următoarea întrebare fusese anticipată, iar răspunsul pregătit cu grijă:

— Dovezile sunt copleșitoare. Nu e nici o îndoială că este vorba de acest John Roe O'Neill și că a acționat de unul singur.

Nici ziariștii nu se așteptaseră ca el să fie deschis și sincer în privința descoperirilor din Seattle.

— Există dovezi suficiente pentru a ajunge la concluzia că O'Neill a născocit și plăsmuit fiertura lui diavolească în subsolul casei din Ballard.

— Domnule, "fiertură" la singular? Întrebarea fusese pusă de un reporter chel de la *Post.*

— Nu putem fi absolut siguri, admise Bergen.

Conferința își mută apoi atenția asupra zonei de interes pentru care Bergen se hotărâse de fapt s-o convoace — afișarea unei poziții opuse Președintelui Statelor Unite și a unui număr de șase prim miniștri.

Africa de Nord și acum Arabia Saudită!

— La inițiativa și sub conducerea delegației sovietice, a spus el reporterilor, se fac presiuni pentru o schimbare drastică a tacticii în Africa de Nord și regiunile învecinate.

După toți acești ani, când își cântărise cu atenție fiecare cuvânt, fusese o mare satisfacție pentru Bergen să poată să vorbească deschis și fără înfloriturl diplomatice.

N-au decât să ceară demiterea mea, gândi el.

Campania lui Rommel fusese o demonstrație clară a faptului că până și acele vestite patrule ale deșertului puteau fi penetrate. Britanicii s-au mișcat cum au vrut înăuntrul și în afara liniilor lui Rommel. Iar acum problema saudită trebuia abordată în lumina acestor considerente.

Cât de gravă era oare contaminarea?

Israelul amenința cu sterilizarea atomică a granițelor lui. Un pumn talmudic înfuriat se scutura în direcția Arabiei Saudite!

Un singur lucru îi mai făcea încă să ezite — amenințarea Nebunului. O astfel de sterilizare atomică ar fi oare considerată drept un act ostil planurilor de răzbunare ale lui O'Neill? Exista un număr încă nedefinit exact de libieni printre pelerinii care se îndreptau spre Mecca.

Și care era situația reală a sursei de contaminare — adică a Africii de Nord?

Rușii voiau un "cerc de foc", o altă Barieră de Flăcări. Era expresia lor eufemistică pentru un plan detaliat de consolidare a unui lanț de avanposturi de jur împrejurul respectivului perimetru: aruncătoare de flăcări, radar, patrule aeriene în tot timpul zilei și al nopții.

— La dracu' cu costurile, spuneau ei. Noi vorbim aici de supraviețuire!

Problema reală era de fapt alta: până unde avea să se întindă această zonă? Unde avea să fie trasă linia perimetrului? Situația din Arabia Saudită arunca asupra acestor întrebări o altă lumină. Israelul avea și el suspiciunile lui asupra locurilor până unde voiau rușii să ajungă cu "cercul lor de foc".

Isteria e contagioasă, gândi Bergen.

La rândul lor, Statele Unite propuneau o "panglică" lată de praf de cobalt în jurul zonei, un fel de "șanț de fortificație" radioactiv, de care să nu poată trece nici o formă de viață. Printre altele, Bergen trăsese concluzia că Statele Unite reușiseră deja să dezgroape o mare cantitate de astfel de praf. El unul avertizase că o contaminare radioactivă a întregului bazin mediteranean ar avea consecințe inevitabile. Israelul se arătase de-a dreptul consternat la auzul unei astfel de propuneri.

Ce altă altemativă există? întrebară Statele Unite. Și în plus, ce alte decizii mai aveau rost acum când Turcia, Libanul, Siria și sudul Italiei dispăruseră pur și simplu, rase de pe suprafața pământului? Numai Israelul mai rămăsese, ca o insuliță fragilă de pământ necontaminat, înconjurat de jur împrejur de molimă.

Și oare cât de necontaminat era și el, Israelul? Nici unui observator extern nu i se permisese intrarea pentru a verifica.

Așa cum spusese și ambasadorul francez în ședința de dimineață: "Pierderile sunt inevitabile. Cu cât le acceptăm mai repede, cu atât mai bine" și dăduse drept argumente solide în favoarea afirmației lui Bretania, Cipru și Grecia.

La rândul lui, Bergen spusese toate aceste lucruri presei, vorbind pe șleau și fără obișnuitele eufemisme. Nu păstrase ascunsă decât cearta aprinsă dintre francezi și israelieni. Înjurăturile și cuvintele grele nu erau un lucru nou între pereții Națiunilor Unite, dar acestea fuseseră de o intensitate ce depășea cu mult precedentele.

— Sunteți niște animale antisemite! strigau israelienii.

În mod ciudat, francezii nu răspunseră decât cu:

— Franța este și ea o țară mediteraneană. Orice am face, efectele le vom resimți și noi.

Dar israelienii nu voiau să accepte acest lucru:

— Să nu credeți că ne puteți păcăli! Franța are o lungă tradiție antisemită!

Era de la sine înțeles că starea nervoasă a oamenilor era la pământ. Într-un fel sau altul, însă, diplomația trebuia să supraviețuiască, în ciuda atmosferei nou create. Nimeni n-ar fi îndrăznit să plece singur pe un drum separat.

Ar fi oare posibilă relocalizarea Israelului în inima Braziliei, așa cum se sugerase?

O nouă diasporă?

N-ar fi de mirare să se ajungă și la asta, se gândi Bergen, deși Brazilia comunicase deja că nu poate accepta mai mult de jumătate din populația Israelului și, în plus, existau o mulțime de probleme legate de această ofertă. Brazilia avea, bineînțeles, în vedere potențialul atomic al Israelului.

Bergen se gândi la israelieni, acolo în oaza lor înconjurată de deșert, cu bomba lor atomică înfășurată în Talmud! *Un popor nervos și atât de ușor de stârnit, de atâtat,* gândi el. Nimeni nu putea spune cum vor reacționa ei la o astfel de decizie internațională. Iar Brazilia — oare ea analizase bine ce anume era pe cale să accepte în interiorul granițelor ei? Bergen era de părere că Brazilia va deveni în scurt timp noul Israel, că nu exista nici o cale, nici o modalitate să ții închis într-un spațiu anume un popor atât de plin de resurse, cum erau israelienii. Și existau atâtea necunoscute încă. Oare ce se întâmpla cu adevărat în interiorul granițelor Israelului! Un lucru era clar, vor trebui să accepte inspecția internațională și asta repede.

Dădu la o parte din minte sugestia braziliană, deși aceasta suscitase un viu interes din partea presei. Era, poate, o pistă interesantă, dar dimensiunile uriașe ale unei astfel de mișcări îl făceau pe Bergen să se scuture de spaimă.

Așa cum se așteptase, luminița de la telefonul roșu începu să pâlpâie în timp ce i se auzi soneria. Bergen se întoarse la scaunul lui și ridică receptorul.

Prescott i se adresă fără preambul:

— A fost o mișcare a naibii de deșteaptă să te descoperi așa public, Hab!

Familiarisme! Ceva "fierbea", cum le place americanilor să spună.

— Sunt încântat că ți-a plăcut, Adam. Trebuie să recunosc că am fost un strop nesigur de reacția pe care o vei avea.

Președintele chicoti ușurel:

— Bătrâna mea mamă avea obiceiul să spună că, atunci când mâncarea începe să se prindă de fundul cratiței, trebuie s-o agiți bine, bine.

Mâncare..., care fierbe, asta era! gândi Bergen.

— Și eu m-am gândit cam la același lucru, Adam.

— Știam eu! I-am spus și lui Charlie că de fapt asta a fost intenția ta. Dar, ia spune-mi, Hab, ce părere ai tu despre acest Amiral Francis Delacourt?

Bergen recunoștea bine tonul. Prescott mergea drept la țintă. Șeful Comandei Barierei era incontestabil un mare semn de întrebare. Era vorba de foarte multă putere lantentă concentrată acolo în Islanda. Secretarul General ONU nu-l invidia pe Delacourt, mai ales acum când era mai mult decât probabil că Prescott își va aținti focul asupra lui.

— Pare că face o treabă destul de bună, Adam.

— Destul de bună?

— E ceva ce te neliniștește, Adam? Uite, ăsta era avantajul familiarismelor, gândi Bergen. Se putea pune o întrebare încărcată de semnificații, fără să trebuiască să apelezi la drăgălășeniile diplomatice obișnuite.

— E francez la origine, nu-i așa? întrebă Prescott.

— Da. Familia lui vine din Quebec.

— Am auzit că ar fi istoric de formație.

Bergen își aminti declarația lui Delacourt în momentul investiturii în funcția de Comandant al Barierei. Tonul lui fusese foarte pedant, foarte profesoral: *"E vorba de aceeași problemă cu care s-au confruntat și romanii, doar că acum sunt implicate și unelte moderne".*

— Sursele mele de informație spun că este un istoric foarte apreciat, fu de acord Bergen.

— Și Patton a fost tot istoric, spuse Prescott.

Patton? Ah, da, comandantul de tancuri din cel de-al doilea Război Mondial. Și parcă se vorbise la timpul respectiv despre admirația lui Patton pentru romani.

— Se pare că au existat destui conducători militari atinși de același hobby, spuse Bergen.

— Pe mine mă neliniștește asta, spuse Prescott. O să înceapă și el să aibă vise de mărire, crezi?

Și el? se miră Bergen. Deci asta gândea Prescott despre Patton!

— Eu n-am sesizat încă nimic care să mă facă să cred asta, spuse Bergen.

— Cred că va trebui să stăm cu ochii pe el, spuse Prescott și apoi atacă direct: Rușii tocmai ne-au vorbit despre Delacourt. Și pe ei îi cam îngrijorează. Și, apropos, Hab, să știi că m-au trecut toate apele până am reușit să-i potolesc. Erau foarte ofuscați după relatările tale neortodoxe de astăzi.

— Sunt foarte încântat să te știu alături de mine, Adam.

— Poți conta pe mine, Hab. Ei bine, spuse Prescott și-și drese glasul, ce-ai zice să mai arunci un ochi peste dispozițiile de ordin general date de amiral?

— Așa am să fac, Adam. Crezi că ar fi ceva special, ceva anume de cercetat?

— Fir-ar să fie! Câteodată vorbești de parcă ai fi un american get beget, spuse Prescott. Nu, nu mă refer la nimic special pentru moment. Pur și simplu cred că ar trebui să ne asigurăm că noi suntem călare pe el și nu invers.

— Va fi pentru mine o permanentă preocupare să păstrez un ochi atent asupra a tot ceea ce face amiralul, spuse Bergen.

— Așa să faci, Hab. Și dacă tot suntem la acest subiect, ai putea să arunci o privire și asupra zvonurilor cum că băieții lui Delacourt au scufundat niște coșciuge plutitoare cu toți pasagerii la bord...

— Zău? Eu de zvonul ăsta n-am auzit nimic. E ceva nou?

— Proaspăt! Ei, mi-a părut bine să te aud, Hab. Cât timp reușim să ne păstrăm pe drumul bun, încă mai avem speranța să apucăm să facem partida aia de golf, ce zici?

Legătura telefonică se întrerupse.

Bergen scoase dosarul cu copiile dispozițiilor date de Amiralul Delacourt și le citi de două ori de la cap la coadă. Erau foarte clare și directe.

"Dacă se întâmplă să veniți în contact direct fie și cu o singură persoană din Zonele Proscrise, proprii voștri oameni vă vor ucide, sau vă vor conduce până la țărm unde este foarte probabil ca locuitorii să facă același lucru cu voi."

De-ar fi să se ia în considerare numai acest paragraf. Nimeni nu se putea înșela în privința sensului pe care îl aveau aceste cuvinte.

Bergen se lăsă pe spate în scaun și se gândi la Delacourt. Era foarte clar că amiralul considera că treaba lui seamănă cu o vânătoare de căprioare sălbatice printre văgăunile și stâncile acelor coaste muntoase rupte de lume.

Așa, ca un joc!

Și dacă asta era realitatea, atunci moartea era prețul ce trebuia plătit în caz de nereușită.

"... aceeași problemă cu care s-au confruntat și romanii, doar că acum sunt implicate și multe unelte moderne."

Unelte? Ăsta să fie termenul generic aplicat de Delacourt vaselor de război și tuturor celorlalte arme? Unelte? Toată puterea aceea de foc dezlănțuită! Dar, poate că avea dreptate. Și Caesar trebuie să fi gândit la fel, în aceeași termeni.

Dar ce legătură putea să existe oare între coșciugele acelea plutitoare și problemele lui Prescott?

Bergen n-ar fi vrut să se gândească la ele, dar acum nu mai avea de ales. Și ce mai conta, în contextul general, dacă oamenii lui Delacourt scufundaseră câteva vase cu oameni la bord? Moral vorbind, da, conta și asta, dar... vasele în sine erau o necesitate. Numai Dumnezeu mai știa ce anume va extrage din acest fapt Nebunul ăla. Trebuia să i se dea ascultare. Irlandezii trebuiau să se întoarcă toți în Irlanda, libienii înapoi în Libia și britanicii înapoi în mica lor insulă.

Totul era o pură nebunie!

Lui Bergen îi veni să vomite când citi rapoartele. Turme de oameni înfuriați vânau peste tot pe bieții refugiați - gloate de oameni dezlănțuiți în Franța, în Spania, Germania, Canada și America, în Mexic și Japonia... Chiar și în China și Australia... și era foarte probabil că astfel de gloate sângeroase erau peste tot în lumea largă. Benzile video cu scene ce relatau îmbarcările acestor nenorociți au adus lacrimi în ochii lui Bergen. Știa că peste tot în lume erau oameni care dădeau dovadă de un nemăsurat curaj — copii, femei și tineri erau ascunși, dar isteria și sălbăticia erau cumplite. Crime, sinucideri, linșaje — acesta era tabloul dominant.

Și noi care credeam că suntem civilizați!

Coșciuge plutitoare în care erau îmbarcate toate femeile găsite în străinătate pentru a fi apoi trimise "acasă", spre o moarte sigură. Și mai erau relatările despre violuri și torturi de tot felul. Închisorile plutitoare erau forțate să arunce ancora departe de țărm, atunci când ajungeau la destinație, iar pasagerii erau duși la mal sub amenințarea mitralierelor.

Secretarul general al ONU se cutremură.

Numărul extrem de mare de sinuciderи era ceva foarte de înțeles.

Și poate scufundarea vaselor era de fapt doar un act mascat de clemență.

Oftând, Bergen aprinse mica lampă articulată prinsă de marginea biroului și o trase peste mapa lui de lucru. Cu gesturi metodice luă un carnețel și scrise un ordin scurt pentru unul din asistenți. Comportarea lui Delacourt va trebui supravegheată.

Când termină de redactat ordinul, își puse ambele palme pe masă și se străduі să se gândească numai și numai la priorități. Saudiții și israelienii — numărul unu. Un "cerc de foc" sau "un cordon de praf de cobalt"? Tare se temea că în această problemă nu se va putea trișa și nici trage de timp. Oricare ar fi alegerea, dezastrul va fi monumental și-și aminti de un alt comentariu făcut de Kissinger:

"Dificultățile din Orientul Mijlociu au intervenit nu pentru că părțile implicate nu se înțeleg între ele, ci, într-o oarecare măsură, tocmai pentru că se înțeleg mult prea bine!"

Cobalt-radioactivitatea se va împrăștia cu siguranță. Și experții americani admiteau asta. Dacă astfel s-ar ajunge la distrugerea rețelei petroliere saudite, oare rușii vor trage din asta toate foloasele, așa cum s-a sugerat?

Bergen fu scuturat de un râs scurt, isteric, și spuse cu voce tare:

— Unnarea, mâine la aceeași oră!

Nici un serial american, oricât de exagerat și melodramatic, nu contemplase vreodată un dezastru mai total, mai desăvârșit.

O furie care îl făcu să tremure puse apoi stăpânire pe el. De ce să cadă responsabilitatea unei asemenea decizii numai în capul Secretarului General ONU? Era prea mult! Dar fu nevoit să admită, dacă era să fie perfect cinstit cu el însuși, că nu era el singurul responsabil. Numai că luarea de decizii funcționa astăzi printr-un sistem diferit.

Brusc se întoarse către telefonul roșu aflat în sertarul de sus deschis al biroului, îl ridică de acolo, îl puse pe masă și conectă sistemul sofisticat de bruiaj.

La celălalt capăt al firului, încă de la primul apel, răspunse un ofițer de comunicații al Marinei Statelor Unite. Se recomandă ca fiind locotenentul comandant Avery.

— Pot vorbi cu Președintele?

— Un moment, domnule. Domnul Președinte este la Camp David.

Vocea lui Prescott suna proaspătă și plină de curiozitate:

— A intervenit ceva nou, Hab?

Deci erau încă la per tu! În regulă.

— Adam, am uitat să te întreb dacă rușii au avut ceva de spus la sugestia voastră cu cobaltul?

— Oh, ce bine-mi pare că ai adus vorba despre asta. Prescott nu părea deloc încântat. Se pare că ei și chinezii au mari divergențe în privința asta. Chinezii sunt de acord cu sugestia noastră.

— Dacă, până la urmă, decidem să aplicăm metoda cu cobaltul, Adam, putem anunța că transporturile aeriene internaționale sunt pregătite să scoată din zonă populația Israelului și s-o ducă în Brazilia într-un mod ordonat și sistematic?

— Nu ți se pare cam mult, Hab?

— Poate, dar crezi că se poate?

— De putut, putem s-o spunem, dar s-ar putea să se dovedească a nu fi chiar adevărat.

— Trebuie să facem tot ce ne stă în putință. Evreii au suferit și așa prea mult. Nu-i putem abandona, Adam.

— Așa cum am făcut cu grecii, cu ciprioții și cu ceilalți, nu?

— "Ceilalți" ăștia n-aveau arme atomice!

— Asta sună cam a calcul rece, spuse Prescott.

— Nu am vrut să sune așa. Trebuie să tratăm aceste urgențe cu prioritate și amândoi înțelegem foarte bine acest lucru. Te întreb doar dacă tu vrei să-ți faci partea ta de treabă, Adam?

— Adică să împărțim responsabilitatea, nu?

— Exact, Adam, asta am vrut să spun.

— O să fac tot ce stă în puterile mele, Hab.

În salonul cabanei principale de la Camp David, Președintele Americii puse receptorul în furcă și privi spre Charlie Turkwood care stătea în picioare lângă cămin, cu spatele la foc.

— Ticălosul ăsta de Bergen a cerut socoteala, spuse Prescott. Și e o bagatelă!

Trecutul este mort!
-- Proverb arab

John simțea răceala podelei de metal a camionului sub pielea lui goală. Se făcu ghem, încrucișându-și brațele peste genunchi, dar mișcarea vehicolului îl arunca dintr-o parte în alta, iar vântul rece sufla prin copertina de pânză. Îl dezbrăcaseră de toate hainele pe pontonul din Kinsale, făcând un pachet din îmbrăcămintea și conținutul sacului lui de voiaj și certându-se pe cele șase pachete de ciocolată franțuzească.

Kevin O'Donnell părea complet dezinteresat de toate astea, dar păstrase pentru sine pistolul belgian și banii.

— De ce faceți asta? îi întrebă John.

— Fiindcă suntem oameni de treabă, răspunse Kevin O'Donnell. De obicei omorâm pe oricine prindem pe o rază de cinci sute de metri de mal.

— Chiar dacă vine dinspre mare?

— Păi să vezi. Eu și băieții mei am fost cam dezamăgiți de tine, americanule. Așteptam pe alții de pe un coșciug plutitor și printre ei, cine știe? poate era și o puicuță frumușică, două, acolo...

Unul dintre cei care îl dezbrăcau pe John spuse:

— Oricum, rar supraviețuiește câte una drumului.

Au terminat repede cu el, scoțându-i până și pantofii și șosetele. Stătea în picioare, cu brațele strânse peste piept, gol și tremurând de frig pe scândura rece a pontonului.

— Fii fericit că ți-am cruțat viața, iancheule, mai spuse Kevin O'Donnell. Și acum, valea! Sus în camion cu el, băieți. Și de data asta, aduceți cu voi când vă întoarceți niște marfă din aia, pe cinste.

Trei dintre ei au suit în spatele camionului cu John. Nu reținuse numele decât al unuia dintre ei: Muiris Cohn, un omuleț cu o față ce părea strivită de sus în jos, cu ochii prea apropiați de nas, nasul prea aproape de gură și bărbia aproape atingându-i buzele de jos.

În timp ce cei trei ocupau o bancă aflată pe o parte, John fu forțat să stea direct pe podeaua rece, iar atunci când se plânse de frig, Cohn îl lovi violent cu bocancul lui greu și-i spuse:

— N-ai auzit, măi, John? Ești viu și asta e chiar mai mult decât meriți, după părerea mea.

Pentru John, călătoria se prelungea la nesfârșit într-o interminabilă tortură a frigului, pe care o suporta promițându-și sieși că avea să trăiască și, dacă povestea lui va fi crezută, va găsi el într-un fel sau altul o cale de a se strecura acolo unde irlandezii se luptau cu molima, încercând să găsească o metodă de a o combate. O dată ajuns acolo, va face tot ce-i va sta în putință pentru a sabota aceste eforturi.

Camionul sui mai întâi un deal abrupt, rostogolindu-l pe John spre spate. Gardienii lui îl traseră înapoi și puseră picioarele pe el pentru a nu-l mai lăsa să alunece.

— Pe ce drum mergem? întrebă unul din ei.

— I-am auzit spunând că drumul prin Belgooly este cel mai sigur, spuse Cohn.

— Asta înseamnă că au refăcut podul de la mila cinci, continuă cel care pusese inițial întrebarea. Tăcu pentru câteva clipe, apoi spuse: Cât stăm în Cork?

— Ei, și tu acum, Gilly, spuse Cohn, de câte ori ai făcut drumul ăsta și tot mai pui întrebări...

— Mi-e așa de sete că nici râul Lee cu toate torentele lui de primăvară n-ar putea-o stinge.

— Va trebui să așteptați până scăpăm de lepădătura asta, spuse Cohn și lovi cu bocancul în umărul lui John. La întoarcere o să ne murăm de tot. N-avem ce face. Ori asta, ori răspunderea în fața lui Kevin și eu nu vreau să am de-a face cu el în toanele proaste în care este acum. Doar ați văzut și voi.

John, care începuse să simtă puțină căldură de la picioarele gardienilor lui, se trase mai aproape, dar Cohn, simțind mișcarea în întuneric, îl împinse cu piciorul, spunându-i cu ură:

— Ia ține-ți hoitul puturos departe de noi, iancheule. O să-mi trebuiască o săptămână să spăl putoarea ta de pe picioare.

John se trezi aruncat și izbit de suportul metalic al băncii opuse. Muchia ascuțită a barei îi răni spatele, dar cel puțin era un alt soi de durere decât cel provocat de frig. Se concentră asupra acestei noi suferințe și se agăță de ea. Întunericul, frigul și durerea începură să lucreze asupra lui.

Crezuse că O'Neill e îngropat adânc, undeva în noul lui eu, că devenise o prezență obscură, uitată pentru totdeauna. Dar goliciunea, întunericul și răceala podelei metalice a camionului, toate acestea erau ceva ce el nu-și putuse niciodată imagina. Simțea în interiorul lui cum se pregătea să irumpă începutul unei lupte interioare. Și parcă auzea din nou urletul acela nebun — John Roe O'Neill se pregătea să-și strige din nou setea de răzbunare.

— V-o fac eu! mormăi el.

Sunetul vocii lui fu aproape acoperit de zgomotul motorului camionului care urca un alt deal. Dar Cohn îl auzise și-l întrebă:

— Ce-ai spus, iancheule?

Când văzu că John nu răspunde, Cohn îl lovi:

— Ți-am cerut să-mi spui ce-ai spus, fir-ar al naibii să fie sufletul tău de diavol!

— E frig, spuse John.

— Ahhh! nu mai spune? Da' ce părere ai tu, că o să ne mai dăm și osteneala să te livrăm lumii noastre în puf, hai?

Tovarășii lui începură să râdă.

— Așa venim toți pe lume în Irlanda, să știi! spuse Cohn. Goi ca niște pui jumuliți de pene și gata de băgat în oală. Habar n-ai ce mare o oala care te așteaptă, diavol american ce ești!

Apoi tăcură și John se retrase iarăși în arena creată de războiul intern ce se purta în el. Prezența lui O'Neill era puternică — ca un singur ochi imens care proiecta o rază de lumină venind din interiorul capului său. Lumină fără urmă de căldură, rece... rece, la fel de rece ca metalul de care stătea lipit trupul lui gol.

Camionul hurducăi pe un pod de lemn, iar în capul lui John zgomotul cauciucurilor peste scânduri semăna cu bătaia într-o tobă. Simțea cum O'Neill încearcă să iasă, să scape afară și acest sentiment avea în el ceva înfricoșător. O'Neill n-avea ce căuta aici! O'Neill ar fi urlat, iar celor trei gorile le-ar fi plăcut tare mult acest lucru.

Lumini!

Mai mult bănui luminile prin crăpătura din pânza ce acoperea spatele camionului și, într-un fel, acestea îl îmbărbătară. Își dădu apoi seama că ține ochii strâns închiși și, încetișor, îi deschise. O'Neill alunecă la loc în obscuritatea de unde revenise.

Luminile erau și pe o parte și pe alta a drumului pe care mergea camionul — o stradă de oraș bine luminată deci. Se auzeau oameni țipând

în gura mare. Erau voci de beţivi. Apoi un pocnet de foc de revolver şi râsete stridente. Încercă să se aşeze în capul oaselor, dar Cohn îl împinse la loc cu piciorul.

— ... boiţi ca nişte târfe bătrâne, spuse unul din cei trei.

John simţi cum i se strânge stomacul. Era oare posibil ca unele dintre femei să fi scăpat? Râsetele acelea stridente! Molima lui dăduse deci greş?

— Ce n-ar da ei să fie nişte târfe bătrâne! spuse Cohn. Până şi baba aia de Bella Cohen ar fi o minune acum, să te ademenească, drăguţa de ea, cu fustiţa ridicată, ce zici, ai?

— Eu unul nu ştiu ce să zic! spuse celălalt. Bărbaţi cu bărbaţi? E împotriva învăţăturii creştine, Muiris!

— Dacă altceva n-au, Gilly, spuse Cohn. Ei n-au posibilităţile noastre să-şi aducă în pat o femeie caldă.

— Pe mine chestia cu îngropatul lor după aia mă roade. Asta nu-mi place, interveni cel de-al treilea în discuţie. De ce n-au putut sanctuarele să le salveze, Muiris?

— Oh! Molima asta este foarte tare. Dar, ştiţi cum se spune. Oricum viaţa e scurtă. Măcar să fie veselă, aşa cum spune poetul.

— Fie cum zici tu, dar eu unul n-am să mă culc în viaţa mea cu un bărbat! spuse Gilly.

— Mai vorbim noi despre asta atunci când or înceta să vină coşciugele alea plutitoare, Gilly. Cohn se lăsă să alunece de-a lungul băncii, pe lângă John şi privi afară prin deschizătura prelatei: Ce-i păcat e că frumosul Cork a ajuns să arate aşa cum arată! Se întoarse spre ceilalţi.

— Ai auzit c-a murit şi Regina Angliei? întrebă Gilly.

— Pagubă-n ciuperci! Am trăit să văd cu ochii sfârşitul Casei de Windsor!

Camionul făcu un ocol strâns spre stânga, iar şoferul schimbă viteza şi se angajă pe un drum în pantă. Cei trei tăcură.

John îşi ţinea ochii deschişi, urmărind mişcarea umbrelor proiectate pe prelata de deasupra capului lui. Camionul căpăta acum viteză pe o fâşie de drum asfaltat şi lin.

— Drumul naţional 25 e curat acum în cea mai mare parte, spuse Cohn. Curând vom ajunge în Youghal şi... iar înapoi spre luminile oraşului. Ce zici, Gilly?

— Păi ce să zic? Zic că pe mă-ta a pupat-o dracul în persoană.

Cohn râse.

— Și poate cine știe, nu doar atât..., eh?

— Să nu-mi spui că în loc de degete ai copite la picioare, Muiris!

— Nu, Gilly, n-am, dar știu cum se supraviețuiește în vremurile astea. Ar fi bine să-ți aduci aminte de ce-ți spun eu acum. Kevin și cu mine suntem oamenii care știu de ce anume este nevoie în zilele noastre pentru a putea merge înainte.

Gilly nu răspunse nimic.

În ciuda frigului și a durerii, John se surprinse moțăind. Drumul la cârma șalupei fusese obositor și lung, iar după el urmase șocul primirii. Ochii i se închiseră. Îi deschise repede, străduindu-se printr-un efort de voință să-i țină deschiși în ciuda oboselii. Nu voia ca O'Neill să se întoarcă.

Din când în când treceau pe lângă un vehicol, circulând din direcție opusă, iar lumina farurilor penetra pânza prelatei și se așeza pe chipurile cu ochii închiși ale celor trei. O singură dată, o mașină îi depăși în mare viteză, proiectându-și luminile în interiorul camionului. Apoi, iar întuneric. Motorul mașinii ambală cu un sunet înalt și scâncit.

— Din Dublin, spuse Cohn. I-am văzut steguleţul.

— Mergea cu cel puțin două sute la oră, spuse Gilly.

— Poate și mai bine, spuse Cohn. Se mișcă repede superiorii noștri!

De trei ori, camionul încetini, târându-se aproape pe drumuri hârtopite, înainte să regăsească asfaltul neted. A patra oară când încetini, Cohn nu scoase decât un singur cuvânt:

— Youghal.

— Am să răsuflu ușurat după ce descărcăm și facem cale întoarsă, spuse Gilly.

— Și eu... că vom scăpa de bagaj, spuse Cohn, împungându-l pe John cu bocancul.

John simți camionul virând larg spre stânga, apoi mergând încă vreo cinci minute cu viteză redusă. Se opri cu o smucitură și cineva aflat în cabină strigă:

— Scoateți-l afară!

Cohn sări jos din camion și pașii lui se auziră clar în pietrișul drumului. Imediat după, i se făcu auzită și vocea:

— E în regulă! Jos cu el!

Cei doi rămași înăuntru cu John fură nevoiți să-l ajute să se ridice în picioare. Gilly îi spuse, iar vocea lui nu suna de fel ostilă:

— Hai, ieși, iancheule și fii atent la pietriș să nu-ți rănești tălpile.

John se lăsă să alunece jos, peste rama ridicată a camionului, mișcându-se greoi și înțepenit, cu mușchii paralizați de frig și nemișcare. Cohn îl apucă de brațul stâng mai sus de cot și-l conduse repede, ocolind camionul până ajunseră să stea drept în lumina farurilor. Șchiopătând și împiedicându-se în pietrișul drumului, John fu mulțumit de oprire. Farurile camionului desenau două tunele de lumină în care jucau o mulțime de insecte strălucitoare și, de-o parte și de alta, străjuind drumul, se bănuiau tufișuri înalte, pline de umbre. Undeva, la dreapta lui, se auzea susurul unui râu.

Cohn arătă cu degetul în direcția desemnată de faruri.

— Într-acolo să mergi, iancheule. Să nu te întorci cumva din drum! Acolo jos, în vale, curge Blackwater. Ține dreapta până treci de pod. Cam la vreo milă de aici ai să dai de o căsuță din piatră. Preoții țin acolo o rezervă de haine pentru cei ce reușesc să ajungă până în părțile acelea. N-ar fi de mirare să găsești ceva care să se potrivească cu pielea ta urâtă — și încă ceva, iancheule. Dacă te întreabă cineva, să spui că cel ce ți-a cruțat amărâta ta de viață de vierme a fost Kevin O'Donnell din neamul O'Donnellilor care se trag din Clogheen. După câte îl cunosc eu pe Kevin, și-l cunosc bine, n-a vrut să prăpădească un glonte prețios și să-și încarce conștiința cu tine. Din partea mea, abia aștept să-ți văd cadavrul plutind în josul râului Blackwater.

Dârdâind de frig, John se bâlbâi:

— Un..., unde... mă... mă duc?

— Din partea mea, du-te la dracu! Și acum, hai, șterge-o!

Călcând dureros cu picioarele goale pe pietrele ascuțite, John o porni în josul drumului. Auzi cum camionul face cale întoarsă în spatele lui, luminile păliră curând, iar zgomotul motorului se șterse nu mult timp după. Era singur în întuneric, pe un drum abia luminat de o lună mare cât o ceașcă de cafea ciobită, ce ieșea din când în când din norii care mai mult o acopereau. Copacii înalți, bogați în frunze, își plecau coroanele, aproape ascunzându-l, peste drumul ce cotea încetișor la stânga, apoi din nou la dreapta. Creștea în el o furie neputincioasă și pe deasupra se simțea și caraghios.

Și, la urma urmelor, la ce altceva mă așteptam eu? se întrebă. *Oricum, nu la asta!*

Drumul începu să urce din ce în ce mai mult, copacii se rărira, iar norii, dispersați acum, lăsau vederii o fâșie de pietriș ca o panglică subțire care șerpuia printr-o trecătoare și ducea la un pod peste un râu, după care

calea se bifurca într-un Y. Ramura stângă era blocată de o împletitură de copaci tăiați și în aer se simțea mirosul greu de stârv. John traversă cu precauție podul și, pe măsură ce se apropia de porțiunea aceea de drum blocată, văzu un trup gol întins ca o păpușă dezmembrată peste copacii căzuți. Cadavrul era umflat, iar carnea putredă cădea de pe oase. Grăbi pasul și prinse a urca pieptiș printre dealurile care se ridicau abrupte de-o parte și de alta. Lumina rece a lunii descoperea ramurile desfrunzite ale copacilor invadați de iederă, ca o barieră ridicată de vrăjitoarele unei povești în calea trecătorilor.

Picioarele îi sângerau deja, dar se străduí să ignore durerea încercând să se miște, pe cât era posibil, fără să facă zgomot.

Oare care fusese cauza morții omului acela? Era de parcă cadavrul fusese lăsat acolo drept avertisment.

Nu se așteaptă ei să supraviețuiesc mult timp.

Odată ajuns în vârful dealului, descoperi o zonă deschisă și plană, unde iarba fusese toată arsă în jurul unei dărăpănături de casă din piatră ce răsărea dintr-o mică depresiune la dreapta lui. Lumina palidă a lunii descoperea privirii o construcție lătăreață din piatră de râu și mortar, cu o verandă pe o latură a ei, sprijinită în piloni. Chiar peste drum, se ridica sinistru ruina calcinată a unei alte case.

Și acum ce mă fac?

Se gândi că, în cazul în care ar fi pătruns în casa aceea de piatră, era foarte posibil să dea peste cineva care să-l omoare de îndată ce-ar fi făcut primul pas înăuntru. Dar parcă Cohn spusese ceva despre niște preoți.

— Hei, voi cei de acolo, din casă! strigă John.

Nici un răspuns.

O alee îngustă, pietruită, marca drumul spre ușă, printre tufișurile arse.

Trebuie să fac rost de haine și de ceva de încălțat.

Cu precauție, șchiopătând de-a lungul aleii, ajunse în fața unei uși negre. Întinse mâna să apese pe clanță, dar înainte să o poată atinge, ușa se întredeschise. Omul privea fix în ochii lui John, fără să scoată nici un cuvânt și ținea o lumânare la nivelul feței.

— Mi-au spus că... Am nevoie de niște haine.

Omul în sutană lungă, neagră se dădu la o parte și-i făcu semn lui John să intre. Silueta lui întunecată închise încet ușa care scârțâia, puse lumânarea pe un raft în perete și pătrunse printr-o ușiță joasă într-o magazie aflată în spatele casei. Se întoarse de îndată cu un maldăr de

îmbrăcăminte în braţe. John primi hainele, remarcând abia atunci privirea goală din ochii binefăcătorului lui.

Orb?

Nu, omul în sutană se mişca cu mult prea multă siguranţă şi ştiuse exact unde să pună hainele în braţele întinse ale lui John, care privi în jur, găsi un scăunel la stânga lui, puse hainele pe el şi începu să se îmbrace. Lenjeria — indispensabili şi tricou — era curată, albă şi moale. Se simţi mai bine de îndată ce o puse pe el. Mai era o pereche de pantaloni din tweed în carouri negre şi gri, o cămaşă aspră din lână de un verde închis şi un pulover galben tot din lână.

John nu-şi luă ochii de pe celălalt tot timpul cât se îmbrăcă.

— Eşti preot?

Fără un cuvânt, omul dădu afirmativ din cap.

— Ai făcut un legământ al tăcerii?

Din nou capul se mişcă afirmativ.

John privi în jos la picioarele lui rănite şi însângerate. Preotul îi urmă privirea.

— N-ai nişte pantofi?

Din nou omul merse în magazia din spatele casei, amestecându-se cu umbrele de acolo. Era ciudat şi avea ceva înfricoşător felul liniştit în care se mişca, gândi John. Din magazie se auzi o bufnitură, apoi un scârţâit. Preotul ieşi, aducând cu el o pereche de bocanci uzaţi şi ciorapi de lână groasă, verde. John le primi cu recunoştinţă. Se aşeză pe scăunel şi îşi trase ciorapii peste picioarele lui zdrobite. Bocancii erau numărul lui, dar prea largi. Legă strâns şireturile şi se simţi mai bine.

În tot acest timp, preotul stătu tăcut în picioare, privind în jos la el.

John se ridică:

— Am venit din America să ajut şi eu acolo unde pot. Sunt specialist în biologie moleculară. Dacă e pe aici vreun centru de cercetări, ceva...

Preotul ridică mâna să ceară linişte. Mâna lui dreaptă se strecură sub sutană, de unde scoase la iveală un carneţel şi un creion legat cu o bucăţică de sfoară. Mâzgăli ceva pe carneţel, apoi i-l dădu lui John.

Acesta merse la lumânare şi citi: "Mergi pe drumul spre Cappoquin. Sunt tăbliţe indicatoare. Vei ajunge la Caher. Acolo mai întreabă."

Preotul îi luă din mână carneţelul, rupse pagina folosită şi o ţinu deasupra flăcării de la lumânare. O lăsă să ardă în sfeşnic, apoi, când hârtia fu scrum, se duse la uşă şi o deschise. Îl conduse pe John afară şi

arătă cu degetul la drumul care traversa dealul. John văzu că acesta trece printre tufe înalte și negre, care proiectau umbre lungi în lumina lunii.

— Cappoquin, repetă John.

Preotul dădu din nou din cap și iarăși mâna lui dreaptă se strecură sub sutană.

John, care se aștepta să vadă carnețelul, aproape fu atins de lama lungă a cuțitului care sclipi scurt de sub veșmântul omului. John sări înapoi, iar șișul fu cât pe ce să-i taie beregata. Atacatorul lui stătea nemișcat, ținându-și arma sus în brațul ridicat și întins.

Fără să-și ia ochii de la el, John se împletici cu spatele pe aleea de piatră ce ducea spre drum.

Silueta în sutană neagră rămase țeapănă ca o statuie ucigașă.

Odată ajuns la drum, John se răsuci pe călcâie și o luă la sănătoasa printre tufele negre ce străjuiau drumeagul. Acesta ba urca, ba cobora. John alerga mereu, răsuflând din greu și privind înapoi ori de câte ori putea. Nu se opri decât atunci când ajunse într-un alt vârf de deal, unde drumul făcea la stânga, de-a lungul unei râpe. Se așeză pe o piatră mare din marginea drumului să-și tragă răsuflarea, dar, în același timp, și să țină sub observație calea pe care tocmai venise. Nu se auzea nici un pas de urmăritor.

Cel din casa de piatră era oare un preot adevărat? Cine știe, poate, unul nebun... Dar, atunci?

Cohn știa asta? Se aștepta să fiu ucis.

Sus, în culmea dealului, era liniște, nu se auzea decât suflul încetișor al vântului în trecătoare. Mulțumi în gând pentru hainele călduroase de pe el. Și cu toate astea, atacul acela cu cuțitul de la casa de piatră fusese un lucru ciudat, deconcertant. Lucrurile nu erau deloc așa cum păreau la prima vedere prin părțile locului.

Își recăpătă suflul și porni iar la drum cu pas normal.

Dar sunt aici și asta contează!

Hainele de pe el miroseau a spălat proaspăt și uscat în soare și vânt. Le simțea calde și străine și, brusc, își dădu seama că nu are asupra lui nici urmă de act de identitate. Chiar și în privința acestui fapt, Cohn avusese dreptate. John era un nou-născut pe pământul Irlandei.

Cea mai bună ascunzătoare din toată lumea asta mare! John Roe O'Neill putea privi liniștit cum funcționează răzbunarea lui de aici și asta fusese o mișcare cum nu se poate mai deșteaptă din partea lui.

O'Neill, cel dinăuntru, nu dădu nici un semn, iar John îi fu recunoscător pentru asta.

Lumina zorilor îl găsi în valea unui alt râu. Se opri lângă poarta unui gard din fier ruginit, care pe vremuri fusese alb. Doi piloni laţi din cărămidă străjuiau intrarea, dar mortarul căzuse, lăsând din loc în loc găuri mari, neregulate. Aleea, invadată de o iarbă crescută dezordonat, în care se deschidea poarta din fier, ducea la o pădurice de pini şi arţari. Urzici şi nalbe înalte creşteau nestingherite de o parte şi de alta a aleii. John zări nişte pietre ieşind din împletitura deasă de buruieni şi-şi dădu seama că era într-un cimitir. Îi era aproape rău de foame, iar gâtul i se uscase de tot.

Cappoquin? se întrebă el. Dar era oare cuminte să meargă acolo unde îl îndreptase preotul?

Şi, oricum, pe cine aş mai îndrăzni să întreb?

Orice fiinţă umană întâlnită aici ar putea fi periculoasă. Aceasta era lecţia pe care o învăţase de la omul în sutană neagră. Şi dacă tocmai asta îi fusese intenţia?

Râul care curgea mai la vale de drum îl chema cu apa lui rece să-i potolească măcar setea.

Am să beau nişte apă, gândi el. *Mă voi hotărî după aceea ce am de făcut.*

Nu e nimic mai pasionant decât să vezi cum se deghizează un interes oficial în convingere intelectuală.

— Sean O'Casey

Joseph Herity stătea în picioare în fața mesei lungi, cu brațele atâmându-i de o parte și de cealaltă a corpului, cu privirea nu tocmai fixată asupra celor trei bărbați importanți așezați de partea cealaltă a mesei. Era prea devreme dimineața — de abia dacă răsărise soarele — pentru ca privirea lui să poată să se focalizeze, iar Kevin O'Donnell, cel din mijloc, chiar în fața lui Herity, avea o binecunoscută reputație de smintit, pe care, de altfel, o confirmase cu această ocazie.

Herity, după ce ascultă cu atenție, înțelese motivul pentru care, la intrarea în încăpere, i se făcuse pielea de găină. În spațiul acela domnea teama. Pentru Herity aceasta era precum mirosul de sânge cald în nările unui animal de pradă. Cine era oare cel înspăimântat în încăpere și de ce anume îi era teamă? Era posibil să fie vorba chiar de toți trei?

În afară de masă și de cele trei scaune, camera era lipsită de orice altă mobilă. Nu era mare, cam de patru metri lungime pe trei lățime. O fereastră înaltă, îngustă și fără obloane era deschisă la dreapta lui Herity, încadrând ca-ntr-un tablou culoarea ușor rozalie a cerului de dimineață, cu soarele care abia traversa pătura subțire de nori de la orizont, undeva departe. Lumina din încăpere însă venea de la două lămpi ornamentale de pe peretele din spatele celor trei bărbați așezați. Lămpile desenau halouri mari, galbene, pe peretele de un crem pălit.

— Te-am păstrat pentru un moment exact ca acesta, spuse O'Donnell. Ar trebui să apreciezi faptul, Joseph. E un lucru grozav pentru un om înzestrat cu atâtea talente, recunoscute de altfel de toți cei aici de față.

O'Donnell privi la dreapta și la stânga, spre tovarășii lui. Herity adulmecă din nou mirosul de frică vecină cu panica. Care dintre ei era?

Și despre ce anume era oare vorba? Îi studie pe vecinii lui O'Donnell, așezați de partea cealaltă a mesei.

Alex Coleman, la stânga lui O'Donnell, n-ar fi fost recunoscut de mulți dintre contemporanii lui care lucraseră în presa Dublinului din perioada premergătoare molimei. De la moartea soției și copiilor, căzuți în mâinile unei bande spaniole, Coleman se transformase într-un cazan sub presiune, în care clocotea furia. Mâinile îi tremurau adesea, ori din cauza acestei furii, ori din pricina unei nopți de băutură, căci se apucase de băut, așa cum se lasă un om împins înapoi către biserică de biciul propriilor sale păcate. Trăsăturile feței lui slabe și ascuțite, încă tot atât de brune ca cele ale unui renegat al Armadei spaniole, căpătaseră un aspect întrebător, atent, ceva aproape furtiv, ca și cum ar fi fost un animal de pradă care își evaluează din privire victima. Schimbarea cea mai dramatică era pierderea părului de pe cap. Odată bogat și foarte negru, cu o buclă mare peste frunte, era acum ras periodic și arăta ca o perie cu țepii negri și ascuțiți.

Era o furie turbată în Coleman și, poate, încă ceva în plus, se gândi Herity, în timp ce-și muta privirea asupra celui din dreapta lui O'Donnell.

De data asta Herity își focaliză atenția, deoarece acesta era cel mai important membru al trioului — Fintan Craig Doheny. Nici unul dintre cei trei n-ar fi admis importanța lui, Coleman fiindcă nu dădea doi bani pe nimic, O'Donnell din mândrie, iar Doheny însuși deoarece nu-i era felul să-și ridice capul pentru a se remarca din mulțime.

Herity își dăduse toată silința să afle câte ceva despre Doheny atunci când acesta fusese numit Secretar cu problemele cercetării molimei în noul guvern al Irlandei Reîntregite. Doheny se născuse într-o familie din Athlone, care dăduse mulți preoți și călugărițe, dar nici un medic "până să apară Fin". Acum arăta ca un Moș Crăciun deghizat, fără barbă, dar cu nimic mai puțin simpatic. Avea un chip rotund și cumsecade, încadrat de o spumă cârlionțată de păr blond deschis. Ochii foarte albaștri erau așezați departe unul de celălalt și priveau drept la lumea pe care păreau s-o găsească amuzantă.

Nu era decât o mască, decise Herity. Doheny avea buzele plate și riduri de expresie la colțurile gurii, un nas îngust și cam scurt cu nări adânci și nervoase, pe care două generații de studenți în medicină învățaseră să le înțeleagă pentru propria lor supraviețuire. Așa bonom cum părea a fi, Fin Doheny avea notorietatea unui sălbatic față de

"leneşi", iar freamătul nărilor lui era un semn infailibil că vulcanul avea să erupă.

Teama emana de la Doheny, îşi dădu Herity seama. Şi de la O'Donnell. Dar despre ce era oare vorba?

Cei trei constituiau Comitetul Regional pentru Coasta de Sud-Est şi fusese la origine doar un grup care se întâlnea adhoc în situaţii urgente, grup ce ajunsese să fie oficializat prin forţa lucrurilor şi prin recunoaşterea faptului că deţineau în adevăr puterea şi, în plus, ştiau cum să facă uz de ea. Kevin O'Donnell îşi asumase preşedinţia încă de la primele întâlniri, pe considerentul că el era cel care "poseda armele" — ceea ce era, de altfel, adevărat, deoarece puterea în noul guvern era împărţită între Băieţii Plăjii şi Armata Regulată. Herity ştia că acest lucru îi convenea de minune lui Doheny. Îi permitea să stea liniştit în umbră şi să "manevreze lucrurile".

Lui Alex Coleman nu-i păsa cine deţinea conducerea Comitetului, atâta vreme cât se acţiona în vederea găsirii unei posibilităţi care să permită distrugerea în final a ucigaşilor familiei lui. Erau voci care pretindeau că Alex ar fi capabil să fugă din Irlanda şi să "infecteze până la ultimul ticălos care ar mai fi trăit în Spania".

Tuturor celor trei le era frică de ceva, Herity simţea asta — dar oare le era frică la toţi trei de acelaşi lucru?

Kevin O'Donnell, după ce aruncă o ocheadă tovarăşilor lui pentru încuviinţarea de a spune ceea ce avea de gând să spună şi interpretându-le tăcerea drept acord, privea acum la Herity cu zâmbetul unui ucigaş — o privire în care se citea o plăcere sadică.

Herity recunoscu privirea, fiindcă mai fusese şi în alte ocazii victima ei. De când amorsase bomba de la colţul cu Grafton Street, trăise ca un iepure fugărit, acuzat de cei ce ştiau că fusese mâna lui în tărăşenia aceea, că "ai adus mânia lui Dumnezeu asupra noastră, a tuturor". De când izbucnise molima, trăise într-o permanentă teamă că rolul jucat de el în toată povestea va deveni cunoscut de toată lumea.

Faţă de toţi cei în care avea încredere, Herity protesta:

— De unde era să ştiu eu?

O'Donnell, pe atunci comandant regional al grupului lui Herity, refuzase să-i accepte scuza. Îl alesese pe Herity ca ţintă de bătaie şi nu scăpa nici o ocazie pentru a-l tortura psihic în mod absolut diabolic. Herity se aştepta acum la ceva ce avea să se dovedească mai rău decât orice pedeapsă anterioară. Căută să se retragă în sine şi să-şi păstreze

intacte energiile pentru o eventuală încercare de a scăpa. Acest lucru îl făcea să pară și mai masiv și mai condensat. Herity era unul din acei oameni despre care se spune că sunt "bine împletiți", ca și cum Dumnezeu ar fi stat acolo sus la el cu o pereche de andrele lungi în mâini, lucrând la substanța omului Herity ca la o lucrătură de mână, până când sfârșise de croșetat întreaga lui persoană.

Nereușind să interpreteze corect atitudinea lui Herity, O'Donnell își spuse: *Herity ăsta! Se comportă de parcă ar fi proprietarul fiecărui centimetru pe care îl ocupă!*

— Să știi că nu-i locul acum să ne joci nouă rolul principal din Învierea din Săptămâna Paștilor! spuse Kevin O'Donnell și-și plimbă o privire disprețuitoare pe toată lungimea trupului lui Herity, întorcându-se în final la fața acestuia.

— Unii dintre noi vom reuși să trecem prin asta, spuse Alex Coleman ca și cum până atunci avusese o discuție particulară cu el însuși și numai acum considerase necesar să facă publice aceste cuvinte.

Kevin O'Donnell privi spre Coleman:

— Ce spui tu acolo, Alex?

— Dacă măcar unul dintre noi reușește să supraviețuiască, spuse Coleman, poate răspândi molima printre ei, îi poate face să guste din această Ciumă Albă! Scuipă pe podea lângă scaun și privi în jur, sperând să găsească undeva pe acolo o sticlă, care să-i potolească setea ce-l cuprinsese.

— Ah, da, spuse Kevin O'Donnell, gândindu-se că erau momente când Coleman părea un pic sărit de pe fix. Întorcându-și atenția spre Herity, spuse:

— Încă am în vedere vechile tale greșeli, Joseph. Și adăugă pe un ton grav și trist: Ar trebui șterse, complet uitate, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

— Nici unul dintre noi nu are vreun trecut, spuse Coleman.

— Alex are dreptate, spuse Kevin O'Donnell. Nu mai contează decât faptul că suntem toți patru aici și că suntem încă irlandezi.

Fin Doheny își drese glasul:

— Numai Dumnezeu știe unde putea ajunge omul acela până acum, Kevin.

Herity deveni brusc foarte atent. Ahhh! Asta era teama. Era ceva în legătură cu tot acel material despre John Roe O'Neill pe care trebuise să-l învețe pe dinafară înainte de întâlnire — profilul venit din America, toată istoria cazului și, apoi, raportul Finn Sadalului asupra celui ce-și spunea John Garrech O'Donnell.

— Joseph, ai studiat, nu-i așa, tot materialul acela pe care ți l-am dat? întrebă Kevin O'Donnell.

Iată spaima, asta este! se gândi Herity. *Ceva în toată această poveste îi înspăimântă.*

Herity dădu afirmativ din cap.

— Americanul ăla care-și zice O'Donnell hoinărește de multe zile pe pământul nostru de când l-am lăsat să treacă atunci la Kinsale, spuse Kevin O'Donnell. Până nu suntem siguri cine este, nici un rău nu trebuie să-l atingă pe acest om.

Nările îi tremurau, dar vocea lui Doheny era egală; se aplecă în față peste masă:

— I-ai citit descrierea? Este *fffoarte* sugestivă în lumina profilului primit de la americani despre O'Neill.

— Mare păcat că n-ați trimis mai de mult descrierea asta și Finn Sadalului, spuse Kevin O'Donnell și în vocea lui se citea un dispreț amar.

— Dar v-am cerut să fiți atenți la oricine ar fi pretins că lucrează în biologie moleculară, îi răspunse Doheny. În vocea lui era o asprime pe care oricare dintre studenți ar fi recunoscut-o pe dată.

— Am crezut că americanul se dă doar mare, spuse Kevin O'Donnell. Cică ar fi venit în Irlanda din mărinimie!

— Și unde exact e acum? întrebă Coleman.

— Colindă dealurile din jurul Youghalului, spuse Kevin O'Donnell. A spus că e și el un O'Donnell, așa ca mine, și am crezut că merită să-și încerce norocul. Dar nu va fi greu de găsit.

— Dar e încă în viață? întrebă Coleman.

— Păi tocmai asta ar putea afla Joseph.

— Dar susții că ar fi fost văzut, continuă Doheny.

Abia acum, dându-și seama de unde izvora spaima comitetului, Herity spuse:

— Doar nu credeți că John O'Donnell ăsta este...

— Nu-i treaba ta să ne întrebi pe noi ce credem! se răsti la el Kevin O'Donnell. Tu ești aici ca să execuți oridinele pe care le primești!

— Așa cum am executat și în trecut ordinele pe care le-am primit de la tine, spuse Herity.

— Da, dar exagerând în același timp unele dintre ele! În tonul lui Kevin O'Donnell se citea clar că nu are de gând să împartă vina pentru fiascoul cu bomba din Grafton Street.

— Dar voi sugerați că iancheul ăsta ar putea fi Nebunul în persoană, nu? insistă Herity.

— Și că se plimbă ca vodă prin lobodă acolo unde ar putea fi omorât una-două, spuse Doheny.

— Dar ce legătură am eu cu toate astea? protestă Herity. Acum înțelegea: spaima..., da, panica! Nebunul aici în Irlanda! Și ce căuta aici? Adusese cu el o molimă și mai teribilă ca să-i extermine și pe supraviețuitori? Nu mai era nevoie de explicații suplimentare pentru Herity. Dacă americanul ăla rătăcitor era Nebunul, atunci el, Herity, se procopsise cu ceva mult mai nimicitor ca molima.

— Nu eu l-am lăsat să treacă de parcă ar fi fost un turist în vizită, spuse Herity.

— Fii politicos și vezi să nu-ți pierzi limba! izbucni Kevin O'Donnell. Nu ești decât un soldat! Și un zâmbet bestial îi lărgi toate trăsăturile.

Herity își simți privirea atrasă ca de un magnet de zâmbetul acela, apoi întoarse capul și privi pe fereastră la cerul înnorat: se făcuse ziuă. Și avea să plouă. *Nemernicul ăsta de Kevin O'Donnell! Toți O'Donnellii sunt niște nemernici!*

Doheny umplu liniștea tensionată a încăperii cu vocea lui joasă și calmă:

— Joseph, vrem să te duci acolo și să-l găsești. Vezi să nu i se întâmple nimic. Nu trebuie să-l faci să suspecteze ceea ce credem noi despre el. Doar stai cu ochii pe el și raportează. Nu vrem să știm decât dacă este sau nu O'Neill.

— Și eu de unde o să știu asta? Herity privi fix la lucirea de spaimă din ochii lui Doheny.

— Fă-l să se deconspire singur.

— Păcat că nu poate fi interogat așa cum trebuie, mare păcat!, spuse Coleman. Tremura și privi în altă parte, întrebându-se dacă ceilalți ar avea ceva de obiectat în momentul în care el s-ar ridica și ar ieși să caute de băut.

— Numai Dumnezeu știe ce murdărie a mai adus cu el în buzunar, spuse Doheny.

— N-are buzunare. L-am despuiat complet, spuse Kevin O'Donnell.

— Și i-ați aruncat și actele! spuse Doheny, iar nările îi tremurară.

— Și ce-ai vrea tu, să păstrăm toate zdrențele aduse de cei de pe coșciugele plutitoare? întrebă arțăgos Kevin O'Donnell.

— Dar mâncarea ați împărțit-o între voi și i-ați luat și banii, de asta sunt sigur, spuse Doheny. Mare minune ar fi să nu fi împrăștiat chiar voi o nouă molimă!

— Pun pariu pe ce vrei că nu-i decât un alt vagabond de american, spuse O'Donnell, dar în vocea lui se citea acum clar încercarea de defensivă temătoare.

— Paaah! Doheny dădu din mână ca și cum ar fi alungat fumul unei țigări. Dacă e într-adevăr O'Neill, omul ăsta e capabil să se așeze cu fundul pe un butoi cu praf de pușcă și să aprindă fitilul. E felul lui să facă pe sacrificatul pentru o cauză. Dacă-l supărăm, apasă pe buton, iar noi cădem toți cu fundurile în ulei clocotit, asta-i mai mult ca sigur.

— Fii atent, Joseph! spuse Kevin O'Donnell. E un om foarte periculos. Te trimitem să scoți la păscut o cobra!

Doheny scutură din cap:

— Dar dacă e O'Neill, omul ăsta e cel mai valoros din lume — pur și simplu pentru ce are în capul ăla al lui.

— Și ce facem dacă nu e Nebunul? întrebă Herity.

Kevin O'Donnell dădu din umeri:

— În acest caz o să te alegi cu o plimbare frumoasă prin văile și dealurile minunatei noastre patrii. Și, cine știe? e posibil să petreceți seri de conversație măreață în jurul focului de tabără. Trebuie să te împrietenești cu el. Ai înțeles?

— Și cât timp trebuie să dureze plimbărica asta?

— Și toată iarna, dacă e nevoie, spuse Kevin O'Donnell. Decizia a fost luată la cel mai înalt nivel. Nu trebuie cu nici un preț răsturnat sacul ăsta cu șerpi tocmai acum!

— Poate că americanii vor fi în stare să ne pună la dispoziție harta dentară sau amprentele lui O'Neill, spuse Doheny. Treaba ta e să-l ții acolo *viu* până facem noi identificarea exactă.

— Deci nu putem să ne permitem să-i dăm drumul liber și nici să-l omorâm până nu știm sigur, spuse Herity. Dar este oare înțelept să le dăm americanilor de înțeles că s-ar putea să-l avem în mână pe O'Neill? Știți care ar putea să le fie reacțiile dacă ar afla asta?

— Noi credem că lor le e mai frică de O'Neill decât ne e nouă, spuse Doheny. Frică de o nouă molimă care să afecteze pe toată lumea, și bărbați, și femei.

Alex Coleman privi lung la Herity:

— Nu mai ai voie să mai faci greșeli de aici încolo, mă auzi?

— Să fii nelipsit de lângă el, lipitoarea lui, spuse Kevin O'Donnell. Nici un cuvânt să nu scoată, nici să se cace fără știința ta. Și totul trebuie să ne parvină nouă.

— Am aranjat să ia cineva legătura cu tine pe drum, spuse Doheny. Rapoarte scrise prin curier.

Herity făcu o grimasă. Nu existau secrete pentru cei din cameră. Toți știau că el fusese răspunzător de bomba din Grafton Street.

— Vreți acum ca eu să fiu acela care curăță rahatul vostru, doar din cauza acelei bombe, spuse el.

— Nu ești tu cel care i-a aruncat în aer nevasta și plozii lui O'Neill? spuse Kevin. E chiar ceva poetic în toată treaba asta — să fii tocmai tu cel care află dacă este sau nu vorba de Nebun. Tu ai o motivație specială!

— Mi s-a spus că ești foarte familiarizat cu ținuturile din jurul Youghalului, spuse Doheny.

— E un loc periculos, spuse Herity. În rapoartele voastre scrie că un preot nebun mai mai că a băgat cuțitul în el.

Kevin O'Donnell zâmbi:

— Doi dintre băieții mei au înnoptat în ruina de vis-à-vis. L-au auzit pe american zbierând. Li s-a părut foarte amuzant.

— Eu unul am palpitații doar când mă gândesc la o asemenea posibilitate, spuse Doheny.

— Dar s-ar putea să nu fie vorba de Nebun, insistă Kevin O'Donnell. Mai sunt și alți suspecți care bântuie prin jur. Britanicii sunt în urmărirea a doi dintre ei chiar în momentul acesta. Păgânii din Libia nu spun nimic, dar la ei nu prea e locul potrivit pentru a te ascunde. Acest John Garrech O'Donnell ar putea fi marele premiu.

Alex Coleman își concentră atenția asupra lui Herity, iar în privirea lui se citea clar îngrijorarea:

— Să fii atent cu el, Herity! Dacă moare O'Neill și află cei "din afară" de asta, s-ar putea să ne administreze o doză rapidă de sterilizare atomică. Buzele lui Coleman se strânseră într-un rictus urât.

Lui Herity i se uscă brusc gura.

— Au fost puse pe tapet și discutate tot felul de posibilități, Joseph, spuse Kevin O'Donnell. S-a sugerat între altele faptul că unele puteri aflate în afara țării noastre, în eventualitatea găsirii unei cure pentru molimă, ar păstra-o doar pentru ei. Apoi, aflând despre locurile pe unde se vântură Nebunul, ne-ar administra nouă un pic de atomică, reușind

astfel să omoare toate muștele dintr-o lovitură, așa cum ne-a amintit atât de amabil Alex.

Herity nu putu decât să bată de câteva ori scurt din pleoape, auzind problema pe care tocmai i-o puseseră în față.

— Dar pe cine suspectăm noi dintre cei din afară? întrebă Herity. Pe americani sau pe ruși? Care dintre ei este în stare de așa ceva?

Doheny scutură din cap:

— Ce importanță are pentru fumică a cui este talpa care o strivește?

Seara, când toți turiștii plecau, noi, băieții, urinam pe Blarney Stone[*]*. Aveam un sentiment ciudat de superioritate atunci când vedeam turiștii sărutând exact locul unde noi ne văzusem urina galbenă și frumoasă stropind totul în jur.*

— Stephen Browder

Era un peisaj din preistorie, un lac absolut neatins de vânt, negru și plat, sub un strat de ceață matinală, care plutea la vreun metru de suprafață. Ca un fundal pictat pentru lac și stratul de ceață, se ridica un munte verde, al cărui vârf doar se scălda în lumina soarelui.

John se făcuse ghem într-o pădurice de pini scoțieni, lângă malul vestic, și asculta. Se auzea un plescăit slab, ritmic și amenințător, de undeva din ceață. Tremurând de frig, își frecă brațele peste mânecile galbene ale puloverului aspru de lână. Se împlineau șase săptămâni de când nu mai văzuse o altă ființă umană, deși i se părea mereu că cineva îl urmărește, ascuns în fiecare umbră, de la distanță, doar noaptea apropiindu-se cu gândul de a-l omorî.

Ce era oare plescăitul acela ritmic?

Petrecuse ultimele trei săptămâni într-o mică colibă din pietre așezate ordonat una peste alta, aciuit acolo, înecat în propria lui ezitare, până când rezervele de mâncare găsite înăuntru se terminaseră. Coliba era ca un cuib ascuns într-o scobitură de munte, în partea de vest a lacului, iar în jur nu se vedea nici o altă așezare omenească. Pe ușă găsise prinsă o scândură pe care erau scrise următoarele cuvinte: *"Aceste locuri care au*

---

[*] Blarney Stone - Piatra de la Blarney, inscripționată cu rune. La locul respectiv se ajunge foarte greu. Piatra se află în interiorul Castelului din Blarney. Se spune că oricine sărută piatra va avea ușurință în vorbire și un dar neîntrecut în a face complimente și a minți cu dezinvoltură, fără măcar să roșească (n.t.)

cunoscut odată viața și dragostea au fost părăsite. În cămară e mâncare, pe pat așternut curat, rufărie în șifonier și vase în bucătărie. Am lăsat locul curat și în deplină ordine. Te rog, omule, fă la fel! Cine știe, poate, într-o bună zi, va fi din nou dragoste aici."

Nici o semnătură.

John găsise coliba la capătul unei alei înguste, năpădite de iarbă. Acoperișul ei înalt din paie fusese protejat de un strat gros de conuri de brad. John fu uimit când o zări stând acolo neatinsă, după ce văzuse pe drum numai scrum și ruine. Acoperișul recent cârpit și coliba de sub el alcătuiau un tablou idilic, de liniște, așa cum era înconjurată de un câmp de ferigi și buruieni înalte, punctat din loc în loc de roșul viu al unor floricele de câmp anonime. De o parte și de alta a aleii erau tufe de mure, cu fructe coapte pe vrej. Flămând și însetat, a cules și a mâncat mure până ce degetele și buzele i s-au pătat de zeama lor. Ajuns în fața colibei, se opri în dreptul scândurii de lemn deschis la culoare cu literele ei arse frumos scrise. Citi cuvintele de la un cap la altul de mai multe ori, simțindu-se oarecum pierdut că nu le poate descifra sensul. O'Neill dinăuntru începu să se agite și furia amenință să pună stăpânire pe el. Îl străbătu o dorință aprigă să smulgă scândura de pe ușă, chiar întinse mâna către ea, dar degetele i se opriră la doar câțiva centimetri, apoi se îndreptară spre clanță. Simți sub palmă apăsarea ei și ușa se deschise scârțâind.

Înăuntru era miros de umezeală, de cenușă veche și fum de tutun amestecat cu iz de mâncare, toate invadând o mică cameră de zi, cu un covor oval împletit de mână, peste cărămizile podelei, întins frumos între două balansoare, așezate cu fața la un mic cămin. De o parte a acestuia era un vraf ordonat de lemne de foc, peste care stătea o farfurioară cu chibrite. Remarcă cergile de pe spătarul celor două balansoare: lucru de mână. Un coș cu lână de croșetat odihnea cuminte lângă unul dintre balansoare, iar în el, evident neterminat, era un ghem de împletitură din care ieșeau două andrele lungi, roșii, parcă așteptând pe cineva să se întoarcă și să le facă din nou să clincăie ca de obicei.

John închise ușa după el. Era oare cineva înăuntru? Ar fi ieșit să vadă de ce scârțâie ușa. Dădu ocol balansoarelor și deschise o ușă îngustă și joasă care dădea într-o bucătărioară cu o masă de lemn pătată de folosință și o chiuvetă micuță. Era parcă o casă de păpuși: vase curate, rânduite lângă chiuvetă. Undeva bâzâia o muscă. Conserve stivuite în ordine într-un dulap. Dintr-o cutie de tablă uitată deschisă, în care era făină, venea miros de mucegai.

Se simțea umezeala în toată cabana. Oare putea îndrăzni să facă focul? Va veni cineva să vadă ce-i cu fumul?

Dormitorul, aflat în cealaltă parte a camerei de zi, avea un pat cu așternutul curat și cuvertura îndoită, parcă invitând pe cineva să intre în el și să se culce. Ceaceafurile erau umede. Trase păturile de pe pat și le întinse peste balansoare înainte de a face focul. Se decise să riste. Locul ăsta parcă fusese făcut la comandă pentru un călător rătăcit. Irlanda nu era de fel ceea ce se așteptase el.

Dar la ce mă aşteptam eu, de fapt?

Știa că era o întrebare la care se va întoarce de multe ori în viitor și se îndoia că va găsi vreodată răspuns. Și nici nu era ceva ce se cerea analizat în amănunțime.

Când părăsi cabana, trei săptămâni mai târziu, luă cu el ultimele patru conserve de pește și închise ușa, pe care era încă prinsă scândura cu mesajul. În urma lui, casa rămase curată, așa cum o găsise.

Dinspre lac, plescăitul acela ritmic se auzea din ce în ce mai tare.

Privi fix în direcția din care venea zgomotul. Se desluşea ceva întunecat, ca o pată neagră, printre perdelele de ceață.

Din neguri, se ivi o barcă lungă cu două vâsle, dintre care una se odihnea în lăcașul ei. Aluneca prin ceața ciudat de nemișcată, iar vâsla scârțâia încetișor, între lungi pauze, fiecare bătaie un plescăit scurt. Cerculeţe concentrice se formau la fiecare intrare a vâslei în apă, lărgindu-se apoi rapid, în vreme ce barca se apropia de malul aflat chiar sub păduricea de pini tineri unde se ascundea John. Acesta privea ca-n transă, ca vrăjit de boarea de eternitate a scenei. Barca era neagră, iar corpul ei lung tăia apa ca și când s-ar fi aflat în ea de când lumea.

John desluși înăuntru trei siluete — una ghemuită în partea din față și alta spre spate. Cel care vâslea purta veșminte negre. Chiar și pălăria îi era neagră.

Se întrebă dacă n-ar fi cazul s-o ia la sănătoasa din ascunzătoarea lui. Ce pericole stăteau la pândă în barca aceea neagră? Îl studie mai atent pe vâslaș. Mâinile care ţineau vâsla erau albe și ieșeau în evidență în tot acel negru. Mișcările umerilor îi reținură o clipă atenția: mușchii puternici ai spatelui celui de la vâslă împingeau barca înainte cu fiecare nouă bătaie.

Pe măsură ce barca se apropia de malul unde se afla John, acesta se dumiri că atât mogâldeața albastră din spatele bărcii, cât și balotul de un verde întunecat de la botul ei erau și ele forme umane. De sub albastru răsăreau două picioare îmbrăcate în gri, o mână care ținea strâns la gât

gluga unei haine care-l apăra pe omul în albastru de ceața înghețată. Pe neașteptate, din gluga albastră, se ivi capul cu părul blond palid al unui tânăr. Ochii aurii cu pete verzui priviră drept spre John, ascuns în pădurice de pini.

Ce să fac? Să fug?, se întrebă John. Nici nu știa ce anume îl ținea țintuit în loc. Tânărul din barcă îl văzuse fără îndoială, dar nu spusese nimic celorlalți.

Barca aluneca printre trestiile înalte de la mal. Mogâldeața verde se ridică și se transformă într-un bărbat cu capul descoperit, cu păr lung curgându-i în plete dezordonate, blonde, cu fața îngustă aproape efeminată, cu nasul câm și bărbia ascuțită — un chip dominat de ochii de un căprui deschis. Iar John simți ochii aceia căprui, atunci când se pironiră asupra lui, ca pe un impact fizic. Rămăsese ca țintuit în loc printre pini. Fără să-l părăsească o clipă din ochi pe John, omul scoase o căciuliță verde și și-o trase pe cap. Apoi ridică de jos un rucsac verde uzat și-l aruncă pe umărul stâng, trecându-și brațul printr-o singură baretă.

Vâslașul se ridică și el în picioare și scoase o vâslă din lăcașul ei, folosind-o ca pe un băț lung cu care împingea în fundul malului pentru a propulsa barca înainte printre trestii. Aceasta se opri brusc cu o smucitură, dând de fund la o jumătate de pas doar de malul ierbos și moale, care forma ca o fâșie îngustă între pini și trestii. La un gest al omului de la vâslă, tânărul se ridică și sări peste bord, bălăcindu-și picioarele în apă și împingând barca până în gura fâșiei.

Apoi vâslașul se întoarse. John se trezi față în față cu un chip de un palid cadaveric sub pălăria neagră de fetru. Șuvițe subțiri de păr negru, albit pe ici pe colo, se iteau de sub pălărie. Ochii erau de un albastru electric deasupra unui nas ascuțit și curbat ca prova unui vas, o gură subțire, aproape lipsită de buze și o bărbie ascuțită aproape ascunsă de o barbă rară, crescută în țepi aspri, deasupra gulerului înalt.

Un preot! se gândi John și-și aminti de omul cu cuțitul din casa de piatră.

Preotul se echilibră pe picioare în balansul bărcii, privi spre John și întrebă:

— Și tu cine mai ești?

Tonul vocii lui era sănătos, ferm, dar tot așa i se păruse la început și comportarea călugărului negru de la casa de piatră.

— Sunt John O'Donnell.

Omul din botul bărcii dădu din cap ca și cum cuvintele lui John ar fi dezvăluit o informație importantă. Preotul își făcu doar buzele lui subțiri pungă și zise:

— După cum vorbești, pari a fi american.

John nu răspunse.

Tânărul lipăi până la vârful bărcii și încercă fără succes să tragă.

— Dă-i pace, băiete! spuse preotul.

— Dar voi cine sunteți, oameni buni? întrebă John.

Preotul privi către tovarășii lui:

— Ăsta de aici este Joseph Herity, un hoinar ca și mine. Băiatul... Preotul nici nu știa dacă are un nume. Nu vrea să vorbească. Cei care mi l-au dat spuneau că a jurat să nu mai scoată nici un cuvânt până ce nu-și va fi regăsit mama.

Și din nou preotul privi la John:

— Iar eu sunt părintele Michael Flannery, din ordinul Maynooth.

Herity interveni:

— Scoate-ți pălăria, părinte Michael și arată-i dovada.

— Taci! Părintele Flannery părea speriat.

— Fă-o! ordonă Herity.

Încet, preotul își scoase pălăria, dând la iveală pe frunte cicatricea parțial vindecată a unei cruci înscrise într-un cerc.

— Unii acuză biserica pentru toate necazurile noastre, spuse Herity. Și-i însemnează pe slujitorii ei cărora li s-a permis să trăiască — crucea într-un cerc pentru catolici și o cruce simplă pentru protestanți. Așa ca să-i poți deosebi, mă înțelegi?

— Sunt vremuri sălbatice, spuse părintele Michael. Dar mântuitorul nostru a suferit mai rău. Își puse la loc pălăria pe cap, ridică din fundul bărcii un rucsac voluminos albastru și coborî printre trestii. Luându-l de mână pe băiat, plescăi prin apă spre mal și amândoi se opriră la numai câțiva pași de John.

Fără să se întoarcă, preotul întrebă:

— Vii cu noi, domnule Herity?

— Și de ce n-aș veni cu voi, mă rog? întrebă Herity. Așa o companie plăcută! Coborî și el din barcă și, împroșcând apă în jurul lui, ajunse la mal și îl depăși pe preot și pe băiat, oprindu-se chiar în fața lui John, în umbra pinilor. Herity îl măsură pe american din vârful picioarelor până în creștetul capului. Oprindu-se, în final, cu privirea drept în ochii lui John, întrebă:

— Și ce caută un american printre noi?

— Am venit să ajut.

— Ah, ai deci un leac pentru molimă?

— Nu, dar sunt specialist în biologie moleculară. Trebuie să existe vreun loc în Irlanda unde să-mi pot pune și eu talentele în valoare.

— E laboratorul de la Killaloe, spuse Herity.

— E departe de aici?

— Cam depărtișor..., spuse Herity.

Părintele Flannery se apropie de Herity:

— Ajunge, domnule Herity! Omul ăsta s-a autoexilat pentru a veni aici, din pură bunătate. Chiar n-ai nici un pic de respect?

— Ia te uită, domnule, vrea și respect acum! chicoti Herity.

John găsi că tonul nu era tocmai plăcut. Herity ăsta avea și aspectul și vocea unui individ ascuns și periculos.

Preotul se întoarse aproape cu spatele la John. Cu brațul întins în mâneca neagră spre nord, de-a lungul lacului, cu mâna lui osoasă cu degetele toate strânse după un vechi obicei irlandez, acesta spuse:

— Laboratorul este într-acolo, la o distanță bunicică de mers, domnule O'Donnell.

— De ce nu l-am însoți și noi o bucată de drum să-i arătăm ce inimi bune avem și cât de recunoscători îi suntem? întrebă Herity. Și, oricum, are nevoie de ajutorul nostru, că altfel o va lua pe căi greșite..., Herity scutură din cap cu un aer sumbru. Trebuie să ne asigurăm că nu e sub o "vrajă neagră".

Părintele Michael privi scurt înspre pădurícea de pini, apoi în sus spre drumul care înconjura lacul și se vedea printre copaci.

— Puteri mai presus de noi conduc acum lucrurile, spuse Herity cu o seriozitate batjocoritoare în glas. Doar și dumneata ai spus asta, părinte Michael, noaptea trecută când am găsit barca. Privi înspre aceasta. Cine știe, poate că e o barcă vrăjită, care ne-a adus special aici în ajutorul americanului.

John recunoscu la Herity accentul bunicului McCarthy, dar undeva din adânc venea o undă de dispreț.

— Nu-i nevoie să vă deranjați, găsesc și singur drumul, spuse John.

— Ahhh, dar e periculos, un om singur prin părțile astea, spuse Herity. Patru împreună e mai sigur. Ce zici, părinte Michael? Nu s-ar cădea să ne comportăm ca niște gentlemeni creștini și să-l conducem pe iancheul ăsta de ispravă la laborator?

— Ar trebui să-l avertizăm că nu va fi un drum ușor, spuse părintele Michael. Va dura poate o lună de zile. Tot timpul pe jos, de asta sunt sigur.

— Bineînțeles, părinte, dar cel ce-a făcut timpul nu s-a zgârcit cu el. Am putea fi patru călători, străbătând cu piciorul pământul țării și culegând imaginile triste ale bietei noastre Irlande. Ohhh, iar iancheul chiar are nevoie de ghizi bătrânași și prietenoși lângă el, nu?

John simți că între cei doi se purta parcă o dispută, iar tonul lui Herity ascundea în el un soi de umor răzbunător. În tot acest timp, băiatul stătu cu capul în jos, aparent nepăsător.

Când văzu că părintele Michael nu răspunde, Herity spuse:

— Ei bine, atunci o să-l conduc eu singur pe iancheu, de vreme ce bunul părinte nu se ridică la datoria lui creștinească. Herity se întoarse ușurel spre stânga lui, înspre drumeagul ce ducea printre copaci până la cărarea îngustă de-a lungul lacului. Hai, iancheule, la drum!

— Mă cheamă O'Donnell, John Garrech O'Donnell.

Cu politețe calculată, Herity spuse:

— Ahh, n-am vrut să te ofensez, domnule O'Donnell. Dar bineînțeles, mai ales că O'Donnell este un nume grozav. Am cunoscut mulți O'Donnell și nu chiar toți puteau fi bănuiți că ar fi capabili să-ți ia beregata noaptea. Iancheule, asta e așa, un fel de a zice.

— Tot n-ai isprăvit, domnule Herity? întrebă părintele Michael.

— Dar tocmai îi explicam domnului O'Donnell. Noi nu vrem de fel să-l ofensăm doar, nu? Se întoarse din nou spre John: Mai avem și alți ianchei, după câte mi s-a spus, niscaiva franțuji, niște canadieni, un britanic sau doi și chiar o echipă de mexicani... pe ăștia i-am prins când au venit navele de război. Dar nici unul cred așa de nebun să se aventureze până aici. Cum ai trecut printre navele de război, domnule O'Donnell?

— Ce altceva puteau face decât să mă ucidă sau să mă lase să trec? întrebă John.

— Păi, asta e! Mare risc ți-ai luat! spuse Herity.

— Există oameni în America care ar vrea să ajute, spuse John. Ce era oare cu Herity ăsta? Ce avea de gând? Prea multe lucruri rămâneseră nerostite în ceea ce spunea.

— Să ajute, spuse Herity. Poate chiar să readucă la viață toate frumoasele domnișoare? Haida, deh!

— Măcar de-am fi în stare s-o facem, spuse John. Împreună cu toate femeile și copiii omorâți de bombele teroriștilor.

O pală de furie neagră amenință chipul lui Herity, dar trecu. Vorbi cu amabilitate:

— Și ce știi dumneata, domnule O'Donnell, despre bombele astea?

— Știu și eu ce-am citit din ziare, minți John.

— Ziare! spuse Herity. Nu-i același lucru ca atunci când te afli în prezența unei bombe adevărate.

— Discuția asta n-o să-l ducă pe domnul O'Donnell la laborator, interveni părintele Michael. N-ar fi cazul să pornim la drum?

— Să pornim, zici? întrebă Herity. Ia uite, vine și Dumnezeu tatăl cu noi! Va fi măreț, ce mai, domnule O'Donnell, să purcedem la drum cu binecuvântarea Domnului după noi!

Fără să riposteze, părintele Michael îi dădu ocol lui John și începu să urce potecuța care ducea la drum. Băiatul, strângând cu o mână jacheta lui albastră la piept, alergă să-l prindă din urmă și-și potrivi pasul după cel al preotului, rămânând în spatele acestuia.

— Hai, vino, domnule O'Donnell! spuse părintele fără să se uite în urmă.

John se întoarse cu spatele la Herity și porni. Îl auzi pe Herity făcând pași mari în urma lui, ținându-se mult prea aproape și făcându-l să se simtă stânjenit. Dar preotul va merge la laborator, de asta John era sigur. Și astfel va fi condus chiar în inima efortului irlandez de a combate ciuma!

În ceea ce-l privea, Herity resimțea o imensă insatisfacție în urma schimbului de cuvinte dintre el și acest *O'Donnell*. Omul putea fi foarte bine exact ceea ce susținea că este. Și atunci? Doar un gogoman cu țeasta cheală și care nu corespundea deloc cu descrierea Nebunului...

Herity blestemă în gând.

Însărcinarea lui dăduse greș și lucrul cel mai greu de suportat era faptul că știa că blestematul de Kevin intenționase să-l zeflemisească. Și în plus îl mai încălecase și cu părintele Michael în ultimul moment. Iar părintele care refuzase să abandoneze băiatul acela cu fața bolnăvicioasă! Un mocofan necioplit și inutil! Totul în misiunea asta era odios. Ei bine, cu cât începea mai repede, cu atât termina mai curând.

Herity, pornind după O'Donnell, se instală imediat în spatele lui, urmărind mișcările omului, tresărirea umerilor sub puloverul gros de lână.

Al meu ești! gândi Herity. *Dacă ești într-adevăr O'Neill...!* Herity contemplă misiunea cu ceva mai mult umor — să-l dezbrace verbal pe

O'Donnell de straturile care-l ascundeau, ca pe o ceapă de foile ei uscate sub care se închisese camea dulce și lăcrimoasă.

Părintele Michael ajunsese la drum și acum îl ajuta pe băiat să treacă peste parapetul de piatră. Se opriseră și priveau spre O'Donnell și Herity care urcau spre ei.

Herity ăsta e un individ rău, gândi părintele Michael. Trăia la granița blasfemiei la fiecare secundă, încercând mereu să găsească slăbiciuni la cei din jurul lui. Ceva în interiorul lui Herity, ceva viciat și crud, iubea durerea. Americanul nu ar fi în siguranță singur cu Herity. Puterea din Dublin fusese înțeleaptă când hotărâse completarea grupului în acest fel.

O'Donnell ajunse la drum, suflând din greu, după urcuș. Herity, chiar în spatele lui, ezită la capătul parapetului, privind în jos la drumul pe care veniseră.

Tot timpul privește în urmă, Herity ăsta, gândi părintele Michael, *iar în urma lui sunt lucruri negre și rele!*

Părintele se întoarse ușurel și întâlni privirea americanului care îl învăluise cântăritoare. Ar putea fi acesta cu adevărat Nebunul? Avea un aer ciudat, asta era sigur. Ei bine, puterea de la Dublin lăsase să se înțeleagă clar că la această întrebare Herity trebuia să răspundă și nu el. Cei de acolo spuseseră că el, părintele Michael, trebuia doar să se asigure că Herity nu-i va face nici un rău lui O'Donnell. Iar părintele Michael nu întrebase: "De ce tocmai eu?" Știa.

Pentru că Herity mi-a salvat viața. Suntem legați unul de altul, Herity și cu mine, legați prin legământul rușinii. Puterea din Dublin știe ce s-a întâmplat la Maynooth.

Aranjându-și rucsacul pe spate, părintele Michael o porni în lungul drumului spre nord. Îi auzea pe O'Donnell și pe Herity înapoia lui. Băiatul se grăbise să se alăture preotului, ca și cum ar fi căutat protecție lângă el.

E viața ta, băiete, gândi părintele, *și-ți doresc să ți-o duci în bucurie. Dar tare aș vrea să poți vorbi!*

Deodată Herity se puse pe cântat — "The Wearing of the Green" — "Să-ți fie steagul verde strai". Ecoul cuvintelor răsuna în toată valea.

Herity avea o voce frumoasă, remarcă părintele, dar alegerea tocmai a acestui cântec pentru ocazia de față... Părintele scutură din cap descumpănit.

Nu există adevăr pe lume de care să-mi fie frică că va fi scos la lumină.

— Thomas Jefferson

Fintan Craig Doheny se găsise mai bine de cinci minute într-o discuție între patru ochi cu Kevin O'Donnell, înainte să-și dea seama că era în joc însăși viața lui. Doheny știuse dintotdeauna că O'Donnell era un ucigaș, dar socotise că nevoia de experiență medicală pe care o reprezenta el, Doheny, constituia o protecție suficientă.

După toate aparențele, însă, nu!

Se întâlniseră, la cererea lui Kevin, într-una din noile celule-birou din Închisoarea Kilmainham. Lui Doheny nu-i plăcea Kilmainhamul. Alegerea ei ca bază centrală de comandă a Dublinului fusese o idee a Finn Sadalului bazată pe "rațiuni istorice". Lui Doheny locul îi repugna. De fiecare dată de câte ori traversa curtea interioară, înconjurată de parapetul ei înalt, protejat de sârmă ghimpată, cu imensul luminator curbat deasupra, nu se putea împiedica să nu se gândească la cei care trăiseră sau muriseră în celulele minuscule aflate de jur împrejur: Robert Emmet, Patrick McCann, Charles Parnell*)...

---

*) Emmet, Robert — patriot irlandez (1778-1803), născut la Dublin. A călătorit mult în Europa, după ce a terminat studiile la Trinity College, pentru a face cunoscute idealurile irlandeze. L-a întâlnit și pe Napoleon. În 1803 a plănuit o insurecție împotriva britanicilor, dar a dat greș. A fost prins, judecat și spânzurat în Dublin în același an.

Parnell, Charles Steward — om politic irlandez, născut la Avendale (1846-1891), șeful rezistenței contra exceselor nobililor englezi și unul dintre apărătorii cei mai energici ai politicii de "home rule" — autonomie locală (n.t.).

Dar Castelul Kilmainham și Spitalul Regal se aflau amândouă la o aruncătură de băț de închisoare și Doheny se văzu nevoit să admită că serviciile spitalicești erau excelente.

Întâlnirea debutase destul de calm atunci când pătrunseseră în celula transformată în birou, puțin după micul dejun. Kevin primise o circulară generală despre activitatea din Laboratorul Killaloe. Când amândoi fură așezați cu doar un birou minuscul și o mică lampă între ei, Kevin spuse:

— Sunt păreri cum că singura noastră speranță este laboratorul.

— Dacă găsim noi primii antidotul, întreaga lume va trebui să ne ceară sprijinul, spuse Doheny.

— Dar laboratorul..., nu mai e cine știe ce speranță, după atâta timp.

— Avem și noi tot atâtea șanse cât au și ei să reușim.

Era de parcă Kevin nici n-ar fi auzit:

— Noi, în Irlanda, suntem obișnuiți cu dezamăgirile. Am ajuns chiar să ne așteptăm la ele. Se lăsă pe spate și privi fix la Doheny. Să izbutim ar fi cu adevărat ceva neașteptat...

— Kevin, asta e o atitudine defetistă. Ți-am mai spus că Adrian Peard este una dintre cele mai strălucite minți din câte am întâlnit în viața mea.

Kevin deschise un sertar al biroului, scoase un mic pistol automat de fabricație belgiană și-l așeză lângă mâna lui dreaptă.

— Mă gândesc deseori la studentul acela în medicină și la femeia lui din rezervor. Mă gândesc la ei cum se strâng în brațe în fiecare noapte, în timp ce noi toți ceilalți mergem la culcare singuri.

Doheny se uită la pistol, simțind un nod rece în stomac. *Ce se întâmplă oare aici? Și ce este toată această vorbărie ipocrită despre tânărul Browder și despre Kate?*

Era un fapt de notorietate generală cum erau tratate femeile care supraviețuiau pe coșciugele plutitoare de către Băieții Plăjii. Și chiar modul în care Kevin și oamenii lui omorâseră deseori străini eșuați pe mal sub scuza pericolului de contaminare. Vânarea acestor "păsări ale țărmului" era considerată un adevărat sport de cei din Finn Sadal. Apoi arderea nefericiților acelora după vechiul ritual celtic — în niște mari coșuri de trestie deasupra flăcărilor! Kevin O'Donnell era un om crud, iar pistolul de pe masă nu putea fi considerat un gest oarecare.

— Ce vrei să spui, Kevin? Ce te roade?

— Mă întreb care va fi ultimul bărbat din Irlanda? Unii cred că pruncul acela din Athlone, salvat viu din burta mamei lui moarte. S-au făcut chiar și pariuri! Eu pe cine să pariez, Fin?

— Habar n-am! Dacă aș fi în locul tău, n-aș paria deloc. Doar știi că mai sunt câteva femei prin jur.

— Alții spun că va fi băiatul acela, învățăcelul preoților din Bantree, continuă Kevin. Și mai e și "țigănușul din Moern"; ăla are deja opt ani, dar se trage dintr-o familie în care mulți au apucat să vadă peste o sută. Tu ce zici de ăsta, ți se pare ceva de capul lui, Fin?

— Pe mine nu mă interesează nimic altceva în afara ciumei. Nouă nu ne stă în față decât o căutare disperată a unei cure. Iar oamenii lui Adrian Peard sunt...

— Deci nu crezi c-ar fi O'Neill acolo, cu Herity și cu preotul?

— Am unele îndoieli. Și chiar dacă ar fi el, cum putem să-l facem să ne ajute să găsim o soluție?

— Oh, există metode, Fin! Există metode!

— O'Neill a fost în zona aceea, între Seattle și Tacoma. Iar după ce cercetătorii au încheiat inspecția casei lui arse, au trecut toată regiunea prin Focul Panicii. Nici nu se știe numărul morților, darămite să mai fie identificate cadavrele.

— Fin, ascultă la mine ce-ți zic! Toată insula asta frumoasă nu-i decât un imens coșciug plutitor. Și am dovezi pentru ceea ce spun.

Pe Doheny îl străbătu o furie așa cum nu mai cunoscuse vreodată. Abia izbuti să se stăpânească și să întrebe:

— Ce dovezi?

— Toate la timpul lor, Fin! Toate la timpul lor...

Doheny vru să se ridice, dar Kevin puse mâna pe pistol.

— Toți morții noștri! spuse Doheny. Nici o inimă adevărată de irlandez n-ar suporta să fi fost totul în zadar!

— Care morți? întrebă Kevin, fără să-și ia mâna de pe pistol. Cei uciși de britanici și cei din Ulster?

— Și aceia. Doheny fixă din privire mâna cu care omul din fața lui acoperea pistolul, și-și dădu brusc seama: *Vrea să mă omoare! De ce?*

— Deci și ei? întrebă Kevin, iar în tonul lui se citea neîncrederea. În ochi îi juca o lumină de nebunie. Privi fix peste birou la Doheny.

E nebun, se gândi Doheny. *E nebun de legat!*

— Nici un mort în numele Irlandei nu poate fi abandonat de noi, cei rămași, spuse Doheny. De aceea și Peard, și eu, și toți oamenii noștri muncim din toate puterile ca să...

— Cu vorbăria asta goală nu explici nimic, dar nimic, Fin! Eu știu de ce a căzut blestemul ăsta pe capul nostru. Pentru că n-am vrut să-l iertăm pe Dermot și pe femeia pe care a furat-o din Ternan O'Ruarc...

— Dumnezeule mare, omule! Doheny scutură din cap. Dar asta s-a întâmplat cu mai bine de opt sute de ani în urmă!

— Ei încă mai bântuie Irlanda, Fin. E blestemul lui Brefney. Nu-și vor găsi pacea, nu vor fi împreună până ce măcar un irlandez nu-i va ierta. Sunt cei doi din rezervor, cei din Killaloe. Dermot și Dervogilla care au revenit la viață! Trebuie să-i iertăm, Fin!

Doheny trase scurt două guri de aer în piept:

— Dacă spui tu, Kevin.

— E așa cum spun eu. Kevin își puse pistolul în poală, mângâindu-l cu o mână. Fiecare frate ucis de britanici trebuie răzbunat, dar Dermot și femeia lui trebuie, în sfârșit, să fie lăsați să odihnească în pace.

— Fără munca pe care o facem Peard și cu mine, nu există nici un viitor pentru Irlanda.

— Ai auzit, Fin, de cârdul de femei fără cap din valea Avoca? Unii spun că le aud vaietele în timpul nopții.

— Și tu crezi una ca asta?

— Prostii! Doar n-au cap, cum pot atunci să se vaiete?

Trebuie să-i joc în strună, se gândi Doheny. *N-ai cum avea o discuție rațională cu un nebun.*

Când văzu că Doheny nu-i răspunde, Kevin continuă:

— Există o nouă "metodă americană" pentru cei care trebuie trimiși să moară aici în Irlanda. Ai auzit de ea, Fin?

Puse din nou pistolul pe birou, fără să ia mâna de pe el.

— N-am auzit.

— Li se dă otravă tuturor celor care refuză să se îmbarce pe vas.

Doheny scutură doar din cap.

— Ți-am ascultat convorbirile telefonice cu Anglia, Fin, spuse Kevin. Ridică pistolul și-l îndreptă spre pieptul lui Doheny.

Doctorului i se uscară gura și gâtul.

— Ai uitat, Fin, că noi nu putem avea încredere niciodată în gali? — niciodată!

— Cei de la Huddersfield ne ajută, spuse Doheny cu o notă de disperare în glas.

— Nu zău? Și tipul acela grozav, mărețul doctor Dudley Wycombe-Finch, ăla nu-i un britanic până una alta?

— Doar știi și tu la fel de bine ca mine că este, dar are unul din cele mai bune laboratoare de cercetări din lume și tocmai au primit o mulțime de noi ajutoare din America.

— Ei, nu că asta e grozav! Avem benzile convorbirilor tale telefonice, Fin. Ai de gând să încerci să negi că ești vinovat de trădare?

Degetul lui Kevin începu să apese trăgaciul pistolului.

Disperat, Doheny spusc:

— Tu care vrei să-i ierți pe Dermot și pe femeia lui și nu vrei să-mi asculți măcar explicațiile!

— Ascult.

— Tot ceea ce ne-a spus Wycombe-Finch a fost apoi testat în laboratorul nostru. Absolut totul a fost dovedit, până la ultimul amănunt. Nu ne-au mințit.

— Am petrecut multe ore ascultând benzile. Accentul ăla de fandosit britanic l-am auzit eu și alte ori, de multe ori și la alții asemenea prietenului tău englez.

— Dar niciodată în condiții ca acestea. Și ei stau cu fundul pe foc ca și noi!

— Tonul ăla cultivat cu atenție din vocile lor cu care vor să te convingă, chiar atunci când cer cele mai iraționale lucruri!

— Nu-ți cer să mă crezi pe cuvânt în ce privește tot ceea ce ne-a dat omul ăsta. Întreabă-l pe Peard!

— Oh, l-am întrebat. Știi care e problema cu accentul ăla al lor, Fin? Chestia e că ajung chiar și ei să creadă în el și nici nu mai dau prea multă atenție cuvintelor pe care le spun.

— Și Peard ce-a spus?

— La fel ca tine, Fin. Dar i-a părut foarte rău că ne-am simțit ofensați. Spunea că nu ați avut nici o intenție rea.

— Doar..., doar nu i-ai făcut nici un rău?

— Oh, nu, nu! E încă acolo la Killaloe, trebăluind cu tuburile lui de experiențe. E destul de inofensiv! Kevin scuturâ cu tristețe din cap. Dar tu, Fin! Tu ești cel care a conspirat cu galii, nu Peard! Kevin ridică pistolul, până ce Doheny ajunse să se uite drept în țeava lui.

— Și după ce mă omori pe mine, ce-ai de gând cu Peard și cu oamenii de la laborator?

— O să-i țin vii și mulțumiți până ce va veni ziua când voi vrea doar pentru mine femeia din rezervor.

Doheny dădu din cap și se hotărî să încerce o minciună disperată:

— Așa ne-am gândit și noi. De aceea ne-am și pregătit să împrăștiem vestea în toată Irlanda.

— Ce veste?

— Vestea despre femeia aceea și despre ceea ce ai tu de gând cu ea. Te vei trezi cu hoarde de oameni gata să-ți smulgă inima din piept cu mâinile goale. N-ai să ai destule gloanțe să-i oprești pe toți.

— Nu-i adevărat! N-ați făcut voi asta! Pistolul coborî puțin.

— Ba am făcut-o, Kevin. Și nu există nimic pe lumea asta care să mai întoarcă lucrurile din drum.

Kevin puse la loc pistolul în poală și-l studie un lung moment pe Doheny:

— Frumos mi-ați mai copt-o!

— Hai, dă-i drumul și împușcă-mă, dacă asta vrei! Dar după ce ai făcut-o, următorul glonte să ți-l tragi ție în cap.

— Ți-ar plăcea asta, nu-i așa, Fin?

— Tot vei muri, dar așa ai de ales — poți muri repede sau încet.

— Să nu te mai prind că vorbești cu britanicii, Fin! E un ordin!

Înfuriat peste capacitatea de a-și măsura vorbele și a judeca consecințele, Doheny zise:

— Ba voi vorbi, să te ia naiba! Și-am să-i sun și pe americani, sau pe ruși, sau pe chinezi! Pe oricine ne poate ajuta, oricine ar fi el!

Doheny își trecu apăsat palma peste buze:

— Și n-ai decât să asculți fiecare vorbuliță pe care o spun la telefon!

Kevin ridică pistolul, apoi îl coborî din nou.

— În ceea ce nu înțelegi, Kevin O'Donnell, să nu te bagi! Decât dacă vrei cu tot dinadinsul să nu reușim să găsim o cură la ciuma asta.

— Dar cum poți să spui așa ceva, Fin? strigă Kevin jignit. Găsiți cura aceea, dacă vreți. E treaba voastră și vă doresc căutare sprâncenată. Dar atunci când o veți găsi, va fi tot atât de mult a mea ca și a voastră. Înțelegi? Kevin puse pistolul în buzunarul hainei.

Doheny se uită fix la omul din fața lui și înțelese că O'Donnell nu vedea în ciumă decât o altă armă pentru el. Când se va vedea cu posibilitatea de vindecare în mână, va vrea, desigur, s-o folosească împotriva oricui aflat în afara Irlandei. Atunci *el* va fi Nebunul, iar lumea întreagă îi va folosi *lui* de țintă.

— Ai fi și tu în stare să răspândești această nebunie în lume! șopti Doheny.

— Vor fi din nou regi în Irlanda, spuse O'Donnell. Acum întoarce-te la laboratorul tău și mulțumește-i lui Kevin O'Donnell fiindcă ți-a cruțat viața.

Doheny se ridică, clătinându-se, și părăsi celula, ezitând în prag, așteptându-se la fiecare pas făcut să primească un glonte în spate. Doar atunci când ajunse în curtea exterioară, iar gărzile lui Kevin îi deschiseră porțile, știu că fusese într-adevăr cruțat. Strada Inchicore arăta aiuritor, ca-ntr-un coșmar, mult prea obișnuită, străbătută chiar de un trafic auto. Doheny făcu dreapta și, odată ajuns în afara razei vizuale descrise de poartă, se sprijini de vechiul zid al Închisorii Kilmainham. Își simțea picioarele moi, de parcă mușchii i-ar fi fost jupuiți de pe ele, lăsând în urmă doar oasele și carnea slabă.

Ce se putea face în privința lui Kevin O'Donnell? Omul era la fel de nebun ca bietul O'Neill. Doheny simțea pentru Kevin mai mult milă, dar ceva trebuia să se întreprindă. Nu exista nici o posibilitate de a te sustrage acestei nevoi. Doheny privi în sus, pe lângă coroana plină de frunze a unui copac, la cerul pătat de fragmente de azur.

— Irlanda, Irlanda, șopti el. La ce-au ajuns fiii tăi!

Îl înțelegea bine pe Kevin — toată acea luptă și chiar simpla existență de zi cu zi, având mereu moartea în coaste. Lucrul acesta făcea să existe în fiece irlandez un foc latent. Prea durase mult, prea multe generații suferiseră, încât flacăra nestinsă, mocnită, devenise un partener de trai cu drepturi depline în psihicul irlandez. Era fixată acolo cu banda adezivă a oprimării, a foamei, păstrată vie în fiecare nouă generație prin poveștile spuse la gura sobei, noapte de noapte — povești despre cruzimea tiranică a străinilor și suferința agonizantă a strămoșilor. Cutremurătoarele realități ale luptei Irlandei de-a lungul timpului nu fuseseră niciodată uitate de irlandezul obișnuit în vocabularul familiei lui.

Doheny privi spre stânga, acolo unde un grup înarmat al Finn Sadalului ieșea din Kilmainham, fără să acorde nici o atenție omului sprijinit de zidul închisorii.

Iată, focul va fi din nou ațâțat, gândi Doheny.

Trecutul Irlandei era un tăciune mocnit, mereu gata să irumpă în flăcări. Tristețea, durerea puteau să se transforme într-o secundă doar într-un Făt-Frumos cuprins de amoc, care se lasă pradă nebuniei lui. Nebunia — ura pentru englezi — aici era nodul existenței lor. Fiece irlandez jura la rândul lui răzbunarea a o mie de ani de cruzime. Totul era săpat adânc în sufletul irlandez.

Este izvorul pasiunii noastre, imaginea neagră din spatele fiecărei fapte glorioase. Iar obiectul urii noastre s-a aflat întotdeauna la doar șaizeci de mile depărtare, peste Marea Irlandei.

Oh, Kevin era ușor de înțeles, dar s-ar putea să fie greu de oprit.

Doheny se desprinse de zidul rece al închisorii Kilmainham. Sudoarea îi înghețase pe trup. Se întoarse și o porni spre Spitalul Regal.

Trebuie să-l sun pe Adrian imediat.

Păcatul originar? Ahhh, Părinte Michael, ce întrebare bună este asta pentru mine, care mă pricep atât de bine! Păcatul originar este acela de a te fi născut irlandez. Iar acest lucru este prea destul ca păcat pentru orice dumnezeu!

— Joseph Herity

Kate O'Gara stătea la micul birou de perete în noua lor locuință și scria în jurnal lucrurile pe care nu i le putea spune lui Stephen. Știa că este un pic după zece jumătate dimineața, fiindcă tocmai îl auzise pe Moone Colum și Hugh Stiles intrând în gardă, afară, în curtea castelului care, presupunea fata, trebuie să fi fost complet zidită și cu acoperișul aproape gata de acum. Lumina zilei era mult mai mică decât atunci când fuseseră mutați aici.

Scrise în jurnal: "Adrian Peard nu-mi e deloc simpatic. Prea îi place să uzeze de autoritatea pe care o are".

Dacă era să fie cinstită cu ea însăși, fata știa de ce Stephen îl admiră atât de mult pe Peard. Nu i se putea contesta excepționala calitate, capacitatea științifică, dar doctorul cerea ca acestea să-i fie recunoscute la fiecare pas. Ceva lipsea la el, gândi fata. Peard nu reușea să transmită celorlalți încrederea solidă și sănătoasă proprie lui Stephen.

Sunt nerecunoscătoare, asta e!

Tot ceea ce se făcea aici era parte a unui proiect general care își propusese să țină la distanță molima de o singură femeie — *ea*. Nimic nu fusese cruțat, așa o asiguraseră, pentru a o face pe ea să se simtă bine în această izolare prelungită la nesfârșit. La numai unsprezece zile după ce Stephen a băgat-o aproape cu forța în rezervorul de presiune, un grup mare de bărbați au venit cu un camion, cu o macara și cu alte mașinării. Până la căderea nopții erau gata să mute întregul rezervor în care erau ea și Stephen ca două boabe de mazăre jucând într-o cratiță goală. De jur

împrejur era plin de soldați, vehicule blindate, motociclete și mitraliere. Pompele de aer și un mare generator diesel au fost puse, împreună cu rezervorul, în camion. Zgomotul făcut de ele, atât de aproape unele de altele, a speriat-o și fata s-a agățat de Stephen:

— Și dacă se sparge rezervorul?

— E din oțel și foarte rezistent, iubito!

Cu urechea lipită de pieptul lui, auzi bătăile regulate ale inimii și vocea lui cum sună grav undeva înăuntru. Acest lucru, mai mult decât cuvintele în sine, o făcură să se calmeze.

Aruncase o dată o privire furișă pe hubloul rezervorului și văzuse luminile unui oraș arzând departe în noapte, peste câmpuri. Pe când treceau printr-o vale, zări flăcări pe un deal la mare distanță. Rafale lungi de mitralieră opriseră convoiul lângă un pod sub care curgea o apă neagră în lumina palidă a stelelor. Se ghemui în brațele lui Stephen până ce camionul se puse iarăși în mișcare.

Într-un sfârșit, ajunseră în curtea aceasta, luminată de lămpi puternice, plasate la înălțime pe zidul înconjurător. Prin hublouri, Kate zări grămezi de cărămizi, pietre și movile de saci de ciment. Mai văzu albastrul rece al unor plăci metalice și oameni lucrând cu aparate de sudură deasupra lor.

— Ne construiesc o locuință mai mare, iubito, îi explică Stephen. Dispozitivul de alimentare cu aer al acestui rezervor împreună cu zona de acces va fi montat la celălalt rezervor.

— Și va fi sigur?

Nu te puteai îndoi de adevăratul izvor al neliniștii ei. Poveștile cu femeile moarte — la radio și apoi repovestite de cei din afară — o umpluseră de groază.

— Adrian va steriliza locul cu tot ce este în interior, o asigură Stephen.

Și cu toate acestea, fata trecu cu reținere prin dispozitivul de accces din vechiul rezervor către celelalte camere ce fuseseră construite pentru ei. Stephen o obligă să remarce că noua lor locuință avea instalat un televizor și o cămăruță separată pentru toaletă, ba chiar și o baie.

Pentru Kate, problema toaletei fusese cea mai neplăcută fațetă a vieții lor în vechiul rezervor, care era mult mai mic. Cu tot antrenamentul ei de asistentă medicală și în ciuda faptului că înțelegea perfect care sunt funcțiile corpului uman... Rezervorul nu avea decât un vas care acționa sub presiune și care se găsea într-un colț chiar în fața unui hublou. Produsele eliminate treceau printr-un tub într-un vas steril ce fusese

inițial proiectat să rețină specimene pentru analizele medicale ulterioare. Fata îi cerea insistent lui Stephen să se întoarcă cu spatele în timp ce ea folosea această *facilitate*, dar oricine dorea putea privi de afară..., deși trebuia să recunoască că nu zărise niciodată vreo figură în gemuletul hubloului în timp ce ea se găsea pe blestemata aceea de toaletă.

Dar era și mirosul. Nu trecuse mai mult de o zi și spațiul acela închis căpătă duhoarea unei latrine publice.

Mâncarea conservată era o altă nemulțumire a ei.

— Conserve reci!

Aceste două cuvinte pronunțate cu repulsie începuseră să-i zgârie nervii lui Stephen. Și ea știa asta, dar nu se putea împiedica să le pronunțe iar și iar.

Și apa în sticle sterile! Nu avea nici un gust.

Noua locuință avea pereții verticali și un tavan plat din oțel. Era chiar și un linoleum maron cu alb pe jos și două ochiuri electrice lângă o chiuvetă sub presiune. Nici nu se putea compara cu bucătăria elegantă din cabana lui Peard, dar cel puțin așa mâncarea putea fi încălzită. Bineînțeles, continua să vină în conserve și apa, apa aceea fără gust, în sticle sterile. Deși acum mai primeau din când în când câte o sticlă de bere Guinness, dacă aceasta fusese îmbuteliată înaintea izbucnirii molimei.

Continuau să doarmă în vechiul rezervor, dar pe o saltea mare ce fusese lăsată după sterilizare în noua încăpere. Salteaua se cam lăsase în mijloc din cauza curburii din podeaua rezervorului, în ciuda faptului că o puseseră pe o foaie mare de placaj susținută la mijloc de niște bucăți de lemn. Dar tocmai aceste bucăți de lemn aveau tendința supărătoare să se miște și să facă zgomote lovindu-se de metalul podelei în timp ce ea și Stephen făceau dragoste.

— Suntem ca niște animale într-o grădină zoologică, se plânse ea, gândindu-se la bărbații de afară care auzeau fără îndoială totul.

— Da, dar ești vie, Kate!

Iar ea nu putea explica de ce tocmai acest lucru o înspăimânta atât, când ar fi trebuit să o facă să se simtă și mai în siguranță.

Sunt vie.

Veşti groaznice veneau de afară, unele care le parveneau acum prin televizor. Existența acelor vești o făcea să se simtă și mai îngrijorată, fragilă și la cheremul unei sorți crude și cinice.

În jurnal desenase o hartă rudimentară și urmărea pe ea drumul inexorabil și rapid al efectelor molimei — Bretania, Africa de nord, Sicilia, vârful cizmei Italiei, apoi chiar Roma, citadela propriei ei credințe. Pe harta desenată de ea șterse fiecare nou loc atins de molimă cu cerneală și de fiecare dată când făcea asta se simțea de parcă ar fi ras de pe fața lumii aceste regiuni. Locurile lovite de molimă erau ca petele albe pe niște hărți vechi — Terra Incognita. Vor trebui redescoperite într-o bună zi... dacă va mai supraviețui cineva să o facă.

Știa că nu este singura femeie din Irlanda rămasă în viață. Afară se vorbea și ea putea auzi discuțiile, iar atunci când punea întrebări i se răspundea la ele. Existau femei izolate în minele părăsite de lângă Mountmellick și altele lângă Castleblayney. Se spunea că ar mai exista lângă Cloumel un grup de fete într-un mare conac, înconjurat de pământuri, proprietatea unui țicnit pe numele de Brann McCrae. Zvonuri, dar și mărturii, vorbeau de grupulețe răzlețe pe tot întinsul țării, iar fiecare asemenea grup era protejat de bărbați disperați.

Cu toate acestea situația ei era unică.

Peard, în modul lui rece și impersonal, făcuse în așa fel ca ea să poată auzi aceste lucruri trăgând cu urechea la o discuție pe care o avusese cu Stephen despre situația lor.

— Majoritatea celorlalte femei vor pieri cu siguranță, deoarece bărbații lor se contaminează automat în momentul în care caută de mâncare.

Kate privea afară la Peard prin hublou în timp ce acesta vorbea cu Stephen la telefon. Peard, un omuleț dinamic, ce nu măsura mai mult de un metru și jumătate înălțime, păstra mereu pe figură o expresie cinică, zeflemitoare și acră. Avea ochi de un albastru glacial și o gură cu buze subțiri, pe care Kate nu o văzuse niciodată zâmbind măcar. Părul blond ca paiul era tuns perie sau uneori complet ras, asemenea multor altor bărbați pe care fata îi putea zări prin hublou. Peard avea fața bronzată și fruntea veșnic încruntată.

— Și nu putem face nimic pentru femeile alea? întrebase Stephen.

— Le distribuim hrană sterilizată, dar bărbații lor sunt plini de suspiciune și nu acceptă din partea noastră nici un sfat medical, nimic. Ne-am gândit să luăm pe câteva dintre ele cu forța, dar acest lucru ar fi fatal tocmai pentru femei. E mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt și să sperăm...

— Și ce se întâmplă cu femeile care sunt trimise înapoi de peste ocean?

— Nu multe ajung aici vii, iar cele care ajung... Trăsăturile lui Peard se aspriră și deveniră impenetrabile... am încercat să izolăm pe unele dintre ele, dar fără rezultat. Iar Băieții Plăjii controlează toată zona de coastă și nu sunt deloc cooperanți. Trebuie să ne supunem sau să riscăm un război civil..., pe care, de altfel, s-ar putea chiar să-l și avem curând, deși Fin spune... Peard dădu tăcut din cap, fără să dezvăluie ceea ce spusese Fin.

Fin, gândi Kate, trebuie să fie Fintan Doheny, omul puterii din marile consilii.

— Dar în Anglia? vocea lui Stephen suna zdrobită, fără speranță.

— E mai rău ca aici, așa se spune. Nu se știe din ce motiv molima se răspândește mai repede acolo. Cei din Țara Galilor spun că au și ei câteva femei într-o mină de cărbuni, dar problema hranei e groaznică, ca și cea a apei... Niște scoțieni au izolat treizeci și două de femei în Castelul Stirling, dar în Edinburgh au izbucnit dezordini de stradă și mulțimea a înnebunit. Ultimele vești ar fi că cei de la castel mor de foame, iar un nebun de fanatic religios stă la porți cu un grup de indivizi în stare de isterie.

— Dar trebuie să găsim o rezolvare la această molimă, înainte să moară toate femeile, protestă Stephen.

— La asta lucrăm cu toții, fii sigur!

Cuvintele lui Peard, pronunțate în maniera lui rece și impersonală, nu oferiseră fetei nici un pic de îmbărbătare.

Începu să plângă cu hohote adânci și grele. Biata ei mamă moartă! Și nici măcar o înmormântare cumsecade, un preot să se roage la capul ei. Toate femeile din Cork moarte cu excepția ei! Iar ea, ce era ea aici în colivia asta de oțel? Un cobai? Putea deslusi bine acest lucru din cuvintele lui Peard, din maniera lui de a pune problema. Doctorul Peard se gândea la ea ca la un *subiect de testare* aflat la îndemână.

Îi era dor să stea de vorbă cu Maggie, dor de o prietenă pe care s-o înțeleagă și cu care să vorbească aceeași limbă, limba preocupărilor și a îngrijorărilor lor comune. Dar Maggie pierise împreună cu celelalte femei.

Atunci când o auzi pe ea plângând, Stephen întrerupse convorbirea lui cu Peard. Brațele lui în jurul ei o ajutau puțin, dar hohotele se opriră

numai atunci când obosi și, pierdută în deznădejdea ei, nu le mai văzu nici lor rostul.

— Vreau să ne cununăm, șopti ea în cele din urmă.

— Știu, iubito. Le-am cerut să aducă un preot. Își dau toată silința.

Așezată la micul birou lipit de peretele de oțel, Katie scrisese în jurnalul ei: "Când oare vor aduce un preot? Au trecut cincisprezece zile de când Stephen le-a cerut asta."

Îi auzea pe Moone Colum și Hugh Stiles certându-se în spatele peretelui de oțel. O ciudățenie acustică făcea ca biroul să fie punctul focal de unde se puteau auzi perfect convorbirile din exterior. Deseori stătea acolo să-i asculte. Îi plăcea bătrânul Moone în ciuda atitudinii lui blasfemitoare la adresa bisericii. Dar între el și Hugh se prelungea o ceartă despre religie, care începuse s-o plictisească. Iar vorbeau despre asta, observă ea.

— S-a răsturnat ordinea, balanța între morți și nașteri, asta e! spuse Moone.

Din spatele ei se auzi cum Stephen întoarce pagina unei cărți și șoptește:

— Iar începe Moone.

Deci și el îi auzea. Fata își puse brațele pe birou și capul pe braț, rugându-se lui Dumnezeu ca cei doi să se ducă să se certe în altă parte.

Dar Moone iar o luase razna și vocea lui căpătase tonul acela zgâriat și supărat, pe care Kate ajunsese să-l recunoască de acum.

— Asta încheie procesul început de Biserica Catolică!

— Măi, dar tu ești prost? întrebă Hugh. Nașterea, moartea, cum se poate răsturna o astfel de ordine?

— Adică poți tu să mă contrazici, Hugh, cum că treaba cu adusul copiilor pe lume făcea parte dintr-un ciclu, era un segment al unei reîntoarceri fără sfârșit?

— Vorbești de parcă ai fi un păgân de indian, protestă Hugh. Acum, cine știe? ai să ai pretenția că ești spiritul lui Moise întors pe pământ să...

— Eu vorbeam doar despre ciclul nașterii și al morții, idiotule!

Stephen veni în spatele lui Kate și-i puse o mână pe umăr:

— Cei de afară știu că ești însărcinată.

Fără să ridice capul, fata spuse:

— Fă ceva, spune-le să aducă un preot.

— Am să le cer din nou. Îi mângâie părul. Să nu-ți tai părul, Kate! E frumos când e așa de lung.

Auzind zgomote și mișcare afară, Kate ridică capul și și-l sprijini pe mână. Îl auzi pe Peard dând ordin cuiva să pregătească mica trapă de la intrare.

Stephen merse la interfon și-l deschise:

— Ce s-a întâmplat, Adrian?

— Vă trimit un pistol, Stephen. Îl sterilizăm chiar acum.

— Un pistol? În numele cerului, dar de ce?

— Fin mi-a cerut să fac asta, în caz că cineva încearcă să pătrundă înăuntru la voi.

— Dar cine ar vrea să facă așa ceva?

— Nu-i vom lăsa noi! Era vocea lui Moone Colum.

— E doar o măsură de prevedere, o precauție, Stephen, spuse Peard. Dar ține-l la îndemână.

Minte, se gândi Stephen. Cu toate acestea știa că în cazul în care ar fi continuat cu întrebările, ar fi îngrijorat-o pe Kate. Fata se uita în sus la el și în ochi i se citea frica.

— Ei bine, dacă așa spune Fin, așa o să facem, spuse Stephen, deși eu cred că e o prostie, cu oameni ca Moone și Hugh afară care să ne apere.

Gura lui Kate se deschise într-o întrebare tăcută.

Stephen aprobă din cap.

— Când aveți de gând să ne aduceți preotul ăla?

— Ne dăm toată silința. Au fost atât de mulți uciși la Maynooth, iar acum trebuie să găsim unul care să fie de acord să vină aici și în care să avem încredere că o să-și țină gura.

— Ce vrei să spui prin *să avem încredere?* întrebă Kate.

— Se întâmplă lucruri ciudate în lumea noastră, Kate. Era atât de condescendent, dar ea se simțea atât de neajutorată aici înăuntru, atât de dependentă de bunăvoința fiecărei persoane din afară. Și se întâmplau lucruri atât de oribile!

— Mulțumesc, spuse ea.

Stephen și Peard începură să vorbească despre ea ca despre un oarecare pacient, apoi Peard spuse că va aduce un obstetrician să-l pună pe Stephen în temă. Kate încercă să nu-i mai asculte. Nu-i plăcea să se discute despre ea ca despre o bucată de carne neînsuflețită. Cu toate acestea, era conștientă de faptul că Stephen fusese acela care dorise foarte mult această punere în temă. Era și ăsta un fel de a dovedi grija lui iubitoare pentru ea și, cel puțin din punctul acesta de vedere, fata îi era recunoscătoare.

După ce isprăviră de vorbit, Peard plecă, dar lăsă deschis butonul interfonului și acum ea îi putea auzi perfect pe Moone și Hugh prin difuzor. Vorbeau despre eforturile de a menține o pretenție de normalitate în țară.

— Se vorbește că se vor repune în folosință canalele, spuse Hugh. Mă întreb de ce? Ce să transporte pe ele? De la cine să ia marfa și cui s-o ducă?

Moone fu de acord cu el.

— Nu e nici un viitor în fața noastră, Hugh!

Kate își puse palmele peste urechi.

Nici un viitor în fața noastră!

Cu greu trecea o zi fără ca cineva de afară să folosească aceste cuvinte oribile... *Nici un viitor...*

Mâinile îi coborâră pe abdomen, pe care începuse să-l simtă cum crește, plin de o nouă viață și încercă să pipăie prezența aceea materială din interior.

— Trebuie să avem un viitor, șopti ea.

Dar Stephen se întorsese deja la cărțile lui de medicină și nu o mai auzi.

Şi nici o ţară de pe lume în deznădejde n-o întrece...
Bărbaţi, femei sunt spânzuraţi doar pentru verdele
din straie —,
Dar fiindcă Anglia-şi impune culoarea-i roşie şi rece,
E sigur c-ai Irlandei fii în veci nu vor uita de sângele
şiroaie.
Dion Boucicault
"Să-ţi fie steagul verde strai"

La nici o oră după întâlnirea de pe malul lacului, drumul de-a lungul căruia mergeau John şi însoţitorii lui începu să urce spre o trecătoare deschisă în culmea unui deal. Era linişte şi asfaltul era fierbinte, cu soarele jucând aurit în frunzişul copacilor de-o parte şi de alta a drumului şi reflectându-se scânteietor în mineralele stâncilor ce-l străjuiau.

Herity privea cele trei siluete din faţa lui, gândindu-se cât de uşor i-ar fi să-i elimine pe toţi chiar acolo — o simplă rafală scurtă trasă cu pistolul mitralieră din rucsacul lui. Cineva, însă, ar auzi... Iar oamenii lui Kevin ar găsi imediat cadavrele. Fiul ăla de căţea vrăjitoare, Kevin! Dintre toţi bărbaţii Irlandei Kevin era poate cel mai periculos — îţi dădea fiori pe şira spinării. Nu puteai niciodată şti ce avea să facă în momentul următor. Cei trei din faţa lui, ăia erau rătăcitori prin vocaţie, chiar şi americanul. Nici un loc sub soare nu i-ar păstra pentru mult timp. Nu semănau cu adormiţii din coşciugele plutitoare, care-şi aşteptau resemnaţi moartea. Cu toate acestea, americanul s-ar putea să ştie ce e aceea să urăşti din rărunchi. Ochii lui erau din oţel curat. Iar preotul putea uşor deveni un băutor înrăit — un "omoară sticla" adevărat. Noroc că băiatul îşi ţinea clanţa închisă. Altfel ar fi fost cu siguranţă un plod plângăcios. Doamne apără-ne de jelitori, de cântăreţii de psalmi religioşi şi de patrioţii de profesie!

Lui John, care aruncă o ocheadă înapoi la Herity, îi trecu prin cap că cei trei sunt o adunătură ciudată și tăcută: un băieţandru care nu voia să vorbească, un preot care lua decizii fără să le discute cu nimeni și Herity, cel din spate — un om periculos, cufundat într-o singurătate morocănoasă, din care numai ochii lui întunecaţi mai priveau ocazional scena din jur. Ceva la acest Herity îl neliniștea pe O'Neill - Cel din Interior și asta aducea cu sine trecerea supărătoare prin faţa lui John a unor nedorite scânteieri de alte amintiri, lucruri de care era mai bine să nu-ţi aduci aminte, de teama că ele ar putea trezi ţipătul. Se uită la preot pentru a-și lua gândul de la altele și zări în ochii lui nemișcaţi o privire sălbatică. John fu primul care rupse legătura dintre privirile lor înnodate, înfrângându-și un val copleșitor de furie îndreptată împotriva preotului, a acestui Flannery. Era ușor să recunoști categoria de oameni din care făcea parte părintele — unul dintre cei care descoperiseră devreme în viaţă violenţa și puterea într-o credinţă absolut arogantă. Da, da, acesta era Flannery. Își înfășurase credinţa în jurul lui, o îmbrăcase ca pe o armură și acum..., acum armura fusese străpunsă.

John privi din nou la preot și-l surprinse uitându-se la Herity.

De acolo să nu aștepţi nici un ajutor, popo!

Era ușor de ghicit ceea ce încerca Flannery — lupta în mod disperat să cârpească găurile din armură. Viaţa i se scurgea afară prin ele și el încerca să se agaţe de vechea lui aroganţă, străduindu-se să așeze la locurile lor de demult bucăţelele, să reîntregească armura în spatele căreia putea sta neatins de lumea din afară, în timp ce ceilalţi trebuiau să danseze cum le cânta el. Preotul era ca o virgină compromisă și în jurul lui plutea o miasmă fugară de murdar, de sordid.

John privi în jos spre băiat. Unde-i era mama? Probabil moartă. Tot atât de moartă ca Mary și gemenii.

Părintele Michael, văzându-l pe John cum se uită la copil, îl întrebă:

— Cum ai ajuns în Irlanda, domnule O'Donnell?

Fu ca și cum simpla pronunţie a numelui îl readuse la sine, restabilind pretenţia de cumsecădenie, despre care știa că va funcţiona de minune în situaţia dată.

— Spune-mi John, părinte.

— John este un nume bun, frumos, spuse părintele Michael.

John îl auzi pe Herity în spate cum grăbește pasul ca să-i ajungă din urmă.

— Am venit în Irlanda..., începu John, ei bine, e o poveste lungă.

— Avem tot timpul din lume, spuse Herity din dreapta lui John.

Acum mergeau toți patru unul lângă altul pe drumul care începuse să urce.

John se gândi o clipă, apoi își începu povestea din momentul în care șalupa vasului de război îl lăsese în golf, la Kinsale.

— Te-au dezbrăcat de toate hainele și te-au lăsat să mori în plin drum? întrebă părintele Michael. Ahh! Băieții Plăjii — oameni violenți și plini de furie. Nu știu ce-i aia să aprecieze bunătatea omului!

— Dar l-au lăsat în viață, spuse Herity.

— Oamenii ăștia fac comerț cu nefericirea noastră, spuse părintele.

John simți cum tonul ușor mieros al lui Flannery îl zgârie pe nervi. Spuse:

— Cei de pe vasele de război vin în Kinsale în mod regulat?

— Doar trimit spre țărm alimente și armament în bărci fără om la bord, pe care mai apoi le scufundă. Băieții Plăjii în schimb păzesc coasta, împiedicând pe oricine ar vrea să plece.

— Și ce altceva ai vrea dumneata să facă? întrebă Herity. Ai fi de acord să exporte nebunia asta și în alte țări? Și când te gândești că ești un om al bisericii!

— Nu asta am vrut să spun, Joseph Herity, și tu știi foarte bine asta.

— Deci nu crezi că țărmul nostru ar trebui păzit?

— Știu că-l păzesc, dar eu n-aș culege plăcere din treaba asta. Și aș întâmpina pe cei cum este domnul O'Donnell cu o primire mai omenoasă decât cea pe care a descris-o dânsul. Părintele scutură cu tristețe din cap: Să ajungă IRA până aici!

— Ce-ai spus? întrebă John și simți cum bătăile inimii se fac mai repezi. Își simțea fața caldă și roșie.

Părintele spuse:

— Finn Sadalul și Băieții Plăjii sunt în cea mai mare parte oameni din IRA. Uneori mă întreb dacă nu cumva au făcut întotdeauna comerț cu nefericirile noastre!

— Să știi că unii te-ar ucide pentru vorbele astea și chiar pentru mai puțin, spuse Herity.

— Și te afli și dumneata printre ei, domnule Herity? Părintele se uită iscoditor la Herity.

— Ei, acum, părinte, spuse Herity, iar tonul vocii lui era moale și împăciuitor. Voiam doar să-ți atrag atenția. Păzește-ți limba, omule, zău așa!

Băiatul, care privise de la un vorbitor la altul pe tot timpul discuției cu o față lipsită de expresie, sări brusc la marginea drumului. Culese de jos o piatră și o aruncă printre copaci, în jos, spre lac. Un nor de ciori se ridică din frunzișul ce înghițise piatra. Țipetele ascuțite ale păsărilor umplură aerul și spirala neagră de trupuri se undui spre sud peste lac.

— Iată Irlanda! spuse părintele Michael. Țipete și vaiete când suntem deranjați, apoi ne luăm tălpășița spre alte meleaguri și așteptăm acolo o altă nenorocire să ne lovească.

— Dar nu există nici un guvern? întrebă John.

— Oh, ba da, nu ne lipsește nimic, le avem pe toate, toate instituțiile, dar adevărata putere este în mâna armatei și asta se cheamă că suntem înrobiți armelor.

Băiatul se întoarse lângă părintele Michael, unde își reluă locul, mergând mai departe de parcă niciodată nu și-ar fi părăsit poziția. Avea un chip lipsit de expresie. John se întrebă dacă nu cumva o fi surd..., dar nu. Răspundea și se supunea unor ordine verbale.

— Mi-e teamă că întotdeauna am fost conduși de arme, continuă părintele. Nimic nu s-a schimbat de fapt!

— Și Băieții Plăjii fac și ei parte din guvern? întrebă John. O'Neill - Cel din Interior aștepta acest răspuns.

— Băieții Plăjii au arme, spuse părintele Michael. Și-n plus își au oamenii lor în instituțiile supreme.

— Oh, unele lucruri s-au schimbat, popo, spuse Herity. S-au schimbat chiar foarte tare.

— Așa e, sunt și eu de acord cu asta, spuse preotul. Ne-am întors la vremurile feudale. Și, dacă poți să mă înțelegi, totul este absolut fără rost.

— Dar popa ăsta al nostru e un poet! exclamă Herity.

John privi în sus, spre cer. În jurul lor se întuneca repede. Văzu norii alergând dinspre vest, o hoardă întreagă de nori, prevestitori de ploaie.

— Nu e democrație, spuse preotul. E posibil să nu fi fost niciodată. Democrația e o piatră prețioasă pe care omul încearcă mereu s-o fure atunci când rămâne nepăzită.

— Dar avem un guvern unic la Dublin, pentru toată Irlanda, spuse Herity. Ia spune, părinte Michael, nu asta ne-am dorit dintotdeauna? Își întoarse fața, pe care se lățise un zâmbet șiret, spre preot.

— Veșnica hărțuială și invidie, spuse părintele Michael. Tot despărțiți și divizați suntem!

— Nu asculta ce spune, domnule O'Donnell. Nu-i decât un preot bătrân şi nebun.

Băiatul privi urât spre Herity, dar numai John remarcă asta.

— E un vechi obicei de-al nostru, continuă părintele Michael, o părticică din nebunia galică originară. Singuri ne dezbinăm pentru ca alţii să vină să ne cucerească. Vikingii ne-au găsit uşor, fiindcă noi eram prea ocupaţi în a ne bate între noi. Măcar o dată să ne fi unit împotriva oamenilor nordului — fie ei negri sau albi — şi i-am fi aruncat pe toţi în mare. Privi spre Herity. Şi atunci n-ar mai fi existat nici picior de irlandez blond!

Herity îi aruncă o privire urâtă, înţelegând aluzia la propria lui descendenţă.

— Oamenii nordului şi-au amestecat sângele cu al nostru, continuă preotul, privind spre smocurile blonde de păr care se iţeau de sub căciula verde a lui Herity. Una din cele mai mari calamităţi ale istoriei — amestecul dintre războinicii scandinavi şi irlandezi! Am devenit ucigaşii propriei noastre naţii — gata să ne lăsăm pradă morţii în numele oricărei cauze...

John privi spre Herity şi fu surprins să vadă cât de multă furie se citea pe faţa lui. Pumnii omului se strângeau şi se desfăceau de parcă acesta nu dorea altceva decât să-l sugrume pe preot.

Dar preotul păru că nu remarcă asta şi spuse:

— A fost un amestec rău în toate privinţele. A distrus rădăcinile societăţii democratice irlandeze şi în acelaşi timp a degradat ceea ce era cea mai frumoasă trăsătură a nordicilor — sentimentul camaraderiei.

— Ţine-ţi gura, preot nebun! izbucni Herity.

Dar părintele Michael zâmbi doar şi continuă:

— Ai să remarci, domnule O'Donnell, că cei apăruţi din acest amestec n-au păstrat decât o loialitate lacomă faţă de ei înşişi şi tendinţa de neînfrânat de a culege avantaje din orice pentru gloria proprie.

— Încă n-ai terminat, popo? întrebă Herity, abia stăpânindu-şi vocea.

— Nu, n-am terminat încă. Eram tocmai pe punctul să subliniez faptul că între noi şi vechii englezi erau legături ancestrale, mai ales că ei erau aşezaţi acolo, peste ape, în inima vechilor briţi. Vikingii au secerat şi aceste legături. Şi dacă e să privim lucrurile cum se cuvine, domnule O'Donnell, noi ne-am făcut-o cu mâna noastră, refuzând să ne unim şi lăsându-i, astfel, pe vikingi să ne cucerească.

Herity nu se mai putu abține, sări un pas în față, se întoarse pe călcâie și izbi cu pumnul în fața părintelui Michael. Preotul căzu peste băiat și amândoi se rostogoliră în praful drumului.

Băiatul, cu pumnii strânși, încercă să sară de acolo de unde se afla și se vedea clar că l-ar fi atacat pe Herity, dacă preotul nu l-ar fi reținut.

— Ușurel, băiete, ușurel. Violența nu ne ajută la nimic!

Încet, încet, furia copilului scăzu în intensitate.

Preotul se culese cu greu de pe jos, scuturâ praful de pe straiele lui negre și zâmbi către John, ignorându-l pe Herity, care rămăsese cu pumnii strânși, dar cu o expresie goală, întrebătoare pe figură, ca și cum s-ar fi așteptat la un atac, iar acesta nu venise.

— Iată o lecție practică, care susține tot ceea ce spuneam, domnule O'Donnell. Se întoarse și-l ajută pe băiat să stea bine pe cele două picioare, apoi privi spre Herity. Acum, că ne-ai arătat toată puterea dumitale, domnule Herity, putem să ne continuăm drumul?

Ținându-l pe băiat de mână, părintele Michael îl ocoli pe Herity și porni la drum. Acesta cotea acum spre stânga, urcând agale printre brazii pitici.

John și Herity îi urmară, Herity privind fix la spatele preotului. John avea sentimentul că Herity se considera înfrânt în tot ceea ce se întâmplase.

— Acum, în ceea ce-i privește pe englezi, continuă părintele, de parcă nici n-ar fi existat întrerupere, la radio se spune, domnule O'Donnell, că ei au două parlamente — unul la Dundee pentru scoțieni și altul la Leeds pentru galezii din sud.

— Faptul că știm că sunt loviți și ei de molimă, murmură Herity, și că ei s-au divizat în nord și sud — iată una din puținele bucurii care ne-au mai rămas.

— Și ce se-aude despre Londra? întrebă John.

— Al naibii să fiu! se lumină Herity la față. În Londra încă mai domnește legea gloatei, așa se spune. Așa cum, de altfel, s-ar fi întâmplat și-n Dublin, dacă armata n-ar fi preluat controlul.

— Deci nu există o armată britanică...

— În privința asta, zvonurile sunt cum că bandelor de vandali li s-a permis accesul în Londra, fiindcă nimeni altcineva nu se încumetă să meargă acolo și să facă ordine. Specific britanicilor, eh? ce zici?

— Nici o veste încă din Libia? întrebă John, care găsea amuzant jocul acesta cinic de-a cine e mai puternic dintre preot și Herity.

— Da' cui îi pasă de păgânii ăia? întrebă Herity în loc de răspuns.

— Lui Dumnezeu îi pasă, interveni părintele Michael.

— Lui Dumnezeu îi pasă! îl maimuţări Herity. Ştii, domnule O'Donnell, primele lucruri măturate în Irlanda au fost "legile restrictive" — sistemul de aprobări, consimţământul adulţilor, limitările de viteză, normele de ţinută a îmbrăcămintei în localuri şi spaţii oficiale, interzicerile din zilele de duminică, toate lucrurile de acest fel. Noua lege este una foarte simplă: Dacă-ţi place, fă-o!

Părintele Michael privi înapoi spre Herity şi vorbi plin de revoltă:

— Oamenii ar trebui să se gândească şi la faptul că au un suflet nemuritor de apărat şi să nu cumva să uiţi acest lucru, Joseph Herity!

— *Domnule* Joseph Herity pentru dumneata, popo! Şi, fiindcă veni vorba, nu vrei să-mi arăţi şi mie sufletul acela nemuritor al dumitale, chiar acum? Arată-mi-l, porc papistaş ce eşti! Arată-l!

— Nu mai vreau să aud nici un cuvânt blasfemic măcar, spuse preotul, dar vocea îi era scăzută şi se simţea că fusese adânc lovit.

— Părintele Michael şi-a îndeplinit datoriile de prelat la Maynooth, în ţinutul Kildare, spuse Herity, iar în voce îi tremura o bucurie răutăcioasă. Spune-i domnului O'Donnell ce s-a întâmplat la Maynooth, părinte!

John privi spre preot, dar acesta se întorsese şi mergea înainte, cu capul plecat, rugându-se în şoaptă, iar din rugăciunea lui mormăită nu se puteau desluşi decât câteva cuvinte răzleţe: "Tatăl, ... roagă-te, dă-ne..." Apoi mai tare: "Dumnezeu să ne ajute să ne regăsim fraţii!"

— Fraţii în disperare, spuse Herity. Asta-i singura frăţie pe care o mai avem. Unii o găsesc în alcool, domnule O'Donnell, iar alţii... în altele. Dar e acelaşi lucru până la urmă.

Ajunseseră aproape de trecătoare, în creasta dealului, iar pereţii de stâncă erau acoperiţi cu tufe de mure, cu frunzele pătate de paraziţi. La stânga era o spărtură adâncă şi în spatele stâncilor se putea vedea ruina arsă a unei case de ţară, cu uneltele agricole acum ruginite şi zdrobite rămase afară, în fosta curte. Un stâlp de înaltă tensiune stătea înclinat într-un unghi imposibil peste acoperişul cu tabla bine boţită a unui fost acaret. Totul indica o frenezie a distrugerii, aceeaşi pe care o descoperise John din prima lui zi acolo.

Se opri şi privi înapoi spre drumul pe care veniseră. Văzu lacul printre brazii pitici şi marginile drepte ale unui alt drum, peste apă, departe. Uitându-se spre Herity, care studia şi el drumul din spatele lui, John avu

sentimentul că atât acesta cât și preotul își reţineau nemulţumirea din cauza lui, fiindcă el, John Garrech O'Donnell era un premiu, pe care fiecare dintre cei doi îl dorea doar pentru sine.

Preotul și băiatul nu se opriseră. Herity atinse braţul lui John:

— Hai să ne grăbim.

În vocea lui răsuna teama.

John își alătură paşii repezi omului de lângă el, ridicând încă o dată privirea spre norii ameninţători. În aer plutea miros de cenuşă umedă. Era mai răcoare, iar drumul cotea la dreapta, coborând printre copacii mult mai înalţi din această parte a trecătorii. Herity nu încetini pasul până nu ajunseră lângă părintele Michael și băiat, iar cei patru își continuară mersul din nou umăr la umăr.

Drumul făcea o curbă la stânga, ocolind o stâncă, apoi iar urca un pic și cobora din nou. Existau și nişte porţi, două de fiecare parte a drumului, cu vopseaua albă, ştearsă acum de vreme, acum baricadate de trunchiuri de copaci căzuţi în dezordine. În spatele celei de-a doua baricade, la dreapta, John deslușI un drum de căruţă, pe care crescuseră buruienile și care tăia drept printr-un lan de secară năpădit de ierburi. Exista și o plăcuţă indicatoare stricată ce spânzura de stâlpul porţii și pe care unele litere erau încă lizibile. John încercă să citească: "JF - PA - binecuvântează în mod oficial - Rev. M - PO - ER".

— Ce-a fost aici? întrebă John arătând cu capul.

— Da' cui îi pasă? întrebă Herity. E de mult de domeniul trecutului.

Copaci cu frunza căzătoare își aplecau coroanele peste drum. Cei patru călători ieșiră din umbra lor și ajunseră la două case, aflate una în faţa celeilalte, foarte aproape de drum. Cea de pe partea dreaptă era o ruină arsă și zdrobită, dar cea din stânga părea intactă, cu doar un pic de mușchi crescut pe acoperișul de ţiglă. Din cele două coșuri nu ieșea fum. Era chiar și o uşă care stătea deschisă. O haină atârna de un cui pe partea ei interioară, ca și cum proprietarul tocmai venise de la munca câmpului.

John, simţind apropierea ploii, întrebă:

— N-ar fi bine să ne adăpostim aici?

Se opri și odată cu el se opriră și ceilalţi.

— Ce eşti slab de minte? întrebă părintele Michael cu o voce groasă. Nu simţi? E o casă a morţii.

John adulmecă și simţi, într-adevăr, un miros slab de mortăciune. Privi spre Herity.

— Dar e un adăpost bun, popo, mai ales că vine ploaia, spuse Herity. Se comporta de parcă de intrat n-ar fi vrut să intre fără asentimentul părintelui Michael.

— Pe undeva pe aproape sunt morți neîngropați, spuse părintele Michael. Poate... sinucigași. Privi în sus, spre drumul ce se deschidea în fața lui, apoi ochii îi căzură pe un petic de pimpinea galbenă răsărită până în zidul casei. Mai departe trebuie să fie un oraș și vom găsi acolo adăpost.

— Orașele nu mai sunt atât de sigure în zilele noastre, spuse Herity. Eu mă gândeam s-o luăm pe drmul care urcă și să evităm orașul.

John auzi chemările scurte și ascuțite ale ciorilor în copacii de peste drum, iar acum că se opriseră din mers, aerul se răcise considerabil.

— E mai bine să ne continuăm calea, spuse părintele. Nu-mi place locul acesta.

— De sigur, e sigur că a fost vizitat de zâne, spuse Herity. Îl ocoli pe preot, își aranjă chingile rucsacului pe spate și o pomi înainte. Părintele Michael și băiatul se grăbiră să-l ajungă din urmă. John li se alătură mirat de ciudățenia acelui schimb de cuvinte. Ca și cum între cei doi bărbați se dusese o altă conversație, dar ascunsă. Acum se luptau și se împungeau, acum găseau teren secret de înțelegere.

Pe creasta următorului deal, pe dreapta, era un spațiu deschis pe care se afla o altă ruină arsă. Exact acolo drumul făcea o curbă adâncă și dispărea din vedere. O plăcuță indicatoare, de astă dată intactă, avertiza: "Hanul Shamrock".

Herity grăbi pasul pe cărare și aruncă o privire în spatele ruinei.

— Clădirile din spate sunt încă intacte, strigă el. Scoase un pistol de sub jachetă și ocoli dărăpănătura, întorcându-se însă imediat pentru a anunța:

— Nu e nimeni acasă! Miroase a pișat doar, dacă nu ți-e cu supărare, părinte.

Începu să plouă exact atunci când John, părintele și băiatul ajunseră acolo unde se afla Herity. Acesta îi conduse în spatele ruinei pe o cărare noroioasă care șerpuia plină de importanță până la o clădire joasă și fără ferestre.

— Baia și toaleta au rămas neatinse, spuse Herity. Emblemele civilizației noastre supraviețuiesc! Simți, părinte Michael? E urină, dar nu numai.

Preotul intră pe ușa deschisă a clădirii vechi, cu ceilalți imediat pe urmele lui. Ploua tare și se auzea darabana pe acoperișul de tablă de deasupra capetelor lor. Părintele Michael adulmecă aerul.

— O miroase! Herity îl privea pe preot cu o uitătură plină de satisfacție. Seamănă cu neprețuiții lui de vikingi, popa ăsta al nostru, se conduce după mireasma fânului până la o așezare omenească pe care s-o prade. Vezi cum adulmecă aerul? Simte mirosul de dospeală în nări și se gândește ce minunat ar fi să simtă toată acea savoare și pe limbă.

Părintele Michael aruncă o privire jignită și rugătoare spre Herity, care chicoti.

John adulmecă și el. Se simțea mirosul latrinelor de alături, dar Herity avea dreptate — mai era ceva — miros de bere, de parcă fusese vărsată pe jos și lăsată apoi să se îmbibe în crăpăturile cimentului ani de zile. John privi în jur. După cum arăta, camera servise de baie și spălătorie, dar nu mai rămăseseră decât chiuvetele pe care cineva le smulsese complet din perete. Într-un colț era un maldăr vechi de sticlă verde spartă și multe hârtii. Altfel podeaua părea măturată, cu numai câteva frunze purtate de vânt răspândite pe ici pe colo.

Herity lăsă să cadă rucsacul pe ciment, lângă ușă și ieși. Se întoarse însă imediat, cu mâinile murdare de pământ umed și negru, dar pline de cinci sticle de bere Guinness.

— Îngropate, să fiu al naibii! spuse el. Dar eu le cunosc obiceiul de a ascunde lucruri. Și mai sunt o mulțime în groapa aia. Suficiente pentru a ne îngropa toate supărările. Ține, părinte Michael! Herity întinse o sticlă maron închis spre părinte, care o luă cu mâini tremurătoare. Și una pentru domnul O'Donnell!

John luă sticla, simțindu-i răceala în palmă. Îndepărtă pământul de pe capac.

— Stați, stați! spuse Herity, scoțând grăbit din rucsac un desfăcător de sticle. Nu tulburați prețioasa licoare!

În timp ce Herity îi deschidea sticla și i-o dădea îndărăt, John îl auzi pe O'Neill - Cel din Interior strigând: "Nu, nu!"

O înghițitură, se gândi el. *Atât cât să-mi spăl gâtul!*

Pe deasupra sticlei răsturnate întâlni privirea lui Herity. În ochii omului era o uitătură cântăritoare, expectativă și Herity nu băuse, deși părintele Michael își terminase deja sticla.

John lăsă jos berea și, zâmbind, întâlni din nou privirea lui Herity:

— Dumneata nu bei, domnule Herity?

John își șterse gura pe mâneca puloverului galben.

— Mă desfătam doar privindu-te cum te bucuri de mândria Irlandei noastre, spuse Herity. Îi mai dădu o sticlă deschisă părintelui Michael. Mai aduc. Făcu trei drumuri și lăsă un șir de beri de-a lungul peretelui — douăzeci de sticle care sclipeau stins acolo unde nu erau acoperite de pământ. Și tot mai sunt, spuse Herity, ștergând și desfăcând o sticlă pentru el.

John sorbi din berea lui. Era amară și tăia setea. Simțea cum îl arde pe dinăuntru și se gândi la conservele de pește pe care le avea în buzunar. Le scoase.

— Credeți că ar fi lucru cuminte să mâncăm aici înăuntru?

— M-am tot întrebat ce ar putea fi umflătura aceea din buzunar, spuse Herity și bău lung. Putem mânca mai târziu. Acesta este un moment solemn pentru o partidă serioasă de băut.

Vrea să mă îmbete, gândi John. Puse de-o parte o sticlă aproape pe jumătate plină și privi afară pe ușa deschisă. Simțea bolboroseala supărătoare dar și supărată a lui O'Neill - Cel din Interior, țipătul atârnând la marginea conștientului. *De ce oare mă mișc eu așa cum îmi poruncește O'Neill - Cel din Interior?* O'Neill era întotdeauna acolo, întotdeauna la pândă, întotdeauna perfect conștient de ceea ce se făcea sau se spunea în jurul lui John, întotdeauna atent în mod special la durerea celor pe care îi observa. Abia acum simți John că O'Neill - Cel din Interior îl conducea pe O'Donnell de parcă ar fi fost un abil mânuitor de păpuși, jucând pe o scenă anume, unică. *Și nu cumva Herity voia să descopere unde se ascunde maestrul păpușar?*

— Bei ca o domnișorică, spuse Herity și mai deschise o sticlă. Cred că sunt vreo sută acolo în groapă. Îi dădu sticla preotului, care o luă cu o mână fermă și o dădu pe gât, fără măcar să se oprească pentru a răsufla. Băiatul se târî într-un colț lângă o chiuvetă spartă și rămase acolo ghemuit, privindu-i pe cei trei bărbați cu o expresie sumbră.

— Adonn dacă beau pe stomacul gol, spuse John. Privi spre băiat. Și copilului trebuie să-i fie foame. Dumneata ce zici, părinte?

— Nu-l amesteca pe popă în chestia asta! spuse Herity grăbit. Părintele nostru e un om al sticlei!

Părintele Michael acceptă o altă bere din mâna lui Herity. Avea de acum o privire sticloasă. Tremura de parcă i-ar fi fost frig și ținea sticla, părând nehotărât. Se uita de la bere la băiat și era evident că încerca să facă o alegere. Brusc, deschise mâna și sticla se sparse pe ciment.

— Ei, vezi ce-ai făcut? îl acuză Herity pe John.

— Nu mai beau, mormăi părintele Michael.

— Nu te mai recunosc, părinte!

— Adă desfăcătorul de conserve, băiete, spuse preotul.

Băiatul se ridică în picioare și scoase din buzunar un briceag micuț. Îl duse preotului, care luă o conservă de la John și o deschise cu mișcări încete și precise de bețiv, apoi o dădu băiatului împreună cu desfăcătotul.

Părintele Michael întrebă cu o voce răgușită:

— Mai ai din astea? și arătă spre conserva din mâna copilului.

— Câte una pentru fiecare din noi.

— Eu n-am nevoie, spuse Herity. Cel puțin unul din adunătura asta să știe să bea cum se cuvine. Se așeză lângă sticlele nedeschise și-și sprijini brațul pe rucsacul lui verde. Sunt singurul de aici care poate aprecia solemnitatea momentului! Și se puse pe băut sticlă după sticlă.

John găsi un loc sprijinit de perete, de unde așezat îi putea studia pe toți tovarășii lui de drum. Băiatul luă alte două conserve de la John și le deschise, dându-i una părintelui și alta lui John, înainte să se întoarcă în colțul lui.

Ploaia continua să sune înfundat pe tabla acoperișului. Se făcea tot mai întuneric și mai frig.

Ceva fermenta în băiatul acela, se gândi John. Era o mare încărcătură în străfundurile lui, iar presiunea creștea și amenința cu explozia când va fi atins limitele suportabilului. Pentru prima oară de când îl văzuse atunci în barcă, John fu conștient de existența unei personalități în acel copil, o alcătuire sumbră, făcută din resentimente și din teamă.

Băiatul privi scurt spre preot. John, urmându-i privirea, văzu că părintele se ghemuise în colțul lui și adormise. Dinspre el se auzea un sforăit ușor.

— Te uiți la zdrențărosul ăla mic? întrebă Herity încet.

John tresări și-și mută privirea, dându-și seama că Herity îl studiase și remarcase atenția cu care se uita la copil.

— Cum oare l-o chema? se întrebă Herity cu glas tare. Măcar o avea un nume? Herity termină de băut o sticlă și deschise alta. Să n-aibă mucosul ăsta mic părinți? O fi vrăjit de zâne!

Băiatul îl privea pe Herity nemișcat, cu bărbia sprijinită pe genunchi.

Herity părea neafectat de băutură. Termină și sticla aceea și mai deschise una, neslăbindu-l o clipă pe băiat din ochi.

— N-ar fi oare cazul să ne punem hainele pe noi cu căptușeala afară? continuă Herity. Dacă-ți porți haina așa, nu te mai pot urmări zânele! Așa se zice... Mă bate gândul să-l scutur eu puțin să-i aflu numele. Cu ce drept stă el așa închis în el?

Vocea lui Herity căpătase o ușoară împleticire, remarcă John. Dar omul părea sigur pe el acolo unde stătea, cu capul drept înfipt între umeri și nici mâinile nu-i tremurau.

— L-aș face eu să ciripească repejor, spuse Herity. Goli sticla și o așeză ordonat în rând cu celelalte goale, la stânga lui. Se lăsă pe o parte, peste rucsac, cu capul pe braț și continuă să-l fixeze pe băiat.

Ce era toată acea vorbărie despre zâne? se întrebă John. Herity părea a fi un individ ce-și avea propriul sens al realității, proprii lui sfinți și diavoli. Herity treaz, nebăut, era un bărbat ce-și alcătuise judecățile cu mult timp în urmă și, de atunci, nu le mai schimbase. Dar Herity beat, și de acum trebuia să fi fost atins de atâta băutură, ar fi putut fi cu totul altă poveste. Vocea lui, până acum certăreață și cinică, era acum liniștită, omul devenise tăcut și John simțea parcă în bărbatul din fața lui furii interne, adânci, dospind și fremătând. Să fie oare amintirile? Să fie oare Herity unul din acei oameni care nu se pot ascunde în băutură? Să fi scos berea la suprafață amintiri și chiar sentimente de vinovăție? Și din ce motive să se fi simțit Herity vinovat? Pentru că-l lovise pe preot?

Joseph Herity închise ochii și, deodată, fu scuturat de un sforăit lung.

Băiatul se ridică și ca pisica străbătu camera și se opri în picioare deasupra lui Herity. În mâna dreaptă ținea ceva, dar John nu vedea bine ce în semiîntunericul care se lăsase.

Fără nici un avertisment prealabil, copilul căzu peste Herity, lovindu-l cu lucrul acela pe care-l avea în mână, iar John înțelese că era vorba de briceagul cu care fuseseră desfăcute conservele. Copilul încerca să-i taie bărbatului beregata, dar gulerul jachetei îl împiedica.

Herity, trezit și pradă șocului, apucă mâna cu briceagul. Se luptară, fără să mai scoată nici unul vreun sunet, puterea sălbatică a trupului tânăr manifestându-se într-o violență neînfrânată, arzătoare, terifiantă în intensitatea ei tăcută.

— Bine, bine! Îți dau drumul! Vocea lui Herity suna ascuțită și stăpânită parcă de isterie. Îl prinse și de celălalt braț și-l ținea acum de amândouă, în timp ce copilul încerca să se arunce asupra lui. Termină, băiete! Nu-ți mai fac nimic!

Părintele Michael se trezi și întrebă:

— Ce se întâmplă?

Băiatul păru că reacționează la auzul vocii preotului. Încet, încet, se mai potoli, dar ochii încă îl mai fulgerau pe Herity, cu toate că arma îi căzuse de acum din mână, iar Herity îl împinse departe de el, dându-i drumul la ambele brațe. Copilul se ridică în picioare și făcu câțiva pași spre spate fără să se întoarcă.

Un Herity ciudat de spăsit culese de jos briceagul. Se uită lung la el de parcă nu mai văzuse niciodată în viața lui un astfel de obiect și duse mâna la guler, acolo unde fusese lovit. Privi în sus spre copil, și apoi, pe un ton împăciuitor, spuse:

— Îmi pare rău, flăcăule. Știu că n-am nici un drept să mă amestec în durerea ta.

— Dar ce se întâmplă? mai întrebă o dată preotul.

Herity împinse pe jos briceagul spre el, iar părintele Michael îl apucă, ridicându-l ca să-l poată vedea mai bine.

— Păstrează-l tu de acum încolo, popo! spuse Herity. Zdrențărosul tău a încercat să-l folosească pe gâtul meu. Herity începu să râdă. E mai bărbat decât tine, popo. Și când te gândești că abia dacă ți-a trecut de mijloc. Dar dacă mai încearcă o dată, îl frâng ca pe o scândurică de foc.

Băiatul se duse lângă părintele Michael și se așeză, continuând să-l fixeze pe Herity.

— Nu ți-am spus de atâtea ori că violența nu dă nici un rezultat? întrebă părintele. Uită-te la Joseph! El e un om al violenței! Te întreb, vrei să ajungi și tu ca el?

Băiatul ridică genunchii și-și îngropă fața în ei. Umerii i se scuturau de hohote de plâns, dar tot nu se auzea nici un sunet.

Privindu-i, John simți un val de furie inexplicabilă. Oamenii aceștia erau atât de ineficienți, niște neputincioși! Băiatul nu izbutise să ducă măcar la bun sfârșit un omor cumsecade. Avusese toate condițiile și dăduse greș.

Părintele Michael își puse un braț în jurul umerilor copilului.

— E foarte frig, spuse el. N-ar fi cazul să facem un foc?

— Nu te face mai prost decât ești! spuse Herity. Bagă-te în zdrențărosul tău și ține-l departe de ce i se poate întâmpla. Rămânem aici în noaptea asta.

...Irlandezii, națiunea aceea inofensivă, care a fost întotdeauna atât de prietenoasă cu britanicii...

Venerabilul Bede

Adrian Peard stătea la fereastra biroului lui Doheny din Spitalul Regal. Era seara devreme a unei zile reci și noroase, iar cerul se asorta pe deplin griului pietrei din crenelurile Kilmainhamului ce se vedea în partea dreaptă. De la fereastră se zărea strada Inchicore coborând spre râul Camac și ruinele arse ale unei benzinării. Îl auzea pe Doheny foindu-se pe scaunul lui de la birou, dar nu se întoarse.

— De ce te-au trimis tocmai pe tine? întrebă Doheny, iar vocea îi trăda încordarea.

— Fiindcă știu că pe mine vei vrea să mă asculți.

— A vrut să mă ucidă, auzi ce-ți spun? Își pusese pistolul pe birou și se juca cu el, după obiceiul lui. Doar l-ai văzut și tu cum face!

— Nici unul dintre noi nu se îndoiește de spusele tale, Fin. Nu asta este problema.

— Atunci care e problema?

— Nu există nimeni care să-i poată controla pe Băieții Plăjii mai bine decât Kevin.

— Deci, ne lăsăm pe spate cu burta în sus și-l lăsăm să ne amenințe cercetătorii, să ucidă pe cine i se năzărește lui...

— Nu, Fin, nu așa se pune problema!

Peard se întoarse cu spatele la geam. Era deprimant spectacolul de afară, ruinele stației de benzină, un memento al violenței cetelor dezlănțuite, care măturaseră totul în cale înainte ca armata și Fin Sadalul să reinstaureze un simulacru măcar de ordine.

Doheny stătea cu coatele pe birou, cu pumnii strânși și bărbia sprijinită în pumni. Părea gata să explodeze.

— Trebuie să încetezi să-l mai amenințI pe Kevin O'Donnell! spuse Peard. Acesta este mesajul pe care l-am avut de comunicat. Armata nu vrea lupte interne. În ceea ce-l privește pe Kevin, l-au luat ei de-o parte și i-au spus să nu se mai lege de laborator. Nu mai are voie să se amestece în treaba noastră.

— Doar dacă nu-i intră în capul ăla nebun să ne omoare pe toți în somn!

— I s-a spus că armata îl va executa dacă nu se supune ordinelor.

— Și același lucru mi se aplică și mie, nu?

— Îmi pare rău, Fin.

— N-o să încerce să oprească schimburile pe care le avem cu cei de la Huddersfield?

— A fost avertizat, Fin.

— Dar vor continua să ne asculte convorbirile, bineînțeles.

— Bineînțeles.

— Și să i le transmită lui Kevin?

— Kevin are prietenii lui în armată.

— E evident.

— Ei bine, cam asta ar fi, Fin. N-ai să te opui, nu-i așa?

— Doar nu sunt un băiețandru idiot și romantic.

— Bine.

Doheny își lăsă mâinile în jos și desfăcu pumnii.

— Ce mai fac Katie și Browder?

— Bine. Atât cât ne putem aștepta în situația dată. Ea încă plânge că vrea un preot să-i cunune.

— Și de ce nu-i aduci unul?

— Nu e chiar așa de ușor precum pare, Fin.

— Da... da, știu. Doheny scutură din cap. Chestia aia de la Maynooth a fost un lucru oribil.

— Un tip, despre care știu precis că e preot, m-a refuzat de la obraz. Alți doi, care încă mai poartă sutana, nici n-au vrut să audă când le-am spus despre ce este vorba. N-au încredere în nimeni care are legături cu autoritățile, Fin.

— Suntem sortiți iadului, cum spun ei.

— Am încercat să dau de un oarecare Michael Flannery. Mi s-a spus că el ar putea..., spuse Peard.

— Flannery e ocupat și nu poate fi deranjat.

— Știi unde se află?

— Într-un anume fel, da.

— N-ai putea să-i trimiți vorbă și să-l întrebi dacă n-ar vrea să...

— O să fac tot ce pot, dar mai caută și tu.

Peard oftă.

— Ar cam trebui s-o iau spre colțul străzii. Convoiul spre Killaloe va trece se pare la timp.

— Niciodată nu trece la timp.

— N-am de gând să le caut eu nod în papură pentru asta acum. Din partea mea, cu cât e noaptea mai neagră, cu atât mai bine.

— Mi s-a spus că N-7 e sigură, spuse Doheny.

Peard dădu din umeri.

— Eu unul încă cred că ar fi mai bine să aducem rezervorul și pe cei doi aici, la Dublin.

— Nu cât timp Kevin O'Donnell pândește după colț!

— E ceva adevăr și-n ce spui tu, Fin.

— I-ai trimis înăuntru lui Browder un pistol, așa cum ți-am spus?

— Da, dar lui nu i-a prea plăcut asta și chiar am crezut că fata va face o scenă.

— N-are a face...

— Armata l-a pus în gardă, Fin. Bazează-te pe asta!

— Când la mijloc este un nebun, nu te poți baza pe nimic, decât poate pe neprevăzut. Doheny își împinse scaunul în spate și se ridică. Eu însumi merg peste tot înarmat și cu gardă. Și te-aș sfătui să faci și tu la fel, Adrian.

— Nu vine el la Killaloe. Armata mi-a promis asta.

— Sigur! A mai promis că vor găsi toate celelalte femei necontaminate și le vor proteja, nu? Doar ai auzit și tu! Toate femeile de la minele din Mountmellick sunt moarte!

— Ce s-a întâmplat?

— Un singur bărbat contaminat, asta s-a întâmplat. L-au împușcat, dar era prea târziu.

— Eu mă întorc la laborator, spuse Peard. Cum merg lucrurile aici?

— Nici o rază de speranță, încă, dar era de așteptat. Când vei ajunge la Killaloe vei găsi notele ultimelor noastre descoperiri. Să-mi spui și mie dacă găsești ceva interesant la ele.

— Așa voi face. Să fie al naibii! Tare aș vrea să ne putem mișca liberi spre și dinspre Huddersfield!

— Comanda Barierei nu permite! Am întrebat.

— Știu, dar e o crimă! Pe cine am mai putea noi contamina? Sunt și ei tot atât de umpluți de molimă ca și noi.

— Mai ca noi!

— Cercetarea liberă este singura speranță pe care o mai are lumea, spuse Peard.

— Și singura speranță a Irlandei, în tot cazul, completă Doheny. Și să nu uiți asta! Fie americanii, fie rusnacii, dacă găsesc ei primii răspunsul, pot tot atât de bine să ne șteargă de pe suprafața pământului. Totul în dulcele nume al sterilizării, mă înțelegi?

— S-a acceptat chestia asta la Huddersfield?

— Păi, de ce crezi tu că am mai fi așa de deschiși unii cu alții? Până una alta, tot britanici sunt, Adrian, nu?

— Și noi tot irlandezi..., completă Peard.

Trupul lui puțintel fu scuturat tot de un râs subțire. Doheny gândi că acel râs avea în el ceva deosebit de rău, de urât.

Dreptul la libertatea cuvântului și a presei include nu numai dreptul de a rosti sau publica, dar și acela de a distribui, de a primi, de a citi..., dreptul la informație, dreptul la libera gândire, precum și cel de a-i învăța și pe alții aceste lucruri...

— Curtea Supremă a Statelor Unite
(Proces: Griswold împotriva Statului Connecticut)

Doctorul Dudley Wycombe-Finch știa ce credeau oamenii despre biroul de lucru pe care și-l alesese — mult prea mic pentru directorul atât de importantului Așezământ Englez pentru Cercetări, prea înghesuit, prea departe de inima lucrurilor, aici la Huddersfield.

Atunci când Huddersfieldul se devotase exclusiv studiului științelor fizice, acesta fusese biroul de lucru al unui cercetător științific. Aflat în subsolul așezământului, peste el se ridica clădirea propriu-zisă, înconjurată de gazon și bine îngrădită — trei etaje de beton, pereți goi, fără iederă, fără caracter. Wycombe-Finch mai avea, ce-i drept, și un alt birou, pentru ocazii speciale, în Blocul Administrativ. Acesta era un apartament spațios, îmbrăcat în lemn de stejar, cu covoare groase și bariere peste bariere de secretari răspândiți prin anticamere. Însă, de cele mai multe ori, aici era de găsit, în cămăruța aceea cât o cutie de chibrituri, cu laboratorul ei alăturat. Aici, înconjurat de pereții fără ferestre și acoperiți de rafturi pline cu cărți și cu o singură ușă ce ducea în laborator. Biroul era și el destul de mic pentru a-i permite să ajungă până în cel mai îndepărtat colț cu oricare din mâini. Singurul scaun era confortabil, cu spătarul înalt, și se rotea. Aici își ținea radioul, aparatele de ascultare și toată aparatura electronică.

Se lăsă pe spate în scaun și pufăi din pipa lui lungă cu tija subțire, așteptând telefonul de dimineață al lui Doheny. Se întâlniseră în diferite ocazii, la conferințe internaționale și astfel Wycombe-Finch era în stare

să și-l imagineze pe omologul său irlandez atunci când vorbeau la telefon — un bărbat scund, gros la trup, cu un fel de-a fi violent și impetuos. În contrast, Wycombe-Finch era înalt și slab, o siluetă îmbrăcată întotdeauna în gri. Un coleg american, văzându-l odată în compania lui Doheny, le pusese porecla de Mutt și Jeff, etichetă pe care Wycombe-Finch o găsea ofensatoare.

Un strop minuscul de nicotină amară se scurse din tija pipei, arzându-i limba. Wycombe-Finch șterse pata vinovată cu o batistă albă și-și dădu seama cu întârziere că era una din ultimele rămase pe fundul sertarului, una dintre cele pe care soția lui, Helen, le spălase și călcase înainte..., dar era mai bine să-și forțeze mintea să ocolească această cale.

Știa că în spatele pereților micului birou de la subsol, dimineața era rece și gri, cu ceața plutind difuză peste tot. O dimineață a "ținuturilor lacustre" cum spuneau oamenii locurilor.

Telefonul din fața lui stătea pe o grămadă dezordonată de hârtii — tot felul de rapoarte, de analize. Finch le fixă cu privirea în timp ce aștepta, fumându-și pipa. Legăturile telefonice între Anglia și Irlanda nu fuseseră ele cine știe ce nici înainte, darămite acum, așa că învățase să fie răbdător atunci când era vorba de aceste schimburi regulate între el și Doheny.

Telefonul sună.

Duse receptorul la ureche, punând alături pipa într-o scrumieră.

— Wycombe-Finch la aparat.

Glasul de tenor al lui Doheny era perfect identificabil chiar în ciuda unei legături telefonice proaste, întreruptă de paraziți și declicuri imprevizibile.

O mulțime de ascultători pe fir, gândi Wycombe-Finch.

— Ah, în sfârșit, Wye! Blestematul ăsta de telefon a înnebunit de tot în dimineața asta.

Wycombe-Finch zâmbi. Ultima dată îl întâlnise pe Doheny la Londra, la o conferință despre cooperarea interdisciplinară. Un tip simpatic, amuzant, cu o minte științifică de primă clasă în spatele ochilor ăia mari și albaștri. Dar, doar în timpul acestor schimburi telefonice regulate, se stabilise între ei ceea ce Finch considera a fi o adevărată prietenie de lucru.

Doe și Wye.

De la al treilea apel telefonic hotărâseră să se folosească de aceste diminutive atât de familiare.

— Eu unul sunt convins că telefonul a fost special inventat pentru a ne învăța ce-i aia răbdarea, Doe.

— Adică cum să-ți ții firea, eh? Ei, ce mai e nou, Wye?

— Iar ne vine în control un "savant" trimis de guvern, chiar azi dimineață. Vrea cică să evalueze rezultatele pe care le avem. Îl cunosc pe individ — Rupert Stonar. N-are cap pentru știință, da' e foarte priceput când e vorba de vorbărie și îmbrobodeală.

— Stonar! Am auzit de el. Un individ băgat până peste cap în politică.

— Asta-i!

— Și ești obligat să-i spui ceva?

— Pe dracu'! Desțelenim, asta facem. Muncim la desțelenit cu tot avântul — o muncă care va putea da roade în timp, dar în momentul de față n-avem nici un succes, iar Stonar și oamenii lui asta vor — succesul.

— Ce se mai aude cu cei patru proaspeți adăugați echipei tale? Americanul acela — Beckett — am auzit că el ar fi fost cel care a descoperit modalitatea folosită de Nebun pentru a răspândi molima.

— E un tip sclipitor, în privința asta nu e nici o îndoială. I-am păstrat pe toți patru în echipă. E o chestie specială în felul în care lucrează împreună. Ezit s-o definesc prin "electricitate", dar e clar una din asociațiile alea fericite care produc doar lucruri mari.

— Păi, asta să-i spui lui Stonar.

— Știe deja. Speram să fii tu în stare să scoți câteva minciuni din pălărie, Doe, să i le servesc.

După un moment de tăcere, Doheny spuse:

— Nu prea putem ascunde cine știe ce de tine, nu, Wye?

Wycombe-Finch recunoscu imediat acest mod de abordare, ce făcea parte dintr-un cod subtil, elaborat de cei doi pentru a putea citi printre rânduri. Deci Doheny avea ceva de dezvăluit, ceva "fierbinte", ceva ce stăpânii lui i-ar putea reproșa dacă ar spune, dar ceva ce acum, nu-i așa? nu mai conta de vreme ce Wycombe-Finch, era evident, știa deja.

— Sper din tot sufletul că nici nu încercați să ascundeți ceva, preluă Finch de acolo de unde lăsase Doheny firul conversației. Numai Dumnezeu știe cât îmi sunt de antipatici spionii și te asigur, Doe, că noi am fost cât se poate de cinstiți cu tine.

Râsul lui Doheny zgudui receptorul. Wycombe-Finch zâmbi ușor. *Peste ce naiba dăduse Doheny?*

— Ei bine, așa este! S-ar putea să-l avem chiar pe O'Neill în persoană.

Wycombe-Finch profită de un lung şir de paraziţi pe fir să întrebe scurt:

— Ce? N-am auzit ce-ai spus?

— Nebunul. S-ar putea să fie aici la noi.

— Îl ţineţi pe individ la rece, cu interogatorii şi tot tacâmul?

— Dumnezeule mare, nuuu! Îl conduc pe drumul cel mai lung până la laboratorul nostru din Killaloe. Individul se foloseşte de numele O'Donnell — John Garrech O'Donnell. Pretinde că este specialist în biologie moleculară.

— Cât de siguri sunteţi? Wycombe-Finch îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul. Nu se putea şti câţi ascultau această convorbire. Foarte periculos. Doheny trebuia să răspundă corect la această întrebare.

— Nu suntem foarte siguri, Wye. Tot ce pot să-ţi spun e că-mi ridică părul pe mine. Am pus unul dintre cei mai buni oameni de care dispunem să stea lipit de umbra lui ca marca de scrisoare — un preot, gata-gata să-i asculte confesiunea, dacă omul ar vrea să se confeseze. E însoţit de un biet copil necăjit, aşa ca Nebunul să vadă mereu în faţa ochilor ce-a fost în stare să facă.

Wycombe-Finch scutură uşurel din cap într-o parte şi-n alta.

— Doe, mare şmecher eşti! Tu ai aranjat totul, nu?

— Am profitat doar de o situaţie care mi se oferise pe tavă.

— Cu sau fără tavă, mare şmecher eşti. Să-i zgândări conştiinţa — iată cheia pentru a deschide pe omul nostru, asta dacă e să dăm crezare profilului moral trimis de americani. Dumnezeule! Chestia asta cere un timp de gândire. Mărturisesc că m-am cam îndoit când am primit raportul băieţilor noştri cu ochi albaştri.

— Nu e cazul să ne punem toate speranţele noastre în coşul ăsta, dar e oricum ceva ce-i poţi spune lui Stonar ăla al tău.

— Probabil că ştie şi el deja. Te sfătuiesc să fii foarte precaut, Doe! O'Neill s-ar putea să mai aibă nişte blestemăţii în mânecă... asta dacă omul acela este chiar Nebunul.

— Umblăm cu mănuşi de catifea cu el.

— O mare de noroi, Doe! spuse Finch, referindu-se la o glumă pe care o cunoşteau doar ei. La o conferinţă se vorbise despre faptul că apa noroioasă era cel mai fertil mediu de dezvoltare.

Doheny preluă imediat sensul:

— Curat noroi! Te anunţ eu dacă se face şi mai neagră marea!

— Aştept negreşit. Americanii vă ajută?

— Noi nu le-am spus nimic dintr-un motiv evident, Wye. Mai demult ne-au trimis un material..., așa, în caz de, dar e foarte sărăcuț. Fără amprente, fără hartă dentară... Au dat vina pe Focul Panicii și chiar asta ar putea fi cauza...

— Și acest O'Donnell, cum îi zici tu... Dacă e doar ceea ce spune că este și nimic mai mult?

— Îl băgăm în mașina de tocat mintea — tratament triplu; totul cu un singur scop — să iasă pe covertă cu o idee nouă de abordare a problemei noastre.

— Tratament triplu? Ah, vrei să zici în caz că este O'Neill, dar acest lucru nu poate fi dovedit.

— Te-ai prins. Ar putea să ne ofere cheia sau să încerce o diversiune...

— Chiar și un sabotaj propriu-zis.

— Asta ar rivaliza cu o confesiune în toată legea. Alt șir de paraziți, atât de puternici că făceau rău la ureche, întrerupseră convorbirea. Când trecură, se auzi vocea lui Doheny:

— ...grupul lui Beckett...

Wycombe-Finch luă aceste cuvinte drept o întrebare:

— Cred că omul cel mai interesant acolo este franțuzul — un anume Hupp. Are o minte plină de surprize. El îl alimentează cu linguriță pe Beckett... așa ca și cum s-ar juca cu el, ca și cum l-ar folosi ca pe un computer personal.

— "Al naibii să fiu eu!", cum spuneți voi englezoii...

— Noi nu spunem niciodată așa, papă cartofi irlandez ce ești!

Amândoi chicotiră. Schimbul de amabilități era cam slăbuț, se gândi Wycombe-Finch, în tot cazul nu suficient pentru a prosti pe cei ce ascultau pe fir, dar devenise de-acum un soi de ritual între ei, un ritual care prevestea sfârșitul convorbirii.

— Dacă ne-om mai vedea ochi în ochi vreodată, te ating eu la scăfârlie cu "shillelagh" — măciuca mea irlandeză, asta cu condiția să mai dau de ea pe undeva, spuse Doheny.

O lacrimă se prelinse pe obrazul stâng al lui Wycombe-Finch. Stereotipurile existau pentru a se putea face haz de ele, dar cine putuse vreodată să le facă să dispară? Și poate chiar ei doi jucau acest joc anume pentru a păstra vii în amintire greșelile trecutului — un "brolly" împotriva unei "shillelagh" — o bâtă împotriva altei bâte, ridicolul împotriva ridicolului. Un oftat adânc îl scutură și Wycombe-Finch aproape că-i simți ecoul în Doheny.

— O să-i împui capul lui Stonar cu cuvinte dulci despre Irlanda, spuse Wycombe-Finch. Dar, în ceea ce-l privește pe O'Donnell ăla al vostru, omul e probabil doar ceea ce spune că este.

— Până una alta, un specialist în biologie moleculară este un specialist în biologie moleculară. I-am folosi chiar și pe Iisus, Maria și Iosif, dacă ar apărea! spuse Doheny.

— O'Donnell ăsta n-avea acte la el? întrebă Wycombe-Finch, de parcă tocmai atunci îi trăznise ideea asta.

— Un tâmpit care face pe șeful grupului care l-a primit pe O'Donnell la țărm a aruncat pașaportul omului...

— L-a aruncat?

— ...peste umăr, direct în mare. Acum nu mai avem nici o șansă să-l verificăm și să vedem dacă era sau nu fals.

— Doe, îmi vine câteodată să cred că suntem victimele unei sorți voit malefice.

— Măcar hai să sperăm că există un echilibru între o soartă malefică și una benefică. Poate în rolul pe care îl joacă echipa lui Beckett.

— Apropos, Doe, Beckett și oamenii lui cred că teoria fermoarului nu face decât să ne încurce sau să ne conducă pe căi lăturalnice, ca să zic așa.

— Interesant. Am să transmit și eu asta mai departe.

— Îmi pare rău. N-am nimic altceva mai substanțial să-ți ofer.

— Wye, tocmai mi-a trecut prin minte ceva. De ce nu i-ai lăsa pe Beckett și Stonar să se întâlnească? Un american sclipitor care să-i explice căile întortochiate ale minunatei cercetări științifice unui politician neinformat în ale științei!

— Să știi că s-ar putea dovedi interesant, fu de acord Wycombe-Finch.

— Ba chiar s-ar putea să-i trăznească lui Beckett niște idei noi, spuse Doheny. E un lucru care se mai întâmplă atunci când explici anumite probleme unor neinițiați.

— O să mă mai gândesc la asta. Beckett atunci când se pornește, poate deveni foarte fluent.

— Mi-ar plăcea să pot discuta și eu cu Beckett. N-ar putea veni și el la una din teleconferințele noastre?

— Am să aranjez... Și Hupp?

— Nu, doar Beckett. Hupp poate mai târziu. Și, te rog, pregătește-l pe Beckett pentru un interogatoriu în forță, Wye.

— Te-am prevenit. E foarte fluent, Doe.

Pentru un moment se instală o tăcere tulburată doar de paraziții de pe fir, apoi Wycombe-Finch spuse:

— Am să întocmesc un raport despre ideile lor în ceea ce privește teoria fermoarului. Ți-l trimitem prin fax cât putem de repede. S-ar putea să fie ceva în chestia asta, deși eu unul nu m-aș repezi...

— Beckett are nevoie de cineva care să-i opună rezistență, nu?

— Îl stimulează foarte mult, să nu uiți asta.

— Nu-i așa că se și înfurie?

— Nu arată niciodată că se înfurie, dar e în el.

— Grozav! Voi fi în cea mai bună formă a mea de mușcat americani. Și în legătură cu posibilitatea ca acel om să fie cu adevărat Nebunul, te voi anunța dacă apele devin ceva mai noroioase.

Wycombe-Finch dădu din cap ușurel pentru sine. Complet noroioase ar însemna, în mod evident, confirmarea că omul este O'Neill. Spuse:

— Mai e ceva, Doe. Stonar s-ar putea să vină aici și ca să mă demită pe mine.

— Spune-i că poate tăia firele telefonice cu Irlanda dacă face asta.

— Doe, nu trebuie să arzi punțile!

— Să știi că vorbesc serios! În mod normal, noi, irlandezii, nu ne prea dăm în vânt după voi, englezii. N-am să pierd vremea în efortul de a mai stabili o relație de la om la om cu cineva de la Huddersfield. Să nu uiți să-i spui asta!

— Nouă nu ne-a luat decât o săptămână să ne deprindem unul cu altul.

— În zilele noastre, o săptămână înseamnă o veșnicie. Politicienii n-au înțeles nici chestia asta, că ei au nevoie de noi și nu noi de ei.

— Oh, cred că și noi avem nevoie de ei, Doe!

— Noi ne înțelegem unii cu alții, Wye, că altfel întreaga construcție s-ar prăbuși. Să-i spui lui Stonar ce ți-am spus eu. Pe data viitoare, deci?

— Cum spui tu, Doe.

Wycombe-Finch auzi declicul întreruperii convorbirii. Paraziții încetară și ei. Repuse telefonul în furcă și-și fixă privirea pe pipa rămasă rece lângă mâna lui. Foarte bine, cei care ascultau au fost preveniți.

Doheny avea în fond dreptate, desigur. Oamenii de știință erau vinovați de nenorocirea asta. Și dacă nu vinovați, atunci contribuiseră la ea și acest lucru nu putea fi negat. Lipsa unei comunicări eficiente, proaste legături cu guvernele, insuccesul în a exercita atâta putere câtă aveam, ba chiar incapacitatea noastră de a înțelege adevărata natură a

puterii. Iar atunci când în sfârşit ne-am pus în mişcare, am continuat să jucăm aceleaşi jocuri politice ca şi până atunci.

Privirea i se aşează pe peretele din stânga, plin cu cărţi, dar fără să le vadă. Şi dacă O'Neill - Nebunul era acolo, în Irlanda? Dacă s-ar dovedi că există o cale de a-l face folositor, Doheny era destul de şiret s-o găsească. Dar Dumnezeu să ne apere pe toţi, dacă ar afla despre asta cine nu trebuie din Afară!

Wycombe-Finch scutură din cap. Era bine că omul acela se afla în mâinile lui Doheny. Luă pipa şi o reaprinse, gândindu-se la asta. Până în acel moment nici nu-şi dăduse seama ce mare încredere crescuse în el faţă de Doheny şi forţa metodelor lui.

Dacă există pe lume un principiu mai clar decât oricare altul, acesta este că în orice afacere — fie ea de stat, guvernamentală sau pur şi simplu comercială — în cineva trebuie să ai încredere.

— Woodrow Wilson

Atâta vreme pierdută degeaba cu blestematul ăsta de american! gândi Herity.

Era în toiul după-amiezei şi urcau cărările desfundate ale altei văi. Preotul şi băiatul mergeau puţin mai în faţă. Copilul se arătase şi mai retras după bătaia din baie, iar tăcerea lui părea şi mai adâncă. Părintele Michael nu se sfiise să acuze — era vina lui Herity.

Ba e vina nenorocitului de american!

Şi preotul ăsta care nu mă ajută deloc...

Un american ne-a făcut-o doar, nu? — a transformat Irlanda într-un ghetou!

Herity nu se considerase niciodată un superpatriot, ci doar un irlandez tipic, înăcrit de secolele de asuprire britanică. Simţea faţă de poporul şi ţara lui un soi de loialitate tribală — ca o frăţie a oamenilor cu locurile natale. Exista o forţă de atracţie în pământul irlandez, ca şi cum memoria trăia chiar acolo, în pământ. Pământul era acela care îşi amintea şi-şi amintise mereu şi chiar dacă n-ar mai fi oameni, acolo tot ar rămâne ceva, o esenţă, o forţă care ar povesti cum odată pe acolo trecuseră galii...

Părintele Michael vorbea cu americanul fără să-l sondeze, fără să facă ceea ce trebuie pentru a vedea dacă omul poartă sau nu o mască, sub care se ascunde chiar Nebunul în persoană. Herity îi asculta, dar în minte îi încolţeau gânduri negre.

— Sunt din ce în ce mai multe ruine, spuse părintele. Ai remarcat?

— Atâta distrugere, spuse John, dar mâncare din belşug...

— Și multe se vor mai prăbuși. Am pierdut gustul pentru picaresc, pentru aventură, gust pe care câteodată îl stârnesc ruinele. Acum... sunt doar o grămadă de pietre.

Tăcură. Drumul trecea pe lângă o altă casă de țară arsă, cu zidurile înnegrite ridicându-se inegale lângă pașii lor. Ferestrele goale lăsau vederii zdrențele murdare ale perdelelor, ca niște ochi cu pleoapele rănite.

Odată și odată cineva va da socoteală pentru asta! gândi Herity.

Simțea cum amintirea, lunga memorie irlandeză, îl împunge ca o sabie ascuțită. Adu-ți o ofensă și într-o zi vei simți împunsătura și-ți vei vedea viața scurgându-se din rana deschisă.

Mergeau pe creasta dealului și se opriră să-și tragă sufletul, privind în față spre curba lungă a unei alte văi ce se întindea departe, până în ceturile care învăluiau un râuleț curgând în cascadă pe stâncile negre, lăsându-și amprenta în aer printr-un ecran umed ce ascundea dealurile din depărtare. O găină cotcodăci undeva foarte aproape.

Herity ciuli urechea, auzind gâlgâitul apei — un izvor sau un râu.

— Aud apa, spuse John.

— Nu ne-ar strica puțină odihnă și ceva de mâncare, fu de părere părintele Michael.

Se îndreptă spre partea de jos a drumului cu ierburi înalte. Acestea acopereau o pantă ușoară ce ducea până în pădure. Găsi un loc în gardul de piatră și sări peste, înaintând câțiva pași în iarba înaltă. Băiatul sări și el gardul și-l urmă.

John privi în sus la cer. Se adunau nori, umplând orizontul spre vest. Se uită la Herity care îi făcu semn cu mâna, indicându-i drumul spre preot și băiat. John se urcă pe zidul de piatră și, în picioare, cuprinse cu privirea întreaga priveliște înainte să sară în partea cealaltă. Peisajul tot era în aceleași tonuri de gri ca ale peretelui de stâncă. Griul era pe ici pe colo întrerupt de pete de verde pe care se distingeau siluetele arse și fără acoperiș ale caselor. Îl auzi pe Herity sărind și el zidul și ajungând lângă el.

— Și totuși încă e frumos, spuse Herity.

John îl privi scurt, apoi își reîntoarse atenția către priveliște. Ceața subțire făcea ca depărtările să se estompeze în pasteluri calme, un tărâm vălurit, cu un râu ondulând printre coline, cu copaci înalți și tonuri mai închise de verde pe cealaltă parte a apei, departe.

— Ți-e sete, domnule O'Donnell? întrebă Herity. Dar pe O'Neill încerca să-l vadă în timp ce punea întrebarea.

— Nu mi-ar displăcea o gură de apă rece de izvor, fu de acord John.

— Şi eu care credeam că dumneata nu ştii ce-i aia setea, spuse Herity. O bere Guinness, cu spuma albă precum chiloţeii unei virgine, care să se scurgă peste gura paharului... Ei, asta da viziune ce trezeşte setea unui bărbat!

Părintele Michael şi copilul o porniră către copacii aflaţi după poienita din faţa lor.

— Te-am auzit vorbind cu preotul despre ruine, spuse Herity. Nu sunt ruine. E decădere! Ăsta-i cuvântul. Speranţă distrusă, sfârşitul!

Preotul şi copilul se opriră la câţiva paşi de copaci, lângă o grămadă de bolovani. Privind spre ei, Herity spuse:

— Un bărbat pe cinste preotul, nu crezi, domnule O'Donnell?

Stârnit de conotaţiile întrebării, O'Neill - Cel din Interior începu să dea semne de trezire. John se simţi ameninţat mai întâi de panică, apoi de furie.

— Şi alţii au suferit la fel de mult ca tine, Herity. Nu eşti singurul, să ştii!

Un val întunecat de sânge coloră faţa lui Herity. Buzele i se strânseră într-o linie subţire, iar mâna dreaptă se mişcă spre pistolul de sub jachetă, dar, după o ezitare, se ridică pentru a-şi scărpina bărbia sub barba ţepoasă şi scurtă.

— Ei, să ne audă acum cineva..., spuse el. Parc-am fi nişte plozi plângăcioşi în...

Fu brusc întrerupt de ecoul puternic al unei împuşcături venite de undeva dintre copacii aflaţi mai jos de ei. Într-o singură mişcare, Herity îl doborî pe John în iarbă, se rostogoli mai încolo de el cu o mână în rucsac şi chiar înainte să-şi termine rostogolul avea în ambele mâini un pistol mitralieră şi se târa repede pe burtă spre adăpostul natural al maldărului de bolovani. Se opri acolo, privind fix spre copaci. John era chiar în spatele lui, sprijinit de piatra rece.

John se uită pe după marginea pietrei, căutându-i din ochi pe preot şi pe băiat. Or fi răniţi? Cine trăsese şi de unde se ţintise? O scândurică plezni sub el şi capul palid fără pălărie al părintelui Michael ieşi din tufişurile dese din marginea pădurii. Era ca un glob mare alb, cu ochii holbaţi pe fundalul verde-maroniu, iar cicatricea de pe frunte devenise foarte vizibilă pe pielea secată de culoare. Se uita drept în sus la John.

— Bagă-ţi capul la cutie imediat! şuieră Herity şi-l trase pe John înapoi la adăpostul stâncii.

— L-am văzut pe preot. Pare că n-a pățit nimic.

— Și băiatul?

— Pe el nu l-am văzut.

— Să mai avem nițeluș răbdare, spuse Herity. A fost un foc de carabină. Își ținea mitraliera lipită de piept și se lăsă pe spate, măturând cu privirea peretele de stâncă ce mărginea drumul de deasupra lor.

John se uită la arma din mâinile lui Herity.

Remarcând care era obiectul atenției lui John, Herity spuse:

— Faine arme fac evreii, nu-i așa? și se răsuci ca fript auzind fâșâitul ierbii.

John privi în sus și-l văzu pe preot uitându-se în jos la ei. Pălăria neagră de fetru acoperea din nou cicatricea proaspătă de pe frunte.

Herity se sculă în picioare și privi pe lângă preot spre copaci:

— Unde-i băiatul?

— E în siguranță, în spatele unor bolovani, acolo printre copaci.

— Numai un singur foc de carabină..., spuse Herity.

— Probabil că cineva a sacrificat o vacă sau un porc.

— Sau tot atât de bine pe el însuși, că asta e mult mai la modă în zilele noastre, nu?

— Și ce-ai de gând cu arma aia? întrebă părintele Michael.

— S-o folosesc dacă va fi nevoie. Unde anume ai lăsat copilul?

Preotul se întoarse și arătă cu mâna spre o grămadă de bolovani lucioși și gri ce se iveau printre copaci. Granitul era parțial ascuns de mușchi verde.

— Vom merge și noi acolo, câte unul pe rând, spuse Herity. Eu plec primul, apoi domnul O'Donnell și ultimul dumneata, părinte. Stați pe loc până vă dau eu semnalul.

Herity ieși de după stâncă, mergând ferit pe vine, apoi, aplecat de spate, alergă în zig-zag în pantă până ajunse la copaci. Îl văzură strecurându-se după maldărul de bolovani, apoi i se auzi și vocea:

— Tot așa cum am făcut eu!

John țâșni din spatele stâncii, simțindu-se expus și vulnerabil și alergă în josul pantei — stânga, dreapta, stânga —, apoi pe după bolovani, unde îl văzu pe băiat ghemuit în haina lui albastră. Herity nu se vedea nicăieri. Ochii cu care băiatul îl fixa pe John erau complet lipsiți de expresie.

Se auziră pași grăbiți și apăru și părintele Michael lângă ei, punându-și imediat un braț protector în jurul copilului.

Se ivi și Herity de undeva dintre copaci. Li se alătură în adăpost suflând greu, cu mitraliera pregătită la piept.

— Voi trei veți rămâne aici până inspectez eu locurile de dincolo de copaci, spuse Herity. Chestia aia pe care ai făcut-o, popo, a fost o nebunie! Să începi să țopăi așa în loc deschis după o astfel de împușcătură.

— Dacă Domnul vrea să mă ia acum, acum o să mă ia, spuse părintele Michael.

— Spune mai bine că asta ai sperat, spuse Herity. Părinte, ăsta e un păcat, să ții minte! Care e diferența între a face curte morții și o sinucidere deliberată?

Părintele Michael se cutremură.

Herity dădu să plece, dar John îl reținu, punându-i o mână pe braț:

— Joseph!

Herity întoarse o privire surprinsă spre John.

— Îți sunt recunoscător pentru grija pe care ne-o porți. Și aș vrea să-mi spui pe nume, John, da? Să știi însă că n-am să revin asupra nici unui cuvințel din cele pe care le-am spus acolo. Arătă cu bărbia spre coama dealului, înspre locul unde Herity îl aruncase la pământ pentru a-l proteja. Am gândit fiecare cuvânt pe care l-am rostit.

Herity zâmbi larg.

— Bineînțeles, iancheule!

Și cu aceste cuvinte se strecură din spatele bolovanilor și alergă spre copaci. Auziră o troznitură de vreasc, apoi se făcu liniște.

— Ciudat om, spuse părintele Michael.

Băiatul se smulse de lângă preot și aruncă o uitătură peste pietre.

— Hei, stai jos aici! spuse părintele Michael și-l trase pe copil înapoi.

— Herity se comportă ca un soldat, spuse John.

— Asta așa este.

— Unde l-ai întâlnit?

Părintele Michael privi în altă parte, ascunzându-și fața de John, dar nu înainte ca acesta să vadă acolo o sclipire de ceva vecin cu panica. Ce aveau oare comun acești doi oameni — un preot și un bărbat de acțiune plin de violență?

Preotul vorbi cu vocea sugrumată:

— S-ar putea spune că Dumnezeu ne-a aruncat, pe Joseph și pe mine, în aceeași oală. De ce-a făcut asta, nu ți-aș putea spune. Își întoarse fața cu trăsăturile acum calme spre John.

— Și cu băiatul ce-i? întrebă John. El de ce-i cu dumneata?

— Mi l-au dat niște spoitori, spuse preotul. Oamenii le spun țigani cu intenția să-i jignească, dar n-au dreptate, să știi! S-au purtat frumos cu copilul. Ei mi-au spus despre jurământul de tăcere pe care l-a făcut.

— Deci poate să vorbească?

— L-am auzit țipând în somn.

Băiatul închise ochii și-și băgă capul în jacheta lui albastră.

— Are și nume? întrebă John.

— Asta numai el poate spune, dar nu vrea.

— Dar dumneata n-ai încercat să-l afli?

— Șșt, gata, omule! spuse preotul. Unele dureri nu trebuie zgândărite.

John întoarse brusc capul, încercând să-și controleze un rictus. Îl durea rău în piept. Îl simțea pe O'Neill - Cel din Interior apropiindu-se tot mai mult de suprafață. John își puse ambele mâini pe față, încercând să-l liniștească pe Celălalt - pe cel periculos. Un rostogol de pietre îl făcu să-și elibereze fața cu o tresărire.

Herity se lăsă pe vine la adăpostul bolovanilor. Ciulini și fire de iarbă i se prinseseră în partea de jos a pantalonilor lui verzi. Mitraliera israeliană încă îi mai spânzura pe piept. Lăsă să treacă un moment pentru a-și recăpăta suflul, apoi spuse:

— Sunt două căsuțe, chiar peste colina din față. Și iese fum din coșurile amândurora. Se aude și radioul. Ascultă știrile și vorbesc despre ceea ce aud.

Părintele Michael își drese glasul:

— Vreun semn că ar fi...?

— Nici un semn că ar fi vreo femeie, nu, spuse Herity. Numai haine bărbătești pe frânghie la uscat. De altfel, totul curat. Ambele căsuțe curate și îngrijite. Eu aș paria că acolo sunt niște bărbați ce odată au fost bine struniți și dresați de femeile lor.

— Morminte? întrebă părintele Michael.

— Patru în poiana de după căsuțe.

— Atunci poate că oamenii de acolo or să ne dea adăpost, spuse preotul.

— Nu te grabi! Herity îl privi pe John. Crezi că ai fi în stare să folosești arma asta, John?

John privi arma, intuindu-i forța. Își flexă degetele.

— S-o folosesc la ce?

— Am de gând să mă îndrept spre căsuțele alea, așa deschis și prietenos, spuse Herity. Dar tu să mă acoperi pe mine. Sunt pietre și ierburi pe buza colinei și în plus ai o vedere foarte bună.

John se uită spre preot.

— Nu te aștepta să-ți dau binecuvântarea pentru așa ceva. Biserica a păcătuit și așa destul, invocând binecuvântarea Domnului pentru crimă.

— Nici nu-mi trece prin gând să omor pe cineva, spuse Herity.

— Da, dar iar faci pe soldatul la război, spuse preotul.

— Ei, asta-i! Pur și simplu nu vreau să mă sinucid, părinte. Își întoarse privirea spre John. Ei, ce spui, John?

John întinse mâna după armă:

— Arată-mi cum funcționează.

— Foarte simplu. Herity făcu un pas spre el cu arma în mână. Aici ai piedica. Când e în poziția asta..., se auzi un declic,... nu mai trebuie decât să ținteşti și să tragi. E tot atât de stabilă ca Stânca din Cashel! Herity puse piedica și dădu arma lui John.

John o cântări în mâini. Era caldă de atingerea lui Herity. Un remediu mult mai direct decât molima. Oare O'Neill - Cel din Interior va ieși acum la lumină și va profita pentru a ucide cu violență zgomotoasă? John privi în sus și-l văzu pe Herity studiindu-l.

— Ei, poți s-o faci?

John dădu afirmativ din cap.

— Atunci, vino după mine, dar încet,fără zgomot, ca un șoarece într-un pat cu puf! Tu, popo, rămâi aici cu băiatul, până te strigăm.

— Cu voia Domnului! spuse părintele Michael.

— Ei, vezi? zâmbi Herity. Până la urmă tot ne-a binecuvântat.

Herity o porni înainte, aplecat de spate. Ajunseră amândoi la copaci, călcând prin acele pinilor, pe o cărare ce traversa un firișor de apă repede curgătoare printre pietre mari, negre.

John se opri însetat, privind mai întâi la apă și apoi la Herity.

— Eu unul n-aș bea din ea, spuse acesta. E un cadavru acolo, și arătă cu mâna în susul apei. Mort de cel puțin o săptămână. Drept în calea apei. Herity zâmbi. Au avut porcii grijă de el.

John se cutremură.

Herity se întoarse cu spatele și porni mai departe, iar John îl urmă până la panta următoare, amândoi strecurându-se cu grijă printre coniferele pitice. Covorul gros de ace le făcea pașii moi și neauziți. În culmea colinei, Herity îi făcu semn lui John să-și țină capul jos, apoi arătă

cu mâna spre stânga, către un colț de stâncă care se ivea printre tufișurile brune.

— De acolo, șopti Herity, ai o vedere grozavă chiar până la ușa caselor. O să aștept până te văd așezat, apoi o s-o pornesc în jos, fluierând prietenos și fără armă la vedere. Înțelegi?

John aprobă din cap. Se aplecă și se târî printre copaci, până ajunse la stâncă. Piatra mirosea a cremene și era caldă încă de la soarele care acum apunea. Privi în sus. În curând avea să fie întuneric, iar norii purtau cu ei ploaia. Încet, se strecură într-o spărtură a stâncii până ce ochii lui putură să zărească pe după ea.

Descoperi cu privirea o pantă abruptă nu mai adâncă de o sută de metri, care ducea până la un gard ce împrejmuia curtea din spate a unei căsuțe cochete — ziduri proaspăt văruite în alb, două coșuri din care ieșea fum..., găini scurmând în curtea de păsări. Acoperișul unei alte case se ivea după primul, cu fumul ieșind doar dintr-un singur coș, de această dată. Spre stânga, direct în peretele râpei, fusese construit un staul de vite. De acolo venea până la el miros de bălegar. În depărtare, toată valea era presărată cu ruine arse și case dărâmate, fără urmă de fum ieșind din coșuri. Își întoarse atenția spre casa din apropiere. O frânghie de rufe fusese întinsă din zidul casei până la un stâlp înfipt în curtea împrejmuită de un gard de piatră. Rufe fluturau în vânt — pantaloni, cămăși, rufărie de corp... Se auzea slab vocea cuiva care vorbea la radio. Totul avea un aer pastoral, liniștit, calm..., exceptând, poate, nemișcarea și acel *ceva* care lipsea pe fundalul radioului și al cotcodăcitului găinilor.

Brusc, John îngheță la auzul unor glasuri ce veneau chiar de sub el, de sub stâncă, de acolo unde el nu mai putea ajunge cu privirea.

— Aici nu ne vede nimeni. Era vocea unui copil.

— Cât a mai rămas din sticlă? O altă voce tânără.

— O ceașcă aproape, spuse primul.

— Chiar crezi că asta a fost cauza? Se auzi zgomot de răzuit, apoi un înghițit gâlgâit și un acces de tuse.

— Gâh! E oribilă!

— Ea așa a spus, că băutura e cauza, Burgh, și acum e moartă.

— Prostii de-ale babacilor!

Dedesubt, se auzi ceva hârșâindu-se prelung de stâncă. John își ținu respirația.

— Babacii nu știu niciodată ce vor de fapt!

Acolo, jos, se lăsă o liniște lungă, iar John avu senzația că i se vor auzi bătăile tari ale inimii. Nici nu îndrăznea să se miște. Ar fi putut să se hârâie de stâncă și-ar fi atras atenția băieților, iar aceștia ar fi alertat pe cei din casă. Nu-și mișcă decât ochii, încercând să-l zărească pe Herity și întrebându-se unde ar putea fi acesta.

— Mă bucur că tu și taică-tău ați venit să stați în casa de alături, Burgh.

— La oraș era de rău!

— Multe împușcături, nu?

— Îhâm!

— Și aici... Ne-am ascuns într-o peșteră.

Și iar tăcură.

De ce întârzie atât Herity? se întrebă John. Îl durea pieptul atunci când respira.

— Îți amintești ce s-a întâmplat cu maică-ta? Era vocea primului copil.

— Da.

— Mie mi-e tare dor de-a mea. Câteodată mă gândesc că mai bine m-aș duce și eu în rai să fiu cu ea. Singur cu taică-meu nu mai e nici un haz...

— Al meu bea din drăcia asta.

— Știu.

— Ție ce ți-a făcut băutura? Ce simți?

— Cred c-o să vomit.

— Nooo! N-ai băut destul.

— Șâăii!

Dedesubtul lui John se făcu liniște.

Apoi se auzi: Herity cânta cântecul lui Rosaleen cea brună cu vocea lui frumoasă de tenor, în timp ce se apropia de casele din vale.

— Vine cineva! Era vocea răgușită a primului copil, care vorbea în șoaptă.

— Un străin. Îl văd.

Dinspre prima casă se auzi tare vocea unui bărbat:

— Burgh! Terry!

— Ce zici? Ar fi bine să răspundem? vorbi cel de-al doilea copil.

— Nu! Stai aici. Dacă vor fi necazuri, aici suntem în siguranță.

— Străinul e singur.

Herity strigă tare:

— Alo! E cineva acasă?

Îi răspunse o voce de bărbat:

— Cine întreabă?

— Sunt Joseph Herity, din Dublin. Sunt împreună cu un preot și un copil. Mai avem cu noi și un american care se crede salvatorul Irlandei. Vreți să dați adăpost și niște mâncare unor călători obosiți?

Bărbatul din casă strigă:

— Apropie-te să te văd mai bine!

Herity se apropie la doar câțiva metri de ușa din spate a casei.

Ridică brațele și se întoarse să se vadă că nu este înarmat.

John văzu mișcarea unei țevi de pușcă în fereastra deschisă, dar nu se auzi nici un foc.

— Ai zis că e și un preot cu tine? întrebă omul din casă.

— Așa am zis. E părintele Michael Flannery de la Maynooth. Un preot mai grozav nici c-a mai fost vreodată. Și văd că aveți o cruce deasupra ușii care-mi spune că voi, cei de pe aici, nu-i urâți pe preoți.

— Avem morminte care se vor binecuvântate, spuse cel din casă cu vocea joasă.

— Sigur. Părintele ar fi fericit s-o facă. Să-l strig să vină?

— Strigă-l și bun venit!

Herity făcu palmele pâlnie la gură:

— Părinte Michael! Poți veni și anunță-l și pe american.

John dădu să se ridice, dar auzind ultimele cuvinte, ezită. Ceva nu era în regulă acolo, jos. Herity ar fi trebuit să știe că el auzise totul.

Cu un zâmbet larg pe față, Herity se îndreptă spre ușa casei, care se deschise din interior. Herity întinse mâna:

— Mă numesc Joseph Herity, domnule. Care-i numele dumneavoastră?

— Terrence Gannon, spuse omul și întinse la rându-i o palmă grea și lată spre Herity.

Herity îi luă mâna și-l trase pe Gannon afară din casă, abătând țeava unei puști, în timp ce-l dobora la pământ pe proprietarul casei și-i lua în final arma. Gannon rămase întins în praful curții, cu pistolul lui Herity la tâmplă.

— E în regulă acolo, înăuntru? Herity vorbi tare prin ușa deschisă. O singură mișcare greșită și-i zbor creierii bietului Terry Gannon. Amicul meu, americanul, e sus pe colină cu o mitralieră, asta așa, dacă îi vine cuiva ideea să se sacrifice.

Un bărbat în vârstă, slab și cărunt, cu o față ciupită de vărsat, purtând bretele verzi peste o flanelă de corp și pantaloni de lână maron, ieși din casă cu mâinile pe cap.

— Și acum, spuse Herity, amândoi o să vă întindeți aici pe burtă, dacă nu vă e cu supărare. Ridică pușca și o aruncă peste gardul de piatră al grădinii.

Când ambii bărbați fură întinși pe pământ în fața ușii, Herity ridică capul înspre locul unde îl aștepta John.

— M-ai auzit, americanule? Mai sunt pe undeva, pe aici, și alții?

— Doar doi băieți, doi copii, spuse Gannon cu vocea înăbușită în pământ.

— Sunt chiar aici sub mine în stâncă, strigă John. Și-o să rămână cuminți acolo unde sunt!

— Grozav! țipă Herity. Se întoarse cu pistolul pregătit și intră în casă. Ieși însă imediat și cu pași mari ocoli clădirea, îndreptându-se spre cealaltă casă. Se auzi o ușă trântită de perete și peste câteva momente Herity reapăru împingând din spate un adolescent a cărui față rotundă era o mască a terorii încadrată de un păr vâlvoi și negru.

— Ăștia-s toți, strigă Herity. Ăsta mic era singur acolo în casă și se juca cu... aia a lui. Rușine! Și Herity râse tare.

John se ridică și văzu pe preot și pe băiat cum apar dintre copaci, urmând o cărare îngustă, undeva mai la dreapta. Părintele Michael făcu vesel cu mâna, apoi se opri când îl văzu pe Herity ridicând pușca de acolo de unde o aruncase și pe cei doi bărbați încă întinși cu fața în jos, în ușa casei.

— Ce-ai făcut iarăși, Joseph Herity? întrebă preotul.

— Păi, ce să fac, părinte? M-am asigurat că nu intrăm chiar în gura lupului. Se uită spre cei doi de pe jos. Dumneata și prietenul dumitale puteți să vă ridicați acum, domnule Gannon. Și mă rog frumos de iertare, dacă n-am fost prea binevoitor.

Gannon se ridică de jos și se scutură de praf, înainte să-l ajute și pe celălalt. Avea o bărbie lată și gura cu buze groase. În ochii care priveau acum spre John se citea o înfrângere fără speranță. John se aplecă să privească peste stâncă în gaură.

— Voi, cei de colo, dinăuntru, ieșiți! Nimeni n-o să vă facă nici un rău.

Și acesta era adevărul adevărat, se gândi John. O'Neill - Cel din Interior se retrăsese într-un loc liniștit, mulțumit să admire priveliștea răzbunării declanșate de el.

Doi băiețandri cu părul ciufulit — unul de cam zece ani și celălalt puțin mai mic — ieșiră din scobitura stâncii și priviră în sus la John.

— Care dintre voi e Burgh? întrebă John.

Cel mic ridică o mână.

— Ei, Burgh? spuse John. Dacă a mai rămas ceva în sticla aia, ți-aș rămâne îndatorat... Adă-o cu tine în casă!

S-a întâmplat rareori în istorie ca societățile umane să fie obișnuite cu planificarea pe termen lung, căci oamenii manifestă în general reticență în a gândi la generațiile viitoare. Cei nenăscuți, cei încă neconcepuți nu-și dau votul în probleme de politică curentă. Ne aliniem cercetările convingerilor imediate, ne acordăm proiectele dorințelor de moment. Unde sunt vocile celor ce vor să vie? Căci fără de voce, ei nu vor veni nicicând.

— Fintan Craig Doheny

Era... și jumătate peste ora prânzului și oricum prea mult până la cină. Stephen Browder străbătea ca un leu cușca cu pereții de oțel ai locuinței ce îl închidea pe el și pe Kate în spațiul ei îngust, conștient fiind de faptul că fata, care acum citea liniștită într-un colț, îi simțea neliniștea.

Movilița din stomacul ei era acum vizibilă — semn că pruncul creștea și se forma înăuntru — și Peard care tot nu adusese preotul acela...

Browder aflase și el despre ceea ce se întâmplase la Maynooth, dar, fără îndoială, trebuia să existe măcar un preot de încredere în toată Irlanda. Un preot *adevărat*, căci erau impostori destui — știa și acest lucru. Peard și oamenii lui trebuiau să fie atenți, dar undeva *trebuia* să existe un preot, care să-i cunune pe cei doi prizonieri ai ciumei.

Se opri lângă o masă mică, unde înșirase câteva dintre cărțile lui și un maldăr de rapoarte despre mersul cercetărilor asupra molimei. Oare ar fi cazul să facă ordine pe masă pentru a o pregăti de cină? Nu! Prea devreme.

Peard și cei care lucrau cu el, crezând că acest lucru va suprima ceva din tensiunea provocată de izolare, le trimiseseră înăuntru un mic fax. Astfel, primeau în mod regulat câte o copie din tot ceea ce celelalte centre de cercetare raportau în privința progresului făcut. Din aceste rapoarte, Browder căpătă o imagine fragmentată a activității pe toată întinderea

planetei. Vedea cu ochii minții nenumărate siluete îmbrăcate în halate albe, întinzând pe lamelele lor de sticlă culturile de cercetat, așteptate de incubatoare potrivite meticulos la exact 37 °C. Simțea parcă nerăbdarea febrilă din timpul celor două zile obligatorii de incubație pentru fiecare test.

Și eu care sunt închis aici. Fără nici o posibilitate, fără un laborator... Doar cu cărțile astea blestemate și rapoartele astea stupide, care mă fac să-mi simt și mai mult neputința. Ce-aș putea face să ajut și eu cumva?

Și Peard, oare nu le refuza preotul ăla în mod deliberat, așa cum era de părere Kate?

Browder luă la întâmplare un raport ce se afla la suprafața maldărului de pe masă — era o foaie dublă ieșită din imprimatorul faxului — Ei, și ce-i cu asta? Și ce dacă câțiva cercetători undeva în Anglia credeau că teoria fermoarului conține erori?

Își lăsă mintea să se joace liber cu "teoria fermoarului", știind că japonezii erau convinși de ea... — câte două fâșii ale helixului înlănțuite de o legătură chimică, care se replicau una pe alta, așa cum se închide un fermoar. Ce putea fi în neregulă cu această idee? Și rușii erau satisfăcuți de ea. Doheny însuși spusese că era un "concept folositor". Și acum de ce veneau niște tipi de la Huddersfield s-o conteste?

Lăsă faxul să cadă înapoi pe masă.

Molima intervine în sistemul enzimatic al organismului. Acest lucru reieșise clar peste tot în lume. Era foarte puțin amoniac în culturile bacteriene. Amino-acizii erau folosiți și pentru structură și pentru energie..., dar energia era legată în structuri care inhibau sistemele enzimatice. Fără enzime intervenea moartea. Dar care erau sistemele? Funcționarea structurală era în mod clar oprită undeva. Inhibată. Aglutinii nu se mai formau în prezența antibioticelor.

Structura! Trebuiau să afle care este structura!

Molima inhiba ciclul oxigen - dioxid de carbon. Printr-o simplă deducție, se știa că structura ADN la femei trebuia să fie clar deosebită de cea a bărbaților. Moartea sau îmbolnăvirea gravă a hermafroditilor nu făcea decât să confirme acest fapt.

Să se găsească oare cheia tocmai în sistemul hormonal, așa cum pretindeau canadienii?

Trebuia să existe o interconexiune de la virus la bacterie, care să explice transmisia în cadrul molimei. Trebuia să existe! Și atunci care era forma vectorului bacteriofag? Aici era clar vorba de un patogen, care

fusese special conceput să reziste la antibiotice. Iar americanii erau convinși că O'Neill crease o formă de ADN liber ce pleca în căutarea unui loc în helix și apoi se închidea singur acolo.

"Crește rapid în mediile de cultură", spuneau americanii.

Dacă se studiau de fapt patogenii molimei, creșterea în sine era alarmantă. Alți recombinanți imaginați de om nu se comportau în acest mod.

Forma... structura... care era structura?

Se gândi la molecula dublă, un lanț împletit în jurul celuilalt în formă elicoidală, o verigă potrivită elegant pe măsura celeilalte, adenina, guanina, citozina și thimina, fiecare determinând o legătură în lanțul opus.

Seamănă cu o lumânare de nuntă elegant ornată cu panglici, se gândi Browder. O lumânare — fără lumânarea dinăuntru, panglicile ținându-se una de alta datorită locurilor unde se întâlneau în...

Browder îngheță, văzând în minte forma.

— S-a întâmplat ceva, dragă? întrebă Kate.

Stephen se uita la ea cu ochi nebuni.

— Au dreptate, spuse el. Nu e un fermoar!

Își imagina helixul, învârtindu-se în jurul lui însuși, panglică peste panglică — un lanț din lanțuri, ce se închidea în forma dată datorită modului în care se răsucea.

Browder începu să caute printre hârtiile de pe masă o anumită pagină. O găsi, o netezi cu palma și începu s-o studieze atent.

Chestia asta e ca o scară în spirală cu doar patru elemente structurale. Acestea fuseseră exact cuvintele cuiva de la Huddersfield, un anume Hupp, un tip care încerca în mod evident să simplifice imaginea helixului ADN, fapt care îi permitea o portiță de acces în vizualizarea a ceea ce realizase O'Neill.

"S-ar putea ca între transmițătorul ARN și rezultanta ADN să existe o altă relație. Este oare posibil ca Nebunul să se fi referit chiar la asta atunci când vorbea de suprapunere? Un set desprins și așezat peste un altul ar putea scoate în evidență această relație..."

Browder își ridică ochii de pe hârtie, analizând încă problema, dar conștient în același timp că fata îl privea, iar pe figura ei se citea îngrijorarea.

Lumânarea de nuntă, gândi el. *O lumânare de nuntă cu panglicile suprapuse!*

Instrucțiuni codificate explicit, cu doar patru litere în cod, dar cele patru, în oricare altă combinație, reprezentau o altă serie de cod... și apoi o alta... și o alta...

Lumânarea de nuntă! Combinațiile!

Kate își puse cartea alături și se ridică.

— Stephen! Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vorbesc cu cei de la Huddersfield, spuse el. Cine e afară? Unde e Adrian?

— S-a dus din nou la Dublin. Nu-ți aduci aminte?

— Ah, da! Oare n-ar putea să-mi facă legătura prin telefonul nostru. Cine ziceai că e afară?

— Doar Moone, cred. E o epidemie de gripă și duc lipsă de oameni.

— Moone ar putea să-mi facă legătura! E priceput în ale electronicii. N-ai auzit cum a plasat microfoanele în sediul central al Parașilor?

Browder se duse la telefonul aflat pe peretele de deasupra micului birou de lucru.

— Moone! Hei! Am treabă cu tine, Moone. Tu ești singurul om din Irlanda care poate face lucrul de care am eu nevoie!

Istoria guvernărilor engleze, mai ales în Irlanda, este cea a schimbării unei nedreptăți cu o altă nedreptate. Dezbină și exploatează! Clasa stăpânitoare engleză a făcut din asta modul ei de existență. Iar voi, americanii, v-ați învățat lecția stând de copii pe genunchii lor.

— Joseph Herity

— Un "profisor" de filosofie! exclamă Herity într-un exagerat accent țărănesc.

Terrence Gannon repetase, chiar după masa de seară, atunci când își beau cu toții ceaiul de plante sălbatice, că înainte fusese profesor universitar la Trinity College din Dublin.

Stăteau pe scaune țepene și incomode în salonul formal și rece al celeilalte case. Afară se înnoptase de tot, era înnorat și vremea ezita pe pragul ploii. Trei lumânări ardeau în niște farfurioare. Lumina lor puțină conferea un aspect fantomatic salonului tradițional, cu fotografiile lui înrămate și mobila din lemn masiv. Un foc de turbă fluiera ușurel în căminul îngust, dând puțină căldură, dar scoțând valuri de fum înecăcios, atunci când vântul intra pe coș.

Herity dădea semne de împleticire a limbii de la whiskey-ul irlandez oferit de Gannon. Lăsaseră cana în bucătărie atunci când ieșiseră să adune armele ascunse ale gospodăriei și, mai târziu, nu mai luaseră băutura cu ei, în salon. Puștile, o armă de vânătoare și un pistol stăteau neîncărcate pe podea, la picioarele lui Herity.

Chiar în secunda în care pătrunseseră în salon, vocea lui Gannon căpătase tonul acela șoptit al celui care vorbește într-o casă bântuită de stafii. Se comporta însă cu suficientă grijă pentru a se asigura că oaspeții lui se simt confortabil.

— Am fugit de la oraș aici, la vechea casă de țară a familiei mele, atunci când nu s-a mai putut să rămânem în Dublin, explică el. Cumnatul

meu, aici de față, a venit din Cork, fiindcă nu mai erau vremuri să ții niște copii într-un oraș mare.

Cumnatul, Wick Murphey, îi adusese cu sine pe cei doi fii ai săi care supraviețuiseră, Terry și Kenneth. Cele două fiice și menajera muriseră înainte de plecarea lor. Nevastă-sa, sora cea mai mare a lui Gannon, nu supraviețuise nașterii lui Terry. Povestea familiei se revărsa din gura cu buze subțiri a lui Murphey, care se arăta astfel ușurat văzând că grupul condus de Herity era mai degrabă prevăzător și nu "dintre cei teribili și răi care mișună peste tot, prin jur."

John își alesese un scăunel și se așezase cu spatele lipit de zidul căminului. Mirosul de turbă era mai puternic aici, dar simțea la spinare căldura plăcilor de teracotă.

Părintele Michael și copiii luaseră o lampă și plecaseră să vadă mormintele, aflate într-o împrejmuitură de pietre, undeva aproape, în spatele caselor.

Murphey, ce părea mai beat decât Herity, stătea într-un balansoar, care scârțâia la fiecare mișcare. Avea aerul acela mulțumit al omului care mâncase și băuse bine și a cărui viață nu e cu nimic mai rea decât fusese cu o zi înainte, de pildă.

Herity stătea singur pe canapeaua salonului, cu mitraliera atârnată de gât cu o bandă subțire de piele. Părea amuzat de atmosfera aceea domestică, în totalitate masculină. În plus, nu mai contenea cu laudele la adresa mesei pregătite de Gannon.

Gannon, la rândul lui, nu dădea semne cum că i-ar purta vreun resentiment lui Herity în urma tratamentului brutal la care fuseseră supuși, dar avea în privire uitătura aceea specifică a omului care n-ar mai putea juca nicicând un joc care era sigur că-l va pierde. Carabina lui fusese chiar cu siguranța pusă, atunci când i-o înmânase lui Herity.

Ăsta e un om care nu mai așteaptă nimic altceva decât moartea, gândi John.

La cină avuseseră porc proaspăt cu mazăre și dovlecei din grădina casei, pregătiți în sos de maioneză. Herity și John dăduseră ocol zonei din jurul caselor și inspectaseră staulul, în timp ce Gannon pregătea masa.

— Știi cum numim noi privirea aceea din ochii lui Gannon? "Uitătura sinucigașului", îi spuse Herity lui John.

— Cum de au scăpat casele astea două? întrebă John, privind spre lumina galbenă din fereastra bucătăriei unde trebăluia Gannon. Incendiile și distrugerile păreau a se fi oprit la cel puțin o milă distanță.

În semiobscurul mohorât al serii înnorate nu se mai vedea nici măcar o singură altă lumină în toată valea.

— În vrajba vremurilor noastre este un miracol, spuse Herity cu voce joasă. Dar nu cred că este vorba de un miracol creștin. Totul s-ar putea explica prin faptul că nimic nu s-a stricat vreodată în casa lui Gannon. Zânelor le place chestia asta! În țara asta se petrec lucruri ciudate, orice ar spune oricine.

— Mie unul nu-mi place cumnatul ăla al lui, spuse John și urmări să vadă reacția lui Herity la cuvintele pe care le rostise.

— Murphey, oh, ăsta e un tip care știe să supraviețuiască. Am văzut mulți ca el. Și-ar vinde și sufletul pentru încă zece minute de viață — și-ar trăda prietenii și-ar fura de la cei înfometați... Da, da! Ai dreptate, John. Murphey ăsta trebuie ținut sub supraveghere.

John dădu aprobator din cap.

Herity bătu ușurel cu palma mitraliera israeliană care îi atârna de gât:

— I-ar plăcea lui Murphey arma mea, mamă ce i-ar mai plăcea! Privi înapoi către staul, acolo unde ascunsese în paie pușca cu alice, acum descărcată.

— Au spus pe cine au înmormântat acolo, jos? întrebă John privind lung spre morminte.

— Mama ăluia mic pe care-l cheamă Burgh și două vecine care s-au refugiat la Gannon, apoi fiica uneia din ele. Gannon a venit aici mai demult. Ai remarcat grădina. N-a fost plantată de ieri, de alaltăieri.

John privi spre malul râpei, gândindu-se la cursul de apă din spatele ei, acolo unde Herity găsise cadavrul.

— Ăștia știu cine e cel mort acolo?

— Un străin, așa mi-au spus. Dar a fost împușcat...

— Și cum au explicat focul de armă pe care l-am auzit noi? N-au nici o explicație, nu?

— Un mister, nu-i așa? spuse Herity. Porcul lor a fost ucis cu o carabină, iar prin jur nu e nici o carabină!

— Ești sigur că era glonte de carabină?

— M-am uitat foarte atent atunci când am fost în staul... Știi John, noi irlandezii am învățat în timpul dominației engleze o mulțime de metode deștepte de a ascunde armele. Abia aștept s-o descopăr și pe asta!

— Ar putea fi în vreuna din case?

— Pot să jur că nu, iar eu sunt cel mai fain căutător pe care l-a crescut tata. Nu, John, e sub podeaua staulului, învelită în pânză uleioasă și bine

unsă cu grăsime. N-ai văzut cum ne-a urmărit Murphey cu privirea când ne îndreptam spre staul? Și mai e și un pistol împreună cu carabina. Murphey este genul care preferă pistolul. În ceea ce-l privește pe Gannon, sunt gata să pariez că ăsta a fost odată mare vânător.

Herity se lăsă pe călcâie, adulmecând aerul, miresmele plăcute de mâncare care veneau pe ușa deschisă a casei.

John privi spre mitraliera de pe pieptul lui Herity, amintindu-și senzația pe care o avusese când o simțise în mâini, puterea ce emana din ea.

— Sunt foarte curios cum ai ajuns în posesia armei acesteia?

— Curios? Ia vezi! Curiozitatea a omorât pisica! doar știi cum se spune.

— De la cineva mort, așa ai spus.

— Arma asta minunată a fost proprietatea unui ofițer politic, care făcea parte din armata Para a Ulsterului, spuse Herity. Și ce domn bine era cu mustața lui subțire și ochii albaștri moi, cum e catifeaua. Știam tot despre el, tot. Era unul din absolvenții aceia britanici de școală particulară, care au făcut atâtea necazuri frumușele guvernului. Ăsta a fost părăsit de ai lui în Irlanda când a izbucnit molima. L-am găsit ascuns într-un hambar vechi, undeva pe lângă Rosslea. A fost greșeala lui să-și lase mitraliera în hambar când a ieșit să bea apă de la pompă. M-am strecurat înăuntru fără să mă vadă...

— Dar părintelui Michael i-ai spus că era deja mort!

— Așa i-am spus. Dar omul m-a atacat cu un foarfece de grădină! Ce era să fac? Herity îi zâmbi cu gura până la urechi și mângâie mitraliera. Omul avea și un sac plin de muniție pentru ea!

La cină, John îi privi cu atenție pe Gannon și Murphey, recunoscând în sinea lui cât de multă dreptate avusese Herity în aprecierea făcută.

Pe mine oare cum m-o judeca? se întrebă John.

Era un gând neliniștitor. Privi la Herity, așezat în fața lui. Omul înfuleca grăbit dovlecei cu lingura de supă.

A avut încredere în mine atunci când mi-a încredințat mitraliera.

A fost un test, un examen, decise John. Iar din reacțiile lui Herity, John trăsese concluzia că trecuse examenul. Dar, oricum, nu era cazul să lase vreodată garda jos în prezența unui astfel de om.

Mâncară la masa lungă de bucătărie acoperită cu o față de masă în carouri roșii și albe. Farfuriile erau masive. Apa fu tumată în pahare înalte cu fundul gros și lat. Porcul fusese fiert cu ierburi aromate, ce-i dădeau

o savoare aspră, tăind din grăsime. Gannon dovedea îndemânarea celui care a gătit deseori de plăcere și nu și-a pierdut încă exercițiul.

— Ai fi o nevastă grozavă! glumi Herity.

Gannon nu gustă gluma. Murphey privi cu admirație la cumnatul lui, iar pe fața-i slăbănoagă se lăți un rictus urât, care se schimbă într-un soi de zâmbet atunci când Herity își lăsă privirea să cadă asupra lui.

— Ai remarcat, John? întrebă Herity, arătând cu cuțitul, ai remarcat cum s-au stins pasiunile la irlandezi? Eu unul cred că însuși Nebunul ar putea umbla liber în mijlocul nostru fără să i se întâmple nimic, deși, când te gândești, e acoperit cu sângele atâtor milioane de oameni nevinovați. I-am face loc la masă, lângă noi și l-am întreba dacă nu dorește ceva de băut.

— Nu e vorba de apatie, spuse Gannon. Era prima remarcă pe care o făcea de când adusese mâncarea la masă.

Părintele Michael privi în jurul mesei, apoi drept la Gannon, uimit de tonul aspru din vocea omului.

— Domnul Gannon e pe cale să ne fericească cu măreața dumisale opinie, spuse Herity.

— Tu să asculți când vorbește profesorul, auzi? interveni arțăgos Murphey.

Atunci își dezvăluise prima oară Gannon meseria și faptul că avusese catedră la Trinity College.

— Eram eu sigur că te-am mai văzut undeva, spuse preotul.

— Am trecut dincolo de apatie, continuă Gannon.

Herity se lăsă pe spate, zâmbind:

— Atunci vrei să fii atât de amabil, profesore, și să ne spui și nouă ce e dincolo de apatie?

— Femeile s-au dus pentru totdeauna, spuse Gannon, cu vocea grea. Femeile s-au dus și nimic... nimic nu le va mai aduce vreodată înapoi. Diaspora irlandeză a fost distrusă. Toți au venit să moară acasă.

— Trebuie să mai existe femei pe undeva, interveni băiatul mai mare, Kenneth, care stătea lângă taică-său...

— Și oameni înțelepți și învățați, așa cum este domnul O'Donnell aici de față, vor găsi o cură împotriva molimei ăsteia, completă Murphey. Lucrurile se vor întoarce în matca lor, profesore. Să fii sigur de asta!

— Când eram încă în Cork, spuse Kenneth, am auzit cum că ar fi femei închise în vechiul castel de la Lucan — în siguranță și protejate acolo de oameni înarmați.

Pe tot parcursul acestui schimb de cuvinte, Gannon a privit fix în farfuria lui.

— E drept, umblă o mulțime de povești despre chestii din astea, fu de acord Herity. Eu unul nu cred decât ce văd cu ochii mei.

— Ești un om înțelept, domnule Herity, spuse Gannon, ridicând privirea. Dumneata vezi adevărul și-l accepți.

— Și care ar putea fi acest adevăr? întrebă Herity.

— Acela că ne îndreptăm inexorabil către o margine, peste care ne vom prăbuși în neant. M-ai întrebat ce e dincolo de apatie? Lucrul acesta pe care unii din noi se încăpățânează să-l mai numească viață este deja moartea.

— Bine ai venit în Irlanda, americanule! spuse Herity. Există o Irlandă care seamănă aidoma cu cea descrisă de profesor. Apoi mai e și Irlanda din fanteziile literare. Pe care dintre ele te-ai așteptat s-o găsești, domnule O'Donnell?

John simți o fierbere în piept. Se repezi să se apere cu explicațiile ce-i serviseră de scut și până atunci:

— Eu am venit doar ca să ajut.

— Tot uit chestia asta, spuse Herity. Ei bine, asta este Irlanda, domnule O'Donnell, ceea ce vezi în jurul nostru în momentul de față. S-ar putea foarte bine să fie singura Irlandă care a existat vreodată... singura și cea care a suferit o mie de ani de agonie. Bine ai venit în sânul ei!

Herity se aplecă din nou peste farfuria lui cu mâncare.

Gannon se ridică, merse la un dulap și se întoarse cu un ulcior plin ochi cu whisky irlandez. Când scoase dopul mirosul acru de alcool se răspândi peste toată masa. John gustase deja din licoare atunci când golise sticla pe care băieții o aduseseră cu ei la ascunzătoarea din stâncă. Făcu un semn cu mâna pentru a-l opri pe Gannon să-i toarne în pahar.

— Ei, asta-i acum, John! spuse Herity. Acum n-o să-mi spui că ai de gând să refuzi și rachiul așa cum ai refuzat și berea? Doar nu vrei să bem singuri!

— Lasă că bei tu suficient pentru mai mulți..., spuse preotul.

— Dar nici cu dumneata nu mi-e rușine, popo! ripostă Herity.

Părintele Michael se uită peste masă la băiatul tăcut care-l privea cu ochii mari, în care se citea alarma. Țeapăn, preotul scutură repede din cap:

— Nu..., eu nu beau deloc, mulțumesc, domnule Herity.

— Ce? Ai devenit cumva un predicator al cumpătării? întrebă Herity. Credința! Ce lucru groaznic! Acceptă un pahar de whisky de la Gannon și-l sorbi, plescăind din buze cu satisfacție calculată. Ahh! Laptele omului de rând, zău așa!

Gannon împinse sticla de-a lungul mesei spre Murphey, care o înșfăcă lacom, turnându-și un pahar mare plin.

Așezându-se din nou la locul lui, Gannon privi către preot:

— Ai familie prin părțile astea, părinte?

Părintele Michael dădu rar din cap de la dreapta la stânga.

Herity luă o înghițitură lungă de whisky, puse jos paharul și-și șterse buzele cu dosul palmei:

— Familie? Părintele Michael al nostru? Nu știi că toți preoții provin din familii numeroase?

Părintele Michael aruncă o privire de animal rănit către Gannon:

— Am doi frați în viață.

— În viață! repetă Herity. Ce, nu l-ai auzit pe profesor? Asta nu e viață. Ridică paharul. Vreau să țin un toast. Dați-i un pahar domnului O'Donnell. O să bea cu noi pentru toastul meu.

Gannon turnă un gât de whisky într-un pahar pe care-l împinse apoi spre John.

— În cinstea însângeratei Irlande! ridică Herity sus paharul. Fie ca țara noastră să se ridice din morți și să-l facă fărâmițe pe diavolul care ne-a rănit! Și fie ca acesta să sufere câte o mie de morți pentru fiece moarte pe care a provocat-o!

Herity dădu paharul pe gât și-l întinse pentru a-i fi reumplut.

— Am să beau pentru asta! spuse Murphey și-și goli la rândul lui paharul, luând apoi ulciorul de pe masă și umplând atât paharul gol al lui Herity cât și pe al său.

Kenneth, care, bănuia John, avea în jur de paisprezece ani, se uită fix la taică-său, își împinse scaunul spre spate, hârșâindu-l de podea și se ridică în picioare:

— Eu mă duc afară.

— Ba ai să stai acolo unde ești, în scaunul tău, îi spuse Herity. Făcu un semn cu paharul pe care-l ținea în mână spre scaun.

Kenneth privi iarăși spre taică-său, care dădu la rându-i din cap.

Îmbufnat, Kenneth se prăvăli la loc pe scaun, dar nu-l apropie din nou de masă.

— Unde aveai de gând să te duci, Kenneth? întrebă Herity.

— Afară.

— Afară, spre staul, hai, care-i plin de fân moale! Să visezi că te rostogolești prin el cu o domnișoară a inimii tale?

— Dă-i pace! spuse Murphey cu vocea potolită.

Herity privi spre el:

— Așa am să fac, domnule Murphey. Dar, de vreme ce e noapte afară, iar noi încă n-am găsit nici carabina profesorului, nici pistolul dumitale, vreau să vă văd pe toți strânși aici, în jurul meu. Herity bău lung din paharul cu whisky, privind peste gura lui la Murphey și apoi la Gannon.

Părintele Michael spuse:

— Joseph! Ești un oaspete nepoliticos! Oamenii ăștia de treabă nu ne vor nici un rău.

— Nici eu nu le vreau răul, spuse Herity. Dar nici nu-ți închipui de cât de mult rău poți să scapi atunci când ești atent cu armele.

Și din nou bău lung.

Murphey încercă să-i zâmbească, dar nu reuși decât să-și schimonosească gura, cu privirea lipită de mitraliera de pe pieptul lui Herity. Gannon se uita doar în farfuria lui.

— Domnule Gannon? întrebă cu înțeles Herity.

Fără să ridice privirea, Gannon spuse:

— Îți aduc celelalte arme după știri.

— După ce știri?

— E ora, spuse Gannon. Mă duc după radio. E chiar în spatele meu, în dulapul de lângă chiuvetă. Se ridică.

Herity se răsuci în scaun, urmărindu-l cu privirea pe Gannon, care scoase din dulap un radio cu baterii și-l așeză în mijlocul mesei.

— Avem o rezervă de baterii, spuse Murphey. Terrence a plănuit totul în amănunțime când a venit aici.

Gannon răsuci un buton. Declicul se auzi, neașteptat de tare în liniștea bucătăriei. Toată lumea se uita fix la aparatul de radio.

Acesta scoase mai întâi un șuierat, apoi un bâzâit înfundat urmat de vocea unui bărbat: "Bună seara. Aici Continental BBC cu ediția noastră specială pentru Marea Britanie, Irlanda și Libia". Vocea crainicului avea accentul specific al absolvenților de la Eton. "Obiceiul nostru este să începem cu o rugăciune tăcută", spuse crainicul. "Să ne rugăm pentru aflarea cât mai rapidă a unei soluții în acest dezastru, pentru ca omenirea să găsească forțe noi și să ajungă la pace."

Bâzâitul înfundat al radioului i se păru lui John tare, capabil să umple spațiul din jur cu imaginea altor oameni și altor locuri, o multitudine de minți ce se roagă împreună. Simți în gât gust de acru și privi în jurul mesei. Toate capetele erau plecate, cu excepția celui al lui Herity și al său. Joseph îi făcu cu ochiul când îi întâlni privirea.

— Ai remarcat ordinea? întrebă Herity. Marea Britanie, Irlanda și Libia. Treaba lor dacă o așează încă în frunte, dar Britania nu mai e deloc "mare".

— E BBC-ul, spuse Gannon.

— Care transmite acum din Franța, spuse Herity. Nu au nici măcar un singur englez în toată echipa, deși recunosc că toți au niște voci de parcă ar fi decani la Oxford. O adunătură de americani, francezi și pachistanezi, așa mi s-a spus.

— Și ce importanță are asta? întrebă Gannon.

— Are, fiindcă e un fapt pe care nici un om cu judecată nu-l poate contesta. Americanii, francezii și pachistanezii ăia au fost spălați la creiere. Anglia întâi, apoi Irlanda și la urmă păgânii.

"Fie ca rugăciunile noastre să nu rămână fără răspuns", spuse crainicul. "Amin!" Brusc vocea îi deveni tăioasă: "Și acum știrile".

John asculta în transă. Istanbulul fusese trecut prin Focul Panicii. Fuseseră identificate noi "puncte fierbinți". Erau enumerate treizeci și una de sate, orașe și metropole în Africa, printre care fuseseră confirmate Nairobi și Kinshasa. Johannesburgul rămânea o ruină radioactivă. În Franța, se confirmase pierderea Nîmes-ului. O bandă din Dijon linșaseră doi preoți suspectați de a fi irlandezi. În Statele Unite încă se încerca salvarea "celei mai mari părți din New Orleans". Elvețienii se retrăseseră în spatele a ceea ce ei numeau "Bariera Lausanne", anunțând că restul țării continua să fie necontaminat.

— Ce chestie măreață! exclamă Herity. Lumea întreagă a devenit o Elveție! O lume antiseptică, mobilată cu paturi de puf moi ca o țâță tânără, eh, Kenneth? Herity privi spre băiat, a cărui față deveni de un roșu aprins.

John nu simțea decât o imensă mirare, constatând dimensiunile a ceea ce fusese pus în mișcare. Mergea mult mai departe decât orice așteptări anterioare, deși e drept, dacă era să se gândească bine, nici nu era în stare să spună cu precizie care fuseseră aceste așteptări. Oricum, îl simțea pe O'Neill-Cel din Interior agitându-se. Și cu toate acestea nu resimțea nici un fel de remușcare, doar un fel de uimire respectuoasă la constatarea că Nemesis era capabilă să intre în rândurile dezastrelor naturale.

Lista locurilor unde lovise molima, citită de crainic, părea de-a dreptul interminabilă. Atunci înțelese John că aceasta trebuia să fie cea mai importantă parte a știrilor — locurile ce trebuiau evitate. *Se strânge cercul!* Era conștient de restricțiile de călătorie — erau necesare permise speciale validate de Comanda Barierei Națiunilor Unite pentru a trece de granițele celor mai multe țări..., iar aceste granițe nu mai erau numai naționale.

Uniunea Sovietică nu anunțase nici un nou "punct fierbinte", dar sateliții de observație americani raportau urme ale unui Foc al Panicii în regiunile de la sud-estul Omskului, chiar lângă Semiplatinsk — "multe orașe și sate ard vizibil, dar Omskul pare încă intact."

Crainicul întrerupse această parte cu un buletin de ultimă oră despre distrugerea Istanbulului, despre care el spunea că fusese "purificat cu succes printr-un cerc strâns de foc".

— Câte eufemisme noi au găsit pentru a ascunde după ele violența, murmură Gannon. Mătură cu privirea chipurile celor așezați în jurul mesei, ca și cum ar fi căutat ceva sau pe cineva care nu se găsea acolo. Oare Nebunul a crezut că va aduce pacea și va pune capăt violențelor?

John își privi mâinile. Pacea nu intrase niciodată în calcul, gândi el. Totul nu fusese decât nevoia lui O'Neill de a lovi la rândul lui pe cei care îi făcuseră atât rău. Cine putea să-i refuze un astfel de drept unui om lovit de nenorocire? John se simțea într-o oarecare măsură în poziția pe care ar fi avut-o psihanalistul lui O'Neill. Îl înțelegea, fără să încerce să-l condamne, dar nici să-l scuze.

În acea noapte, în carnețelul în care Herity își nota remarcile pentru a putea fi trimise la Dublin, acesta avea să scrie: "Dacă O'Donnell este Nebunul, atunci omul pare absolut împietrit de dimensiunile dezastrului. Oare știa cât de departe va ajunge molima lui? Sau i-a păsat de asta? Nici o urmă de remușcare, nici o indicație cum că ar avea conștiința încărcată. Cum este posibil să nu schițeze măcar o reacție, dacă este într-adevăr O'Neill?"

Pe la mijlocul programului de știri, fusese difuzat un interviu prin telefon cu directorul Dudley Wycombe-Finch — directorul Centrului de Cercetări de la Huddersfield, în Anglia. Acesta nu putea oferi vești despre "vreun progres semnificativ în cercetările pentru aflarea unei cure", deși existau "linii de atac promițătoare, despre care sper să fiu în măsură să vă ofer date ceva mai târziu".

Rugat de crainic să compare actuala molimă cu "dezastre similare în istorie", Wycombe-Finch spuse că el nu vede nici un rost în a face astfel

de comparații, adăugând:" O astfel de distrugere în masă nu s-a mai văzut de foarte mult timp. Acest tip de distrugere este realizat pe alt plan, iar influența asupra descendenților noștri — dacă vom fi destul de norocoși să mai avem descendenți — nu poate fi încă pe de-a-ntregul calculată. În termeni simpli, financiari, concreți, nu există precedent pentru ceea ce se întâmplă, nu avem cu ce face o comparație valabilă. În termeni umanitari..." Pronunțând aceste cuvinte fu scuturat de un hohot de plâns.

BBC-ul îl lăsă să plângă un timp, în mod evident încercând să stoarcă efecte din asta, apoi crainicul spuse: "Vă mulțumesc, doctore. Vă înțelegem reacția. Să ne rugăm lui Dumnezeu ca evidenta și adânca dumneavoastră emoție să vă ofere forțe sporite în hotărârea dumneavoastră, a tuturor celor de la Huddersfield..."

— Forțe sporite în hotărârea dumneavoastră..., îl fandosi Herity cu vocea groasă și nesigură din cauza whisky-ului. Lacrimile englezilor ar putea, cred, să pună capăt unei secete.

— Dar cum este posibil ca măcar să se gândească la termenii financiari? întrebă Gannon.

Era pentru prima oară când John vedea ceva măcar apropiat de furie la acest om.

— Meciul dintre Dumnezeu și Mammon este contramandat din motive obiective — jumătate din jucători lipsesc de pe teren! spuse Herity.

John privi către părintele Michael și observă că acestuia îi curgeau lacrimi pe obraji. Fruntea lui torturată era o rană roșie în lumina lămpii.

Crainicul de la BBC își încheie programul cu o altă rugăciune: "Să găsim în inimile noastre puterea să iertăm nedreptățile trecute, să punem temelia unei lumi noi, în care omenirea să regăsească adevărata frăție și adevărata milă pe care toate religiile o cer de la noi!"

Această rugăciune este oferită de Misiunea de peste ocean a Bisericii Buddhiste din San Rafael, Califomia.

Gannon închise butonul cu un declic. Radioul tăcu.

— Trebuie să economisim bateriile.

— De ce? întrebă cumnatul lui, iar vorbele i se împiedicau de băutură. Ca să putem asculta tâmpitele astea de știri? De ce? Nu există nici un viitor în fața noastră!

Cu povețe, veniră străinii să ne-nvețe ale lor tradiții
Și să ne ia în râs pentru ale noastre datini.
"Golful Galway" — baladă irlandeză

În mai puțin de o oră avea să înceapă dineul de lucru în mica sufragerie intimă, amenajată lângă sala mare de mese a Casei Albe, iar Președintele Adam Prescott era conștient de faptul că nu avea nici cel mai slab indiciu al unei noi abordări în privința problemei ce stătea în fața lor, a tuturor. Cu toate acestea, mai era conștient și de faptul că va trebui să apară în fața celorlalți încrezător și emanând putere. Oamenii asta așteaptă de la liderii lor — ca aceștia să-și facă datoria și să conducă.

Președintele era singur, așezat în scaunul lui din Biroul Oval și simțea istoria îngrămădindu-se de jur împrejurul lui. Decizii de moment și de importanță fuseseră luate aici și ceva din toate astea se impregnase parcă în pereții încăperii. Masa de lucru la care stătea fusese dăruită de Regina Victoria lui Rutherford B. Hayes. Tabloul de deasupra căminului, chiar în fața lui, semnat Dominic Serres, înfățișa bătălia dintre *Bonhomme Richard și Serapisi*. John F. Kennedy îl admirase mult, chiar de aici din locul în care stătea el acum. Masa fixată în zidăria dintre ferestre, în spatele scaunului lui, fusese comandată și folosită de James Monroe. Scaunul pe care ședea era și el o parte a aceleiași comenzi.

Scaunul ăsta era pentru Prescott o adevărată închisoare. Pe deasupra îl mai durea și spatele, în ciuda minunatului design conceput de Pierre-Antoine Bellange.

Un maldăr de rapoarte zăcea sub ochii lui, pe suprafața din piele îmbrăcată cu fetru verde a mesei de lucru. Rapoartele erau așezate în evantai pentru ca el să le poată citi ușor titlurile și să-l aleagă pe cel care îl interesa în cea mai mare măsură. E drept că le citise pe toate până la ultimul, dar asta nu reușise decât să-i amplifice starea de descurajare.

Informația! se gândi el. *La ce folosește informația?*

După părerea lui Prescott, aceasta avea în ea o imensă putere de autoinflamare, de autoimportanţă spontană. Atâta vreme cât informaţia era pentru ochii Preşedintelui, atunci ea trebuia să fie nu numai importantă, ci *foarte* importantă. Preşedinţii nu trebuiau niciodată plictisiţi sau inoportunaţi cu trivialităţi.

Informaţii. Nu fapte, nu date, nu adevărul. Informaţia acumulată prin observaţie umană. Nişte persoane au văzut ceva, sau pur şi simplu au simţit ceva, iar apoi o versiune digerată îşi găseşte drum până pe biroul pe care atât l-a admirat Rutherford B. Hayes.

Prescott mai privi o dată titlurile de pe coperţile rapoartelor. *Zone lovite de molimă.* Noile aglomerări umane atinse de nenorocire erau numite de mass-media "puncte fierbinţi". Nici nu se mai punea problema evacuării populaţiei. Unde s-ar fi putut duce aceştia? Străinii erau periculoşi. Până şi cei care lipsiseră un timp de acasă erau periculoşi. Prietenii vechi reveniţi din locuri îndepărtate nu mai erau prieteni vechi. Şinele de cale ferată erau demontate. Aeropoartele erau blocate de baraje pentru a împiedica aterizarea. Drumurile erau închise şi păzite de oameni înarmaţi. Podurile fuseseră aruncate în aer.

Un raport dintre cele aflate în faţa lui Prescott spunea că toate curbele suspendate în formă de buclă care înconjurau autostrada A-11 dinspre Paris, fuseseră aruncate peste şosele de explozii cu încărcături detonatoare plasate de experţi, iar imposibilitatea transportului provoca apariţia unor zone afectate de foamete.

Mişcarea de Rezistenţă Franceză îşi reamintise ceea ce învăţase într-un alt război, dar uitase de faptul că mâncarea călătoreşte şi ea tot pe şosele.

În multe locuri ale Statelor Unite lucrurile nu stăteau deloc mai bine. Oamenii nu mai îndrăzneau să mai pornească în căutarea hranei, iar aceasta devenise o problemă serioasă în oraşe şi chiar la sate. New York se descurca cu ceea ce creştea de-a lungul Barierei de Foc, mulţumind Domnului pentru populaţia lui redusă şi stocurile din magaziile pline cu mâncare conservată. Washington D.C. avea şi el în faţă o perioadă estimată la doi ani până să ajungă să strângă cureaua. În acel moment se descurca datorită rezervelor pregătite în caz de atac atomic, suplimentate de legumele produse pe fostele gazoane şi în spaţiile deschise ale oraşului.

Washingtonul şi cercul lui de cartiere de locuinţe de la periferie rămăseseră neatinse de molimă, în mare parte datorită iniţiativei

generalului William D. Caffron, care acționase cu de la sine putere și desfășurase un cordon de aruncătoare de flăcări în jurul orașului. În spatele aruncătoarelor erau tancuri și infanterie ce primiseră ordin să ucidă și apoi să-i ardă pe intruși. Tot el trimisese detașamente kamikadze împotriva tuturor zonelor contaminate pe care le putea distruge cu metodele lui dure și neortodoxe. Fuseseră instalate sectoare de carantină la fiecare punct de intrare, toate deservite de voluntari femei. Acestea fuseseră aduse cu avionul din închisorile regionale și erau constant urmărite prin camere de luat vederi.

Prescott extrase din evantai dosarul pe care scria "Tribut" și-l deschise.

Era poate ciudat, dar acesta era singurul cuvânt care se potrivea situației.

Fără îndoială, era vorba de o extindere a politicii "bărcilor libere" dusă de comanda Barierei. Erau aprovizionați Finn Sadalul Irlandez și Bătăușii Frontierelor Engleze. "Bărcile libere" păruseră la vremea aceea o idee bună — erau mici, nu aveau nevoie de pilot și erau ghidate prin radio. Trimise spre Kinsale, Howth, Liverpool și alte porturi aflate sub controlul Comandei Barierei, ele distribuiau ziare, alimente, băutură, arme ușoare, muniție, îmbrăcăminte... Un simplu semnal radio distrugea barca atunci când aceasta își termina misiunea.

Finn Sadal.

Bătăușii Frontierelor.

Prescott se cutremură cu gândul la unele dintre lucrurile pe care le auzise cu privire la comportamentul Finn Sadalului. Dar... tribut!

Dublinul amenința să retragă Finn Sadalul de la posturile lui de-a lungul plăjilor și să treacă la o acțiune de infectare intenționată a altor regiuni *din afara* granițelor irlandeze, dacă nu se răspundea favorabil cererilor lor.

Prescott trecu o privire rapidă peste pagina cu raportul. Irlanda solicita returnarea întregului tezaur viking — toată acea comoară acumulată la muzeele din Danemarca, Norvegia și Suedia. Totul trebuia adunat, ambalat și trimis Irlandei cu "bărcile libere".

"Toată bogăția furată de la noi de barbari va fi îngropată la Armagh", spuneau irlandezii.

Îngropată?

Raportul vorbea despre o mare ceremonie, plină de conotații păgâne.

Norvegia și Suedia semnalaseră imediat că sunt de acord, dar danezii erau mai circumspecți:

"Dacă acum cer asta, mai târziu ce altceva vor mai cere?"

Să-i ia naiba pe danezii ăștia lacomi!

Prescott mâzgăli o notă pe marginea raportului: "Spuneți danezilor că ceilalți au votat toți pentru. Să se supună sau vom trece la aplicare prin metode dure" și semnă.

Ordinul va trebui exprimat în termeni mai diplomatici, bineînțeles, dar danezii erau pricepuți în descifrarea sensului dur din spatele limbajului diplomatic. Națiunile mici dezvoltaseră de foarte timpuriu această formă de sensibilitate.

Cererile engleze erau la prima vedere și mai ciudate. Deși veniseră după cele irlandeze și erau ambalate în termeni ceva mai urbani, în spatele lor se afla o amenințare similară.

Bibliotecile.

"Când aceste vremuri nu vor mai fi decât o amintire amară, vrem să fim națiunea care adăpostește comorile publicistice ale lumii — cărți, manuscrise, hărți, documente religioase, schițele și desenele originale ale artiștilor. Vrem doar originalele de oriunde ar putea fi ele acum. Suntem de acord să efectuați copiile corespunzătoare."

Analiștii în probleme de securitate ai Președintelui considerau acest amănunt ca fiind "isteț". Națiunile civilizate ale lumii se vor gândi de două ori și lung înainte să se încumete să incinereze asemenea comori... de s-ar ajunge vreodată până aici. Problema era că lumea în care trăiau nu mai era una a civilizației.

Prescott se aplecă peste secțiunea cu "tributul" cerut de Anglia și deasupra scrise doar un singur cuvânt: "Acceptați." Semnă cu inițiale.

Libia nu se alăturase celorlalte în acest joc, dar rămânea întrebarea dacă în Libia exista încă ceva care să semene cu un guvern central. Sateliții de observații transmiteau imagini ale unei țări în ruină și era posibil ca populația să se fi redus până la un mic procent din ceea ce fusese înainte. Și câți fuseseră înainte? Trei milioane? Tot nordul Africii era o ruină. Brigăzile de sterilizare, "noul SS" cum li se spunea, trecuseră prin foc toate centrele populate de la granița cu Libia, apoi traversară țara de la Suez la Cap Blanc, făcându-și treaba înaintea înființării barierei de cobalt, care înconjura acum un pământ blestemat.

Și Israelul?

Prescott puse dosarul cu titlul "Brazilia" deoparte, hotărându-se să-l ia cu el la dineul de lucru. Africa de Nord rămânea o preocupare majoră. Supraviețuitorii se aglomeraseră în Ciad și Sudan, iar intențiile lor erau clare — un nou Jihad era pe cale să izbucnească.

Bombele cu neutroni! gândi Prescott. *Era singura posibilitate.*

Zona se afla în afara celei asupra căreia își pronunțase O'Neill interzicerea. Și, oricum, ce importanță mai avea acum dacă O'Neill interzicea sau nu folosirea mijloacelor atomice în Libia? Națiunea aceea tot nu mai exista.

Reporterul de la ultimul buletin de știri al serii precedente nu avusese date direct de la satelit, dar era evident că omul știa și el cum stăteau lucrurile: "Din această țară nu ne mai parvine decât o teribilă tăcere."

Prescott puse dosarul intitulat "Tribut" deoparte și privi acrit la celelalte titluri așezate în evantai — niște cuvinte pe hârtie. Era măcar unul din aceste cuvinte în stare să ajungă până la inima acestui dezastru?

China părea că stăpânește bine problema Indiei, dar rămânea nerezolvată schisma amară dintre sovietici și chinezi. Acesta trebuia să fie un alt subiect al dineului de lucru. Își privi ceasul: încă o jumătate de oră. Un război în Orientul Îndepărtat ar putea fi dezastrul final..., refugiați, pierderea controlului central, nici o posibilitate de a impune un sistem strict de observație și carantină asupra mișcărilor unor grupuri umane atât de numeroase.

Fragilitatea condiției umane i se părea copleșitoare Președintelui. I se strânse un nod în coșul pieptului, iar respirația îi deveni scurtă și grea. Titlurile de pe coperțile dosarelor căpătară o viață a lor, literele se umflară și parcă ardeau, fiecare reprezentând un nou potențial de distrugere — de exterminare a speciei umane.

"Denver... Ulan Bator... Peronne... Omsk... Tsienpo... Luanda..."

Încet, ghemul din piept începu să se desfacă. Se întrebă dacă nu ar fi cazul să-și cheme doctorul, dar o nouă privire la ceas îi spuse că nu mai era timp pentru asta înainte de începerea dineului de lucru. E probabil doar o problemă de glicemie.

Ochii i se opriră pe unul din dosare: "În caz de succes?"

Ei, da! Aceasta era una din cele mai serioase probleme. Ce asigurare ar putea avea el cum că Irlanda și Anglia vor împărtăși cu ceilalți vreo descoperire de succes? Și dacă găsesc o cură și încep să șantajeze lumea întreagă? Și dacă O'Neill Nebunul se ascundea într-adevăr în Irlanda sau Anglia...?

Problema aceasta trebuia neapărat pusă la dineul de lucru. Agenții pe care reușiseră să-i implanteze în Irlanda și Anglia nu erau suficienți. Era necesar să fie găsite și alte mijloace de supraveghere.

Dispozitivul de semnalizare de sub birou începu să bâzâie: două apeluri. Deci ceilalți erau deja afară și așteptau.

Își puse ambele palme pe birou și se împinse în sus din scaun.

În timp ce se ridica, un val de durere cumplită îi încercui pieptul. Camera începu să valseze și să se unduiască de parcă s-ar fi aflat sub apă, învârtindu-se mereu, mereu în fața ochilor lui. Auzi un șuierat îndepărtat care îi invadă simțurile. N-avu deloc senzația de cădere, doar pe cea de pierdere a cunoștinței — o binecuvântată inconștiență care suprimă teroarea, agonia durerii și, înainte de asta, imaginea spațiului de sub masa lui de lucru, un picior grațios de lemn îmbrăcat în aramă și zgâriat adânc, acolo unde pintenii cismelor lui Andrew Johnson se înfipseseră în lemnul prețios de trandafir.

Violența și pietatea nu pot conviețui. Nu sunt făcute din aceeași plămadă. Nimic nu le leagă — nici bucuriile, nici suferințele, nici măcar moartea aceea vie pe care unii o confundă cu pacea. Una din ele vine direct din iad, iar cealaltă din paradis. Pietatea te duce la grația divină; violența te face s-o pierzi pentru totdeauna...

— Din predica Părintelui Michael

În noaptea aceea, simțindu-se ciudat de nelalocul lui, John merse la culcare într-un dormitor de la etaj, în casa lui Gannon. Patul avea cearceafuri curate și o saltea plină de ghemotoace. Adusese cu el un rest scurt de lumânare pentru a lumina camera, care mirosea a săpun și a încă ceva — un parfum cu iz de floare. În încăpere mai era un scaun de lemn, un scrin scund și un șifonier înalt care îi aminti de cel aflat în camera lui din Hotel Normandy.

O'Neill-Cel din Interior devenise mai potolit, se lăsase să alunece și mai adânc în ascunzătoarea lui, era și mai îndepărtat și... John îl simțea — satisfăcut.

Doar văzuse ceea ce văzuse.

În timp ce se pregătea de culcare, John se gândi la partida de băutură de la cina din seara aceea. Ceilalți își reluaseră băutul în bucătărie după ceaiul de plante servit în salon. Herity și Murphey se așezară unul în fața celuilalt, bând pahar după pahar și privindu-se unul pe altul cu o ciudată insistență.

Părintele Michael îl trimisese pe băiatul cel tăcut la culcare și se așezase la rândul lui la un capăt al mesei lungi, cât mai departe de cei care beau, iar ochii lui priveau cu jind paharele cu whisky și nu pe cei care le goleau.

Gannon trimisese pe ceilalți copii în paturile lor și-și făcu de treabă la chiuvetă, spălând vasele.

John care-și adusese ceașca de ceai cu el din salon, i-o dădu lui Gannon și se așeză la masă lângă preot. Se uită la fruntea lui însemnată și se gândi la misterul din jurul familiei preotului.

— Unde sunt frații dumitale, părinte Michael?

Preotul întoarse spre John o privire în care bântuiau fantomele.

— Doar ai spus că ai doi frați, nu?

— De când a izbucnit molima, nu mai am nici o veste de la Matthew, dar pe atunci locuia în Cloone și Cloonul nu mai există. Iar Timothy... Micul Tim și-a construit o colibă chiar lângă mormântul nevestei lui, la Glasnevin, și acum nu mai pleacă de acolo; acolo și doarme.

Murphey își drese glasul, întreaga lui atenție fiind concentrată asupra ulciorului gol, pe care Gannon tocmai îl ducea la chiuvetă.

— Îi dăm noi de capăt! Pe Dumnezeul meu! Vă promit eu asta! Își plimbă privirea obosită în jurul mesei. Unde este băiatul tatii? Unde e Kenneth?

— S-a dus la culcare, spuse Gannon.

— O să vedeți... o să vină ea ziua când îmi voi juca nepotul pe genunchi, spuse Murphey.

— Toată lumea se agață de un astfel de vis, spuse Gannon, sprijinindu-se de vasul chiuvetei. Până când ceva îi copleșește. Este visul obișnuit al supraviețuirii personale o victorie asupra Timpului. Unii se lasă subjugați de religie pentru a încerca un asalt îndrăzneț asupra "secretelor universului", alții trăiesc în speranța unei descoperiri formidabile... De fapt este vorba de același lucru.

John și-l imagina ușor pe Gannon stând în fața unei clase de studenți și expunându-și frazele bombastice, în același ton pedant. Gannon spusese de nenumărate ori aceleași lucruri în exact aceleași cuvinte. Murphey îl privea admirativ pe cumnatul lui:

— Înțelepciunea acestui om e ceva...!

Herity chicoti:

— Știi cum numesc americanii "descoperirea formidabilă" a profesorului tău? Ei îi spun... "Blonda din Cadillac"! Hohotele de râs făcură ca mâna să-i tremure și din paharul lui cu whisky să se verse câțiva stropi pe masă.

— Există variații — alte variante, spuse Gannon. Numărul câștigător, biletul norocos de Pronosport, comoara peste care dai săpând în grădina casei tale..

— Dar lucruri de acestea se mai întâmplă, spuse Murphey.

Gannon zâmbi trist:

— Eu mă duc până la morminte. Unde ziceai că ai lăsat lanterna, Wick?

— Agățată de stâlpul ușii din spate.

— Te-ar deranja dacă ai veni cu mine, părinte Michael? întrebă Gannon.

— O să aștept să se facă dimineață și o să le sfințesc atunci.

— Părintele n-are de gând să meargă la morminte în toiul nopții, spuse Herity. Stafiile, știți! Doar ați aflat și voi că bântuie peste tot în țară în ultimul timp.

— Nu există stafii! spuse părintele Michael. Sunt spirite...

— Sigur, sigur... Și știm cu toții că există și vrăjitoare, nu-i așa, părinte Michael? Herity privi la preot cu ochi șireți plin de înțeles. Și zâne! Ce aveți de spus despre zâne, vreau să aud?

— Tu n-ai decât să visezi la ce-ți place, spuse preotul. Eu unul mă duc să mă culc.

— Prima ușă pe dreapta cum se termină scările, părinte, spuse Gannon. Îngerii să te păzească și mergi cu voia Domnului!

Gannon se întoarse pe călcâie și ieși din bucătărie.

Parcă mânat de un impuls de moment, John îl urmă și-l găsi pe profesor aprinzând cu chibritul fitilul unei lămpi înalte. Nori deși acopereau cerul, iar aerul mirosea a ceață.

— Spune, domnule O'Donnell, de ce vii cu mine? Ți-e teamă să nu am și alte arme ascunse pe undeva?

— Nu eu sunt cel preocupat de asta, spuse John. Iar cu Herity nu trebuie să-ți bați capul. El și-a făcut o meserie din a suspecta pe toată lumea.

— E militar, așa-i? spuse Gannon. Un Provo, sunt gata să pun pariu. Îi cunosc eu pe ăștia ca el...

John simți brusc un gol în stomac. Herity — un membru activ al Provisional IRA! Recunoștea vocea adevărului în cuvintele lui Gannon. Herity era unul din cei care manufacturau bombele teroriste și măcelăreau inocenți așa cum făcuseră și cu Kevin, Mairead și Mary O'Neill.

— Îmi voi deschide inima și mă voi ruga lui Dumnezeu, așa cum n-am mai făcut-o niciodată, să te ajute să ajungi cu bine la Killaloe și acolo să găsești o cură pentru ciuma asta, spuse Gannon.

Dimineața, când se trezi în camera rece de la etaj, John merse la fereastră și privi jos la îngrăditura de piatră din jurul mormintelor. Micul cimitir era vizibil imediat după cealaltă casă.

Cu o noapte înainte, îngrăditura îi păruse o ruină fantomatică în lumina galbenă a lămpii lui Gannon. Tăcerea era grea în jurul lor. O bufniță zbură jos, mai mai să le atingă capetele, dar Gannon nici n-o privi măcar, așa cum stătea îngenunchiat, concentrat în rugăciunea lui fără glas.

Când se întoarseră în casă, la masa din bucătărie nu mai rămăsese decât Herity. Stătea acolo nemișcat, mângâind agale un pahar pe jumătate plin cu whisky. Atunci îi trecu lui John prin minte că Herity s-ar putea număra și el printre acei indivizi faimoși, cu care atât se laudă Irlanda, capabili să dea pe gât cantități imense de alcool, fără să lase să se vadă că asta i-ar afecta cu ceva. Era un lucru demn de reținut. John își dădu seama că acum îl vedea pe Herity în o cu totul altă lumină și asta de când auzise cuvintele lui Gannon... un Provo, da, fără îndoială un Provo.

— Cât mă bucur că v-ați întors nevătămați din noaptea plină de fantome de afară, spuse Herity. Sunt și animale sălbatice care bântuie, știți asta, nu?

— Doar câțiva porci scăpați, spuse Gannon.

— Eu mă refeream la specia de animale sălbatice pe două picioare, spuse Herity și-și bău paharul. Se ridică încet, cu grijă deliberată și spuse: "La culcare, visez să dorm al morților somn./V-aș da în dar și zorile dimineților/Doar pentru un căscat și-o geană de somn./ Un căscat și-o oră de somn/ Greu ca plumbul glonților..." Herity își mângâie mitraliera culcată pe piept.

În timp ce stătea la fereastră în zorii zilei, John văzu pe cineva apropiindu-se dinspre poiana din depărtare și oprindu-se lângă morminte. Nu-i luă mult timp să-l recunoască pe Herity, mai ales după mitraliera care îi spânzura pe piept, sclipind stins când acesta se opri să privească spre case. Herity purta un poncho verde.

Scos probabil din rucsac, se gândi John.

Se grăbi să se îmbrace, auzind jos, la parter, cum ceilalți se agită și simțind miros de untură încinsă în tigaie. Mirosul ceaiului de plante se amesteca cu cel al fumului de turbă.

Micul dejun îl petrecură în liniște — ouă fierte și pâine prăjită în untură. Murphey avea ochii limpezi și părea neafectat de noaptea de

băutură. Fața îi sclipi de lăcomie când văzu farfuria cu mâncare pe care Gannon o puse dinaintea lui.

După masă îl urmară pe părintele Michael până la morminte pentru slujba de sfințire promisă. Aerul era rece și ceața încă persistentă. Lumina se strecura greu prin pătura gri și groasă de nori. John era ultimul din șir, iar băiatul tăcut primul. Copilul își ținea cu mâna hanoracul albastru strâns în jurul gâtului.

John își dădu seama că este foarte interesat de reacțiile copilului în fața acestui ritual. Acolo erau înmormântate femei. Oare băiatul acesta fusese martor la înmormântarea mamei lui? John nu resimțea nici o emoție la gândul acesta. Tot ce simțea era o răceală totală, ca și cea din seara precedentă, în momentul în care înțelesese că O'Neill se retrage. O'Neill îi lovise pe cei care îl loviseră, atât. Și făcuse asta prin intermediul succesorului său.

Prin mine, se gândi John.

Oare lui O'Neill îi trecuse vreodată prin minte o astfel de scenă?

Nu exista nici o amintire, nici un film interior despre așa ceva. *Am fost rece atunci când am făcut-o. Rece și ucigător. Nu mi-a păsat pe cine voi lovi.*

Nimic altceva nu contase în afara nevoii copleșitoare de a lovi.

Părintele Michael își încheiase slujba. Privind către Gannon, spuse:

— Mă voi ruga pentru dumneata și pentru cei dragi.

Gannon ridică mâna dreaptă, care căzu imediat moale de-a lungul trupului lui.

Se întoarse și o luă spre casă, lăsând impresia că fiecare pas îl doare fizic.

— Du-te cu el, părinte Michael, spuse Herity. Domnul Gannon ne-a promis provizii pentru drum. Trebuie să pornim, dacă vrem să-l ducem pe O'Donnell la Killaloe. E cale lungă peste dealuri.

Părintele Michael puse o mână pe umărul băiatului tăcut și-l urmă pe Gannon. Murphey și ceilalți trei băieți îi călcau pe urme.

—Domnule Murphey, ce-ai zice dacă ne-ai da și nouă la drum o bucată din porcul ăla? întrebă Herity.

În timp ce Murphey se opri și se întoarse să-l privească, Herity o luă cu pași grăbiți spre deal. Cei doi bărbați se îndreptară spre staul, fiecare pe alt drum.

John îi urmă pe ceilalți până în casă. Ce avea oare Herity de gând? Doar nu-i venise așa deodată gust de porc. Altceva trebuia să fie.

Gannon era deja ocupat la bucătărie, ajutat de preot, atunci când intră John. Era cald înăuntru după răcoarea de afară. Pe masă era un binoclu militar cu braţe lungi.

— I-am dat binoclul meu părintelui Michael, spuse Gannon. Wick şi l-a adus pe-al lui cu el când a venit din Cork şi nu avem nevoie de două.

Părintele oftă:

— E un adevăr trist, John, dar cu cât suntem în stare să vedem mai departe, cu atât suntem mai în siguranţă.

Gannon găsise pe undeva un rucsac mic galben cu albastru, care avea o bretea cârpită. Puse înăuntru câteva felii bune de pâine prăjită şi între ele, în spaţiul creat, nişte ouă proaspete.

— Aveţi aici şi un borcan cu peltea şi nişte slănină. Am lăsat loc deasupra pentru bucata de porc pe care o s-o aducă Wick.

— Eşti un om cumsecade, domnule Gannon, spuse părintele Michael.

Gannon dădu tăcut din cap şi se întoarse spre John:

— Domnule O'Donnell, am să mă rog din nou să ajungi cu bine la Killaloe şi să ne ajuţi. Ai venit de peste mări şi ţări, atunci când nouă ne era mai greu. N-aş vrea să-ţi faci idei greşite despre noi şi nici n-aş vrea să crezi că nu apreciem gestul dumitale.

Părintele Michael îşi făcu de lucru cu aranjamentul alimentelor în rucsac, fără să privească nici la Gannon, nici la John.

— Am vorbit azi dimineaţă cu domnul Herity, continuă Gannon, şi acum înţeleg mai bine ce este cu voi. Mi-a povestit cât de rău s-au purtat Băieţii Plăjii cu dumneata. Am înţeles şi că cei din armată se ceartă din cauza modului cum ai fost întâmpinat, fiindcă Irlanda are acum mare nevoie de oameni inteligenţi ca dumneata. Eu bănuiesc că Herity este trimis să se asigure că ajungi cu bine la Killaloe. E un om dur, dar sunt momente când astfel de oameni sunt necesari.

John îşi frecă ţepii din barbă, gândindu-se cum ar trebui să răspundă acestei izbucniri pline de pedanterie.

Tocmai atunci intrară Herity şi Murphey. Herity îşi purta deja rucsacul pe umărul stâng, şi mitraliera sprijinită ca un copil adormit pe braţul drept.

— Porcul a şi început să se împută, spuse Murphey.

— La vremea asta a anului are nevoie de gheaţă, spuse Herity.

John îi privi pe cei doi, remarcând o schimbare subtilă a atitudinii dintre ei. Era ca şi cum între cei doi exista acum o înţelegere tacită.

— Avem drum lung de făcut, spuse Herity. Ar fi bine să pornim. Se uită spre preot, care îndesa rucsacul cu mâncare în rucsacul lui mare, pregătindu-se să și-l pună pe umăr. Cheamă-l pe băiat, părinte și să plecăm.

— Copilul e binevenit aici. Poată să rămână, dacă..., spuse Gannon.

Părintele Michael scutură din cap:

— Nu! E mai bine să vină cu noi.

— Părintele s-a legat de copil în mod deosebit, spuse Herity. Cuvintele lui aveau aerul că exprimă ceva rău, ceva necurat. În timp ce le pronunța, gura i se lăți într-un zâmbet urât.

Tresărind jignit, preotul își luă rucsacul și-l ocoli pe Herity pentru a ajunge la ușă. Îl auziră strigând după băiat. John îl urmă, simțindu-se în mod ciudat stânjenit de atitudinea lui Herity.

Și, la urma urmei, ce-mi pasă mie cum se poartă ăsta cu preotul? se miră John în mintea lui.

Și continuă să se mire de propria lui reacție tot timpul cât își luară rămas bun și străbătură aleea care ducea la drumul mare.

Când, după o serpentină, casele rămase în urmă nu se mai zăreau, ascunse fiind de copaci, Herity le strigă să se oprească. Cerul se luminase și apăruseră chiar niște pete răzlețe de albastru ici și colo. John privi înapoi la drumul pe care veniseră, apoi la Herity care scormonea în rucsacul lui verde, din care scoase un pistol cu țeava scurtă și o cutie cu muniție. Pistolul strălucea de unsoare.

— Acesta este un dar din partea domnului Murphey, spuse Herity. Nu-i decât un Smith & Wesson cu cinci gloanțe, dar o să-ți stea bine în buzunar, John. E mai cuminte să ai o armă la tine în vremurile noastre.

John acceptă revolverul, simțind în palmă răceala lui uleioasă.

— Pune-l în buzunarul de la șold și trage puloverul peste, spuse Herity. Așa, vezi!

— Murphey ți l-a dat? întrebă John.

Herity îi dădu și cutia cu muniție.

— Da. Pune și asta în buzunar. Erau două arme de care Gannon nu știa nimic. Celălalt era un monstru de Colt, pe care n-ai fi putut să-l duci cu tine. Atârna cât o tonă și nici nu era prea eficient. Herity își aruncă din nou pe umăr rucsacul și tocmai se pregătea să pornească când se auzi o împușcătură undeva în spatele lor.

Părintele Michael se roti ca fulgerat pe călcâie și-ar fi și pomit-o alergând spre case, dacă nu l-ar fi oprit Herity cu un gest ferm. Preotul încerca disperat să desfacă degetele lui Herity de pe brațul lui:

— S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul nostru, Joseph!

— De ce nu te gândești bine, părinte? Care ar putea fi posibilitățile ?

— Doar nu...

— Un alt porc? întrebă Herity. Le-am dat înapoi toate armele și toată muniția. Dacă e vorba de un porc, foarte bine! O să aibe o masă pe cinste diseară, mai ales dacă gătește profesorul Gannon. Dacă sunt niște intruși cu gânduri rele, prietenii noștrii sunt bine înarmați. Și asta a fost împușcătură de pistol, să știi.

Părintele Michael privi în jurul lui pierdut, ascultând. Pădurea din jur era tăcută, nu se auzea nici măcar cântat de pasăre, iar valea de dedesubt, încă învesmântată în ceața dimineții, era scufundată într-o liniște de început de lume.

— Iar dacă Gannon și-a pus capăt suferințelor, tot n-ai să te rogi pentru sufletul lui, nu? spuse Herity.

— Ești un om crud, Joseph.

— Mi-au mai spus asta și alții mai buni ca dumneata, părinte. Herity se întoarse și o porni în sus pe cărarea care ducea la drum. Haideți!

Băiatul tăcut se trase aproape de părintele Michael, îl luă de braț și privi lung după Herity.

Fascinat, John urmărea spectacolul nehotărârii preotului, nehotărâre care, încet-încet, se transformă în resemnare. Preotul îl lăsă pe băiat să-l tragă de braț pe urmele lui Herity.

John își potrivi pașii după ai lor, simțind greutatea pistolului în buzunarul de la șold. Oare de ce-i dăduse arma aceea? Să fi fost vorba de încredere? Să fi avut Gannon dreptate în afirmațiile lui? Primise Herity ordin să-l escorteze pe John până la laboratorul din Killaloe? Atunci de ce nu spusese nimic despre asta? Și de ce preotul și copilul ăsta stăteau lipiți de ei tot drumul?

Odată ajuns la drumul mare, Herity se opri și-i aștepta. Privi spre stânga unde se deschidea valea, iar drumul făcea o curbă largă spre o altă trecătoare străjuită de copaci.

John se opri lângă Herity și se surprinse copleșit de priveliște — un peisaj parcă structurat după un model anume pentru a uimi privirea — petice de pământ arat și crânguri verzi ici, un curs de apă mărginit de sălcii plângătoare colo, apoi alte câmpuri în depărtare, până la fâșia

subțire și argintie a altui drum ce trecea printr-o altă trecătoare. Norii la est aveau o tentă ușoară de roz, ce colora straniu întregul tablou.

Herity spuse:

— Pământul acesta ne ține istoria în palmă. Arată cu degetul: Vezi trecătoarea aia? O'Sullivan Beare și jalnica lui rămășiță de armată au trecut pe acolo.

Ceva în vocea celui care vorbise îl forță pe John să perceapă acel pământ așa cum era el văzut de Herity — un loc străbătut de armate, un loc unde nu demult oameni în uniforme negre și kaki*) fugeau în noapte în căutarea unui refugiu, materializat într-o colibă de sărac. Bunicul Jack McCarthy povestise de nenumărate ori întâmplarea, pe care o încheia întotdeauna cu cuvintele: "Este soarta irlandezului să cadă mereu din lac în puț!"

Părintele Michael îl ocoli pe Herity și-o porni cu pas grăbit pe drumul larg. Băiatul țopăia lângă el, sărind din când în când să prindă câte o frunză dintr-un ram de deasupra capului.

Herity așteptă până când cei doi ajunseră la cam o sută de metri distanță, apoi îi făcu semn cu capul lui John s-o pornească după ei.

— E mai cuminte să păstrăm un spațiu între noi. Arătă cu mitraliera către cei doi. Ia privește la preotul ăla nebun! Vrea să scoată din băiat un alt fătălău asemenea lui. Iar copilul ăsta, tot ce visează e să-și vadă mama înviată ca Lazăr din morți...

Cu colțul ochiului, Herity urmărea să vadă dacă cuvintele lui treziseră vreun efect în John. Dar, nimic. Se gândi la mesajul pe care îl lăsase lui Wick Murphey pentru ca acesta să-l trimită Finn Sadalului prin poșta călare. Finn Sadalul, la rândul lor, o să facă în așa fel încât mesajul să ajungă la Dublin.

L-am convins că se are deplină încredere în el. O să-l ducem pe lângă proprietatea lui McCrae să vedem cum reacționează. Va încerca oare să răspândească molima? Trimiteți vorbă lui Liam și spuneți-i să fie atent când trece pe lângă noi.

Să vedem ce părere o să aibă Kevin O'Donnell despre acest plan inteligent.

---

*) The Black and Tans — de la amestecul de uniforme de poliție și armată. În 1921 a fost recrutată o forță de luptă împotriva Sinn Fein-ului. (n.t.)

— De ce-l tot faci nebun pe părinte? întrebă John, gândindu-se la făptura neagră și tăcută din căsuța unde primise hainele. Oare toți preoții din Irlanda înnebuniseră?

— Fiindcă asta e — nebun de legat! spuse Herity. Am un amic. Îl cheamă Liam Cullen. El le spune tuturor preoților "Lucanii liturghiilor". Îi place să se joace cu cuvintele...

— Cum adică "lucanii liturghiilor"? întrebă John. Ce vrea să însemne..., se împiedică de o piatră, recăpătându-și însă repede echilibrul.

— Ce, n-ai auzit niciodată de Monstrul Lucan? Ăla care a comandat Atacul Cavaleriei Ușoare? Să nu-l confunzi cu Patrick Sarsfield, ducele de Lucan, cel care a apărat Limerick-ul după Boyne, atunci când a preluat conducerea cavaleriei irlandeze și a dus-o în Franța la Regele Ludovic, de i-a înconjurat pe cei din Coldstream Guards în bătălia de la Fountenoy...

— Gâștele sălbatice, spuse John.

— Ahhh! Deci știi! Dar Liam se referă la celălalt Lucan. Ăla care a mânat patruzeci de mii de țărani irlandezi de pe pământurile lor — cei mai mulți pentru a-și găsi apoi moartea. Și ce consemnează istoria britanică? Doar șase sute de englezi morți... Și ai noștri, care au fost atât de proști, încât să urmeze ordinele unui monstru de om!

— Și ce-are asta de-a face cu preoții?

— Nu-i auzi cum citează din scriptură cât îi ziulica de mare până ne aduc pe noi la disperare și distrugere? Supunerea! "Să mergem în Valea Morții", spune el. "Haideți! Părăsiți-vă pământurile!," îndeamnă monstrul iadului. Asta fac, ne împing pe toți la sinucidere și după aceea nici nu vor să se roage pentru sufletele noastre amărâte. Iar noi, ca niște miei ascultători, noi ne spunem: Arătați-ne un loc unde să ne săpăm mormintele! Liam are dreptate — Lucani ai liturghiilor, asta sunt.

John privi spre tufișurile scunde de la stânga lui, acolo unde peretele de stâncă era acoperit de pete de licheni. Cât de atent îl urmărea Herity! Ce căuta oare să vadă cu tot dinadinsul?

— Numai cei ce au forța să se lupte merită lacrimile noastre, spuse Herity. Tu ai forța și dorința să lupți, John?

John încercă să înghită, dar avea un nod în gât:

— Doar mă vezi aici, nu? Nu m-a forțat nimeni să vin.

Ba m-a forțat! gândi el.

Herity păru ciudat de mișcat de răspunsul dat de John. Îl bătu pe umăr:

— Iată-te aici, împreună cu noi ceilalți!

Şi de ce eşti aici?

Herity scutură din cap, conştient că trebuia să-şi imagineze mereu că acesta era O'Neill - Nebunul în persoană. Şi dacă era cu adevărat O'Neill... Herity îşi impuse să facă faţă situaţiei, oricare ar fi fost ea.

Bomba pe care noi am făcut-o i-a ucis copiii şi femeia. Iar el a luptat, a răspuns, blestemat fie-i sufletul în iad!

Deodată Herity începu să fredoneze o melodie, apoi se puse pe cântat:

"Oh! A mea brunetă Rosaleen!

Nu jeli, nu plânge dară!

Căci preoţi plutesc pe-al mării verde iară

Şi-şi poartă paşii prin adâncul lin."

Se opri şi aruncă o privire către John care mergea alături de el. Capul lui chel se profila pe fundalul văii, iar faţa slabă cu barba ţepoasă nu purta nici o expresie întipărită pe ea.

Herity oftă şi merse un timp în tăcere, apoi grăbi pasul, forţându-l pe John să se ţină după el.

— Preoţii îşi poartă paşii peste tot, spuse Herity, arătând cu capul spre silueta neagră din faţa lui. Iar în bagaje au mai mult vin de împărtăşanie. Deşi eu unul m-aş mulţumi acum cu o bere neagră ca ochii spaniolelor să-mi dea speranţă şi să-mi bucure inima.

Ei bine, acum ştiţi ce mi-a stârnit mânia. Şi să n-o puneţi cumva la îndoială! Aduceţi-vă des aminte de nesfârşita prostie irlandeză şi engleză, care a perpetuat în masă o nenorocire reciprocă. Aduceţi-vă aminte de braţul însângerat al Libiei cu taberele ei de antrenament pentru teroriştişi armele distribuite peste tot în lume. Cum mai puteam eu oare suporta, tolera, existenţa unor astfel de proşti, de nebuni?

— John Roe O'Neill — Scrisoarea nr.2

Cea mai mare parte a personalului administrativ şi cercetătorilor principali ai Centrului de la Huddersfield erau strânşi în holul mare al Clădirii Administrative pentru întâlnirea cu Rupert Stonar, programată pentru acea dimineaţă. Grupuri compacte de oameni se deplasau de-a lungul aleilor din faţa clădirii, ţinându-şi umbrelele ca pe nişte scuturi deasupra capului, în unghiuri periculoase, sau strecurându-se pe lângă ziduri, sub protecţia acoperişului, vrând să se apere de ploaia măruntă care se pornise imediat după răsăritul soarelui.

Stonar ajunsese la Huddersfield cu patruzeci de minute mai devreme decât era aşteptat, făcându-l pe Wycombe-Finch să sune după adjuncţii lui şi după Beckett şi apoi să se grăbească să ajungă până la Clădirea Administrativă, deoarece se afla încă în biroul lui de lucru de la subsolul clădirii ce adăpostea laboratoarele. Când, în sfârşit, ajunse, îşi pierduse deja suflul, iar haina lui de tweed era neagră de ploaia care se scursese de pe marginile umbrelei. Din fericire, adjuncţii avuseseră grijă să pregătească un bufet cu cafea şi cornuri dulci. Între Stonar şi Wycombe-Finch se petrecu un scurt interludiu, ambii bărbaţi amintindu-şi de vremurile apuse ale anilor lor de şcoală particulară, când erau unul pentru altul doar Wye şi Stoney*).

---

*)stoney(engl.) — pietros, ca piatra, dur (n.t.)

Wycombe-Finch gândi că Stonar nu se schimbase deloc în bine din ultimul lor an de școală, pe vremea când se pregăteau amândoi să devină purtătorii privilegiați ai grijilor civilizației. Stonar fusese un tânăr masiv și scund, cu o față aspră și roșiatică, cu părul mereu în dezordine, a cărui culoare oscila indecis între blond și cenușiu. Avea trăsături grosolane și ochii de-un albastru palid, dar atenți și reci. Stonar continua să aibă trăsăturile grosolane și roșii, iar părul ca nisipul era tot în dezordine, deși acest lucru părea acum mai degrabă un efect calculat. Ochii erau și mai reci, ca de gheață. Porecla pe care o primise de când era elev i se potrivea acum cu atât mai bine — blocul de piatră din care fusese tăiat devenise poate și mai dur odată cu trecerea anilor.

— Am adunat oamenii în sală, Stoney, spuse Wycombe-Finch. Presupun că sunt deja acolo. Am avut astăzi o scurtă discuție cu Bill Beckett și va veni și el.

— Ah, americanul? Vocea lui Stonar avea accente grave de bas-bariton și părea bine antrenată pentru a provoca un efect cât mai mare asupra ascultătorului.

— E un individ remarcabil, să-ți spun drept! spuse Wycombe-Finch. E foarte priceput să-i facă pe ceilalți să înțeleagă care este exact munca noastră.

— Are ceva deosebit de raportat?

Ah! Asta era! se gândi Finch.

Îi simți pe asistenți, aflați în jurul mesei pe care erau înșirate cafelele și cornurile, înghețând parcă. Spuse:

— Îi las lui plăcerea să-ți spună.

— Mă așteptam să te găsesc aici, în biroul tău, când am sosit, spuse Stonar.

— Am un alt birou de lucru într-una din clădirile cu laboratoare, spuse Wycombe-Finch. Diminețile le dedic unei activități concrete. Vreau și eu să ajut cu ceva...

— Și care ar putea fi contribuția ta personală? întrebă Stonar.

— Mi-e teamă că dimineața asta a fost ocupată de o teleconferință cu omologul meu din Irlanda.

— Doheny? Sper că n-ai încredere în ticălosul ăla!

— Omul ne-a pus la dispoziție niște informații foarte interesante în dimineața asta. Wycombe-Finch relată cele spuse de Doheny despre posibilitatea ca John Roe O'Neill să se găsească în Irlanda.

— Și tu acorzi vreo credibilitate unei astfel de povești?

— Omul de știință așteaptă întotdeauna să aibă dovezi pentru a se pronunța, spuse Wycombe-Finch. Apropo, cred că oamenii mei s-au strâns cu toții în sală. Ce-ai zice să mergem?

Wycombe-Finch făcu un semn cu capul unui secretar, care deschise ușa dublă a biroului directorului.

Sala era o încăpere calmă și plăcută, concepută după modelul unei camere de fumat într-un club londonez, numai că mult mai mare. Pereții erau lambrisați în lemn de culoare închisă până la înălțimea umerilor, iar deasupra de jur împrejurul încăperii tapetați cu mătase neagră cu modele mici maron. Nu existau decât patru ferestre mari, acum închise și acoperite de draperii din același material cu tapetul și un cămin mare din marmură, în care ardea un foc adevărat. De-o parte a căminului erau răspândite fotolii adânci îmbrăcate în piele de un roșu-maroniu, ce strălucea stins și o masă lungă de mahon. Peste tot erau răspândite scrumiere mari de aramă pe picioarele lor înalte și solide. Lumina venea de la patru candelabre mari. Personalul se distra pe seama lor, spunând că fuseseră concepute să semene cu nava cosmică din "Întâlnire de Gradul Trei". Câteva spoturi luminoase, fixate în perete, își proiectau conurile deasupra mesei lungi, unde se așezase Beckett. Rânduite ordonat în fața lui se aflau trei vrafuri de dosare cu rapoarte. Cea mai mare parte a membrilor colectivului aleseseră scaune și fotolii cât mai departe de masă și era evident că nu doreau să se găsească în centrul activității.

Veștile călătoresc repede..., se gândi Wycombe-Finch.

Beckett se ridică sprinten din scaun în momentul în care în sală pătrunseră, dinspre biroul executivului, musafirii. În încăpere se produse o oarecare agitație, ca și cum vântul ar fi trecut ușor peste niște frunze uscate; câțiva dintre cei prezenți își dreseră nervoși glasul.

Wycombe-Finch remarcă că Beckett arată în dimineața aceea ca un școlar cu obrazul proaspăt și roz. O aparență extrem de înșelătoare. Nu avusese timp suficient să-l pună în temă cu toate aspectele, dar Wycombe-Finch era sigur că Beckett înțelesese perfect cât de delicată era situația.

Wycombe-Finch făcu prezentările. Stonar și Beckett dăduseră scurt mâna peste masă. Pe nesimțite, cineva adusese scaune pentru Stonar și pentru director, apoi asistenții și secretarii se retraseră în colțurile îndepărtate ale încăperii.

Erau prezente treizeci și una de persoane, numără în gând Wycombe-Finch. Nu făcu nici o încercare de a-i prezenta pe toți. Mai

târziu, poate. Oricum, aceasta nu era o întâlnire a curioșilor cu puterea. Își făcu de lucru cu aprinderea pipei lui cu brațul lung în timp ce se așeza lângă Stonar. O scrumieră apăru ca prin minune, împinsă de un braț din spatele lui Finch. Îi făcu semn asistentului să se retragă, își sprijini bricheta de aur de scrumieră cu un gest încet și grav și spuse:

— Ei bine, Stoney, nu știu cât de multe cunoști tu despre munca noastră...

— Wye, hai să nu încercăm fasoanele cu misterul științific, eh! spuse grăbit Stonar.

Beckett se aplecă în față, iar vocea lui era înșelător de calmă:

— Cuvintele directorului au fost politicoase și la obiect.

Ahhh! se gândi Wycombe-Finch. *Beckett și-a găsit ținta în care să-și descarce mânia. O să fie foarte interesant, dacă nu cumva mai mult decât atât.*

— Zău!? Vocea lui Stonar picura bucățele de gheață.

— N-aș fi spus-o dacă n-aș fi socotit că este așa, spuse Beckett. Fără să știu ce și cât înțelegeți din munca noastră, nu pot să încep să vă pun la curent. Aș vrea însă ca la început să vă spun că nu e nici o nenorocire în a fi ignorant în ceea ce privește acest domeniu. Vinovat nu poate fi decât acela care, deși i se oferă șansa să învețe, refuză și alege să rămână ignorant.

Bine spus, bătrâne! se gândi Wycombe-Finch.

Stonar se lăsă pe spate în scaun. Pe fața lui nu se citea nimic, doar o vână de la gât pulsa, dezvăluindu-i emoția.

— Am auzit eu, încă de mult, că iancheii sunt o adunătură obraznică și fără frâu la limbă, spuse el. Ei, dă-i drumul! Fă-mă deștept! Învață-mă!

Beckett se îndreptă de spate. Ticălosul din fața lui trebuia tratat cu superioritate, aproape pontifical. Trebuia să-l prindă pe picior greșit și să-l țină așa, dezechilibrat, cât mai mult timp. Wycombe-Finch îi spusese de altfel că omul era slab în materie de știință și că avea cunoștințe suficiente doar în matematici. Stonar avea mai mult decât probabil imense complexe de inferioritate. Beckett deschise fără să se grăbească dosarele și-și pregăti niște hârtii.

— În momentul de față, ne concentrăm asupra capacității specifice a acestei boli de a inhiba enzimele, spuse Beckett rar. Ați auzit, fără îndoială, de activitatea echipei canadiene. Lucrurile acestea ne interesează în mod deosebit, căci absența unei enzime poate duce la absența unui anume amino-acid, iar o schimbare în producția unui singur

amino-acid dintr-un număr de trei sute poate conduce la un sfârșit fatal. Suntem siguri că O'Neill a blocat anumiți amino-acizi prin secerarea structurilor care îi produc.

— Am citit și eu raportul canadian, a spus Stonar.

De citit l-oi fi citit tu, dar l-ai și înțeles? se întrebă Beckett și continuă:

— În regulă! Atunci veți înțelege de ce noi credem că această boală cauzează un soi de îmbătrânire prematură, foarte rapidă, care nu lasă timp instalării unor manifestări obișnuite ce acompaniază îmbătrânirea în general. Vă rog să vă amintiți de petele albe ce apar la extremitățile corpului. Ele sunt foarte sugestive.

— Adică gene care să controleze îmbătrânirea? În vocea lui Stonar se citea brusc o curiozitate intensă.

— Acțiunea unei gene se realizează prin formarea unei anumite enzime, care este o proteină, spuse Beckett. Genele controlează producerea proteinelor specifice de către amino-acizi. Dacă faci în așa fel încât anumite combinații de ADN să fie incapabile de a produce un anumit număr de amino-acizi, determini apariția unei boli mortale.

— Dar eu am auzit că se menționa ceva și despre ARN, interveni Stonar.

— ARN-ul și ADN-ul se interrelaționează în același mod în care o matrice intră în relație directă cu produsul finit, spuse Beckett. E ca o formă în care se toamă materialul. Gazda infectată produce proteine dictate de ARN. Atunci când virușii bacterieni infectează bacteriile, se formează ARN care se aseamănă cu ADN-ul virusului și nu cu cel al gazdei. Secvența de nucleotide în noua moleculă de ARN este complementară celei de ARN a virusului.

— Și O'Neill a făcut transmiterea molimei cu un virus? întrebă Stonar.

— A creat o nouă bacterie și un nou virus. O determinare extrem de rafinată în niște structuri foarte fine... O realizare superbă!

— Nu-mi face nici o plăcere să te aud cum îl lauzi, să știi, spuse Stonar cu o voce plată.

Beckett scuturâ din umeri. Ce să-i faci? Dacă omul nu înțelege, nu înțelege și basta. Spuse:

— O'Neill a creat niște organisme subcelulare, numite plasmide, datorită caracteristicilor lor de legătură, atașându-le în locuri cheie în procesul de recombinare. Dacă nu s-ar fi ajuns la această situație, munca pe care a făcut-o l-ar fi îndreptățit la un premiu Nobel. Avem de-a face cu un adevărat geniu, dar împins de motivații umane negre.

Stonar păru să nu ia în considerare aceste cuvinte. Spuse:

— Parcă ziceai ceva despre niște nucleotide?

— Acizii nucleici sunt molecule pe care sunt înscrise codurile. Ei conduc activitatea de producere a proteinelor și dețin cheia eredității. Ca și proteinele, acizii nucleici sunt polimeri grei.

— Am auzit niște zvonuri cum că ai fi găsit niște defecte într-o anumită teorie, numită "a fermoarului"..., spuse Stonar.

Wycombe-Finch aruncă o privire dură către Stonar. Deci omul ăsta își avea spionii lui în interiorul laboratorului de la Huddersfield. Sau îi pusese telefonul sub urmărire?

— ADN-ul este o moleculă dublă cu un singur lanț încolăcit în jurul celuilalt în formă de helix, spuse Beckett. Este un compus flexibil, care se răsucește în jurul lui însuși într-un mod foarte special. Iar noi credem că tocmai aceste flexări sunt extrem de importante.

— De ce?

— Ele se interpătrund, realizând acest lucru tocmai datorită formei lor specifice, intrinsece. Răsucirile sunt cheia acestei forme.

— Inteligent, spuse Stonar.

— Noi credem că întrepătrunderea este mai degrabă asemănătoare închiderii impermeabilului dumneavoastră de iarnă. Mai întâi un set de conexiuni, apoi un al doilea set, care se suprapune peste primul.

— Și ce poate omorî această ciumă? întrebă Stonar. În afară de foc, vreau să zic.

— O concentrare mare de ozon pare s-o inhibe. Dar creșterea este explozivă atât la bărbați, cât și la femei. Dacă afirmăm că este activă biologic, înseamnă s-o subestimăm.

Stonar trase cu degetele de buza inferioară.

— Și care sunt lucrurile pe care le blochează?

— Noi credem că, printre altele, blochează și vasopresina.

— Care este esențială vieții, eh?

Beckett dădu afirmativ din cap.

— Este adevărat că ciuma asta omoară hermafroditii, Stonar pronunță cuvântul de parcă ar fi fost ceva deosebit de murdar.

—Pe adevăratii hermafroditi, da. Și acest fapt este foarte sugestiv, nu?

— Eu nu mă gândeam decât la faptul că societatea rezultantă poate fi foarte masculină și foarte feminină și că vom putea stârpi hermafroditii ca pe niște buruieni. Își drese glasul. Totul este foarte interesant, dar n-am auzit nimic nou și nimic care să sugereze un program substanțial.

— Suntem încă în faza de strângere a datelor, spuse Beckett. De exemplu, desfășurăm o linie de cercetare paralelă în ceea ce privește un anumit număr de manifestări ale molimei care sunt similare celor din neutropenie.

— Neutro... ce?

Wycombe-Finch se uită la Beckett. Asta era ceva nou.

— Neutropenie, spuse Beckett, remarcând faptul că pleoapele lui Stonar se strânseră într-o încercare de evaluare speculativă. Neutrofilele sunt leucocite granulare cu un nucleu format din trei până la cinci lobi legați de cromatină și o citoplasmă care conține granule foarte fine. Fac parte din prima linie de apărare a corpului împotriva invaziei bacteriale. Este o boală care poate avea o origine genetică.

E prea tehnic pentru Stoney, se gândi Wycombe-Finch. Dar revelația era fascinantă. Spuse:

— Chestia asta ai extras-o în urma autopsiei făcută lui Foss?

Beckett rămase tăcut pentru câteva momente, privind în jos la hârtiile lui, dar nevăzându-le de fapt.

— Ariane ne-a furnizat un număr de date cheie, înainte să moară.

— Este vorba de doctorul Ariane Foss, cea care a lucrat cu echipa lui Bill înainte să fie doborâtă de molimă, îi explică Finch lui Stonar.

Stonar aprobă grăbit din cap, remarcând durerea de pe chipul lui Beckett.

— Înainte de a muri, ne-a oferit propria ei interpretare a simptomelor, spuse Beckett. Această boală ucide prin prăbușirea sistemului nervos central, combinată cu un blocaj al enzimelor. Se instalează o degradare generală a funcțiilor, care duce în final la comă și moarte la scurt timp după ea.

— Am văzut și eu victime murind, spuse Stonar. Tonul lui era tăios.

— Procesul bolii nu se prelungește destul, continuă Beckett, pentru a permite instalarea manifestă a multor simptome. Așa că suntem forțați să interpretăm totul doar după simptomele de început, dar Ariane ne-a oferit un raport foarte exact și detaliat al acestora.

Stonar spuse nervos:

— Foarte interesant.

Wycombe-Finch trase adânc din pipă, apoi îi îndreptă mușțiucul spre Stonar:

— Să nu uităm, Stoney, că molima a fost concepută special pentru un anume efect — să omoare numai femei și să le omoare repede, în ciuda eforturilor medicale întreprinse.

Tonul lui Stonar era uscat ca iasca:

— Sunt perfect conștient în privința selectivității molimei.

— E o realizare remarcabilă, spuse Wycombe-Finch.

— Credeți că ar fi posibil să întrerupem pentru câteva momente ședința Societății pentru Admirația Nebunului? spuse Stonar, fiindcă trebuie să vă spun că nu ați reușit să mă faceți cu nimic mai deștept decât eram și să-mi îndepărtați ignoranța.

— Avem de-a face cu un cod excepțional, spuse Beckett. Echivalent cu o combinație de o complexitate deosebită în sistemul de închidere al unui seif. O'Neill l-a rezolvat, așa că știm că lucrul este posibil.

— Mie mi se pare că ați pierdut tot acest timp pentru a-mi spune că sunteți în fața unui proiect extrem de dificil, spuse Stonar. Nimeni n-a pus vreodată la îndoială acest fapt. Ceea ce întrebăm noi este: Cât de aproape vă aflați de o soluție?

— Probabil mai aproape decât se așteaptă mulți, spuse Beckett.

Wycombe-Finch se îndreptă brusc de spate.

Beckett își aruncă privirea spre locul unde stătea Hupp. Acesta zăcea într-un fotoliu, cu o uitătură placidă în spatele ochelarilor lui groși. Fotoliul lui se afla puțin în fața celorlalte două în care stăteau Danzas și Lepikov. Toți trei se uitau drept la el și atunci când Beckett pronunță ultimele cuvinte, atenția întregului colectiv se polarizâ în jurul lui.

Telefonul ăla panicat pe care l-a primit Hupp de la Browder..., se gândi Beckett. Și-l imagina pe tânăr și pe doamna lui însărcinată în camera lor din oțel, izolați de lume..., apoi venise ideea! Cum de ajunsese studentul ăla la ea? Era și falsă și adevărată, în același timp. Dar nu asta era problema, ci căile pe care le deschidea.

Wycombe-Finch îl servi pe Beckett cu o uitătură rezervată.

Stonar se aplecă în față:

— Mai aproape decât ne așteptăm, deci?

— O'Neill a demonstrat mai multe lucruri, continuă Beckett. Celula nu este deci inviolabilă. A arătat că fragmentele chimice ale celulei pot fi rearanjate, remodelate pentru a fi capabile de procese extraordinare. Organizarea vieții la nivel de celulă, acel sistem care mediază funcțiile celulare, este un fapt rezolvat! Astăzi nu mai e cazul să ne îndoim dacă acest lucru este sau nu realizabil. Partea importantă, totuși, este că știm în plus că schimbările genetice în cadrul funcțiilor celulare nu trebuie să se oprească cu necesitate la atingerea maturității individului. Neutropenia

și cheia oferită de ea ne asigură că este tot atât de posibil să contractăm o boală genetică la vârste adulte.

Stonar clipi.

Wycombe-Finch continua să-l fixeze tăcut pe Beckett. Asta se numea în limbaj american "a snow job" — încercarea de a-i arunca cuiva cu praf în ochi?

— Dacă doar câteva dintre cele câteva mii de procese chimice ce au loc în mod continuu în fiecare dintre celulele noastre vii sunt blocate, încetinite sau eliminate pur și simplu, dezvoltarea organismului ca întreg este alterată în mod specific, spuse Beckett. O'Neill a demonstrat că acest lucru este la fel de adevărat și după dezvoltarea organismelor complexe, superioare, tot așa ca și în cazul formelor simple. Se poate deci ajunge la alterări semnificative. Și ne-a mai arătat că procesul este capabil de a suporta un acord foarte fin.

— Să fiu al naibii! strigă cineva din încăpere.

Wycombe-Finch își scoase pipa din gură, devenind brusc conștient de ceea ce implicau spusele lui Beckett. Era un proces cu dus și întors. Era evident! Când îl prezentai așa, devenea evident, limpede ca lumina zilei. Oare Stonar avea măcar cea mai vagă idee despre ceea ce tocmai auzise?

— Am fost pus în temă de un medic de la Ministerul Afacerilor Interne, spuse Stonar. Părea iritat și vocea îi era din nou tăioasă și rece. E ca și cum ai căuta acul în carul cu fân și nici un singur pai nu trebuie trecut cu vederea.

Era clar, Stonar nu înțelegea implicațiile, se dumiri Wycombe- Finch. Totul a trecut printr-o ureche și-a ieșit pe cealaltă.

— Ai sugerat faptul că ai fi pe punctul de a încheia cercetările, spuse Stonar. Pot să-i spun asta Primului Ministru? Pentru că o să mă întrebe cât de aproape suntem.

— Asta nu o putem spune încă. Dar acum vedem mult mai clar calea pe care trebuie s-o urmăm. O'Neill a dezvoltat o specie virală care poartă mesajul ADN al donatorului către celula umană vie prin intermediul unui agent bacterian infectat, spuse Beckett.

— Spirochetele alea pe care spun canadienii că le-au detectat? întrebă Stonar. Asta e boala?

— Părerea mea este că nu. Noi credem că ceea ce se vede este doar un remanent, un produs adiacent al ciumei lui O'Neill. O mutație, probabil.

— Închisă în celulă, mormăi Stonar.

— Ca panglicile împletite pe o lumânare de nuntă, spuse Beckett.

— O lumânare de nuntă! Stonar dădu din cap, evident încântat de idee. Asta va face impresie la minister.

— Există în mod sigur o serie genetică care dictează când un foetus este sau nu de gen feminin, spuse Beckett. Ciuma se închide în această structură diferențiată pe criterii de sex și rămâne acolo destul timp pentru a produce un haos general și rapid.

— Adică ia mingea în picior și-o trimite afară din teren, spuse Stonar.

Am uitat că e microbist, se gândi înciudat Wycombe-Finch:

— Bine spus, Stoney!

Beckett păru uimit, dar continuă:

— Blocajul odată format este remarcabil de puternic. Părerea noastră este că trebuie să fie în relație cu multe legături electrice foarte puternice. O'Neill a identificat în amănunt repetarea proceselor de ADN într-un sistem de sateliți, așa încât, după aceea, a putut să aleagă ce i-a convenit.

— Și chiar crezi că suntem pe urmele lui? întrebă Stonar.

— Eu nu spun decât ceea ce cred! spuse Beckett și-l văzu pe Hupp dând din cap aprobator.

Wycombe-Finch, cu dinții strânși pe tija pipei, care se stinsese de acum, reuși să-și alcătuiască o expresie înțeleaptă, dar în mintea lui nu-și dorea decât să poată fi și el la fel de încrezător ca Beckett.

Stonar privi către director și în privirea lui se citea suspiciunea:

— Și tu ce zici despre toate astea, Wye?

Wycombe-Finch își scoase pipa din gură, o puse meticulos în scrumieră cu fundul în sus și privind fix la ea, spuse:

— Suntem convinși că O'Neill a reușit împerecherea a două jumătăți dintr-o porțiune anume a helixului ADN/ARN a sistemului genetic uman. A făcut acest lucru prin metoda oarbă. Wycombe-Finch dădu din cap în direcția lui Beckett. Două jumătăți în coadă de rândunică, legate printr-o legătură chimică extrem de puternică. Echipa lui Bill crede că s-ar putea să existe sisteme de replicare independente în interiorul lanțului elicoidal care să formeze această legătură.

— Dar tu, tu ce crezi? întrebă Stonar.

Wycombe-Finch îl privi pe Stonar drept în ochi:

— Este foarte posibil ca noi să fi reușit cea mai promițătoare apropiere de fondul problemei.

— Este foarte posibil, spui, dar nu ești foarte convins.

— Eu sunt un om de știință, protestă Wycombe-Finch. Pentru mine dovada este un lucru esențial. Trebuie să văd dovada.

— Atunci de ce crezi că rezultatul lor este atât de promițător?

— Fiindcă plasează vina asupra ADN-ului viral, în primul rând. Cu toții suntem convinși că asta e o parte a problemei, dar, în plus, sunt schițate direcții clare de penetrare a sistemului celular.

— Eu unul nu reușesc deloc să văd aceste direcții, spuse Stonar.

— Cheia în goana asta după acul în carul cu fân este blocajul enzimatic, interveni Beckett.

Stonar îi aruncă o uitătură scurtă, apoi reveni la Wycombe-Finch. Era evident însă că înregistrase intervenția și tot atât de evident că ea avea să-i fie transmisă ca atare primului ministru.

— ADN-ul viral poate fi asociat cu ADN-ul bacterian într-un proces foarte direct, spuse Wycombe-Finch. Toate progeniturile bacteriilor vor conține ADN-ul viral, incluzând toate mesajele înscrise în codul ADN-ului viral.

— Mesaje, repetă Stonar, dar vocea îi suna goală.

— Acesta întâlnește acea porțiune din lanțul ADN-ului uman care dictează ca gazda să fie femeie, spuse Wycombe-Finch. Noi credem că ADN-ul viral se închide apoi în acest substrat și disociază din purtătorii lui bacterieni.

— Și astfel se face transmiterea mesajului, spuse Beckett.

— Dar ați aflat cum se realizează asta concret? întrebă Stonar.

— Deja putem să-i urmărim parcursul, spuse Beckett. În foarte scurt timp vom fi în stare să-i vedem și forma.

— Cât de scurt timp, fir-ar să fie? Stonar se holba la Beckett.

Dar Beckett nu reacționă în nici un fel. Dădu doar din umeri:

— Lucrăm și noi cât de repede putem.

— Suntem aproape sută la sută siguri de condițiile în care se reproduce, interveni Wycombe-Finch. Nu uita că proliferează în prezența antibioticelor.

— Mi-am cam pierdut răbdarea, spuse Stonar.

— Chiar în acest moment nerăbdarea dumnea voastră ne ține din lucru, spuse simplu Beckett.

Stonar își împinse scaunul spre spate și se ridică în picioare:

— Să transmită cineva șoferului meu că sunt gata de drum.

Wycombe-Finch ridică o mână și imediat văzu cum unul din secretari părăsește grăbit încăperea.

Stonar se întoarse și-și concentră atenția asupra directorului:

— Pur și simplu mă faci să văd roșu în fața ochilor, clocotesc de furie, Wye. Dacă ar fi după mine, aș ordona să vă ardă pe toți de vii, cu tot cu laboratoarele voastre. Aș steriliza locul pe care călcați și am încerca s-o luăm de la capăt, fără voi...

— Și astfel ați repeta aceleași vechi greșeli, iar și iar..., spuse Beckett înconjurând masa.

Stonar își întoarse privirea lui pătrunzătoare și rece și și-o fixă asupra lui Beckett:

— Poate că nu. Am putea face din cercetarea științifică o armă letală de atac. Se întoarse pe călcâie și ieși din încăpere, fără să arunce o privire măcar secretarului care îi deschisese larg ușa.

Beckett rămase tăcut lângă Wycombe-Finch până când ușa se închise în urma lui Stonar.

— Ce crezi c-o să-i spună Primului Ministru? întrebă Wycombe-Finch.

— Îi va spune că avem o nouă teorie care ar putea fi răspunsul, dar că ar fi bine ca Guvernul să aștepte să vadă mai întâi rezultatele.

— Chiar crezi asta? Directorul se uită fix în ochii lui Beckett, apoi se aplecă peste masă și-și recuperă pipa.

— E foarte științific așa, nu? spuse Beckett, mai întâi trebuie să vezi rezultatele.

Wycombe-Finch spuse, uitându-se tot timpul la pipă:

— Ia zi, Bill, ce-ai făcut tu este ceea ce se numește acasă la tine "a snow job"?

— Absolut de loc.

Directorul ridică privirea și-o întâlni pe cea a lui Beckett.

— Atunci tare aș fi dorit să mă fi anunțat și pe mine înainte de a o lăsa să cadă așa, ca o avalanșă... Mai ales implicațiile alea cu dus-întors.

— Doar nu pui la îndoială...?

— Bineînțeles că nu. Însă pur și simplu nu știu, nu sunt sigur, că aș fi împărtășit chestia asta lui Stonar, asta dacă aș fi știut...

— Dar n-a înțeles nimic.

— Da, cred că ai dreptate în privința asta. Wycombe-Finch privi la ceilalți membri ai colectivului, care încet, încet părăseau încăperea, fără ca măcar unul din ei să încerce să întâlnească privirea directorului. Dar, vezi tu, are spioni printre noi, asta e sigur, iar aceștia se vor grăbi să-i explice despre ce este vorba.

— Atunci va afla și el ce înseamnă să-ți intre morcovul cu frunze cu tot.

— Politicienilor nu le plac genul ăsta de frunze, mai ales atunci când alții le au în mână. Și nici morcovii, ca să știi!

— Ești foarte neliniștit de implicațiile pe care le-ar putea avea chestia asta, spuse Beckett.

Wycombe-Finch se uită la Hupp care încă mai stătea în fotoliul lui. Camera era aproape goală acum.

— Spre deosebire de doctorul Hupp care nu pare a fi nici atât de impetuos ca tine și nici atât de neliniștit ca mine, spuse directorul. Mie mi se pare că doctorul Hupp a adormit.

— Păi, ce dracu! spuse Beckett. Am lucrat toată noaptea.

Cei veniți din Irlanda, noi!
În inimi purtăm o ură pătimașă, ce ne-a schilodit
de când ne știm
Și stă acum să se reverse.
Eu, Irlandezul, port în piept o inimă de fanatic
De când am părăsit al mamei pântec.

William Butler Yeats

Cam pe la amiază, după ce coborâră valea și ajunseră în căldarea ei, John văzu că aceasta nu e așa de plată și de lină cum i se păruse lui, de sus, de pe creastă. Drumul suia și cobora coline joase, iar casele de țară se iveau ascunse pe jumătate de movile de pământ care le țineau în căușul lor ca-ntr-un cuib. Câteva căsuțe rămaseră neatinse de foc, dar geamurile ferestrelor erau peste tot lipsă. Ușile rămăseseră deschise. Nu se vedea nici un semn de viață umană. Ici și colo se auzea lătratul ocazional al unui câine, ascuns printre copacii din jur și, odată, pe când ocoleau un colț de stâncă, dădură peste o găină speriată, care cotcodăci și se pierdu într-un vălătuc de pene maron ce dispăru în tufișuri. Stăncuțele își făcuseră cuib în mai toate coșurile. Un arțar maiestuos, tronând singur într-un câmp sălbatic, era decorat tot cu un stol de porumbei gușați, care-i pătau cu gri și maroniu frunzișul verde. Ierburile și buruienile puseseră stăpânire deplină pe mai toate lanurile.

Herity, mergând alături de John, adulmecă aerul și zise:

— Orice așezare umană are un miros specific. În valea asta mirosul acesta nu se mai simte.

John privi spinările copilului și a preotului, care mergeau cam la douăzeci de pași înaintea lor. Erau despărțiți de lățimea drumului — preotul la stânga, cu capul plecat și rucsacul ridicându-se înalt pe umerii lui. Băiatul din când în când venea până în mijlocul drumului, se uita în

jurul lui și-și apleca capul să asculte. Pașii lor pe fâșia de drum mărginită de stâncă răsunau în ecouri stinse.

John începu să privească cu atenție sporită la valea părăsită din jurul lor, la drumul care șerpuia peste dealuri și printre ele. Era o singurătate pătrunzătoare, specifică regiunii, cu mult mai pustie decât orice pustietate. Bănuia că acesta era tocmai rezultatul faptului că aici, odată, locuiseră oameni. Oameni care trăiseră aici, iar acum dispăruseră. O astfel de singurătate!

— Ce s-a întâmplat cu valea asta? întrebă John.

— Cine știe? Un singur zvon poate face să se golească un sat. Poate a fost vreo bandă. Poate oamenii au dat foc și apoi au plecat. Se aud atâtea povești: o cură pentru molimă, femei care trăiesc, dar în valea vecină. Poate au venit bărbații aici și-au aflat că zvonul era mincinos...

— Mergem pe drumul cel mai scurt spre Laborator?

— Pe cel mai sigur.

Ahhh! se gândi John. *Cel mai sigur! Deci Herity se pricepe la lucruri de astea. De unde le află oare?*

Drumul cotea iar, ocolind un alt deluşor. După cotitură se deschidea o priveliște cu pomi de-a lungul unui râu ce curgea la vale, până unde se vedea cu ochii, la mai mult de un kilometru depărtare. Pătura frânjurită a norilor lăsa soarele să pătrundă în pete sclipitoare. La stânga lor, o poiană strălucea feeric în lumina aurie. De partea cealaltă a poieniței, se vedea un crâng des de soc de-a lungul malului, un adevărat gard viu ce se apleca protector peste curgerea lină a apei. Crengile de soc se legănau, se unduiau și te chemau cu mireasma lor purtată de un vânticel moale.

— Parnell venea la vânătoare în valea asta, spuse Herity. Avea obiceiuri de englez, Parnell al nostru, zău așa. Al doilea nume de botez era Stuart, scris cu ortografia franțuzească: Charles Stuart Parnell... la fel ca Jim Dung*): James "Dung" Stuart.

John nu contenea să se mire de felul în care era păstrată vie istoria în locurile acelea. Nu se ținea cont numai de panorama largă a evenimentelor istorice și datele exacte ale bătăliilor, ci cu mult mai importante erau detaliile intime: Parnell a vânat în valea asta! Și atunci când James Stuart i-a abandonat pe irlandezii lui în mâinile dușmanului, oamenii locului l-au rebotezat "Jim Dung". Toate astea se întâmplaseră

---

*) dung(engl.) — balegă, vulgar — excremente (n.t.)

cu patru sute de ani în urmă, dar vocea lui Herity era încă plină de venin când pronunțase acel nume. Și ce să mai zicem de Pamell, pe care o propagandă engleză l-a demascat că ar fi fost tatăl unor bastarzi, concepuți în relația vinovată cu o oarecare amantă. S-a distrus astfel, odată cu onoarea lui, visul de reformă, reducându-l pe visător la statutul de "individ cu obiceiuri de englez"!

— Joyce a scris un poem despre dealurile astea din fața noastră, continuă Herity.

John îi întoarse o privire plină de ironie:

— Joyce a scris și despre Parnell.

— Ah! Ești deci un om cu cunoștințe literare. Nenea a avut vreun bunic care visa cu ochii deschiși fantasmele Irlandei, ha? Nu-i așa că am nimerit-o?

John simți un gol în piept. Auzea din nou vocea lui Mary: "Mi-e încă dor de bunicul Jack..." În mintea lui domnea confuzia. *Orice aș spune, Herity ăsta imediat interpretează.*

— Oriunde ar merge irlandezul, își ia țara cu el, la spinare, spuse Herity.

Un timp își continuară drumul în liniște. Se auzea acum râul curgând și, printr-o spărtură în gardul gros de soc, văzură un pod de piatră. Tot prin gaura spărturii, ca printr-o fereastră deschisă larg, se vedea un acoperiș mansardat și fragmente de zid pornind chiar din piciorul văii.

Herity, văzând construcția încadrată de verdele abundent, gândi:

Asta trebuie să fie cuibul dragostei — proprietatea lui Brann McCrae! Curând vom vedea ce părere are despre asta John O'Donnell al nostru.

Preotul și băiatul se opriseră lângă primul picior al podului și se întoarseră să vadă cum se apropie tovarășii lor de drum.

John înaintă puțin pe pod și se aplecă să privească curgerea repede a apei peste pietrele mari și verzi de mușchi. Poiana ce se desena între copaci cobora ușor spre o fâșie de teren mlăștinos, imediat lângă malul râului. Flori de valeriană și gălbenele de apă creșteau sălbatice în mlaștină. Albinele roiau în poiană, dar uruitul râului le acoperea bâzâitul. Soarele, căldura, râul — o senzație de relaxare puse stăpânire pe John... Acceptă de la băiat o bucată de pesmet cu o felie subțire de brânză deasupra. Copilul își pusese coatele pe parapetul de piatră al podului, privind în apă în timp ce mânca. John îi simțea mirosul dulceag de transpirație. Obrajii tineri se mișcau ușurel de mestecatul ritmic.

Ce copil ciudat, se gândi John. O personalitate care se luptă să devină transparentă. Dar nu aici! Deși copilul era prezent lângă ei — mânca ceea ce-i dădea părintele Michael să mănânce, atrăgea atenția asupra lucrurilor privind fix la ele, se cuibărea lângă preot din când în când, ca un animal rănit, în căutarea unei fărâme de căldură și atrăgea atenția asupra lui prin tăcere — descumpănitoare, discordantă! Un protest mai puternic decât orice țipăt.

Eu nu vorbesc!

John avea senzația că aude aceste cuvinte repetate la infinit, ori de câte ori se uita la copil. Ca formă de protest, tăcerea aceea era deosebit de iritantă — mai ales pentru Herity.

John privi către Herity și părintele Michael, care stăteau lângă rucsacele lor, la capătul podului, mâncând în liniște, fără să se uite unul la celălalt. Herity însă privea din când în când la John și la copil. Își mânca încet pesmetul și brânza, cu un ochi la drumul pe care tocmai veniseră, studiind locurile ce-i înconjurau, atent la tot ce mișcă — orice prezență - o amenințare. Viclean — iată cuvântul care îl caracteriza perfect pe Herity. Și el era la fel de izolat ca și băiatul tăcut, numai forma precauției, a înstrăinării diferea. Uite! Iar își scosese cuțitul din buzunar... Tot timpul își curăța unghiile cu cuțitul ăla — meticulos și răbdător, dându-ți senzația că ăsta era obiceiul lui de când lumea — o curățenie mecanică de acum. Și avea degete frumoase, lungi și subțiri, dar puternice. John le observase flexându-se ca niște gheare mari, cu tendoanele umflate peste încheieturile falangelor.

Preotul, pe lângă el, era înalt și slab la față, palid și prăpădit. Foarte înalt. Un Hamlet în haină neagră, cu pălăria trasă bine peste frunte, ascunzându-i ochii. Trăsăturile feței lui lungi îi aduceau lui John în minte expresia "față de cal" — bărbia aceea proeminentă, gâtul plecat spre față, nasul puternic și osos și ochii negri sub sprâncenele groase, dinții lați, puternici, puțin ieșiți în afară. Părintele nu era ceea ce se numește un bărbat frumos, dar chipul lui era greu de uitat.

Băiatul de lângă John tuși și scuipă în râu. Încercă să și-l imagineze fericit, jucându-se vesel, cu puțină grăsime pe trupușorul lui firav. Fusese și el odată un bebeluș, însuflețit de bucuria vieții, alergând în brațele iubitoare ale unei mame. Toate lucrurile astea erau acolo undeva, în interiorul lui. Era doar un copil zdravăn. Părea sănătos, în ciuda slăbiciunii lui momentane. Mort și nu tocmai mort...

De ce-l irita copilul ăsta în asemenea hal pe Herity? Nu odată îl văzuse John încercând să spargă zidul de tăcere pe care băiatul îl ridicase în jurul lui — "La ce folosește un jurământ al tăcerii? Tot nu poate să aducă înapoi pe cei morți de acolo unde s-au dus, nu?"

Dar niciodată nu primea nici un răspuns. Băiatul se retrăgea și mai vârtos în interiorul armurii lui de tăcere. Modul în care-și băga capul în hanoracul ăla albastru te făcea să te gândești, chiar împotriva voinței tale, la o broască țestoasă, dar comparația, îți dădeai seama abia după aceea, nu funcționa. Broasca țestoasă, e drept, își retrăgea părțile vulnerabile în carapace și privea pe furiș dinăuntru până când pericolul trecea, pe când băiatul se retrăgea cu mult mai în adânc, cu mult mai departe decât permitea carapacea formată din gluga hanoracului lui albastru — atât de în adânc, încât ochii lui nu mai păstrau câteodată nici măcar o singură sclipire de viață. Orice făcea băiatul în acele momente se transforma într-o răbdare îmbufnată, cu mult mai tăcută, mai nemișcată decât simpla tăcere. Era ca și când viața însăși rămânea în suspensie, întreruptă, ca și când procesele biologice, firești ale trupului erau trecute pe stop, în timp ce doar carnea continua să avanseze singură prin viață. Carnea rămânea doar cărăușul unui spirit inert, o simplă masă fără țintă interioară... Cu excepția momentelor când băiatul arunca cu pietre în ciori.

De ce ura copilul ăsta atât de tare ciorile? Să le fi văzut oare așezându-se pe carnea unei ființe umane? Poate asta era explicația. Era posibil ca pe undeva să zacă niște oase albite, curățate de păsări, oase care odinioară purtaseră pe ele carnea cuiva iubit de copil.

John își isprăvi pesmetul și brânza, se scutură pe mâini de firimituri și traversă podul până acolo unde niște trepte de piatră, neregulate și tocite, duceau până la râu. Îngenunchie lângă apă, se aplecă și prinse în pumnii făcuți căuș licoarea rece, bând-o cu zgomot și bucurându-se de răceala ei pe obraz. Avea un gust dulce, ușor de praf de granit. John își întoarse capul să vadă ce mișcă în spatele lui. Băiatul coborâse și el pe mal și acum bea cu toată fața scufundată în torent.

Băiatul privi în sus la John, cu fața udă pe care se citea o expresie solemnă și întrebătoare: *Cine ești tu? Crezi c-aș face bine să încerc să fiu și eu ca tine?*

Trecând printr-un moment brusc și acut de confuzie, John se ridică, își scutură mâinile de apă și urcă scările pentru a ajunge iar la pod. Cum de putea copilul ăsta să vorbească așa de clar fără să scoată un cuvânt măcar?

John se opri la parapetul podului, chiar deasupra băiatului, dar fără să se uite la el. De-a lungul mlaștinii, ca o bordură pe lângă tufișurile dese de soc erau sălcii pitice. Soarele, acoperit brusc de un nor, aruncă lumea vegetală a mlaștinii într-o baie înghețată de gri. Susurul râului nu era decât un susur de râu și atât, își spuse John. N-avea nici o legătură cu vorbele oamenilor... Era posibil ca odinioară acest pământ să fi fost fermecat, dar acum spiritele îl părăsiseră. Nu mai rămăsese decât golul, o anulare totală, viciată, în acord perfect cu sălciile noduroase, cu tufișurile încălcite de soc și cu pământul umed-mustos al mlaștinii. Deși, uite, râul parcă îi vorbea doar lui, într-un ecou blasfemic, pângăritor: "Spiritele mele au fugit, m-au părăsit... Sunt pierduuuut!"

Norul trecu și soarele străluci iar printre arbori, coborând în apă..., dar acum totul părea altfel.

Băiatul i se alătură lui John pe pod. Preotul se apropie de ei cu rucsacul într-o mână, lăsându-l pe Herity la celălalt capăt al podului și privind lung peste poiană.

— Iată! Asta este profanarea! Pângărirea..., spuse preotul.

Băiatul îl privi, cu o întrebare scrisă clar pe fața lui tânără: *Adică cum vine asta?*

Preotul întâlni privirea copilului:

— E un loc blestemat! Teribil...

Băiatul își întoarse privirea și o roti de jur împrejur, iar expresia lui era în mod evident mirată; ochii lui spuneau fără cuvinte că, din contră, el credea că acesta este un loc foarte frumos — copacii, râul, stomacul lui plin.

Se vindecă, gândi John. *Oare atunci când va fi pe deplin vindecat, va vorbi?*

Herity, care între timp li se alăturase, spuse:

— Aha! Preotul nostru e pradă uneia din toanele lui negre. Credința i se sleiește pe limbă, iar gura lui devine un robinet stricat, care lasă totul să se scurgă afară.

Părintele Michael se întoarse spre el ca vântul:

— Ai fi capabil să distrugi până și credința, Herity!

— Oh! Nu eu distrug credința, popo! Herity zâmbi către John. Tragedia asta din jurul nostru o distruge.

— Ei! Ai și tu o dată dreptate, spuse părintele Michael a lehamite.

Herity se prefăcu surprins:

— Ei, nu zău? Am dreptate, hai?

Preotul trase adânc aer în piept:

— Toate îndoielile ce-au existat vreodată în lume cresc acum precum buruienile în grădina asta neîngrijită care se numește Irlanda.

— Am spus eu că dumneata ești poet, părinte! Herity se întoarse și întâlni privirea băiatului tăcut. Biet copil, ai moștenit pământul de piatră al lui Shaw și n-ai nici mintea, nici simțurile pentru a-ți da seama de asta!

Un oftat uriaș îl scutură pe părintele Michael:

— Câteodată îmi zic că toate astea nu sunt decât un coșmar oribil, calul alb al tuturor spaimelor și că ne vom trezi curând și vom râde de teama nopților, că ne vom relua obiceiurile de dinainte — Oh, Doamne, te rog, Doamne!

Băiatul își strânse hanoracul în jurul gâtului și le întoarse spatele, pomind-o la drum și ieșind de pe pod. Părintele Michael își aruncă rucsacul pe spate și-l urmă.

Herity se uită la John:

— Mergem și noi?

La început drumul urca aproape imperceptibil, până lăsa în urma lui valea. Herity, cu John lângă el, rămaseră aproape de copil și de preot, nu la mai mult de cinci pași în urmă.

Să fie aici drumul mai sigur? se întrebă John. Herity nu le mai spusese să stea răsfirați. Sau era din cauza curbelor adânci ale drumului, după care nu se putea vedea nimic? Dorea oare Herity apropierea preotului pentru ca împreună să facă față surprizelor pe care le putea oferi drumul?

— Știi ce i s-a întâmplat preotului nostru acolo? întrebă Herity. Văd eu că el n-are de gând să-ți spună și când te gândești că este cel mai în măsură, fiindcă a fost martor la toată tărășenia.

Preotul nu se întoarse, dar umerii i se îmbățoșară.

Herity se adresă, strigând aproape spatelui devenit rigid:

— În primele zile ale molimei, o mare mulțime de bărbați turbați au dat foc Maynooth-ului, din ținutul Kildare. A ars tot — chiar și Colegiul St.Patrick, unde se ridica odată Castelul Fitzgerald — un simbol al vremurilor trecute, altarul credinței noastre de veacuri. Se spune cum că tot ce era clădire nouă a ars ca o torță. Iar vechile ziduri s-au dărâmat după ce au fost aruncate în aer cu explozibile. Ce priveliște, pe onoarea mea, aveai ce vedea!

— De ce-au făcut asta?

— De furia care fierbea în ei. Dumnezeu îi abandonase. Nu-l puteau trage pe Dumnezeu de mustață, atunci s-au răzbunat pe biserică. Herity

ridică bărbia și strigă: Nu așa mi-ai spus chiar dumneata, părinte Michael?

Preotul rămase tăcut, precum băiatul care mergea liniștit lângă el.

— Fumul s-a înălțat spre ceruri trei zile în șir, continuă Herity. Poate mai mult, dacă socotești și zilele când ruinele au fumegat ușurel. Ah, flăcările erau așa de înalte — și mulțimea care alerga prin jur, vânând preoții pentru a-i arunca de vii în vâlvătaie...

— Au ars de vii pe preoți?

— Drept în foc cu ei!

— Și părintele Michael era acolo?

— Oh, da! Preotul nostru era și el acolo. A asistat la toată prigoana. Preoții noștri aveau o rezervă faină de băutură în pivniță.

John se gândi la semnul de pe fruntea părintelui Michael.

— Atunci l-au însemnat?

— Oh, nuuu! Asta s-a întâmplat mai târziu. Ai lui i-au făcut-o, fiindcă au aflat că fusese acolo la Maynooth și rămăsese totuși în viață. Fiindcă vezi tu, un preot văzut acolo în timpul incendiului era un om mort, înțelegi?

Herity tăcu. Singurul zgomot era ecoul făcut de pașii lor pe drumul care șerpuia printre stânci și un mormăit slab de la rugăciunea părintelui Michael.

— Ia ascultă-l cum se roagă! spuse Herity. Îți aduci aminte cum a fost, popo? Ahh!, John, incendiul de la Maynooth a putut fi văzut de la kilometri distanță! Fumul s-a ridicat drept în sus, zău! Știu, fiindcă eram și eu acolo și-am auzit pe un preot spunând că e un semn, un semnal pentru Dumnezeu.

De la părintele Michael nu se auzea decât murmurul rugăciunii.

— Am văzut amândoi mesajul către Dumnezeu, nu-i așa, părinte? strigă Herity. Și ce ne-am zis atunci? Dumnezeu poate și el minți! Așa ne-am zis. Dumnezeu ne poate și el minți...

John își imagină scena descrisă de cuvintele strigate ale lui Herity. O'Neill-Cel din Interior era acum și el prezent la discuție, îl simțea ascultând, dar încă refuza să iasă la suprafață. Focul, țipetele... aproape că le vedea, le auzea...

— Și tu erai acolo, cu părintele Michael? întrebă John.

— Din fericire pentru el. I-am salvat pielea râioasă! Eu l-am salvat. Herity începu să râdă în hohote. Oh! Știu că nu-i place asta. Nu-i place să știe că-i datorează viața tocmai unuia ca mine. Atâția preoți morți și

el e viu. A fost o priveliște, zău așa, pe cinste! Nu s-a ținut o socoteală exactă, dar au fost peste două sute de popi arși, de asta sunt sigur. În foc cu ei, direct în iad s-au dus!

Părintele Michael își ridică pumnii strânși spre cer, dar nu se întoarse. Vocea lui continua să-i murmure rugăciunea.

Herity spuse:

— A fost un martiriu măreț, așa cum nu s-a mai văzut pe pământul ăsta de multe secole. Dar preotul nostru n-are stofă de martir. Preotul continua să tacă. Mișcările lui păreau dezordonate, ca ale unei păpuși dezmembrate. Rucsacul mare de pe spate parcă îi trăgea în jos umerii.

— Până la urmă, doar doisprezece preoți au scăpat, spuse Herity.

Deghizați, ascunși de câțiva dinte noi, care ne-am păstrat cumpătul atunci. Câteodată chiar mă întreb de ce oare l-oi fi ajutat, dar era acolo o duhoare oribilă, iar băutura era și ea pe sfârșite. Nu mai avea nici un rost să mai rămân.

Herity își zâmbi sieși, ca și cum și-ar fi amintit ceva anume, secret, apoi se întoarse și-i făcu cu ochiul lui John.

— Să știi că Nebunului i-ar fi plăcut să vadă ce-am văzut eu acolo! De asta sunt sigur.

John se împiedică. Îl simțea pe O'Neill - Cel din Interior râzând isteric.

De ce-a spus Herity asta? De ce tocmai mie?

Herity își îndreptase atenția exclusiv asupra drumului pe care călca, iar expresia feței lui era indescifrabilă.

Panta începuse să urce și mai mult, iar drumul șerpuia acum printre dealuri. Când, în sfârșit, priveliștea se deschise în fața ochilor lor, văzură în capătul drumului, tocmai în vârf, trecătoarea străjuită pe trei părți de stâncă.

Căldura după-amiezii era umedă, aproape tropicală. Simțurile lui John sesizau jungle impenetrabile și palmieri, nicidecum văile acestea verzi și drumul îngust și negru ce tăia abrupt prin stâncă. Pădurea ce se vedea în față era în mare parte de foioase, cam zdrențuită și amărâtă după lupta cu vânturile iernii trecute, care și ele folosiseră trecătoarea drept cale către codrii și mlaștinile din est.

Cu amintirea cuvintelor lui Herity în urechi, John fu brusc cuprins de mirare când se gândi la ciudățenia relațiilor statomicite între irlandezi și aceste locuri. De ce-l salvase Herity pe preot? Fiindcă părintele Michael fusese și el născut din aceeași țărână. Ceva se întâmplase în decursul

nunții acesteia dintre oameni și pământ. Celții intraseră sub pielea Irlandei. Nu trecuseră doar pe suprafața ei, așa cum făcuseră nomazii de tot felul. Trecerea lor se petrecuse mai mult prin, decât peste pământul Irlandei. Poporul lui Herity devenise parte integrantă a acestui pământ. Nu se pusese niciodată problema ca ei să stăpânească Irlanda. Era, de fapt, invers. Irlanda îi cucerise pe ei!

John își ridică ochii să privească drumul din fața lui. În spatele plopilor se vedea pata întunecată a brazilor, plantați în malurile văii, în șiruri ordonate. Acolo, adânc între copacii care o ascundeau, era casa mare cu acoperișul mansardat: un castel francez apărând intact deasupra ruinelor din vale. Fumuri se ridicau din coșuri. Casa se cuibărise printre copaci, adoptată de Irlanda. De acum nu mai era franțuzească — era un cămin irlandez. Fumul mirosea familiar a turbă.

Şi, în sfârşit, îi invit pe irlandezi să-şi amintească de Zâna Vaietelor de la Dalcais Aibell, zâna care l-a prevenit pe Brian Boru că va muri la Clontarf. Ascult-o pe Zână, Irlandă, fiindcă mă voi răzbuna pe voi toţi! Nu veţi mai putea fugi de propriile răspunderi pentru ceea ce mi-aţi făcut mie şi alor mei. Eu sunt ultimul cămătar, care a venit să vă ceară Plata — şi nu doar pentru câteva luni grele, ci pentru totdeauna.

John Roe O'Neill — Scrisoarea nr.3

Samuel Benjamin Velcourt urcase una câte una treptele afirmării în cadrul Serviciului Consular al Statelor Unite ale Americii şi al Agenţiei Americane pentru Dezvoltare Internaţională — USAID. Tendinţele lui nonconformiste, de independenţă excesivă, îi stăviliseră la început avansarea, dar, în ciuda acestui fapt, reuşise să-şi facă mulţi prieteni printre militari în timpul activităţii lui la USAID şi acest lucru îi era de mare ajutor acum. Mai erau şi rapoartele lui, deseori lăudate pentru concizia şi profunzimea analizelor.

La şaizeci şi unu de ani, văzându-şi cariera blocată, părăsi USAID, unde oricum ajunsese detaşat fiind de la Serviciul Consular şi candidă pentru Senat, pe lista statului Ohio. Participa la alegeri având de partea lui un inventar formidabil de calităţi...

Abilitatea de a se face înţeles în aproape orice companie şi în patru limbi străine.

O familie bogată, care era de acord să-i finanţeze campania.

O nevastă — May — care plăcea atât feministelor tinere cât şi celor mai puţin tinere pentru inteligenţa şi curajul ei. Cele mai în vârstă o apreciau în plus, fiindcă arăta a fi ceea ce şi era — o bunică de toată nădejdea, dar independentă şi voluntară.

Suportul nedeclarat oficial al Mișcării Democrate a Statului Ohio, la care se adăuga faima de nonconformist, care-l făcea foarte simpatic independenților și republicanilor liberali.

În sfârșit — ca un corolar — o voce de bariton plăcută, asociată unui aspect fizic demn și atrăgător. Arăta așa cum ar trebui să arate orice senator și vorbea așa cum ar trebui să vorbească orice senator.

Pe podium, Samuel Benjamin Velcourt era o prezență și, în plus, știa cum să se facă bine proiectat de o imagine TV.

Efectul a fost devastator — o victorie răsunătoare, într-un an în care republicanii câștigaseră noi terenuri peste tot, cu excepția președinției.

Un reporter de la Akron scrisese: "Votanții au spus că lor le place stilul tipului și-l vor în Senat să-i țină sub observație pe ticăloșii de acolo."

Un observator britanic al alegerilor remarca: "Ce-i de mirare e faptul de a fi rămas atât de mult timp printre cei din spate."

Nici nu trecuseră bine două luni de la intrarea lui în Senat și Sam Velcourt învățase toate dedesubturile, dovedind că toți anii aceia petrecuți printre militari îl lămuriseră exact despre felul în care funcționează sistemul.

Făcea totul în stilul unui impresar care stoarce tot ce se poate stoarce din talentul pe care îl ține în mână.

Astfel, puțini fură surprinși când numele lui apăru printre propunerile pentru vice-președinție în a doua campanie a lui Prescott. Toată lumea avea nevoie de Ohio, de cineva care să placă republicanilor, de un om energic cu o nevastă simpatică, care să fie și ea de acord să lupte alături de soțul ei, de un om cu propriile lui resurse financiare — acestea toate fiind, de fapt, în final, lucrurile care stabilesc cum se aleg candidații. Singurul fapt neliniștitor pentru organizația națională a alegerilor era cunoscuta lui înclinație spre nonconformism.

Adam Prescott fu însă acela care făcu ca balanța să încline în final în favoarea lui Velcourt: "Hai să-i dăm o șansă și să vedem cum se descurcă. Oricum, dacă mai stă patru ani în Senat, nimeni nu-l mai poate opri. Așa că am face mai bine să-l ținem aproape de noi ca să-l avem sub control."

— Tipul a băgat tot Departamentul de Stat în sperieți, spuse un consilier prezidențial.

Treaba asta îl amuză mult pe Prescott:

— E bine ca și Statul să mai fie și el speriat din când în când. Eu unul nu-l văd tăind cu satârul. Poate câte o mică incizie chirurgicală curată și eficientă, ici și colo, fără bălți de sânge...

Evaluările lui Prescott se dovediseră corecte în toate privințele. Și atunci când molima îi lovise spre sfârșitul celei de a doua jumătăți a legislaturii, președintele și vice-președintele lucraseră uns precum cele două jumătăți ale aceleiași mașinării. Prietenii militari ai lui Velcourt se dovediseră a fi de neprețuit, devenind o parte esențială a autorității exercitate de Prescott.

Velcourt analiza toate acestea stând în picioare la fereastra Camerei Albastre și privind afară spre luminile traficului de pe Executive Avenue South. Era seara devreme și cu mai puțin de trei ore în urmă depusese jurământul de președinte, în cadrul unei ceremonii reținute, la capătul Grădinii de Trandafiri. Se făcuse cât se putuse de puțină vâlvă și nu fuseseră invitați decât câțiva reprezentanți ai mass-mediei - doi reporteri, o singură cameră TV, doi fotografi, unul dintre ei făcând parte din personalul Casei Albe.

Velcourt știa că el nu va putea da dovadă de aceeași decizie pragmatică care fusese proprie predecesorului lui. Adam fusese un politician dur și experimentat, crescut în inima vieții politice, un om care știuse să-și țină bine ascunse îndoielile personale.

Eu am tendința să-mi arăt neliniștile, gândi Velcourt. *Trebuie să am mai multă grijă.*

Un profesor de la Harvard îi spusese cu mulți ani în urmă tânărului Velcourt: "Folosirea puterii cere un anumit procent de inumanitate. Imaginația este un bagaj, pe care nu-ți poți permite să-l cari după tine. Dacă începi să te gândești la oameni ca la niște indivizi singulari, o să ai numai necazuri. Masele sunt precum argila — așteaptă să fie modelate. Acesta este adevărul în funcționarea unui proces democratic."

În ciuda acestor gânduri sau, poate, în contrast cu ele, Velcourt găsea priveliștea din fața lui extrem de plăcută. May era sus în siguranță. Una din fiicele lor supraviețuise în Rezervația Michigan, iar nepoții erau toți băieți.

Era o seară tocmai potrivită pentru niște cântece de dragoste, gândi el. Una din acele seri căldicele de primăvară, după o perioadă rece, o seară care prevestește căldura verii viitoare. O atmosferă pastorală — o categorisi Velcourt — cu adevărat pastorală. Turmele de vite păscând iarba înaltă a pășunilor ce odată fuseseră faimoasele gazoane ale Casei Albe. Ar mai fi fost nevoie doar de niște muzică de chitară — niște muzică country. Totul era calm, liniștit, nici urmă de violență aici, nimic care să-ți amintească de cadavrele acelea arse și rău mirositoare de după

perimetrul estic al capitalei. Se vedea clar, chiar de aici de la fereastră, lumina aceea portocalie specifică.

În curând, focul își va fi terminat curățenia lui ucigașă și un întuneric atotcuprinzător va învălui scena, ștergând-o din vedere, dar nu și din memorie.

Argila..., își aminti Velcourt.

Nu un miracol fusese acela care ținuse Washingtonul la adăpost de molimă. Pur și simplu, zona era populată cu oameni capabili de a lua decizii dure, câteodată brutale. Nici Manhattanul nu era altfel și, în plus, avea avantajul unui cerc de apă protector peste care nu se mai putea trece, fiindcă podurile fuseseră toate distruse, la fel ca și tunelele de metrou care fuseseră blocate. În zona de tampon exterioară, aruncătoarele de flăcări stăteau de veghe.

Toate locurile "sigure" din lume, care așteptau închise ca această molimă să treacă, aveau cel puțin acest lucru în comun pe lângă o altă caracteristică distinctă — în aceste locuri nu existau bande de răufăcători.

Banda care atacase centura Washingtonului la mai puțin de o oră de la moartea lui Adam crezuse că va reuși să penetreze Bariera Washingtonului cu câteva scuturi și niște arme automate. Atacatorii fuseseră incapabili să-și imagineze infernul declanșat de aruncătoarele de flăcări, temperaturile de iad dezvoltate de acestea și imunitatea sistemului Noufocului față de orice armă. Deși nu oferea senzația unei securități absolute, Noufocul schimba în mare parte peisajul pe acolo pe unde trecea. Betonul topit avea marele avantaj de a trezi la realitate pe oricine îl vedea și supraviețuia. Cu toate acestea, Velcourt nu încerca să se mintă singur. Sigur că vor mai exista indivizi care vor încerca să treacă de bariere și nu era nevoie decât de un singur infectat pentru ca molima să sfideze barierele ridicate de oameni. Supraviețuirea lor atârna de fapt de un singur fir de păr, se gândi Velcourt.

Se întoarse spre camera în care începuse să se întunece și a cărei ușă era deschisă spre holul luminat. Îi auzea pe agenții Serviciului Secret purtându-și micile lor conversații pe voci scăzute. Acel zumzet îi aminti lui Velcourt că existau încă lucruri de făcut și decizii de luat.

În holul luminat se produse agitație, se auzeau pași grăbiți. Un agent se aplecă în pragul ușii și spuse:

— Domnule Președinte?

— Vin imediat, spuse Velcourt. Camera de Est...

Cabinetul și capii Comisiilor Speciale erau deja acolo cu rapoartele lor pentru noul Președinte. De obicei se adunau chiar la capătul holului, acolo unde fuseseră instalate toate mijloacele de prezentare audio-video. Întâlnirea promitea să fie lungă. Iar se va pune un accent deosebit pe o anumită problemă — noua diasporă evreiască. În Israel nu mai rămăsese decât o mână de încăpățânați. Cei din Brazilia vor trebui hrăniți și adăpostiți. Doamne! Ce nebunie trebuie să fie acum acolo, se gândi Velcourt. Când vor găsi, Dumnezeule, evreii un cămin în care să se stabilească? Cei care rămăseseră în Israel promiseseră că vor străbate deșertul și vor reface alimentarea cu petrol saudit. Ce nebunie! Molima făcuse ca cererile de petrol să se reducă la nimic în comparație cu nivelul lor anterior. Cine mai călătorea în vremurile acelea? O mare parte din supraviețuitori trăiau în organizări de genul comunei primitive. Numai Comanda Barierei folosea mari cantități de petrol, iar Uniunea Sovietică furniza cea mai mare parte din necesar.

Velcourt recunoscu printre vocile din hol pe una — era vocea omului din cauza căruia întârziase în cameră — Shiloh Broderick. Bătrânul Broderick își părăsise casa din Washington cu cererea expresă de a-i fi permis "să-l pună în temă pe Președinte" asupra unei probleme. Pe lângă scrisoarea protocolară, în care se solicita întâlnirea, mai era o scurtă notă ce începea cu "Dragă Sam", în care Broderick îi amintea despre colaborarea lor din trecut. Fără s-o exprime în mod deschis, din scrisoare se putea deduce clar cine era în spatele cererii lui Shiloh Broderick de "a-l pune în temă pe Președinte".

Într-un impuls de moment — *până una alta eu sunt Președintele!* — Velcourt zise:

— Trimite-l la mine pe Broderick și spune-le celorlalți să înceapă fără noi. Asta o să le permită să-și mai potolească între ei unele diferende înainte de venirea mea.

Velcourt se aplecă și aprinse o veioză cu picior care își proiecta lumina deasupra unui fotoliu confortabil, iar el se așeză vis-à-vis de acesta pe un scaun, rămânând în întuneric. Broderick, de la intrare, remarcă decorul și înțelese.

— Nu vă ridicați, domnule.

Shiloh îmbătrânise mult de la ultima lor întâlnire, remarcă Velcourt. Mergea greu, cu un șchiopătat de om bătrân, punându-și toată greutatea corpului pe piciorul stâng. Se vedeau riduri noi, adânci pe fața lui slabă,

iar părul bogat și ondulat albise tot. Ochii păreau umezi în colțuri, iar gura cu buze subțiri arăta și mai severă.

Dădură mâna, Velcourt rămânând așezat, iar Broderick în picioare, apoi acesta din urmă se așeză în fotoliul inundat în lumina tare ca de reflector, care-l scălda într-o strălucire puțin măgulitoare.

— Vă mulțumesc, domnule Președinte, fiindcă ați acceptat să mă vedeți înaintea celorlalți.

— Nu te-am plasat pe tine în față, Shiloh, i-am împins doar pe ceilalți mai la spate.

Bătrânul chicoti apreciativ.

Velcourt era conștient de faptul că omul din fața lui se întreba dacă ar face bine să i se adreseze cu "Sam", dar tot antrenamentul lui diplomatic câștigă până la urmă lupta.

— Domnule Președinte, nu știu părerea dumneavoastră despre oportunitatea care ni se prezintă astăzi de a soluționa odată pentru totdeauna Problema Comunismului în lume.

Oh! Rahat! se gândi Velcourt. *Și eu care credeam că vor veni și ei cu ceva nou.*

— Spune ce ai pe suflet, Shiloh.

— Vă dați seama, bineînțeles, că au încă agenți plasați peste tot, chiar și aici la Washington.

— Imunitatea este un cuvânt care și-a pierdut sensurile lui de odinioară, spuse Velcourt.

Broderick suflă pe nas a derâdere:

— Vreți să spuneți că avem și noi oamenii noștri printre ei, nu? Totuși, eu mă refeream la o altă situație. Și Uniunea Sovietică și Statele Unite sunt acum niște teritorii care seamănă cu o piele de leopard, petele fiind zonele neatinse de molimă. O comparație a vulnerabilității relative a acestor centre izolate ne plasează pe noi într-o poziție net avantajată.

— Chiar așa?

— Chiar așa, domnule. Noi avem răspândite mai multe comunități formate din populații restrânse. Ați avut timp să studiați problema?

Isuse Cristoase, doar n-are de gând s-o ia cu istoria de la Războiul de Secesiune!

— Predecesorul meu și cu mine am discutat despre aceste lucruri în amănunțime. Tonul lui Velcourt era sec. Dar, bineînțeles, nu dorești...

— Nu atomic, domnule. Bacteriologic!

— Și după aceea dăm vina pe O'Neill, nu-i așa? Tonul Președintelui deveni foarte sec.

— Exact.

— Și ce rol au aici agenții sovietici?

— Le dăm o urmă s-o adulmece, o urmă care să dovedească că noi suntem nevinovați.

— Și cum propui să-i infectăm pe sovietici?

— Cu ajutorul păsărilor.

Velcourt abia își stăpâni un zâmbet, dând din cap.

— Păsări migratoare, domnule Președinte, spuse Broderick. Este exact genul de soluție pe care Nebunul ar fi...

Velcourt nu-și mai putu reține râsul. I se scutura tot corpul de hohote.

— Ce s-a întâmplat, domnule Președinte?

— Imediat după ce am depus jurământul, Shiloh, l-am chemat pe Primul Secretar și am stat de vorbă cam o jumătate de oră — dacă Comitetele gata stabilite rămân în picioare, care ar putea fi noile opinii - chestii de genul ăsta.

— Bine acționat, spuse Broderick. E bine să le adormiți suspiciunile. Pe cine ați folosit ca translator? dar imediat tuși, dându-și seama că tocmai făcuse un pas greșit. Mă scuzați, domnule.

— Ei, da, am vorbit în rusește. Primul Secretar crede că am un puternic accent georgian. Găsește foarte folositor faptul că-i vorbesc limba. Asta reduce posibilitatea unor neînțelegeri și interpretări nedorite.

— Dar de ce ați râs așa mai adineaori?

— Primului Secretar i-a fost foarte neplăcut să-mi aducă la cunoștință recenta propunere a Armatei Roșii. Te las pe tine să ghicești conținutul ei.

— Păsări infectate?

Un alt val de râs îl scutură pe Velcourt.

Broderick se aplecă în față devenind foarte serios:

— Domnule, știți bine că nu puteți să vă încredeți în ei c-o să-și țină cuvântul dat în orice privință! Și dacă deja au...

— Shiloh, Uniunea Sovietică își va vedea interesul. Așa ca și noi. Primul Secretar e un om pragmatic.

— E doar un ticălos mincinos, care...

— Exact cum spui! Și în plus știe bine că eu n-am fost întotdeauna sută la sută sincer cu el. Nu tu spuneai mai demult, Shiloh, că asta e esența diplomației, să creezi soluții acceptabile din minciuni?

— Aveţi o memorie bună, domnule, dar comuniştii abia aşteaptă să ne radă. Nu ne putem permite să ne relaxăm nici...

— Shiloh, te rog! Ultimul lucru de care am acum nevoie este o prelegere despre comunism. Cu toţii avem de luptat împotriva unui pericol mult mai presant şi mai imediat şi, până acum, am colaborat bine în munca de cercetare pentru găsirea unor căi de a salva umanitatea de la dispariţie.

— Şi ce se va întâmpla dacă vor găsi ei primii cura?

— Unii dintre oamenii noştri lucrează în laboratoarele lor, Shiloh, aşa cum şi ei îşi au oamenii în ale noastre. I-am trimis împreună în Anglia pe Lepikov şi Beckett. Căile de comunicaţie sunt deschise. Am vorbit cu Beckett chiar săptămâna trecută, înainte să... Asta e, comunicăm. Bineînţeles, şi noi, şi ei, toţi ascultăm aceste convorbiri. Nu-mi pun multe speranţe că acest lucru va însemna schimbarea totală a mentalităţilor, dar e totuşi un semn plin de speranţă într-o lume ameninţată de pericolul dispariţiei. Şi sunt numai avantaje de câştigat, Shiloh, din această cooperare. Avantaje câştigate fără compromiterea eforturilor noastre comune şi eu unul nu vreau să le distrug.

— Dar, domnule Preşedinte, comuniştii au Servicii Speciale, oameni care nu fac altceva decât să ne evalueze defectele, punctele slabe...

— N-aş vrea să te superi pe mine, Shiloh, dar chiar crezi că noi n-avem astfel de servicii?

Broderick se lăsă pe spate, îşi strânse degetele în pumn şi duse pumnul la gură.

Velcourt ştia pe cine reprezintă Broderick. Oameni foarte puternici şi foarte bogaţi, o mare parte din aparatul birocratic, precum şi cei care se pensionaseră din el, oameni ale căror cariere se bazaseră pe deviza: "Eu am dreptate chiar şi atunci când nu am!" În birocraţie, Velcourt învăţase asta repede, simplul fapt de a avea dreptate nu te făcea să câştigi concursurile de popularitate, mai ales dacă cineva plasat mai sus decât tine pe scara ierarhică putea fi astfel dovedit că greşise. Oamenii care acumulau putere în sistemul birocratic aveau tendinţa de a gândi precum ziariştii, remarcă în sinea sa Velcourt. Voiau capete de afiş mari şi sforăitoare, cu cât mai dramatice cu atât mai bine şi răspunsuri simple, oricât de greşite s-ar fi dovedit ele mai târziu. Dramatismul, asta era răspunsul la toate — un avantaj mare într-o sală de conferinţe, mai ales atunci când prezentai lucrurile în termeni duri şi analitici. Broderick făcuse carieră conducându-se după acest precept.

Velcourt spuse:

— Nu mai ești la guvern de foarte mult timp, Shiloh. Știu că ai contacte importante, dar este posibil ca ei să nu-ți spună chiar tot ce știu.

— Și tu îmi spui? în vocea bătrânului diplomat se citea furia.

— Eu unul am adoptat o politică de sinceritate — nu completă, dar care tinde spre a fi completă.

Shiloh Broderick analiză aceste cuvinte în tăcere.

Molima transformase conștiințele celor mai mulți oameni de putere, se gândi Velcourt. Nu era vorba numai de modul de adaptare la o nouă desfășurare a situațiilor politice date, dar și de un nou nivel de înțelegere, mult mai penetrant. Acesta plasa supraviețuirea deasupra jocurilor politice. Politica fusese redusă la un nivel foarte personal: *În cine pot oare avea încredere?* Și, ori de câte ori intervenea această întrebare la nivelul alegerii dintre viață și moarte, nu putea exista decât un singur răspuns: *Am încredere în oamenii pe care îi cunosc.*

Te cunosc, Shiloh Broderick și n-am încredere în tine.

— Domnule Președinte, de ce m-ați invitat aici?

— Știi, Shiloh, am și eu ceva experiență în privința felului în care se trece prin barierele politice. În modul în care se poate ajunge la urechea cuiva care ar putea "face ceva"... Îți înțeleg situația în momentul de față.

Broderick se aplecă din nou spre Președinte:

— Domnule, acolo afară... și arătă spre ferestre, acolo sunt oameni care cunosc lucruri pe care și dumneavoastră ar trebui să le știți. Eu reprezint pe unii dintre cei mai de seamă...

— Shiloh, ai pus degetul exact pe rană. Asta e problema mea. Cum să-i găsesc pe oamenii ăștia. Și cum mă strecor printre datele pe care mi le dau și aleg pleava de sămânță.

— Păi, ai încredere în prieteni!

Velcourt oftă.

— Dar, Shiloh, lucrurile care mi se prezintă mie..., ei bine, lucrurile care nu mi se aduc la cunoștință sunt de foarte multe ori mai importante decât cele ce-mi sunt prezentate. Acum sunt Președinte, Shiloh. Prima mea grijă, și sunt hotărât în privința asta, este să scot, ca pe niște buruieni pe toți consilierii care vin să-mi prezinte numai lucruri dramatice catastrofe. O să-i ascult o dată sau de două ori, sperând că au ceva nou de spus, dar eu unul n-am timp pentru vechile prostii...

Broderick citi clar mesajul de concediere din cuvintele și tonul Președintelui, dar refuză să se miște din loc.

— Domnule Președinte, eu m-am bazat pe vechea noastră colaborare. Ne cunoaștem de atâta timp...

— Timp în care eu am avut deseori dreptate și tu te-ai înșelat.

Gura lui Broderick desenă o linie subțire.

Velcourt fu însă primul care vorbi:

— Te rog să nu-ți închipui că-ți port, cumva, vreo ranchiună. Nu e timp pentru prostii de felul ăsta! Tot ce vreau să-ți spun este că mă voi sprijini pe propria mea judecată. Asta e natura funcției mele. Iar statistica arată că judecata mea s-a dovedit în timp mai bună ca a ta. Tu pentru mine, Shiloh, prezinți o singură valoare — cea informațională.

Și Velcourt gândi: *E oare Shiloh măcar pe departe conștient de adevărata natură a informației pe care mi-a adus-o azi?* Broderick reprezenta pe cei care ar fi putut acționa independent, punând astfel în pericol o balanță foarte delicată. O înclinare ușoară a balanței în aceste vremuri ar putea avea drept rezultat o planetă golită de oameni. Cei din spatele lui Broderick acționau în mod evident într-un context depășit de evenimente. Operațiunea Backfire va trebui pusă în stare de alertă.

Buzele lui Broderick se mișcară fără să se deschidă atunci când vorbi cu voce dură și controlată:

— Noi întotdeauna am spus că nu ești un bun jucător de echipă.

— Sunt încântat să aflu că ai o părere așa de bună despre mine. O să-mi faci un mare serviciu, Shiloh, dacă te vei duce la oamenii tăi și le vei spune că opiniile mele despre birocrație și birocrați nu s-au schimbat cine știe ce.

— Eu n-am auzit nici un cuvânt despre aceste opinii.

— Ați făcut o greșeală fatală, Shiloh, atunci când ați încercat să copiați modelul sovietic. Ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere pe Shiloh care vru să riposteze. Oh! Știu care au fost motivele. Dar, analizați mai bine exemplul sovietic, Shiloh. Au creat o aristocrație birocratică, sau ar fi mult mai corect spus, au recreat-o, fiindcă aceasta își are modelul în sistemul țarist. Întotdeauna ai vrut să fii un aristocrat, Shiloh. Numai că ai ales prost țara în care să încerci acest lucru.

Broderick se apucă strâns cu mâinile de brațele fotoliului. Încheieturile degetelor i se albiseră... Atunci când vorbi, vocea lui izbucni într-o furie greu controlată:

— Domnule, cei inteligenți trebuie să conducă!

— Și cine stabilește cine sunt cei inteligenți, Shiloh? Inteligența ne-a dus la dezastrul de astăzi? Vezi tu, aristocrații își pot îngropa greșelile numai atâta timp cât acestea sunt relativ mici.

Velcourt se ridică de pe scaun și vorbi din întunericul de deasupra spotului de lumină al veiozei către Broderick, care rămase așezat în fotoliul lui.

— Te rog să mă scuzi, Shiloh, eu trebuie să mă duc în camera de alături și să încerc să detectez ce alte greșeli suntem pe cale să facem.

— Iar eu nu sunt invitat, nu?

— Am auzit ce ai avut de spus, Shiloh.

— Deci nu vrei să profiți de...

— Voi profita de fiece avantaj pe care eu îl voi considera ca fiind real! Și care voi crede eu că nu pune în pericol grija noastră primordială — găsirea unei cure pentru această molimă. De aceea ușa mea îți rămâne deschisă, Shiloh, ori de câte ori îmi va permite timpul. Poate îmi vei aduce cândva ceva cu adevărat folositor.

Velcourt se întoarse pe călcâie și ieși din cameră, copiind în mod inconștient pasul hotărât, pe care îl remarcase de atâtea ori la Adam Prescott. În holul principal, văzându-l pe unul din secretari, Velcourt dictă o rezoluție scurtă în timp ce se grăbeau să ajungă în Camera de Est.

Alternativa la ceea ce propuseseră oamenii lui Broderick și cei asemenea lor nu era refuzul pur și simplu de a se îngropa în maldăre de informații, gândi Velcourt. Nu. Alternativa era să se înconjoare de oameni care-și foloseau puterea de observație în același fel ca și el. Și cunoștea câțiva asemenea oameni. Și era posibil ca aceștia să mai cunoască câțiva. Rezoluția aceasta nu era decât primul pas. Trebuiau găsiți oameni conștienți, treji, oameni inteligenți, cărora să nu le fie frică să raporteze lucruri neplăcute.

Analiza de profunzime era un proces ce nu trebuia făcut în prezența Președintelui. Poate că asta era ceea ce lipsea de atâta vreme. A fost nevoie de urgența provocată de molimă pentru ca toți artiștii dramatizării să poată fi eliminați și lucrurile să devină, în sfârșit, clare.

Broderick avusese însă dreptate într-o singură privință. Trebuiau găsiți oamenii potriviți. Dar atunci când îi va fi găsit, când informațiile aduse de ei vor fi fost bine digerate, bine analizate, trebuia să fie sigur că ordinele lui erau respectate întocmai. Ori era clar că puterea oamenilor pe care îi reprezenta Broderick depășea deseori pe cea a pasagerilor care ocupau pe rând Biroul Oval al Casei Albe. Ba depășea uneori puterea

altor persoane, în alte birouri similare, în care spânzurau tablourile foștilor ocupanți. Birocrații ajunseseră de timpuriu să recunoască care este adevărul gol-goluț în privința puterii lor: "Noi vom rămâne pe locurile noastre și după ce pasagerii vor fi înlocuiți de electoratele lor."

Timpul era de partea birocraților.

Velcourt se opri în fața ușii Camerei de Est. Ei bine, molima schimbase ceva și în privința asta. Timpul nu mai avea decât un singur rol acum — trebuia găsită o cale de supraviețuire.

Chiar eu sunt cel ce-a suduit pe Iisus din vechime;
Chiar eu cel ce i-a furat pe copii de raiul promis!
De drept, eu sunt cel ce-ar fi trebuit bătut pe cruce.
Căci, de n-aș fi fost eu, atunci nici iad n-ar fi,
Nici tristețe și nici o teamă n-ar mai fi.

Bocet de Vinerea Mare — vechi poem irlandez

Drumul de sub picioarele lui John tăia culmea văii mult mai către dreapta, departe, mult mai departe decât s-ar fi așteptat el de casa mare cu acoperișul ei de țiglă. Tot pe mâna dreaptă, dar mai aproape, era o mică depresiune plantată cu pini tineri. După aceștia, pe panta ce urca imediat după depresiune creșteau pini mai înalți. La stânga cobora o pantă abruptă de cam cincizeci de metri, după care unghiul se îndulcea și panta devenea peretele unei căldări de aproximativ o mie de metri în diametru. Castelul, cu trei etaje și patru nivele până la acoperiș, se odihnea în cotul unei stânci negre, în capătul îndepărtat al căldării. În fața castelului, oile pășteau iarba poienii. Două șiruri de plopi, așezați în diagonală dinspre exterior spre dreapta, închideau între ele o cărare largă năpădită de buruieni. Plopii, dublați de un gard viu înalt de brebenel, aproape ascundeau o altă pajiște, aflată chiar în spatele lor.

Vântul sufla alene dinspre vest și unduia ramurile plopilor, aplecând până la pământ iarba înaltă și moale, crescută printre pietrele gardului ce se întindea de-a lungul drumului. John se întoarse să-și privească tovarășii de călătorie. Herity își pusese un picior pe gardul de piatră și se aplecase în față peste genunchiul ridicat, ascultând atent. Părintele Michael și băiatul tăcut stăteau amândoi lângă el, cu ochii la peisajul calm, care se întindea sub privirea lor.

— Ei, ce părere aveți de asta? spuse Herity aproape în șoaptă.

Părintele Michael își duse palma făcută pâlnie la urechea stângă:

— Ascultați!

Și, deodată, John auzi și el: erau voci de copii — strigăte subțiri, vioaie, animate. *Se joacă*, se gândi el. Se sui pe gardul de piatră, chiar lângă Herity și privi cât putu el de departe, peste căldarea văii, spre castel. Vocile veneau din spatele plopilor și a tufișurilor de brebenel.

Herity lăsă piciorul jos și-o porni în pas grăbit pe drum până trecu de copaci. John și ceilalți se grăbiră să-l urmeze.

În timp ce alerga, părintele Michael scoase din rucsac binoclul oferit în dar de Gannon. Se opri și-l duse la ochi, îndreptându-l spre pajiștea largă ce acum se desfăcea nestânjenită privirii. Ceilalți veniră lângă el și așteptau.

John îi vedea — pe pajiște erau copii și se jucau cu o minge. Aveau toți bluze albe, ciorapi asortați, pantofi negri și... fuste! Fuste de culoare închisă!

Herity întinse o mână spre preot:

— Dă-mi binoclul!

Părintele Michael i-l dădu, iar acesta îl ridică și privi jucătorii. Buzele i se mișcară întâi fără sunet, apoi îl auziră spunând:

— Ahh! Frumușelele de ele! Frumușelele... Încet Herity coborî binoclul de la ochi și i-l întinse într-un gest brusc lui John:

— Uită-te și tu să vezi ce i-a scăpat Nebunului!

Cu mâini tremurânde, John repetă gesturile celorlalți — duse binoclul la ochi și-l fixă spre pajiște. Jucătorii erau fete în jur de doisprezece — șaisprezece ani. Aveau toate părul pieptănat în două cozi, care fluturau în vânt atunci când alergau după minge, strigând și chemându-se una pe alta. Unele purtau la braț banderole galbene, altele verzi — evident două echipe.

— O școală de fete? întrebă John cu vocea răgușită. Simțea agitația îndepărtată a lui O'Neill-Cel din Interior și știa că va trebui să-i potolească neliniștea arțăgoasă.

— Ăsta-i cuibul de amor al lui Brann McCrae, spuse Herity. Individul și-a stabilit propriile lui legi, fără să-i pese o iotă de cele impuse de Finn Sadal și de Guvern și, fiindcă toată lumea știe că omul posedă cinci lansatoare de rachete plus tot instrumentarul de luptă aferent, Consiliul Militar a hotărât să nu-i ceară socoteală.

Băiatul tăcut se lipise tot de părintele Michael, dar ochii îi erau fixați pe pajiște.

John își luă binoclul de la ochi și-l înapoie preotului, care îl întinse băiatului, dar acesta îl refuză dând din cap.

— Sunt chiar fete, sau sunt băieți îmbrăcați în fete? întrebă John.

— Sunt fete și femei tinere, asta sunt, spuse Herity. Toate puse la conservă în castelul francez transplantat al măreţului domn McCrae. Ţie ţi se pare ăsta un castel francez, John?

— Ar putea fi. John vorbise fără să-și dea seama măcar ce face. Se uită la acoperișul clădirii, vizibil printre vârfurile copacilor. Doar din patru coșuri ieșea fum. Se simțea mirosul de turbă până la ei.

— Joseph, poți să-mi spui și mie de ce am luat-o pe aici? întrebă părintele Michael. Vocea îi tremura. Nu trebuia să ne apropiem de acest loc. Suntem mai mult ca sigur contaminați.

— Tot atât cât sunt și soldații care le păzesc, nu? spuse Herity. Dar ele stau izolate, iar noi le-am văzut prin ochiul ăla de sticlă vii și întregi. Deci, nu toate femeile Irlandei sunt moarte.

— Cine e acest Brann McCrae? întrebă John.

— Un Cresus local — importator de mașini agricole, spuse Herity. Un om putred de bogat. Asta nu-i singura căsuță de acest fel pe care o are. E plin de arme și, așa mi s-a spus, de femei zdravene, care le mânuiesc. Se răsuci pe călcâie, dar chiar atunci se auzi un foc de pușcă dinspre castel. Un glonte ricoșă în piatra gardului de lângă el. Părintele Michael îl trase pe băiat în spatele parapetului. John se lăsă pe vine și-și simți brațul apucat strâns de Herity, care-l trase după el peste drum. Se rostogoliră peste gardul de piatră de vis-à-vis, în timp ce un alt glonte lovi chiar în spatele lor. Părintele Michael și băiatul se târâră și ei, traversând drumul, trecură parapetul și se alăturară celorlalți. Stăteau toți întinși în iarba înaltă, chiar pe porțiunea de pământ plantată cu pini tineri, cea pe care o remarcase John mai înainte.

John asculta. Nu se mai auzeau vocile fetelor. În schimb, un glas de bărbat lătră o dată scurt o singură comandă. Vocea omului se auzi foarte tare, ca și cum ar fi fost amplificată de o portavoce: "Înăuntru!"

— Doar ne avertizează. Nu ne fac nimic, spuse părintele Michael.

— Cine? Brann McCrae? Asta s-o crezi dumneata, spuse Herity. Privi spre panta ușoară și dealul de după ea. Urmați-mă! Țineți-vă capul jos! Herity alergă la vale, spre pini, cu umărul în față pentru a-și face drum mai ușor printre crengile lor. Ceilalți îl urmară.

John își simți brațele și umerii șfichiuiți de ramurile tinere și flexibile ale pinilor.

— Veniți pe aici! strigă Herity.

Pătrunseră în fugă, prin perdeaua de crengi, într-un mic luminiș, ce avea în centrul lui niște stânci de granit de mărimea unor colibe. Herity se adăposti împreună cu ceilalți în spatele stâncilor. Se întinseră pe iarbă să-și tragă sufletul. Mirosea a praf și a cremene. Părintele Michael se închină. Băiatul se lipise iarăși de el.

— De ce fugim? întrebă John.

— Fiindcă eu unul îl cunosc pe domnul McCrae, spuse Herity.

Se așternu liniștea peste luminiș, apoi dinspre valea cu castelul se auzi un șuierat lung. O explozie asurzitoare erupse chiar pe porțiunea de drum pe care o părăsiseră. Plouă apoi peste toată zona cu bucăți mari de asfalt și pietroaie.

Herity privi spre părintele Michael.

— Brann McCrae ăsta nu e prea prietenos!

Lui John îi șuierau urechile din cauza exploziei. Își puse palmele peste ele și scutură capul. O'Neill-Cel din Interior se mișcase și amenința să se trezească de-a binelea. Exploziile pentru el erau doar bombe, nu rachete, iar bombele sunt cele care-ți omoară oamenii dragi...

— Tu nu mai ai pe nimeni drag pe lumea asta, murmură John.

— Ce-ai zis? întrebă Herity.

John lăsă palmele jos.

— Nimic. Îl simțea pe O'Neill-Cel din Interior întorcându-se încet la somnul lui, dar nu era nici o mângâiere în asta. Ce se va întâmpla dacă vreodată O'Neill-Cel din Interior va ieși la suprafață în prezența lui Herity? Ar fi un adevărat dezastru, o nenorocire.

— Trebuie să plecăm de aici, spuse părintele Michael.

Herity ridică o mână să facă liniște. Privi spre nord, printre pini. O crenguță plezni și se auzi cum ceva voluminos se strecoară printre copaci. Herity arătă spre buzunarul lui John și buzele lui formară cuvântul "pistol".

Ducându-și un deget la buze, Herity se lăsă pe vine și începu să se îndrepte încet spre locul de unde venea zgomotul, ținându-și strâns mitraliera la piept și zigzagând printre crengile joase. În câteva momente, nu mai lungi decât câteva bătăi speriate de inimă, îl pierdură din ochi.

John scoase pistolul din buzunar și privi lung după Herity. Se simțea de-a dreptul ridicol. Ce eficacitate putea avea scuipătoarea lui de boabe de mazăre în fața unui lansator de rachete? Nu se mai auzea zgomotul făcut de acel ceva voluminos care se mișcă printre pini.

Părintele Michael își găsise rozariul și acum degetele lui mângâiau mărgelele, iar buzele i se mișcau în liniște. Băiatul își băgase aproape complet capul în gluga hanoracului.

Liniștea se prelungea — opresivă, grea. John se târî puțin în față, depășindu-l pe preot și se răsuci până putu să se sprijine cu spatele de peretele cald al stâncii. Pinii pitici erau la doar câțiva pași în fața lui. Iarba înaltă și maronie în planul din față și crengile joase și verzi în cel din spate constituiau un paravan aproape perfect pentru a ascunde ce se întâmpla acolo, în luminiș.

O voce masculină strigă ceva, undeva sus în buza colinei, la dreapta lui John. Acesta nu fu în stare să recunoască nici măcar un cuvânt din ceea ce auzise. Se simțea expus acolo unde era, ca o țintă pregătită pentru oricine se afla în spatele paravanului acela de copaci. John ridică revolverul și ținti. Auzi mișcare printre pini — Herity?

— Americanule! Era vocea lui Herity. Vin cu niște amici.

John lăsă jos pistolul, îi puse piedica și și-l vârî la loc în buzunar.

Herity își făcu apariția dintre copaci, urmat de doi bărbați înalți — niște huidume în uniforme de camuflaj, cu berete de un verde închis, purtând insigna Republicii Irlanda pe epoleți și pe berete. Amândoi își țineau dezinvolt pistoalele mitralieră culcate pe brațul drept.

John îi studie. Semănau atât de bine, că ar fi putut trece drept gemeni, deși cel ce umbla puțin în față părea mai în vârstă, avea mai multe riduri în colțurile ochilor, iar pielea feței îi era mai bătută de vreme și vânt. Smocuri ondulate de păr blond ca nisipul ieșeau de sub berete. Ochii lor, de un albastru spălăcit, priveau plictisiți, iar obrajii le erau tești și nasurile scurte și cârne. Aveau bărbiile rotunde și cărnoase și buzele pline.

Cei trei bărbați se apropiară de stâncă, pe când John și părintele Michael se ridicau de jos. Băiatul tăcut rămase așezat, trăgând cu ochiul prin gluga hanoracului.

Oamenii se opriră în fața lui John. Herity spuse:

— Liam, ți-l prezint pe John Garrech O'Donnell. Pe părintele Michael îl cunoști, nu? Și cel de jos — privi spre copilul așezat pe pământ — ... e băiatul.

Cel mai în vârstă dintre cei doi nou veniți dădu din cap.

Lui John, Herity îi spuse:

— Ți-l prezint pe Liam, arătând către cel mai vârstnic, iar el e vărul lui, Jock. Amândoi sunt din familia Cullen. Liam și Jock fac parte din a

opta echipă care are în sarcină paza permanentă a minunatei instituții înființate de domnul McCrae. O păzesc, fiindcă aceasta ar putea constitui, nu-i așa, o bucățică foarte tentantă pentru tot felul de pofticioși.

— Domnul fie lăudat! spuse părintele Michael. Nici un rău nu trebuie să le ajungă pe tinerele de acolo.

Liam privi către părintele Michael cu o uitătură grea, plină de animozitate. John fu chiar uimit de câtă mânie remarcase în ochii soldatului. Între oamenii aceștia existau legături vechi ca niște curente subterane, care îl tulburau și-l nelinișteau pe John. Herity îi cunoștea bine pe cei doi, iar ei îl cunoșteau pe preot. Întrebarea pusă de preot mai devreme era corectă. De ce *trebuise* Herity să aleagă tocmai acest traseu?

— Arrrhmata fie lăudată! spuse Jock, rulându-l puternic pe "r".

Ăsta nu sună a irlandez! se gândi John.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Herity spuse:

— Nu-i așa că are un accent minunat, Jock al nostru? E unul din scoțienii catolici din Antrim, John.

— Lasă asta, interveni Liam. Doar știai că drumul ăsta e interzis, Joseph. Ce-ți veni să-l stârnești pe McCrae și lansatoarele lui de rachete?

— M-am gândit să-i dau prilejul să-și mai irosească un pic muniția, spuse Herity, chicotind ușor.

— Ei nu, că ești nostim, ce să-ți spun!

— Nu atât de nostim și nici atât de ager ca voi, Liam.

— Noi avem un soi de înțelegere cu McCrae, iar tu știi bine asta, spuse Liam. Fetele alea de acolo trebuie protejate, chiar dacă pentru moment se află în ghearele murdare ale lui McCrae.

Brusc părintele Michael se mișcă și veni lângă John:

— Ce vrei să spui cu asta, Liam Cullen?

— Ia, nu te amesteca, popo! ripostă Liam. Privi către vărul lui: Întoarce-te și spune-le celorlalți că aici totul e în regulă. Pot să-l informeze pe domnul McCrae că nu sunt decât niște pelerini inocenți, rătăciți din întâmplare pe drumul ăsta.

Jock se întoarse pe călcâie și imediat silueta lui verde păru că se topește printre pini. Curând nici pașii nu i se mai auziră.

Dar părintele Michael nu avea de gând să se lase așa de ușor dat la o parte:

— De ce gheare murdare, Liam Cullen? Așa ai spus, "gheare murdare". Ce-ai văzut acolo?

— Ei bine, două dintre fetele mai mari sunt însărcinate, de asta sunt sigur, spuse Liam.

— McCrae are și un preot acolo cu el? întrebă părintele Michael.

— În ceea ce privește chestia asta... Domnul McCrae nu mai ține de biserica ta, popo.

Părintele scutură capul într-o parte și-n cealaltă.

Herity urmări acest schimb de cuvinte cu un amuzament nedisimulat. Întorcându-se spre Liam, spuse:

— Ai încercat măcar să le numeri?

— Nu sunt absolut sigur, dar am identificat vreo nouă mai mari, niște femei ce mai, și încă vreo treizeci de fete foarte tinere.

— De unde au ajuns cu toate aici? întrebă John.

— Ah, asta se știe, spuse Herity. Grozavul nostru domn McCrae le-a ademenit pe cele foarte tinere în primele momente ale dezastrului. Și-a avut un noroc chior, fie-ar el să fie — n-a fost nici una infectată în tot grupul. Cât privește pe cele mai în vârstă — Herity privi spre Liam.

— Alea sunt cu el de ani de zile, spuse Liam.

— Ce vrei să spui prin "le-a ademenit?" întrebă John.

— Le-a spus părinților că vor fi ascunse și bine păzite de molimă, spuse Liam. Și nici nu se poate spune c-a mințit, nu?

— Un om singur a făcut toate astea? se miră John.

Liam dădu din cap.

— Trebuie să-i vorbesc, spuse părintele Michael.

— N-ai ce să-i spui, popo. N-o să te asculte, spuse Liam. McCrae și femeile lui sunt credincioși ai vechiului cult druid acum. Sau cel puțin așa susțin...

— Altă blasfemie! Preotul se uita fix la Liam. Ai spus că ai o înțelegere cu el. Deci tu vorbești cu omul acela. I-ai spus lui Jock...

— Da' ce-ai de gând, să oficiezi o căsătorie în grup? întrebă Herity. Domnul McCrae cununat cu toate femeile lui în sfânta taină a căsătoriei. Ce chestie!

Părintele Michael ignoră ieșirea lui Herity și continuă să-l fixeze pe Liam:

— Dacă nu accepți să-mi aranjezi o discuție cu el, am să-ți ofer prilejul să mă împuști în spate, pentru că voi pleca eu spre el. Nu accept să las toate sufletele lor să ardă în focul iadului!

— Şi, la urma urmei, de ce nu? spuse Liam. Conversaţia părintelui Michael cu McCrae va fi un divertisment pentru băieţii mei. O să vorbeşti cu el la un telefon de campanie, la cel puţin cinci sute de metri de locul unde se află McCrae. Mai aproape nu se poate. Dacă nu vrei decât să vorbeşti cu el, asta putem aranja. Dacă însă ai intenţia să-l vezi în persoană, atunci nu vei întâlni decât un glonte... în spate sau oriunde om vrea noi să ţi-l servim.

— Când poţi aranja convorbirea? întrebă părintele Michael. Vocea lui părea mult mai calmă.

— În seara asta.

Liam se întoarse pe călcâie şi porni spre pini:

— Ţineţi-vă capetele jos când ajungem la drum. Vă puteţi adăposti în şanţul malului şi-o să aşteptaţi acolo.

Îl urmară toţi pe Liam, John rămânând ultimul, ferindu-se de crengile înţepătoare sau aplecându-se să treacă pe dedesubtul unora mai mari şi mai groase. Acele de pin se prinseră de puloverul lui galben. Le simţea până şi pe pielea capului. Pânze de păianjen făceau punţi între ramuri. Le mătură cu mâna şi-şi pipăi buzunarul cu pistolul.

În timp ce toţi se vor concentra în jurul persoanei preotului, cineva se putea furişa şi apropia de castelul lui McCrae. Gândul ăsta adusese un val de confuzie în mintea lui. Fiindcă în acel moment, Herity va şti fără tăgadă cine este de fapt John O'Donnell.

Dar, de fapt, cine sunt eu cu adevărat?

Auzi un clopoţel în ureche şi se întrebă dacă nu cumva avea să leşine. John O'Donnell voia ca nici o femeie să nu supravieţuiască în Irlanda, iar la castel erau femei.

Îi auzi pe Herity şi pe Liam Cullen certându-se în capul şirului. Vocea lui Liam era răstită:

— Eşti dement, Joseph Herity! Întotdeauna ai fost un nebun. Iar ţi-ai depăşit atribuţiile şi-ai încălcat ordinele ca şi atunci. Ţi-am mai atras şi în trecut atenţia şi ţi-o mai atrag o dată. N-am de gând să-mi pun în pericol misiunea!

Herity îi răspunse, dar John nu-l auzi, fiindcă nu-l mai asculta: *Ordine? Ce ordine?*

Simţea că e nevoie de multă precauţie. Ce se petrecea aici? Îl simţea pe O'Neill-Cel din Interior stând la pândă şi ascultând atent şi întrebător.

Marșul ăsta care traversa Irlanda nu era ceea ce părea a fi. Cât trecuse de când pomiseră la drum? Mai bine de o lună! De ce era nevoie de atât de mult timp pentru a ajunge dintr-un loc în altul? De ce atâtea ocolișuri și căi lăturalnice? De ce susținea Herity mereu că trebuie să găsească drumurile sigure?

Și Gannon simțise că ceva nu-i în regulă. Să fi avut Gannon dreptate în presupunerile lui?

Dacă ne vom baza în mod exclusiv pe mijloace defensive, vom ajunge să ne asemănăm din ce în ce mai mult cu niște creaturi vânate, care aleargă de la un dispozitiv de apărare la altul, unul mai complex și mai costisitor ca celălalt.

— René Dubos

— Castelul ăsta e bântuit de stafii, șopti Kate. Se cutremură în așternut, lângă Stephen, fericită de această dată, că adâncitura din mijlocul saltelei îi forța să stea toată noaptea foarte aproape unul de celălalt.

— Siii! șopti Stephen la rândul lui. Nu există chestii din astea.

Era întuneric în primul tanc de presiune, cel original, provenit din laboratorul lui Peard, iar de afară nu se auzeau decât, ocazional, pasul leneș sau tușitul unei santinele.

— Dacă-ți spun eu că așa este! spuse Kate. Bunica mea putea să recunoască întotdeauna un loc unde erau stafii și eu am moștenit asta de la ea. E un loc blestemat.

— Locul ăsta blestemat te apără de molima de afară, spuse Stephen pe un ton mai înalt. Renunțase de acum să mai încerce să doarmă. Când intra într-o astfel de stare, Kate nu mai putea fi potolită cu una cu două.

— Stafiile pe mine mă vor, continuă fata. Eu nu voi părăsi locul ăsta vie. Luă una din mâinile lui Stephen și și-o așeză pe burtă. Și nici acest biet prunc n-o să vină pe lume viu.

— Kate, încetează!

Dar ea continuă de parcă nici nu-l auzise:

— Între soldații de aici se duc lupte, Stephen. Spiritele rele provoacă toate aceste neînțelegeri și noi amândoi știm asta foarte bine!

— Ba nu știm nimic de felul ăsta.

— Ai auzit și tu de Dermott Houlihan și Michael Lynskey. Amândoi o țineau morțiș că vocea venea de departe, din memoria pământului!

— Le-am cerut să înceteze să mai folosească voci feminine la radio, spuse Stephen.

— Dermott spunea că femeia de la radio avea exact vocea nevestei lui moarte pe care o chema Lileen, iar Michael susținea că, din contră, are vocea lui Peg a lui. L-am auzit pe Moone descriind-o, Stephen, și nici el n-a scăpat... S-au bătut unul cu altul acolo afară, s-au tăvălit pe jos până s-au umplut de sânge și-au plâns precum copiii tot timpul...

— Ei da, și după aceea au plecat braț la braț la cârciumă, Katie, scumpo. Asta ai uitat? Oh, se spune că a fost o bătaie pe cinste!

— E o nebunie, strigă Kate.

— Așa e, Katie.

— Nu-mi mai spune Katie, nu mai sunt un copil!

— Iubito, îmi pare rău. Întinse brațul s-o mângâie, dar fata îl împinse.

— Sunt stafiile, spuse ea cu vocea șoptită. Fiindcă nu mai există femei care să pregătească de îngropăciune morții. Zânele au adus stafiile! Oh, zânele au pus mâna pe multe, multe suflete!

— Kate, încetează cu chestia asta. Nu-i bine pentru copil.

— Toată lumea asta nu-i bună pentru copilul meu!

— E doar noaptea care te apasă, Kate. Trebuie să fie ora trei, cel mult patru...

— Banii or să ne facă bucata, ai să vezi, spuse ea. Or să obosească să mai plătească atâți bani pentru întreținerea noastră aici și vom fi scoși afară, pradă molimei.

— Îl strâng de gât pe ăla care încearcă măcar!

— Și cum ai să-i oprești? Cu pistolașul ăla?

— Găsesc eu o cale.

— Stephen, și dacă nu reușesc să găsească o cură?

— Kate, ai înnebunit? Cum adică să nu găsească o cură? Ce...? Ce...? Stephen se opri, incapabil să găsească cuvintele necesare pentru a combate un astfel de gând.

— N-o să am parte nici măcar de o înmormântare cumsecade. Nici preoți nu mai sunt.

— Ba sunt preoți.

— Atunci de ce nu se găsește măcar unul să ne cunune?

— Or să găsească cei de afară. L-ai auzit pe Adrian, doar? Chiar acum îl caută pe părintele Michael Flannery.

— Caută un preot în toiul nopții? Nu faci treaba asta în mijloc de noapte decât atunci când ai nevoie de el pentru ultima împărtășanie. Și nu va trece mult și voi avea și eu nevoie de ea.

Stephen nu mai scoase nici un cuvânt. Kate atunci când era în starea asta, îl descumpănea. Toate ideile alea despre zâne! Nu mai avea mult și-ar fi fost o infirmieră calificată. Zâne, auzi tu? Ce prostie!

— Unde sunt căluții să ne ajute să scăpăm de nefericire? șopti Kate.

Stephen își dădu seama că fata se gândea la tatăl ei. Căluții! Erau cuvintele preferate ale tatălui ei în momente dificile, chiar ea îi spusese asta.

— Întotdeauna ne duceam la târgul de cai, ori de câte ori era unul aproape, spuse Kate. Odată am fost chiar până la expoziția cabalină de la Dublin. Eram atât de mică, că tata a trebuit să mă țină în brațe ca să văd. A fost așa de grozav!

N-ar trebui să vorbească despre Dublin, se gândi Stephen. Doar știa și ea ce se întâmplase acolo după izbucnirea molimei și instalarea carantinei. Acum să vezi c-o să ajungă și la asta.

— O să se găsească o cură, Kate. Și ne vom face griji în privința școlilor la care să ne trimitem copiii... Ne vom întreba care e cea mai bună...

— În mine e un singur copil, Stephen. Și e oricum prea devreme să începem să vorbim despre școli.

— A început construcția Școlii St.Enda, spuse el. Ce zici de asta? N-ar fi grozav ca unul din copiii noștri să...

— Sunt niște idioți! izbucni fata. Ca și cum ar mai putea cineva invoca spiritul lui Patrick Pearse să vină să ne binecuvânteze. Bunica spunea întotdeauna: "Ferește-te să chemi spiritele!"

— Dar e doar o școală, Kate!

— Ce fantezie oribilă ni se servește pe tavă!

— Am să-i vorbesc iar lui Adrian despre preot.

— Mare scofală! Ce să-ți spun! C-o să te și asculte. Ne are pe amândoi în palmă. Ce-i pasă lui dacă sufletul meu arde în iad?

— Kate!

—Tot ce va rămâne în urma mea va fi una din plăcuțele alea din aramă pe zidul mausoleului de la Glasnevin — "Închinat eroinelor Irlandei! Fie ca memoria lor să rămână veșnic vie..." Cuvinte, Stephen, doar cuvinte! Acum întoarce-te și culcă-te!

Exact genul ei! gândi el. *Mă umple ochi cu spaimele ei, de nu mai pot pune geană pe geană și-mi spune pe urmă să mă culc!*

Irlanda a fost năpădită de legi penale. Englezii ne-au interzis prin lege religia, ne-au luat dreptul la orice formă de educație — apoi au îndrăznit să ne facă "needucați"! N-aveam voie să ne alegem o profesie, să deținem funcții publice și nici să ne angajăm în comerț ori în afaceri. Nu ne era permis să trăim într-un oraș și nici măcar să ne apropiem la zece kilometri de el! N-aveam voie să stăpânim un cal, care să valoreze mai mult de cinci lire, nu puteam fi proprietari de pământ și nici lua pământ în arendă, nu aveam voie să votăm, nici să ținem arme, ori să moștenim ceva de la un protestant. Nu aveam permisiunea să reținem din ceea ce recoltam de pe pământurile furate de la noi și pe care tot noi le munceam decât cel mult a treia parte din ceea ce ni se cuvenea. Legea ne obliga să asistăm la slujba protestantă și interzicea mesa catolică. Noi eram cei care plăteam dublu pentru a întreține Miliția care tot pe noi ne oprima. Și dacă vreo putere catolică jena statul britanic, tot noi eram cei care plăteam oalele sparte! Și te mai miri că încă îi urâm pe englezi?

— Joseph Herity

Herity și Liam Cullen stăteau în picioare, într-un luminiș, sub pajiștea înaltă, pe care păsteau oile, în fața castelului lui Brann McCrae. Amândoi erau conștienți de faptul că John îi privește cu interes de la o distanță de cam o sută de metri. Cei doi păreau că admiră apusul ce cobora peste dealurile din depărtare și învăluia încet valea și castelul. În lumina portocalie a serii care-i scălda pe cei doi bărbați, planau rândunele la vânătoare de insecte. Undeva, ascuns de copaci, se auzea cântecul de

cimpoi al unui soldat — un sunet subțire și diafan ca un amurg. Aerul mirosea a pini și a iarbă zdrobită de pași.

— Uite-l cum ne urmărește, îl vezi? Vocea lui Liam era aproape șoptită.

— L-am văzut. Ai instalat trăgători buni de jur împrejur, așa-i?

— Da' ce părere ai tu? Că sunt și eu la fel de nesocotit ca tine să mă joc cu soarta așa?

— Nu trebuie să-l omori, doar să-l rănești, atât, auzi?

— Eu respect ordinele, Joseph! Liam mai aruncă o privire spre John, apoi își întoarse capul spre vale. El e?

— Câteodată cred și eu că el e, dar uneori aș pune mâna pe inimă că nu-i. Nu ne-au fost de nici un ajutor cei din Afară, cu Focul lor al Panicii cu tot. S-ar putea să fie el și tot atât de bine s-ar putea să nu fie... N-a mai rămas nimic din casa unde a locuit, în orășelul ăla, care a dispărut și el — ca un neg pe curul unui porc pârlit. N-a mai rămas nimeni să ne spună ceva despre el.

— Da' ce te face să te îndoiești că ar fi el?

— Doarme ca un nevinovat, nici nu suflă și l-am urmărit bine.

— Atunci de ce spui că totuși s-ar putea să fie el Nebunul? întrebă Liam.

— Oh, mărunțișuri, fleacuri. E ceva în ochii lui atunci când se uită la toată distrugerea asta din jurul nostru.

— Și cu toate astea l-ai adus cu tine până aici!

— Trebuie să recunosc că și eu eram curios să văd cu ochii mei. Herity dădu din cap. Cum poți, omule, să trăiești aici lângă ele, zi de zi?

— Noi ne cunoaștem datoria, iar în armată ordinele se execută nu se discută. Și nici nu putem permite oricui să hoinărească pe aici și apoi să împrăștie fel de fel de povești despre ce-a văzut.

— Noi suntem mormânt, Liam, zău!

— Așa spui acum că ești treaz, dar atunci când vei bea?

— Ia fii tu atent la ce-ți iese pe gură, Liam! IRA a fost păstrătoarea onoarei irlandeze și pe vremea când armata ta nici nu se gândea să ne dea o mână de ajutor.

O umbră de zâmbet trecu peste buzele lui Liam:

— Ahh! Așa-i! Uitasem că umblă zvonul că tu ai fost cel care i-a făcut fărâmițe pe cei din familia lui O'Neill.

— Despre mulți dintre noi se spun tot felul de minciuni, Liam.

Herity privi la mitraliera din mâinile lui Liam și vocea îi deveni mătăsoasă. Prietene, atunci când suntem tineri și facem prostii, spune-mi care dintre noi se gândește că va veni și o zi ca aceasta?

— Întotdeauna te-ai priceput să potrivești cuvintele, Joseph, dar tot ce-am auzit de la tine este că tu *crezi* doar că americanul este Nebunul nostru. Ei, ia zi... *prietene*!

Herity privi în sus spre cerul care cobora negru de noapte deasupra văii. În ferestrele castelului se vedeau pâlpâind lumânări. De undeva, din umbrele ce-i înconjurau, se auzi mugetul lung al unei vaci. Herity vorbi, iar vocea îi părea amuzată:

— În prima zi împreună, în timp ce băteam drumurile, am adus vorba despre terorism, cum îi spun ei. Americanul mi-a spus că IRA a abandonat onoarea irlandeză.

— Exact cuvintele din scrisorile Nebunului, dar toată lumea cunoaște acum aceste cuvinte. Nu-s satisfăcut doar cu atât, Joseph. Ce spun mai departe, la Dublin?

— Spune-le că nu sunt sigur... Ceea ce înseamnă că individul continuă să fie o bombă pe care n-o putem încă dezamorsa.

— Și-l lași să umble cu un pistol la el? spuse Liam. De ce?

— Ca să-l fac să creadă că am deplină încredere în el.

— Dar n-ai, așa-i?

— Așa cum n-am nici în tine. Ce-ai zice să mergem în coliba aia în care ai telefonul de campanie?

— De fapt eu n-ar trebui să-l las pe nici unul din voi să plece de aici viu. Eu am ordinele mele să protejez secretul domnului McCrae.

Herity se răsuci pe călcâie și-l privi în ochi, cu fața atât de aproape de a celuilalt, mai-mai s-o atingă:

— Americanul e al meu! Înțelegi? Nu e treaba ta să decizi în privința vieții și a morții... E al meu!

— Așa spun și cei din Dublin! Liam muiase tonul. Se întoarse și porni, luând-o înaintea lui Herity, înapoi spre locul unde John încă îi mai aștepta.

John îi urmări pe cei doi apropiindu-se și fu luat prin surprindere atunci când Liam, fără să se oprească, spuse:

— Tu vii cu noi, americanule!

Fiindcă nu fusese în stare să audă ceea ce vorbiseră cei doi, John își simți mintea invadată de suspiciuni. Herity era gardianul și nu îngerul lui

păzitor — era acum sigur de asta. Suspectează... Dar ce anume suspectează?

O porni în urma celor doi bărbaţi cu reţinere şi teamă. În drum îl luară şi pe părintele Michael din coliba celor de gardă, lăsându-l pe băiat adormit pe o saltea, într-un colţ. Atunci când pătrunseră în mica cabană de lemn aflată chiar lângă terenul de joacă al castelului, afară se făcuse întuneric de-a binelea.

În uşă, Liam scăpără un chibrit şi aprinse o lumânare. Interiorul era acum vizibil — totul era făcut din lemn nefinisat, chiar acoperişul, care semăna cu cel al unui hambar. Drept mobilă nu existau decât o masă şi un scaun. Pe masă un telefon de campanie cu microfon într-o trusă kaki. Un fir ieşea din trusa cu telefonul şi se pierdea undeva sub streaşină. Afară se auziră paşi şi apoi vocea lui Jock care spuse:

— Toate sunt în ordine şi la locul lor, Liam.

Liam se relaxă subit. Îi arătă preotului Michael unicul scaun:

— Am aranjat ca însuşi domnul McCrae să răspundă la apelul dumitale. Mi-a spus chiar că e nerăbdător să poarte o discuţie pe teme teologice.

Părintele Michael, care tăcuse tot drumul până la cabană, ridică receptorul şi-l duse la ureche:

— Mulţumesc, Liam.

— Ori răspunde, ori ne trimite o rachetă cadou chiar acum, bombăni Herity. Şi ce-am putea face noi?

— L-am putea lăsa flămând atunci când i se termină proviziile, spuse Liam. Acum, taci! Că şi aşa ne-ai făcut destule necazuri!

— Ce cuvinte aspre, ce cuvinte aspre! se văită în râs Herity.

Liam mai întoarse o dată manivela telefonului.

— De ce-am aşteptat să se facă noapte? întrebă părintele Michael.

— Aşa face domnul McCrae întotdeauna, spuse Liam. Îi place să ne ştie cu picioarele rupte prin gropi în beznă.

— Fac pariu că are un reflector cu infraroşii, spuse Herity.

Tăcerea căzu grea peste încăpere, o tăcere nemişcată, ciudată ca şi cum în cameră ar fi pătruns o stafie şi-ar fi suflat peste toate, oprind viaţa în loc.

Liam întoarse un buton pe o parte a trusei kaki. Din aparat se auzi un murmur slab.

— Noi vom asculta, dar de vorbit va vorbi doar preotul, spuse Liam.

Imediat după, din telefon se auzi un declic și o voce de bărbat, profundă și atent modulată, întrebă:

— Preotul este acolo?

Părintele Michael își drese glasul:

— Părintele Michael Flannery la telefon.

John remarcă tonul preotului care trăda nervozitatea și emoția.

— Și ce dorești, părinte? McCrae părea amuzat. Avea vocea unui om cultivat, de lume, o voce ce lasă impresia că stăpânul ei încearcă să fie amabil și curtenitor cu un inferior.

Părintele Michael se îndreptă de spate, apăsându-și tare receptorul telefonului pe ureche:

— Vreau să știu cum au rămas însărcinate acele tinere fete?

— Ahhh! Cât sunt de ignoranți preoții papistași, spuse McCrae. Chiar nu ți-a explicat nimeni niciodată mecanismul de funcționare...?

— Să nu faci pe deșteptul cu mine! îl fulgeră părintele Michael. Eu vreau să știu dacă femeile sunt cununate cu tații...?

— Ia, te rog să fii cuviincios, popo, sau să știi că te arunc în aer cu tot cu coliba aia în care ești!

Părintele Michael înghiți în sec:

— Nu vrei să-mi răspunzi la întrebare, domnule McCrae?

— Ei bine, tinerele au rămas însărcinate, fiindcă ăsta este rostul preoteselor. Stau întinse sub arborele de scoruș, atunci când e lună plină, iar eu le las însărcinate. Binecuvântate de sacrul scoruș care ne apără pe toți!

Părintele Michael trase de mai multe ori aer în piept, iar fața îi era foarte palidă.

John se folosi de pauză pentru a se apropia de singura ușă a cabanei. Acolo ezită. Jock era oare încă afară? Ce voise să spună cu acel "Toate sunt în ordine și la locul lor"? Atât Liam cât și Herity zâmbeau cu gura până la urechi, atenți la părintele Michael.

— Scorușul, șopti preotul.

— Strămoșii noștri venerau scorușul și erau mai fericiți decât actualii enoriași ai lui Petru, spuse McCrae.

— O să ajungeți să vă închinați la Mithra sau la cine știe ce altă statuie păgână! îl apostrofă preotul.

— Fii atent, preotele, spuse McCrae. Mithra a fost o zeiță iraniană, adusă de legionarii romani. Și ca un bun gal ce mă aflu, urăsc tot ce e roman, inclusiv Biserica ta de la Roma.

Herity chicoti:

— Ia ascultă-i cum se ceartă. Parcă ar fi doi iezuiți. Oh, Liam, mare dreptate ai avut. E o distracție pe cinste!

John puse mâna pe clanța ușii, pe care abia de o crăpă. McCrae trebuia să fie undeva exact în fața părintelui Michael, căci firul telefonului ducea în acea direcție.

— Cine vorbește acolo, lângă dumneata? vru să știe McCrae.

— Joseph Herity, spuse părintele.

— Chiar el în carne și oase? Ah, dar ce vânat frumos, destul ca să tenteze un vânător vechi și încercat ca mine. Știu că Liam Cullen e și el acolo. Și mai cine, că mai e o persoană?

— Îl cheamă John O'Donnell.

Brusc Herity întinse o mână și acoperi gura preotului cu ea, dând tare din cap. Părintele se uită la el surprins.

— Parcă mai voiai să spui ceva, popo, insistă McCrae.

Herity își luă mâna de pe gura părintelui Michael și ridică un deget pentru a-l face atent.

— Mergem spre nord să găsim un loc unde să fim acceptați, spuse părintele Michael cu vocea stinsă, dar atenția lui rămăsese concentrată asupra lui Herity.

— Și ce, nu mai e loc la han? chicoti McCrae. Care din voi e însărcinată?

— Domnule McCrae, eu încerc să-ți salvez sufletul de la pierzania veșnică. N-ai putea...

— Asta nu stă în puterile dumitale, popo. Noi suntem druizi, venerăm scorușul și suntem tot atât de nevinovați ca pruncul nou-născut. Iar tu, impostor roman ce ești, poți să-ți iei zeul vinovat și să ți-l vâri acolo unde nu te bate luna!

Un hohot de râs îl scutură pe Herity. Liam chicoti și el.

John mai deschise ușa câțiva milimetri și se strecură afară în întuneric. Poteca pe care veniseră era undeva la dreapta, asta știa. Nici Jock, nici altcineva nu erau de văzut, dar se aștepta să mai fie oameni de pază de jur împrejur. Se auzea vocea părintelui Michael din cabană.

— Domnule McCrae, trebuie să te lepezi de cele rele și să-ți recunoști păcatul până nu e prea târziu! Domnul e bun și te va ierta...

— N-am nevoie de iertarea lui!

John își dădu seama că în acea voce vorbea nebunia. Se strecură atent pe după colțul cabanei și privi în sus spre castel, o pată mare de gri în

întuneric. Nu se mai vedeau decât două ferestre luminate de flacăra lumânărilor... Tufișurile îi ajungeau până la genunchi. Se îndreptă spre stânga, încercând să găsească o potecă pe care să se poată îndepărta de cabană fără să facă zgomot. Vocile din interior erau acum doar murmure. Pe măsură ce ochii lui se acomodau cu întunericul, descoperi o pantă acoperită cu tufișuri joase ce creșteau până în zidul castelului. Acestea se vedeau ca o pată de gri pe un fundal mai închis. Oare putea trece pe aici? O luă înainte, se împiedică și-ar fi căzut, dacă o mână nu l-ar fi luat de braț să-l tragă înapoi. John se trezi culcat la pământ. Pe gât, chiar lângă urechea dreaptă, simți gura rece a țevii unei puști.

Omul care ținea pușca vorbi din întuneric. Era Jock:

— Și încotro aveam de gând să mergem?

Capul lui John se învârtea de atâtea gânduri disperate. Țeava armei îl apăsa dureros. Obrazul stâng lipit de pământ îi era înțepat de pietricele.

— De ce nu-i răspunzi, domnule... O'Donnell?

De data asta vocea era a lui Herity și venea de undeva de mai departe.

— Nebunul ăla de McCrae o să tragă o rachetă chiar în mijlocul cabanei. Vocea lui John era răgușită. N-aveți decât să stați și s-o așteptați, dacă vreți, dar eu...

— McCrae mereu spune chestia asta cu racheta, dar n-o va face, decât dacă încercăm să ne apropiem. Țeava puștii nu-l mai apăsa așa de tare pe John în gât.

Herity înjură în barbă.

Se auzi vocea lui Liam din cabană:

— S-a terminat petrecerea, popo. N-ai să-l convingi.

Părintele Michael ieși din cabană împins din spate de Liam:

— Dumnezeu să-i aibă în paza lui pe el și pe copiii aceia pe care îi ține cu el acolo!

— Dar omul vorbește de naștere și renaștere, îl provocă Liam pe preot. Și, să fiu eu al naibii! ce se întâmplă sub scoruș e adevărat, zău așa Îl împinse pe preot și mai departe de cabană și strigă spre Jock:

— Închide Jock! Eu sting lumina.

Și întunericul îi înghiți pe toți.

Două brațe îl traseră pe John de la pământ, apoi i se dădu drumul, dar se simțea înconjurat.

— Ei, și acum liniște! Lângă John era Herity. Așa-i c-am fost cu toții băgați cu nasul în rahatul realității?

— Ce mare adevăr ai spus. Era Liam care se postase de partea cealaltă a lui John. O siluetă înaltă și subțire, abia vizibilă în lumina palidă a stelelor.

— Cu excepția domnului McCrae, de acolo de sus din castel, continuă Liam, nici unul din noi nu poate spera că va trăi prin copiii lui. Descendența noastră e tăiată, smulsă din rădăcini.

— Ah! nu mai vorbi așa, Liam. Era Jock, aflat imediat în spatele lui John. Când te gândești la puicuțele alea dulci de acolo de sus și la noi aici jos, care nici nu putem măcar să le atingem...

— Asta-i pedeapsa pentru faptul că am trăit numai în ură, murmură părintele Michael. Trebuie să oprim ura asta, Joseph. Și trebuie să-l oprim și pe păcătosul ăla de acolo de sus!

— Ăla e un om pe cinste, spuse Herity.

— Ba e un om rău!

— Liam, spuse Herity, tu și Jock sunteți niște buni tovarăși. Oameni de nădejde la greu.

— Datoria noastră este să protejăm castelul, spuse Liam. Noi ne îndeplinim întocmai ordinele primite!

John simți cum în interiorul lui starea de confuzie era în scădere, pe măsură ce ceilalți vorbeau între ei. O'Neill-Cel din Interior rămăsese nemișcat. *Eu am încercat*, își spuse John. Ceilalți se tot agitau în jurul lui. Își simți brațul drept prins strâns de o mână. Herity îi șopti în ureche:

— Doar asta voiai? Să fugi departe de cabană, John?

— A fost o prostie să ne adune pe toți la un loc în cabana aia, spuse John. Ăla de sus, de la castel, nu-i întreg la minte. Era capabil de orice.

— Ce să-i faci? Așa-s toți nebunii! spuse Herity.

Liam vorbi din întuneric, de undeva din fața lor:

— Haideți! Ne întoarcem toți la colibă.

— Datoria! îl maimuțări Herity.

— Exact, datoria! În vocea lui Liam era și ușurare, și zâmbet. Fiecare cu ordinele lui, Joseph.

John se întoarse spre Herity aflat chiar lângă el:

— Ție cine ți-a dat ordin să mă protejezi?

— Mie? Scorușul! zâmbi Herity.

"... bunul simț mă insultă, ș-apoi mai e și chinul, și iadul."
Ben Jonson

— Dar de ce i se spune Literatura Disperării? întrebă Papa.

Papa Luca, pe numele lui de dinainte Cardinalul MacIntyre, stătea într-un balansoar, la o margine a sufrageriei lui grandioase, lângă o fereastră prin care se vedeau acoperișurile Philadelphiei până departe spre Portul Vechi al orașului. Profilul metropolei se contura în lumina răsăritului, într-o dimineață rece de iarnă.

Halatul de baie pe care îl purta era albastru închis și-i fusese oferit în dar pe când era încă preot. Cele două jumătăți ale pieptului nu se prea întâlneau peste abdomenul lui de om matur și bine hrănit. În picioare avea niște papuci de casă maron și uzați. Gambele neacoperite de halat erau cămoase și păreau albăstrii de la varice.

Papa, așa cum nu întârziaseră să remarce mai mulți ziariști, semăna izbitor cu un oposum — fruntea teșită, accentuată de chelie, ochii mici, care reușeau în mod paradoxal să pară și plictisiți și atenți în același timp. *Concentrați*, așa-i caracterizase un comentator. Erau ochii unui animal leneș și plictisit, care nu-și mai așteaptă decât hrana.

Întrebarea pusă de Papa Luca fusese adresată părintelui Lawrence Dement, secretarul papal, aflat în picioare lângă bufetul pe care fusese aranjat micul dejun. Papa abia dacă se atinsese de mâncare, dar părintele Dement, deși arăta de parcă nici un gram de grăsime nu se pusese vreodată pe el, își umplu farfuria cu șuncă, patru ouă, pâine prăjită, marmeladă, cartofi prăjiți și o friptură mică.

— Literatura Disperării, spuse părintele Dement. Ăsta e felul de a fi al irlandezilor.

Se duse până la masă, unde puse jos farfuria, apoi își trase un scaun pentru a se așeza chiar în fața Papei.

— Cafea nu e? întrebă secretarul.

— Iar am rămas fără. Dar e ceai în urna aceea de argint.

Părintele Dement, care încă arăta ca un proaspăt absolvent de facultate, deși împlinise treizeci și cinci de ani, avea ochii vii și scrutători, o mică buclă de păr negru căzută pe frunte și o gură mare, mereu gata să zâmbească. Se întoarse la bufet, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume și-și turnă o ceașcă de ceai fierbinte.

— Literatura Disperării, repetă Papa încetișor.

Părintele Dement puse ceașca cu ceai pe masă, lângă farfurie și se așeză să mănânce. Secretarul papal, unul din primii care remarcaseră asemănarea pontifului cu un oposum, se miră: *Ce l-o fi făcut, oare, să se lege tocmai acum de noua literatură irlandeză?*

Șunca era, ca întotdeauna, arsă, remarcă părintele Dement. Se strâmbă la ea dar, cu toate acestea, o mâncă. Era posibil să nu fie timp de masa de prânz. În ciuda masivității și a privirii lui parcă mereu în căutare de hrană, Papa își ducea zilele doar cu minimum necesar. Erau unii care se întrebau chiar dacă nu cumva mânca pe furiș în camera lui.

În acea dimineață, atenția Papei Luca fusese atrasă de un raport despre restaurarea a două mănăstiri irlandeze, locuite acum de frați laici, care se devotaseră producerii de manuscrise rare, scrise pe hârtie velină, într-o splendidă caligrafie, în stil antic. Până acum nici un exemplar de acest fel nu fusese văzut în afara Irlandei, iar conținutul lucrărilor nu era cunoscut decât în mare. Rapoartele se concentraseră până acum asupra "calității artistice", iar eticheta aplicată genului era aceea de "Literatură a Disperării".

"O renaștere a limbii", se scrisese într-un raport, citindu-se un scurt pasaj:

"Dispunem de toate cele trei martiriuri în proporții generoase: cel Verde, cel Alb și cel Roșu. Cel Verde este viața de pustnic și contemplarea solitară a lui Dumnezeu; cel Alb — despărțirea de familie, de prieteni și de cămin, fiindcă nu poate exista pe lume nici cămin, nici familie fără o soție alături. Și ce mai rămâne din prietenie dacă aceasta nu se bazează și nu crește pe cea mai intimă dintre împărtășiri? Iar martiriul Roșu este cel mai vechi dintre toate — sacrificiul vieții tale pentru Credință."

Părintele Dement avea propria lui teorie conform căreia Irlanda recurgea întotdeauna la meșteșugul cuvintelor atunci când tot restul era sortit eșecului.

Gândurile Papei erau însă mult mai legate de politic, fiindcă acesta era terenul pe care el se simțea în siguranță, politica fiind lucrul pe care îl cunoștea cel mai bine și despre care știa că avusese cea mai mare parte de contribuție în propulsarea lui până în poziția pontificală în care se afla.

Politica și Voia Domnului, bineînțeles.

Papa socotea că-i fusese oferit un dar și credea sincer că urcase pe tron fiindcă era cel mai înfocat opozant al schismei. Existau în lume prea mulți dintre aceia ce se dovediseră gata să alunece adânc în ei înșiși, căutând acolo răspunsuri mistice, pe care Biserica nu le vedea cu ochi buni. Sfânta Biserică Mamă, Unica și Singura — *Mama* Biserica! Papa Luca cunoștea bine problemele pe care un astfel de titlu le ridica într-o lume lovită de molimă. Când în jur nu mai existau femei, numele de *Tată* ar fi putut împrumuta conotații cinice. Cum este posibil să existe o Biserică Mamă fără *tați*? Faptul stârnea revolte negre și gelozii aprige în oamenii mâhniți și nenorociți ai lumii. Papa Luca era conștient de toate aceste semne de întrebare.

"Ia spune-mi, popo, cum este posibil ca tu să ai o mamă când eu nu am? Cum ți se poate spune ție "părinte" și "tată", când eu nu voi avea nicicând acest privilegiu?"

Și mai erau și dintre aceia care întrebau:

"Unde erai tu, popo, când a căzut năpasta peste noi? Unde-ți era Dumnezeul când ni s-a întâmplat ce ni s-a întâmplat? Să-mi răspunzi la întrebarea asta dacă ești în stare!"

Să facă oare acele mănăstiri ale Irlandei parte din noul val de misticism, născut din întrebări de acest fel?

Papa Luca fusese stânjenit în mod deosebit de un alt pasaj din această nouă literatură, pasaj citat de comentatorul raportului:

"Tinerii noștri idealiști au trăit prea multă vreme în găurile de șobolani ale conspirației. Până la urmă au ajuns să socotească aceasta drept mediul lor natural de viață și s-au opus cu înverșunare la tot ceea ce încerca să-i facă să-l părăsească. Dar Dumnezeu ne-a arătat calea de ieșire. De ce refuzăm s-o urmăm?"

Ce cale? se întreba Papa. Comentatorul nu spunea nimic despre asta, iar întrebările trimise de pontif în Irlanda nu primiseră nici un răspuns. Papa se ridică și străbătu holul spre dormitorul său, unde fuseseră pregătite veșmintele. Auzea freamătul preparativelor pentru o nouă zi papală plină de evenimente, agitația celorlalți undeva în afara apartamentului papal. Îi era dor de modestele vremi trecute și deseori

simțea un puternic îmbold să părăsească poziția solitară în care se afla. Pe părintele Dement îl tolera lângă el, fiindcă erau mesaje ce trebuiau trimise, convorbiri ce trebuiau înregistrate.

În acest timp, părintele Dement se delecta cu o a patra felie de pâine prăjită unsă generos cu marmeladă. Cuptoarele de pâine papale ale Philadelphiei produceau o pâine satisfăcător de bună, fu el de părere. Și n-avea oricum nici un rost să se grăbească să-și termine micul dejun, fiindcă nu era nevoie să se țină ca scaiul după Papă și să-l ajute. Papa își făcea singur treburile — așa voia el. Confesorul lui se plângea de faptul că noul Papă se cam grăbea cu îndeplinirea ritualurilor sfinte.

De ce se legase Papa de numele dat de irlandezi manuscriselor lor rare? După atâtea luni de zile lângă Papa Luca, părintele Dement încă se trezea surprins de ciudățeniile modului de gândire al superiorului lui. Poate că avea o legătură cu ceremoniile planificate pentru acea dimineață în Philadelphia.

— Trebuie să ne găsim fericirea în Dumnezeu!

Acestea fuseseră cuvintele Papei. Literatura Disperării arunca o lumină întunecată asupra întregii vieți. Dar de ce fusese nevoie să includă treaba asta în activitățile acelei zile?

În ciuda tuturor eforturilor de a-l opri, Papa se mișca cu o hotărâre statornică spre scopul său — Pelerinajul Philadelphiei. Unii dintre noii cardinali și în special cardinalul Shaw, ridicaseră obiecții, alăturându-se în mod periculos Președintelui Velcourt și celorlalți lideri, care atrăgeau toți atenția asupra problemelor specifice acestei lumi lovite de molimă. Nu numai mișcările unor mase de oameni, mulți dintre ei mai mult ca probabil infectați, dădeau bătăi de cap guvernului, dar, în plus, chiar și populațiile izolate aveau tendința să reacționeze cu extremă violență împotriva străinilor și a tuturor celor care încercau să treacă prin barierele unor regiuni considerate drept sanctuare.

Cu toate acestea, Papa Luca rămânea neclintit și încăpățânat. Părintele Dement dădu din cap și se corectă singur în gând. Nu, era ca și cum însuși Dumnezeu i-ar fi vorbit, iar Papa se mișca sub înalta Lui protecție. Aceasta era, desigur, o problemă internă a papalității. Părintele Dement știa că vechea credință nu putea fi negată. De altfel, o împărtășea chiar și el. Un popă, odată uns, se mișca într-un cadru special, sub directa oblăduire a lui Dumnezeu. Era o legătură liniară a unei succesiuni sfinte — Crist către Petru și Petru către ... Papa Luca. O legătură care purta în ea promisiunea puterii și dragostei divine. Chiar aceste încăperi de aici

din Philadelphia, odăi ce fuseseră odată ale Clădirilor Oficiale ale Bisericii Regionale, erau acum invadate de acea putere divină, pe care o adusese cu ea prezența Papei în ele.

Părintele Dement devoră ultima fărâmiță de ou cu o ultimă bucățică de pâine prăjită, dădu pe gât ceaiul din ceașcă și se ridică de la masă oftând. Un băiat de serviciu, care își făcea ucenicia, în ochi cu privirea umilă a celui devotat, ieși din umbra unei uși, unde stătuse tot acel timp, așteptând respectuos și alunecă spre centrul încăperii pentru a lua vasele murdare de pe masă. Părintele Dement îi aruncă o privire încruntată. Tânărul era eficient, dar nu era ca în vremurile apuse, nu mai era deloc ca-n vremurile apuse.

Papa refuzase însă să aibă menajere femei în Apartamentele Sfinte. Dacă n-ar fi fost chiar Papa cel care stabilise acest lucru, părintele Dement ar fi categorisit comportamentul drept patologic. Părintele Dement se cutremură când se gândi la tot necazul care avea să vină.

Papa trebuia să spună în public ceea ce spusese deja în cerc restrâns. Era doar o problemă de timp. Poate la sfârșitul primului Pelerinaj... dacă acestui pelerinaj îi va fi permisă desfășurarea.

— Dumnezeu și-a aruncat judecata asupra femeilor dintr-un motiv divin. Păcatul femeilor a fost scos clar în evidență pentru ca noi să-l vedem. Și Domnul ne-a spus cu claritate să îndepărtăm acest păcat.

Părintele Dement își îndreptă umerii. Martiriul Roșu, cum îl numeau irlandezii — iată ce a constituit întotdeauna cea din urmă cerere a Bisericii către credincioșii ei. Și cu toate acestea, părintele Dement avea impresia că Papa Luca tocmai la asta chema oamenii. Era profund ostil oricărei uniri sexuale, de asta Dement era sigur. Era un antifeminist fervent. Părintele Dement avea curaj să afirme asta deschis. Papa prea își pleca urechea la ceea ce-i spunea părintele Malcolm Andrews, un preot protestant, care se alăturase Bisericii și ajunsese până în Consiliul ei Suprem.

Dement se duse la fereastra de unde până atunci Papa privise afară la panorama orașului. Simțea cum începe să se contureze o structură, un nou model de viață — Literatura Disperării... Irlandezii care încercau să-și reclădească vechile căi... Părintele Andrews și mișcarea antifeministă, care căpăta tot mai mare amploare în jurul Papei...

Chiar ieri, părintele Andrews spusese:

— Poeții au spus cândva că oamenii trăiesc, iubesc și apoi coboară în groapă, fiind siguri de posteritatea lor. Nouă ni s-a luat această siguranță.

O singură lovitură mortală am primit și-am și naufragiat, iar descendenții noștri au dispărut înainte măcar de a exista. Omenirea trăiește în imediata apropiere a propriului mormânt. Nimeni nu poate nega semnificația acestui mesaj!

Iar Papa Luca a dat din cap a aprobare.

Părintele Dement auzea cum se adună afară obișnuiții casei: consilierii, cardinalii, secretarii. Ziua se pregătea de deschiderea ei oficială. În cursul zilei, Papa avea să intre în capela lui privată și avea să se roage pentru sprijinul divin. Numai o mână de oameni din jurul Papei, părintele Dement fiind și el printre ei, cunoșteau natura crizei din cauza căreia Papa avea nevoie de sprijinul divin. Cearta dintre Papa Luca și Președintele Velcourt dura deja de un timp, dar telefonul primit cu o seară doar înainte de Sanctitatea Sa din partea lui Huls Anders Bergen, Secretarul General al Națiunilor Unite, dăduse o nouă intensitate problemei în cauză. Părintele Dement, ca de obicei, ascultase convorbirea la telefonul celălalt, luând note pentru ca Papa să poată revedea mai târziu în detaliu ceea ce se discutase.

— Cred că Sanctitatea Voastră nu înțelege ceea ce Președintele este pregătit să facă, dacă îl veți înfrunta, spuse Bergen.

Papa Luca răspunse pe un ton dulce:

— Nimeni nu-l înfruntă pe Dumnezeu!

— Sanctitatea Voastră, Președintele Velcourt nu vede problema în aceeași lumină. Președintele, sprijinit de alți lideri mondiali, face o distincție între papalitatea politică și cea religioasă.

— Domnule dragă, nu există o astfel de distincție!

— Mi-e teamă, Sanctitate, că în acest nou climat politic poate exista — și chiar există — o astfel de distincție. Din nefericire, punctul de vedere al Președintelui este foarte popular. Are spatele politic necesar asigurat pentru a lua măsuri violente, dacă va crede de cuviință.

— Ce măsuri violente?

— Ezit să...

— Nu ezita, domnule! A făcut vreo aluzie la ceea ce ar putea să întreprindă?

— Nu în mod expres, Sanctitatea Voastră.

— Dar dumneata suspectezi ceva, nu?

— Mi-e teamă că da.

— Atunci, dă-i drumul, spune, domnule, ce ai de spus!

În timp ce scria, părintele Dement se gândi că până atunci nu mai auzise niciodată o asemenea fermitate și decizie în vocea Papei. Niciodată nu fusese mai mândru de Papă ca în acel moment.

— Sanctitatea Voastră, spuse Bergen, este foarte posibil ca Președintele să ordone să fie folosită o rachetă pentru a lovi chiar locuința dumneavoastră.

Părintele Dement căscase gura de uimire. Mâna îi alunecă pe stilou, mâzgălind hârtia. Își reveni însă repede și se asigură că nu-i scapă nici un cuvânt din convorbire. Totul va trebui bine revăzut după aceea.

— Așa a spus el? întrebă Papa.

— Nu cu cuvintele astea, dar...

— Dar dumneata n-ai nici o îndoială că ar putea reacționa în modul acesta...

— Este, în mod sigur, una din opțiuni, Sanctitate.

— De ce?

— Se ridică tot mai multe obiecțiuni împotriva Pelerinajului Sanctității Voastre. Oamenilor le este frică. Președintele va reacționa politic, dacă îi forțați mâna.

— O rachetă este o reacție politică?

Părintele Dement consideră că această ripostă a Papei dovedea o oarecare dezinformare, dar poate era doar vorba de Sfânta Naivitate.

— Președintele Velcourt a fost asaltat de petiții cu cererea de a vă opri, Sanctitate, spuse Bergen. S-a sugerat chiar posibilitatea folosirii Comandei Militare a Philadelphiei în a vă lua prizonier.

— Garda mea nu va permite un astfel de lucru, domnule.

— Sanctitatea Voastră, haideți să fim rezonabili. Garda dumneavoastră n-ar rezista nici cinci minute.

— Biserica n-a fost niciodată mai puternică ca azi! Oamenii vor protesta.

— Starea de spirit a Philadelphiei nu este împărtășită peste tot în lume. Acesta este motivul pentru care soluția cu racheta mi se pare mie așa de posibilă. Ea ar aduce cu sine o finalitate împotriva căreia orice argument devine inutil.

— Președintele v-a rugat să mă sunați, domnule?

— M-a rugat doar să încerc să vă fac să înțelegeți situația.

— Ești foarte preocupat de treaba asta, văd.

— Mărturisesc că sunt. Deși nu vă împărtășesc religia, sunteți o ființă umană și pentru mine orice ființă umană este prețioasă.

Părintelui Dement i se păru că deslușește accentul sentimentului adevărat în vocea Secretarului General. Se părea că și Papa auzise același lucru, fiindcă răspunsul lui fusese încărcat de emoție:

— Mă voi ruga pentru dumneata, domnule Bergen.

— Vă mulțumesc, Sanctitate; și ce să-i spun Președintelui Velcourt și celorlalți îngrijorați de problemă?

— Poți să le spui că mă voi ruga pentru sprijinul divin.

Dumnezeu al îndurării! Dumnezeu al păcii! Fă Tu să înceteze această mare neînțelegere!

Dr. William Drennan
"Priveghi la căpătâiul lui William Orr"

Afară, în jurul Casei Albe, era seara în amurg, acel straniu amurg washingtonian, care se prelungește lung pentru ca, până la urmă, să se amestece și să se topească în sclipirea luminilor de noapte ale Capitoliului.

Președintele Velcourt privea afară amurgul și luminile ce tocmai se aprindeau și îi trecu prin minte că niciodată în viața lui de până atunci nu se simțise mai obosit. Chiar se întreba de unde va strânge atâta energie pentru a se ridica din fotoliu să se întindă pe patul de campanie, instalat chiar aici în Biroul Oval, la cererea lui. Știa că imediat ce-și va pune capul pe pernă, mintea îi va fi invadată de gânduri. Somnul nu va veni — nu va rămâne decât oboseala, epuizarea și copleșitoarea necesitate de acțiune.

Ce zi grea fusese și asta!

Începuse cu Turkwood, care năvălise în biroul lui, cu o expresie goală în ochi, pentru a-i pune pe birou raportul de dimineață. Câteodată Velcourt se întreba dacă fusese cuminte să-l moștenească pe Turkwood de la Prescott. Sigur, existau momente când aveai nevoie de cineva care să facă treaba murdară, dar Turkwood părea mult prea pătat, poate chiar nedemn de încredere.

Pe când Turkwood se pregătea să iasă, Velcourt îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Tocmai a trebuit să concediez pe cineva de la comunicații. Și din nou omul dădu să iasă din încăpere.

— Ia stai! De ce l-ai concediat?

— Cu tot respectul, asta nu e treaba dumneavoastră, domnule.

— Tot ce se întâmplă aici e și treaba mea, Turkwood. De ce-ai concediat persoana?

— Se folosea de canalele Casei Albe pentru a vorbi cu niște prieteni aflați în Rezervația Mendocino.

— Și cum dracu reușea chestia asta?

— A reușit să spargă codul satelitului și... se folosea de el pentru a-și chema prietenii.

— Dar credeam că un astfel de lucru este imposibil.

— Se pare că nu e imposibil. Tocmai îl interogăm acum pentru a afla exact cum a reușit. El spune că, uite așa, a reușit și gata!

— Cum îl cheamă, Charlie?

Velcourt simțea cum îi crește pulsul. O minte independentă și plină de imaginație, chiar aici în Casa Albă!

— Pe cine? Ah, îl cheamă, eh... David Archer.

— Adu-l la mine, Charlie! Îl vreau aici la mine în birou acum un minut, auzi?

Turkwood cunoștea bine acest ton. Alergă afară din birou.

David Archer era un tânăr palid, cu fața mâncată de acnee și expresia aceea specifică a omului bântuit de tot felul de spaime ascunse. Pătrunse în biroul Președintelui Velcourt cu niște mișcări care nu puteau fi descrise decât ca furișe. Turkwood, pe figură cu o expresie morocănoasă, era chiar în spatele tânărului.

Velcourt afișă cea mai amabilă expresie a sa, precum și cel mai cald ton:

— Stai jos, David. Așa ți se spune, David, nu?

— Mi se spune... D.A., domnule. Se așează cu fața la Velcourt.

— Deci, D.A, va să zică! Velcourt privi spre Charlie Turkwood. Lasă-ne singuri, Charlie. D.A nu mi se pare periculos.

Turkwood ieși, dar în fiecare mișcare a lui se citea îndoiala. Vorbi din prag, înainte să închidă ușa:

— Aveți o întâlnire la nouă și un sfert, domnule. Teleconferința...

— Vin imediat, Charlie.

Așteptă ca celălalt să închidă ușa în urma lui.

— Au fost foarte duri cu tine în dimineața asta, nu-i așa, D.A.?

— Păi, n-a fost cuminte din partea mea să fac ce-am făcut, domnule. David Archer părea mai inteligent acum că Turkwood părăsise camera.

— Vrei să-mi spui și mie cum ai reușit accesul la codul satelitului, D.A.?

Archer privi în podea și tăcu.

— Dar înainte să-mi spui, D.A., vreau să știi că-ți dau înapoi slujba și că am de gând chiar să te promovez.

Archer își ridică bărbia și privi la Președinte cu o expresie de speranță incredulă.

Cu o voce calmă, Președintele Velcourt întrebă din nou:

— Cum ai făcut-o?

— A fost destul de simplu, domnule. Archer căpăta o expresie din ce în ce mai animată, pe măsură ce se ambala în explicații. Am văzut prin transmitale că era vorba de un șir de nouăzeci de numere și un codificator aleatoriu. Așa că am programat și eu o vânătoare aleatorie, cu un feedback de confirmare. Imediat după orele de lucru lăsam programul de vânătoare aleatorie să sondeze satelitul. Cu totul mi-a luat cam o lună.

Velcourt se holbă la tânărul din fața sa:

— Vrei să-mi spui c-ai reușit să spargi codul în doar o lună?

— Programul meu se autocorecta, domnule.

— Adică cum vine asta?

— Își căuta propriile lui canale interne, pentru a face treaba mai ușoară. Apoi confirma și secționa fiecare fragment corect din seria de cod, iar programul îl înscria — câte nouăzeci de numere odată. Sistemul nostru e rapid, domnule. Verificam în jur de un milion de serii diferite pe minut.

Velcourt intuia că tocmai auzise din gura acestui tânăr un lucru de o importanță covârșitoare, dar nu putea să pună degetul pe acest lucru.

— Eu am fost asigurat că acest cod este imposibil de spart, D.A.

— Nici un cod nu este imposibil de spart, domnule. Tânărul înghiți în sec. Și apoi știți și dumneavoastră că sunt și alții care trimit mesaje personale. Am crezut că nu fac nimic rău. Nu foloseam canalele când erau ocupate de traficul oficial.

— Care alții, D.A?

— Ei bine, doctorul Ruckerman, de exemplu. Vorbește cu un oarecare Beckett la Huddersfield...

— Ah! Asta e ceva oficial. Ruckerman e în colectivul lui Saddler. E unul din consilierii lui științifici...

— Da, dar nu le înregistrează, domnule.

— Probabil că este foarte ocupat. Cine altcineva folosește sistemul pentru discuții personale?

— Nu vreau să torn oamenii, domnule.

— Îți înțeleg reticența, dar nu crezi că deja l-ai turnat pe Ruckerman? Eh?

— Da, dar el chema Huddersfieldul.

— Exact. Probabil că și celelalte convorbiri sunt la fel de nevinovate. Cu toate astea, vreau și eu să știu cine vorbește.

— Domnul Turkwood, domnule. Și doctorul Ruckerman își sună familia aflată în Rezervația Sonoma. Numai lucruri de acest fel, domnule. Oamenii își cheamă familiile și prietenii.

— Sunt sigur că ai dreptate, dar vreau să-mi faci o listă cu toate numele și s-o lași secretarei mele. Semnează cu noul tău titlu: Directorul Comunicațiilor Casei Albe.

Archer avu bunul simț să știe că discuția se terminase. Pe fața lui se lăfăia un zâmbet larg. Se ridică.

— Directorul Comunicațiilor Casei Albe, domnule?

— Exact. Și ai o slujbă grea, să știi. Trebuie să te asiguri că atunci când emit un ordin pentru exterior, acesta ajunge la persoana potrivită, este confirmat și se acționează conform ordinului meu.

Velcourt își amintea cu plăcere de această discuție, în timp ce privea amurgul de afară. Fusese unul din singurele momente bune într-o zi, care, de altfel, avusese puține astfel de momente. Chiar acum, când stătea acolo la fereastră, privind afară cu ochii congestionați de oboseală, știa că bombardierele sovietice se năpustesc o dată în plus asupra Istanbulului. Sateliții observaseră un vehicul care se deplasa către capătul dinspre Stanbul al Podului Galata, pod acum distrus, dar satelitul nu putea stabili dacă mișcarea era cauzată de om sau de factorii naturali. Așa că iar se pusese totul în mișcare și misilele nucleare vor sfărâma și ceea ce mai rămăsese din Cornul de Aur. Iar vor arde, așa pentru a fi siguri, Beyoglu și Osküdar.

Oare cât a trecut de când n-am dormit, de când n-am dormit cu adevărat? se întrebă Velcourt. Acum înțelegea foarte bine cum reușise acest birou să-l omoare pe Prescott atât de repede.

După episodul cu Archer avusese teleconferința cu rușii, francezii și chinezii, apoi discuțiile cu Ruckerman și Saddler. Ruckerman îi înmână convorbirile înregistrate oficial, dar se simțea că este iritat — prea mult conțopism. Prea multă secretoșenie. Lui Velcourt îi plăcuse atitudinea

doctorului, dar mintea lui era încă frământată de ceea ce auzise în timpul discuției.

Și Saddler, care stătea cuminte în scaunul lui, dând bătrânește din cap și spunând că în oricare alte circumstanțe ceea ce realizase O'Neill l-ar fi calificat fără îndoială pentru un Nobel!

Sfinte Doamne! Un cercetător în biologie moleculară își pierde mințile și curând întreaga lume ajunge să fie într-o ureche după modelul lui.

Chiar în acest birou, discuția dintre Saddler și Ruckerman căpătase accente de ceartă. Saddler l-a întrebat pe Ruckerman:

— De unde și-a procurat ADN-ul natural pentru inducerea polimerizării?

— E clar, nu? că a găsit el o posibilitate!

Președintele nu înțelegea. Adică cum o posibilitate?

— Și cum a făcut apoi ca ADN-ul să devină activ biologic? mai întrebase Saddler.

Velcourt avea o memorie prodigioasă, care putea reproduce cuvânt cu cuvânt o astfel de conversație, dar acest fapt nu clarifica cu nimic înțelesul lucrurilor pe care le auzise.

— Adu-ți aminte că omul a fost și farmacist, spuse Ruckerman.

Farmacist. Velcourt știa ce înseamnă asta. Se blestemă în gând pentru faptul că nu făcuse studii de știință mai aprofundate în timpul facultății. Pentru el, limba folosită de cei doi era un fel de cod secret — supercalifragelisticexpialidocis...

— E fantastic! exclamase Saddler. Omul ăsta este capabil să lucreze cu polimerii în cel mai rafinat mod.

— Și să nu uiți, l-a apostrofat Ruckerman, că a găsit și punctele exacte de locație, controlând ordinea precisă în care se aranjează monomerii. Și vorbim de molecule gigant.

— Ia, stai!, intervenise Saddler. Trebuie să-l găsim pe omul ăsta și să-l ținem în viață. Dumnezeule! Când te gândești la ce are în capul ăla!

Având în vedere situația, Velcourt considerase propria lui intervenție ca fiind chiar blândă:

— Domnilor, v-ar supăra foarte tare dacă m-ați introduce și pe mine în conversația dumneavoastră? În mod normal dumneavoastră trebuia să fiți cei care-l puneți în temă pe Președinte, adică pe mine.

— Iertați-ne, domnule, spuse Saddler. Amândoi suntem mai mult decât uimiți de modul în care O'Neill a reușit să mânuiască formațiunile legăturilor peptidice...

— Ce dracu' e aia o legătură peptidică?

Saddler privi spre Ruckerman, care spuse:

— Este o legătură de bază în helixul ADN-ului, domnule Președinte. Se aseamănă mult cu modul de funcționare al unui fermoar, începând cu valinele amino-acidului la un capăt al lanțului, închizând buclă după buclă, până când molecula de proteină e completă.

— Am înțeles cam o pătrime din ceea ce ai spus acum, spuse Velcourt. Ceea ce înseamnă că de fapt nu înțeleg nimic!

Amândoi citiseră frustrarea și furia din vocea Președintelui. Ruckerman se încruntă:

— Domnul O'Neill a croit un virus special și, poate, cine știe? mai mult decât unul.

— Cu siguranță mai mult decât unul! intervenise Saddler.

— E foarte posibil, fusese de acord Ruckerman. A creat acest virus pentru a infecta anumite bacterii. Atunci când un virus bacterian infectează bacteriile se formează un lanț de ADN, care se aseamănă cu ADN-ul viral și nu cu cel al gazdei. Secvența nucleotidelor în noua moleculă de ADN este complementară aceleia din ADN-ul viral.

Saddler, remarcând sclipirea de furie din ochii lui Velcourt, ridicase o mână:

— Domnule, O'Neill a identificat mesajul genetic uman, cel care stabilește când un foetus este de gen masculin sau feminin. Apoi a construit o boală care se prinde în acest mesaj.

Asta Velcourt înțelegea și aprobă din cap.

— Huddersfieldul confirmă că nu există nici un purtător asimptomatic al acestei molime, adăugă Ruckerman.

— Ea infectează bărbații, dar nu-i omoară, asta vrei să spui?

— Da, domnule.

— Atunci de ce nu spui așa, fir-ar să fie! Velcourt trase lung aer în piept să se calmeze. Să-i ia dracu' pe nenorociții ăștia cu limba lor încâlcită! Și care sunt simptomele la bărbați? întrebase el.

— Nu suntem încă siguri, domnule, spuse Saddler. Poate cu nimic mai mult decât o răceală serioasă. Îl apucă apoi un râs nervos.

— Nu cred că există vreun motiv de râs aici, îl apostrofă Velcourt.

— Nu, domnule, sigur, domnule, nu e nici un motiv de râs.

Ruckerman continuase:

— Boala fie maschează, fie schimbă modelul acesta de diferențiere sexuală într-un mod letal.

— De unde putea O'Neill bănui că se va întâmpla așa? întrebase Velcourt.

— Nici noi nu știm cum și-a făcut testările. De fapt nu știm în general prea multe despre asta, dar începem să deslușim un soi de model, spuse Ruckerman.

— Ce model și cum anume funcționează el?

— Mă refer la modelul după care a lucrat O'Neill în cercetarea lui, domnule, continuase Ruckerman. Știm câte ceva despre primul lui laborator..., înainte să se mute la Seattle. Au existat prieteni care l-au vizitat... Știm că lucra cu un computer.

— Tehnicile sale chimice trebuie să fi fost fără greșeală, spuse Saddler. De exemplu, ar fi trebuit să folosească enzime bacteriene derivate într-un mod pe care nu-l cunoaștem, dar trebuie să încercăm să ne amintim mereu că omul lucra la cercetările lui în materie de ADN cu cinci ani înainte de tragedia din Irlanda.

Velcourt se uitase de la unul la celălalt.

— Ce fel de soartă putredă a putut plasa un astfel de om unic în felul lui în poziția de a recurge la așa ceva?

— Oamenii de la Bechtel au făcut o analiză, interveni Saddler. Ei spun că mai devreme sau mai târziu acest lucru trebuia să se întâmple. O'Neill nu era chiar așa de unic...

Velcourt rămăsese cu gura căscată.

— Vrei să spui că oricine putea face treaba asta?

— Nu chiar oricine, fusese de acord Ruckerman, dar un număr din ce în ce mai mare de oameni. Răspândirea tot mai largă a cunoștințelor de genetică, împreună cu simplificarea tehnicilor și ușurința cu care se procură echipamentul sofisticat de către oricine are suma necesară de bani... Scutură din umeri. Era inevitabil, când te gândești la lumea în care trăim.

— Inevitabil?

Ruckerman continuă:

— Luați în considerare primul lui laborator și mai ales computerul. Probabil că a înmagazinat fracțiile chimice pentru a le putea folosi ulterior. În orice laborator bun se face asta. Și apoi a folosit computerul pentru catalogare și analiză. În privința asta nu încape îndoială.

— Nu i-a fost greu să-şi procure antibioticele, bineînţeles, interveni şi Saddler. Le-a luat de pe rafturile propriei farmacii, înainte s-o vândă.

— Antibioticele la care această boală e imună, nu? spuse Velcourt. De acest lucru îşi amintea din discuţiile precedente, atunci când Prescott era încă în viaţă.

— Analiza echipamentului despre care se ştie că a fost odată folosit de O'Neill, completase Ruckerman, ne-a confirmat că omul a imaginat un joc delicat de kinetice chimice pentru a ajunge la rezultatele scontate.

— Iar începi? îl fulgerase Velcourt.

— Domnule, a folosit un control strict al temperaturii şi al tehnicilor de fragmentare enzimatică în diferitele etape ale experienţei. Căldura constituia fie energia necesară accelerării, fie, atunci când lipsea, un mijloc de frânare.

— S-a folosit de razele X, de temperatură şi de procesele chimice, conchise Saddler.

— Avem lista revistelor la care era abonat. E clar că era foarte familiarizat cu experimentele lui Kendrew şi Perutz. A scris nişte notiţe pe marginea unei pagini în care făcea referire la tehnicile de disecţie enzimatică ale lui Bergman şi Fruton. Lui Velcourt nici unul din aceste nume nu-i spunea nimic, dar remarcase admiraţia din vocea lui Ruckerman. Aici ar fi putut fi ceva asupra căruia chiar şi un politician ca el se putea concentra.

— Aveţi vreo revistă pe care a folosit-o?

— Numai una. A împrumutat-o unui student şi acesta a uitat să i-o mai dea înapoi.

— O'Neill ăsta pare a fi un soi de om-orchestră, spuse Velcourt. O echipă întreagă de laborator de cercetări într-un singur individ.

— Este foarte talentat şi în multe direcţii, asta fără îndoială, se arătase de acord Saddler. Dar dacă n-ar fi fost aşa, n-ar fi reuşit să spargă codul acela de unul singur.

Ruckerman spuse:

— Profilul lui psihologic sugerează faptul că unele din talentele lui ar fi putut să fie latente şi să se trezească numai după ce familia i-a fost măcelărită, iar el s-a văzut împins şi condus de toată acea energie a răzbunării.

Saddler completase:

— Milton Dressler insistă acum cum că O'Neill era cel puţin un schizoid latent şi a fost împins în starea asta de geniu al răului de accesul

la o nouă personalitate, care dormea în el până la explozia aceea din Irlanda.

Velcourt auzise de Dressler — psihanalistul care se ocupa de profilul lui O'Neill. Președintele întrebă:

— Adică vreți să spuneți că i-a sărit o doagă și că nu el, ci ăla fără o doagă, a făcut toată chestia asta?

— Exact, ăla ascuns în butoi, completă Saddler.

Toți trei începură să râdă cu hohote, dar râsul era nervos.

Saddler și Președintele se priviseră apoi uimiți.

Velcourt avusese puțin timp pentru a se gândi la această discuție după ce cei doi îl părăsiseră. Dar ceva, din ceea ce auzise de la ei, îl irita. Ceva despre faptul că O'Neill reușise să spargă un cod.

Pe măsură ce oboseala zilei amenința să-l doboare, încercă să pună degetul pe acel ceva care-i scăpa. Afară era de acum întuneric de-a binelea, iar luminile Capitoliului străluceau pe fundalul unui cer înnorat.

Am să mă gândesc la asta mâine, decise Președintele.

Şi să nu strigaţi cumva c-am fost nedrept, voi irlandezilor, voi englezilor şi voi libienilor! Voi sunteţi cei care v-aţi ales conducătorii, sau chiar dacă nu i-aţi ales, i-aţi tolerat. Aşa că şi consecinţele erau previzibile. Acum plătiţi pentru vina de a nu vă fi gândit la vreme. Cel puţin, voi irlandezilor, ar fi trebuit să aveţi mai multă minte. Dar voi ce-aţi făcut? V-aţi comportat toţi ca unul şi v-aţi jucat supravieţuirea mizând pe violenţă. Într-atât s-a stins din mintea voastră lecţia foametei şi a crizei cartofului? Dar acum veţi culege după cum aţi semănat!

— John Roe O'Neill — Scrisoarea nr.3

Pe John nu-l mai deranja faptul că va fi forţat să plece de pe pământul domnului McCrae fără să fi reuşit să răspândească molima în castel. Era convins că soarta păstra pentru viitorul lui fapte mult mai importante la laboratorul de la Killaloe. Nemesis rămânea la fel de adevărată. Jock îl salvase de la comiterea unei groaznice erori. Astfel, Herity nu ştia ce să mai creadă. Era evident faptul că John nu se rătăcise în întuneric, aşa din întâmplare, acolo lângă cabana cu telefonul şi acest lucru ridica multe semne de întrebare în mintea lui Herity.

Prin intervenţia lui, Jock reuşise să dea la iveală scopul urmărit de Herity. Joseph Herity îl căuta pe O'Neill.

John îşi dădu seama că, de fapt, este foarte amuzat de acest lucru. Atâta vreme cât Herity era prin preajmă, O'Neill-Cel din Interior nu se va mai manifesta. John Roe O'Neill va rămâne scufundat în secretul lui, blocat de o amnezie indusă de frică. Ţipetele din coşmar erau temporar suspendate. John O'Donnell putea merge fără grijă înainte alături de cei trei tovarăşi ai lui de drum. Se simţea eliberat.

Jock Cullen, împreună cu alţi patru soldaţi îi escortaseră departe de castel, la o distanţă de trei sau patru kilometri în vale, înainte să le

înapoieze armele. Herity își examină cu atenție mitraliera, apoi își trecu breteaua ei de piele pe după gât. John își vârî pistolul și muniția în buzunarul de la șold și trase puloverul galben peste.

Se despărțiră la o răscruce de drumuri, acolo unde un indicator arăta direcția spre Dublin. Jock își îndreptă arma spre indicator și spuse:

— Ei, acum știți drumul. Să nu vă mai întoarceți.

Consecințele unui eventual act de nesupunere nu trebuiau explicate. Escorta se întoarse și o porni în susul drumului, lăsându-i pe John și pe tovarășii lui în mijlocul șoselei, flancată pe ambele părți de un parapet de piatră. De jur împrejur creșteau pini înalți, iar în fața lor se deschideau poieni largi și drumul urca spre o culme de deal.

John privi spre Herity. Omul semăna cu un Hopa-Mitică — păpușica cu greutățile îndesate la fund, care atunci când o răsturnai — hopa, de șase ori jos și de șapte ori sus... — revenea întotdeauna în poziție inițială. Herity cădea mereu în picioare. John își zâmbi sieși amuzat de ideea unui Herity, care deși mort, revenea la poziția de drepți. Era ceva amarnic și tenace în el. Un om periculos. Și chiar dacă acum era nesigur, confuz, asta nu însemna deloc că-și va înceta vânătoarea.

— Haideți, să pornim! spuse Herity. Le făcu cu mâna s-o ia înainte și dădu să-l lovească pe băiat cu un picior în fund, dar copilul se feri.

În acel moment, John recunoscu izvorul iritării lui Herity împotriva puștiului. Omul vedea în fața lui carnea tânără a unui băiat, în forma și alcătuirea pe care o cunoștea, dar fără viață, fără trăire, cu excepția, poate, a acelei furii oarbe. Carnea era neîndemânatică, ca o jucărie mecanică lăsată să se învârtă și al cărei arc e aproape de capăt.

Fă ceva! Acționează! părea că-i spune Herity.

Și tot acesta era motivul pentru care iritarea, enervarea lui Herity se potolise atunci când băiatul îl atacase în spălătorie. Fiindcă atunci copilul făcuse un gest, acționase.

Nu trecu mult, cam un kilometru de mers și ajunseră la o răscruce în formă de "v". Nu exista nici urmă de indicator. Herity o luă pe latura din dreapta, iar părintele Michael și băiatul tăcut se opriră în loc.

— Ia stai un moment, Joseph. Asta e drumul mai lung. Sunt kilometri buni de făcut în plus pe acolo.

Herity nici nu se obosi să se oprească:

— Am primit ordin să ocolesc prin Dublin.

Părintele Michael se grăbi să-l ajungă din urmă, dar copilul rămase lângă John.

— Dar de ce? întrebă preotul. Cine a spus să procedăm aşa?

— Jock. Ordin de la Dublin.

Părintele Michael privi înapoi la John, apoi iar la Herity:

— Dar...

— Ia mai ţine-ţi gura, preot nebun ce eşti!

În vocea lui Herity se citea frustrarea. Grăbi pasul, forţându-l pe părintele Michael să alerge aproape. Paşii le sunau stins pe pavajul drumului, flancat în ambele părţi de copaci cu coroana bogată şi de pereţi de stâncă. John sesiză o nouă tensiune în atitudinea lui Herity — priviri rapide la dreapta şi la stânga, mitraliera pregătită în poziţie de tragere...

Părintele Michael îşi săltă rucsacul în spate şi încetini un pic pasul. Herity o lăsă şi el mai moale, uitându-se atent de jur împrejurul lui.

John privi în sus la coroanele copacilor: era o lumină ciudată pe cerul dimineţii, ca şi cum totul trecea printr-un filtru gri. Depărtările erau confuze, şterse, totul scufundat într-o ceaţă umedă, care mirosea a mare şi venea dinspre est. Cerul de deasupra capetelor lor îşi etala nuanţa de argintiu închis, în care lumina făcea ape de culoarea oţelului.

John îşi simţea stomacul greu de cât mâncase la micul dejun: carne de vacă proaspătă cu urzici şi cartofi. Soldaţii care păzeau castelul îşi stabiliseră popota într-o mică casă de piatră, care odată făcuse parte dintr-o fermă cumsecade, construită în peretele de stâncă, sub culmea dealului, chiar lângă parcul castelului. Pereţii interiori fuseseră dărâmaţi pentru a face astfel loc unei mese lungi şi băncilor de lemn nefinisat. Mâncarea, gătită pe un foc de turbă, fusese servită imediat după ivirea zorilor, iar la masă nu se aşezaseră decât ei patru şi cei din escortă.

Herity pătrunse în încăpere ultimul cu Jock lângă el. Cullen cel tânăr părea stânjenit şi evita orice conversaţie. Dar Herity era plin de vervă şi punea întrebare după întrebare.

John mâncă în linişte, ascultând. Erau multe lucruri de învăţat aici. Liam fusese chemat la datoriile lui de comandant. Ceilalţi soldaţi erau deja în posturile lor pentru o nouă zi, în care datoria lor era să apere castelul lui McCrae.

Soldaţii aflaţi acum la masă, simţind că ceva se schimbase în atitudinea lui, păstrau o tăcere concentrată. Încet, încet, în încăpere tensiunea creştea.

Părintele Michael sparse tăcerea:

— Dumnezeu ne încearcă greu pe toţi!

Cuvintele sunau fals, forțat și lăsară în urma lor o liniște și mai adâncă.

— Sigur, așa e, părinte! Dar despre care încercare vorbești? Despre molima noastră sau despre greutățile prin care trece papalitatea? Herity vorbise cu o aroganță nedisimulată.

— Ce rost are să arunci vina asupra altora? întrebă părintele Michael.

— Ia uite cine s-a găsit să pună o astfel de întrebare! râse Herity.

— Cu toții avem multe să ne reproșăm, continuă preotul. Britanicii au sădit o sămânță blestemată între noi, dar vă întreb, unde a crescut această sămânță, în ce pământ a rodit? Nu noi am fost cei care i-am crescut fructul și apoi l-am cules de pe ram?

— Aha! Mărul Evei, nu-i așa? spuse Herity.

— Numai că noi nu-i spunem Eva, la noi se numește Provoșii din IRA, spuse Jock. Un măr frumos și roșu cu o bombă înăuntru.

Fălcile lui Herity se strânseră. Fața îi fu invadată de un val de sânge. Puse ambele palme pe masă. Violența plutea în aer ca praful.

— Ce s-a făcut, s-a făcut! spuse părintele Michael. Acum jucăm cu toții după muzica aceluiași cimpoi.

— Păi, hai să plătim cimpoierului și să-i tragem un dans, spuse Jock. Ce-ai zice să facem un dans împreună, Joseph?

— Destul! tună părintele Michael. Îl voi blestema pe primul dintre voi care se va purta violent!

Jock înghiți de câteva ori, furios, apoi vorbi pe ton scăzut:

— Poate că ai dreptate, părinte. Poate că ar fi bine să se termine odată și lumea s-o ia de la capăt, fără astfel de nenorociri, fără violență...

Herity îl fulgeră din priviri pe preot:

— Nu mi-e frică de blestemele tale, Michael Flannery, dar am să recunosc că tânărul Jock a vorbit drept. El vede exact cum stau lucrurile.

Părintele Michael oftă:

— Joseph, tu ai fost odată un om cu frica lui Dumnezeu. N-ai să-ți mai întorci niciodată fața la biserică?

Herity privi în farfuria lui, în care mâncarea se răcise, în mod ciudat potolit de cuvintele lui Jock:

— Mi-am pierdut credința și asta mă face să sufăr, zău așa, mă chinuie...

— Atunci, de ce...

— Tacă-ți fleanca, popo! Nu mai am nici o brumă de respect pentru voi preoții, mai ales după Maynooth. Mai bine vă văd clopotele topite și

transformate în halbe decât să-mi mai calce vreodată piciorul în vreuna din bisericile voastre! Îi aruncă preotului un rânjet sinistru. Şi dacă îndrăzneşti să-mi vorbeşti de blasfemie, te arunc în prima fântână pe care o întâlnim în cale, să ştii!

Jock îi conduse drept peste câmp, departe de castel, iar roua dimineţii le udă pantalonii până la piele. Vedeau şoseaua pavată drept în faţa lor şi un drum de ţară care ducea la ea. Mai zăriră o dată castelul înainte să depăşească capătul colinei — un zid gri, năpădit de verdeaţă şi înconjurat de copaci. Departe auziră glasurile fetelor, ţipând în joaca lor.

Jock privi peste umăr în direcţia de unde veneau vocile, oprindu-se lângă o barieră joasă, în timp ce ceilalţi o săriră şi intrară pe drumul de ţară. Când John trecu pe lângă el, Jock spuse:

— Mai ales fetele învăţau înainte dansurile populare irlandeze. Acum cele de acolo dansează, aşa cum fac în fiecare dimineaţă. Arătă cu bărbia spre castel. Dacă pierdem şi fetele astea — am pierdut tot — toate dansurile noastre frumoase. Cred c-aş fi în stare să-i iert lui McCrae orice, măcar acest lucru să nu-l pierdem — dansurile...

După ce se despărţiseră de Jock, gândurile lui John se întorceau mereu la acele cuvinte — la tristeţea lor cu o undă de speranţă în ele.

Herity continua să meargă repede, hotărât, înaintea celorlalţi, cu mitraliera pregătită de tragere. Părintele Michael îşi târa paşii după el. John şi băiatul urmau ceva mai în spate.

Drumul o cotea brusc şi adânc spre stânga, iar copacii rămaseră în urmă. După curbă, chiar în faţă, iarba creştea înaltă printre bolovanii mari de granit de un gri deschis. Herity se opri şi făcu celorlalţi semn să se oprească şi ei, în spatele lui. John privi în faţă, peste silueta lui Herity şi se întrebă ce-l făcuse pe acesta să se oprească din drum. Nu se vedeau decât două oi care păşteau pe o bucată de pământ plină cu iarbă, printre stânci. Alarmate, oile ridicaseră capul să-i privească.

— Nu-s decât nişte oi, spuse părintele Michael.

Herity îşi agită mâna, cerând linişte. Studie împrejurimile, dealurile molcome de peste pajişte, valea joasă ce se zărea în spatele lor. Un loc închis prin mijlocul căruia curgea un râu anemic.

— E de mirare cum de n-ai mierlit-o până acum, Michael Flannery, spuse Herity. Orice neliniştește oilea alea, ar trebui să ne neliniştească şi pe noi.

— Şi ce le-ar putea neliniști? întrebă preotul.

— Mă întreb unde s-o fi dus Liam în dimineața asta? spuse Herity. Hai să ne întoarcem puțin pe drumul pe care am venit, dar încet și în liniște — mormânt!

Herity făcu câțiva pași îndărăt, încă atent la drum și la oi. John se apropie de el, apoi se întoarse și porni înapoi, aruncând din când în când o privire în spate. Părintele Michael și băiatul o porniră și ei îndărăt, fără să se uite la Herity.

— Ce s-a întâmplat? întrebă John. Își pipăi pistolul la șold, dar se răzgândi și scoase mâna goală din buzunar.

— Ce să fie? Oameni care vânează oile pentru carne. Un lucru obișnuit în vremurile de azi, spuse Herity. Ceva le-a speriat pe animalele alea, înainte să ajungem noi acolo.

— Poate că sunt niște soldați de-ai lui Liam care mișună prin jur.

— Mișună ca să ce? întrebă Herity.

Părintele Michael se opri și se întoarse:

— S-a petrecut ceva între tine și Liam Cullen, nu-i așa? Ce-ați vorbit?

— Dublinul i-a ordonat să ne lase în pace să mergem pe drumul nostru, spuse Herity, aruncându-i o privire piezișă lui John. Și nu-i prea stă în obicei lui Liam să încalce ordinele, mai ales că știe că va da socoteală superiorilor pentru asta, dar mai știi...

— Sper că nu vorbești serios! protestă preotul.

— Liam și cu mine am copilărit împreună. L-am cunoscut pe copil și-l cunosc și pe bărbat. Cine poate să-l tragă pe Liam la răspundere dacă scormonește și el puțin prin valea asta, ia spune-mi, popo?

Se opriră într-un loc unde bolovani se rostogoliseră din vârful stâncii până în vale. Herity traversă drumul și privi peste parapet, printre copaci.

— Uite aici o cărare, spuse el. Cred c-ar fi mai bine s-o luăm pe aici.

Părintele Michael i se alătură.

— Și tu numești asta o cărare?

— Are un mare avantaj în ceea ce ne privește, spuse Herity. Se vede clar că pe aici n-a trecut nimeni în dimineața asta.

Părintele Michael dădu din cap:

— Eu unul nu-l cred în stare pe Liam Cullen să tragă...

— Ia mai las-o baltă! Liam e soldat. De ce crezi mătăluță că valea aia prin care tocmai am trecut e nepopulată? Ori au fugit, ori au fost uciși de oamenii lui Liam. Și la fel și-n valea asta. Îl cunosc pe Liam așa cum îmi cunosc buzunarul. Dacă nu există cine să poarte vorbele, atunci nu sunt nici povești duse de ici colo.

— Dar noi știam deja despre...

— Știam pe dracu'l Zvonuri, găinaț de pasăre, fărâmituri, lucruri scăpate de sub ușile Consiliului... Nu știam nimic!

Herity ridică un picior pe parapet și se săltă peste — după el veniră părintele Michael, apoi John și băiatul. Cărarea era ca o groapă neagră printre tufele de brebenel. Se vedeau urme de copite de oaie, dar nici o urmă de pas de om. Smocuri de lână spânzurau de ramuri, ca rămășițele de vată într-un pom de iarnă desfăcut. Poteca cobora abrupt, iar pașii se împiedicau de rădăcinile ieșite din pământ.

Cu Herity în frunte, alunecau și se împiedicau la vale, agățându-se cu mâinile de ramuri pentru a-și încetini coborârea și frânându-și pașii în rădăcinile proeminente. Cărarea ieși la lumină dintre tufe într-o poiană plină de iarbă. Până în vale erau niște trepte săpate în stâncă de mâna omului. O căsuță din piatră, căreia nu-i mai rămăsese decât jumătate de acoperiș întreg, zăcea înconjurată de bălării la vreo cincizeci de metri de unde se terminau treptele. În spatele casei se întindeau terase săpate în stâncă, care ocoleau spre dreapta, flancate de aproape de un mal plantat cu copaci. Un drum de căruță, acum năpădit de buruieni mergea de-a lungul teraselor la poalele dealului, făcând un cot adânc de la stânga la dreapta și trecând printre două porți rămase deschise.

John își scutură hainele de praf și de acele de pin prinse pe ele, în timp ce privea în jur. Ceea ce vedea semăna cu un tablou — o natură statică, cu un titlu posibil: "Vise abandonate".

— Uite ceva ce nu vedeai niciodată înainte la țară în Irlanda — porțile lăsate deschise, spuse părintele Michael cu o voce joasă.

— Taci acum! șopti Herity. Se îndreptă spre casă, mișcându-se prin iarba înaltă ca un vânător de cerbi.

John îl urmă, auzindu-i pe preot și pe copil foșnind iarba chiar în spatele lui.

Herity se îndreptă direct spre drumul de țară și prima poartă deschisă. Trecură pe lângă cenușa a ceea ce probabil fusese un staul, lângă care încă se mai distingea un maldăr de bălegar. Iarba creștea bogată din îngrășământul natural, iar în zona arsă apăruseră deja smocurile de verde ale tufișurilor. Drumeagul urca puțin și făcea la dreapta de-a lungul peretelui de stâncă al primei terase, care cobora de la o înălțime de două ori cât cea a unui bărbat și ajungea, la vreo două sute de metri mai încolo, la nu mai mult de un metru. Trecură apoi pe lângă cel de-al doilea perete

al terasei și în față li se deschise priveliștea poienei și a drumului pe care îl abandonaseră, apoi, la vreun kilometru distanță, departe, în zare, priveliștea unui castel în ruine, ascuns după un alt deal.

Herity se opri:

— Ahhh! exclamă el.

John se opri și el lângă Herity. Băiatul și preotul nici nu se auzeau în spatele lor. Dar cu toții priveau castelul. Acesta zăcea năpădit de puzderie de copaci și tufișuri și numai contraforții crenelurilor se mai zăreau complet expuși. Prin frunzișul care îl invadase încă se mai distingeau pete de culoare pe pereți. Turnurile și contraforții în ruină se profilau pe cerul dimineții ca într-o ilustrată pe o broșură turistică. John se trezi gândindu-se la faptul că aceste castele, așa ruinate cum erau, transformaseră orizontul Irlandei în ceva nespus de crud — ca și cum niște colți uriași de vampir fuseseră expuși vederii.

— Vreau binoclul, spuse Herity în șoaptă. Întinse mâna în spate spre părintele Michael, dar își păstră atenția concentrată asupra castelului.

Preotul îl puse ferm în palma întinsă:

— Ce vezi acolo?

Herity nu răspunse. Îndreptă binoclul spre castel, plimbându-l în toate direcțiile, apoi se opri:

— Măi să fie! șopti el. Încetișor, treceți cu toții cu spatele la stâncă și adăpostiți-vă!

— Dar ce e? insistă preotul.

— Fă ce-ți spun!

Cu atenția încă la castel, Herity îi împinse până traversară drumul și se lipiră de peretele terasei. Lăsă jos binoclul și zâmbi către părintele Michael:

— E Liam cu o surioară a frumoasei mele, și-și mângâie cu afecțiune mitraliera de pe piept. Acum, te întreb și eu așa, ce să caute Liam Cullen prin părțile astea cu o astfel de armă în mână? Ah, șarpele ăsta de om!

— Ce ai de gând? întrebă părintele Michael.

— Ei, de vreme ce el nu ne-a văzut, că era prea atent la drumul pe care se aștepta să apărem, mă gândesc să-i cad în spate și să-l întreb ce caută aici, atât de departe de postul lui de comandă de lângă faina casă a domnului McCrae? Herity își drese glasul și scuipă pe jos. E cam neplăcut. Sunt dezamăgit. Mă așteptam ca Liam să fie un soldat mai bun.

— Merg și eu cu tine, spuse părintele Michael.

— Tu stai aici și aștepți, spuse Herity. Stai aici liniștit ca mormântul și aștepți! E nevoie de cineva viu, care să-l conducă pe domnul O'Donnell până în Dublin, dacă mie mi se întâmplă ceva.

Părintele Michael dădu să riposteze, dar se opri atunci când Herity scoase un cuțit lung din cizma lui dreaptă.

— Să nu mă forțezi să te fac eu să taci, Michael Flannery, fiindcă atunci o să trebuiască să-l tratez și pe băiat cu aceeași cură, de vreme ce rămâne fără protecție.

Părintele Michael Flannery se holbă la Herity:

— Te cred în stare, să știi!

— Ahh! În sfârșit ți-a venit mintea la cap. O să așteptați aici unde nu puteți fi văzuți. Privi spre John. Să ai grijă, John, te rog.

Herity se lăsă pe vine, se întoarse și ocoli partea joasă a terasei, îndreptându-se de spate doar atunci când peretele de stâncă fu destul de înalt să-l ascundă oricui ar fi privit dinspre castel.

— Îngrozitor om, șopti preotul. Câteodată mi se pare că-i diavolul în persoană. Privi spre John. Chiar crezi c-ar fi... Părintele se întrerupse și dădu din cap. Eu cred c-ar fi fost în stare.

— Da, e capabil de orice, fu de acord John și se miră când își dădu seama că acest gând îi făcea plăcere.

— Capabil, da. Bun cuvânt. Eu tot uit că dumneata ești cel mai important aici, John O'Donnell. Trebuie să fii dus în siguranță la Killaloe. E nevoie să ne gândim mereu la acest laborator și la viețile care mai pot fi salvate. Dar cu sufletele lor ce se va întâmpla? Asta te întreb. Ce se va întâmpla cu sufletele lor?

Pe John întrebarea îl stânjenea. Vocea preotului, atât de blândă, ascundea în ea violență, multă violență. Iar ieșea la suprafață aroganța aceea absolută, lucrul acela cimentat de credință și care nu poate fi pus la îndoială. Și totuși cât de ezitant răsunau vorbele, ca și cum erau acum rostite doar din amintirea unui rol aproape uitat.

— Atunci de ce mergem la Dublin? întrebă John.

— Au un radio acolo, și părintele făcu cu capul în direcția castelului lui McCrae. Presupun că au primit ordine. Fără îndoială că te vor duce la Killaloe cu mașina.

John își pipăi pistolul în buzunar, dar nu-l scoase. Și dacă Liam venise hotărât să ucidă? Dacă Herity însuși era ucis? John privi în jurul lui: pajiști deschise, cu doar câteva stânci răzlețe în spatele cărora te puteai, de bine de rău, ascunde.

— Sunt vremuri grele, oftă părintele Michael. E atât de greu să iei o decizie...

John privi spre dreapta, de-a lungul drumului de țară. Herity nu se mai zărea. *Oare aș putea risca să mă uit pe după peretele terasei spre castel?* Dar Herity luase cu el binoclul.

Băiatul se lăsă să alunece în șezut, cu spatele lipit de stâncă, lângă John.

Părintele Michael vorbi cu o voce aproape șoptită, ca și cum până atunci purtase o lungă convorbire interioară cu el însuși și se decisese doar în acel moment s-o împartă cu ceilalți:

— Eu unul îi cred răspunzători pe englezi, zău așa. Cum se poate da vina pe Nebun! Bietul de el, sărman suflet chinuit care își strigă nefericirea. Venise aici în vacanță, fără intenția de a face rău unei muște. Părintele scutură din cap. De ce-au trebuit englezii să vină aici? Ce lucru bun au făcut ei vreodată?

John vorbi absent, cu mintea în altă parte:

— Ei spun că v-au dat legi și un guvern constituțional. *Unde era Herity? Oare era bine ca ei să aștepte aici, așa de expuși? Să fie Liam dispus chiar să ucidă?*

— Legea engleză! spuse părintele Michael. Uite cine s-a găsit să vorbească despre toleranță! Când au dat englezii vreodată dovadă de toleranță? Uită-te la ce le fac pakistanezilor ieșiți în stradă! Au fost întotdeauna niște fanatici prefăcuți. Eu zic că ei sunt vinovați de toate astea.

John spuse sec, încercând să-și ascundă amuzamentul:

— La micul dejun erai numai iertare și înțelegere...

— Ăsta-i un defect al familiei Flannery, spuse preotul. Înainte de a ne trezi complet dimineața, pălăvrăgim verzi și uscate. Privi în josul drumului în direcția în care plecase Herity. De ce întârzie atât? A avut destul timp până acum.

— Merge încet și e atent, spuse John, dar își simți propriul stomac strângându-se într-un nod, când se gândi la întrebarea preotului.

— Iară crime, mormăi în barbă părintele Michael. Mă întreb dacă Joseph a luat ceva whisky de la Gannon?

John îl privi doar, fără să-i răspundă.

Preotul oftă:

— Nici un popor pe lume n-a avut vreodată un motiv mai bun să se apuce de băutură ca cel irlandez. Din ochi îi apărură lacrimi mari, care i

se rostogoliră pe obraz. Fratele meu mai mic, Micul Timmy mi-a spus odată: "Sticla e singura mea salvare". Timmy al meu folosind aceleași cuvinte aproape ca Jimmy Joyce: "O Irlandă trează este o Irlandă moartă." Ah, micul meu Timmy, ai binecuvântarea mea, orice-ar fi!

Un alt oftat adânc îl scutură din rărunchi. Își șterse cu dosul palmei lacrimile de pe obraz și privi înapoi spre drumul pe care veniseră, cu atenția concentrată către un colț de zid ruinat al casei de piatră, singura parte vizibilă din locul unde stăteau.

— Nimeni nu mai clădește nimic, șopti el. Nimic. Până la izbucnirea molimei nici nu înțelegeam prea bine de ce construim. O făceam pentru copii. Fără copii nu mai rămâne nimic din noi.

Tăcu un timp, apoi izbucni:

— Oh! Unde este...?

Răpăiala aspră ca un lătrat a unei mitraliere răsună în toată valea, iar zgomotul îl amuți pe preot. John înlemni. A cui era mitraliera? A lui Herity sau a lui Liam? Băiatul se mișcă și se uită pe rând la amândoi. John se gândi că acum era momentul ca să rupă tăcerea, dar copilul nu făcu altceva decât să-și umezească buzele cu limba.

Părintele Michael privi în ochii lui John:

— A fost...?

— Da, a fost.

— Care din ei? șopti preotul.

John păși peste copilul așezat, remarcându-i privirea bântuită, care îl urmărea. Marginea uneia din terasele de stâncă era chiar în fața lui. Printre pietre creștea o viță sălbatică. Se va mai trage oare? Își iți capul pe după adăpostul de piatră, până ce cu un ochi reuși să zărească castelul.

— Ce vezi? șopti părintele Michael.

John își ridică capul și mai sus, privind acum cu ambii ochi ruina castelului cocoțat pe deal. Acolo nimic nu mișca cu excepția perdelei de crengi și tufișuri agitate de un vânticel ușor. Nici o pasăre... Nimic. Simțea liniștea — așteptarea aceea nesfârșită ca viața să se dezvăluie în fine. Cu toate acestea, își dădea singur seama că era o dovadă de nebunie să-și scoată așa capul de după stâncă.

Părintele Michael îl trase pe John de pulover:

— Ce se întâmplă?

— Nimic, șopti John.

— Dar s-a auzit o mitralieră.

— Așa-i. Numai că nu știm care dintre ei... Ia, stai!

Ceva apăru pe după parapetul estic al ruinei — o mișcare furișă, ascunsă de vegetația abundentă. Să-l ia naiba pe Herity care a luat cu el binoclul!

— Ce vezi? întrebă iar părintele Michael. Începu să se miște pentru a ajunge lângă John, dar acesta îl împinse înapoi.

Ceva flutura de pe zid. John recunoscu imediat jacheta verde a lui Herity, pe care cineva o agita ca pe un semafor și ... da, da, părul blond al lui Herity, care se vedea clar dedesubtul brațelor ce țineau jacheta ca pe un steag victorios.

— E Herity, spuse John. Ne face semn să venim la el.

John își părăsi ascunzătoarea, ridicându-se în picioare și agită brațele. Jacheta verde mai desenă un arc de cerc în aer, apoi fu coborâtă. Părintele Michael veni lângă John:

— Ce-o fi culoarea aia ciudată pe zidul castelului?

— Hai să mergem să vedem, spuse John.

Părintele Michael se dădu înapoi, parcă refuzând să se miște:

— E sânge, spuse el.

— Atunci e nevoie de dumneata, spuse John.

Porni înainte pe drumul de țară, apoi trecu de a doua poartă deschisă, auzind în urmă pe preot și pe băiat. Aleea făcea un cot pe după un perete spre o altă poartă deschisă și ducea, în sfârșit, la drumul asfaltat. Cealaltă șosea asfaltată, imediat opusă celei pe care se aflau, ducea la un parapet scund, la poalele castelului. Era acolo, chiar în dreapta șoselei și o zonă de parcare, unde se vedea epava arsă a unui autobuz suit cu o roată peste parapet. Vehicolul fusese odată vopsit în roșu și negru și spânzura acolo într-o poziție imposibilă. Cum de nu cădea? Dar imediat John văzu cum: botul autobuzului se agățase de ramurile unui copac de pe marginea zonei de parcare. Vârfurile copacilor înalți se ridicau deasupra unei a doua suprafețe terasate, unde plantele creșteau sălbatic.

Părintele Michael ajunse în spatele lui John gâfâind, târându-l de o mână pe băiat după el.

— Nu-l văd. Unde e Joseph?

— E acolo, sus, spuse John.

Nu mai scoase nici unul din ei nici o vorbă până ajunseră la șosea. Acolo, John se opri și se uită întâi la stânga, apoi la dreapta. Brusc, îl apucă râsul, dându-și seama că reacționase din obicei — ca și cum ar fi fost în primejdie de a fi călcat de o mașină.

Drumul până sus la castel era pavat cu pietre la fel de negre ca și cele din care fusese construit parapetul ce-l străjuia. Mușchi și licheni creșteau din belșug peste tot. Iarba învinsese piatra și ieșise de prin toate crăpăturile.

Vocea lui Herity strigă la ei de undeva de sus:

— Hai, urcați!

John era tot în față, deschizând drumul printr-un tunel de piatră, care dădea într-o curte interioară a castelului. Când ieșiră din tunel, văzură castelul aproape și fără paravanul de copaci și tufișuri. Cineva pictase ogivele și pilonii ferestrelor în roșu-portocaliu — o culoare artificială ca cea a unei vopsele de păr ieftine.

— Uite-ți sângele, părinte! spuse John.

Își ridică privirea pe peretele de deasupra ferestrelor. Aceeași culoare fusese folosită pentru a mâzgăli un mesaj lăbărțat pe întreaga lățime a peretelui de piatră. Literele de tipar erau stângace, ca cele ale unui copil:

MĂ CAC PE TRECUT!

Herity ieși printr-o poartă chiar la baza zidului. Avea acum două mitraliere și încă un rucsac, de un verde kaki milităresc. Se opri când îi văzu pe John, pe preot și pe copil privind fix peretele din fața lor. Întorcându-se, citi și el mesajul. Un hohot de râs îi scutură tot corpul:

— Iată noua poezie irlandeză!

Se răsuci pe călcâie și veni cu pași mari spre John, întinzându-i una din mitraliere.

— Liam a avut prevederea să aducă cu el o mulțime de muniție de rezervă.

— Deci... Liam a fost? întrebă preotul.

— E o priveliște măreață de acolo de sus, spuse Herity ridicând bărbia spre turnurile castelului. Avea tot drumul deschis în fața lui, ca la cinema. Dar a cărat cu el prea multă muniție. N-avea nevoie de atâta. O singură rafală și am fi fost buni de friptură.

Părintele Michael scutură din cap, ca un animal rănit. Deschise gura, dar nu articulă nici un cuvânt, apoi, ca și cum nu s-ar mai fi putut abține, izbucni:

— Blestemați fie ei!

— Așa, popo, vezi? Câte un blestem cumsecade din când în când te ajută să-ți duci zilele. Herity zâmbi conspirativ către John.

— Era... chiar Liam? întrebă părintele cu lacrimi în voce.

— Folosești foarte corect trecutul verbului a fi, părinte, spuse Herity. Era! Liam este acum doar un trecut imperfect. Herity chicoti amuzat de propria lui glumă.

— Mort? insistă preotul.

— Doar acum îți spusei, nu? M-am strecurat prin spate și l-am găsit scrutând atent drumul, atât de preocupat de mitraliera aia că nici nu m-a auzit decât atunci când era prea târziu.

— Și unde e cadavrul? întrebă preotul. Vocea îi suna nespus de obosită.

— Păstrează-ți rugăciunile vane pentru când vom avea ceva mai mult timp disponibil, spuse Herity. Asta dacă n-ai în cap să binecuvântezi căcăstoarea castelului.

Preotul se holbă la Herity:

— Ce?

— I-am făcut vânt înăuntru — un rahat peste restul de rahat, spuse Herity. O să le ia ceva timp să-l găsească, asta dacă pornesc în căutarea lui. Herity îl luă pe preot de un braț și-l întoarse, silindu-l să se uite în jos, acolo unde se vedea epava arsă a autobuzului.

— Era plin de oameni când a luat foc, spuse Herity. O mitralieră grea de tip militar a făcut găurelele alea de sub ferestre. Acolo poți să spui câteva cuvinte când vom trece pe lângă — *Părinte.* Suntem cam grăbiți acum. Și va trebui să ne păzim spinările de Jock tot timpul.

Herity eliberă din strânsoare brațul preotului și trecu pe lângă el spre treptele care duceau la locul de parcare. Când ajunse cu spatele la ei, remarcară o pată închisă la culoare, care se prelingea pe toată lungimea hainei la spate — genul acela de pată lăsată de căratul unui cadavru din care curge încă sânge.

Atâta timp cât continuă să ccntroleze viața și moartea celorlalți, aristocrații vor înțelege perfect și corect faptul că puterea lor depinde în cea mai mare măsură de propriile familii și mult mai puțin de popoarele care trebuie ținute într-o stare de supușenie. Din acest motiv este căsătoria un lucru atât de important în interiorul structurii clanului aristocratic. Puterea se cunună cu puterea. În această unire, aristocrații se recunosc imediat unul pe celălalt. Ei acționează toți conform unei structuri comportamentale comune. În această structură intră și economia de clan, în cadrul căreia se face târgul — prin schimbul încă vital al zestrei.

— Jost Hupp — doctor în medicină

Bill Beckett stătea în picioare la fereastra biroului de gală a lui Wycombe-Finch, privind afară la steagul britanic, arborat în fața Clădirii Administrative a Huddersfieldului. Soldatul de culoare care arbora steagul în fiecare dimineață, îmbrăcat elegant în uniforma lui de paradă, se îndepărta acum spre barăcile aflate chiar lângă intrarea principală în parcul institutului. Un stol de codobaturi zbură pe deasupra capului soldatului, iar burțile lor pătate de alb sclipiră în lumina gri a dimineții.

Beckett se vedea pe sine în geamul ferestrei, o formă ștearsă, o siluetă mult mai subțire decât fusese înainte.

Iar o să plouă, se gândi Beckett. Auzi ușa deschizându-se în spatele lui, apoi vocea aspră a lui Wycombe-Finch și răspunsul în tonuri moi, în accentul dulce al lui Hupp. Joe ridicase problema timpului de computer. O problemă de altfel vitală.

Beckett încă simțea în gură gustul turtelor de ovăz și feliuțelor de șuncă pe care le mâncase la micul dejun. Un lucru trebuia să recunoască cinstit — la Huddersfield se mânca bine. Cu toate astea nu se punea pe

el nici un fir de grăsime. Danzas detesta în mod evident mâncarea locală, dar se resemnase. Beckett îi auzi și pe Danzas și Lepikov intrând în birou. Întorcându-se, văzu că, într-adevăr, se adunaseră toți. Directorul se oprise lângă ușă, pe care apoi o închise, întorcându-și fața palidă, brăzdată de vene subțiri și albăstrui, spre Beckett și dând din cap a salut. Ceilalți erau preocupați să mute scaunele lângă masa îngustă aflată într-un capăt al încăperii, acolo unde se țineau de obicei conferințele cu mai puțini participanți.

Beckett traversă camera încet, gândindu-se la accentele pe care trebuia să le pună în discuție. Știa și că unele lucruri nu vor trebui reexplicate. Acizii nucleici erau moleculele pe care era scris codul genetic. EI comandau producția de proteine. EI dețineau cheia eredității. Și erau și ei polimeri grei, ca și proteinele. ADN-ul era, de fapt, o moleculă dublă având unul din lanțuri înfășurat în jurul celuilalt într-o formă elicoidală, dar acum știau că nu era doar o structură formată din două părți, scrisă într-un cod format din patru litere. Să aibă oare Hupp dreptate? Aveau, într-adevăr, cele două părți dominante nevoie de prezența unei *chei de contact,* asemănătoare unui șarpe ce se târăște printr-o gaură? Asta s-ar potrivi de minune cu conceptul lui Browder. Ar fi necesare ajustări parțiale la fiecare punct de legătură, care, apoi, în noul mediu creat, s-ar relaxa și, prin mișcări succesive, s-ar împinge în față până la o nouă treaptă și tot așa până la momentul completării — al cuprinderii totale — contact!

Dar, pentru a înțelege o asemenea complexitate, era nevoie de facilități computeriale foarte sofisticate. Și dacă Wycombe-Finch nu va fi de acord să le dea timpul de computer necesar, atunci poate Ruckerman va fi în stare să i-l smulgă noului președinte american. Altfel, niciodată nu vor putea sparge codul.

Beckett se așeză lângă Danzas, privind peste masă la Lepikov și Hupp. Directorul își trase un scaun în capul mesei și-și puse coatele pe ea.

— Trebuie să luăm această decizie chiar azi, spuse Lepikov. Buzele lui groase abia se mișcau atunci când vorbea, dar compensau sprâncenele stufoase care se ridicau și coborau la fiecare cuvânt.

Directorul își întoarse capul să privească la maldărul de imprimate duble de calculator, pe care Beckett i le pusese pe birou mai devreme.

— Asta-i doar cam a treia parte din ce a ieșit săptămâna trecută, spuse Hupp. Dar e treimea importantă.

Beckett spuse:

— Wye, trebuie să ne dai acces la mai mult timp de computer. Lipsa lui ne încetinește munca. Stăm și așteptăm la rând după...

— Chiar crezi c-ați reușit să reproduceți structura? întrebă Wycombe-Finch. Își scoase pipa din buzunarul hainei lui de tweed, un semn sigur că avea de gând să se lase greu și să facă din această întâlnire una lungă.

— Stăm cu vârful pantofului în ușa întredeschisă, spuse Beckett.

Directorul cunoștea și el această expresie, dar se întreba dacă e sau nu corectă în situația dată. Își umplu pipa și o aprinse, uitându-se la jarul care ardea sub brichetă.

— Chiar ești sigur că nu există în toată Anglia nici o femeie care să poată fi supusă testelor? întrebă Danzas.

— Nu crezi că-i cam devreme să ne punem această problemă? întrebă directorul. Privi spre Beckett și simți cum îi crește pulsul. Cât de aproape era oare echipa asta de răspuns?

— Mai devreme sau mai târziu tot o să avem nevoie de subiecți pentru teste, spuse Beckett.

— Nici o femeie la care să putem ajunge în siguranță, așa mi s-a spus. Dar sunt sigur că vor fi găsite câteva la momentul oportun. Poate la americani. Mi s-a spus că ei au posturi de carantină în care sunt..

— Nici nu te întrebăm cine sunt, spuse Lepikov

Danzas își mângâie nasul lung cu un deget și dădu din cap a aprobare.

— Am discutat destul despre treaba asta, spuse Hupp. Statele Unite, Uniunea Sovietică, China... nu îndrăznim să apelăm nicăieri. S-ar ști că avem un posibil răspuns, că am ajuns la un rezultat.

— Cunosc și eu teoria asta, spuse Wycombe-Finch, vorbind cu tija pipei în gură, într-un nor de fum albastru. Dar cât de aproape suntem noi?

Hupp dădu din umeri.

— Faptul că avem un picior în ușă nu înseamnă că am și reușit, spuse Beckett.

Directorul își scoase pipa din gură.

— Hai să spunem că fac așa cum vreți voi, vă cresc timpul de acces la computer... cu cât, nu are rost să apreciem acum. Luăm în considerare o ipoteză și atât. Dar, hai să spunem că fac acest lucru. Ce se va întâmpla atunci?

— Dacă ne dai destul timp la computer, ai face bine să te ocupi imediat de găsirea unor subiecți pentru teste, spuse Beckett.

— Ce ziceți de femeia din rezervorul ăla de la Killaloe? spuse Hupp. Cea al cărei bărbat m-a sunat la telefon. Nu i-am pus problema atunci când am vorbit cu el, dar mi-a trecut prin minte.

— De ce anume exact vă temeți din partea marilor puteri? întrebă Wycombe-Finch.

Beckett îi aruncă lui Hupp o privire în care se citea o imensă plictiseală. Trecuseră prin toate astea de nu știu câte ori cu directorul. Omul se lăsa greu, își cântărea toate posibilitățile. *Luăm în considerare o ipoteză și atât!* Aceasta era una din trăsăturile cele mai iritante la Wycombe-Finch — refuza pur și simplu să acționeze repede și decis. *Un alt blestemat de birocrat.*

— Dacă permitem să se afle că am rezolvat problema molimei, spuse Hupp, marile puteri ale lumii vor fi puse față în față cu mai multe alternative foarte atrăgătoare, din punctul de vedere al atitudinii lor egoiste și limitate. În primul rând, fiecare dintre ele va evalua cât de bine sunt apărate propriile lor populații feminine de un eventual atac convențional. Odată femeile imunizate, ele pot fi considerate un bun național, care trebuie sechestrat în locuri sigure și ținut sub o pază severă.

— Având în vedere circumstanțele, acest mod de a acționa ar fi putut fi considerat acceptabil în perioada de premolimă, spuse Danzas.

— Ne putem aștepta la atacuri de gen comando chiar aici, spuse Beckett. Fiecare va vrea să ne controleze.

— Chiar dacă se află că am fi reușit ceva, spuse Lepikov, nu vom răspândi vestea prin mass-media. Trebuie să ținem totul între acești pereți.

— Voi chiar vorbiți serios în privința asta? întrebă Wycombe-Finch, iar în vocea lui se bănuia un ușor ton de împotrivire.

— Uniunea Sovietică va lua în considerare avantajul statistic pentru a elimina orice adversari existenți sau potențiali, spuse Lepikov. Dacă poți vindeca molima și, mai ales, dacă înțelegi și celelalte implicații ale acestui fapt, posibilitatea de a lovi primul devine o opțiune extrem de atractivă. Bineînțeles, acest institut este primul pe lista locurilor ce trebuie șterse de pe fața pământului.

Wycombe-Finch privi spre Beckett:

— Și tu împărtășești aceeași opinie?

— Orice putere atomică a lumii devine, în astfel de circumstanțe, extrem de periculoasă pentru noi, spuse Beckett. Totul depinde de ceva

ce noi aici oricum nu putem ști — cât de bine și-au protejat ei populațiile feminine.

— Orice alt segment de populație poate fi sacrificat fără probleme, spuse Lepikov.

Hupp se aplecă în față:

— Oricum, au suferit cu toții asemenea pierderi că, de acum, acționează asupra structurilor de rezervă. Cei ce stau cu spatele la zid tind să ia decizii imprevizibile și periculoase.

Wycombe-Finch își scărpină bărbia cu brațul lung al pipei.

— Modul de gândire militar, mormăi Lepikov, e peste tot în lume la fel. Așa cum obișnuia mereu, Danzas își drese glasul, privi pe rând la fiecare persoană aflată la masă, semnalând astfel că tocmai e pe cale de a face o afirmație importantă:

— Trebuie să luați de asemenea în considerare care ar putea fi liniile de acțiune ale unei națiuni, precum Argentina sau India, o națiune al cărei potențial de decizie distructivă nu prezintă ceea ce Bill ar numi "un dosar istoric suficient de bogat" pentru a putea prevedea cum anume vor reacționa. O astfel de națiune poate aprinde starea de conflict între superputeri, sperând ca ea să rămână pe margine și să culeagă avantajele.

Wycombe-Finch culese un fir de tutun de pe suprafața lucioasă exterioară a pipei lui:

— E o teorie interesantă. Cam nebună...

— Nebunia e contagioasă, spuse Hupp, la fel de contagioasă ca însăși molima. O'Neill a împrăștiat și o a doua ciumă în lume — propria lui nebunie.

— Este absolut sigur că guvernele se vor gândi să refacă nucleul genetic al lumii din propriul lor stoc de indivizi, spuse Beckett. Și imediat ce vor ști cum să manipuleze ADN-ul în același mod în care l-a manipulat O'Neill... Beckett nu-și isprăvi fraza. Scuturâ din cap a lehamite.

— Alte molime? întrebă Wycombe-Finch.

— Și de ce nu? interveni Hupp.

Danzas dădu afirmativ din cap — o mișcare ciudat de mecanică, ca aceea a unei jucării pe ax.

Wycombe-Finch întinse o mână în spatele scaunului lui și luă de pe o măsuță o scrumieră mare pe care și-o așeză în față pe masă. Scuturâ pipa, lovind-o de marginea scrumierei, apoi o reumplu cu tutun

— Și dacă cel din Irlanda e chiar O'Neill? întrebă el.

— Și irlandezii îl determină să coopereze, continuă Beckett firul gândului lui Wycombe-Finch. Vocea îi era obosită.

— Exact, spuse directorul. Își aprinse pipa și pufăi din ea de câteva ori.

— Ai ascultat discuția mea cu Doheny, spuse Beckett. Părerea mea este că sunt extrem de puține șanse să-l determine pe O'Neill să coopereze... asta dacă omul acela este într-adevăr O'Neill. Adică, Dumnezeule! De când e acolo? De patru luni?

— Dar dacă totuși este O'Neill și a aranjat deja declanșarea altor molime? întrebă Wycombe-Finch.

— Omenirea va avea nevoie de facilități cum este acest institut mai mult ca oricând înainte, spuse Lepikov. De ce nu vrem noi oare să ne recunoaștem propria valoare, propria noastră mare valoare?

Wycombe-Finch spuse:

— Mie chiar ăsta mi se pare a fi argumentul decisiv împotriva unui atac care să ne aibă pe noi drept victime. De ce mi-e mie teamă e ca nu cumva să găsească altcineva înaintea noastră o cură.

— Asta e cu totul altă problemă și naște alte răspunsuri, spuse Beckett. El asta și sperase, ca tocmai directorul să se refere primul la această posibilitate. Și atunci cum stăm cu timpul de computer?

Wycombe-Finch suflă un nor de fum albăstrui și-și privi lung pipa. Nu ajunsese la actuala lui poziție ierarhică fără să fi înțeles jocurile puterii politice, dar folosirea acelei puteri îl umpluse întotdeauna de neliniște. Știa și el că lucruri ca cele despre care tocmai se discutase s-ar putea întâmpla — chiar se întâmplaseră. Cu toate acestea, propria lui tactică fusese aceea de a nu constitui un pericol pentru cei imediat superiori lui și, în același timp, de a acționa într-un cerc strâns și controlat de realizări. El credea sincer că acest mod de acțiune constituie esența metodei științifice. Intuiția, salturile imaginative — pe toate aceste lucruri el le percepea ca pe o amenințare la adresa mersului ordonat al științei. Lui Wycombe-Finch nu-i plăcea să contemple o lume dezordonată, iar aceasta, își dădea seama și el, era, din nefericire, exact natura lumii prezentului. O'Neill aruncase un băț în roata muncii științifice. Adevărații oameni de știință nu puteau decât să spere că odată și odată vor reface ordinea muncii lor. Și ceva trebuia făcut pentru a limita consecințele nefaste ale descoperirilor științifice, ceva la care nici unul dintre cei așezați la masă nu se gândise vreodată până atunci.

Membrii echipei de la Centrul de Izolare Denver — echipa CID cum era cunoscută de toată lumea — se uitau la el cu ochi în care se citea așteptarea.

— Voi anunța noi acordări de timp de computer mâine dimineață, spuse Wycombe-Finch. Se uită la Beckett. Trebuie să procedăm în mod ordonat, bătrâne. Lasă-mă să studiez problema în seara asta. Făcu un gest cu pipa înspre imprimatele de pe biroul lui. Îndrăznesc să spun că e ceva hrană de dumicat acolo, nu?

Beckett oftă. Nu era ceea ce se așteptase el să fie, dar era oricum ceva. Directorul le va da și lor un os de ros — ceva mai mult timp, dar nu cine știe ce. Se părea însă că mingea era în jumătatea de teren a lui Ruckerman. Dar oare Ruckerman putea face ceea ce voiau ei fără să le forțeze în vreun fel mâna?

Păianjenul e cel ce face jocurile în palat la Chosroes.
Bufnița sună stingerea în castel la Afrasiyab.

— Saadi

Într-o zi, în a treia săptămână după ce părăsiseră pământurile lui McCrae, la căderea nopții, Herity le spuse să se oprească lângă o căscioară cu o singură încăpere, ascunsă privirii drumețului de un delușor. Ajunseră până la ea pe o cărare năpădită de ierburi și inevitabilele parapete de granit. John începuse să aștepte cu un sentiment de plăcută anticipație acele parapete, zidurile și, mai ales un acoperiș deasupra capului. Noaptea precedentă o petrecuseră fără foc, ghemuiți într-un hambar părăsit, iar prin găurile din lemn vântul de afară sufla ploaia până la ei.

Înăuntru, în singura odaie a căsuței, mirosea a mucegai, dar geamurile rămăseseră întregi, iar ușa se închidea bine. Herity se întoarse din inspecția zonei și le spuse că nu era nimic proaspăt de mâncare, nici măcar găini care să se vânture prin curte și care să-l conducă la vreun cuibar cu ouă.

În fața căminului era o masă de lemn cu un picior rupt și înlocuit cu o bucată tăiată dintr-un ram verde de copac. Părintele Michael găsi turbă uscată într-o magazie lângă casă, scândurele pe un raft lângă cămin și curând porni focul.

— N-am văzut nici un semn că am fi urmăriți, spuse Herity, iar în vocea lui se citea mirarea. Dar nu trebuie să ne culcăm pe o ureche. O să facem din nou de gardă la noapte.

Părintele Michael se duse la rucsacul lui rămas într-un colț și scoase dinăuntru un pachet învelit în plastic.

— Uite, bucata aia de porc, spuse el.

Băiatul se așeză pe jos lângă foc și întinse mâinile spre căldura lui. Herity își puse rucsacul lângă ușă, alături de cel al lui John, privi spre

mitraliera sprijinită de sac și zâmbi. Se uită de jur împrejurul camerei. Casa nu avea pod, doar atât, spațiul acela închis între patru pereți.

John merse la una dintre ferestre chiar în fața ușii și privi spre vest la cerul care se întuneca. Apusul ascuns în nori umplea aerul cu o lumină slabă și gălbuie, ce fu și ea repede înghițită de umbre. Furcile albastre ale fulgerelor îndepărtate dansau sub nori — linii stângace trase parcă de mâna unui copil. Păreau ireale, până auzi explozia înfundată a tunetului. Numără secundele între fulger și tunet — zece și... buuum! Următoarea numărătoare fu mai scurtă. Furtuna se apropia rapid.

Părintele Michael desfăcu pachetul pe masă:

— E plăcut așa, cu foc.

Herity luă de jos mitraliera și, lăsându-și rucsacul acolo unde era, ieși afară pe ușă.

— Ei, acum unde s-a mai dus? întrebă părintele Michael.

— Nu-i decât o ușă la colibă, spuse John. Nu-i place chestia asta.

— Dar sunt ferestre pe trei părți, spuse preotul. Ei da, presupun că tot o capcană se cheamă că este. John, tu chiar crezi că l-a omorât cu adevărat pe Liam?

John îl privi doar.

Părintele Michael oftă. Mai cotrobăi prin rucsac și scoase brânza pe care le-o dăduse Gannon.

— Eu unul nu mi-aș dori să am pe suflet păcatele lui Joseph, murmură el.

John băgă de seamă că de la bucata de porc venea un miros rânced, de stricat. Se împuțise, fără îndoială. Ce, oare preotul nu vedea asta?

— Îi doresc numai bine domnului Gannon și familiei lui, spuse părintele Michael. O să mă rog pentru ei înainte de culcare.

John se gândi la Gannon. Focul acela de pistol, unul singur. Destul de sugestiv. Gannon fusese un om pregătit să moară, chiar dornic de asta. Prea sensibil și prea profund pentru astfel de vremuri. Oare cum îi judecase Gannon pe cei patru străini care îi invadaseră casa pe nepusă masă, pentru ca apoi să plece tot așa cum veniseră? *Să fi văzut el oare la noi deja formată o personalitate de grup?*

Părintele Michael merse să se așeze lângă băiatul tăcut, amândoi fixând cu privirea strălucirea portocalie a focului de turbă.

De ce suntem împreună?

John încercă să vadă grupul format din Herity, părintele Michael, băiatul tăcut și el însuși cu ochii lui Gannon. De la un grup te așteaptai

să aibe o identitate socială. Un filosof, un sociolog ar fi fost tentat să descopere acea identitate.

Fulgerul lovi în apropiere. Tunetul era aproape. Întunericul de afară părea și mai gros după ce fusese luminat pentru câteva secunde de fulger.

Erau patru oameni complet deosebiți, legați unul de altul din motive diferite, decise John. Lipsa de simetrie a grupului îl sâcâia. Era o lipsă de echilibru periculoasă. Oare Herity-Vânătorul era acela care nu se integra? Dar, chiar acum, cu el afară, nu era mai bine...

Ploaia începu să curgă pe acoperișul colibei. O spărtură în peretele opus focului făcea să pice — pic-pic-pic. Curând se formă o băltoacă, iar stropii împroșcau apa peste rucsacii de lângă ușă. John îi mută sub una din ferestre, sprijinind bine mitraliera de rucsacul pe care Herity îl luase de la Liam.

Îi veni în minte gândul că fiecare dintre ei era împins înainte de o obsesie personală. *Eu trebuie să fac ceea ce-mi cere O'Neill.* Băiatul făcuse un legământ al tăcerii. Herity era un vânător, iar părintele Michael, da..., preotul își căuta religia.

Lucrul care îi ținea împreună avea în el ceva nenatural, decise John. Să fie chiar supranatural? Simțea că este important să descopere, să înțeleagă ce era acel ceva care îi păstra împreună.

Ploaia se pomise în șiroaie pe acoperiș, dar fulgerele și tunetele se deplasaseră spre nord-est. John înregistră acest lucru doar cu o parte a conștientului lui. Reflecțiile lui nu erau fantezii goale, se gândi el. Vechiul mister al acestui pământ, supranaturalul despre care atât vorbeau oamenii simpli, zânele la care nu înceta să se refere Herity, toate acestea dispăruseră. Fuseseră înlocuite de ceva nespus de real, mai mult decât natural.

Eu am făcut asta. Am făcut-o pentru O'Neill.

— Unde s-o fi dus Joseph Herity ăsta? întrebă părintele Michael cu un scâncet în voce.

— S-a adăpostit pe undeva și așteaptă să stea ploaia, spuse John.

— Ploaia pare c-a mai stat un pic, spuse preotul. E o iarnă ușoară. Crezi c-ar trebui să-l așteptăm înainte să ne așezăm la masă?

— Cum vrei.

Liniștea căzu peste încăpere. Nu se auzea decât focul de turbă șuierând ușor și ploaia bătând pe acoperiș cu stropi acum mai rari și mai puțin grei. John remarcă o a doua crăpătură, lângă prima, prin care se scurgea apa. Băiatul strănută tare.

Brusc ușa se deschise ca împinsă de furtună și Herity dădu buzna înăuntru, închizând apoi ușa după el. Purta un poncho ușor, de pe care curgea apa. Pe jos, în jurul lui, se formase o pată mare, udă. În ochi avea o privire sălbatică. Scutură apa de pe căciula lui verde.

— Nu suntem urmăriți, spuse el. Își trase ponchoul peste cap, lăsând să-i cadă din mână — flop — căciula udă pe jos. Sub poncho mitraliera îi atârna de gât, dar atenția le fu atrasă de o plasă de sfoară pe care Herity o purta pe umărul stâng. Conținea trei sticle albe de plastic și câteva conserve alimentare, din cele existente înainte de izbucnirea molimei, cu etichete colorate și strălucitoare.

— Unde le-ai mai găsit și pe astea? întrebă părintele Michael.

Herity rânji cu gura până la urechi:

— Provizii pentru fugari. Am îngropat alimente peste tot în Irlanda.

— Deci ai mai fost pe aici și înainte, spuse preotul.

— Te cred c-am fost. Își agăță ponchoul într-un cui lângă ușă și lăsă să cadă cu zgomot plasa de sfoară pe masa ce începu să se bâțâie din cauza piciorului ei improvizat.

— Brânza lui Gannon, spuse el, uitându-se pe masă. O să fie o cină pe cinste, doar că porcul s-a împuțit. Ce, vrei să ne îmbolnăvești pe toți, popo?

— Nu-mi place să arunc mâncare.

— Ahhh! N-am uitat încă vremurile foametei, așa-i? spuse Herity. Ridică pachetul cu carne, așa învelit în plastic cum era și-l aruncă în foc. Grăsimea arse repede, răspândind un miros greu de stricat și de plastic în încăpere. Herity privi la John care stătea lângă fereastră:

— Știi cum miroase porcul ars, John? La fel cum am mirosi și noi.

John nu răspunse.

Herity luă o bucată de pâine de casă și o acoperi cu brânză.

Preotul și băiatul se apropiaseră și ei de masă și urmară exemplul lui Herity. Părintele Michael îi întinse o bucată de pâine cu brânză lui John și spuse:

— Doamne, binecuvântează hrana noastră care ne ajută să ne ținem zilele.

John mâncă acolo unde era, lângă fereastră, privind afară. Furtuna se mutase peste dealuri și luase și ploaia cu ea. Frunzele încă ude picurau stropi sclipitori de apă, vizibili în lumina focului ce strălucea în geamul ferestrei. Brânza avea un iz slab de tutun și gust acru. John mai degrabă îl simți, decât îl auzi pe Herity apropiindu-se. Respirația lui Joseph

mirosea a brânză acră și a încă ceva. John adulmecă. Whisky! Îl privi drept în ochi pe celălalt în lumina portocalie a focului. Ochii lui Herity erau limpezi, iar în mișcări nu se deslușea nici o ezitare.

— Am remarcat, John, că tu nu-ți amintești, spuse Herity cu vocea egală.

— Nici tu nu-ți amintești!

- Ah! Ți-ai dat deci seama.

— Ce? Ai ceva de ascuns? întrebă John. Se simțea curajos fiindcă pusese această întrebare, dar era în siguranță — O'Neill-Cel din Interior nu s-ar arăta niciodată în prezența acestui om.

Un zâmbet strâmb sardonic gura lui Herity:

— Ia uite! Același lucru voiam să te întreb și eu pe tine!

Părintele Michael se întoarse cu spatele la foc și privea fără țintă, cu fața ascunsă de umbrele din încăpere. Băiatul tăcut își reluase locul de lângă cămin.

— Mă tot întreb, cum ai ajuns să știi atâtea despre Irlanda?

— De la bunicul meu.

— S-a născut aici?

— Tatăl lui s-a născut aici.

— Unde?

— În Cork.

John fu gata-gata să repete povestea bunicului Jack despre cele șapte sute de pușți. Dar era posibil ca aceasta să fi ieșit la suprafață ca parte a istoriei familiei lui O'Neill. Întreg trupul i se înțepeni brusc când îi veni în minte asta. Era perfect conștient că în comportamentul lui exista un soi de prudență nebună. Motivul însă nu-l cunoștea. Și totuși exista o legătură între O'Donnell și O'Neill.

Știu și eu exact lucrurile pe care le știa și O'Neill.

Erau rude, asta era. Exista o legătură de rudenie stânjenitoare, ale cărei implicații trebuiau evitate.

— Va să zică strămoșii tăi erau pe jumătate irlandezi.

— Erau pe de-a-ntregul irlandezi.

— De ambele părți? Măi să fie, ce minune!

— De ce-mi pui toate întrebările astea, Joseph?

— Așa sunt eu curios din fire, John. M-am tot întrebat, zău așa, unde te-ai jucat tu cu microscoapele și cu toate minunile alea de instrumente științifice?

John privi la strălucirea focului care aureola siluetele negre ale preotului și copilului așezat și nemișcat la picioarele lui. Erau ca niște desene într-un dagherotip vechi.

— Ei, vezi? Nu vrea să răspundă, spuse Herity.

— La Universitatea din Washington, spuse John. Răspunsul era destul de sigur. Regiunea fusese atinsă de Focul Panicii, chiar înainte să plece el spre Franța.

— Și fac pariu că erai cineva acolo, nu?

— Nu. Eram doar un mărunt cercetător.

— Cum de-ai scăpat de necazuri?

— Eram plecat în vacanță.

Herity îl măsură cu o privire lungă, cântăritoare.

— Păi, ești unul din norocoși...

— Ca și tine, spuse John.

— Aveai motive personale să vii aici să ajuți?

— Motivele mele nu te privesc pe tine!

Herity se întoarse să se uite pe fereastră. Vocea lui căpătase un ton gânditor când vorbi:

— Ai dreptate, domnule John O'Donnell. Apoi îi zâmbi preotului, un zâmbet strâmb, însoțit de o uitătură satanică în ochii luminați de focul din cămin. Nu-i așa că asta e cea de-a Unsprezecea Poruncă, părinte? Să nu scormonești?

Părintele Michael rămase tăcut.

— Sper c-ai să ierți lipsa țărănească de maniere a unui biet irlandez, spuse Herity.

John îl privi atent. Jock doar că nu spusese pe șleau că Herity făcuse parte din armata Provo.

— Există tot felul de maniere în lumea asta a noastră, spuse John. Așa cum ar spune părintele Michael, orice poate fi iertat cu excepția a ceea ce îți curmă viața.

— Un om de spirit, spuse Herity, dar vocea îi era amară.

Părintele Michael își schimbă poziția, frecându-și mâinile în față. Se uită întâi la Herity, apoi la John:

— Tu nu știi povestea lui Joseph Herity al nostru, John, nu-i așa?

— Ia mai tacă-ți gura, popo! izbucni Herity.

— Ba n-am să tac, Joseph. Părintele Michael scutură din cap. Joseph al nostru trebuia să fie un om mare în țara asta. A studiat legile. Acolo,

la facultate, s-a spus pentru prima oară că are toate șansele să ajungă în fruntea noastră într-o bună zi.

— Asta s-a întâmplat de mult și n-a ieșit nimic până la urmă din tot ce s-a spus, interveni Joseph.

— Dar ce te-a făcut să te schimbi, Joseph? întrebă părintele Michael.

— Toate minciunile și înșelăciunile! Și tu acolo, cu cei mai răi dintre ei, Michael Flannery! Herity puse o mână amicală pe brațul lui John. Podeaua e rece, dar, cel puțin, e uscată, John. Stau eu de gardă până la miezul nopții, apoi treci tu în locul meu până în zori. E mai bine să pornim devreme și s-o luăm drept peste câmp, decât pe drum. Există cărări făcute.

— Oamenii vânați învață întotdeauna unde sunt cărările ascunse, spuse părintele Michael.

— Mai învață și să evite pe cei care vorbesc prea mult, spuse Herity. Își luă mitraliera, își trase peste cap ponchoul și se uită cu scârbă la căciula lui udă de pe jos. Ploaia nu se mai auzea bătând darabana în acoperiș. Puse căciula pe zidul căminului, lângă foc și se îndreptă de spate, întinzându-se. Sub poncho, mitraliera se vedea clar, atunci când se mișca. Apoi merse la ușă, o deschise și ieși.

— Ne-am pus mari speranțe în el odată, spuse părintele Michael. Folosindu-și rucsacul drept pernă, se întinse cu picioarele către strălucirea portocalie a focului de turbă.

Băiatul se făcuse ghem, ca un arici, cu capul complet ascuns în hanorac. Nu era decât o mogâldeață întunecată într-un colț de cameră, lângă cămin.

John urmă exemplul preotului, dar gândurile îi erau pline de întrebările iscoditoare ale lui Herity. *Am remarcat, John, că tu nu-ți amintești.* Omul era foarte atent. John începu să reanalizeze conversațiile avute, lucrurile pe care le spuseseră amândoi în timp ce mergeau. De la Herity nu venea nimic întâmplător. John își dădu seama, dar cu întârziere, că celălalt era un anchetator antrenat care-și găsea răspunsurile atât în reacțiile văzute, cât și în cuvintele auzite. *A studiat legile.* Manierele necioplite, accentul țărănesc erau o parte a unei măști bine construite. Herity era un om profund. John adormi tot întrebându-se ce oare dezvăluise fără voie în fața acestui om iscoditor.

Mult mai târziu, John se trezi, crezând că auzise un sunet ciudat. Întinse mâna după mitraliera aflată pe jos, lângă rucsacul lui, întâlnind răceala metalului. Trase adânc aer în piept, simțind mirosul trupurilor lor în spațiul acela îngust în care erau închiși — un miros eteric de

transpirație umană distilată în drumul lung și în oboseala care îi prăvălea într-un somn greu ori de câte ori se putea. Se ridică în capul oaselor în întunericul încăperii și-și puse arma în poală.

Alături se auzea un sforăit.

Focul se stinsese.

Camera era o cutie neagră, în care totul se concentrase deodată în jurul unui sunet de zgâriat. Un chibrit scăpără scurt și John se trezi față în față cu Herity, aflat la nici un metru distanță de el.

— Văd că ești treaz, spuse Herity. Chibritul se stinse. Poți să stai de pază și înăuntru, John, dacă preferi. Nu e nici un semn de urmărire pe cel puțin doi kilometri de jur împrejur.

John se ridică. Pe geam se vedea noaptea luminată de stele.

— S-a făcut frig, zău așa! șușoti Herity.

John îl auzi întinzându-se pe jos și mișcându-se ca să-și găsească o poziție confortabilă. Respirația îi deveni profundă, rară și egală.

Mitraliera atârna rece în mâinile lui John. De ce îl lăsase oare Herity în posesia unei arme atât de periculoase? Ar fi putut ucide cu ea cele trei siluete adormite în câteva secunde doar.

John merse la una din ferestre și privi afară la noaptea înstelată de iarnă. În fața lui se întindea o poiană de argint, profilată pe fundalul întunecat al pădurii. Rămase acolo, schimbându-și din când în când greutatea corpului de pe un picior pe altul și gândindu-se tot timpul la omul acela ciudat — la Joseph Herity.

Toate minciunile și înșelăciunile!

Herity fusese un idealist. Dar acum nu mai era un idealist. Întrebarea părintelui Michael ardea în mintea lui John: *"Ce te-a făcut să te schimbi, Joseph?" Să te schimbi... să te schimbi...*

Și John Roe O'Neill se schimbase. Și nici nu mai avea rost să mai întrebe cineva ce anume provocase această schimbare.

Împrejurările.

Cerul începu să se lumineze spre est și un soare roșu-portocaliu răsări peste copaci. Pentru un moment fusese un Răsărit de Soare Japonez perfect, razele lungi radiind ca niște săgeți prin ceață. Păsările începură să cânte în cercul de copaci care înconjura poiana. Dimineața arunca tot mai multă lumină peste întreg peisajul și dezvăluia privirii o potecă întunecată, presărată cu iarbă strivită, ce traversa poiana năpădită de bălării.

Herity vorbi de jos de pe podea:

— Nu mai sunt clopotele bisericilor să ne trezească în zori.

Părintele Michael tuși și se ridică în picioare:

— Vor răsuna iarăși clopotele, Joseph, ai să vezi!

— Doar ca să sune alarma peste orașele și satele noastre. Biserica ta a murit, popo. E la fel de moartă ca toate femeile noastre moarte.

În 1054, Patriarhul Constantinopolelui și Papa de la Roma s-au excomunicat reciproc. Atunci s-a pus punct la tot ce era sfânt pentru ambele biserici. După aceea au devenit atât una cât și cealaltă instrumente în mâna lui Satan. Sunt convins de asta.

— Joseph Herity

Peste câmpuri hârtopite și prin pădurile umede ale dealurilor, pe poteci înguste și pe drumuri lăturalnice ce se răsuceau și se încolăceau în jurul înălțimilor, uneori înnoptând în culcușuri reci, alteori poposind în colibe abandonate, Herity își conducea grupul spre Dublin. Le trebuiseră optsprezece zile să ajungă în ținutul Wicklow, la poalele dealurilor cu același nume și alte nouă zile în care înconjuraseră regiunea pentru a o traversa din nou, dar venind dinspre nord-est, de acolo de unde nimeni nu se aștepta ca ei să apară. Și în tot acest lung drum, cu greu dacă întâlniră suflet de om.

Pentru John, călătoria căpătase aspectul unei înfruntări permanente, unui veșnic meci de tatonare între el și Herity. Până și cea mai nevinovată conversație putea fi periculoasă. Într-o după-amiază trecură pe lângă un indicator aplecat într-o rână, pe care nu era scris decât un singur cuvânt: *Garretstown.*

Era frig și un vânt umed bătea peste dealuri, iar John își dorea foarte tare ceva mai călduros decât puloverul pe care îl purta.

— Sunt atâtea lucruri făcute fără motiv în țara asta, spuse Herity deodată, uitându-se piezîș la John. Amândoi aveau de acum bărbile crescute, doar scăfârlia lui John cheală și traversată de vene albăstrii îi deosebea.

— Ce lucruri? întrebă John.

— De pildă măcelărirea câinilor de vânătoare de la Kildare Hunt. A fost ceva urât, meschin să te răzbuni așa pe bietele animale pentru nefericirea provocată de niște oameni iresponsabili.

Părintele Michael vorbi din spatele lor·

Kildare Hunt era un obicei englezesc.

Asta așa este, spuse Herity Și poate ăsta a și fost unul din motive, după cum bine ai spus popo Provocarea gloata care nu înțelege cât este de ușor să stârnești diavolul din apropele tău.

John aprobă din cap, neretinându-și un impuls de a-l împunge pe Herity:

— Așa cum a fost stârnit și O'Neill, nu?

Herity nu mușcă din momeală și-și continuă drumul în tăcere pentru un timp. Părintele Michael li se alătură în momentul când ajunseră la un drum de țară îngust și nepavat. Băiatul tăcut se târa în spatele lor.

— Și eu m-am gândit la același lucru! exclamă părintele Michael. Se uită drept în ochii lui John cu o expresie de uimire pe fața lui lungă de cal. E peste puterile mele să înțeleg câteodată prostia oamenilor!

— Ca aceea de a vrea să reiei Expoziția Cabalină de la Dublin? întrebă Herity, cu o voce plină de insinuare. Și el îl privea pe John.

Cei trei mergeau unul lângă altul, John la mijloc, privit și din dreapta, și din stânga de ceilalți.

— Asta a fost o încercare de a readuce la viață ceva bun, spuse părintele Michael, dar atenția lui era îndreptată tot asupra lui John.

— Ei, pe dracu'! N-a fost decât dorința de câștig, nimic altceva, spuse Herity privind de astă dată în față. Ca și cum nimic nu se întâmplase, ca și cum s-ar mai fi putut relua Expoziția așa cum a fost odată, fără să devină de-a dreptul ceva obscen, scandalos. Ia, povestește-ne, părinte, că doar ai fost acolo!

Merseră încă vreo cincizeci de pași în liniște înainte ca părintele Michael să răspundă. Își luase ochii de la John și privea acum pământul de la picioarele lui.

— Ploua puțin, începu preotul. Noi am ajuns acolo după ce mulțimea aproape se risipise. I-am văzut pe ultimii venind înspre noi. Unii dintre ei aveau în mâini cisme și... obiecte de îmbrăcăminte. Am remarcat un bărbat cu o haină frumoasă pe unul din brațe și cu o pereche de pantaloni bufanți însângerați pe celălalt. Omul zâmbea cu gura până la urechi. Vocea părintelui Michael era joasă și venea de departe, de parcă ar fi

povestit despre lucruri văzute în țări străine, întâmplări nemaiauzite din locuri păgâne și nicidecum ceva actual, întâmplat de curând într-o Irlandă civilizată.

Cei patru călători tocmai coborau o pantă. La capătul drumului apăruse un mic pod sub care curgea un râușor ce-și unduia apele printre trestii.

— Mulțimea, gloata nici nu părea rușinată de ceea ce făcuse, continuă părintele Michael.

— Ahhh! exclamă Herity. Cum se simte în aer furia care stă să izbucnească la cea mai mică provocare.

— Erau cadavre răspândite peste tot, spuse părintele Michael. Oameni... cai morți... un măcel! Nu se știa care-i catolic și care nu. Gloata luase cruciulițele de la gâturile morților doar pentru valoarea metalului. Nu mai rămăsese nici un inel măcar pe degetele celor uciși. La unii și degetele erau tăiate pentru a ușura prada. Am îngenunchiat în noroi și m-am rugat.

— Dar cine a făcut asta? întrebă John.

— Cine s-o facă? Oamenii, gloata, spuse Herity.

John îl privea fascinat pe părintele Michael. Și-l imagina pe preot ajuns la locul faptei, uitându-se la cadavrele oficialilor Expoziției și ale publicului. Tocmai cuvintele simple ale preotului făcuseră ca imaginea să fie foarte vie, foarte sugestivă.

— Prădaseră cadavrele de cisme și ciorapi, spuse preotul. Cisme și ciorapi! De ce-au făcut asta?

John se simțea ciudat de tulburat de imaginea picioarelor goale în noroiul care acoperea măcelul, ca un ultim gest al unei umanități pierdute pe veci. Se simțea adânc mișcat și trăirea lui mergea mult mai departe decât sugerau vorbele brutale și directe cu care preotul, cu vocea egală și scăzută, povestise faptele. Ceva în plus, pe lângă viața în sine, se stinsese în Irlanda prin acele morți. John chiar simți lipsa de satisfacție din partea lui O'Neill-Cel din Interior. Interes da — un interes fascinat, dar nici o bucurie, nici o satisfacție. Sau, cine știe, poate că era un pic de satisfacție — poate că O'Neill-Cel din Interior asta simțea — mulțumire.

John își dădea însă bine seama că există o diferență profundă și evidentă între fericire și mulțumire. Era foarte posibil ca O'Neill-Cel din Interior să fie mulțumit de ceea ce se petrecuse, deși asta nu-i provoca nici o fericire.

— Tu ce simți în privința asta, John? îl întrebă Herity.

— Nu-mi face nici o plăcere, spuse John.

— O zi neagră! interveni părintele Michael.

— Ia ascultă la el! spuse Herity. Singurii catolici de acolo erau rândașii și grăjdarii, cei care munceau cu mâinile. O mână de proprietari de pământ protestanți au dat socoteală pentru faptele lor, iar popa ăsta s-a găsit să-i plângă.

Părintele Michael vorbi cu mai multă hotărâre:

— Au fost uciși! Măcelăriți ca animalele — cu cuțite, cu bastoane și bâte, cu furci și cu mâinile goale. Nu s-a tras nici măcar un singur glonte!

Herity privi spre John:

— Îți faci o idee, o idee cât de vagă, ce-ar însemna să apară printre noi Nebunul de O'Neill?

John simți cum O'Neill-Cel din Interior stă la pândă.

— Toate crimele astea și fără vreun motiv, spuse Herity. Deși, ar exista și motivul, dar sunt și eu de acord cu popa că mai bine nu s-ar fi întâmplat. Herity se aplecă prin fața lui John pentru a se adresa preotului. Dar tu ai fost fascinat de toate crimele alea, nu-i așa, popo? A fost un bun motiv să te rogi cu genunchii în noroi.

Părintele Michael continuă să meargă cu ochii în pământ. Se cutremură.

John privi la preot, simțind că cele spuse de Herity, deși aspre, erau adevărate. Ei da, părintele Michael împărtășea și el relația dintre dragoste și ură în moarte, relație proprie Bisericii din care făcea parte. De acolo îi venea puterea de preot, dar nici omul din interior nu putea fi negat. Așa cum nu putea fi negat O'Neill-Cel din Interior. Moartea era eșecul final, slăbiciunea umană care mergea dincolo de iluzie până în uitarea de sine — acea intervenție absolută ce nu iartă pe nimeni.

Herity vedea și înțelegea lucruri ascunse altora!

— E educativ, zău așa! spuse Herity, să asculți vocea unui om a cărui chip nu îl poți vedea. Și din nou se aplecă prin fața lui John pentru a se uita fix la preot. Te-am ascultat, Michael Flannery. Ai vorbit despre ceea ce ai văzut tu în măcelul ăla, dar n-ai dat nici un semn c-ai vrea să spui, în sfârșit, de ce scuip eu pe Biserica ta.

Părintele Michael nu răspunse.

Herity rânji și-și mută privirea la drum. Băiatul tăcut, care se auzea în spatele lor, tocmai arunca o piatră într-un tufiș. Urcaseră panta după

ce traversaseră râul peste pod și acum aveau în față un deal lung și drumul care pătrundea printr-o barieră deasă de brebenel.

— Vezi, popo? spuse Herity. Ceea ce este mai greu este să te simți abandonat de Dumnezeu. Pe mine El m-a părăsit, nu eu l-am părăsit pe El. Oamenii mi-au furat credința!

Ochii părintelui Michael sclipeau de lacrimi nevărsate. Se gândi: *Ei da, Joseph Herity, înțeleg și eu asta. Cunosc toate amănuntele psihologiei care se predă în seminariu. Știu că tu ai să spui că pentru mine Biserica este un substitut pentru sex. Că e dragostea pe care n-am găsit-o niciodată într-o femeie. Ei da, te înțeleg. Tu crezi că noi avem o nouă Biserică, dar că nu există câte o femeie pentru fiecare din noi.*

Fără să știe de ce, părintele Michael simți cum îl pătrunde un val de putere, de încredere, un val stârnit de cuvintele lui Herity.

— Îți mulțumesc, Joseph, spuse el.

— Îmi mulțumești? Ce-ți veni să spui asta? vocea lui Herity era plină de indignare.

— Credeam că sunt singur, spuse preotul, și acum văd că nu sunt. Și pentru asta îți mulțumesc.

— Ai luat-o razna, omule! spuse Herity. Căzu într-o tăcere supărată, dar imediat zâmbi șiret. Ești cam rătăcit la minte, popo. Nici unul dintre noi nu e împreună cu ceilalți.

John văzu expresia de amuzament de pe fața lui Herity și... așa-zisa rătăcire a părintelui Michael. Era clar că Herity își făcuse un joc preferat și răutăcios din a-l provoca și a-l deruta pe preot. Oare tot așa se distra și la vederea derutei care stăpânea Irlanda? Nu..., asta ar fi fost contrar *Cauzei* lui Herity. Molima deranjase ceea ce fusese până atunci de neatins. Descoperind acest lucru, John își dădu brusc seama — lovit de bruscheța conștientizării — că are în mână cheia care deschidea ușa omului Herity, cheia care îl putea face neputincios.

Trebuia să-i distrugă credința în Cauză!

Și la fel încerca să facă Herity cu părintele Michael. Dar cum era posibil ca același lucru să constituie o slăbiciune la Herity și ..., da, da, o forță la părintele Michael?

— Tu ce politică faci, Joseph? întrebă John.

— Ce politică fac eu? Zâmbi larg. Eu sunt liberal. Întotdeauna am fost un liberal.

— E un marxist fără Dumnezeu, asta este, spuse părintele Michael.

— Ceea ce e oricum mai bine decât un preot fără Dumnezeu, ripostă Herity.

— John, ce știi tu despre conceptul războiului cu o durată nedeterminată? întrebă preotul.

— Ia închide clanța, Michael Flannery! spuse Herity cu vocea egală și plină de venin.

— N-am auzit niciodată de un astfel de concept, spuse John.

Simțea la Herity o liniște apăsătoare.

— Ăștia sunt Provoșii, spuse părintele Michael. Răspunse privirii negre a lui Herity cu un zâmbet. "Împiedicați orice colonizare, omorâți-i pe cei care vor să facă compromisuri, înspăimântați-i pe iubitorii de pace, nu lăsați în ruptul capului să se ajungă la o soluție. Dați oamenilor doar război și violență, moarte și teroare, până ce vor fi atât de sătui că vor accepta orice în loc, chiar și un Marxism fără Dumnezeu."

— E bine să-ți aduci aminte că preotul ăsta nebun i-a jelit pe moșierii protestanți de la Expoziția Cabalină din Dublin. Niște capitaliști lacomi!

— Așa e, erau lacomi, aici ai dreptate, spuse părintele Michael. Pe conservatori îi mână lăcomia. Dar pe liberali îi mână invidia. Iar în ceea ce-i privește pe marxiști... și ridică un deget acuzator spre Herity..., tot ce vor este să stea în scaunul celor puternici și să împărătească peste toți ceilalți. Niște aristocrați intelectualiști!

John descoperi o nouă forță în vocea părintelui Michael. Omul părea că posedă rădăcini ferme și că și le redescoperise. Era posibil să fi fost sfâșiat de îndoieli, dar puterea pe care o câștigase în lupta dusă cu propriile îndoieli devenise și mai mare și creștea pe zi ce trecea.

— Acum că știu cum, o să mă rog pentru tine, Joseph Herity, spuse părintele Michael.

John privi de la unul la altul, simțind curenții putemici și adânci care legau pe cei doi.

Un rânjet malițios apăru pe buzele lui Herity, dar nu-i atinse ochii. Mângâie mitraliera care-i atârna pe piept:

— Iată sufletul meu, popo. Pentru ea să te rogi.

— Un demon aleargă liber pe pământul Irlandei, Joseph, spuse preotul.

Herity se trezi parcă. O privire sălbatică îi aprinse ochii:

— Un demon, zici.

— Un demon, repetă părintele Michael.

Încă cu privirea aceea trează și sălbatică în ochi, Herity spuse:

— "Pronia să vă aibă în grija ei și să vă apere de rău somnul!" Zâmbetul de lup flămând i se întoarse pe buze. Sunt cuvintele lui Robert Herrick*), popo. Vezi care sunt avantajele unei educații clasice?

— Există avantaje și în teama de Dumnezeu. Vocea părintelui Michael era calmă și sigură.

— De unele lucruri ne e teamă, fiindcă sunt reale, popo, spuse Herity. Dar alte lucruri sunt doar iluzii — așa cum este prețioasa ta Biserică, și cuvintele ei frumoase, și ritualurile ei fastuoase. Un biet simulacru, un substitut al vieții ca om liber.

— Și tu ești un om liber, Joseph Herity? întrebă părintele Michael.

Herity păli și privi lături. Când vorbi avea ochii întorși spre cealaltă parte a drumului:

— Sunt mai liber decât oricare dintre voi. Își întoarse privirea brusc pentru a se uita fix la John. Sunt mai liber decât acest John Garrech O'Donnell, care are ceva teribil ascuns adânc în sufletul lui!

John simți cum i se usucă gura. Un mușchi al maxilarului începu să-i zvâcnească. *Să-l ia naiba pe omul ăsta!*

— Există iluzii și iluzii, spuse Herity. Cu toții știm bine acest lucru.

John își păstră privirea fixată în față, la drum. Simțea presiunea atenției asupra lui. Să fie oare doar o iluzie?

— Un substitut pentru viața reală, spuse Herity apăsat. Și tu găsești că iluziile tale te liniștesc, John? Așa cum îl liniștesc iluziile pe preotul ăsta nebun?

John simți cum O'Neill-Cel din Interior începe să se agite. *Cum am ajuns la ceea ce sunt acum?* se întrebă el. Oare exista vreun mijloc de a afla asta? Simțea că totul se făcuse încet... strat peste strat... ca o creștere în timp, poate ca o nouă piele pe o rană veche. Mereu constantă, mereu prezentă, creșterea nu fusese niciodată inoportună sau apăsătoare. Era eul însuși în plenitudinea lui intrinsecă, iar amintirile erau și ele reale.

Părintele Michael se lupta cu propriul lui demon, pe care îl simțise fără îndoială stâmit de vorbele lui Herity, deși știa că acestea nu fuseseră adresate lui, ci bietului suflet chinuit ce mergea alături de ei. Oare în americanul ăsta potolit se ascundea chiar Nebunul?

---

*) Herrick, Robert (1591-1674) — Poet englez, autorul unei colecții, numită "Hesperides", de 1200 de poeme pe teme idilice în mijlocul naturii (n.t.).

Cum ajunge omul să fie ceea ce este? se întrebă părintele Michael. Își amintea o încăpere din subsolul bisericii din satul lui natal, *"Ballinspittle"* — "scuipătură", un nume de care americanii făceau întotdeauna mare haz, dar era numele locurilor... de biserica cu zugrăveala proaspăt făcută de un meșter local în dar pentru Dumnezeu.

Amintirea îi oferea părintelui Michael posibilitatea să se ancoreze mai bine în trecut.

Albă și curată — așa era zugrăveala. Tablouri înrămate la distanțe egale — Sfânta Inimă a lui Iisus... Sfânta Maria, Maica Domnului... un șir lung de papi, un medalion sfințit, atârnând de lanțul lui prins pe catifea roșie, totul într-o ramă groasă, sub sticlă și cu o plăcuță de aramă ce spunea tuturor celor care priveau că medalionul fusese sfințit de Papa Pius însuși. Erau și bănci în încăpere. Părintele Michael își amintea cum stătea pe una din ele. Picioarele lui de copil erau prea scurte pentru a ajunge la podea. Ochii îi erau fixați pe o placă bătută în cuie pe spatele băncii din fața lui: "În memoria sfântă a lui Aileen Matthews (1896-1931). Din partea copiilor ei iubiți."

Ce departe păreau toate astea acum.

John se simțea chinuit de tăcerea tovarășilor lui de drum și chiar de prezența lor fizică. Ar fi vrut să fugă, s-o ia la sănătoasa peste câmpuri și să-și îngroape fața în iarba înaltă, să nu se mai scoale niciodată de acolo.

Dar Herity era prea periculos!

Orice aș face, el vede. Omul ăsta vede prin mine.

— Ei bine, poate că n-ar trebui să mă amestec, spuse Herity cu vocea ușoară. Mai ales că asta este o poruncă a vremurilor noastre.

Gâtul lui John era uscat. Cât ar fi vrut o gură de apă... sau chiar ceva mai tare. Oare ce avea Herity în sticlele alea mici de plastic? Deseori respirația îi duhnea a whiskey, dar de împărțit nu împărțea cu nimeni băutura. John privi spre dreapta — un deal, silueta tristă a unui pin uscat, pe care se cățărase iedera ca pe un cadavru de lemn. Iedera semăna cu un veșmânt lăbărțat pe un trup descărnat de vrăjitoare.

— Ne oprim aici, spuse Herity.

Ascultători, se opriră cu toții.

Herity privi la stânga, spre o colibă la doar câțiva metri de drumul prăfuit. Era și o scândură prinsă pe ușa închisă, pe care scria: Casa Măgarului. Un râu anemic curgea chiar în fața ușii. Nu era mai lat de o palmă de om și trecea tăcut peste pietrele negre.

— Casa Măgarului, spuse Herity. Își îndreptă mitraliera în poziție de tragere. Ei, nu credeți că acesta e un loc tocmai potrivit pentru odihna unora ca noi? Mai ales că nu e ocupată, bineînțeles. Sări peste firicelul de apă și privi printr-un colț al singurului geam, aflat lângă ușă:

— Murdar, dar gol, spuse el. Și nu vi se pare că aceste cuvinte descriu perfect anumite persoane pe care le cunoaștem bine cu toții?

Pentru numele Celui de sus, mamele nu mai există! Așa cum spunea și el: "Adevărata inimă a familiei a dispărut din acele regiuni. Așa cum au dispărut și păstrătorii credinței." Asistăm la sfârșitul Bisericii Romano-Catolice în Irlanda și în al naibii de multe alte locuri. Eu unul spun că ar trebui să-i lăsăm să moară de la sine.

— Charles Turkwood

Kate imaginase un joc mintal doar al ei, pentru momentele când simțea că Stephen n-o mai vrea alături, pentru acele anume momente când atenția lui se scufunda în cărți și când nici nu-i mai răspundea la cele mai simple întrebări.

Se juca acum singură dimineața, în liniștea izolării lor, cu ochii închiși și picioarele strânse sub ea pe scaun. Continua să-l simtă pe Stephen acolo, așezat în fața ei, dând paginile cărții într-un ritm iritant.

Nu trecuseră decât câteva minute de când fata i se adresase:

— Mă doare spatele, Stephen. Ești bun să-mi faci un masaj?

Stephen mormăi ceva ininteligibil.

Kate ura mormăiala asta, care se traducea prin: "Nu mă deranja. Pleacă de pe capul meu!"

Și asta fiindcă ea nu avea unde să plece decât în lumea ei proprie de vis.

Jocul era fascinant și plin de imaginație.

Ce voi face când voi fi trecut prin momentele astea grele?

Acolo, în imaginație era liberă să trăiască fără să se simtă apăsată de îndoieli privitoare la propria ei supraviețuire. Restul lumii n-avea decât să ajungă o ruină. Din acea ruină avea să apară o mână care va ajuta un supraviețuitor să iasă dintre dărâmături. Și acel supraviețuitor va fi chiar ea.

Afară se schimba garda și se lucra la unul din compresoarele exterioare camerei de presurizare. Metalul întâlnea câteodată metalul cu un sunet sec. Voci schimbau între ele fleacuri. Fata le alungase pe toate afară din conștiința ei, alunecând din ce în ce mai adânc în străfundurile lumii create de ea însăși

Voi purta bijuterii frumoase, se gândi.

Dar asta nu o mai atrăgea acum. De prea multe ori jucase jocul ăsta. bijuterii haine scumpe create de case faimoase de modă, o locuință frumoasă. Mai devreme sau mai târziu, orice călătorie în lumea ideală a posesiunilor materiale o ducea la o casă a visurilor ei, iar acest lucru devenise supărător. Pur și simplu, nu putea umple un astfel de cămin, nici măcar nu-l putea mobila așa cum știa că ar trebui mobilat. Imaginea ei despre un cămin perfect rămăsese fixă — cabana lui Peard de lângă lac. Știa bine că existau case mai frumoase pe lume. Văzuse atâtea filme în care apăreau adevărate interioare de castel. Chiar vizitase odată minunata reședință a unui doctor pensionat, undeva lângă Cork. Fusese acolo cu mama ei, care era prietenă cu menajera. Aceasta le condusese prin încăperi mari, liniștite, nelocuite — o bibliotecă, o cameră de muzică, un solariu... și o bucătărie mare cât o peșteră, în care trona o sobă imensă. În sobă ardea un foc de turbă.

Soba cu turbă trebuia, fără discuție, eliminată. În locul ei — gazul, așa ca în cabana lui Peard.

Uff! Iar se destrăma toată urzeala visului ei. Nu avea suficientă experiență pe care să brodeze o fantezie acceptabilă. Oricum, avea să fie, bineînțeles, un cămin pentru ea și Stephen, fiindcă erau deja legați, așa cum numai un soț și o soție pot fi legați.

Copiii noștri vor fi și ei cu noi, se gândi ea. *Iar Stephen va...*

Nu, nu voia visul ăsta. Stephen era întotdeauna undeva, acolo, prezent, iar ea era acum supărată pe el. Dar Stephen ar putea să moară. Gândul acesta o șocă, dar se agăță de el, simțindu-se vinovată și rămasă brusc fără rădăcini. Stephen ar putea fi ucis în vreme ce o apăra pe ea. Nu punea la îndoială faptul că Stephen și-ar da și viața pentru ea. Cât de trist ar fi să trăiești cu amintirea unui astfel de sacrificiu.

Aș fi o văduvă singură.

Dar conștientul era treaz și-i întrerupse visul:

O văduvă singură? Într-o lume cu mii de bărbați pentru fiecare femeie?

Gândul acesta era excitant și o făcu să tresalte. Trist, trist... dar ce putere se afla în asta! Pe cine ar putea alege drept al doilea soț? Bineînțeles cineva important. Știa că nu e o frumusețe răpitoare, dar oricum...

Brusc, într-un cotlon al minții ei, își dădu seama că nu era vorba doar de o speculație nevinovată. Fantezia asta atinsese ceva viu și real. Era ceva aproape palpabil, material, iar ea găsea acest fapt atrăgător, dar și înspăimântător. Își dădu seama că tocmai își dezvăluise sieși ceva mai mult decât un vis. Era o cale pe care fantezia putea fi educată... sau cel puțin o cale de pregătire pentru a face față unor întâmplări ciudate și neașteptate.

Kate se concentră cât putu ea de tare asupra acestei lumi exterioare — lumea aceea din afara camerei de presurizare, acolo unde se dezvoltau noi relații. Afară se dădea o luptă încrâncenată, agonizantă și care făcea multe victime. Orice vis, orice fantezie pe care o va construi de acum înainte va trebui să ia în considerare realitățile stranii de afară — lucruri despre care ea nu știa decât frânturi — oglindite în cuvintele gardienilor și în imaginile de pe ecranul televizorului.

Când vor găsi o cură, va trebui să păşesc afară în lumea aceea.

Înțelegerea acestui fapt era profund neliniștitoare și se simți chiar pornită împotriva propriilor ei fantezii, fiindcă o împinseseră într-o astfel de situație. Cu toate astea, nu avea nici cea mai mică îndoială că va supraviețui. În privința asta, se simțea apărată chiar de propria ei fantezie. Dar și la granița visurilor ei existau realități oribile, care o sfidau. Disperată încercă să se apuce cu ambele mâini de colacul de salvare al fanteziei protectoare.

O insulă! Asta era! Ea și Stephen vor găsi o insulă doar a lor și...

— La ce te gândești, Kate? Te strâmbi toată de parcă ai fi înghițit ceva amar.

Vocea lui Stephen o deranjă chiar în momentul în care fantezia ei se lovise de noi imposibilități — Ce insulă? Cum vor ajunge la ea? Se simți recunoscătoare pentru întrerupere. Deschise ochii și văzu că Stephen pusese deoparte cărțile și se pregătea să coacă pâinea. Era ciudat cât de mult îi plăcea lui Stephen să facă asta. Era o latură domestică în el, pe care fata nu o bănuise niciodată. Toate ingredientele veneau în cutii sterilizate, iar el se apucase de făcutul pâinii, găsind în asta o modalitate de a adăuga un pic de interes vieții lor.

— Mă întrebam ce se va întâmpla cu noi când vom ieși de aici, spuse fata.

El întoarse spre ea o față pe care strălucea un zâmbet fericit:

— Așa te vreau! Să nu te îndoiești un moment de reușita noastră, iubito!

— Chiar vom reuși, Stephen?

Fără vise, fata se trezi iarăși pradă unei lumi guvernate de îndoială.

Te rog, Stephen, spune-mi ceva îmbărbătător!

— Suntem în perfectă siguranță aici. Dar în vocea lui se descifra un strop de nesinceritate, o nuanță pe care Kate ajunsese s-o recunoască imediat.

— Oh, Stephen!

Kate începu să plângă cu hohote și până și gândul la pâinea coaptă îi dispăru din minte. Cu mâinile pudrate de făină, Stephen traversă încăperea și veni să îngenuncheze lângă ea, ținând-o strâns pe după mijloc, cu fața lipită de burta ei.

— Te voi apăra, Kate! șopti el.

Ea îi strânse tare capul în brațe.

Oh, Doamne! S-ar putea să moară în încercarea de a mă apăra pe mine!

Căci mâna ce-a semnat hârtia a doborât orașul,
Cinci degete stăpâne i-au sugrumat suflarea,
Au înzecit omorul și-au decimat o țară;
Acești cinci regi ce morții au dat un rege.

Dylan Thomas

Herity, pe măsură ce se apropiau de Dublin, urmă o rută și mai ocolită, conducându-și grupul direct peste câmpuri și poiene, înspre nord-vestul orașului și evitând drumurile umblate ce duceau spre interior, acolo unde se spunea că încă mai loveau bande de piraţi ai uscatului.

John rămăsese pentru el un mister, dar nu era nici o îndoială în mintea lui Herity că americanul ascundea ceva tenebros. Ar fi putut fi Nebunul în persoană, dar în același timp putea tot atât de bine să nu fie altcineva decât încă un suflet rătăcitor, frământat de propriile lui păcate, de propriile lui dureri și împins de propriile lui motive spre Irlanda. Ba chiar, de ce nu? era posibil ca omul să dorească sincer să ajute țara în momentele ei grele.

În timp ce trecea peste câmpurile hârtopite spre Dublin, Herity îl sonda atent pe omul de lângă el, ascultând fiecare cuvânt pe care John îl pronunța. Era înnebunitor. Cum putea fi omul acesta Nebunul? Existau în el urmele trădării sufletești, dar în legătură cu ce anume era trădarea?

Părintele Michael remarcă absența vitelor pe măsură ce se apropiau de oraș.

— Oamenii au încă nevoie de mâncare, spuse Herity.

— Da, dar lasă o mulțime după ei pentru păsări, ripostă preotul.

Băiatului tăcut i se aprinse în ochi o privire îngrijorată în momentul în care părintele Michael menționă păsările.

Pietrele vechi ale unei ruine se înălțau pe o parte a drumului, iar în jurul lor roiau ciori. În spatele lor, departe, se vedeau dealurile ce mărgineau sudul orașului. Copaci goi, despuiați de verdele frunzelor,

străjuiau înălțimile ca niște colți dezgoliți. Herity știa că undeva acolo se întindea ținutul Tarei, unde odată trăiseră regi, iar acum nu mai păsteau nici vitele.

— Nu vi se pare ciudat, îngăimă părintele Michael, cât de multe versuri populare vechi vorbesc despre ciori. Privea fix la păsările negre ce zburau în stoluri largi peste ruină.

Și John se uita la ele, gândindu-se la cât de prezente erau aceste păsări în peisajul Irlandei și dându-și seama că, probabil, așa fusese întotdeauna. Le spuse și celorlalți acest lucru și băgă de seamă cât de atent se uita băiatul de la un vorbitor la celălalt, ori de câte ori erau menționate păsările.

Herity își plimbă privirea de jur împrejurul lor și tensiunea creștea în el. Movile verzi și case arse, poieni înecate în bălării, dintre care drumurile nici nu se mai zăreau... Într-o poiană, în stânga drumului se vedea o pată de pământ ars, pe care zăceau niște movilițe urâte la înfățișare — formele erau sugestive, negre ca tăciunele, încă nespălate de ploaie. Cadavre?

O perdea întunecată de ploaie mătură câmpurile și colinele, neagră ca aripile păsărilor din văzduh.

Descoperind în fața lor formele unor clădiri nedărâmate, se grăbiră spre ele pentru a se adăposti de furtună. Cărarea pe care mergeau dădea într-o îngustă alee pavată ce trecea pe lângă un hambar intact, în jurul căruia creștea nestingherită iarba. Lipită de peretele de lemn al hambarului era o bancă lungă tot din lemn și deasupra ei amenajată o mică nișă unde ar fi trebuit să existe afișat orarul unei linii de autobuz ce nu mai funcționa de mult. Aversa de ploaie îi udă puțin până ajunseră să se adăpostească umăr la umăr sub streașină. Ploaia bătea darabana pe acoperiș și stropi veseli și strălucitori făceau salturi pe asfalt. Temperatura scăzuse brusc.

Așa repede cum venise, tot așa furtuna trecu, lăsând dâre lungi, albastre în cer. Dealurile dinspre sud se vedeau acum clar în zarea spălată de ploaie, iar profilul lor era desenat în lumină de soarele care apunea. Copacii se înghesuiau de-a lungul culmilor, verzi și pătați de galbenul drobișorului, ca niște săbii plantate acolo de regii din vechime, cei care stăpâniseră odinioară aceste locuri.

John ieși de sub streașină și se uită în jurul lui. Pământul strălucea ca un smarald, nespus de frumos, iar frumusețea lui fusese egală de-a lungul vremurilor..., suficientă pentru a aprinde în inima oamenilor dragostea

pentru pământul de sub picioarele lor. John simțea că acest lucru era mai adânc decât patriotismul, pentru că infectase și pe descendenții galilor, care nu văzuseră în viața lor aceste locuri. Oamenii prinși în această formă de iubire se identificau cu ea, deveneau încătușați de ea și nu erau fericiți decât dacă își găseau mormântul acoperiți de toată acea frumusețe.

Era oare posibil, se întrebă John, să iubești atât o țară, fără să-ți pese foarte tare de oamenii care își puseseră amprenta pe ea? Și dacă te gândeai bine, posesiunea nici nu însemna cine știe ce în acest caz; posesiunea era trecătoare, atât cât să poți să-ți gravezi inițialele în granitul muntelui..., ori să construiești un zid de casă, care până la urmă se topea iar în pământul din care se ridicase.

Herity apăru de după hambar, trăgându-și fermoarul la pantaloni.

— Hai să mergem. Nu vom reuși să ajungem în Dublin până la căderea nopții, dar ne vom putea adăposti undeva. Suntem aproape de civilizație și de periferia Dublinului, în sfârșit.

Și porni. John i se alătură. Părintele Michael și băiatul tăcut îi urmară.

— Să nu te aștepți la civilizație, orice ai auzit din gura lui Joseph, spuse părintele Michael. Acestea sunt locuri brutale, violente, John. E posibil ca orașele mari, cele în care se află guvernanții, să fi fost întotdeauna așa, iar acum n-am făcut altceva decât să scuturăm masca, lăsând vederii adevărul gol.

— Brutale? întrebă John.

— Umblă zvonuri despre torturi, despre tot felul de nebunii și sunt suficiente dovezi pentru a confirma zvonurile.

— Atunci de ce mergem acolo? De ce nu ne îndreptăm direct spre laboratorul din Killaloe?

Părintele Michael făcu cu capul înspre Herity:

— Ordine.

John își simțea palmele umede pe mitraliera rece, care îi atârna pe după gât, lipită de piept. N-ar fi fost nevoie decât de o mișcare scurtă a degetului pentru a ridica piedica, așa cum îl învățase Herity. După aceea ar fi putut găsi singur drumul spre Killaloe. Și dacă nu reușea? Dacă se rătăcea? Și, bineînțeles, rămânea problema celor trei cadavre, de care trebuia să se debaraseze. Și nu se putea ști cine ar fi fost alarmat de zgomotul făcut de mitralieră. Privi spre băiatul tăcut.

Chiar aș fi în stare s-o fac?

Își simți degetele relaxându-se pe metalul dur al armei, iar acesta fu în sine un răspuns evident. Ceva se schimbase în relațiile dintre cei patru

în timpul călătoriei. Răzbunarea lui O'Neill fusese dusă la îndeplinire împotriva acestor oameni. John își dădu seama că nu le mai putea provoca tovarășilor lui de drum o durere în plus.

— Ce vrei să spui prin tortură? întrebă el.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta. Există destule lucruri urâte în Irlanda, spuse părintele Michael și scutură din cap.

Drumul intra într-un hățiș de tufișuri, iar copacii erau acum aproape. John zări la dreapta, printre ramurile dese ale tufișurilor, o clădire — ziduri albe și acoperișul negru. Era o construcție mare, cu mai multe coșuri. Fumul se ridica vertical spre cer doar din două dintre ele.

Herity mergea fluierând. Brusc se opri din fluierat și ridică o mână, cu care le făcu semn să se oprească și ei. Își lungi gâtul și ascultă cu atenție.

John auzi și el cântecul — era un cor de voci, undeva la distanță, în direcția clădirii. Suna minunat, armonios și-i amintea de vacanță. Amintirile începură să i se perinde prin fața ochilor ... Bunicul Jack, lumina focului în cămin, poveștile lui, muzica de la radio. Cântecul crescu în intensitate, stingând flacăra amintirilor. Iluzia dispăru imediat ce recunoscu cuvintele melodiei.

— Ia ascultă la ticăloșii ăia mici! Herity jubila. Ascultă-i, Michael Flannery!

Vocile tinere și dulci cântau cu o incontestabilă claritate:

Pe Maria, târfa lui Isus
O iubim noi mai presus,
Iar de vom ejacula,
Gândul ei ne-o masturba!

Părintele Michael își puse palmele peste urechi și nici nu-și dădu seama că vocile își încetară cântecul. Nu se mai auzea acum decât un descântec mormăit, parcă ieșit dintre arbori, ca o parodie gregoriană: "Hut, hut, hut, hut, hut, hut..."

Herity râdea dezlănțuit, cu capul pe spate:

— Ei, uite aici o blasfemie memorabilă pentru tine, popo! Asta blasfemie, mai zic și eu! Apucă brațul drept al preotului și trase de el pentru a-i elibera urechea. Oh, Michael, ce n-aș fi dat să-mi fi venit mie întâi ideea cânticelului ăla!

— Undeva, în tine, încă mai există o fărâmă de conștiință, Joseph, spuse părintele Michael, și o voi găsi, să știi asta, deși zace ascunsă în adâncul negru și fără fund.

— Conștiință, spui! izbucni Herity. Iar vechiul joc de-a vinovăția inventat de Biserica aia a ta? Când o să te trezești odată? Se răsuci pe călcâie și porni la drum cu ceilalți pe urmele lui.

Părintele Michael vorbi pe un ton așezat:

— De ce vorbești de vinovăție, Joseph? Ai ceva pe conștiință, aia puțină care ți-a mai rămas? Ceva ce ai prefera să nu existe?

Era clar pentru John că părintele Michael reușea să se controleze mai bine decât Herity, a cărui furie creștea cu fiecare pas făcut. Încheieturile degetelor îi erau albe de cât strângea mitraliera la piept. John se întrebă chiar dacă n-ar fi posibil să ridice arma și să tragă în preot.

— De ce nu vrei să-mi răspunzi, Joseph? întrebă preotul.

— Cel împovărat de vinovăție ești tu, fulgeră Herity, tu și Biserica ta!

— Te tot legi de Biserică, spuse preotul pe un ton rezonabil. Întotdeauna doare când cineva îți spune că ești vinovat, mai ales atunci când și tu însuți știi asta, Joseph. Dar vinovăția colectivă a unui întreg popor — asta e cu totul altă problemă.

— Ești un popă împuțit și mincinos!

— Tot auzindu-te pe tine improșcând cu invective, am ajuns să mă gândesc foarte serios, Joseph. Părintele Michael își grăbi pasul până ce ajunse lângă Herity. Mie mi se pare, zău așa, că e greu pentru o întreagă colectivitate de oameni să accepte ușor trezirea la viață a conștiinței lor comune.

Herity se opri în mijlocul drumului, obligându-l astfel și pe preot să se oprească. John și băiatul rămaseră și ei la câțiva pași în spate, privindu-i pe cei doi bărbați înfruntându-se. Herity se uita la părintele Michael tăcut și încruntat, întreaga lui frunte fiind pliată de cutele gândirii.

— Biserica era în stare să se ocupe de problemele individului, continuă părintele Michael, dar nu de cele ale unui popor întreg. Aici am greșit noi. Unde se află conștiința unei națiuni?

O privire de aroganță superioritate șterse încruntarea de pe fața lui Herity, care se uită fix la preot:

— Oare a ajuns popa ăsta nebun să vadă în sfârșit adevărul clar și sănătos? Ești, în sfârșit, în stare să vezi ce lume ați construit în jurul vostru?

— Eu nu spun decât că este greu pentru un popor să simtă vinovăția la grămadă, toți la un loc.

— Și asta e tot? în vocea lui Herity tremura satisfacția.

Părintele Michael se întoarse și se uită în urmă la drumul pe care veniseră, dincolo de John și de băiatul tăcut, peste copaci, spre poiene:

— Nu, Joseph, asta nu-i totul. Înainte ca oamenii să-și accepte vinovăția, vor face lucruri teribile împreună — vor umple băi de sânge, vor ucide nevinovați, vor aprinde războaie, vor linșa și vor tortura...

John resimți vorbele preotului ca pe o biciuire fizică. Ce se întâmpla oare? Ce spusese părintele Michael pentru a produce o asemenea reacție emoțională? John știa că fața lui arăta ca împietrită. Nu-l simțea pe O'Neill-Cel din Interior nicăieri. Fusese lăsat singur să facă față acestei situații, oricare ar fi ea. Se simțea frământat, zdrobit, desființat, fără contact cu realitatea esențială a vieții.

— Deci îți pare rău pentru toată suferința pe care ați răspândit-o? întrebă Herity. Dar, curios, întrebarea fu resimțită de John de parcă i-ar fi fost adresată lui direct, deși, evident, cuvintele îl avuseseră ca țintă pe preot și nu pe el.

— Să-mi pară rău? Părintele Michael îl privi drept în față pe Herity, obligându-l pe acesta să-l privească în ochi la rândul lui. Era ca și cum pentru prima dată părintele Michael îl vedea clar, deslușit pe Herity. De ce să-mi pară mie rău?

— Vorbe, pălăvrăgeală, spuse Herity, cu dispreț, dar vocea îi suna stinsă, slabă. Părintele Michael spune asta! Părintele Michael spune aia! Dar părintele Michael e un mincinos notoriu, antrenat bine în minciună de iezuiții lui!

— Joseph, Joseph! În vocea preotului era milă. Clopotul lui John Donne*) poate bate pentru individ, dar nu și pentru o gloată. Eu am să mă rog pentru sufletul tău individual, unic, Joseph și pentru sufletul oricărui alt individ pe care îl voi întâlni în cale. Cât privește gloata, se vede treaba că aici mai am de reflectat.

— Să reflectezi! Ce altceva mai știi să faci în afară de asta, bătrân amărât și tembel ce ești! Privirea lui Herity se întoarse spre John. Și tu la ce te holbezi, americanule?

---

*) John Donne (1572 - 1631) — predicator și poet metafizic, autor al multor satire, epistole și elegii. Unul dintre cele mai cunoscute și mai apreciate citate din opera lui este: "No man is an island. Every man is a piece of the continent." - "Nici un om nu este o insulă. Fiece om este o bucățică de continent" (n.t.)

Băiatul se dădu la o parte din drumul lui John, făcând un pas în lături.

John încercă să înghită, dar avea gâtul uscat iască. Știa că pe chipu-i transparent zbuciumul lui intern devenise vizibil. Herity însă părea că nu vede asta:

— Ei, ia zi, americanule!

— Eu..., eu ascultam...

— Ei, și ce-ai auzit așa de interesant de ți s-au lungit urechile ca la iepuri?

— O..., John își drese glasul. O discuție intelectuală.

— Și tu ești un mincinos! spuse Herity scurt.

— Hai, hai, Joseph, spuse preotul cu vocea blândă. Eu cred că John s-a înșelat doar.

— Tu să nu te bagi, popo! Chestia asta e între mine și american!

— Nu, Joseph, nu este. Eu sunt cel care ți-am deșteptat furia, iar tu n-ai putut să câștigi partida. Așa că acum te-ai repezit să-l ataci pe musafirul nostru.

Herity întoarse o privire de dispreț spre preot:

— N-am putut să câștig partida, hai?

— Nu a fost o discuție intelectuală, spuse preotul. Cu asta sunt și eu de acord. Se uită cu bunătate la John. Nouă, irlandezilor, de altfel, nici nu ne prea plac discuțiile intelectuale.

Herity deschise gura, dar o închise la loc, fără să vorbească.

— Știu că deseori spunem celorlalți că o discuție intelectuală este cea mai fierbinte dorință a noastră, continuă părintele Michael, dar nu e adevărat. Nouă ne place mai mult patima, pasiunile. Ne place să ațâțăm focul suflând cât putem în el. Ne place să ne afișăm suferințele și durerile.

— Chiar tu să fii ăla care vorbește, Michael Flannery? întrebă Herity cu uimire în glas.

— Chiar eu. Și mai spun că n-am făcut decât un mic pas peste groapa iadului, un pas mic, care ne-a dus doar la crearea deliberată a unor suferințe noi cu care să ne afișăm în fața lumii.

— Nici nu-mi vine să-mi cred urechilor! Herity părea că se adresează naturii din jur. Se aplecă spre preot, privindu-l pe sub borul larg al pălăriei negre, ca și cum ar fi încercat să stabilească dacă omul era într-adevăr părintele Michael. Chiar să fie posibil ca tu în persoană să spui toate lucrurile astea minunate?

Un râs potolit și uscat îl scutură pe preot:

— Am avut cu toții destul timp de gândire în lunga noastră călătorie, nu crezi, Joseph?

Herity nu răspunse.

Părintele Michael își întoarse privirea spre John, iar acesta fu mirat și surprins de cât de multă durere se citea în acea privire; atât de blândă și atât de acuzatoare. Simți parcă un cuțit ascuțit străpungându-i pieptul.

— Cea mai intelectuală aventură a irlandezului, spuse părintele Michael, este căutarea sardonicului. Se uită spre Herity, dar acesta lăsase privirea în jos, frecându-și nasul cu degetul arătător. Ce păcat însă că ne piere cheful tocmai atunci când e momentul să râdem chiar de noi înșine, fiindcă asta ar fi un lucru foarte sănătos în clipa în care ne vedem confruntați cu adevărurile noastre cele mai amare.

— Tu n-ai fi în stare să recunoști un adevăr nici dacă te-ar lovi în coaie, dar e drept că nici n-ai în ce să te lovească, interveni înveninat Herity.

— Deci totul e pace și liniște în biata noastră țară, nu-i așa? întrebă părintele Michael. Dulce consens peste tot — așa cum a fost întotdeauna.

— Toate durerile pe care le-am suferit, spuse Herity, au venit din devoțiunea noastră veșnică față de superstițiile Bisericii, care ne-a supt de vlagă secole la rând.

Părintele Michael oftă:

— Joseph, eu cred că cel mai mare păcat al tău este lipsa ta de mărinimie, de generozitate.

— Ei, să știi c-ai nimerit-o de data asta, pe Dumnezeul meu, spuse Herity. Mărinimia nu e cea mai cântată virtute irlandeză, așa cum se spune că ar fi sugerat un biet nebun. Eu n-am nevoie de ea, Michael Flannery, fiindcă eu știu că noi trebuie să ținem cu dinții de ura noastră. De unde din altă parte am mai găsi forța de a ne continua lupta?

— Mulțumesc, Joseph, încă mai există speranță în ceea ce te privește, iar eu îmi voi continua rugăciunile. Preotul se întoarse pe călcâie și porni la drum.

John își dădu seama că ceva în toată acea discuție reușise să-i refacă pe deplin credința părintelui Michael. Ce oare spusese Herity să ducă la un astfel de rezultat? John privi spre silueta preotului, care se îndepărta. Mergea atât de ferm, de sigur pe el, de încredințat.

Și Herity îl privea pe preot:

— Uită-te la tine, popo! Vezi că fugi? Se întoarse spre John. Vezi cum fuge? Dar slăbiciunea din vocea lui Herity era o recunoaștere a înfrângerii. Făcuse tot ce-i stătuse lui în putință să distrugă, să ucidă credința preotului și dăduse greș.

Băiatul alergă după părintele Michael. Ajungându-l din urmă, îl prinse pe preot de mână.

— Nu mai e nici o speranță pentru niciunul dintre ei, spuse Herity. Hai, vino, John. Prietenii mei ne-au urmărit, sunt sigur... Făcu un semn cu mitraliera spre doi bărbați care tocmai ieșiseră din pădure înaintea preotului și a băiatului. Iată-i!

Herity întinse mâna spre John îi luă mitraliera, trecându-i breteaua peste cap.

— S-ar putea ca ei să nu înțeleagă. Vrei să-mi dai înapoi și pistolul?

John se uită fără țintă înaintea lui, ca-ntr-un vis, supunându-se ordinelor date de Herity, fără ca măcar să simtă atingerea pistolului, în timp ce era deposedat de el.

Unul din cei doi bărbați, care se îndreptau spre ei, era Kevin O'Donnell. Omul purta încă pălăria lui australiană, aceeași pe care o purtase și-n noaptea venirii lui John, pe cheiul portului Kinsale.

Romanii i-au corupt pe gali și așa s-au născut englezii. Aceștia s-au adaptat la stilul roman de viață, așa cum se adaptează porcul la troc. Tactica romană a fost clară: fă-ți familia ostatică. Ne-am înrolat în armata lor fiindcă altă alternativă nu aveam, altfel am fi murit de foame. Englezii au dat dovadă de mult sârg în a ne corupe religia. au înlocuit legile noastre simple și clare, pe care toată lumea le înțelegea, cu legi complicate, în cea mai mare parte a lor impenetrabile minții omului de rând. De fapt este vorba de o formă de rapt legalizat.

— Joseph Herity

— Iar au refuzat să confirme sau să infirme dacă îl au cu adevărat pe O'Neill în custodia lor? întrebă Velcourt.

Charlie Turkwood ridică ambele mâini cu palmele în sus. În ochii lui negri era o privire otrăvită de metal coclit. Buzele groase purtau mereu pe ele unda unui zâmbet.

Se aflau în Salonul Lincoln al Casei Albe, o încăpere pe care Velcourt o desemnase drept camera lui de lucru particulară. Președintele se uită la ceasul de la încheietura mâinii:

— Cât e ora acum acolo?

— Cam nouă dimineața, domnule, spuse Turkwood.

— Ciudat. Cum dracu' au aflat că suntem în posesia hărților dentare și a amprentelor digitale?

Din nou Turkwood făcu gestul acela de negare cu mâinile ridicate.

Lui Velcourt îi era foame și era conștient că acest lucru îl făcea să fie prost dispus. Se străduí să se controleze.

— Știi, Charlie, ce cred eu?

Turkwood dădu afirmativ din cap — lucrul era evident, de altfel.

— Dacă au spart codul acelei molime..., începu Velcourt.

— ...e posibil să ne țină acum strâns de coaie, spuse Turkwood.

În ochii lui Velcourt apăru o privire gânditoare, ciudată, oarecum absentă. Vorbi pe un ton visător:

— Codul...

— Ce-ați spus? întrebă Turkwood.

Velcourt se aplecă peste microfonul interfonului de pe birou și apăsă pe un buton:

— Trimite-l pe Ruckerman la mine. Să se prezinte imediat ce l-ați localizat. Și pe D.A.

Din interfon se auzi înfundat o întrebare.

— Exact, spuse Președintele. Archer.

O altă întrebare.

— Nu-mi pasă unde s-a dus Ruckerman. Trimite-ți o mașină după el!

Turkwood se holba la Președinte cu o încruntare uimită.

— Ce estimări sunt în privința posibilității ca Irlanda să aibe misile nucleare? întrebă Velcourt. Se lăsă pe spate în scaun.

— Pentagonul crede că există o mare probabilitate în acest sens, domnule. Ei spun că cel puțin continentul european este vulnerabil din acest punct de vedere.

— O nouă molimă de fabricație irlandeză, deci, spuse Velcourt.

— Cam asta s-ar sugera, domnule.

James Ryan Saddler, consilierul științific, se strecură în salon și-l văzu pe Turkwood în picioare lângă mica masă de lucru a încăperii și pe Velcourt așezat într-un balansoar confortabil în spatele acesteia.

— Încercați să dați de Ruckerman, domnule Președ...? începu Saddler. Își drese glasul. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Tu nu obișnuiești să bați la ușă înainte să intri? întrebă Velcourt.

Saddler păli.

— Amos era chiar lângă ușă, domnule. Mi-a spus...

— Bine, bine! Velcourt făcu un gest cu mâna prin care voia să declare conflictul încheiat. Și iar se aplecă peste microfonul interfonului:

— Amos, pregătește un mesaj pe care să-l semnez imediat. Direct către guvernul Irlandei în Dublin — adresat nimănui în particular. În mesaj să se specifice numărul persoanelor pe care le-am pierdut în acțiunea de recuperare a hărților dentare și a amprentelor digitale din zona

afectată de molimă. Repetă cererea noastră de a ști dacă au în custodie pe cineva suspectat de a fi O'Neill și, dacă da, solicitarea de a afla pe ce baze își întemeiază suspiciunile. Spune-le că vrem un răspuns imediat și că încă dezbatem problema dacă să le trimitem sau nu copii după acele hărți dentare și amprente. Un răspuns imediat, ai înțeles? Consecințele unei nesatisfaceri a cererii noastre de a ne fi dat un răspuns imediat — lasă-le la libera lor imaginație.

Din interfon se auzi:

— Da, domnule.

Velcourt reveni la poziția lui comodă de dinainte, ținându-și ceafa în palmele unite.

— Domnule, credeți că e înțelept? întrebă Turkwood.

Velcourt nu-i răspunse.

— Dar ce se petrece? interveni Saddler.

— Se pare că s-a produs un soi de cutremur de proporții în structurile puterii irlandeze, spuse Turkwood. Noi credem că militarii stau încă bine în șa, dar au primit ordin de a fracționa conducerea — se va da astfel putere egală Secretarului cu problemele de cercetare pentru molimă, Fintan Doheny și capului Finn Sadalului, Kevin O'Donnell.

— Și agenții noștri de acolo ce spun despre treaba asta? întrebă Saddler.

— Nu există nici măcar unul demn de toată încrederea.

— Și asta tocmai acum când aveam cea mai mare nevoie de ei, spuse Velcourt.

— Bine, dar de ce recurgem la presiune, domnule? întrebă Turkwood. Comanda Barierei va riposta sigur. Un răspuns *imediat*? Va trebui să le dau o explicație, nu?

— Spune-le să-și vadă de treaba lor. Eu cu irlandezii vorbesc, nu cu ei. Vor bănui că avem de gând să întreprindem ceva cu adevărat dur, poate chiar să ne prevalăm de niște scuze pentru a le trimite câteva bombe nucleare. Asta o să producă confuzie și astfel își vor dezvălui atuul din mânecă. Dacă au într-adevăr ceva cu care să amenințe, va trebui să ne facă cunoscut acel ceva.

Saddler spuse:

— Domnule, sunt sigur că și dumneavoastră cunoașteți scenariul potrivit căruia noi vom rade nuclear de pe suprafața pământului pe oricine ar pretinde că-l deține pe O'Neill.

— Lasă-i în pace să-și facă griji și scenarii. Oricum, tot nu pot face altceva decât să răspundă, mama lor, iar răspunsul lor ne va oferi nouă câteva date importante.

— Dar ce spuneți de posibilitatea ca O'Neill să fi pus la punct un soi de acțiune de kamikadze pentru declanșarea unei alte molime? întrebă Turkwood.

— Rușii și chinezii ne-au transmis că ei sunt dispuși să riște, spuse Velcourt. Asta am discutat aseară cu șefii Comisiilor. Și noi înclinăm să fim de acord.

— Dar, domnule, asta ar putea să însemne că rușii și chinezii au deja o cură, exclamă Turkwood.

Velcourt scutură din cap:

— Nici o aspirină nu sunt în măsură să fabrice, fără ca noi să știm despre ea dinainte.

Turkwood privi spre Saddler:

— Dar ce se aude cu întrebările noastre adresate Societății Biochimice?

— Dosarele lor au fost computerizate, dar pierdute ulterior, spuse Saddler. Numai un număr redus de membri supraviețuitori își mai amintesc de O'Neill, dar..., dădu din umeri.

— Avem foarte puține atuuri pe care să mizăm, dar trebuie să jucăm corect și să le valorificăm cât mai bine putem, spuse Velcourt. Avantajul nostru esențial îl constituie harta dentară și amprentele digitale. Și nu putem să le dăm, așa, pur și simplu, oricui le cere.

— Eu încă susțin că ar trebui spus ceva Comandei Barierei, interveni Turkwood. Dacă refuz să răspund la întrebările lor...

— Ce dracu' te-a apucat cu teama asta subită de Comanda Barierei? întrebă Velcourt. Cui îi pasă ce crede amiralul ăla... canadian?

Turkwood înghiți în sec și privi mofluz:

— Bine, domnule.

Velcourt se uită fix la Turkwood înainte să i se adreseze:

— Cum stai cu cealaltă trebușoară de care trebuia să te ocupi, Charlie?

Turkwood aruncă o privire îngrijorată spre Saddler înainte să răspundă Președintelui:

— Nu sunt probleme, domnule...

— Să știi că te fac responsabil de orice pas greșit sau bâlbâială!

— Atunci ar fi mai bine să mă întorc la treaba mea, domnule. Mai doriți ceva, domnule?

— Nu. Ține-mă la curent. Tu rămâi, Jimmy!

După ce Turkwood ieși, Velcourt îl întrebă pe Saddler:

— Cât de multă încredere ai tu în Ruckerman?

— E un om de onoare, domnule.

— A purtat convorbiri nemonitorizate cu Beckett la Huddersfield. Nu se știe ce și-au spus — nu există nici o înregistrare.

— Sunt sigur c-au fost doar probleme tehnice, domnule. Legate de molimă.

— Tot așa spune și el.

— Ruckerman nu minte, domnule.

— Toată lumea minte, Jimmy. Toată lumea...

Saddler se încruntă, dar nu ripostă.

Velcourt se uită spre maldărul dezordonat de rapoarte de pe mica masă de lucru.

— Situația noastră nu e deloc în curs de îmbunătățire. Hong Kong e practic distrus. În Africa de Sud e haos — se duce un război de exterminare împotriva vecinilor de culoare. Sovieticii sunt de părere că trebuie distrusă prin bombardare atomică întreaga zonă. Extrase o foaie de hârtie din maldăr și o privi înainte s-o lase să cadă la loc, peste celelalte. Și acum, Israelul Brazilian s-a declarat independent de gazda lui. Și nu că i-aș condamna pentru asta. CIA spune că brazilienii începuseră deja să facă liste pentru identificarea tuturor femeilor israeliene în vederea "folosirii lor ulterioare". Aveau de gând să facă comerț cu surplusul lor de femei către zonele devastate! Dumnezeule mare!

Saddler înghiți, apoi spuse:

— Domnule, trebuie să discut cu dumneavoastră despre acel ultim mesaj primit din partea Centrului de Cercetări chinez din Kangsha. Cer să li se acorde acces la datele de calculator strânse în legătură cu molima. Eu unul ezit să...

— Mai amână-i. Ce spune ultimul raport de satelit despre zona aia de la nord de Kangsha?

— Sunt câteva indicii referitoare la Focul Panicii, domnule, dar chinezii dețin în zonă un număr disproporționat de mare de clădiri rezistente la foc. Chiar din fotogramele mărite nu putem să ne declarăm siguri de ceea ce s-a întâmplat acolo. Noi presupunem că au încercat să testeze o cură și au dat greș.

Velcourt se aplecă peste microfonul interfonului:

— Amos, în cel mult o oră vreau un raport CIA despre regiunea Kangsha. Reveni la poziția lui anterioară, sprijinit comod de spătarul balansoarului. Am să-ți spun ceva, Jimmy, dar ceea ce-ți spun trebuie să rămână între acești patru pereți. O să-ți explic mai târziu motivele.

Fața lui Saddler deveni solemnă și marcată de teamă.

— Din cauza zonelor pe care a trebuit să le incendieze, spuse Velcourt, sovieticii sunt acum mai slabi și mai subțiri ca diareea de copil. Rata sinuciderilor a devenit astronomică. Dar noi trebuie să ne prefacem că nu știm nimic din toate lucrurile astea și va fi necesar să continuăm să purtăm masca asta atâta timp cât *roșii* vor deține suficiente TU 29 și Backfire 3, și alte instrumente de distrugere în masă. Înțelegi chestia asta?

Saddler dădu din cap afirmativ în tăcere.

— Rezerva de Ripostă australiană este încă intactă și-am pus-o în stare de funcțiune, spuse Velcourt. Ăsta este atuul nostru, dar poate avea și urmări neplăcute. Australienii pot deveni al naibii de independenți câteodată.

— Dar ei știu că viitorul lor este alături de noi, domnule.

— Crezi? Președintele privi spre ușa pe care tocmai ieșise Turkwood. Și acum să discutăm puțin despre Charlie Turkwood. A fost văzut stând bot în bot cu Shiloh Broderick.

— Nu înțeleg, domnule.

— Nu ești la curent cu problema pe care o prezintă Shiloh?

— Eu, vedeți...

— Și eu care credeam că toată lumea știe despre Shiloh și șleahta lui.

— Am auzit c-ar fi cam reacționari, domnule, nu?

— Reacționari? Vrei să știi ce-i neliniștește? Comerțul mondial este practic înghețat, iar ei au devenit nerăbdători.

— Nerăbdarea e o marfă în excedent pe piață, domnule. Fusese o glumă slabă și lui Saddler îi păru imediat rău că vorbise.

Velcourt zâmbi și spuse:

— Mulțumesc, Jimmy. Ăsta e unul din motivele pentru care am atâta încredere în tine. Trebuie să încercăm să ne ținem cu dinții de câtă sănătate mintală ne-a mai rămas, prin orice mijloace.

— Domnule, căutarea unei cure pentru molimă trebuie să fie unica noastră prioritate.

— Sau cel puțin prioritatea noastră numărul unu. Vezi, ăsta e motivul pentru care vărs toate lucrurile astea în capul tău. Acum Ruckerman...

— Ce-i cu el, domnule?

— Îl vom trimite la Huddersfield.

— Dar, domnule, toți cei de acolo sunt contaminați...

— Exact asta îi va oferi un motiv în plus să facă tot ce-i stă în putință pentru un rezultat favorabil. Dacă nu reușește, nu-și va mai vedea niciodată familia.

— Dar de ce trebuie să facă asta, domnule?

Velcourt privi la hârtiile aflate pe masa lui de lucru și brusc le mătură pe toate cu mâna, trimițându-le la podea:

— Fir-ar a naibii să fie de treabă! Nu poți să te întorci un pic cu spatele că apare altă problemă...

— Domnule, ce s-a...

— Aveam chestia asta în minte cu săptămâni în urmă! Toate ideile, bucățică cu bucățică! Dar cine te lasă aici un moment măcar să te gândești puțin?

— Dar, în ceea ce-l privește pe Ruckerman, domnule?

— Tu vei fi cel care îl trimite la Huddersfield, nu eu. Tu. Eu n-am nici un amestec în chestia asta, cu excepția faptului că va trebui să-ți aprob cererea.

— Dacă spuneți, domnule, dar...

— Îl cunoști pe David Archer?

— D.A.? Un tânăr foarte deștept, domnule, dar...

— Nu îndrăznesc să-l trimit pe el, fiindcă Shiloh ar auzi imediat despre asta și e destul de isteț să priceapă și să înceapă să-și vâre nasul acolo unde nu-i fierbe oala. Toată lumea știe că D.A. folosea codul satelitului pentru a vorbi cu prietenii în Mendocino.

— Oamenii încă se întreabă cum a reușit să facă una ca asta, domnule. A găsit pe undeva vreo copie...?

— Nu. A făcut-o folosind ceea ce el numește un program de căutare computerizat. După câte am înțeles eu că înseamnă chestia asta, îmi dau seama că ar putea fi adaptat și folosit pentru spargerea codului molimei.

— Chinezii! spuse Saddler. Credeți că s-ar putea...

— S-ar putea, sau tot atât de bine e posibil să fi ajuns la asta pe căi independente.

— Dar de ce să trimitem asta Huddersfieldului, domnule?

— După ce-l primește Beckett, îl vom împrăștia propriilor noastre centre, dar eu unul n-am cine știe ce încredere în ele. Atlanta nu-i altceva decât o mână de prostănaci. N-ar fi capabili să găsească apă, nici dacă le-ai da vânt afară dintr-un submarin în submersie. Iar în ceea ce-i privește pe cei din Bethesda!

— Își dau toată silința, domnule.

— A-ți da silința nu e totul, mai ales atunci când nici nu te ajută capul. Trebuie să ai și inspirație. Beckett e omul născut pentru asta. Eu, Jimmy, miros când e vorba de o soluție. Întotdeauna am avut darul ăsta. Și de aceea trebuie să fim siguri că Beckett primește programul la Huddersfield. Or să existe unii care vor încerca să împiedice lucrul acesta, Jimmy. Iar Ruckerman este mesagerul potrivit. Mai ales că se și pricepe la computere.

— Știu, domnule, așa este. A încercat să intervină în calculatorul de la Rocky Mountain să schimbe...

— Am văzut raportul. Să fiu eu al naibii! Am văzut raportul și nu mi-a venit în cap... Ei, dar acum o s-o facem.

— Cât din toate astea pot să-i explic lui Ruckerman?

— Tu să-i spui să-și țină gura! Nu trebuie să vorbească decât cu Beckett. Acoperirea sub care va lucra este aceea că a plecat la Huddersfield să facă o inspecție la fața locului pentru ca apoi să-mi poată raporta mie direct. Și că l-am trimis acolo tocmai pentru că a fost contaminat în mod accidental.

— Da, domnule, dar...

— Așa că, bineînțeles, va trebui chiar să fie contaminat... accidental. Și asta se va întâmpla cât de curând posibil, imediat după ce D.A. îl pune în temă, iar această punere în temă se va face chiar aici în biroul meu. Îți las ție în grijă detaliile, dar ți-aș sugera ceva. Există un tânăr pilot pe care îl cheamă Cranmore McCrae și care trăiește în Woodbridge, imediat în afara perimetrului de siguranță. Omul este deja contaminat. A făcut mai multe cereri de a-i fi permis să plece spre Irlanda, unde are un unchi. Unchiul e un trăznit, un original, dar putred de bogat și, aparent, încă foarte puternic. Am cerut să mi se facă un raport complet în ceea ce-l privește pe tânărul McCrae. Un băiat foarte capabil. A zburat cu forțele CIA în Vietnam și a mai îndeplinit și după aceea unele misiuni pentru noi. E inventiv, descurcăreț și de încredere.

— Și ce vă face să credeți că acest McCrae n-o să zboare direct spre Irlanda, odată ieșit din raza noastră...

— N-o s-o facă, fiindcă vom spune amiralului ăla canadian să-l doboare dacă nu se îndreaptă spre Anglia. După ce-l lasă pe Ruckerman, poate să plece și-n Irlanda, unde Comanda Barierei va face cu avionul lui ceea ce face de obicei.

— Dar dacă englezii nu vor...

— Vor coopera, fiindcă tu le vei spune că un eventual refuz ne va supăra peste poate. Dacă Ruckerman cade în mâinile irlandezilor. ăia i-ar putea tăia gâtul, dar englezii sunt mult mai prudenți.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule.

— Ce-au de pierdut? Adică, Dumnezeule! Omul e unul din consilierii mei științifici!

Maxilarul lui Saddler păru că se lungește, ca și cum gura i-ar fi fost brusc umplută cu tărâțe. Toată aventura asta de capă și spadă! Se simțea un nimeni aici, în Casa Albă! E adevărat că Președintele avea încredere în el, dar nu pentru asta intrase el în Serviciul Guvernamental. Se gândi la ce presiuni va trebui să exercite asupra lui Ruckerman și simți cum i se strânge stomacul și-i vine greață.

Ca și cum ar fi ghicit gândurile lui Saddler, Velcourt spuse:

— Ești cel mai apropiat prieten al lui Ruckerman de aici, Jimmy. Cred că ești singurul capabil să-l determine să facă ceea ce trebuie să facă.

— E drept că nu are familia aici cu el, spuse Saddler. Soția lui e în interiorul Rezervației Sonoma, știți?

— Știu.

— Va trebui să-i dezvălui o mulțime de lucruri, domnule.

— Nici nu-mi pasă cât de mult îi spui. Tot ce trebuie să faci tu este să te asiguri că Turkwood nu află nimic despre toate astea. Fiindcă asta ar însemna ca totul să ajungă la urechile lui Shiloh. N-am deloc încredere în ticăloșii ăia, Jimmy. Oamenii lui Shiloh sunt o bandă de nebuni sadea. Vrei să-ți spun una bună? Ultima lor găselniță este că le-a venit pe chelie să-l omoare pe Papă!

În lungul drum al istoriei, răzbunarea nu e altceva decât o mare plictiseală. Cu toate astea, tinerii idealişti şi nebunii se lasă prinşi în plasa ei. Tinerii vor ca Bătrânii să fie făcuţi vinovaţi, fiindcă aşa e mai uşor să te descotoroseşti de ei. Tinerii idealişti constituie un pericol în orice epocă, fiindcă acţionează fără să se uite destul de adânc în propriile lor conştiinţe, ca şi în problemele pe care vor să le rezolve. Ei sunt conduşi în cea mai mare măsură de sângele lor fierbinte. În esenţă este vorba de o componentă sexuală, deoarece se vrea controlul asupra stocului uman de reproducere. Iar tragedia constă în faptul că se perpetuează în mare măsură noi vise de răzbunare în următoarea generaţie de tineri idealişti... ori asta sau creează un supernebun, un Hitler, sau un O'Neill.

— Fintan Craig Doheny

— Înţelegi? spuse Doheny. Trebuie să ne concentrăm în mod necesar o mare parte a efortului nostru asupra corpilor cromatici sexuali.

— Asta nu mă surprinde deloc, spuse John. Presupun că dispuneţi de facilităţile necesare pentru microscopia fluorescentă, nu-i aşa?

— Oh, da!

Se găseau în biroul lui Doheny, la un etaj superior al aripii administrative a Spitalului Regal din Kilmainham. Camera era văruită în alb şi avea cam şaisprezece metri pătraţi. Pereţii erau decoraţi cu fotografii înrămate înfăţişând peisaje de ţară şi imagini citadine. John le remarcă, dar le acordă puţină atenţie. Doheny stătea pe un scaun confortabil, în spatele unei mese de lucru impozante. Omul era masiv, rotund ca o bilă, cu părul creţ şi vâlvoi şi nişte ochi care, odată fixaţi asupra ta, radiografiau totul.

John stătea pe un scaun tare de lemn, chiar în fața lui Doheny, de partea cealaltă a mesei de lucru. În încăpere, lipită de un perete, mai exista o canapea galbenă, iar în fața ei o măsuță pentru servit ceaiul.

O bibliotecă umplea spațiul din spatele lui Doheny. Cele două ferestre de la dreapta lui John dădeau în parcul spitalului. Peste întinderea parcului se vedea Închisoarea Kilmainham — acolo unde i se spusese că-și avea Kevin O'Donnell sediul central.

Pătrunseseră în oraș cu niște mașini blindate — părintele Michael, băiatul tăcut, Herity și Kevin O'Donnell într-una din ele, John și Doheny singuri cu șoferul și un soldat în cealaltă. Mașinile se despărțiseră pe strada Inchicore, iar cea în care se găsea John viră și intră pe sub o arcadă în parcul spitalului. Doheny îl condusese pe John pe scări până la primul etaj, mișcându-se foarte ușor pentru un om atât de masiv. Străbătuseră apoi un hol lung, cu toate ușile închise de-o parte și de alta și pătrunseseră într-un ascensor, care urcă trei etaje — și din nou un coridor lung — până în camera de un alb orbitor în care se aflau acum. Un bărbat scund într-un halat verde îi urmă înăuntru și luă amprentele lui John.

— Nu te superi, nu-i așa? întrebase Doheny.

Asta se întâmplase cam cu o oră în urmă.

John se uită la cerneala neagră de pe degetele lui, pe care solventul nu reușise s-o șteargă în întregime. De ce îi luaseră amprentele? John simțea agitația lui O'Neill - Cel din Interior. Era în pericol aici!

De la întâlnirea aceea pe drumul care ducea în oraș, la Dublin, se simțise mereu scufundat parcă într-o baie de pericol. Cel ce apăruse alături de Kevin O'Donnell fusese Doheny — cu părul buclat ca al unui bebelus, încadrându-i capul rotund. Avea un chip simpatic — ochi mari, albaștri, un nas scurt și subțire și buzele turtite cu riduri de expresie în jur - un chip zâmbitor, jovial, acesta era cuvântul cel mai potrivit pentru a-l caracteriza pe Doheny, dar, cu toate acestea, din el emana amenințarea.

Kevin O'Donnell fusese cel care vorbise primul:

— Văd c-ai găsit haine călduroase, americanule. Permite-mi să ți-l prezint pe Fintan Craig Doheny. Doctorul Doheny este aici pentru a decide dacă vei trăi sau vei muri.

Doheny nu scoase nici un cuvânt.

Fără să se uite la Kevin, John își strânse buzele peste dinți, pentru a nu lăsa să se vadă că-i tremură. Herity și ceilalți se trăseseră mai în spate. Erau acum simpli observatori.

— Știm cine ești, spuse Kevin.

Pentru o secundă, John crezu că inima i s-a oprit în loc. Atenția lui era concentrată asupra lui Doheny. Acesta îl studia pe John cu intensitate nedisimulată. John înțelese: Doheny era vânătorul care așteaptă lângă ochiul de apă, cu privirea fixă, cu toate simțurile ascuțite pentru a ucide. Oare pentru el, pentru John, ce momeală avea să folosească?

— N-ai nimic de spus? întrebă Kevin.

John își regăsi glasul și vorbi pe un ton uimitor de egal, ieșit parcă dintr-un calm de gheață:

— Și ce-ar trebui eu să spun? Își permise apoi să-l privească pe Kevin. Întâlni privirea nerăbdătoare a acestuia. Bineînțeles că știi cine sunt. Doar mi-ai văzut pașaportul, nu?

— Ești John Roe O'Neill! tună vocea lui Kevin.

John își construi un zâmbet, desenându-l cu o rafinată încetineală. Colțurile buzelor i se ridicară, iar gura i se întredeschise ușor.

— Vrei să ne spui și nouă ce găsești atât de amuzant în asta? întrebă Kevin.

John respiră adânc. Își dăduse seama din tonul lui Kevin. Bluff! Totul nu era decât bluff. La ochiul ăsta de apă nu exista nici o momeală.

— În sfârșit, foarte multe lucruri au devenit acum clare pentru mine.

— Explică-te! Ce vrei să spui cu vorbele astea? întrebă Kevin.

John se uită spre Herity, care avea întipărită pe figură o expresie întrebătoare, apoi la părintele Michael, care părea absent și îndurerat și, în sfârșit, la băiatul tăcut, lipit de preot, pentru ca în final să revină cu privirea la Doheny.

— Hai să terminăm cu jocul ăsta stupid. L-ați pus pe Herity să mă interogheze tot drumul și tot voi...

— Joseph al nostru are mâna cam grea, spuse Kevin. Și treaba asta chiar te amuză?

— Sunt pur și simplu ușurat să aflu în sfârșit ce se petrece, spuse John.

Kevin se ridică pe vârfurile picioarelor:

— Deci negi...

— Tare proști sunteți cu toții! spuse John. Irlanda ar fi fost ultima țară din lume pe lista Nebunului.

Kevin îl privi drept în ochi:

— Ne-am gândit și noi la asta, să știi! Dar de-aș fi eu Nebunul, aș vrea s-o fac pe Dumnezeu. Aș vrea să văd cu ochii mei opera *mea*. Vezi

tu? Aceasta este ziua a șaptea a Nebunului. Deci cum ar fi putut să stea deoparte și să nu-și admire creația?

— Bine, dar asta e o nebunie, spuse John.

— Și noi despre ce vorbim? Nu despre un nebun? întrebă Kevin.

În momentul în care John se pregătea să răspundă, Doheny ridică o mână și ceru liniște. John înțelese: Doheny era deci Marele Inchizitor. Ceilalți puneau doar întrebările și aplicau tortura. Doheny era acolo să observe și să judece.

John îl studie pe omul din fața lui. Care îi era judecata?

Doheny vorbi pentru prima oară de când se întâlniseră. Avea o voce joasă și impunătoare. John fu uimit de cât era de mângâietoare, ca de catifea — o voce de catifea.

— Hai să-l ducem de aici, spuse Doheny. Am nevoie de amprente și de dentist să i se uite în gură.

John simți brusc gura uscându-i-se. Amprentele și structura dentiției. Îl simțea pe O'Neill - Cel din Interior zbătându-se. Ce dovezi ținea în mână Inchizitorul Irlandez? Din facultate nu mai rămăsese nimic. Și sigur, nici din casă. Sau...? Dar acolo fusese folosit Focul Panicii. Auzise asta la știri, încă pe când era în Franța.

Din acel moment, John se lăsă condus ca o păpușă pe sârmă, concentrându-se în încercarea de a nu lăsa să i se vadă nimic pe figură. Să pară doar plictisit și sătul — prea sătul.

Prima jumătate de oră în biroul lui Doheny fusese dificilă. Așteptarea..., așteptarea... Ce vor dezvălui amprentele? Când îl vor duce la controlul dentar? Apoi sună telefonul. Doheny ridică receptorul și nu pronunță decât un singur cuvânt:

— Doheny.

Ascultă, apoi spuse:

— Mulțumesc. Nu... nimic altceva...

Mascarada a fost jucată, se gândi Doheny, în timp ce punea la loc receptorul în furcă. *Acest John Garrech O'Donnell nu clacase.* Acum înțelegea perfect starea de confuzie prin care trecuse Herity. Ce ascundea acest John O'Donnell?

Doheny își roti scaunul și privi pe fereastră spre Închisoarea Kilmainham. Oare ar trebui să-l predea pe suspect în mâinile lui Kevin? Închisoarea era un loc alunecos, primejdios, unde mai muriseră oameni fără alt motiv decât bunul plac al unuia sau al altuia. Actualul regim politic nu făcea decât să repună în drepturi această reputație tristă. *De*

ce-am ales oare tocmai acest loc pentru sediul guvernului? se întrebă Doheny. *Un loc oribil, un mausoleu închinat unor nenumărate dureri.* Dar cunoștea răspunsul.

Pentru că e suficient de mare, dar și suficient de mic. Pentru că este în Dublin. Pentru că trebuie să încercăm să nu ne dispersăm. Pentru că avem nevoie de un simbol. Și nimeni n-ar fi putut contesta: Kilmainham era un simbol.

— Spui că ești cercetător în biologie moleculară? întrebă Doheny.

— Exact.

Apoi pe parcursul cam a douăzeci de minute, John fu supus unui chestionar despre cunoștințele lui, punându-se un accent deosebit pe recombinările ADN. Doheny demonstra cunoștințe remarcabile în materie, dar John își dădu repede seama de limite, atunci când întrebările acoperiră zona presupunerilor științifice. John descoperi ușor zonele în care propriile lui cunoștințe le întreceau cu mult pe cele ale lui Doheny, mai ales atunci când ajunseră la interfazele sintezei. Problema dificilă era să-și limiteze noțiunile pe care le revela în răspunsuri.

Doheny se lăsă pe spate în scaun și-și puse palmele pe după ceafă:

— Unde crezi c-ai fi cel mai de folos?

— Se spune că mă pricep cel mai bine la micrometodologie.

— Tot în domeniul ăsta lucrai și la Universitatea din Washington?

— Printre altele...

Fără să încline capul, Doheny coborî privirea pe suprafața goală a mesei lui de lucru.

— Ai experiență în studiul limfocitelor mici active mitotic?

— Oh, da.

Doheny se aplecă în față, puse coatele pe masă și-și împreună ușor palmele în fața lui:

— Îmi dau seama că ești mult mai la curent cu subiectul decât sunt eu. Totuși am făcut și noi câteva mici descoperiri.

John simți cum i se accelerează pulsul. În O'Neill - Cel din Interior creștea un semn de întrebare:

— Sunt foarte nerăbdător să aflu ce progrese ați făcut.

— Aș vrea să te avertizez să fii atent cum te expui molimei. Ca cercetător medical ești mereu predispus spre boală. Molima trezește o susceptibilitate deosebită în cazul unei asemenea greșeli.

John întârzie să răspundă. Ce voia oare să spună Doheny? Trăgea doar de timp? Să nu fi descoperit irlandezii chiar nimic semnificativ până acum?

Când văzu că John nu spune nimic, Doheny continuă:

— Ți se cere să faci față unei morți imediate. Pentru cercetătorul tradițional, bolile sunt ceva ce tind să țină atât cât le este lor timpul. Viața continuă chiar dacă un anume caz izolat nu poate fi vindecat.

John dădu afirmativ din cap și continuă să tacă.

— Ne așteptăm să se dezvolte imunitatea, spuse Doheny. Dar tot așa de bine ne putem aștepta să intervină alte procese naturale. Molima asta va omorî umanitatea întreagă, dacă noi nu reușim să-i venim de hac.

O'Neill - Cel din Interior îi șopti în minte lui John: *Au aflat, au descoperit faza latenței îndelungate.*

Apoi lui John îi trecu prin cap ideea că, de fapt, Doheny încă mai sonda terenul, subtil și expert, în căutarea lui O'Neill și imediat îl simți pe O'Neill - Cel din Interior retrăgându-se adânc, și mai adânc... Doheny era mult mai periculos decât Herity. Oare ce se întâmplase cu Herity, cu preotul și cu băiatul?

— Carantina nu va putea funcționa la nesfârșit.

John își dădu seama că respiră scurt, agitat. Încercă să-și regleze respirația, să și-o facă mai adâncă, dar îl durea tare pieptul.

— Ți-ai pus vreodată problema că s-ar putea să ne vedem confruntați cu o molimă fără rezolvare? întrebă Doheny.

John scuturâ din cap:

— Trebuie să fie o soluție... Se gândi la propriile lui cuvinte. Până acum nu-i trecuse niciodată prin minte faptul că răzbunarea lui O'Neill ar putea fi ultima, suprema neîmplinire a umanității — sfârșitul ei. Orice problemă putea fi rezolvată. El știa cum fusese creată molima. Structura ei era acolo, întipărită în mintea lui, ca un film pe care el îl putea proiecta oricând dorea. Să nu existe o cură? Asta este o nebunie!

— Ai observat că noi nu creăm aici în Irlanda nici un nou mit al speranței? întrebă Doheny.

— Cum? Cuvintele lui Doheny jucau în conștiința lui John. Ce spunea omul ăsta?

— Doar vechile mituri despre moarte și distrugere, continuă Doheny. Era de așteptat ca tocmai noi să fim la originea Literaturii Disperării.

— Dar ce legătură are asta cu...?

— Ce dovadă mai clară vrei pentru înfrângerea totală?

— Să nu-mi spui că ai depus armele!

— Nu asta este problema, John. Pot să-ți spun John, nu?

— Da, dar... care este...?

— Recunoașterea înfrângerii are efecte dezastruoase asupra psihicului, John. Efecte foarte, foarte nocive.

— Da, dar dumneata ai sugerat că...

— ...că s-ar putea să trebuiască să înghițim pilula cea amară, da!

John se holbă la omul din fața sa. Era Doheny în toate mințile? Sau era doar o altă variantă a preotului nebun din coliba cu hainele?

— Ce părere ai despre toate astea, John?

— Unde sunt Herity, părintele Michael și băiatul?

— Dar de ce te interesează soarta lor?

— Așa... mă întrebam și eu.

— Ei nu reprezintă Irlanda, John.

Ba da, tocmai ei o reprezintă! Ei sunt Irlanda mea!

Răzbunarea lui O'Neill îi crease, îi modelase, așa cum se modelează lutul pe roata olarului. Băiatul tăcut era foarte prezent în mintea lui. Ce-ar fi rămas din acest copil, dacă n-ar fi fost latura fragilă și patetică? Trebuia să existe și forță undeva în interiorul băiatului. John încercă să și-l imagineze matur — cu ochii aceia de căprioară. O să zdrobească inima oricărei femei care îi va călca în drum. Dar acest lucru nu se va întâmpla niciodată dacă suspiciunile lui Doheny s-ar dovedi întemeiate!

Nu trebuie să mai existe suferință pentru acest copil, se gândi John. *Este adevărat — O'Neill - Cel din Interior se declară mulțumit cu atât.*

— Nu suntem încă înfrânți, spuse John.

— Eu vreau să te previn, John. Uită-te în jurul tău! Oamenii înfrânți încearcă întotdeauna să compenseze pierderea prin mituri și legende.

— Noi nu despre mituri și legende vorbim acum!

— Oh, ba da, despre asta vorbim. Vorbim despre cortina amintirilor care ascunde un fapt inacceptabil. Nu dezastru, ci povești eroice! Nici un alt popor n-a fost vreodată mai talentat în crearea de mituri ca noi, irlandezii.

— Nu mai e nici o speranță..., spuse John cu voce joasă, amintindu-și de bunicul Jack și de poveștile lui magice de la gura căminului.

— Al naibii de adevărat, spuse Doheny. Ia, închipuie-ți, John. Totul în istoria noastră a conspirat parcă în a face și mai puternică facultatea irlandezilor de a născoci mituri eroice care să îndulcească înfrângerea.

— De ce nu-i spui asta părintelui Michael!

— Michael Flannery! Ahh, vezi tu? Chiar și Biserica și-a nesocotit datoriile din cauza acestor mituri. Înfrângerea redusă la nivelul justiției divine, răzbunarea lui Dumnezeu pentru greșelile trecute. Englezii chiar au dat o mână bună de ajutor la asta. Cu un soi de perversitate prostească ne-au interzis religia. Prohibiția întotdeauna face ca tot ceea ce este interzis să devină și mai puternic.

Gândurile lui John se învârteau confuze. *Ce se ascundea în spatele cuvintelor lui Doheny?*

Doheny își mângâie stomacul rotund:

— Foametea în repetate rânduri a supus Irlanda unei traume ciudate — a fost o lecție pe care n-am uitat-o niciodată. Mâncatul — mult și cu poftă — este poate cel mai obișnuit răspuns al nostru în momente de grea încercare.

John decise în mintea lui că toate astea erau cuvinte goale, că Doheny bătea câmpii. Nimic, nici o rațiune, nici un motiv nu putea explica o astfel de discuție.

— Eu sunt unul din puținii oameni grași rămași în Irlanda în zilele noastre, spuse Doheny.

— Foarte bine, deci dumneata nu te socoți înfrânt.

— E foarte posibil ca eu să fiu singurul creator de mituri care a mai rămas în țara mea. Dar noi avem nevoie de cercetare și încă de una inspirată.

John scutură din cap, neînțelegând nimic.

— Stau aici și compun un mit despre John Garrech O'Donnell, spuse Doheny. Garrrrrech — pronunță numele apăsat, rulându-l lung pe "r", cu vocea lui de catifea. John Garrech O'Donnell — un foarte frumos nume irlandez. Merită un mit special, deosebit, zău așa!

— Ce dracu' tot spui acolo?

— Vorbesc despre John Garrech O'Donnell, un iancheu descendent dintr-o faimoasă sămânță galică. Despre asta vorbesc. Te-ai întors la noi, John Garrech O'Donnell, și ne-ai adus o nouă teorie despre molimă, senzațională, de altfel! Ești speranța personificată, John Garrech O'Donnell! Imediat voi pune totul pe hârtie.

— Ce-ai înnebunit?

— Oamenii te vor admira, John.

— Pentru ce?

— Pentru noua ta teorie — o nouă viziune. Irlandezul admiră întotdeauna viziunile.

— Să știi că nu accept să fiu amestecat în...

— Atunci voi fi nevoit să te predau lui Kevin, care te va elimina imediat. Avem destui tehnicieni în laborator. Noi avem nevoie de inspirație și de speranță!

— Și ce se întâmplă dacă nu reușesc?

— Adică dacă dai chix? Ah, atunci ăla va fi sfârșitul tău. Noi nu suntem foarte toleranți cu cei care ratează, doar știi asta, nu?

— Adică vrei să spui că, pur și simplu, mă veți ucide, așa...

— Oh, nu! Nimic de felul ăsta. Vezi tu, nu-i chiar așa de simplu. Dar Kevin are un temperament foarte coleric și o armă extrem de nervoasă.

— Deci va trebui să-mi ascund greșelile...

— Nu de mine; să nu le ascunzi în nici un caz de mine! Doheny se împinse departe de masă și se ridică. Te vom trimite lui Peard, la Killaloe. Și-ți sugerez să-ți pui la punct noua ta viziune asupra molimei înainte de a ajunge acolo.

Privirea lui John îl urmări pe Doheny în timp ce acesta se ridica:

— Ori..., ori mor?

— Păi, nu crezi că asta e chiar natura problemei noastre?

John se forță să-și ia ochii de la Doheny. Felul în care stătea omul acela în picioare, acuzator...

— Vezi, John, spuse Doheny. Există noi tensiuni legate de molimă. Ciuma asta este supusă mutațiilor. A ajuns în mamiferele marine: balene, delfini, foci și altele asemenea. Împrăștierea ei nu se mai poate opri.

John știa că fața lui era o mască înghețată. Mutația. La asta nu se gândise. Lucrul scăpase din mână. Molima era un foc devastator și sălbatic care se întindea.

— Vrei să aștepți aici, spuse Doheny. Mă duc să aranjez detaliile călătoriei tale.

Ieși afară pe coridor. Kevin tocmai părăsise un birou alăturat:

— Ești un prost și un nebun, Doheny! șopti Kevin. Dacă încearcă să ne distrugă munca la Killaloe?

— Atunci va trebui să-l ucizi, spuse liniștit Doheny. Ne-au trimis amprentele și hărțile dentare?

— Nu. Trag încă de timp. Sunt foarte precauți. *De ce le vrem? Avem vreun suspect?* Păi, dacă n-aveam, de ce am mai fi întrebat?

— Da, dar a fost periculos să întrebăm, Kevin.

— Și să trăiești e periculos!

— Kevin, dacă ăla de acolo e O'Neill și dacă l-am motivat corespunzător, el va fi acela care ne va rezolva problema.

— Tu doar că nu i-ai spus direct că nu poate fi rezolvată!

— Asta l-a surprins, știi? A fost șocat. Nu se mai gândise la această posibilitate până acum. Tipic pentru un cercetător. Ochii îți sunt îndreptați doar asupra țintei.

— Și dacă ai dreptate? întrebă Kevin. Dacă este O'Neill, dar dă greș?

— Atunci, odată cu el moare și speranța pentru totdeauna.

Un doctor spune: "Domnule, este preferabil să mori conform regulilor, decât să trăiești în contradicție cu Facultatea de Medicină".

— Molière, vorbind unui pacient, care se înzdrăvenise mulțumită unui tratament neortodox.

Prima întâlnire a lui William Ruckerman cu pilotul său se petrecu pe un câmp aviatic, la Hagerstown, Statul Maryland. Zorile deschiseseră o crăpătură subțire de lumină în orizontul estului. Era frig, era ceață și umed, iar pe Ruckerman îl încerca o durere nervoasă de stomac. Fusese cazat într-un hotel militar, aflat lângă câmpul aviatic, cu două zile înainte ca meteorologii să avizeze zborul transatlantic. Cele două zile fuseseră apăsătoare, stresante, iar Ruckerman era din ce în ce mai sigur că suferea de simptomele benigne ale molimei, dându-și seama cu un sentiment neclar și vag de inutilitate că, de acum, era și el ceea ce se numea un purtător.

Cineva din elita puterii de la Washington fusese nevoit să-l condamne, deși șansele pentru viitor nu erau cine știe ce încurajatoare. Mica cabală a lui Beckett făcuse clar potențialul, dar erau și ei nebuni, dacă-și imaginau că-l vor putea controla singuri.

Cranmore McCrae, pilotul, se dovedise a fi un tânăr scund și îndesat, cu un cap disproporționat de mare — atât de mare, încât Ruckerman decise în mintea lui că acesta era fără îndoială rezultatul unui dezechilibru hormonal. Tânărul care aștepta în picioare în interiorul avionului apărea diform: ochi mici albaștri, așezați departe de un nas teșit, o gură lungă cu buze groase și un maxilar mătăhălos, care se mișca din încheieturile aflate în spate, aproape lipite de gât.

Avionul era un mic bimotor de un model pe care Ruckerman nu-l recunoștea. Arăta așa cum arată orice avion scump, în proprietatea unei firme prospere — svelt și rapid, cu botul mult prelungit în față. Ușa se lăsa în afară și se transforma în scări.

Sergentul care îl însoțise pe Ruckerman până la pistă rămase în așteptare chiar lângă scările avionului, biciuit de vântul umed, până ce McCrae închise ermetic ușa. Tot McCrae prinse în centura de siguranță a unui scaun gol sacul de voiaj al lui Ruckerman, apoi îl conduse pe acesta spre scaunul lui. Primele sale cuvinte se constituiseră în cea mai bizară și mai neașteptată întrebare ce-i fusese dat lui Ruckerman să audă vreodată:

— Spune-mi, doctore Ruckerman, există vreun motiv pentru care Charles Turkwood să te vrea mort?

Ruckerman, care tocmai se așeza în scaunul din dreapta al cabinei pilotului și se pregătea să-și închidă centura de siguranță, se opri și se holbă la McCrae. Ce întrebare ciudată. Ruckerman chiar își puse problema că nu auzise bine.

— Pune-ți centura, zise McCrae. Hai să plecăm naibii de aici.

— Vrei să-mi sugerezi cumva ideea cum că Charlie Turkwood îmi vrea moartea? întrebă Ruckerman, închizându-și cu un declic catarama centurii.

— În mare, cam asta ar fi. McCrae își puse căștile pe urechi și-și aranjă microfonul în fața buzelor. Cu degetul mare împinse un buton aflat pe maneta de control.

— Aici Rover Boy, spuse el. Gata de taxi.

— Ai liber pentru taxi, Rover Boy. Vocea metalică a turnului de control se revărsă în cabină printr-un difuzor aflat deasupra capului pilotului. Ruckerman privi grila rotundă a difuzorului.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, spuse el. Și imediat se întrebă în ce rahat îl băgase Jim Saddler — auzi? oameni care să-i vrea moartea! Se gândi la toate astea în timp ce McCrae își termină taxajul și se pregătea să decoleze.

McCrae îl privi:

— Sper din toată inima să ai dreptate.

Împinse maneta până la capăt. Avionul prinse viteză, mai întâi încet, apoi împingându-l pe Ruckerman în spătarul fotoliului. Decolarea fu lină, urmată de o urcare rapidă, care îi duse deasupra plafonului coborât

de nori. Ruckerman clipi în strălucirea orbitoare a soarelui, reflectat de oceanul vătos al norilor.

— Avem de efectuat un zbor estimat cam la șase ore și jumătate, spuse McCrae.

— Ce-ți veni, măi omule, să-mi pui întrebarea aia despre Turkwood?

— Am fost pilot la CIA și încă mai am amici care-mi vând câte un pont. Pot să-ți spun Will? Am auzit că amicii așa ți se adresează.

Ruckerman răspunse bățos:

— Spune-mi cum vrei, atâta vreme cât îmi explici și mie ce..., ce...

— Ei bine, Will, prietenii mei spun că Turky - Curcanul e o adevărată durere în fund. Mi-am băgat și eu nasul puțin, să știi, încercând să aflu dacă există niște glumițe ascunse în rabla asta... Poate niște alte motive pentru călătoria noastră.

— Ce alte motive ar putea fi? Ruckerman privi afară la covorul de nori. Era un peisaj mișcător, fără puncte de reper stabile. Se întrebă dacă nu cumva se căptușise cu un pilot țăcănit.

— Tu chiar crezi că irlandezii îl au în mână pe O'Neill - Nebunul? întrebă McCrae. Vor să investighez chestia asta după ce te las pe tine în drum.

— Și eu de unde vrei să știu?

— Îl cunosc pe sergentul care te-a condus până la pistă, spuse McCrae. Un tip folosit în tot felul de chestii. Despre ce-ați vorbit în mașină?

— M-a întrebat cine mi-a aranjat călătoria asta. I-am spus că eu unul cred că ideea vine direct de la Președinte.

— Ai făcut-o de oaie! exclamă McCrae.

— N-ai de gând să-mi spui și mie odată despre ce este vorba?

— Ascultă, Will, spuse McCrae. Suntem la treizeci și două de mii de picioare și lucrurile par calme aici sus. Pun păsărica asta pe pilot automat și mă duc în spate să mă uit bine în jur. Tu stai cuminte acolo. Și nu pune mâna pe nimic. Trage-i o cântare să te aud dacă zărești vreun alt avion. OK?

— La ce să te uiți în spate? Ce cauți?

— M-aș simți mult mai bine în timpul zborului ăsta, dacă aș fi sigur că nu stăm cu fundul pe un pachețel care să facă bum!

— O bombă! Ruckerman simți cum i se strânge stomacul.

McCrae își desfăcu centura și ieși din scaun. Rămase în picioare, puțin aplecat de spate și privi spre Ruckerman:

— S-ar putea să fie doar natura mea prevăzătoare. Se întoarse și ieși din cabină, dar vocea i se auzea încă bine. Să fiu eu al naibii! Ar fi trebuit să cer să fac eu inspecția păsăricii ăsteia cu mâna mea.

Ruckerman întoarse capul și privi afară prin geamul cabinei. Ruta de zbor traversa diagonal o mare de nori, sub care, departe, jos, se distingea slab oglinda gri a oceanului.

Bine, dar asta era o nebunie! Și deodată toată această călătorie îi apărea ca ceva neserios. Se simți tentat să-i spună lui McCrae să facă cale întoarsă. Dar, oare McCrae l-ar fi ascultat? Și chiar dacă McCrae ar fi fost de acord cu el, li s-ar fi permis să se întoarcă?

Această călătorie e doar cu dus, până găsim cura, îi spuse Saddler.

Ruckerman se gândi la centura de misile antiaeriene din jurul Washingtonului. Un singur MUSAM cu multele lui capete și detectorul de căldură și mișcare...

McCrae se strecură la loc în scaun și-și puse centura și hamul:

— N-am găsit nimic. Verifică aparatura, apoi privi spre Ruckerman. Dar pe tine cum te-au băgat în chestia asta?

— Am fost alegerea optimă.

— Nu zău? Dar de ce?

— Fiindcă Președintele și principalii lui consilieri au încredere în mine. În plus, am și pregătirea științifică necesară ca să..., să... evaluez situația.

— Prietenii mei spun c-ai fi și tu un "poponete".

— Adică? Ce vrei să spui cu asta?

— Ei, știi și tu. Oamenii urăsc tot ce este legat de știință și de cercetători. Da', apropos, tu cum te-ai contaminat?

Ruckerman înghiți în sec. Venea partea cea mai grea:

— Am... A fost o prostie, de fapt. Am deschis o ușă, pe care n-ar fi trebuit s-o deschid, într-una din stațiile de carantină. Dar nici ei n-ar fi trebuit să lase ușa aceea neîncuiată!

— Ei, da, dar și tu ar fi trebuit să fii mai atent, nu?

Ruckerman căută în minte o cale pe care să abată discuția:

— Și dumneata cum de-ai fost ales să fii pilotul meu?

— M-am oferit voluntar.

— De ce?

— Am în Irlanda un unchi, un tip trăznit de-a binelea. N-a fost niciodată căsătorit. Dar e destul de bogat ca să acopere din buzunarul lui

deficitul bugetar național. McCrae zâmbi: Iar eu sunt singura lui rudă în viață.

— E încă... adică, vreau să spun, trăiește?

— Are un post de radio-amator acolo în Irlanda. Operatorii lui au răspândit mesajele. Unchiul Mac are o proprietate uriașă. Și să nu-ți vină să crezi! S-a întors la religia druidă — cu adorarea copacilor, cu tot tacâmul, ce mai.

— Pare cam sărit de pe fix.

— Nu, nu-i nebun, doar un pic ciudat, un pic altfel.

— Iar dumneata ești unicul lui moștenitor? Dar cum poți fi atât de sigur de asta, sau de testamentul lui? Vremurile s-au mai schimbat...

McCrae dădu din umeri:

— Unchiul Mac și cu mine semănăm ca două picături de apă. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru mine. Având în vedere că lucrurile sunt așa cum sunt, ce altceva mai bun am de făcut decât să mă duc acolo și să-mi apăr interesele?

— Eu unul îți doresc mult noroc.

— Și ție, Will. O să ai nevoie de el.

— Tot nu înțeleg de unde până unde ți-a venit ideea cu bomba...

— Eu știu unele lucruri despre Turkwood, pe care ceilalți nici nu ți le-ar șopti la ureche de frică.

— Îl cunoști?

— Încă dinainte de molimă și de atunci încoace... la telefon. Și ăsta e motivul care mă pune pe gânduri, Will. Faptul că eu știu anumite lucruri pe care el le-ar dori șterse, uitate. În ceea ce te privește, nu-mi dă prin cap de ce ți-ar dori răul, decât dacă nu cumva ești și tu o veste proastă care trebuie uitată.

Ruckerman încercă să înghită, dar avea gâtul uscat. Își aminti de precauțiile lui Saddler. Nici un cuvânt despre ceea ce ducea în servietă — programul de căutare special al lui D.A. — fiindcă nimic nu trebuia să ajungă la urechile lui Turkwood. Asta a fost motivul pentru toată farsa aceea ridicolă de la stația de carantină — contaminarea lui accidentală.

— E în regulă? întrebă McCrae. Arăți cam palid.

— Dar e o nebunie, mormăi Ruckerman. E absolut vital să ajung în Anglia! Iar dumneata în Irlanda, ca să afli dacă e adevărat că-l au pe O'Neill. Dumnezeule! Dacă ăla chiar este O'Neill și se lasă convins să vorbească...

— Dacă, spuse McCrae. Dacă îl au pe O'Neill și dacă ticălosul este încă în viață. Știu eu ce să zic, Will? Dacă eu aș fi fost acolo în Irlanda și-aș fi pus mâna pe el...

— Se știe cât de important este să fie păstrat în viață!

— Nu zău? Și ce le mai pasă lor? Ce mai au irlandezii de pierdut?

McCrae își desfăcu hamul:

— Mă duc să mai dau o raită în spate. Tu — la fel aici. Nu pui mâna pe nimic, Will.

— Domnule McCrae?

— Spune-mi Mac.

— Bine, Mac... Ruckerman scutură din cap. Nu, nu, e prea de tot!

— Nimic nu-i prea de tot. Ce te neliniștește?

— Atât doctorul Saddler, cât și Președintele erau foarte insistenți, foarte îngrijorați ca... ahhh, Turkwood să nu afle de călătoria asta, să fie un secret, adică până...

— Secret? De ce?

— Ufff! Ce știu de ce?

— Ba știi, dar nu vrei să-mi spui. Cristoase! Mai am la bord un balot fierbinte!

— Îmi pare rău, Mac, dar, probabil, totul nu este decât rodul imaginației noastre bogate. Astea sunt vremuri foarte...

— ...foarte potrivite pentru imaginația bogată a oamenilor. McCrae se uită fix la panoul de comandă. Deodată, atinse un buton alb aflat deasupra consolei în care era înfiptă maneta. Deasupra butonului se aprinse un beculeț roșu. E posibil să fie din cauză că mergem prea repede, murmură el. Dezactivă pilotul automat, apucă cu ambele mâini maneta și trase spre el.

Ruckerman văzu acul indicatorului de viteză dând înapoi până ajunse în zona verde, unde se opri la 120.

McCrae atinse din nou butonul alb. Și iar se aprinse beculețul roșu.

— E posibil să fie o disfuncție de circuit.

— Ce faci? întrebă Ruckerman.

McCrae împinse maneta înainte, verifică ruta și reactivă pilotul automat.

Erau acum departe deasupra oceanului, de care îi despărțea un văl subțire de nori transparenți. Valurile, parcă pudrate cu nestemate, străluceau în lumina orbitoare a soarelui.

— Există o jucărioară barometrică, care n-a fost folosită decât de câteva ori până acum, spuse McCrae. Prietenii mei spun că Turkwood are o adevărată slăbiciune pentru ea. I se atașează un boț de exploziv plastic și se plasează în compartimentul trenului de aterizare. Dispozitivul e armat atunci când scoți trenul și dacă cobori sub o anumită altitudine, atunci faci buummmm!

— Ce..., ce altitudine?

— Cine știe, poate câteva sute de metri, două, trei. Chiar la spartul târgului, când ai pista în fața ta și nu mai poți face nimic. Nu ai timp să sari cu parașuta, chiar dacă ai avea o parașută, ceea ce noi nu avem. Cum ți-am spus, la spartul târgului, unde e sigur că te faci fărâmițe și te împrăștii în priveliște. O adevărată înmormântare de cască!

— Ce-i aia înmormântare de cască?

— Păi, ceea ce recuperează din tine, taman bine ajunge cât să umpli o cască standard de pilot.

— Și ce dovezi ai pentru ca să tragi asemenea...

— Lumina aia roșie de acolo. Circuitul de confirmare a urgenței. Verdele arată că trenul e sus și la locul lui, sau jos și la locul lui, după cum indică chestia asta de aici. McCrae arătă cu degetul spre un alt buton, chiar deasupra genunchiului său. Deasupra butonului ardea o lumină verde de "tren sus". Dar atunci când verific, lumina roșie îmi spune că trenul nu este sus, iar noi zburăm ca și cum totul ar fi în perfectă stare de funcționare.

— Ar mai putea fi și o altă explicație?

— O disfuncție de circuit. Dar, Iisuse! Un întreg regiment de mecanici a verificat păsărica asta.

Ruckerman încercă să se concentreze asupra problemei. Inspiră adânc și scutură din cap:

— E paranoia! Ai o idee fixă!

— Cu Turkwood, asta e singura cale sigură.

Ruckerman simți cum îl cuprinde furia, iar furia era un gen de emoție pe care îl disprețuia din toată inima. Fiindcă atunci când erai pradă unei emoții putemice, mintea nu-ți mai funcționa clar. Gândirea rațională — singurul viitor posibil al omenirii se găsea doar în gândirea rațională. Și știința dăduse greș, atunci când gândirea rațională dăduse greș. Cu toate astea, furia continua să crească în el.

— Și ce se poate face în privința asta? întrebă el. De unde putem fi siguri că suspiciunile tale se apropie măcar de...

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, Will. McCrae își verifică instrumentele și pilotul automat, confirmă poziția și se lăsă pe spate în scaun. Închise ochii.

Ruckerman îl privea, simțindu-se stânjenit pentru ieșirea lui de furie. Un *poponete*! Toate suspiciunile lui McCrae erau fantezie pură. Programul de computer, analizele celorlalte proiecte, tot materialul aflat acolo în geanta lui... Și O'Neill care s-ar fi putut afla în Irlanda! Dumnezeule! S-ar putea să aibă chiar șansa să-i ia omului un interogatoriu personal. Ce putea fi mai important decât asta? E drept că Președintele s-ar putea dovedi în stare de multe pentru a se menține la putere și a menține și lumea lui în stare de funcțiune, dar, fără îndoială, *n-ar pune în pericol* efortul de a se găsi o cură.

Progresiv, Ruckerman deveni conștient că se aude un sunet ciudat. Se uită la McCrae. Omul sforăia! Ticălosul adormise! Cum putea dormi după, după...

McCrae pufni pe nas și se îndreptă de spate, deschizându-și ochii:

— În Anglia sunt lacuri, nu? Un lac lung, sau chiar un câmp lung. Întinse mâna stângă și pipăi după niște hărți. Alese una și și-o deschise pe genunchi. Își plimbă privirea pe toată întinderea ei, mormăind din buze:

— Dah, dah! Uite unul frumos și lung chiar lângă Aberfeldy. Puse harta la loc. Ne prefacem că avem probleme cu motorul și... bâldâbâc.

— Cât de departe e asta de Huddersfield? întrebă Ruckerman.

— Nu-ți face probleme, Will. Tu ești un grangure, un VIP. O să-ți pună la dispoziție o limuzină. Eu nu sunt decât un amărât de cartofior acolo. Dar trebuie să găsesc o cale să ajung în Irlanda și la proprietatea unchiului Mac.

McCrae se întoarse și-i zâmbi larg, numai dinți pe fața lui lătăreață:

— Și până una alta, eu sunt căpitanul vasului. Eu spun unde mergem.

Ruckerman se încruntă la el, apoi își întoarse privirea în partea cealaltă. Bănuieli bolnave! Dar ce mai contează acum câteva ore de întârziere... Ce mai conta cu adevărat? Măcar să fie satisfăcut McCrae. Ticălos egoist! Minte de iepure! Dar, brusc prin mintea lui Ruckerman trecu un alt gând. Se întoarse spre McCrae:

— Să presupunem că ar fi un dispozitiv exploziv undeva la bord..., dacă e potrivit pentru o anumită oră?

— Atunci mergem păpică la pești, spuse McCrae.

Sus înaltă-i scara,
Jos adâncă-i apa,
La naiba cu viața,
La naiba cu Papa!
Din Cântecele Noii Irlande

John stătea în spatele mașinii blindate. Printr-o crăpătură subțire în oțelul de lângă el, putea vedea peisajul de afară, totul verde și iarăși verde în lumina dimineții. Era frig, iar metalul era rece la atingere. Scaunul nu era tapițat. Părintele Michael și băiatul ocupau locurile din fața lui. Copilul adormise ghemuit cu capul sprijinit de preot. Șoferul și un însoțitor înarmat din față alcătuiau o pereche taciturnă — tineri cu fețele roșii și aspre, îmbrăcați în uniforme verzi militărești, amândoi bruneți, amândoi ciudat de ageri în mișcări și în întreaga atitudine, de parcă ar fi ascultat mereu cuvintele unui vorbitor nevăzut, care îi avertiza că aveau să urmeze lucruri teribile.

O altă mașină blindată mergea cam la o sută de metri în fața lor, în timp ce alte două îi urmau. Toate trei erau pline de oameni. Deasupra primei mașini din spatele lor era montat un lansator de rachete.

Herity nu mai dăduse nici un semn de ultima dată când îl văzuse îndreptându-se spre Închisoarea Kilmainham și nici părintele Michael, nici ceilalți nu putură sau nu vrură să spună unde plecase acesta.

Părintele Michael se aplecă în față, mișcându-l puțin pe băiat și smulgând de la el un mormăit somnoros. Preotul vorbi șoferului, dar John nu reuși să deslușească cuvintele, deși răspunsul se auzi clar și tare în toată mașina:

— Mergem pe drumul cel mai sigur posibil, părinte. Drumul lung este deseori în zilele noastre cel mai scurt.

Părintele Michael dădu din cap afirmativ și se lăsă iar pe spate în scaunul lui.

Mașina blindată sărea și icnea în locurile cu hârtoape. Drumul șerpuia urcând spre dealuri, dezvăluind, din când în când, prin câte o spărtură în peretele gros de conifere, un fragment ireal de albastru din Marea Irlandei, sau case și coșuri fumegânde. Pete de gheață luceau pe asfalt și caldarâm. Era o priveliște de o asemenea sănătoasă splendoare, încât îi produsese lui John un soi de tulburare electrică, stârnind în O'Neill - Cel din Interior scânceli cavernoase, mici țipete și amenințând cu urletul acela teribil, care aștepta acolo în peșterile negre ale minții lui. Nu era normal ca priveliștea aceea, întinsă departe până la mare, să fi rămas intactă. Ar fi trebuit să existe urme pe pământ, urme care să spună lumii că vechea Irlandă nu mai este. Altfel..., ce rost avusese totul?

Șoferul se întoarse spre tovarășul lui și-i spuse ceva. John nu auzi decât patru cuvinte undeva spre sfârșitul frazei, pronunțate mai tare din cauza zgomotului făcut de mașina ce ambala înainte de a se angaja în urcarea unei pante.

— ...dar nimic de acum...

Cele patru cuvinte pronunțate în finalul unei fraze, repetarea lor fără nici un alt cuvânt după, i se păru deodată lui John a fi o etichetă verbală aplicată pe noua Irlandă. Acest gând îl potoli pe O'Neill - Cel din Interior și-l lăsă pe John singur să reflecteze.

Dar nimic de acum..

Nici că se putea găsi o expresie mai potrivită pentru timpurile acelea. *Nimic* nu mai venea după *acum.*

Oamenii crezuseră odată că pot rezolva orice problemă, fie ea științifică sau de altă natură, dacă se așează la lucru cu persistență scrupuloasă și bunăvoință, cu răbdare nederanjată de trecerea timpului. Cel puțin acela fusese modul științific de a gândi. Dar nimic de acum...

Ce putea face el la Laboratorul din Killaloe? Oare temerile întunecate ale lui Doheny se vor dovedi reale? Nu era posibil așa ceva! Se gândi la despărțirea lui de Doheny în dimineața aceea. Era foarte întuneric înainte de ivirea zorilor și frig în birou. Lumina de deasupra mesei de lucru a lui Doheny forma o insuliță galbenă în marea de gri din jur. Doheny era ocupat cu semnarea unui maldăr de acte pe care apoi le dădea, unul câte unul, unui bătrân ce aștepta lângă masă în picioare. Omul era în vârstă, aplecat de spate și mânuia hârtiile cu mâinile lui pline de noduri și vene proeminente, aranjându-le meticulos pe masă înainte să plece cu ele. Nici un cuvânt nu trecu de la un bărbat la celălalt în tot acest timp.

John își făcu de lucru, mișcându-se prin birou, uitându-se la pozele de pe perete, privindu-le de foarte aproape în lumina puțină. Se opri la una anume, prins de misterul imaginii — o tăbliță pe un zid de cărămidă, ale cărei litere erau pe jumătate șterse. Încercă să reconstituie mesajul:

DACĂ AVE FORMAT PRE CRIM EXPLO IN MIDARI SAU ACT TI TEROR E, SUNA BE FAS 65-155. ASIG CON DENȚAL TE TOT L.

Remarcând atenția acordată de John fotografiei, Doheny spuse:

— O păstrez drept amintire. În general vorbind a fost inutilă, vorbe în loc de acțiuni concrete. Numai vorbe și foarte puține lucruri făcute. Cu toate acestea, mesajul este acolo, iar conducătorii Ulsterului și-au pus mari speranțe în el. Fapt e că reprezintă o interesantă comparație cu problema noastră actuală. Textul completat cu literele care lipsesc spune: "Dacă aveți informații despre crime, explozii, intimidări sau activități teroriste, sunați la Belfast 65-155. Asigurăm confidențialitate totală".

John se întoarse și privi către Doheny, simțind cum ceva în el se răscoală la auzul cuvintelor acelora. Activități teroriste!

— Și Nebunul ne-a trimis un mesaj din care lipsesc anumite elemente, spuse Doheny. Făcu un gest cu capul înspre fotografie. Plăcuța aceasta a fost folosită în Derry. Belfastul era punctul central pentru strângerea de informații.

John vorbi rar, în vreme ce încă se uita fix la fotografie. *Activități teroriste...*

— Informații ca cele despre oameni de felul lui Joseph Herity?

— Și despre ei, și despre ceilalți din Ulster. Nu prea erau multe să-i deosebească, mai ales dacă te aflai de partea cealaltă și ți se întâmpla să fii ținta gloanțelor și bombelor lor.

John se întoarse încet, abandonând cu greu fotografia. Doheny îl privi de jos, așezat cum era pe scaun, iar în ochi îi juca o luminiță de umor cinic. Omul, ce stătea acolo sub lumina galbenă, semăna atât de izbitor cu o jucărie uriașă și păroasă — cu un urs de pluș. Dimineața pătă cu gri fereastra din spatele lui.

— Erau atunci acolo în jur de șaizeci de mii de suflete, spuse Doheny. Acum... Nu cred să mai fi rămas mai mult de patru sau cinci mii de bărbați în oraș și-n împrejurimi. Un oraș moare fără femei.

John își drese glasul, dar de vorbit nu vorbi.

— Ceea ce ține un oraș în viață este comerțul, continuă Doheny. Dar comerțul depinde de viața familiei. Un oraș..., aruncă o privire grăbită

spre poza din spatele lui John, un oraș e un loc pentru meștușugari, proprietari de magazine, comis-voiajori și alții ca ei. Dar femeia este inima comerțului citadin. Un bărbat singur e împins înapoi spre pământ, să-și găsească îmbucătura în țărâna goală și să redescopere ce înseamnă să fii soț și tată de familie. Ciudate cuvinte! Soț și tată...

John privi pe deasupra căutăturii pătrunzătoare a lui Doheny, spre rama ferestrei.

— Fotografia aceea color din dreapta este un instantaneu al aceleiași plăcuțe, văzute de peste râu, spuse Doheny. Vezi? Pata aceea mică, albă. Nu s-ar putea citi așa departe nici dacă textul ar fi complet.

John se întoarse și privi fotografia — un studiu al vechiului oraș Derry, cu zidurile lui de piatră ciobite și brăzdate de conflictele secolelor, pietre de un brun murdar, ridicându-se deasupra Râului Foyle..., și mai jos, într-o parte, micul dreptunghi alb cu minusculele lui litere negre.

— Cei ce-au mai rămas acolo refuză să plece, spuse Doheny. Dar cum și salariul nu mai are acum nici un rost, până la urmă vor pleca și ei. Știi, John, salariul este temelia existenței familiale — sursă de întreținere, hrană, îmbrăcăminte, distracții. Acum, te întreb, John, câte activități dătătoare de venit, deci și de salariu, mai crezi tu că există azi în Derry?

John se întoarse spre Doheny și privirea lui sfredelitoare:

— Nu multe...

— La ce folosesc mesajele incomplete? întrebă Doheny. Dar, ce vrei, e vorba de fantezia noastră literară care mai persistă încă.

John se îndepărtă de perete, ocolind masa de lucru și se așeză pe scaunul tare. Ceva în acele fotografii era molipsitor! Simțea răceala și duritatea scaunului de sub el. Privirea lui Doheny îl urmărea cu o expresie neschimbată.

John se gândea la acea discuție, în vreme ce se uita afară prin crăpătura subțire din oțelul mașinii blindate. Convoiul traversa o lungă porțiune pe care creștea o răchită înaltă, din care fusese tăiată o parte, apoi așezată în căpițe curate, acoperite cu niște foi mari de plastic de culoare închisă. În vârful fiecărei căpițe, peste plastic, era pusă o piatră. Scena era așa de obișnuită, de banală, că iar îl simți pe O'Neill - Cel din Interior revoltându-se înăuntru.

Părintele Michael se întoarse brusc și-l privi.

— Ia uite, încă se mai taie răchita, spuse John.

Părintele Michael vorbi încet ca să nu deștepte copilul adormit lângă el:

— Barajul hidroelectric de la Ardnacrusha a fost demult aruncat în aer. Nu mai avem decât stațiile de ars turba și nu sunt mulți azi care să vrea să facă munca asta.

John remarcă faptul că preotul purta acum, pe sub sutană, o jachetă gri, cu gâtul desfăcut în v și nasturi albi. Își schimbase pălăria lui neagră cu boruri largi cu o șapcă neagră. Jacheta avea cam aceeași culoare cu cea purtată de un portar bătrân și știrb, pe care John îl văzuse în curtea spitalului. Doheny îl lăsase acolo singur cu omul acela, pretextând că "merge să vadă de ce întârzie atât mașinile..."

Jacheta bătrânului fusese împletită de mână, din lână groasă și avea în textură acele mici imperfecțiuni, pe care doar mâna omului le poate produce. John se așezase pe o balustradă de piatră, pătruns de frigul umed al dimineții. Deasupra capetelor lor, cerul era pătat cu albastru curat și ceața se ridica. Atenția lui John se tot întorcea la omul acela bătrân, ce stătea acolo în picioare, liniștit ca un câine de pază și slab ca o umbră în jacheta lui gri.

Mâinile neveste-si au împletit jacheta aia, se gândi John. Chiar în momentul în care acest anume gând trecea prin capul lui, bătrânul își înfășură mai strâns jacheta în jurul trupului său slab ca să se apere de frig. Jachetei îi lipsea un nasture în partea de jos și nu se închidea foarte bine parte peste parte. Arăta prăfuită, uzată, ca și cum n-ar fi fost niciodată spălată, iar John se gândi: *Bătrânul ăsta caută atingerea mâinilor nevestei în acest obiect făcut de degetele ei.*

Auzi șoapta lui O'Neill - Cel din Interior: *N-a mai rămas nimic atins odinioară de Mary?*

Lacrimile îi arseră ochii.

Bătrânul privi în altă parte, către locul de unde se auzea gălăgie undeva în afara curții, își aplecă puțin capul să asculte, iar atunci când își întoarse din nou privirea ea nu mai semăna cu cea a unui câine de pază. Era doar o față bătută de vreme, cu o gură fără dinți și ochi fără expresie — atâta tot. Vorbi cu voce spartă:

— Matale venișI cu popa ăla?

— Exact.

— Să-i spui să nu cate să înceapă pe aici pe la noi cu Biserica lui și cu slujbele, că-i fac sutana aia guler și-l sugrum cu ea de încearcă măcar

John fu uimit de forța amară din vocea aceea bătrână, o forță care însă nu urca și-n ochii goi, care nici gura nu o atingea, ca și cum gaura aia știrbă nu era decât un difuzor fără viață pentru un mesaj ce venea de undeva din adânc.

— Nu vrei ca părintele Michael să slujească? întrebă John.

— Să slujească! Bătrânul scuipă cu năduf pe pietrele pavajului, apoi vorbi cu o voce pierdută, de parcă acel unic cuvânt îl istovise peste poate:

— Eu mi-s doar un om bătrân, zilele mele îs duse de-acum și puterea mea vânturată. Nu mai e în mine nici vlagă, nici viață, iar la slujbă n-am ce căta, că acolo m-ar duce gândul la Fiona mea, cum stătea ea îngenuncheată să se roage mereu. Focul se întoarse în vocea lui aspră. Și la ce-o folosit rugăciunile ei? Na, iată-mă, singur cuc!

John îl simți pe O'Neill - Cel din Interior ascultând liniștit și fascinat vorbele amare ieșite din gura aceea știrbă și bătrână.

— Eu mi-s născut la miez de noapte și am darul vederiei — văd umbrele morților, spuse bătrânul. Dacă-mi mijesc bine ochii și mă uit drept într-un loc atât cât trebuie, o văd pe bătrânica mea stând lângă foc, ca vie o văd, gătindu-mi fiertura de dimineață!

Bătrânul miji ochii și se uită lung peste întinderea curții. Vocea aproape că i se redusese la o șoaptă:

— Nu-i ca atunci când îți aduci aminte de vechi dureri. Alea le poți da uitării, să știi matale. Asta e o jale care nu mai trece. Durerea asta nu-ți dă pace. E aici, în scăfârlie și nu se domolește decât în pământ. Dădu ușurel din cap. Și poate nici acolo...

Doheny se întoarse chiar atunci, mergând cu pași mari dinspre intrarea de sub arcadă. Avea un mers ciudat de viguros pentru un bărbat atât de masiv. Bătrânul îl salută leneș:

— Tocmai îi culeg în drum pe părintele Michael și pe băiat, spuse Doheny. Într-un minut sunt aici. Ți-ai trecut vremea cu o poveste de-a moșului Barry?

John dădu afirmativ din cap.

Doheny îl bătu pe bătrân pe umăr.

— Du-te acum la intrare, Barry, îi spuse. Fă-ne cu mâna când vezi că se apropie ceilalți. Venim și noi imediat.

Doheny i se adresă lui John, în timp ce îl conducea cu privirea pe bătrânul care se îndepărta:

— Există printre noi unii care trăiesc cu speranța răzbunării. Îi aruncă lui John o privire grăbită. Unii pierduți în disperare, alții recurgând la

plăcerile care le-au mai rămas: băutura, drogul, hidoase parodii sexuale, în care nu există speranța unor descendenți. Făcu semn cu capul înspre bătrânul care se postase de pază în centrul intrării de sub arcadă, cu ochii îndreptați spre dreapta. Barry nu vrea altceva decât să-l întâlnească pe Nebun și să-i pună o singură întrebare: "Ești mulțumit de ce-ai făcut?" Și din nou Doheny îl privi pe John. Cei mai mulți dintre noi am depășit pragul oboselii. Își drese glasul și John crezu că va scuipa, dar Doheny înghiți. Fiecare din noi are calea lui proprie de a evita realitatea. Dacă am fi forțați să-i facem față în fiecare zi a existenței noastre, am înnebuni cu toții.

Din direcția străzii, se auzi huruitul mai multor mașini. Bătrânul se aplecă în față să le vadă.

Doheny spuse:

— Răzbunarea lui O'Neill presupun că a fost modalitatea lui de a refuza realitatea, iar pentru teroriștii care l-au nenorocit, bomba aceea a constituit o altă modalitate, a lor, de a evita aceeași realitate. Și din nou îl privi pe John. O privire fixă. Chiar vei întâlni la unii un strop de simpatie pentru sărmanul Nebun, pentru O'Neill.

John își frecă gâtul, incapabil să-și smulgă privirea din ochii lui Doheny.

— Dacă omul nu găsește alternativă la disperarea lui, într-o zi explodează, crapă..., spuse Doheny. De-ar fi să ne referim la modelele oferite de strămoșii noștri, de exemplele date de Biserică și Stat, de familie — toate pline de violență, de furie și de durere... Doheny se întoarse spre intrare. Ahhh! Uite că au sosit!

John privi și el într-acolo și-l văzu pe bătrân făcând semn cu mâna. În arcada porții se vedea o mașină blindată de un verde militar.

— Când ajungi la Killaloe, spuse Doheny, spune-le să-ți dea niște haine cumsecade. Măcar să te simți bine în ele.

Pe drumul spre Killaloe, în mașina aceea blindată, John refăcu în minte, iar și iar, scena ciudată din curtea spitalului... bătrânul Barry, Doheny... Era ca și cum o scenă de teatru fusese pregătită special pentru el. Dar în ce scop? Iar o partidă de vânătoare în căutarea lui O'Neill?

O'Neill - Cel din Interior rămăsese potolit acolo unde se afla. Nici un oftat, nici o șoaptă, nici măcar ecourile țipetelor și nici urletul de lup flămând. Acela era cel mai teribil dintre toate — urletul.

Bătrânul din curte îl impresionase și John simțea compasiune pentru el. Era același soi de compasiune pe care o simțea și pentru O'Neill. Ambii

suferiseră aceeași tragedie. Și ce putea face bietul bătrân? Să păzească o ușă de spital? Să-i facă mici servicii lui Doheny? Ca să-și umple zilele... până murea... singur. John nu-și imaginase existența unor astfel de bătrâni în Irlanda și nici pe cea a copiilor precum băiatul tăcut.

Lacrimi se scurgeau pe obrazul lui tras. Închise ochii peste ele. Când îi redeschise, întâlni privirea preotului care se uita la el peste spătarul scaunului.

John bătu ușurel cu palma în scaunul de lângă el:

— Părinte, nu vrei să te așezi lângă mine?

Încetișor, ca să nu-l trezească pe băiat, părintele Michael se desprinse și alunecă afară din scaun, așezându-se lângă John, după ce îl împinse puțin din cauza unui viraj strâns făcut tocmai atunci de mașină.

— Ce s-a întâmplat, John?

— Vrei să-mi asculți confesiunea, părinte? șopti John.

În sfârșit! se gândi preotul. Încă din prima clipă când întâlnise privirea lui John, acolo lângă lac, în prima lor zi împreună, preotul avusese premoniția acestui moment — capul acela ciudat de chel, chipul chinuit, acum acoperit de barbă..., dar ochii, ochii încă mai ardeau de un foc teribil.

— Sigur, fiule.

John așteptă până ce părintele își găsi sacul sub scaun și se pregăti de ritual. Se simțea calm, mai calm decât fusese vreodată de când... de când... De fapt, nu-și amintea să fi fost așa de calm în viața lui.

Părintele Michael se aplecă peste el:

— De când nu te-ai mai spovedit, fiule?

Întrebarea îl descumpăni pe John. El nu se spovedise niciodată. John Garrech O'Donnell nu pronunțase niciodată cuvintele care-i stăteau acum pe vârful limbii. Le pronunță:

— Iartă-mă părinte, fiindcă am păcătuit!

— Bine, fiule. Cum ai păcătuit?

— Părinte... Îl port pe John Roe O'Neill în mine.

O expresie goală puse stăpânire pe chipul preotului. Șopti cu vocea aspră:

— Ești... ești O'Neill?

John se holbă la el. De ce nu înțelegea preotul ăsta ce-i spunea el?

— Nu, părinte. Eu sunt John O'Donnell. Dar îl port pe O'Neill în mine.

Ochii preotului erau acum mari de fascinația momentului. Învățase psihologia de la un bun iezuit, părintele Ambrose Dreyfus, doctor în medicină, expert în Freud și Jung, în Adler și Reich și în permutațiile dintre ei. Conceptul schizofreniei nu-i era nici el străin. Dar asta! Enormitatea... pericolul...

Obișnuința confesiunii însă îl ajută:

— Bine, fiule. Continuă.

Să continue? John era amuțit de uimire. Cum să continue? Spusese tot ce era de spus. Se simțea de parcă ar fi fost o femeie violată, care purta în pântece pruncul vinovatului, iar un ginecolog o întreba: "Și ce alte simptome mai ai?"

Când văzu că John nu răspunde, părintele Michael întrebă:

— Vrea O'Neill să se spovedească prin tine?

John simți cumplita agitație din interior, începutul unui urlet. Nu! Își duse palmele la urechi, deși știa că nimic nu-l putea apăra de urletul acela de durere inumană.

Părintele Michael îi simți confuzia și spuse pe cel mai calm ton al vocii lui:

— Vrei să te spovedești tu însuți?

John se reținu preț de câteva bătăi lungi de inimă și-și lăsă mâinile jos numai atunci când simți că îi revenise calmul:

— Eu însumi, șopti el.

Părintele Michael se prăvăli peste John atunci când, gemând din toate încheieturile, mașina luă o curbă adâncă. Preotul aruncă o privire în față — șoferul și soldatul de lângă el păreau complet străini de drama ce se desfășura în spatele mașinii. Băiatul tăcut dormea încă.

Cu gura aproape de urechea preotului, John șopti:

— E o povară cumplită, părinte.

Preotul simți în sinea lui că trebuie să-i dea dreptate. Un copleșitor sentiment de compasiune îi invadă toată ființa. Bietul om! Înnebunise... și totuși venise aici sub masca timidului și încăpățânatului John O'Donnell cu dorința să ajute, purtând în el o creatură bolnavă care încerca acum să desfacă oroarea pe care tot el o făcuse.

— Ajută-mă, părinte, imploră John.

Părintele Michael puse o mână pe capul lui John, simțind mai întâi cum mușchii cefei îi devin rigizi, apoi cum se destind în timp ce John cobora capul.

Cum poate fi cineva eliberat de o astfel de suferință? se întrebă preotul. *Ce penitență poate fi aplicată?* Simțea cum acea altă persoană, O'Neill, îl așteaptă să vorbească.

— Te rog, părinte, șopti John din nou.

Preotul căzu în automatism, murmurând cuvintele obișnuite de iertare și binecuvântare. Nu mai rămânea decât penitența. Ce penitență putea da el? Cum era posibil ca cineva să ajute acea biată creatură umană?

Doamne, ajută-mă! se rugă părintele Michael.

Soluția i se prezentă copleșitoare, iar el se simți binecuvântat. Vorbi calm:

— John, trebuie să faci tot ce-ți stă în putere să găsești o cură pentru molima asta. Asta este penitența ta! Făcu semnul crucii peste fruntea lui John, simțind că-și asumase personal povara purtată până acum de celălalt. Cărui alt preot i se ceruse vreodată să păstreze un secret atât de oribil sub sigiliul inviolabil al spovedaniei? Poate doar Crist în persoană să fi cunoscut o atare povară. Părintele Michael nu știa ce să spună.

John stătea tăcut și retras, cu ochii închiși și pumnii strânși în poală. Părintele Michael simțea tulburarea omului de lângă el, dar nu auzea urletul.

Una din caracteristicile cheie ale unui corp de elită este susceptibilitatea lui față de cei mai puternici decât el. Puterea elitistă este în mod natural atrasă de o ierarhie a puterii, în care se încadrează perfect și obedient, în momentul în care i se promite recompensa prin beneficii personale. Iată! Acesta este călcâiul lui Achile al oricărei armate, poliții sau birocrații din lume.

— Jost Hupp

Rupert Stonar, câinele politic de pază, pus să vegheze asupra cercetării de la Huddersfield, stătea în picioare, chiar sub un spot luminos, în laboratorul lui Hupp. Lumina făcea să strălucească obiectele de sticlă de pe masa de lângă el și trimitea reflexe roșiatice în părul lui blond, mereu în dezordine. Expresia figurii îi era parcă săpată în stâncă.

Era trecut de miezul nopții, dar Hupp nu știa cât era ceasul exact. Îl lăsase pe noptieră când fusese chemat de urgență și nici nu avusese măcar timp să se uite la oră. Un soldat al Marinei Regale, un tip dur, pe care Hupp nu-l mai văzuse niciodată, îl escortase până la laborator și-l lăsase la nici doi pași de Stonar, care îl aștepta. Nu mai era nimeni altcineva în încăpere. Hupp se simțea dezavantajat așa, în halat și papuci.

În momentul în care soldatul se pregătea să părăsească camera, Stonar spuse:

— Pune pe cineva de pază la ușă și spune să nu intre nimeni aici.

— Da, domnule!

Hupp de un lucru era ferm convins — nu-i plăcea deloc uitătura disprețuitoare din ochii de un albastru spălăcit ai lui Stonar. Pe holuri și la parter văzuse foarte mulți militari, reprezentând toate armele, iar lui Hupp îi displăcea și acest lucru, dar își păstră sentimentele pentru el.

— Ce se întâmplă? întrebă Hupp.

— Vă aflați într-o fază critică a cercetărilor, spuse Stonar. Cât de critică?

De unde aflase Stonar asta? se întrebă mirat Hupp. Spuse:

— N-ar fi mai bine dacă ați discuta cu Wycombe-Finch sau cu doctorul Beckett?

— Dar de ce nu-mi sugerezi să stau de vorbă cu doctorul Ruckerman? Până una alta, nu e el cel care a realizat un studiu exhaustiv asupra muncii de cercetare în acest institut?

Va să zică Stonar știa și ce a adus Ruckerman cu el, își dădu seama Hupp. Chestia asta ar putea deveni periculoasă. Spuse:

— Ruckerman ar fi o foarte bună alegere. Apropos, unde e?

— O să fie adus la mine atunci când eu voi fi dispus și pregătit să-l primesc.

— Dar de ce tocmai eu? întrebă Hupp.

— Trebuie să fiu sigur că aflu adevărul. Familia dumitale e mult mai aproape, deci și mult mai accesibilă nouă. Consecințele unei minciuni ar fi extrem de dureroase pentru dumneata.

Toate acestea fuseseră spuse pe un ton plat, egal, impersonal, dar produseră în stomacul lui Hupp un ghem de teamă. *Genine! Băieții!* Hupp era foarte conștient de cât de precară devenise siguranța lor în Rezervația Dordogne.

— La ce rezultate ați ajuns? întrebă Stonar.

— Ne apropiem de o descriere biochimică precisă a molimei, spuse Hupp.

— Ești dispus să-ți pui viața chezășie pentru asta?

— Da. Hupp îl privi drept în ochi pe Stonar, gândindu-se la cât de bine i se potrivea omului acesta porecla — *Stoney*. Ochii aceia erau ciopliți în safire reci.

— Să înțeleg că asta va da imediat posibilitatea de a reproduce molima?

— Ori molima, ori... un antidot.

— Convinge-mă!

Hupp privi în jurul lui la spațiul înghesuit al laboratorului său. Nu exista nicăieri măcar un scaun. El n-ar fi ales un astfel de loc pentru un interviu — prea multe dovezi care confirmau natura lui împrăștiată și boemă.

— E un lucru de mare complexitate. Nu e ușor.

— Atunci simplifică-l dumneata.

Hupp bägă mâna în buzunarul halatului după ochelari — orice era binevenit ca sprijin. Soldatul de la Marina Regală nu-i dăduse timp să se îmbrace și acum Hupp își aminti că ochelarii erau lângă ceas, pe noptieră. Picioarele îi înghețaseră, goale cum erau doar în papucii ușori de casă, pe cimentul laboratorului.

— Helixul dublu interfazat face o mișcare de aplecare spre înainte și spre înapoi, menținându-se în jurul axei, spuse Hupp. Același lucru se întâlnește, de exemplu, în genele botulinusului sau în cele ale toxinei holerei, și chiar în organismele enterice obișnuite.

— Enterice? întrebă Stonar.

— Adică cele care trăiesc în intestinul subțire.

— Vrei să spui că s-ar putea ca O'Neill să fi schimbat un organism obișnuit în ceva de genul holerei?

— Da, ar fi putut s-o facă... Dar n-a făcut-o. Ciuma lui nu este un genom viral obișnuit. E ceva ce natura n-ar fi putut produce fără intervenția omului. Înțelegeți mecanismul general de recombinare a ADN-ului?

— Explică-mi ca și cum n-aș cunoaște nimic despre el.

Hupp clipi. Stonar trebuia să fi aflat până acum măcar câte ceva despre procesul de recombinare. Dădu din umeri:

— E un soi de decupaj și colaj care folosește în cea mai mare parte enzime. Se decupează plasmidul ADN-ului și se introduce ADN-ul străin, înainte de a reintroduce plasmidul în gazdă. Un plasmid este un soi de cromozom miniatural, un ineluș de ADN cu două benzi, prezent în bacterie și care se adaugă cromozomului unic, principal al bacteriei. Plasmidul se replică de fiecare dată când celula se divide.

— Continuă.

Hupp începu să vorbească, dar fu întrerupt de zgomote pe coridor. Recunoscu vocea lui Wycombe-Finch, apoi o altă voce, care spunea răspicat:

— Plecați sau veți fi îndepărtat cu forța!

Stonar părea că nici n-a băgat de seamă. Întrebă:

— Cum acționează noul material genetic asupra gazdei?

— Poartă noi informații, permițând celulei să îndeplinească noi activități, dar acest lucru nu este esențial în viața celulei, decât în anume circumstanțe neobișnuite.

— Așa cum ar fi molima.

— Exact. O'Neill a creat un set de gene excepțional de echilibrat, care intră într-o nișă ecologică ce nu a fost niciodată până acum ocupată de un organism purtător de boală.

— Cum de știți asta, dacă nu v-ați terminat încă studiile despre descrierea biochimică?

— Am dedus acest lucru încă mai demult. Molima nu numai că blochează mecanismele corpului uman, cele care ar putea opune rezistență invaziei, dar blochează și enzimele vitale, determinând un proces foarte rapid de pseudo-îmbătrânire. Și ceea ce e mai groaznic este că se închide singur în locul acela până acum gol.

— Ideea aia cu fermoarul?

— Cam așa ceva.

Stonar privi în jurul lui la dezordinea cumplită din laborator. Într-un astfel de loc hidos se născuse și molima. Își întoarse atenția asupra lui Hupp, un individ pe care îl considera doar "un broscoi de franțuz plin de ifose". Toți minteau.

— Și poate fi desfăcut din locul acela unde se fixează? întrebă.

— Vom putea răspunde la această întrebare mult mai precis abia după ce îi cunoaștem exact forma, dar suntem deja aproape siguri că se poate desprinde.

— Dar nu sunteți complet siguri...

— Domnule Stonar, acestea sunt lanțuri de amino-acizi. Fiecare lanț se termină cu o singură verigă, o situație care se regăsește des în natură, fiindcă procesul de reproducere ar tinde să le arunce afară, să le elimine din lanț.

— Și atunci de ce nu este aruncată afară și molima asta?

Hupp inspiră adânc, tremurător. Îi lipsea mult prezența lui Beckett. Bill se descurca mult mai bine ca el în treburi de felul ăsta.

— O'Neill a creat o fabrică vie, spuse Hupp. Aceasta reproduce patogenul și, în același timp, depinde de această reproducere pentru a supraviețui.

— Încerci să-mi spui că nu vei putea să-mi dai un răspuns clar la întrebare decât în momentul în care veți fi în stare să reproduceți ciuma asta?

— V-am prevenit în legătură cu complexitatea problemei.

— Și eu te-am prevenit și ți-am cerut s-o simplifici. În vocea lui Stonar era prezentă moartea.

Hupp încercă să înghită, dar gâtul i se uscase de tot. Spuse:

— Informația genetică pentru o proteină produsă într-un anume fel de celulă trebuie transferată către un alt fel de celulă. Înainte de O'Neill, se credea că nu se pot schimba prin procesul de recombinare decât câteva caracteristici, dar că nu era posibilă realizarea atât de dramatică a unei noi molime de factura ciumei albe. Credeam atunci că nu se pot produce decât vechile boli, schimbându-le doar înfățișarea. Patogenul lui O'Neill nu este un lanț obișnuit de amino-acizi. Procesele enzimatice, precum și cele de fracționare, sunt extraordinare. Învățăm lucruri noi, remarcabile de la el. Remarcabile! Vocea lui Hupp căpătă o notă visătoare. Nici nu cred că O'Neill și-a dat seama...

— Cum adică? Ce nu și-a dat seama?

— Descoperirile noastre ar putea fi de o valoare mult mai mare decât... S-ar putea să întrecă cu mult efectele imediate ale ciumei albe.

Stonar îl privea pe Hupp cu o expresie otrăvită în ochi:

— Păi, dumitale ce-ți pasă? Familia dumitale continuă să se afle printre cei vii...

Hupp reveni la realitatea crudă când își dădu seama că Stonar trebuie să fi pierdut imens în viață din cauza molimei. Vorbi repede:

— N-am vrut să par că n-aș fi conștient de gravitatea molimei. Încerc să arunc o privire în viitor. Umanitatea a făcut un pas disperat, dureros, dar excepțional înainte. Ceea ce vreau eu să spun este că natura excepțională a acestui pas încă nu poate fi complet evaluată.

— Doar nu vrei să sugerezi că istoria s-ar putea să-l trateze pe Nebun drept un erou al umanității?

— Oh, nu! Dar Nebunul ne-a condus spre o nouă înțelegere a geneticii.

— Fahhh! exclamă Stonar scârbit.

Hupp, pierdut în visele sale, nici nu-l auzi:

— Ni s-au deschis orizonturi noi în fața ochilor. Și eu unul sunt uimit, copleșit de ceea ce încep să văd acolo!

— Voi, oamenii de știință, mă faceți să fac pe mine de teamă! exclamă Stonar.

Hupp auzi de data asta și simți un nou șoc când își aduse brusc aminte de puterea condensată în mâinile lui Stonar. Spuse:

— Domnule, cu voia dumneavoastră, mă văd constrâns să scot în evidență faptul că nu oamenii de știință sunt răspunzători de nenorocirea care l-a transformat pe O'Neill în nebun. O extensie violentă a politicii a

lovit un om de o mare competență... Maica Domnului! Ce cuvânt englezesc neadecvat! Nu *competent* trebuia să spun, ci neobișnuit de talentat în acest domeniu atât de periculos.

— Să-mi dai și mie de știre când o să-l primiți pe O'Neill în rândul domniilor voastre auguste!

Nu era nici o undă de nerăbdare în tonul lui Stonar. Hupp deslușì însă clar nota de bătaie de joc.

— Cutia Pandorei a fost de mult deschisă, spuse Hupp. Nu există nici o posibilitate de prevenire a unor astfel de lucruri, dacă nu vom fi în stare să prevenim întâi nebunia politică — incluzând aici dezlănțuirea terorismului și nedreptățile comise de statele politice ale lumii.

— Dumneata n-ai măcar nici cea mai vagă idee despre cât de mult poate fi redus statul în manifestarea lui, spuse Stonar. Dar nu sunt aici pentru a discuta probleme de filosofie politică. După părerea mea, acesta este oricum un domeniu dincolo de capacitatea dumitale, ori de competența dumitale.

— Chiar credeți c-ați fi putut împiedica apariția unui O'Neill prin... cine știe ce... sistem de urmărire?

— Să ne întoarcem la problema noastră, spuse Stonar. Care ar fi descrierea făcută de voi molimei? Cum se ajunge la ea?

— Avem o mulțime de indicii, unele oferite de irlandezi, altele...

— ...aduse de doctorul Ruckerman.

— Ne-a ajutat și el, da, admise Hupp. Cum spuneam mai devreme, helixul dublu interfazat al ADN-ului face o mișcare de aplecare spre înainte și spre înapoi, menținându-se în jurul axei lui. Aplecarea aceasta este foarte interesantă. Am descoperit acum că forma elementelor submoleculare din ADN poate fi dedusă în funcție de aceste răsuciri și aplecări. Ne-am dat seama că O'Neill a descoperit și dezvoltat o nouă tehnică de spectrometrie în masa resorbției câmpului, o tehnică soft de analiză a produșilor reieșiți din piroliza ADN-ului.

— Ce?

— A folosit stereo-izomeri — pe dreapta și pe stânga. I-a..., i-a *ars*, a suprapus imaginile spectrometrice și a dedus forma submoleculară din... din... Este ca și cum ai vedea o umbră pe un ecran și ai deduce forma care a proiectat acea umbră.

— Vezi cât de bine poți simplifica atunci când de asta depinde viața dumitale?

Hupp nu răspunse.

— Doctorul Ruckerman i-a spus Președintelui lui că ați fi pe punctul de a realiza lucruri uimitoare, spuse Stonar. Wye e de acord cu această evaluare?

— Doctorul Wycombe-Finch? Hupp se scărpină în cap, încercând să câștige timp de gândire. Cred că el ar vrea să ne dea *carte-blanche* pentru a putea explora modelul bolii pe cale de reproducere.

— Dar ar mai fi și alți cercetători, și alte proiecte demne de luat în considerare?

— Păi, asta ar fi problema. Noi ocupăm deja jumătate din timpul de calculator.

— Ești sigur că nu-mi poți spune dacă molima reprodusă de voi... vreau să spun modelul de molimă, va duce la găsirea unei cure?

Hupp ridică din umeri, un gest pe care Stonar îl găsea de-a dreptul ofensator.

— Chiar nu știi?

— Vom fi în măsură să răspundem la această întrebare după ce vom fi isprăvit de făcut descrierea biochimică a molimei.

— V-ar fi de folos dacă ați avea la dispoziție și mai multe din resursele institutului?

— Poate, dar numai după ce...

— ... veți fi terminat de făcut descrierea molimei, știu. Da, da! Aș vrea să mă înțelegi bine, Hupp. Nu-mi ești simpatic. Ești exact genul de om capabil de a crea un astfel de dezastru. Dumneata...

— Domnule!

— Nu este în intenția mea să sugerez cum că ai fi într-atât de nebun, încât să încerci să-i calci lui O'Neill pe urme. În orice caz, vei fi urmărit îndeaproape și o astfel de eventualitate nu va fi posibilă. Consider că este și așa destul de neplăcut faptul de a avea nevoie de dumneata. Dar te previn să nu faci greșeala de a supraestima valoarea acestei nevoi.

Iar tu ești neîndoielnic un fiu de căţea de Montmartre, gândi Hupp, dar tăcu.

Un zâmbet subțire ca ața întinse buzele lui Stonar și se șterse repede. Se întoarse pe un călcâi și porni spre ușă. O deschise, apoi spuse:

— Aduceți-l pe Ruckerman.

Will Ruckerman fusese deșteptat din somn într-o manieră foarte asemănătoare celei de care beneficiase Hupp, dar lui măcar i se permisese

să se îmbrace, apoi fu ţinut sub pază militară într-un depozit de materiale, chiar vis-à-vis de laboratorul lui Hupp.

Ceva se întâmplase, Ruckerman ştia asta, dar nu înţelegea ce anume. Prezenţa militară sporită în campusul de la Huddersfield nu putea trece neobservată. În ciuda frigului din micul depozit, transpirase din belşug, iar acest fapt nu scăpase ochilor reci ai paznicului lui.

Totul mersese atât de bine! Planul lui Velcourt de a-l introduce în inima Huddersfieldului funcţionase ca uns şi nici măcar Saddler nu bănuia care era adevăratul motiv. Numai Turkwood mirosise ceva şi încercase să dea un răspuns tipic pentru el. Ruckerman îşi aduse aminte de sosirea în Anglia. McCrae îi zâmbise în micuţa cabină a avionului înainte să-l pună jos, după ce dădu o roată pe deasupra lacului Aberfeldy din Scoţia.

— Acum ai să vezi un artist la lucru.

— De ce nu vrei să încercăm să găsim un aeroport...?

— Ia uită-te sus, McCrae îndreptă un deget spre reactoarele Comandei Barierei care se învârteau sus deasupra lor. Aceasta este o urgenţă, ai uitat? Dacă aşa, din senin, începem să căutăm un alt loc de aterizare, o să înceapă să le pută. Pun pariu că au ordin să ne doboare la cea mai mică suspiciune că lucrurile nu sunt tocmai kosher.

— Dar lacul ăla pare îngrozitor de mic.

Ruckerman se uita fix în faţa lui, văzând cum se apropie apa de ei. O ceaţă groasă se unduia deasupra lacului.

— Schepsisul este să pui păsărica jos exact acolo unde trebuie, spuse McCrae. O să ne zguduie puţin, dar nu cine ştie ce.

Uşurel, legănându-se puţin chiar deasupra marginii unui crâng, avionul coborî spre capătul lacului şi păstră direcţia.

Ruckerman se prinse cu ambele mâini de marginea scaunului. *McCrae o să ne facă praf pe amândoi!* Dealurile acelea de la celălalt capăt al lacului erau prea aproape, mult prea aproape!

McCrae vorbi nu atât pentru Ruckerman, cât pentru el însuşi:

— Ridică nasul puţin! Aşa. Încă puţin. Trase maneta spre el.

Ruckerman se holba înspăimântat la dealurile ce deveneau din ce în ce mai înalte chiar în faţa lor. Nu era loc pentru aterizare. Tocmai începuse să strige, să protesteze, când coada avionului atinse apa. O simţi plescăind, apoi botul coborî brusc într-un zgomot metalic de protest scârţâit care îl împinse în faţă până simţi cum îi intră centura în carne.

Apa, precum un corp solid, acoperi geamul din față, ascunzând de ei vederea malului. Ceva zgâria și freca botul avionului. Apa începu să se retragă în mici cascade de pe parbriz. Apoi botul se ridică și avionul se opri. Ruckerman văzu un șir subțire de arbori desfrunziți chiar sub ochii lui și, după ei, un câmp pe care oile păsteau iarba înaltă.

— Iahoooo! Gura lui McCrae se deschise larg într-un strigăt de bucurie. Mai spuse ceva, dar cuvintele se pierdură în tunetul asurzitor al reactoarelor Comandei Barierei, care zburau acum jos, chiar deasupra capetelor lor.

Ruckerman fu asurzit de zgomot. Îi luă un moment bun să-și revină, apoi ceva se auzi scârțâind în spatele lui.

— Ia uită-te! îl îndemnă McCrae. Suntem cu botul pe pământ.

McCrae deschise ieșirea de necesitate a cabinei pilotului și împinse spre exterior o parte triunghiulară a geamului de lângă el. Își desfăcu hamul și, încă așezat în scaun, scoase capul afară pentru a inspecta locul.

— Hai să ne mișcăm fundurile afară de aici. Păși peste marginea geamului și se lăsă să alunece pe o latură a avionului chiar pe mal, unde printre pietricele și nisip creștea o trestie tânără și ascuțită.

Imediat Ruckerman apăru și el lângă fereastra deschisă:

— Și ce facem cu bagajele? întrebă el.

— Dacă este o bombă, ar fi mai bine să ieșim și să așteptăm puțin, spuse McCrae, dând din cap nemulțumit.

Ruckerman se încruntă. Probabil că nu exista nici urmă de bombă. Doar spectacolul de gală dat de dobitocul ăsta care făcea pe artistul. Intrând la loc în avion, Ruckerman se duse spre spatele lui, înotând până peste glezne în apă. Își desfăcu mai întâi geanta lui din centură, apoi pe cea a lui McCrae, aflată pe un scaun din spate și se întoarse la ieșirea de urgență, de unde îi întinse ambele genți lui McCrae.

— Hai! spuse McCrae. Ieși odată de acolo!

Mișcându-se încet și calm, pentru a-și arăta disprețul, Ruckerman îl urmă pe McCrae afară din avion. Când ajunse pe pământ își luă geanta din mâna pilotului și amândoi se îndreptară spre șirul de copaci din fața lor.

— Ce-ai făcut tu acolo a fost o chestie stupidă, la limită, să știi! spuse Ruckerman. Nu era...

Fu însă întrerupt de explozia asurzitoare a avionului rămas în spatele lor. Ambii se răsuciră ca la comandă. Aripa stângă a avionului fusese

complet smulsă din fuselaj și aruncată la cam șase metri într-o parte, înfigându-se în trestii.

— Trebuie să fim de acord cu un singur lucru în ceea ce-l privește pe Turkwood, spuse McCrae. Omul lucrează curat.

Ruckerman privea scena cu gura căscată de groază. Dumnezeule! Dacă chestia asta s-ar fi întâmplat în aer? Încă se holba la avion, când un Land Rover se văzu apropiindu-se peste deal. Acesta venea în viteză spre ei.

— Avem musafiri, spuse McCrae.

Ruckerman se gândi la bietul McCrae, în timp ce se uita fix la soldatul care îl păzea în depozitul de materiale de vis-à-vis de laboratorul lui Hupp. Englezii fuseseră fermi în refuzul lor de a-l trimite în Irlanda.

— Nu avem mijloace de transport pentru călătorii de plăcere, spuse comandantul regional, pe când aranja transportul lui Ruckerman spre Huddersfield. Bietul McCrae fusese expediat spre un loc numit "Centrul de Cazare al Străinilor".

Cineva bătu ușor în ușa depozitului. Garda lui Ruckerman deschise. De afară se auzi o voce:

— Adu-l!

Ruckerman se trezi imediat lângă Hupp. Stonar îi privea pe amândoi ca pe două râme pline de mâl, tocmai scoase de sub un bolovan. Ruckerman care nu îl întâlnise pe Stonar decât în treacăt la una din inspecțiile regulate ale acestuia din urmă, înțelese că se află în prezența Autorității și că acum, în sfârșit, se putea plânge:

— Puteți să-mi explicați și mie ce înseamnă toate acestea? întrebă Ruckerman pe un ton ferm. Vă dați seama cine sunt...?

— Ești un spion, asta ești, spuse Stonar. Iar noi suntem cunoscuți pentru faptul că ne place să-i împușcăm pe spioni. Se uită spre Hupp. Broscoiul de francuz de colo tocmai mi-a spus o poveste foarte interesantă. Acum o să-și țină gura închisă, în timp ce vei răspunde tu la câteva întrebări.

Astea-s fumuri, grăsime aruncată în foc ca să sfârâie și să scoată scântei! se gândi Ruckerman. E drept, Președintele îl avertizase că va fi singur la Huddersfield. Guvernul Statelor Unite nu-și putea asuma nici o participare activă în protecția lui.

— Ultimul tău raport pentru Președintele Velcourt ni s-a părut foarte interesant, spuse Stonar. "Beckett și echipa lui sunt pe cale să realizeze lucruri uimitoare." Așa ai spus. La ce lucruri uimitoare te referei?

— Sunt foarte aproape de o descriere completă a molimei, spuse Ruckerman. Își drese glasul. Să știți că îmi displace profund să fiu făcut spion. Tot ce-am făcut eu...

— ...a fost îndeaproape urmărit de noi, completă Stonar. Prin "uimitor" înțelegi că vor fi în stare să găsească o cură?

— Cine ar putea spune asta, până nu există o imagine completă? întrebă Ruckerman.

Hupp aprobă din cap.

— Tu să nu te amesteci, broscoiule! îl avertiză Stonar

Dar Ruckerman avea de acum răspunsul pe care îl dorise. Hupp nu dăduse drumul la pisica din sac în fața rahatului ăsta de om!

— Să știți că prin atitudinea dumneavoastră nu ne ajutați cu nimic în eforturile pe care le facem, spuse Ruckerman. Există o mare probabilitate că vom fi în stare să găsim o cură..., cum o numiți dumneavoastră.

— Dar ai folosit cuvântul "uimitor".

— Președintele e din ce în ce mai nerăbdător, iar părerea mea, spuse Ruckerman, părerea mea de specialist este că, până la urmă, vom reuși. Dar, ca om de știință, nu vă pot spune verde în față că vom fi în măsură să reducem efectele molimei. Tot ce pot spune sigur este că vom avea o imagine completă a ei foarte curând.

— Cât de curând?

Ruckerman se uită spre Hupp cu o expresie care voia să spună: "Ei, nu, că asta e prea de tot." Hupp ridică din umeri.

— Câteva săptămâni, poate, spuse Ruckerman și oftă. Sau, cine știe, câteva zile. Încercăm să înțelegem un organism extrem de complicat pentru care nu există precedent. Este absolut nou și este făcut de mâna omului.

— Ai spus Președintelui tău că le-ai prezentat lui Hupp și celorlalți din echipă "un tablou complet". Un tablou complet despre ce?

— Am adus cu mine câteva noi programe, printre care unul de căutare computerizată, care a permis accelerarea eforturilor noastre în mod remarcabil. Președintele știa că le voi aduce cu mine.

— Și de ce nu ne-ai informat imediat pe noi de existența lor?

— N-am crezut că le veți înțelege, spuse Ruckerman. Mi s-a dat de înțeles că doar echipa lui Beckett este destul de avansată pentru a putea folosi efectiv acest program.

— Ți s-a dat de înțeles? De către cine?

— De către Beckett însuși, printre alții.

— Și de rapoartele spionilor tăi! îl acuză Stonar.

— Domnule Stonar, spuse Ruckerman, programul de căutare este în sistemul de la Huddersfield și oricine poate avea acces la el. Dacă vreți să-l analizați, vă rog chiar, sunteți invitatul meu!

Stonar se uită la el ucigător. Ticălosul ăsta de Ruckerman! Știa bine, bastardul, că el, Inspectorul Stonar, nu putea înțelege programele astea de computer. Încruntat, Stonar se îndreptă spre ușă și o deschise:

— Trimite-l la mine pe generalul Shiles. Stonar se postă lângă ușă.

Nu trecu mult timp și în încăpere intră un general de brigadă, într-o uniformă splendid croită. Făcu cu capul scurt în direcția lui Stonar. Shiles era un tip înalt și slăbănog, cu un monoclu înfipt în ochiul drept și un baston scurt de trestie sub brațul stâng. Pielea feței îi era brăzdată de vreme, nasul i se curba ca ciocul unui vultur și cobora peste gura cu buze subțiri și strânse, sub care bărbia apărea pătrată și dură. Avea ochi de un albastru palid, iar cel din spatele monoclului sclipea artificial cu luciul sticlei.

— Generale, ai auzit întreaga conversație, nu? îl întrebă Stonar.

— Da, domnule. Vocea lui Shiles era aspră și sacadată.

— Eu trebuie să mă întorc imediat la bază, spuse Stonar. Vă las pe dumneavoastră să fixați condițiile pentru toată lumea de aici. Puteți să începeți cu broscoiul și cu prietenul lui, spionul.

— Foarte bine, domnule.

Stonar le mai aruncă lui Hupp și Ruckerman o ultimă privire încărcată de ură, dar nu scoase nici un alt cuvânt. Întorcându-se pe călcâie, părăsi camera.

În urma lui, un braț în uniformă închise ușa.

— Am la dispoziție un întreg batalion, pe lângă vechea gardă care a rămas pe poziții în jurul institutului, spuse Shiles, vorbind cuiva inexistent, aflat între Hupp și Ruckerman. Nimănui de aici nu i se mai permite să părăsească incinta. Nu se mai permit escapadele de seară la cârciuma din sat. Nu mai aveți voie să comunicați cu exteriorul fără permisiunea mea personală. M-ați înțeles?

— Domnule, spuse Hupp. Cred că pot...

Ruckerman puse o mână pe gura lui Hupp și dădu ușurel din cap. Shiles privi la Ruckerman cu uimire. Ruckerman luă un carnețel de pe masa de laborator și mâzgăli câteva cuvinte, apoi întinse carnețelul lui Shiles.

Ia să vedem ce efect va avea morcovul, se gândi Ruckerman. *Un simplu băț nu-i suficient pentru fundul tipului, sunt sigur.*

Shiles îl măsură cu răceală un moment, înainte să ia notița și să citească cele scrise de Ruckerman. Monoclul îi scăpă din ochi. Și-l înfipse la loc, apoi luă la rândul lui creionul și scrise sub mesajul lui Ruckerman: "Cum este posibil?"

Ruckerman scrise pe o foaie nouă a carnețelului:

"Ceea ce am descoperit nu lasă nici urmă de îndoială în privința asta."

Shiles privi spre ușa pe care tocmai ieșise Stonar, apoi din nou la Ruckerman.

Ruckerman scutură din cap, luă carnețelul și scrise:

"El vă oferă moartea, noi vă oferim viața!"

Generalul Shiles luă hârtiuțele scrise și le îndesă în buzunarul pantalonului. Ruckerman vedea cum prinde formă decizia în mintea omului. În hârtiuțele acelea era descris un morcov cât toate zilele, cu frunze cu tot. O viață lungă, luuuungă și o sănătate de fier... Iar Shiles era un tip care credea în oamenii de știință. Nu erau ei cei care oferiseră militarilor bomba atomică și rachetele? Știa el că orice preț merita să fie plătit, dacă voia să controleze jocul.

— Măi să fiu al naibii! spuse Shiles. Se pare că mi s-a dat în grijă găina care face ouă de aur.

— Îți aduci aminte ce s-a întâmplat când baba a omorât găina? întrebă Hupp.

— Da' știi că nu ești prost pentru un broscoi, spuse Shiles. Numai să nu uitați că baba sunt eu!

— Presupun că vei fi discret, spuse Ruckerman.

— Și încă cum, răspunse Shiles. Ei, acum vă las la treburile voastre științifice. Am toată încrederea că veți explica așa cum trebuie noile reguli ale jocului și restului echipei. Pe Wycombe-Finch lăsați-mi-l mie.

Ruckerman ridică un deget prevenitor.

— Da, da, așa-i, spuse Shiles. Cu cât știu mai puțini, cu atât mai bine. Întorcându-se milităreşte pe călcâie, se duse la ușă, o deschise larg și ieși.

Hupp auzi zgomotul de bocanc lovit de bocanc și-și imagină salutul gărzilor. Englezilor le reușea foarte bine chestia asta cu călcâiele.

— Putea fi și mai rău, spuse Ruckerman.

Hupp dădu afirmativ din cap. Ruckerman avusese dreptate să-i pună mâna pe gură. Și pereții aveau urechi aici. Americanul judecase bine când hotărâse să-l pună în temă pe Shiles cu adevărata față a lucrurilor. Era foarte multă putere în joc. Shiles avea privirea unui om căruia îi place mult puterea, cu cât mai multă putere, cu atât mai bine.

— Wycombe-Finch a ieșit din joc și am intrat noi, spuse Ruckerman.

Poate cea mai mare crimă a noastră a fost tocmai devotamentul arătat unui fanatism violent. Asta ne-a dus la suprimarea, sau în cel mai bun caz, la reducerea la tăcere a moderației. Ne-am distrus moderații, asta am făcut! Și uite rezultatul...

— Fintan Craig Doheny

Odată ajuns la Killaloe, John fu cuprins de antipatie din secunda când puse ochii pe Adrian Peard. Omul, îmbrăcat festiv într-un elegant costum de tweed verde, stătea în picioare la intrare pentru a-i întâmpina pe noii veniți. Era exact ceea ce se înțelegea prin caricatura unui mare senior, cu fața lui foarte bronzată în lumina artificială intensă a curții interioare.

John zărise de departe laboratorul, pe când mașina blindată cobora pe șoseaua ce șerpuia lin printre dealuri. De fapt, le explicase șoferul, nu se găsea chiar în Killaloe, ci ceva mai departe spre nord. Numele fusese ales deliberat pentru a produce o oarecare confuzie, despre care nu era autorizat să vorbească.

Clădirea era mare și solidă și fusese odată un castel feudal. Zidurile de piatră de un gri pătat se ridicau chiar în cotul unui deal, ca o excrescență malignă, care își trimisese tentacolele către lacul din apropiere.

— Știu ce gândești. Că nu-și are locul aici, spuse șoferul. Toată lumea zice așa. Dar în interior e mai bine. Din interior nu-l mai vezi așa, în întregime.

— Bine ați venit la Laboratorul Killaloe! spuse Adrian Peard ceremonios, după ce se prezentă. Strângerea lui de mână era uscată și formală. Faima v-a precedat venirea, doctore O'Donnell. Suntem cu toții foarte emoționați să vă avem printre noi.

John simți cum îl cuprinde furia. Doheny se ținuse de amenințare și crease deja un mit cu numele John O'Donnell.

Părintele Michael și băiatul tăcut fură dați în grija unui însoțitor și conduși spre "cealaltă aripă". Preotul evită să privească în ochii lui John. De când acesta i se confesase, fusese tăcut și retras în sine.

O'Neill - Cel din Interior își încetase acum urletul, iar John se simțea oarecum mai liniștit. Confesiunea îi făcuse bine. Confuzia aceea mentală care urmă imediat după actul confesiunii în sine era suspendată într-un soi de vid momentan, în jurul căruia se ridicau pereți de tăcere. Tot ce-și dorea John acum era mâncare, odihnă și timp de gândire.

— Am convocat o mică întrunire a personalului de conducere, spuse Peard. Sper să nu vă supărați, dar, știți, timpul ne cam presează.

John clipi în direcția lui Peard, dar furia îi era anihilată de oboseală.

Lui Peard americanul i se părea obosit și confuz, dar Doheny îi spusese să nu-i dea timp de gândire. *Ține-l mereu în stare de dezechilibru!* Și totuși... încă se presupunea că omul *acesta* este O'Neill?

Aerul din curtea interioară mirosea a umezeală, de la apa lacului și a mucegai, peste care încă se simțea putemică duhoarea înecăcioasă a fumului de eșapament al mașinilor acum deja plecate. John fu fericit să părăsească curtea. Peard îl însoți și amândoi trecură prin ușile duble ale intrării, conversând tot timpul pe un ton agreabil. Străbătură un coridor lung cu multe uși, unele deschise dând spre încăperi în care se puteau vedea oameni ocupați cu diferite îndeletniciri. John văzu terminale de computer, o centrifugă în funcțiune, auzi sâsâitul inconfundabil al aerului ieșit dintr-un sterilizator. Într-una din camere recunoscu lumina albastră a unui laser. Totul lăsa impresia unei industrii pline de bune intenții, plină de resurse, dar care se zbătea, în mare parte, inutil. Oamenii se agitau în toate părțile, examinau atent lame de cultură și tuburi de testare și undeva exista chiar și un microscop electronic. Din spatele unei uși închise se auzea bâzâitul unui motor electric de putere. La capătul culoarului era o scară în buclă care ducea la etaj, unde, odată ajunși, Peard deschise larg o ușă masivă de stejar și-l introduse pe John într-o bibliotecă. Deasupra unor rafturi de cărți, pe unul din pereți, erau înșirate câteva portrete vechi. Exista chiar și o scară pe rotile. Un capăt de cameră era cochet decorat cu un cămin din marmură italienească sculptată cu îngerași și floricele, iar în fața căminului fuseseră aranjate scaune comode și o masă masivă. Camera mirosea a tutun de pipă și cărți vechi. John fu prezentat unui număr de cel puțin zece bărbați. După al treilea pierdu șirul. Majoritatea

erau în costume de tweed și pulovere pe gât, câțiva purtau veste de lână pe sub haină. Erau acolo un Jim și nu mai știu cum, un oarecare doctor Balfour "despre care ați auzit, fără îndoială" și alții. Când John sfârși de scuturat ultima mână întinsă, cineva împinse lângă cămin o tablă neagră pe rotile. Peard arătă spre ea, mulțumit de felul cum se comportaseră oamenii lui. Fuseseră cu toții bine instruiți înainte, era de la sine înțeles. Fețele lor nu trădau nimic altceva decât o expresie de curiozitate și nerăbdare științifică.

John își mută privirea de la bărbații așezați acum în jurul mesei, și care îl urmăreau toți din ochi, la tabla neagră pe care nu era scris nimic. Fusese foarte bine ștearsă și nu se vedea pe ea nici măcar o urmă. Goală. O suprafață goală de un negru-verzui. Și acum la ce se așteptau oamenii aceia de la el? Brusc își aminti de penitența dată de părintele Michael. Oare asta o să-l trezească pe O'Neill - Cel din Interior?

— Doheny spune că ați avea o nouă teorie, cu totul remarcabilă, despre molimă, îi suflă Peard lecția.

John întinse mâna după creta pusă pe mica margine de jos a tablei. O'Neill - Cel din Interior nu obiecta. Mâna lui era ceva fascinant la vedere — se mișca de la sine. Trupul lui căpătase o nouă viață. Întorcându-se spre Peard și ceilalți, cu un zâmbet calm pe buze, John vorbi cu voce sigură:

— Toată lumea este bineînțeles de acord că s-a folosit un virus drept structură specializată, cu care s-a introdus acidul nucleic în celulele acestor noi bacterii. Presupun că nimeni nu are nevoie de explicații în materie de cum funcționează distrugătorii de bacterifagi.

Se auziră câteva chicoteli.

John se întoarse și-și lăsă privirea să alunece peste tablă, spre niciunde, lăsând impresia că își adună gândurile. Ochii îi căzură pe cămin și pe portretul de deasupra lui: un tânăr elegant din epoca elizabetană, îmbrăcat într-o haină strâmtă de culoare închisă, din care ieșea dantela la manșete și guler. Chipul era cel al unei păsări de pradă cu ochii mici și cruzi.

— Informația ereditară sintetică a fost încorporată în complementul de ADN al virusului, spuse John, trecând creta din mâna dreaptă în cea stângă, apoi iar în dreapta.

Ce atenți erau toți, de parcă sorbeau fiecare cuvânt pe care îl rostea.

— Dar trebuie să existe încă o caracteristică necesară a fagilor, spuse John. Aceea că virusul, atunci când parazitează noile bacterii, trebuie să

posede un ADN cu o verigă unică la capătul lanțului. Un helix incomplet, special conceput pentru a se putea închide în receptorul ADN-ului. Acesta este un mesaj complementar introdus în gazdă. Eu merg pe presupunerea că ADN-ul sintetic trebuie să se lipească de ADN-ul viral într-un asemenea mod încât să determine virusul să producă altele în forma dorită.

Ce lucru remarcabil era vocea lui, se gândi John. Vorbea parcă de la sine, egală și bine instruită. În jurul lui, toți dădeau afirmativ din cap.

— Dar ce s-ar întâmpla dacă fagii ar fi creați cu mai mulți, nu doar cu un singur lanț liber? întrebă John. Anumite celule umane posedă, de exemplu, receptorii pentru testosteron. La femei există receptorii pentru estrogen. Sunt multe asemenea localizări pentru receptori. Și mai trebuie să existe și o structură a mesajului care să determine dacă un foetus va fi băiat sau fată. Astfel, structura va fi diferită în funcție de sex. Planul după care acidul nucleic comandă producerea de proteine trebuie să prevadă capacitatea de formare, cea care îndrumă substanțele către pozițiile lor anume stabilite.

Se întoarse spre tablă și privi cu ochii minții mâna aceea excepțională care se autocontrola și care prinse a scrie niște serii de combinații din trei litere:

UCU — UCC — UCA — UCG
GGU — GGC — GGA — GGG
GCU — GCC — GCA — GCG...

Continuă să privească mâna până ce aceasta se opri după completarea a cinci rânduri de serii în triplet. Imediat după, mâna se reîntoarse la tablă și adăugă etichetele identificatoare în dreptul fiecărei serii — Ser, Gh, Ala, Thr, Pro.

Un fumător de pipă într-un pulover albastru împletit de mână, aflat în stânga lui John, făcu un gest cu pipa spre tablă și spuse:

— E incomplet. Seriile sunt incomplete...

— Imediat vă voi oferi și restul, spuse John, dar vreau să vă gândiți la ele în grupuri de câte cinci. Ordinea e și ea importantă, după cum bine ați indicat. Dar alegerea numărului cinci, cred eu, e esențială. Codul de transmisie este spart în grupuri de câte cinci, permutările fiind potrivite în funcție de legăturile chimice rămase libere la locul unde se află receptorul.

— Adică acele localizări care pretindeți că ar determina sexul? spuse fumătorul de pipă.

— Exact. Vă rog să vă imaginaţi flagella — fibrele într-un singur lanţ incomplet, care se întind şi se închid în receptorul viu — exact ca un mutter-ştecher cu cinci găuri, special conceput pentru un anume ştecher. Nu poate fi introdus decât într-o poziţie dată, dar, în clipa în care este introdus, nu se va mai desprinde.

Oamenii lui Peard îşi trăseseră scaunele mai aproape şi se holbau la John.

— Dar de ce cinci? întrebă cineva.

— Fiecare dintre aceste şocluri cu cinci intrări..., John arătă spre seriile scrise pe tablă, ... are un capăt deschis, un al cincilea segment, care poate fi distribuit după cum vreţi. Poate fi modelat să se potrivească.

— Dumnezeule! exclamă fumătorul de pipă. Se uita la John cu gura căscată de uimire. Pur şi simplu întrerupe procesul vieţii! Cum de v-aţi gândit la asta?

— Era cea mai simplă formă necesară, spuse John.

— Mai ales dacă ne gândim la simptomele molimei, spuse Peard.

— Şi cum determinaţi grupările? întrebă cineva.

— Singura diferenţă chimică între ADN şi ARN este cea de a patra bază, timina pentru unul şi uracilul pentru celălalt, spuse John. Se pot determina diferite secvenţe prin compararea spectrelor de masă FD, folosind bineînţeles stereoizomeri. Formulele diferite ale helixului de ADN ne vor spune care este forma submoleculară din interiorul lor.

— Vreţi să spuneţi că Dogma Centrală a lui Crick nu este adevărată? întrebă Peard.

John dădu afirmativ din cap. Trebuia să recunoască că doctorului Peard îi mergea repede mintea. Era clar că sărise deja la implicaţiile lucrurilor dezvăluite până acum.

John începu să fie bombardat din toate direcţiile de întrebări: "...mai mult decât o substituţie de aminoacid?, ...legături peptidice? Da! Gruparea carboxil şi cea amino... Dar nu e neapărat nevoie să fie un polimer înalt? Şi atunci fagul nu se dezintegrează?"

Peard sări în picioare şi ridică o mână să ceară linişte.

— Trebuie să existe un feedback de la citoplasmă, spuse John, aşa cum bine a sugerat doctorul Peard.

John puse la loc creta pe bordura tablei şi-şi trecu o palmă peste frunte, închizând ochii. Începuse să-l doară capul, iar umerii şi genunchii îi tremurau de oboseală.

Peard îi atinse brațul:

— Drumul a fost cam lung, eh? Eu zic că ceva de mâncare și un pat cald ar fi foarte indicate, nu?

John dădu afirmativ din cap.

— Se potrivește! Să mă ia naiba dacă nu se potrivește! exclamă cineva. Acum totul începe să aibă sens.

— O să ne întâlnim din nou mâine, după ce doctorul O'Donnell se va fi odihnit, spuse Peard.

John se lăsă condus afară din cameră de Adrian Peard. Încă îi mai auzea pe ceilalți discutând înfierbântați în bibliotecă, voci animate, pline de emoție, unele păreri contradictorii, argumente și contraargumente. Oare Doheny să fi avut dreptate, până una alta? Chiar să nu fi fost vorba decât de inspirație? John le oferise datele exacte, fiindcă așa cerea penitența.

Peard îl conduse într-o bucătărie luminoasă, unde un bătrân cu șorț alb îl servi cu sandvișuri și lapte cald. Apoi îl duse într-un mic dormitor, care avea alăturată propria lui baie. O singură fereastră dădea afară, peste valea luminată de lună. John auzi ușa închizându-se cu un zăvor. O încercă. Era încuiată. Stinse lumina și se întoarse la fereastră. Lângă lac era un țarc de vite înconjurat de un zid de piatră, iar dincolo de țarc se întindea mlaștina, în care creștea nestingherită trestia.

Sunt prizonier aici, se gândi John. *Asta e mâna lui Doheny.*

Lăsă oboseala să-l copleșească în vreme ce privea revărsarea lunii peste vale și peste mlaștină. Și ce mai conta dacă era sau nu prizonier? Lumina lunii de afară era ca o nălucă, se gândi el, era lumina stinsă a vechilor iubiri, care se revărsa acum peste locuri unde dragostea nu mai putea exista. Îi răsăreau în memorie fragmente disparate, imagini ale drumului făcut pentru a ajunge aici. I se părea că acest drum durase nespus de mult — o eternitate cețoasă și tristă, pe care timpul n-o putea măsura.

Atunci când încetase urletul lui O'Neill, John simți cum i se ridică de pe piept o mare greutate. Prin crăpătura subțire din oțelul mașinii blindate se vedea priveliștea unei văi scăldate în lumina apusului portocaliu și umbrele negre ale unei fortărețe, ridicându-se semeț din vechime. Acela fusese un loc unde odinioară pulsase viața, gândi el. Acum nu mai era decât o relicvă tăcută. Avea impresia că dintr-un moment într-altul mașina și ocupanții ei se vor șterge la fel de ușor și vor deveni doar niște

relicve golite — oase și metal ruginit. Călătoria aceasta era cu totul altfel decât drumul cu piciorul peste câmpuri.

Agresivitatea devenise aproape instinctivă la Herity pe parcursul acelor luni de mers pe jos. Își spălau lucrurile în apa rece a izvoarelor, săpau în locurile unde fusese ascunsă hrană, omorau porci sălbăticiți și viței. Ce pământ bogat! John își amintea un mic râu, curgând la picioarele lui, cu apa șerpuind printre ierburi înalte și maluri nămoloase. Vântul apleca ierburile într- un ritm dezordonat — sus-jos, sus-jos..., semăna cu mișcarea picioarelor lor atunci când mergeau. Da — libertatea: tot ce posedau în lumea asta duceau în spate într-un rucsac. Ce sentiment ciudat — se simțise eliberat acolo cu Herity, cu preotul și cu băiatul tăcut, trăise o aventură a libertății, eliberat de lucrurile lumești, așa cum numai hoardele migratoare din vremurile nomade ale istoriei trăiseră — acele popoare de picioare umblătoare, de cai și de corturi. Până nu apăruseră boii înhămați la căruțe, oamenii nu avuseseră habar de posesii și nu renunțaseră la acel fel de libertate. Erau lucruri pe care John simțea că le-ar fi discutat cu plăcere cu Gannon.

N-am avut nevoie decât de ceea ce era util vieții noastre de nomazi...

În vreme ce stătea pe întuneric la fereastra camerei lui, privind afară la valea luminată de lună, John deveni conștient că undeva sub fereastră se auzea mișcare. O siluetă neagră ieșise din umbrele clădirii pe latura cealaltă a vechiului castel. John îl recunoscu pe părintele Michael după mers. Preotul se mișca parcă fără țintă, părăsind zona pavată și intrând pe gazonul ce ducea până la lac. Preotul îi amintea din nou lui John de penitența lui — "Ajută-i să găsească o cură!" Plecă de la fereastră, reaprinse lumina și începu să se dezbrace pentru a se băga în pat. "Ajută-i să găsească o cură!" Da, exact asta va trebui să facă.

Părintele Michael se uita chiar la fațada clădirii unde se aprinsese lumina în camera lui John. Îi zări silueta mișcându-se prin cameră, apoi lumina se stinse.

Confesiunea lui John lăsase urmări paradoxale în conștiința părintelui Michael — o copleșitoare greutate și un sentiment acut de goliciune, de vid. Preotul își amintea perfect momentul când spusese adio unei alte perioade a vieții lui — anii în care locuise într-o căsuță, în colțul unei străzi din cartierul Coombe al Dublinului, pe când lucra drept consilier spiritual într-o școală catolică. Revăzuse casa chiar în acea dimineață din mașina blindată, atunci când șoferul făcu un ocol al orașului — șiruri de case triste, pustii, invadate de ierburi, cu ferestrele ca niște ochi goliți

de viață. Școala catolică nu era acum decât o ruină de piatră, cu interiorul distrus de flăcări.

Părintele Michael își dădu seama că cel mai dor îi era de forfota băieților și a fetelor din fața școlii, de hârjoneala lor zgomotoasă și jucăușă în timpul acelor interludii de libertate dintre orele de curs și casă. De câte ori închidea ochii și se gândea la ei, părintele Michael le auzea strigătele, râsul și joaca, le revedea fețele pe care se citeau planuri de viitor și nemulțumirea față de datoria învățăturii prezente.

Părintele Michael privi în sus spre fereastra întunecată a camerei lui John, amintindu-și de influența exercitată de băiatul tăcut asupra acelui biet suflet rătăcit. Doheny imaginase efectul cu o răutate extrem de eficientă. Băiatul fusese o bună alegere. El reprezenta o esență a ceva ce putea fi văzut la puținii copii de vârsta lui întâlniți în Noua Irlandă. În ei nu mai rămăsese nimic din vechea vigoare. Să fie asta oare din cauză că băieții nu se manifestă dinamic decât în prezența fetelor? Existase un soi special de fericire sub crusta fostei lor agresivități, pe care părintele Michael se temea că lumea nu o va mai trăi niciodată de acum înainte. Și nu numai băieții începuseră să semene îngrijorător de tare cu acele case moarte din cartierul Coombe — fiecare individ se retrăsese până la urmă în spatele unui refuz orb, care se străduia să nu trădeze nimic din durerile și suferințele ascunse adânc în el.

Părintele Micheal înțelegea bine — confesiunea lui John nu putea schimba nimic din toate acestea, decât dacă l-ar fi determinat pe John să acționeze măcar atât cât se mai putea pentru a îndrepta răul teribil pe care îl făcuse lumii.

Și dacă nu exista nici o cură?

Părintele Michael se simțea de parcă fusese trădat de propriile lui gânduri. Era o idee fără noimă, de care ar fi trebuit să se rușineze. Dumnezeu nu putea permite un astfel de lucru! Era doar un exemplu în plus că vechile principii erau moarte, șterse de faptele unui singur om. Nou refăcuta credință a părintelui Michael se clătina iar.

Principii!

Unul din acele cuvinte magice, cum era și *responsabilitatea.* Cuvinte care semănau cu pasiunile puse pe raft la vedere, precum mormanele de legume pe tarabă. Nimeni nu știa ce se ascunde dedesubtul primului strat frumos și proaspăt. Sinonime pentru lucruri foarte diferite, asta erau. Credința se plimba prin lume deghizată în Principii.

Credința.

Un cuvânt ca un slogan pe o pungă de plastic, dintre cele colorate în roșu și negru, care se vindeau în magazinele ieftine. O plăcuță indicatoare, semănând cu cele pe care scrie: *Nu călcați pe iarbă!*, sau *Accesul interzis!*, sau *Zonă cu Acces Restrâns — Numai Pentru Personalul Autorizat.*

Părintele Michael își îngropă fața în mâini.

Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut?

Oamenii au distrus pentru totdeauna inocența, se gândi preotul. Asta făcuseră. Atunci își dădu seama că John Roe O'Neill trebuie să fi fost un inocent înainte de tragedia care îl distrusese. Nu era vorba de o inocență perfectă, fiindcă chiar și atunci O'Neill se juca cu niște puteri teribile — Ucenicul vrăjitor, care încearcă o incantație pe cont propriu, profitând de absența Stăpânului. Să fi fost Dumnezeu absent din Raiul Lui în acel moment? Sau pierderea inocenței era chiar voința Lui? După o astfel de pierdere nu se mai putea face cale întoarsă. Acesta era lucrul cel mai înspăimântător dintre toate. Nimeni nu se mai poate întoarce la virginitate.

Părintele Michael îngenunchie în iarbă sub geamul lui John și se rugă cu voce tare:

— Doamne, adu-ne înapoi. Doamne, adu-ne înapoi. Doamne, adu-ne înapoi.

Peard, care se întorcea de la convorbirea avută cu Doheny, auzi vocea de lângă lac și se opri în drum, ascuns vederii de umbrele dintre clădiri, să privească silueta îngenunchiată a preotului.

Lumina lunii era puternică și Peard îl recunoscu pe părintele Michael Flannery. Preotului nu i se spusese nimic încă despre căsătoria pe care trebuia s-o oficieze. Peard se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-l abordeze chiar atunci și să-i spună despre ce este vorba, dar era clar că preotul tocmai se ruga. Peard fusese educat la o școală care considera rugăciunea ca fiind ceva extrem de personal, ceva ce nu putea fi împărțit cu ceilalți. Se simțea chiar stânjenit atunci când privea pe cineva rugându-se. De câte ori se ducea la biserică, Peard își rostea tăcut rugăciunea, mereu conștient de urechile celor din jur.

Voi aștepta până mâine dimineață, gândi el.

Apoi se grăbi spre apartamentul lui cu mintea plină de ceea ce discutase cu Doheny. Fusese în adevăr o conversație fascinantă.

Doheny era deja în birou. Acesta străbătuse scurta distanță până la Killaloe cu toată viteza, într-un convoi flancat de motociclete. Peard îl găsise stând de vorbă la telefon cu Wycombe-Finch. Conversația era

ciudată, numai într-o direcție, englezul părând că nu are cine știe ce de zis. Doheny scrisese pe un carnețel câteva cuvinte pentru ochii lui Peard: "Se întâmplă ceva acolo. Cineva ascultă convorbirea și Wye e foarte supărat din cauza asta."

— Tocmai asta îți spun și eu, Wye. Personalitatea omului s-a schimbat chiar sub ochii noștri. Doheny îi făcu semn lui Peard să se uite la monitorul aflat pe colțul biroului. Imaginea era încă fixată asupra bibliotecii și locului unde stătuse John lângă tablă. Buzele lui Doheny pronunțară fără glas cuvintele: "L-am privit și eu."

Peard dădu din cap.

Wycombe-Finch părea să spună ceva ce contrazicea o afirmație anterioară a lui Doheny. Acesta se încruntă:

— Șoferul i-a privit prin oglindă, spuse el. Preotul i-a ascultat confesiunea. Ce i-a spus nu se știe, dar părintele Michael pare pur și simplu zdrobit după tot ce a auzit.

Doheny îi făcu lui Peard semn cu capul, indicându-i un scaun de cealaltă parte a biroului, chiar în fața lui. Peard se supuse, întrebându-se de ce oare risca Doheny să-i împărtășească o astfel de informație englezului. Era periculos. Oricine putea asculta convorbirea.

— Cinci, da, spuse Doheny. O'Donnell a spus că seriile de bază continuă să se dividă cu patru.

Doheny ascultă câteva momente, apoi spuse:

— Și ce e așa neobișnuit în asta? Doar avem informația direct din gura calului, ca să spun așa.

Wycombe-Finch spuse ceva ce aparent îl amuză pe Doheny.

— De ce-ar vrea să ne tragă pe sfoară? Oricum ce spune este foarte ingenios și foarte simplu — are frumusețea simplității: cinci extensii singulare către helixul dublu, toate potrivite pentru a se închide în locurile respective din receptor. E de-a dreptul elegant. Ascultă-mă pe mine, Wye, omul acela care stătea în fața noastră și ne explica asta știa bine ce spune, al dracului de bine.

Doheny vorbește ca un britanic atunci când i se adresează lui Wycombe-Finch, se gândi Peard. *Era așa de deschis, de sincer în acea colaborare. Chiar că miroase nițel a trădare.*

Doheny ascultă dând ochii peste cap. Spuse:

— Ei, da, implicațiile sunt aiuritoare, știu. Hai să vorbim mai încolo, Wye. Te las acum. Puse receptorul în furcă și privi spre Peard. Adrian, chiar te-ai gândit bine ce tigru am apucat de coadă?

— Ce vrei să spui?

— Te-ai gândit până unde pot ajunge cunoştinţele acestui om?

— Da. Vom putea pune iar lumea pe picioarele ei, spuse Peard.

Doheny privi cu ochi grei la umbrele din spatele lui Peard, pierdut parcă în visare:

— Iar pe picioare? Oh, nu, Adrian, Humpty-Dumpty este pentru totdeauna spart şi nu mai poate fi reparat. Orice am pune noi pe picioare, n-o să semene cu lumea pe care am cunoscut-o. Lumea aceea s-a dus. Ai face bine să uiţi de ea.

— Două generaţii, cel mult trei, hai să zicem..., spuse Peard.

— Nu vorbi prostii, Adrian! În vocea lui Doheny se citea furia. Ştiinţa a însemnat întotdeauna putere, dar niciodată până acum într-o asemenea măsură. Dacă nu suntem atenţi, s-ar putea să creăm o lume care, prin comparaţie, să facă molima să pară o petrecere la iarbă verde.

Peard clipi des. Ce tot spunea Doheny? Sigur, lumea va fi în deficit de femei pentru un timp. Dar, dacă vor găsi o cură pentru această molimă, multe alte maladii ar putea fi eradicate. Şi, astfel, s-ar ridica o umbră neagră de pe viitorul omenirii.

— Trebuie să dorm puţin, spuse Doheny. Ai avut grijă ca oaspetele nostru să se simtă bine şi în siguranţă în noaptea aceasta?

— L-am încuiat şi-am pus pază la uşă.

— Dacă întreabă de ce este încuiat, spune-i că eu am dat dispoziţie. Paza nu e foarte evidentă, nu?

— Nu, totul pare foarte obişnuit. Toţi sunt în civil şi au o scuză valabilă pentru a se găsi pe coridor, spuse Peard.

— Şi-n timpul zilei trebuie să existe câteva restricţii de mişcare pentru el, spuse Doheny. Nu trebuie să se apropie de rezervorul în care se găsesc Kate şi Stephen. Şi, vezi, cineva să fie lângă el tot timpul. Să fie bine urmărit. Fiţi cu ochii în patru să nu cumva să părăsească incinta laboratorului. Dacă se depărtează de el, nu mai e în siguranţă. O să înţeleagă şi el asta.

— Şi ce facem cu preotul şi cu băiatul?

— Nici o restricţie în ceea ce-i priveşte. Vreau ca John să-i întâlnească, aşa ca din întâmplare, tot timpul. Bătrânul Moone e pe aici?

Peard se uită la ceas:

— E de gardă chiar acum.

— Spune-i să plaseze o ploşniţă în camera lui O'Neill în timpul zilei de mâine.

— Ești sigur că este O'Neil?

— Tot atât de sigur cum sunt de faptul că aurul stă la bancă, spuse Doheny.

— Dacă descoperă că i s-au pus microfoane în cameră, n-o să devină suspicios?

— Lasă că știe Moone cum să procedeze. Mai spune-i să instaleze și un magnetofon pe ploșniță și să-mi aduci zilnic benzile.

— Rămâi aici cu noi? întrebă Peard.

— Rămân. Nici cu boii nu mă las dus de aici.

Gura lui Peard se strânse. Nu-i plăcea cum evoluau lucrurile. El își voia propriul lui mic imperiu, în care să domnească singur și nestingherit. Ori prezența lui Doheny îi dilua puterile.

— Nu vreau nici un fel de bâlbâieli, spuse Doheny. Nici un fel de scăpări. Să nu se repete prostiile făcute de Kevin O'Donnell. Dacă dăm greș în chestia asta, totul îmi cade mie în spinare. Și fiindcă așa stau lucrurile, de acum înainte ordinele mele vor fi respectate până la literă, iar eu rămân să mă asigur de asta.

Peard dădu din cap afirmativ, considerând, de altfel, că atitudinea lui Doheny era ceva de așteptat. Dacă afacerea dădea greș, atunci doctorul ar fi fost singurul vinovat.

— Eu o să stau în aceeași cameră ca data trecută? întrebă Doheny.

— Da.

— Ei, hai acum, spuse Doheny. Să ne odihnim și noi puțin. Mâine avem o zi grea.

— Eu mai am încă de verificat o listă cu materialele necesare laboratorului, spuse Peard.

Doheny zâmbi, dar Peard observă că zâmbetul se oprea la nivelul buzelor:

— Foarte bine, atunci, spuse Doheny și părăsi încăperea.

Peard așteptă câteva minute înainte să ridice receptorul și să ceară Dublinul. Când auzi vocea de la celălalt capăt al firului, spuse cine este și apoi:

— Cred că l-am prins, în sfârșit, pe Doheny cu pantalonii în vine!

Până la molimă, puțini s-au gândit serios la faptul că tehnologia, cercetarea științifică și chiar dezvoltarea grăbesc atât instalarea succesului, cât și a dezastrului.
— Samuel B.Velcourt

Huls Anders Bergen, nesimțindu-se de fel în pielea influentului Secretar General al Organizației Națiunilor Unite, trânti ușa biroului său și traversă încăperea, punându-și pumnii strânși pe masa de lucru și încovoindu-se de spate peste ea.

Așa nu mai poate continua, se gândi el.

Afară se făcuse aproape întuneric, sfârșitul unei zile cețoase de primăvară într-un New York care semăna în mod ciudat cu izbitor cu orașul care existase neschimbat de mai bine de cincizeci de ani încoace. Oameni grăbindu-se să se întoarcă acasă înainte de căderea nopții... Străzile aglomerate de la această oră de vârf fuseseră o caracteristică a orașului de când și-l aducea Bergen aminte. Auzea zgomotul traficului de afară chiar și aici, la înălțimea biroului său. New Yorkul fusese întotdeauna un oraș zgomotos la lăsarea nopții, gândi el.

În spatele ușii biroului lui Bergen, activitatea era încă intensă pe holuri și în celelalte încăperi. Națiunile Unite erau un viespar de informații și zvonuri. Chinezii de la Kangsha nu negau faptul că se aflau pe punctul de a face un anunț medical foarte important. O echipă de cercetători străluciți, despre care nu se auzise nimic până acum, din Israelul Brazilian, dezvăluiseră chiar în acea dimineață, deși încă prudent, existența unei tehnici de suspensie criogenică, care putea menține viața unei femei infectate pentru un timp nedefinit. Elveției raportau și ei "un succes, care încă se plasa sub unele semne de întrebare", în folosirea unei metode chemo-terapice, de altfel periculoasă, în tratarea molimei.

La ce altceva te puteai aștepta de la israelieni și de la elvețieni decât la metode și tehnici neortodoxe de rezolvare a problemelor, se gândi Bergen. În privința asta semănau de minune: strângeau rândurile și se concentrau asupra lor înșiși în interiorul excepționalei lor forțe.

Dar ce se întâmpla la Huddersfield?

Bergen se îndreptă de spate și-și flexă mușchii înțepeniți ai mâinilor. Era un obicei rău faptul că strângea pumnii ori de câte ori se enerva.

Și ca un moț peste cele întâmplate de dimineață în Philadelphia, decizia britanică de a închide toate comunicațiile cu Exteriorul, cu excepția câtorva linii strict controlate și de mare importanță, îl umpluse pe Bergen de neliniște. Înconjură masa de lucru și se așeză în frumosul lui scaun danez. Din acest loc auzea și mai bine zgomotul traficului de afară.

Schimbările față de New Yorkul de Dinaintea Molimei — Before Plague New York sau BP New York, cum i se spunea în mod curent — erau acum în mare parte acceptate, sau, cel puțin, așa fusese asigurat de oamenii lui: la fiecare câteva blocuri câte un punct de control, scanere de identificare peste tot, iar în holurile blocurilor gărzi înarmate, care trebuiau să cunoască pe fiecare locatar după figură. Cât de repede deveniseră aceste revoltătoare lucruri rutină!

Oamenii rareori mai mergeau acum la petreceri. Bergen știa bine asta. Și era păcat. Fiindcă nimic nu i-ar fi priit lui mai bine acum ca o petrecere relaxantă, ca pe vremuri. I-ar fi abătut gândurile de la problemele cu care se confrunta clipă de clipă, mai ales de la acea nouă problemă care cerea luarea unei decizii urgente din partea Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite.

Prea multe necunoscute pândeau perfide în marginile cunoscutului, se gândi Bergen. De ce fusese trimis Ruckerman în Anglia? Bergen nu se lăsase nici un moment convins de povestea cu faptul că un consilier prezidențial al Statelor Unite a fost în mod accidental contaminat. Velcourt cocea ceva. Și Velcourt era un individ șiret, uns cu toate alifiile. Era suficient să constați cu ce repeziciune sărise din mers pe platforma ideologică a Papei, vorbind cu o voce plină de vehemență împotriva "științei lăsate fără frâu". Bineînțeles, această poziție trebuia reevaluată în lumina celor întâmplate la Philadelphia.

Explozia unei conducte de gaz, urmată de un incendiu ieșit de sub control și — drept urmare — Papa împreună cu alți nouă cardinali fuseseră uciși. Accident? Bergen nu credea în versiunea accidentului.

Totul mirosea a complot și aranjament. Prea mulți oameni care alimentau moara zvonurilor de stradă vehiculau ideea că aceasta fusese pedeapsa lui Dumnezeu pentru atacurile făcute de Papă la adresa oamenilor de știință. Totul fusese plănuit și executat de un mare maestru asasin, care dispunea practic de resurse nelimitate. Să fi fost opera lui Velcourt?

E adevărat că strada e întotdeauna un loc periculos pentru desfășurarea unui astfel de joc, lucru pe care sovieticii îl învățaseră, ce-i drept, nu cu multă satisfacție. Asmute-i pe cei obișnuiți să acționeze în turme dezlănțuite și balaurul cu multe capete și tot atâtea copite se va întoarce negreșit împotriva ta. Asmute-i pe cei obișnuiți să răspândească zvonuri, iar sistemul de zvonuri va căpăta o viață a lui proprie. Fel de fel de informații false, de revelații și tratamente de șarlatan proliferaseră pe toate străzile lumii și Bergen știa bine asta. Erau necesare echipe speciale să-i vâneze și să-i liniștească sau... Dumnezeu să-i ajute! — să afle dacă nu cumva era totuși ceva adevăr în ele.

Auzi tu, băi de oțet, Dumnezeule mare!

Nu exista nici o îndoială că molima era pe cale să producă mutații și se răspândea rapid printre populațiile de animale, atât cele sălbatice, cât și cele domestice. Velcourt admisese într-o discuție particulară că lua deja măsuri pentru a pune la adăpost anumite specii cheie — vite, porci, câini, pisici de casă. Și alte națiuni se gândiseră singure la adoptarea unor măsuri similare, sau, oricum, aveau s-o facă în curând. "Sistemul de Alertare Privată" al Statelor Unite răspândise vestea pe căi ocolite, dar, sigur, în doar câteva ore, aceasta avea să devină publică.

Ce putem face? Chiar va trebui să ne consolăm cu dispariția tuturor speciilor de animale sălbatice?

Africa era deja o cauză pierdută. Acolo nu mai exista nici o speranță. Poate doar câțiva elefanți indieni să supraviețuiască, mai ales în locuri cum ar fi Grădina Zoologică din Berlin, care rămăsese intactă, mulțumită zonei tampon a Inelului de Fier al Uniunii Sovietice. Inelul de Fier era ridicat în slăvi de toată lumea ca fiind o superbă intervenție sovietică care necesitase multe sacrificii. Bergen scutură din cap. Cu doar câțiva ani în urmă, Cortina de Fier fusese denunțată de toată lumea. Acum Inelul de Fier era un dar făcut omenirii de sovietici.

Bergen își lăsă capul în palme. Gândurile i se învălmășeau în minte. Orice distracție, orice întrerupere era binevenită pentru a amâna momentul în care va trebui să ia decizia. Întrebarea nu era dacă trebuia sau nu să salveze populația de animale sălbatice a lumii. Întrebarea era

alta: *Cum aducem la cunoștința oamenilor că un astfel de efort este imposibil de făcut?* Animalele marine nu vor supraviețui. Gata cu balenele. Gata cu blânzii delfini. Gata cu amuzanții lei de mare. Gata cu fericitele vidre. Gata, gata, gata!

Lupul, coiotul, bursucul, câinele de preerie, kulonul, panda, civetul, ariciul, antilopa, căprioara...

Dumnezeule mare! se gândi Bergen. *Căprioarele...*

Își imagină vânătorii lumii reacționând la anunțul despre dispariția căprioarelor, dând din colț în colț, închiși în ei înșiși, suferind de lipsa drogului lor favorit. Și elanul, bizonul...

Gata cu Ziua Bocancilor!

Conceptul de "specie în pericol" devenise ridicol. Cum mai putea el să se simtă îngrijorat pentru soarta tigrilor, jaguarilor, leoparzilor și focilor, când omul se număra acum printre cele mai primejduite specii?

Măcar dacă oamenii s-ar uni ca să...

Bergen se îndreptă de spate, concentrându-se asupra acestui gând, în care deslușea vag ceva ce s-ar fi putut dovedi valoros. Poate un proiect pentru o participare de voluntari? Contribuții bănești? Dar oamenii ar crăpa de râs dacă li s-ar pune în față problema unui efort financiar pentru salvarea animalelor sălbatice. Să faci colectă pentru asemenea creaturi, când ființele umane erau încă în pericol de moarte! Oamenii n-ar înțelege, s-ar revolta, ar invoca propriile lor suferințe, propriile lor inimi rănite de moarte. Dar animalele sălbatice erau și ele valoroase — pentru știință, mai ales pentru genetică, pentru cercetare. Fiindcă altfel oamenii de știință nu vor avea de ales și vor trebui să folosească creaturi umane drept animale de laborator. Iar acest lucru ar pune probleme foarte urâte din punctul de vedere al efectelor asupra moralității.

Moralitatea, da, da!

Bergen se gândi la raportul pe care îl primise cu doar o jumătate de oră înainte — raportul acela care îl mâhnise atât de profund. De câteva săptămâni avea date despre faptul că anumite elemente, apropiate centrelor de putere ale Capitoliului Statelor Unite, atâțau și provocau neliniște printre musulmanii americani. Existau zvonuri, desigur mult exagerate, despre o bază secretă din Sudan. Circulau tot felul de povești despre musulmani proveniți din Sudan, care pregăteau lansarea unui *jihad* infecțios și care plănuiau să-și părăsească izolarea pentru a ucide pe necredincioșii bărbați cu sabia, iar pe femei... doar cu respirația...

Ce se întâmplase cu vechile valori umane?

Bergen se simțea de parcă ar fi purtat o bătălie de unul singur pentru a păstra, a salva atât cât se mai putea din vechile valori umane — dragostea pentru semenul tău în suferință — Legea de Aur a omenirii.

Raportul îi fusese înmânat cu puțin timp înainte ca vestea despre sursa neliniștilor musulmane să irumpă în biroul lui ca furtuna — Shiloh Broderick! Bergen ajunsese să-l considere pe Broderick un soi de personaj satanic, esența a tot ceea ce trebuia suprimat, înainte ca lumea să poată fi readusă măcar la o asemănare parțială cu ceea ce fusese ea înainte. Agenții lui Broderick își făceau treaba lor în New York City și în alte cinci centre cheie ale Statelor Unite, inclusiv Philadelphia. Raportul făcea ca lucrurile să fie clare. Oare Broderick să se găsească în spatele morții Papei? Lui Bergen nu-i venea de fel greu să creadă un astfel de lucru.

Cum se putea salva ce era mai bun din moralitatea speciei umane, când trebuia să te confrunți neîncetat cu astfel de indivizi?

Bergen simțea că exista un nou val în cercetarea molimei. Se găseau pe pragul unei descoperiri esențiale, era sigur de asta. Anunțul despre acest lucru nu avea să întârzie mult. Și tocmai de aceea lucrurile bune ale trecutului trebuiau salvate!

... să fie salvate animalele!

Încet, încet, vedea conturându-se forma intervenției: un strigăt de regrupare, o diversiune fericită pentru a ocupa mințile bolnave ale oamenilor și a-i ajuta să depășească aceste momente grele, până când cercetătorii vor fi în măsură să ofere o cură. Ideea aceasta îl umplea pe Bergen de noi energii și, în același timp, oferea răspuns la cealaltă problemă a lui.

Trebuia adus la cunoștința Președintelui Velcourt raportul asupra lui Broderick? Bergen nu elimina cu totul posibilitatea ca Președintele să fie într-un fel sau altul implicat în afacerile lui Shiloh Broderick.

E drept că amândoi pretindeau că se urăsc de moarte, dar și asta putea fi doar o mască. Se mai văzuseră cazuri. Și era posibil ca Broderick să constituie o unealtă foarte la îndemână pentru cei ca Velcourt. Dar nu conta. Aflarea faptului că Secretarul General al Națiunilor Unite era la curent cu ultima afacere murdară a lui Broderick ar putea pune o frână în calea viitoarelor violențe provocate de aceeași sursă. Și, în plus, Bergen știa că va avea un mare avantaj în schimbul reciproc de servicii.

...să fie salvate animalele!

Bergen întinse mâna spre telefonul roșu din sertarul mesei lui de lucru și reuși chiar să-l atingă, când un zgomot neobișnuit venit de pe coridor îl făcu să ezite. Acolo, afară, ceva se făcuse țăndări. Se auzeau voci umane, dar diferite de cele normale — erau strigăte, urlete de durere... unele dintre ele întrerupte abrupt. Își luă mâna de pe telefon și se ridică, rămânând indecis pe loc, când, deodată, ușa biroului zbură în lături.

În prag stătea un bărbat cu o mască de ski închisă la culoare pe obraz și care ținea în mâini un pistol mitralieră cu amortizor. Un stol de gloanțe zbură spre pieptul lui Bergen, îl străpunse și desenă un model cu găurele în geamul din spatele lui.

Omul cu arma scoase atunci un strigăt sălbatic, ultimul sunet făcut de o ființă umană pe care îl înregistrară urechile lui Bergen:

"Imsh Allah!"

Oh, Rege născut
pentru a-i elibera pe sclavi,
În lupta care va veni,
ajută-i pe gali!
— Veche rugăciune irlandeză

Erau trei călăreți care galopau de-a lungul lacului, venind dinspre sud. Trei săgeți negre în lumina scăzătoare a apusului. John îi văzu încă pe când erau departe, auzind concomitent zgomotul produs de o mulțime de autovehicole grele care urcau dealul ce străjuia castelul. John remarcă deasemenea cât de obosiți păreau caii, dar cu toate acestea încă răspundeau la îndemnul biciului. Îi urmărea de pe gazonul parcului, chiar în fața lacului, acolo unde se retrăsese pentru un moment de singurătate după o zi foarte încărcată. Știa că de fapt nu este cu adevărat singur. Erau destui ochi care îl urmăreau de prin toate cotloanele. Nu-i mai rămăsese nici măcar puterea să se simtă jignit din cauza asta. Se simțea doar pustiu, secat, incapabil de a mai face vreo mișcare care să solicite putere și voință.

Întrebări... întrebări... întrebări...

Toată ziua nu trecuse un moment fără ca cineva să nu încerce să-l stoarcă de ceea ce știe. Iar răspunsurile la întrebări se vărsau din gura lui fără să fie împinse de vreo voință conștientă — era o altă voce, o altă personalitate care acționa în interior, alimentată fiind de o sursă alarmant de putemică de independență.

Să fi fost oare O'Neill - Cel din Interior?

Nici de asta nu mai era sigur.

Călăreții erau încă departe, dar el văzu că încetiniseră pasul. Nu priveau înapoi, băgă el de seamă, ceea ce însemna că nu erau urmăriți de nimeni. Se mișcau decis, precis, iar gesturile lor îl făcură să devină brusc

atent. Era ceva cu acei oameni... simţi cum îl învăluie răceala unui dezastru iminent.

Zgomotul motoarelor de maşină era din ce în ce mai aproape, dar acum auzea şi pocnetul ritmic al copitelor. I se strânse pieptul. Îi recunoscuse pe călăreţi — Oh, Doamne! Era Kevin O'Donnell şi lângă el Joseph Herity, iar în spatele lor un străin. Caii coborau acum o pantă presărată cu bolovani şi colţi de stâncă, în lumina mereu mai palidă a soarelui, care se ascundea pe după dealurile vestice.

De ce veneau Kevin O'Donnell şi Joseph Herity aici? Şi încă nu oricum, ci călare? Îi urmări pe cei trei trecând în galop pe lângă el, până ajunseră la capătul gazonului. Herity îi aruncă lui John un zâmbet diavolesc, dar ceilalţi nici nu întoarseră măcar capul spre el. Descălecară în curtea formată de cele două aripi dinspre lac ale clădirii, îşi aruncară frâiele şi intrară în castel pe lângă cei care îl urmăreau pe John fără să rostească o vorbă măcar.

De ce ar fi ameninţătoare venirea lor pe cal? se întrebă John. În vreme ce soarele cobora în spatele dealurilor, părăsind lumea într-un lung amurg, se făcu frig. John se cutremură. De nouă săptămâni se afla aici, urmărind cum în jurul lui se trecea de la un lucru făcut mecanic la o nouă vitalitate, la un nou avânt. Aveau la laborator cel mai bun echipament din lume, totul trimis gratis cu bărcile libere prin Finn Sadal. În sfârşit, lucrurile păreau că se cristalizează în direcţia cea bună. John simţise emoţia şi febra aşteptării toată ziua şi poate şi acesta era unul din motivele pentru care se simţea atât de stors, de vlăguit.

Cât fusese ziua de lungă îl ţinuseră în aripa de sud pentru a-i instrui pe tinerii tehnicieni de laborator în tehnicile de computer, pentru a le arăta cum se introduce elementul de automatism în efortul personal al cercetătorului. Încă o săptămână, cel mult două şi vor avea patogenul molimei în palmă.

Şi după asta... ce va urma după asta?

La un moment dat, în timpul zilei, lui John i se păru că-l zăreşte de la geam pe Doheny de partea cealaltă a curţii. Acolo, în inima clădirii, în centrul vechiului castel, era în toi o activitate intensă. Un mare camion cu remorcă plată trăsese cu spatele chiar în gaura proaspăt făcută într-un zid de cărămidă. După un timp se puse în mişcare, cu un obiect metalic lung şi tubular legat cu lanţuri pe platformă, care semăna cu un rezervor mare de oţel. Camionul era însoţit de un adevărat convoi de maşini blindate. Cu toatele făcură cotul pe după clădire şi se îndreptară spre

șoseaua dinspre nord-est. Mai devreme cineva îi spusese că acolo erau localitățile Kells și Dundalk, așezate pe malul Mării Irlandei, locuri pe care probabil John nu le va vedea niciodată.

Tocmai atunci intră bătrânul Moone și-i spuse că este așteptat în laboratorul de culturi pentru a potrivi schimbările automate.

Moone era ca un apendice al laboratorului, se gândi John. Bătrânul își târa picioarele, plin de bunăvoință, dar fără pic de elan. Mulți dintre cercetătorii de aici prezentaseră și ei aceeași lipsă de independență vitală, până în clipa când revelațiile lui John aprinseseră în ei un nou foc. Era posibil ca Moone să nu știe ce se întâmplă la mesele de faianță și-n echipamentul misterios pe lângă care trecea atât de des. Bătrânul nu arăta nici un respect față de omul de știință. Și dacă era să-i pui un diagnostic, mai degrabă părea disprețuitor față de tot ce se petrecea în jurul lui.

Jocul era vechi de când lumea, se gândi John, și pentru asta erau vinovați de fapt oamenii de știință. I se perindară prin fața ochilor puținii savanți renumiți pe care îi cunoscuse în viața lui și-și dădu seama cât de diferiți păreau aceștia față de oamenii obișnuiți. Fiindcă mintea omului de știință este diferită de a celorlalți oameni. Omul de știință se ridică la un nivel superior de gândire. El vede mai departe în zare. Orizonturile lui sunt mai largi. Iar ceilalți se așteaptă de la un astfel de om să se comporte ca un cavaler medieval în armură, ca un conducător romantic.

John privi peste lac, acolo unde totul devenise gri. *Eu sunt un om de știință*, își spuse el.

Era un gând ciudat, străin, care îl forță să reconstituie în minte diferențele pe care tocmai le simțise. Și acele diferențe erau mult mai evidente decât cele întâlnite în vechile romane cavalerești. Până acum lucrase animat de o viziune îngustă, asta făcuse. Lui i se negaseră până și cele mai apropiate orizonturi. Avusese o viziune care depășise, ce-i drept, individualul, dar care nu ceruse și o schimbare de optică.

O dedicare abstractă față de proiect — o încremenire în el.

Nici măcar speranța nu era permisă, numai rezultatul imediat.

John începu să deslușească un nou sens în lucrurile pe care Doheny i le spusese la Kilmainham. Unde erau miturile? Legendele? Oamenii de aici rătăciseră orbi prin hățișul propriei lor disperări până la venirea lui John. Îndepliniseră vechile lor îndatoriri doar din obicei. Înalta specializare, antrenamentul le oferiseră modelele de urmat, dar modelele lor nu se abăteau cu nimic de la vechile căi cunoscute.

Oare chiar vor fi în stare să folosească ceea ce le-am oferit eu? se întrebă John. Acesta era un gând disperat care se ridica din interiorul lui, din mijlocul locului acela rămas pustiu. El putea reconstitui molima, de asta nu se îndoia. Dar cura?

Se întoarse cu privirea spre clădiri și, culegându-și din drum câinii de pază, se întoarse în camera lui. Cina îi apăsa grea stomacul și știa că nu va reuși să adoarmă în curând, dar fu fericit să audă cum se închide zăvorul în urma lui. Lăsă lumina stinsă și privi cum peste lac coboară întunericul.

Undeva se auzea o bătaie ritmică — clamp, clamp! Ca trezit dintr-un vis greu, John își dădu seama că zgomotul era făcut de niște pași care alergau pe coridor. Ușa se izbi de perete și Doheny năvăli în cameră, clipind des în întunericul odăii, după strălucirea becurilor din coridor.

Aprinse lampa din tavan, închise ușa și se uită fix la John.

— Trebuie să mă asculți cu foarte multă atenție și să faci ce-ți spun. N-avem prea mult timp la dispoziție.

Afară se auzeau strigăte și zgomotul unor alte vehicole grele. John îl privea nedumerit pe Doheny.

— E blestemul Irlandei, spuse Doheny. Suntem blestemați să repetăm la nesfârșit aceleași greșeli.

— Dar ce se întâmplă?

— Kevin O'Donnell a pus mâna pe regiune, spuse Doheny. De două zile știam că o va face. Alex m-a avertizat... Doheny scutură din cap. Kevin și Joseph au aranjat între ei — un soi de pact al diavolilor — și acum sunt aici să-și vadă planul pus în aplicare.

— Dar de ce-ai venit în camera mea alergând așa? Ce legătură au toate astea cu mine?

— Îi interoghează pe preot și pe băiat, spuse Doheny.

John simți cum i se strânge un nod în piept.

— Dacă vor amenința băiatul, părintele Michael va rupe secretul confesiunii. Îl cunosc. Și atunci ce le va spune, John?

John deschise gura, dar nu putu să vorbească. Vocea lui refuza să se supună.

— Kevin și Joseph fac parte din aceeași tagmă de oameni, spuse Doheny. Niște extremiști, niște fanatici! Nimic n-are importanță pentru ei, orice poate constitui o scuză pentru adrenalina lor crescută. Adrenalina e acum drogul lor — se îmbată cu ea. Și, ca orice drogat, ar

face orice pentru o nouă doză. Așa că n-or să-l lase pe preot în pace până n-or să-l stoarcă de tot ce știe ca să-și umple ei rezerva de adrenalină.

John închise gura, încă incapabil să vorbească.

— Cine ești tu, John Garrech O'Donnell? întrebă Doheny. Cine ești tu de fapt?

— Ți-am spus doar cine sunt, John se sufoca. Cuvintele îi răneau gâtul.

— Dar preotului i-ai spus, nu?

John ridică din umeri și se aplecă în față. Durerea din piept și gât devenea insuportabilă.

— În Statele Unite s-au găsit amprentele digitale și hărțile dentare, spuse Doheny.

— Ale cui...? fu tot ce putu articula John.

— Ale lui O'Neill, ale cui altcuiva. Încă le țin ascunse, ticăloșii, dar, până la urmă, tot punem noi mâna pe ele. Și atunci ce ne vor arăta acele amprente și hărți, John?

John scutură din cap într-o parte și-n alta, amuțind din nou. Nu-l simțea pe O'Neill - Cel din Interior. Acolo nu mai simțea acum decât un mare deșert.

— Ești un individ ciudat, nu-i nici o îndoială în privința asta, spuse Doheny. Spune-mi, ai și tu sentimente, sentimente așa ca toți oamenii?

John se uită la Doheny, pironit în loc de ochii aceia sfredelitori.

— Nu mai aveam decât un pas până la victorie, spuse Doheny. Un pas. Doar atât. Ridică mâna și formă între degetul mare și arătător o mică despărțitură. Și acum chestia asta!

John reuși să șoptească:

— Dar... ce... ce se întâmplă?

— Se întâmplă ce se întâmplă întotdeauna cu noi, ce ne distruge întotdeauna pe noi irlandezii, spuse Doheny. Victoria. Nu suntem în stare să suportăm victoria. Nimic nu ne dezbină mai tare decât victoria. Ne asmute pe unul împotriva celuilalt — ca pe niște câini asupra unui os. În asta se transformă orice victorie irlandeză — într-un os, ros de proprii noștri dinți până devine lucios, până nu mai rămâne pe el nici un fir de carne. Și, în final, îl aruncăm cât colo, fiindcă nu e decât un lucru fără folos.

Buzele lui John pronunțară din nou, fără voce:

— Ce... se... întâmplă?

Doheny ciuli urechile. În depărtare se auzi un trântit de ușă. Spuse:

— Adevărul este că noi, irlandezii, fiindcă preferăm să transformăm dezastrul în epopee națională, nu putem acorda victoriei același rol. Chiar dacă vom susține sus și tare altceva, faptele noastre sunt o confirmare a cuvintelor mele. Noi preferăm dezastrele.

John se îndepărtă de Doheny și merse lângă pat. Genunchii îi tremurau.

— O să fii dus în fața judecății, John, spuse Doheny. Apoi, după tine voi urma eu la rând în boxa acuzaților. Zâmbi. Asta pentru că i-am refuzat lui Kevin adevărata pradă pe care și-o dorea de aici — mica noastră Katie Browder!

Pe coridor se auzeau pași alergând.

— Ascultă-mă, John! Trebuie să-l soliciți pe părintele Michael drept apărător.

John scoase cu greu o șoaptă răgușită:

— Ca să mă apere de ce?

— Promite-mi, prostule!

Capul lui John se înclină afirmativ cu de la sine voie.

Ușa din spatele lui Doheny fu atât de tare izbită de perete că se făcu țăndări.

John se holba la un ciorchine de oameni înarmați, înghesuiți în prag. În fața lor era Joseph Herity, care rânjea la el.

Rachel, Rachel, mă gândii,
Ce faină lumea ar mai fi,
De s-ar întoarce de dincolo de zare
Fetele furate de-albastra mare.

— din Cântecele Noii Irlande

Pentru Kate O'Gara Browder, fuga din interiorul institutului de cercetări de la Killaloe fusese un coșmar de la început și până la sfârșit. Doheny le lăsase puțin timp de gândire și de a-i pune sub semnul întrebării decizia:

— E spre binele vostru, pentru siguranța voastră.

— Dar unde ne vom duce? întrebase Stephen. Privea afară la Doheny prin același hublou, în spatele căruia stătuse și părintele Michael cu o dimineață înainte pentru a celebra căsătoria lor.

— Pentru moment la Dundalk, spuse Doheny.

Nu mai era cale de revenire asupra deciziei luate. Chiar în timp ce purtau acea discuție, începuse oprirea pompelor de aer. Se întrerupsese zgomotul lor liniștitor și constant, care le spunea că presiunea înăuntru era mai mare decât cea din afară, că molima nu va putea să se strecoare în sanctuarul lor. Trăiseră atât de mult timp cu acel sunet în urechi că, pur și simplu, încetaseră să-l mai remarce, în schimb absența lui era foarte pregnantă!

— Stephen, pompele de aer s-au oprit!

Băiatul sări în picioare și se repezi la hubloul prin care se zărea întreaga curte interioară și o parte din echipament.

— Ce vezi, întrebă fata, lipindu-se de spatele lui. O cuprinsese un copleșitor sentiment de panică. *Te rog, Doamne! Nu acum.*

— Nu e nimeni afară, spuse Stephen. Se duse la interfonul din peretele metalic și deschise butonul microfonului. Hei, voi cei de afară! Ce se petrece acolo?

Nu primi nici un răspuns.

Apoi auziră — erau mulți pași, iar zgomotul făcut de ei era ciudat de condensat în difuzorul de deasupra hubloului. Și se mai auzea ceva pe lângă pași — un zgomot făcut de un obiect greu târât și scrâșnitul metalului pe pietrele pavajului din curte.

— Uite-l pe Doheny! spuse Stephen.

Fata se strânse lângă el pentru a privi și ea afară. Doheny era roșu la față. Părul lui buclat era și mai vâlvoi ca de obicei. Ridică receptorul din afara rezervorului:

— E în regulă. Pompa nu va fi mult timp deconectată, spuse el.

— Dar ce se întâmplă? întrebă Stephen.

Și atunci Doheny le spuse că vor fi mutați pentru mai multă siguranță în altă parte și că vor fi duși la Dundalk. *De ce tocmai la Dundalk?* se miră Kate.

— Să nu uitați să luați rezerva de antiseptic cu voi, spuse Doheny. Și frânghia pe care ați folosit-o drept centură de siguranță atunci când v-am mutat prima oară — s-ar putea să fiți un pic zguduiți pe drum.

Instrucțiunile fură date pe un ton extrem de monoton, un ton pe care nu-l mai auziseră niciodată în vocea lui Doheny. Trebuiau să ia tot ceea ce credeau ei că le va fi de folos și să depoziteze în rezervorul original, cel din hambarul lui Peard. Stephen trebuia să ungă cu antiseptic în jurul gurii de intrare. Și repede! Afară așteptau oamenii cu aparate de sudură pentru a tăia legătura metalică dintre tancul original și cel construit aici.

— Nu le putem muta pe amândouă, explicase Doheny.

— Dar de ce trebuie să facem asta? insistă Stephen.

— Fiindcă am convins pe câțiva prieteni din armată că aici n-o s-o putem păstra în viață pe Kate.

— Unde e Adrian? întrebă Stephen.

— E sub arest la el în cameră. Adrian a dat mâna cu inamicul. Ține pistolul la tine, Stephen. Vine Kevin O'Donnell și pe ăsta nimic nu-l poate opri din drum. E nebun și-o vrea pe Kate.

— Dar de ce Dundalk? întrebă Kate.

— Fiindcă sperăm să reușim să te scoatem din Irlanda. Avem de partea noastră destui militari și localnici, care să ne ajute să vă ducem până la Dundalk. De acolo..., Doheny se întrerupse.

— Unde? întrebă Stephen.

— În Anglia, sperăm. Totul depinde de Comanda Barierei. Și Doheny continuă să le dea instrucțiuni. N-ar strica să muiați un cearceaf în

antiseptic. Înfășurați-l în jurul gurii de acces aflată pe partea voastră după ce-ați închis totul ermetic.

— Și presiunea aerului? întrebă Stephen.

— În curând vom pune în funcțiune o pompă, imediat ce vă suim pe platforma camionului. Veți avea din nou presiune pozitivă. Ați face bine să intrați în rezervorul mic cât de curând posibil.

Tocmai atunci coborî și Nylan Gunn, comandantul gărzii de la Killaloe, ca să preia conducerea operațiunii de la Doheny căruia îi spusese că e solicitat în camera comunicațiilor. Gunn, un fiu al Galwayului, era svelt și brunet, cu picioarele ușor crăcănate și o față cu trăsături adunate și mici. Înainte de molimă, fusese comandant în poliție.

— Nu-ți face griji, fetițo, îi spuse el lui Kate. Nu-l lăsăm noi pe smintitul ăla de O'Donnell să pună laba pe tine.

Moone era chiar în spatele lui. Venise să le spună "la revedere":

— Aveți toată încrederea în Fin Doheny și în Nylan, spuse el. Ei or să vă salveze și nu-l mai băgați în seamă niciodată pe Adrian Peard!

— Dar ce-a făcut Adrian? întrebă Stephen. Simți de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare. Adrian să-i trădeze? Cum? Ce făcuse de fapt?

— Acum câteva luni am pus o ploșniță în biroul lui Peard, spuse Moone. Tipul ăsta mi-a mirosit urât întotdeauna. Ticălosul i-a deschis ușa lui Kevin O'Donnell și l-a poftit să vină să facă pe șeful aici.

Stephen auzise vorbindu-se despre Kevin O'Donnell și Băieții Plăjii. Privi către Kate.

— Faceți ce vă spune Nylan, continuă Moone. La revedere, Katie! Să faci un copil curajos, chiar dacă acum ești măritată. Se îndepărtă chicotind ușurel.

Apoi totul se puse în mișcare. Se auzeau conversații pe ton ridicat. Tot felul de aparaturi uriașe făceau un zgomot monstruos. Legătura era tăiată. Kate și Stephen intrară în mica încăpere a primului rezervor, iar Stephen sigilă intrarea, muie un cearceaf în antiseptic și-l înfășură în jurul ei. Spațiul mic duhnea de mirosul acru al antisepticului.

Kate stătea aproape de Stephen pe pat și, atunci când auzi zgomotul aparatelor de sudură tăind metalul, îl strânse tare în brațe, apoi și mai tare când cablurile fură înfășurate în jurul rezervorului și acesta fu ridicat în aer, unde se legănă puțin, înainte să fie așezat pe platforma camionului, care părea cam nesigură. Cablurile scârțâiră scrâșnit pe oțelul tancului atunci când fură strânse și asigurate. Prin hubloul din spate al rezervorului

vedeau acum deschiderea din zidul de cărămidă, zid ce fusese construit cu puțin timp în urmă pentru a proteja rezervoarele.

Sunetul surd al compresorului reveni și o dată cu el un pic de alinare. Auzeau motorul generatorului duduind greu lângă cabina camionului. Acesta se puse în mișcare atât de încet că, la început, nici nu simțiră, apoi însă văzură castelul cum se îndepărtează și una din roți nimeri o groapă. În jur se auzeau și alte câteva vehicole. Stephen se uită afară:

— Se văd o mulțime de mașini blindate, spuse el. Cred că sunt zece sau douăsprezece.

Vocea lui Nylon Gunn ajunse la ei din micul difuzor pentru cazuri de urgență, plasat deasupra patului:

— Totul în regulă acolo înăuntru?

Stephen găsi microfonul și apăsă pe buton:

— Pare să fie O.K. Cât va dura?

— Habar n-am, băiete. Dar eu sunt aici sus cu șoferul. Dacă ai nevoie de mine, ciripește.

Stephen privi spre Kate. Era palidă și pe frunte îi apărură o mulțime de cute.

— De ce nu te întinzi să încerci să dormi puțin, iubito?

— N-aș putea dormi.

— Dar ai fi mai în siguranță întinsă pe saltea.

— Ba nu. Chestia asta nu-i deloc sigură. Închise ochii. Copilul atârna greu în burta ei. Și voia să facă și pipi. Nu era altă soluție decât mica toaletă pe care o folosiseră la început. Îl puse pe Stephen să se întoarcă cu spatele, în timp ce ea se târî până la *facilitate* și se folosi de ea.

Apoi i se făcu foame. Tot ce-i putuse oferi Stephen era pește conservat, fasole tot conservată și ambele reci, bineînțeles. Băiatul insistă ca ea să-și ia vitaminele, înainte să-i dea ceva de mâncare. Stephen putea fi așa de rece și insensibil câteodată, se gândi ea. Tot timpul cu ochii în cărțile lui de medicină! Nu-și ridica privirea din ele nici atunci când ea se uita la el insistent, sau avea nevoie de el. Nici nu-i păsa că ei îi era o poftă nebună să mănânce o țelină proaspătă, abia culeasă din grădină... sau niște salată verde. Oh! Ce poftă îi era! Sau un morcov crud. Ar fi fost cazul ca până acum să se fi găsit o modalitate de a steriliza legumele proaspete pentru a le fi trimise înăuntru în rezervor.

După masă se întinse pe spate și privi la Stephen care stătea ghemuit lângă unul din hublouri, privind peisajul de afară. Kate nu avea nici un chef să i se alăture. Ceea ce era acolo în spatele geamului n-ar fi făcut

decât să-i amintească că ea e închisă și că nu se mai poate plimba peste câmpuri, nu mai poate respira aerul proaspăt — un aer care să nu miroasă veșnic a dezinfectant pentru WC-uri.

Cum ar reacționa Stephen dacă ea ar începe să strige la el. Fiindcă așa se simțea. Îi venea să urle. În ce închisoare meschină trebuia să-și ducă zilele. Trecuseră mai bine de șase luni de când era închisă aici. Și atunci când se plângea, tot ce găsea de spus Stephen era că această închisoare îi salvase viața.

Kate auzise descrieri despre efectele molimei asupra femeilor. Înspăimântător. Cu toate acestea ea se agățase de o fantezie minunată. Trebuia să existe pe undeva o insulă încă necontaminată de ciuma albă. Ea și Stephen ar putea merge acolo și ar putea hoinări iarăși liberi. Poate că asta se va și întâmpla. Dar cel mai îngrozitor aspect al faptului că erau închiși acolo era lipsa unei uși de ieșire. Se uită la cearceaful înfășurat în jurul accesului sigilat. Acolo, în spatele cearceafului, era o ușă și o ieșire.

Dislocat de mișcarea camionului, ceva se rostogoli până la cotul ei stâng. Era micul televizor pe care cei de la Killaloe îl trimiseseră înăuntru la venirea lor acolo. Abia se stăpâni să nu-l facă praf. Și televizorul era precum hublourile. Atunci când nu prezenta imaginile unor lucruri inaccesibile ei, transmitea numai vești proaste.

Măcar de n-ar fi așa de strâmt și de plictisitor! Și Stephen care îi tot amintea că aveau o mulțime de cărți de citit. Cei de afară găsiseră posibilitatea de a steriliza cărți, dar nu și fructe și legume proaspete! Asta pentru că puteau folosi antiseptice sodice și ultravioletele intense asupra cărților, spunea Stephen calm. Stephen-Știe-Tot nu obosea să-i explice chestia asta ori de câte ori punea ea problema.

Să-l ia naiba pe Stephen! M-a lăsat borțoasă și acum nici nu-mi mai vorbește când am nevoie de el!

— Vreau să ies afară de aici! șopti ea.

Stephen nu auzi din cauza zgomotelor făcute de camion, care reverberau în spațiul îngust al rezervorului.

Kate încercă să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ieșit pur și simplu din rezervor. Ar fi trăit un timp foarte scurt, știa asta. Iar afară, lumea nu mai era cea pe care o cunoscuse ea — cea de dinainte de O'Neill. Nebunul o schimbase. Din cauza unei femei. Nevasta lui fusese ucisă. Kate știa că existaseră și copii mici — doi copii mici implicați, dar era mai romantic dacă te gândeai că O'Neill o făcuse din dragoste pentru o femeie.

Oare Stephen ar face așa ceva pentru mine?

O'Neill Nebunul schimbase complet fața lumii pentru că îi fuseseră uciși nevasta și copiii. Kate ascultase cu o seară înainte comentariile transmise la Continental BBC: în întreaga lume existau câte cinci mii de bărbați pentru fiecare femeie care supraviețuise. Lucrul acesta o fascina pe Kate, dar Stephen păru foarte îngrijorat atunci când o privise.

Anunțul despre acest număr disproporționat de mare de bărbați fusese un preludiu pentru comentariul unui nou fenomen: "Sindromul Lysistrata", cum îl numise comentatorul. Kate își amintea perfect cuvintele omului:

"Femeile solicită posturi de conducere. Și cine le-ar putea refuza? Oare cât le va mai fi refuzat până și accesul la preoție?

Femei preoți, se gândi Kate.

"Biserica Catolică se luptă să-și aleagă un nou Papă, ca urmare a tragediei de la Philadelphia", spusese comentatorul în continuare, "dar în același timp trebuie să facă față nevoii de a recunoaște o schimbare în ponderea rolurilor între bărbați și femei. Lumea noastră se îndepărtează de trecutul ei într-un ritm ce nu a mai fost niciodată atins. Noul Papă, oricine ar fi el, va trebui să ia decizii de mare importanță. Cu fiecare zi care trece, fără să se fi descoperit o cură pentru molimă, noi, muritorii de rând, ne dăm din ce în ce mai bine seama că am gândit greșit viața în trecut". Comentatorul își drese glasul, apoi spuse: "Aici George Bailey de la Continental BBC, în Paris."

Și Stephen completă:

— Tot ce-am făcut sau n-am făcut are acum un alt înțeles.

Kate știa de ce se temea Stephen că se va întâmpla: fiecare femeie va avea mai mult de o duzină de soți. Sclave. Femei în posesie comună.

Legănată de mișcarea camionului, după un timp, Kate adormi.

Stephen o privi, iar în ochi i se citea îngrijorarea. Biata Kate. În cameră începuse să se facă frig. Găsi o pătură și o înveli. Fata se mișcă neliniștită sub atingerea mâinilor lui, dar nu se trezi. Continuă să doarmă chiar și atunci când în rezervor se auzi vocea lui Nylan Gunn, care vorbea din cabina camionului:

— Tocmai am primit un semn din partea Comandei Barierei. Amiralul Francis Delacourt în persoană. Cererea noastră este examinată, dar el spune că are ordine precise să ajute în orice încercare legală asociată cu cercetarea molimei. E plin de el ca un curcan umflat în gușă.

Kate se trezi după un timp doar pentru a folosi *facilitatea* și întrebă dacă ceea ce auzise era chiar vocea lui Gunn sau fusese doar un vis.

— Comanda Barierei a fost rugată să ne înlesnească trecerea spre Anglia, spuse Stephen, extrăgând esența din vorbele lui Gunn.

Vocea fetei era somnoroasă. Se întoarse în pat, trase pătura până sub bărbie și întrebă:

— De ce vor să ne trimită în Anglia?

— Cred că se pregătește un alt război civil în Irlanda, spuse Stephen. Doheny vrea să ne știe la adăpost.

— Bărbații ăștia! mormăi Kate.

Camionul se opri în amurg sub creasta unui deal. Stephen privi afară prin hublou și văzu opt tancuri parcate lângă drum. O siluetă cu o cască pe cap se ridică prin bocaportul unuia dintre tancuri și strigă spre camion:

— Situația este sub control! Puteți să vă îndreptați direct spre docuri. La următoarea intersecție vă așteaptă un jeep, care vă va conduce mai departe.

Camionul se puse încet în mișcare, urcă dealul și apoi prinse viteză. Prin hublouri se vedeau clădiri arse. Trecură pe lângă un maldăr de cadavre întinse lângă un zid, ciuruit și el de gloanțe. Întunericul lăsa o cortină groasă peste priveliștea de după hublou. Ajunși la chei, se opriră. Pe dealurile din împrejurimi se vedeau petele portocalii ale focurilor.

Pe chei era și mai frig. Stephen găsi o lanternă și-i îndreptă fascicolul spre Kate. În ochii fetei era o privire sticloasă de spaimă:

— Te rog închide aia, Stephen!

El stinse lanterna și se strecură sub cuvertură lângă ea. Auziră cablurile cum se freacă de metalul rezervorului. De afară, de undeva, venea până la ei zgomotul ca de râșniță al unui motor. Voci strigau comenzi scurte.

Glasul lui Nylan Gunn se revărsă din difuzor:

— Comanda Barierei *va face* trecerea voastră spre Anglia. Au trimis o barjă și un trailer. Nu vă faceți griji. Totul o să fie în regulă. Acum o să vă deconectăm compresorul pentru a vă ridica. În câteva minute vin și eu pe barjă cu voi. Bon voyage!

Compresorul amuți. Alte mișcări ale cablurilor, alte zgomote de motoare.

Alt metal scrâșni aspru pe metalul rezervorului și auziră o voce strigând tare:

— Țineți-vă bine acolo înăuntru! Acum o să vă ridicăm.

Rezervorul se înclină, apoi îl simțiră cum se clatină. Stephen puse un braț în jurul lui Kate ca s-o țină lângă el. Prin hubloul din față văzură niște pete luminoase încețoșate, apa neagră și sclipirile portocalii ale focurilor, apoi o imagine legănată a clădirilor din jur.

— Țineți-o dreaptă, idioților, n-o mai bălăbăniți așa! strigă o voce.

Legănarea încetă. Apoi veni coborârea, care le urcă la amândoi stomacul în gât. Kate scoase un mic țipăt. Coborârea se opri un moment, apoi continuă ceva mai încet și se sfârși cu o izbitură.

— Treceți câte o frânghie în fiecare capăt! strigă cineva. Așa! Acum aici, leag-o bine! Și acum plasa. O să vă cam joace!

Kate se întrebă oare ce voia să spună omul acela. Porniră. Auzi zgomotul înfundat și crescător al unor motoare puternice, apoi mișcarea lină, remarcată doar prin perindarea petelor luminoase prin fața hublourilor. Stephen își făcu de lucru asigurând obiectele detașabile, înfingându-le sub saltea, presându-le sub greutatea cărților, legând sfoara.

Mișcarea liniștită de dinainte se transformase într-un balans continuu în față și în spate. Stephen se aplecă peste fată să se uite printr-un hublou. Nu se vedea decât marginea întunecată a barjei și în zare, departe, o linie roșie de lumini care se mișcau rapid. În câteva minute, balansul deveni un scrânciob, sub care se auzea clar clipoceala apei. Stropii ajungeau până la hublouri. Kate simți cum i se ridică stomacul în gât. Această nouă mișcare deveni brusc un tobogan nebunesc. La fiecare cădere simțeau cum se răsucește barja sub ei. Stephen se sprijini cât de ferm putu în marginea patului și o luă în brațe pe Kate.

Ei, ca să vezi, gândi Kate, nici o zi nu trecuse de când se plânsese că nimic nu se întâmplă în lumea lor închisă. Temperatura fusese întotdeauna până atunci păstrată supărător de înaltă. Își petrecuse cea mai mare parte a dimineții trecute alegând și împăturind cele câteva obiecte de îmbrăcăminte pe care le aveau. Și acesta fusese un mare noroc. Era acum mult mai mult spațiu de mișcare în mica încăpere a rezervorului.

Fata îl apucă strâns pe Stephen de braț, în momentul în care barja de sub ei făcu o coborâre și mai abruptă, care o făcu să-i vină iar greață. Deodată, într-un scurt moment de acalmie, Kate simți ceva cald cum i se prelinge pe picioare, apoi un adevărat val de lichid.

— Stephen!

— E în regulă, iubito, or să ne ducă la celălalt mal.

— Stephen, copilul, vine copilul! scânci ea. Încercă să se scoale în capul oaselor, ţinându-se de marginea de lemn pe care o adăugase Stephen patului, dar barja de sub ei iar cobora un val, aruncând-o pe spate.

Nu era deloc bine, se gândi ea. Ceva nu era în regulă. N-ar fi fost normal să aibă mai întâi dureri, contracţii? Şi, în plus, era şi prea devreme! Era cu o lună şi ceva mai devreme decât fusese prevăzut.

Stephen pipăi după lanternă, o găsi şi o aprinse. Kate dăduse de-o parte pătura şi zăcea acum întinsă într-o băltoacă de lichid amniotic. O lăsă un moment pentru a smulge cearceaful muiat în sterilizant din jurul gurii de intrare. Kate îl ajută să întindă cearceaful sub ea. Era încă umed şi mirosea groaznic a antiseptic.

— N-ai simţit nici o contracţie? întrebă el.

— Nimic, doar că mi s-a rupt apa. Ceva nu-i în regulă, Stephen. Vocea ei se prelungi într-un vaiet. Mi-e frică.

Stephen propti lantema în marginea saltelei, îndreptându-i fascicolul luminos în sus pentru a reflecta în tavanul metalic al rezervorului. Faţa lui părea calmă, dar ea ştia că el n-are decât experienţa cărţilor de medicină despre sarcină şi naşteri. Cu toate astea, fata îl simţea stăpân pe el, luând situaţia ferm în mâini. Stephen îşi înfăşură un capăt de sfoară în jurul umerilor şi un alt capăt pe după pieptul fetei. Patul se ridica, se cobora şi se răsucea groaznic, mimând mişcarea apei de sub ei. Kate auzea cum şuieră vântul, cum se sparg valurile de pereţii metalici ai rezervorului. Lanterna căzu de acolo de unde era. Stephen o recuperă şi o stabiliză şi mai ferm.

— Simt contracţiile. Kate deschise gura de durere. Ohhhhhhh! Nu acum!

— Fii calmă, iubito!

— De ce n-a mai putut aştepta un pic?

O altă contracţie îi smulse un ţipăt.

— Nu ştiu ce trebuie să fac, se văită ea. Tot trupul îi era scăldat în transpiraţie.

— Ştiu eu ce trebuie făcut, iubito. Lasă contracţiile să vină!

Ce făcea Stephen acolo? Încercă să ridice capul şi să se uite la băiat, care stătea ghemuit între picioarele ei, dar el o împinse la loc:

— Stai pe spate! Ţine-te de sfoara aia!

— E prea devreme, e prea devreme! se văită ea.

Simţea balansul barjei care îl arunca pe Stephen când spre un picior de-al ei când spre celălalt. O altă contracţie o cuprinse. Şi încă una.

— Le cronometrez eu, spuse Stephen, cu o mână pe abdomenul ei.

— Primul copil, spuse ea istovită de durere. S-ar putea să dureze. Cel puţin aşa îmi amintesc că scrie în manualele de specialitate.

O altă contracţie. Şi încă una. Fata simţi cum lumea ei întreagă se fracţionase între mişcarea bezmetică a barjei şi contracţiile periodice.

— Văd capul, spuse Stephen. Pătura aceea uscată de lângă tine, la dreapta. Am nevoie de ea. Vezi dacă poţi ajunge cu mâna până acolo.

Fata îi era recunoscătoare fiindcă avea acum ceva de făcut. Între contracţii, mâna ei prefăcută în ghiară găsi pătura şi trase de ea. Un balans puternic, o făcu să se izbească cu capul de peretele metalic. Strigă de durere, dar mâna nu lăsă pătura. Stephen nici nu se uită în sus. Fata îi simţea braţele între picioarele ei deschise. O altă contracţie o făcu să geamă, dar îşi aminti de lucrurile pe care le învăţase la şcoală. Împinge! Simţi cum copilul alunecă încet afară.

— Pătura! strigă Stephen. I-o smulse din mână. Îl văzu cum înfăşoară copilul în ea. Am legat ombilicul, mai spuse el.

— E... e viu? întrebă ea, gâfâind.

— E fată şi e vie! În vocea lui Stephen se citea o mare satisfacţie.

— E... e sănătoasă?

— Unghiile nu sunt complet crescute, dar are păr şi respiră. Acum trebuie s-o ţinem la căldură.

— Şi placenta?

— A ieşit totul.

— A fost foarte rapid!

— E foarte mică, iubito. Stephen slăbi puţin sfoara care îl ţinea şi puse copilul înfăşurat în pătură lângă ea pe pat. Ţine-o bine cu o mână până mut eu sfoara asta. Ne balansăm mai rău decât înainte. Mai poţi să ajungi o dată la pături?

— Da.

Kate se uită lung la feţişoara care se vedea ieşind din bocceaua de lângă ea. Era o faţă *bătrână*... plină de zbârcituri. În jurul nasului avea încă mucus care făcea balonaşe atunci când copilul respira.

— E prea frig aici, spuse Stephen. Mai trecu o învârtitură de sfoară peste ea. Imediat după, se întinse şi el alături şi se ţinu bine cu o mână de frânghie. Apoi făcu un cort de pături deasupra capetelor lor.

— O să încălzim aerul cu respiraţia şi cu trupurile noastre.

— Dar s-a născut cu aproape două luni mai devreme, Stephen. Are nevoie de mai mult decât păturica asta peste ea.

— Știu, dar deocamdată asta-i tot ce avem la îndemână. Stephen stinse lantema.

Kate începu să plângă încetișor.

— Ce mod groaznic de a veni pe lume! Și ce lume groaznică.

— E singura lume pe care o va avea, iubito!

Copilul scoase un sunet slab, ca și cum ar fi sughițat.

Stephen îndreptă lantema spre fața fetiței. Buzele copilului se mișcau. Stephen simți parcă în acea mișcare o foame de viață.

— Lasă-mă s-o văd și eu, spuse Kate. Se ridică sprijinită pe un cot și privi îndelung la fața fiicei ei.

— Nu i-am dat nici un nume, spuse Kate. Nici măcar nu ne-am gândit la vreun nume.

— Nu-i nici o grabă.

— Stephen, dacă se rup cablurile, rezervorul ăsta de oțel o să se scufunde ca un bolovan.

— N-o să se rupă nici un cablu. Și în plus au pus o plasă peste noi.

— Nu admit ca fata mea să moară fără un nume!

Stephen se uită la Kate în lumina palidă a lanternei, simțind mișcarea sălbatică a mării, conștient de vântul dezlănțuit, de valurile care izbeau barja din toate direcțiile. Era ușor să te cuprindă gânduri morbide, dar aceste gânduri nu ajutau la nimic.

— Cei de afară au luat toate măsurile de precauție, spuse el.

— E fată, Stephen. Nu înțelegi? E fată. Molima. O să se întâmple ceva groaznic. Simt eu asta!

În vocea ei se citea începutul unei crize de isterie.

— Kate! Tu ești pe cale să devii soră medicală calificată. Ești soția mea, iar eu tocmai am adus pe lume primul nostru copil.

— Dar e murdar aici, înăuntru, spuse ea. O să mă infectez...

— N-o să te lăsăm noi să mori de febră. Îți promit asta. Acum, potolește-te. Stinse lanterna.

— Dervogilla, spuse Kate.

— Ce?

— O să-i spunem Dervogilla. Gilla — ca să fie mai scurt. Gilla Browder. Sună frumos.

— Kate, te-ai gândit bine cu ce nume vrei să procopsești bietul copil?

— Te gândești la blestemul căzut pe capul primei Dervogilla.

— Şi pe capul lui Diarmud, bărbatul cu care a fugit.

— Dar şi noi fugim, nu?

— Nu e acelaşi lucru.

— Dervogilla şi Diarmud, spuse Kate, blestemaţi să bântuie pământul Irlandei şi să nu-şi afle pacea, să nu fie niciodată împreună, până ce nu-i iartă un irlandez.

— Eu unul nu prea cred în noroc, dar ăsta e un nume care parcă ar provoca destinul.

Vocea lui Kate era fermă:

— E şi blestemul bietei Irlande. Să nu vorbeşti împotriva ei, Stephen. Eu ştiu de ce a căzut molima asta pe capul nostru. Fiindcă am refuzat să-i iertăm pe Dervogilla şi Diarmud.

— Probabil c-ai auzit chestia asta undeva. De la bătrânii care pălăvrăgeau tot timpul la castel.

— Toată lumea spune la fel, Stephen.

— Te-ai scrântit, se poate!?

— Trebuie să-i ierţi, Stephen şi să spui că eşti de acord cu acest nume pentru fiica ta.

— Kate!

— Spune!

Stephen îşi drese glasul. Simţea cum creşte în el opoziţia faţă de acea Kate care semăna cu o zgripţuroaică. Brusc îşi dădu seama că e doar o mamă care-şi apără copilul în singurul mod în care se pricepea s-o facă. Simţi un val de tandreţe pentru fată şi pentru copilul lor.

— Îi iert, Kate şi cred şi eu că Dervogilla — Gilla este un nume frumos.

— Mulţumesc, Stephen. Acum fata noastră va trăi.

Stephen o simţi pe Kate mişcând copilul şi aprinse lantema. Fata încerca s-o pună pe Gilla la sân.

— Nu cred să sugă încă, Kate.

— Dar îşi mişcă buzele.

— Respiră doar.

— Gilla, spuse ea. Un nume frumos.

Stephen stinse iarăşi lanterna. Bateriile erau pe terminate şi nu se ştia dacă nu vor avea nevoie de ea mai târziu.

Kate închise ochii. Măcar de s-ar opri mişcarea asta groaznică. Şi întunericul care făcea lucrurile şi mai greu de suportat... Zgomotele sălbatice venite de afară. Iar i se ridicase stomacul în gât. Brusc, abia de

mai avu timp să scoată capul de sub cortul de pături, că vomită. Mirosul umplu imediat toată încăperea.

— E în regulă, nu e nevoie, spuse ea întinzând mâna să-l oprească pe Stephen să aprindă lanterna. Nu voia să fie văzută de nimeni în halul acela. Tu ia copilul. Își lipi obrazul de lemnul tare al marginii patului și vomă, vomă... Își dădu seama că totul se scurge peste cărțile puse sub pat. Mirosul era îngrozitor. Îl auzi pe Stephen cum respiră adânc pentru a nu voma și el. Încercă să-l imite, dar tot stomacul ei era strâns într-un ghem.

Coșmarul continuă, absorbindu-i toată energia. Doar într-un târziu deveni conștientă de o schimbare în mișcarea barjei, care acum se balansa din ce în ce mai puțin. Kate își șterse gura cu un colț de pătură și se gândi că, totuși, s-ar putea să supraviețuiască încercării acesteia. Se auzi un muget al motoarelor și simți cum mișcarea își schimbă direcția, apoi... o izbitură în marginea cheiului. Accentul britanic al muncitorilor de pe docuri se auzea clar până la ei:

— Ai grijă, măi, animalule! E un pachet prețios aici! Adă mai aproape camionul ăla!

Și iarăși tăcu compresorul. Simți cum rezervorul e ridicat, de data asta ferm și fără să se mai balanseze. Apoi veni izbitura așteptată, când fură puși pe platforma camionului.

Stephen găsi microfonul și deschise butonul:

— Hei, voi cei de afară!

Nu-i răspunse nimeni.

— Simți diferența? întrebă cineva afară.

— Pfui! Ce-aiar răspunse altul. Ia uită-te dedesubt!

Compresorul porni din nou. Cineva bătu cu palma în peretele metalic al rezervorului.

— Voi, cei dinăuntru, hello! Cred că aveți o spărtură, o crăpătură... E undeva aici jos, spre margine. Bătaia continua pentru a încerca localizarea crăpăturii.

Stephen apucă lanterna și se strecură afară din legături înspre zgomot. Era foarte puțină lumină, dar văzu o plesnitură închisă la culoare chiar sub capul patului. Privi în jur disperat să găsească ceva cu care să acopere locul. Presiunea creștea în interior și auzi un șuierat ușor — tot ce vomitase Kate se scurgea afară prin crăpătură. Cărțile! Pe unele dintre ele le împachetase într-o cutie, pe care o fixase în spatele toaletei. Apucă prima carte și începu să-i smulgă paginile și să le îndese în crăpătură.

— Să vină cineva cu un aparat de sudură aici, se auzi o voce afară.

O altă voce strigă ceva, dar Stephen nu înțelese ce anume. Hârtia și voma făcuseră o pastă, însă Stephen știa că nu va ține, fiindcă presiunea în cameră creștea mereu.

— Nu-mi pasă dacă trebuie să-i spargi ușa, s-o ia naiba de ușă! strigă cineva afară. Adu aparatul de sudură!

Avem o crăpătură, se gândi Stephen. Accidentul se întâmplase în timp ce compresorul era deconectat. Se uită spre fată și-i întâlni ochii holbați — niște găuri de umbră sticloasă în lumina puțină care intra pe hublouri. Kate o ținea strâns în brațe pe Gilla.

— Ai aranjat acolo, nu-i așa, Stephen? șopti ea.

— Da, iubito.

— Știam eu că vei reuși.

Credința, se gândi el. *Rezistă oricăror încercări, chiar și împotriva rațiunii.*

Un cercetător în domeniul biologiei moleculare care să viseze să devină faimos datorită unei contribuții esențiale în chimismul fin al ADN-ului — iată ce nu au luat niciodată în considerare samsarii puterii mondiale...

— Jost Hupp

Imediat după orele douăsprezece ale amiezii, în cea de-a cincea zi după ce Kevin O'Donnell preluase conducerea Laboratorului Killaloe, John fu scos din subsolul unde fusese ținut închis. Încăperea era una din cele trei identice, întunecoase, cu ziduri groase de piatră, aflate sub turnul vechiului castel, un loc urât mirositor, cu mucegai pe pereți și o podea umedă. Ferestrele zăbrelite, practicate în trei uși identice, sugerau și ele faptul că acestea constituiseră într-adevăr închisoarea originală a castelului. Doheny fusese ținut un timp în una din încăperi, dar ulterior fusese scos și dus nu se știe unde. Preotul și băiatul ocupau cea de-a treia celulă. Din grinzile de lemn ale tavanului subsolului curgeau pânze de păianjeni. Pe peretele din fața celor trei celule se ridica un maldăr de vechituri: canapele desfundate, mese cu picioarele rupte, lămpi electrice ruginite, o sobă de gaz cu trei picioare, bucăți de țevi metalice, o roată de automobil din care încă spânzurau zdrențele din anvelopa sfâșiată, un vraf de scânduri de placaj, deja putrezite, într-un colț.

Doi gardieni în uniformă veniră să-l ia pe John. Nu le cunoștea numele, dar erau aceiași care aduceau de obicei mâncarea prizonierilor. John îi numise în gând Slăbănogul și Chelul. Aceștia îi spuseră să se dezbrace la piele și, atunci când se supuse, împinseră cu piciorul într-un colț hainele lui murdare și-i întinseră un halat curat din pânză groasă în alb și gri. Nu i se permisese să păstreze decât încălțămintea.

Era o zi rece și mohorâtă și în curtea interioară în care cei doi îl conduseră bătea vântul. John se cutremură de frig sub pânza halatului. Nori groși făceau din curte un loc întunecat și apăsător. Prin poarta cu

arcadă, John văzu lacul pe care îl adia vântul, trimițând la mal valurile înspumate. Era același vânt care îi lipea de pulpe halatul acela caraghios.

— Unde mă duceți? întrebă John.

— Ține-ți gura, arestat, ripostă Slăbănogul.

Castelul, o formă monolitică, impersonală, se ridica greoi în lumina gri a zilei. Nu se vedeau decât câteva pete de galben în ferestrele înguste, indicând că acolo fusese aprinsă lumina în încercarea de a învinge întunericul de afară. Pe pervazurile ferestrelor erau însă șiruri de flori albe, iar aerul mirosea curat după miasmele putrede ale subsolului.

Slăbănogul și Chelul îl țineau strâns de partea de sus a brațelor, forțându-l să meargă repede, să traverseze curtea și să intre în aripa administrativă. Străbătură apoi un coridor lung cu pereții galbeni și urcară scara spre biblioteca castelului.

În bibliotecă fuseseră aprinse toate luminile. Candelabrele de cristal își dansau strălucirea elegantă. Câteva spoturi trimiteau conuri luminoase spre o platformă din lemn, ridicată lângă cămin. O masă improvizată fusese așezată în mijlocul platformei, iar în spatele ei erau câteva fotolii de piele. Kevin O'Donnell și Joseph Herity ocupau două din aceste fotolii. Părintele Michael stătea la unul din capetele mesei cu băiatul în picioare lângă el. Fintan Craig Doheny era în fața mesei, cu spatele la John. Într-o parte a platformei fuseseră înșirate șase scaune, care arătau ca o boxă de juraţi improvizată. Boxa pentru acuzat, și ea improvizată din țevi de metal, era bătută în bolțuri în podea. Gardienii îl împinseră pe John în interiorul acestei cuști, înainte să se retragă doi pași.

John privi în jurul lui. În bibliotecă erau oameni care stăteau în picioare în grup compact și se uitau fix la el. Chiar în primul rând, îl remarcă pe Adrian Peard în costumul lui verde de tweed. Peard evita privirea lui John. Doheny și Kevin O'Donnell discutau pe un ton scăzut atunci când John pătrunse în cameră. Nu dădură nici o atenție venirii arestatului și-și continuară nestingheriți discuția. Herity sorbea, din când în când, dintr-o sticlă cu whiskey. Câteva dosare erau înșirate pe masă în spațiul dintre Kevin și Herity. Pe un fotoliu la dreapta lui Kevin era o cutie mare de carton.

John își dădu seama că starea lui de spirit trece prin momente de clar-obscur, în vreme ce aștepta începerea ritualului pe care acești oameni i-l pregătiseră. Decorul era în același timp ridicol și morbid, amintind vag de jocurile de-a judecata.

Părintele Michael privea fix la masa din fața lui, imobil chiar și atunci când băiatul îl făcu atent la intrarea lui John în încăpere.

Băiatul se uita lung la John cu ochii goi.

John îndreptă un gând către O'Neill-Cel din Interior: *Vor să mă ucidă; fiindcă ei cred că eu sunt tu.*

O'Neill-Cel din Interior nu-i răspunse.

Kevin ridică brusc glasul.

— Băiatul e martor și va vorbi când *eu* îi voi spune s-o facă!

Băiatul întoarse capul și privi spre Kevin. Cu o voce subțire, pe punctul de a cădea în isterie, el strigă:

— Ești un rahat! Maică-ta a crezut că poartă în pântece un copil, dar nu era așa. Erai doar un mare rahat!

Printre cei prezenți în bibliotecă se auzi un râs nervos. Kevin zâmbi și spuse:

— Lăsați-l în pace. Știu că are multe de spus și că majoritatea celor învățate le-a cules de prin șanțuri.

Herity ridică sticla la gură și bău lung din ea. Apoi o puse cu grijă la loc pe masă, în fața lui și-o privi fix. Sticla era pe jumătate goală. Părintele Michael ridică privirea spre Kevin și Herity:

— Sunteți niște oameni răi. Pentru voi un jurământ n-are nici o valoare — nici al vostru, nici al altora. Pe tine te întreb, Joseph, atunci când știai că au amprentele și hărțile dentare în America, de ce ai amenințat pe copilul ăsta și m-ai forțat pe mine să rup sigiliul confesiunii? De ce?

— Ca să-l fac pe el să vorbească, nu pe tine, spuse Herity. Nimeni n-are dreptul să treacă prin viață ca o fantomă tăcută!

— Arunc asupra ta anatema, spuse părintele Michael cu voce scăzută. Te blestem pentru eternitate, Joseph Herity, pe tine și pe Kevin O'Donnell! Vă blestem cu grozava povară a păcatelor voastre și fie ca această povară să devină și mai grea pentru voi cu fiecare suflare!

— Blestemul tău nu înseamnă nimic pentru noi, spuse Herity, și mai luă o gură de whiskey.

— Viața și moartea sunt în mâinile noastre, nu în ale tale! spuse Kevin cu o umbră de nervozitate în glas.

Părintele Michael privi spre John:

— Iartă-mă, John. Te implor să mă ierți. L-ar fi torturat pe acest biet copil și nu puteam permite așa ceva. Am rupt sigiliul confesiunii, Doamne, iartă-mă!

O tulburare grozavă cuprinse pieptul lui John. Sigiliul confesiunii? Și care să fie importanța acestui lucru? Transpirația începu să-i curgă pe frunte și să-i ardă ochii.

Kevin O'Donnell rânji urât și deschise cutia de carton aflată pe scaunul de lângă el. Scoase dinăuntru un borcan mare sigilat și-l așeză pe masă. John se holbă la borcan. Era plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului și înăuntru plutea ceva. Kevin O'Donnell întoarse ușurel borcanul și John recunoscu un chip uman.

Era un cap, un cap de om!

Ochii erau închiși, dar buzele ușor întredeschise. Lui John i se păru că recunoaște pe cel de-al treilea călăreț, cel ce-i însoțise pe Herity și Kevin în după-amiaza aceea când el era în curte.

— Vă prezint pe Alex Coleman, spuse Kevin. În sfârșit murat în whiskey, acesta fiind, sunt sigur, visul lui de aur, paradisul pe care îl sperase întotdeauna. Kevin îndreptă spre John o privire fixă, venită din ochii lui mari și cruzi, făcându-i semn lui Doheny să se dea la o parte din drum. Iată trădătorul care l-a avertizat pe Fin din vreme, dându-i timp să ne fure mândria Irlandei.

Doheny interveni:

— Kevin, ai...

— Nu mă întrerupe! Ești aici doar datorită voinței noastre și doar atâta timp cât vei respecta înțelegerea.

Șase bărbați se desprinseră din grupul compact aflat în bibliotecă și, la un semn făcut de Kevin, ocupară câte un scaun. Picioarele de lemn ale scaunelor zgâriară podeaua și se auziră tușituri și comentarii în surdină.

Kevin bătu o dată în masă cu o bucată de lemn, apoi o ridică și o arătă celor din încăpere:

— Am în mână un fragment din lemnul acoperișului de la Cashell. Așa ca un simbol al faptului că Legea Irlandeză va fi deasupra noastră în această cameră. Puse ușurel lemnul pe masă. Am venit aici călare, așa cum făceau regii din vechime, acesta fiind felul de a proceda al unui cuceritor. Legea lui Brehon va fi repusă în drepturi. Privi în jurul lui. Mai există vreun O'Neill prezent printre noi?

Nimeni nu făcu nici un gest.

— Familia arestatului l-a părăsit, spuse Kevin. Arestatul este singur... Bătu cu unghia în borcanul de pe masă. Dar triumviratul este prezent și procesul va începe. Kevin își lăsă privirea să se plimbe peste cei aflați în cameră, oprindu-se în final asupra lui Herity. E timpul, Joseph.

Herity puse încetișor sticla alături și ridică o foaie de hârtie din maldărul de pe masă. O citi, uitându-se din când în când spre John.

— Întâi de toate, noi spunem că tu, arestat, ești John Roe O'Neill. Noi spunem că tu ești autorul molimei care a distrus biata noastră țară și în plus cea mai mare parte a lumii, deși ar trebui să-i excepțăm aici pe britanici și pe păgâni, pentru care molima n-a fost decât o dreaptă judecată. Noi spunem că tu nu aveai nici un motiv să ne lovești pe noi în acest mod laș. Și tu ce ai de spus, John Roe O'Neill? Ești vinovat sau nevinovat?

John privi la capul din sticlă. Capul acela îi vorbea cu glasul lui John Roe O'Neill:

— Care a fost crima mea? întrebă el. Am fost nedreptățit. Preotul știe asta. Am fost nedreptățit într-un mod oribil.

Cine ar putea nega acest lucru? se gândi John.

— Ce-am făcut eu, continuă capul să vorbească, pentru ca acei criminali teroriști, pe care irlandezii îi scuză atât de mărinimos, să-mi omoare fără milă întreaga familie? Cu ce am meritat eu această soartă?

— E drept că a fost o provocare teribilă, șopti John.

— Arestatul a vorbit? întrebă Kevin.

John nici nu-l auzi. Capul îi vorbea:

— Irlandezii ar trebui judecați aici, fiindcă ei sunt cei care au alimentat și întreținut boala terorismului!

John dădu afirmativ din cap în tăcere.

Părintele Michael se uita dintr-o parte spre el, mirându-se de liniștea ciudată ce părea că pusese stăpânire pe John, de parcă acesta se închisese într-un loc secret, unde nici un sunet nu-l mai putea ajunge.

Doheny se întoarse și se uită drept în ochii lui John. *Sic semper Irish honor*, se gândi el. *Ce va gândi acest biet nebun când va afla că eu îi sunt procurorul?*

Cât de mare fusese prețul!

Dar Kevin O'Donnell ar fi distrus fără îndoială laboratorul, dacă ordinele nu i-ar fi fost respectate. Chiar și Adrian Peard ar fi avut de suferit, să fie el al naibii! Trebuiau să continue cu datele oferite de Nebun. O cură pentru molimă — asta era singura prioritate. Și Irlanda era încă în stare să realizeze acest lucru singură!

Kevin aruncă o privire spre părintele Michael:

— Ai ceva de spus pentru început, popo?

Părintele Michael tuși și-și îndreptă atenția spre John:

— Orice ar fi făcut Nebunul, este absolut limpede că în el nu exista nici un gând rău înainte de a fi fost lovit de nenorocire.

— Ne vom referi la arestat, numindu-l O'Neill, îl întrerupse Kevin.

Herity zâmbi șiret și mai trase o dușcă.

Părintele Michael continuă:

— Și chiar după aceea, "gând rău" nu este sintagma potrivită pentru a descrie intențiile lui. O'Neill ne apare motivat în tot ce a făcut mai degrabă de o furie oarbă, decât de orice altă emoție. A vrut să lovească cu furie în cei care i-au distrus lumea. Și trebuie să admitem că, în această privință, ținta lui a fost clar delimitată — poate nu în întregime, dar suficient pentru a servi furiei lui nebune.

John își zăngăni cătușele în țevile cuștii, privind fix capul din borcan. Capul însă tăcea. De ce nu voia O'Neill să vorbească în apărarea lui?

— Nu intenționez să spun că sunt de acord cu principiile după care a acționat O'Neill, continuă preotul. Presupun că știa foarte bine care îi era responsabilitatea în ceea ce voia să facă, că era conștient de grozăvia pe care o comitea împotriva noastră. Iar dacă la baza acestui lucru stătea o credință, atunci această credință se fundamenta pe abilitatea lui de a ne lovi.

Părintele Michael se ridică și se întoarse să privească jurații. Băiatul se dădu un pas înapoi.

— A fost și patimă și pasiune în asta, nu-i nici o îndoială! tună părintele Michael. Pasiune și furie împotriva autorilor nenorocirii lui. Împotriva noastră! Vocea lui scăzu și deveni monotonă: Și ne-a oferit și nouă un strop din pasiunea lui Iar acum să vedem ce vom face noi cu ea.

Părintele Michael își îndreptă privirea spre Kevin:

— Dacă umblăm după răzbunare, atunci haideți să nu ne mai ascundem după degete și să-i spunem pe nume. Dacă e să călcăm porunca sfântă care ne interzice să judecăm greșiților noștri, atunci haideți să ne lăsăm mințile pradă răzbunării și, astfel, să ne expunem consecințelor ce decurg din ea.

Herity ripostă pe un ton zeflemitor:

— Nu judeca ca să nu fii judecat!

— Lasă-l să vorbească, spuse Kevin. Am promis că nu vom împiedica nici o încercare a apărării.

— Da! spuse părintele Michael. Am jurat un jurământ sfânt pe onoarea Irlandei! Adevăr și dreptate, asta am jurat în fața lui Dumnezeu Atotputernicul că vom apăra.

— Dumnezeu Atotputernicul! spuse Herity și mai luă o duscă.

— Joseph Herity ne amintește de avertismentul divin spuse părintele Michael. Crist l-a imaginat ca pe un ghimpe etern în coastele noastre. El ridică o întrebare teribilă: Cine e cel care judecă? Avem oare noi îndrăzneala să tragem la răspundere chiar pe judecători? Dacă afirmăm că numai oamenii pot fi judecători, atunci îl negăm pe Dumnezeu. Și vă întreb — asta vrem să facem? Să-l negăm pe Dumnezeu?

— Eu îl neg! spuse Herity.

— Sîîî, Joseph, spuse Kevin. Lasă-l să bată câmpii.

Părintele Michael trimise spre cei din încăpere o privire ca un fulger fierbinte.

— Noi în Irlanda eram civilizați, când peste tot în lume oamenii erau niște păgâni care trăiau în noroi. Haideți să ne comportăm ca niște ființe civilizate. Se uită spre Doheny, care rămăsese în picioare în fața mesei, în ochi cu o privire de adâncă nemulțumire.

— Dacă tot ne prefacem că am fi un Tribunal al Legii Irlandeze, așa cum a pretins *judecătorul* Kevin O'Donnell aici prezent, atunci haideți să renunțăm la ipocrizie în acest tribunal. Haideți să nu ne mai amăgim cu iluzii. Haideți să nu pretindem că noi am fi întruchiparea purității și a bunătății, în vreme ce acest biet nebun, domnul O'Neill, este întruchiparea răului în stare pură. Aceasta este problema pe care v-o impune jurământul pe care l-am făcut.

— Ei, nu zău! exclamă Herity. Chiar ne-o impune?

— Da, ne-o impune! strigă părintele Michael. De ce anume îl învinuiți pe acest om?

— De ce-l învinuim? Herity repetă cu o solemnitate batjocoritoare. Păi, nu-l învinuim decât că a distrus floarea frumuseții Irlandei.

— Dar în acel moment era în mod clar deja nebun! spuse preotul.

— Moment? întrebă Herity. Ei asta-i bună! E sigur că i-a luat mai mult decât un moment! Se uită către Peard, care acum stătea puțin de-o parte, desprins de masa compactă de oameni din bibliotecă. Ai ceva de spus în această privință, doctore Adrian Peard?

— De câte ori l-am întâlnit a avut un comportament de om sănătos psihic, spuse Peard. Și să știți că l-am urmărit cu atenție, chiar din secunda când am fost alertat că ar putea fi O'Neill.

— Și aici, la laborator, cu ce s-a ocupat? întrebă părintele Michael.

— A pretins că ne arată cum a fost creată molima, spuse Peard.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! protestă preotul. Dar v-a dezvăluit tot, absolut tot ce aveți nevoie în găsirea unei cure.

— Eu unul nu văd nici o cură, spuse Peard. Sigur și eu cred că vom găsi una, dar nu datorită lui.

— Ahhh! dădu din cap părintele Michael. Înțeleg, cura va fi opera lui Adrian Peard! Da. Acum e clar. Preotul întoarse capul spre Doheny care refuza să-i întâlnească privirea, apoi se uită din nou spre juraţi, gândindu-se cât de apatici păreau — o adunătură de plictisiți. Oare se consultaseră deja cu Kevin, știind că verdictul e pus? Să fie acest proces doar o înscenare?

— De fapt, dumneavoastră vreți să dați senzația că lupta, conflictul de față ar fi între bine și bine și nicidecum între bine și rău... Ăsta să fie motivul nostru de controversă, sfada noastră, în final rivalitatea noastră? întrebă părintele Michael. Eu mă adresez dumneavoastră în această cameră și vă spun că ceea ce încercăm să scoatem la lumină aici este conflictul dintre rău și rău. Și atunci, are dreptul cel rău să-l judece pe cel rău? S-ar putea să mă întrebați: Cine ar ști să răspundă cel mai bine la toate aceste întrebări? Iar eu vă previn că este necesar să faceți față acestei situații cu capetele limpezi și cu o deplină înțelegere a ceea ce vă asumați atunci când veți judeca și vă veți da verdictul!

Părintele Michael se întoarse la scaunul lui și se așeză. Băiatul reveni lângă el.

John continua să se uite fix la capul din borcan. Oare va vorbi capul în cele din urmă? Capul acela era adevăratul judecător din cameră. John se înfășură strâns în acel gând, încălzindu-se în el.

Kevin privi spre Doheny și-i făcu un semn din cap, descoperind un motiv de amuzament tainic în amintirea felului în care fusese forțat Doheny să-și asume rolul de procuror. Și cât trebuia să-l macine treaba asta!

Doheny remarcă o creștere a interesului pe figurile juraților. Dar judecata era deja făcută, se ajunsese deja la o concluzie, așa cum desigur arătase clar Kevin în instrucțiunile date fiecăruia dintre ei, de altfel oameni aleși din cadrul propriilor forțe. Cu toate acestea, gustul pentru spectacolul tragic nu dispăruse încă în Irlanda. Atracția pentru un proces cu o sentință de condamnare la moarte nu putea fi negată. Oamenii ca întotdeauna se înghesuie și se calcă pe picioare pentru a asista la

spectacolul agoniei și al morții. Ne îmbulzim pe marginile Golgothei. Gândul la aceste lucruri îl îmbărbăta, îi sporea puterile pentru a fi în stare să-și înceapă pledoaria.

Sarcina mea e, de altfel, simplă, se gândi Doheny. *Nu trebuie decât să le ofer suficiente cuvinte care puse cap la cap să justifice sentința pe care o vor anunța în final.*

Folosind cel mai cuminte ton de care era capabil, Doheny se adresă juraților:

— N-am nici o intenție să-l umilesc pe O'Neill. Și sunt și eu de acord că trebuie să fi fost nebun când a făcut ceea ce a făcut. Dar asta nu e o scuză. Chiar dacă suntem de acord că nebunia a fost considerată sau acceptată ca scuză în multe alte cazuri de crime odioase, ceea ce ni se întâmplă nouă astăzi întrece în gravitate tot ce s-a petrecut vreodată în istoria omenirii. Nu se poate compara poate decât cu crucificarea.

Doheny aruncă o privire înspre părintele Michael. Oare era bine să pună problema din punct de vedere religios?

— Patimă, pasiune, a spus preotul, zise Doheny cu voce tunătoare. Aceasta este patima cea de pe urmă a omenirii. Poate omenirea să arate milă față de O'Neill? Putem noi să privim realitatea incontestabilă a demenței lui și să spunem că aceasta este o circumstanță atenuantă? Eu unul spun că nu putem. Există crime pentru care nebunia nu poate constitui o scuză. Există crime care cer cu insistență, prin simpla lor existență, ca cel vinovat, fie el nebun, să fie judecat!

Doheny se întoarse să privească spre O'Neill. De ce se uita omul acela atât de atent la capul bietului Alex? Nebunul nu răspundea în nici un fel în fața acestui proces; ridicase doar din umeri, iar privirea i se fixase asupra capului din borcan.

— Preotul spune: "Nu judeca, ca să nu fii judecat!" Recunosc că era un citat tentant și mă așteptam să-l aud pronunțat aici. Dar a cui judecată o facem noi acum? Sau trebuie să tragem concluzia că Dumnezeu ar fi de acord cu faptele lui O'Neill?

Doheny se uită la părintele Michael, gândind: *Acum ar trebui să revină cu apărarea lui O'Neill pe baza faptului că e nebun, iresponsabil!*

Continuând să se uite la preot, Doheny spuse:

— Numai Diavolul însuși ar putea fi de acord cu crimele lui O'Neill și, cine știe? Poate aceasta este cea de-a șaptea zi a Diavolului, ziua în care el se odihnește și-și admiră *opera.* Eu însă nu pot admira această

operă. Eu nu pot spune: Să-l lăsăm pe Dumnezeu să-l judece pe acest om, fiindcă noi, simple ființe umane, nu-l putem judeca.

Doheny își întoarse privirea spre juraţi, remarcând că iar căzuseră pradă plictiselii. Oare le dăduse suficiente justificări?

— Dumnezeu ştie mai bine! Asta să fie judecata noastră? întrebă Doheny. Trebuie să tragem concluzia că noi, simple ființe umane, nu suntem capabili să înțelegem ce a făptuit O'Neill? Dar noi nu avem oare puterea noastră de observaţie şi judecată?

Unul din juraţi, un bărbat cu o cicatrice roşie care-i brăzda obrazul drept, îi făcu cu ochiul lui Doheny.

Doheny își întoarse privirea, simțind că, într-un fel, se făcuse părtaș la o crimă. Vocea îi era scăzută atunci când continuă, fapt care îl făcu pe Kevin să-i ordone:

— Vorbeşte mai tare, omule!

— Eu vă spun, repetă Doheny fraza începută, că judecata ne aparține. Noi suntem supraviețuitorii acestui ultragiu, deci nouă ne revine sarcina de a curăța locul. Nu e vorba de o luptă a răului cu răul în această cameră. Noi nu facem decât să ne opunem hotărât răului! Să-i declarăm război! Acesta este un principiu, o lege, pe care trebuie s-o recunoaştem şi s-o aplicăm!

Cu ceea ce spera să fie un gest dramatic, Fin Doheny arătă spre John:

— Şi cum se apără acest om? Explicaţia lui meschină, de-a dreptul hilară, este că nu el, ci un altul, care trăieşte în el, a făptuit crima. Dar noi ştim adevărul, adevărul pe care am jurat să-l respectăm!

Din nou cătuşele lui John zăngăniră pe ţevile cuştii în care era închis. Capul din borcan iar îi vorbea. Vocea era neîndoielnic cea a lui O'Neill: "Ce fac nebunii ăştia? Eu am făcut ceea ce a trebuit să fac. Am fost împins la asta. Şi de ce te ţin aici pe tine, John Garrech O'Donnell? Să-ţi spun eu de ce. Fiindcă nimeni n-a fost mai aproape de mine decât tu. Fiindcă tu m-ai cunoscut cel mai bine!"

— Are preotul ceva de adăugat? întrebă Kevin. Nu vreau să se spună că i-am pus pumnul în gură.

Părintele Michael se ridică încet, aruncă o privire spre Doheny, apoi spuse:

— Legea şi, presupun, această curte irlandeză pretinde că împărtăşeşte cu ştiinţa un principiu etic comun. Adevărul! Trebuie să cunoaştem adevărul, oricare ar fi urmarea. Adevărul trecut prin iad însă, ar trebui să fie un obstacol.

Se întoarse și mătură cu privirea cei șase juraţi aşezaţi pe scaune:

— Tot ceea ce v-am spus eu este că odată ce-ţi asumi acest principiu, nu-l mai poţi abandona, fără să te afli într-un grav pericol. Sunt fericit să-l aud pe *judecătorul* O'Donnell spunând că nu vrea să împiedice în vreun fel apărarea. Fiindcă ori de câte ori încercăm să punem pumnul în gură întrebărilor stânjenitoare, care ar putea duce la dezvăluiri nedorite, facem un grav deserviciu adevărului. Abandonăm legea. Legea irlandeză sau oricare altă lege morală faţă de care omul trebuie să aibe respect şi supunere. O singură suflare a adevărului şi un edificiu construit pe minciună şi fals se va prăbuşi. Am îmbrăţişat principiul dezvăluirilor complete şi deci nu poate fi folosită împotriva lui nici o scuză legală.

Părintele Michael îşi plimbă privirea blândă peste întreaga adunare. Juraţii continuau să arate plictisiţi. Ei bine, dintr-o clipă în alta n-or să mai fie plictisiţi! Nu se putea şti ce se învârte în mintea mocirloasă a lui Kevin O'Donnell. Doheny însă se vedea că ascultă atent, ca şi cum ar fi bănuit unde puteau duce toate acestea. Chiar Nebunul însuşi ridicase privirea, holbându-se în jurul lui, cu o expresie confuză, nedumerită pe figură.

— Război? întrebă părintele Michael. Să fie oare aceasta o lege pe care eu am scăpat-o din vedere? Există oare aşa ceva — o lege a războiului? Şi dacă da, credeţi că avem dreptul să limităm această lege doar la naţiuni? Sau la societăţile politice, aşa cum fac Provoşii sau Finn Sadalul? Dacă există un astfel de principiu, o astfel de lege — aşa cum sugerează doctorul Doheny — ea trebuie să fie în stare să se susţină singură, sau dacă nu, nu este o lege — un principiu. Ia să vedem! Este ea lege, o axiomă? Sigur, omul poate îmbrăţişa orice principiu. Orice om poate face asta. Avem noi voie să ne opunem alegerii lui? Îi putem noi denunţa sau interzice alegerea armei?

Kevin ridică bucăţica de lemn din acoperişul Cashellului, dar renunţă şi o puse încetişor pe masă.

— A fost molima o armă folosită într-un război? întrebă părintele Michael. Avem dreptul să ne pronunţăm împotriva ei? Dar el, O'Neill, a avut dreptul să se pronunţe împotriva bombei? Părintele Michael se întoarse şi se uită fix la Herity, care tocmai terminase şi ultima picătură din sticla de whiskey. Bomba lui Joseph Herity! tună părintele Michael. Are el dreptul să stea acolo şi să facă pe judecătorul, când bomba lui i-a omorât pe copiii şi nevasta lui O'Neill?

Juraţii se îndreptară brusc de spate, privind când la preot, când la Herity. Faţa lui Kevin strălucea de o bucurie secretă... Herity părea însă că nici nu auzise. El îşi privea doar sticla goală acum, aflată pe masă în faţa lui.

John aruncă o privire sălbatică în jur. Încă mai auzea cuvintele acelea, sărind şi jucând în jurul lui de parcă ar fi avut viaţă. Capul din borcan prinse glas şi-i comandă: "Hai, vorbeşte! De ce taci? Herity i-a ucis pe Mary şi pe gemeni!"

John îşi fixă privirea asupra lui Herity. Din interiorul lui se revărsa spre suprafaţă o voce subţire, piţigăiată:

— Ei, acum ce mai ai de zis despre războiul tău, Joseph Herity? Îţi place? Chicoti şi-şi zomăi cătuşele, dând din cap dintr-o parte în alta, de parcă muşchii care îl susţineau ar fi fost cei ai unui prunc.

Părintele Michael privi spre John, apoi în partea cealaltă a camerei, la Peard:

— Sănătos, aşa-i, Adrian?

Peard nu găsi forţă să se uite în ochii preotului.

Kevin lovi cu putere în masă cu bucata lui de lemn:

— Destul! Aici nu noi suntem cei judecaţi! Problema nebuniei nu intră în discuţie.

— Dar cum, n-am voie să vorbesc despre acel principiu al războiului pe care l-a invocat domnul Doheny? întrebă părintele Michael cu vocea domoală. Observase că unii dintre juraţi zâmbeau. Zâmbetele dispărură însă când Kevin privi spre ei.

Kevin nu răspunse, aşa că preotul continuă:

— Omul acesta, O'Neill, căsătorit în faţa lui Dumnezeu, şi-a pierdut întreaga familie ucisă de mâna unor oameni care se laudă că duc un război, că acţionează în numele poporului. *Războiul*, aşa cum îl numesc cei din Provisional IRA.

Kevin O'Donnell izbi din nou cu lemnul în masă:

— Am spus destul!

— Ahhh! exclamă părintele Michael, zâmbind către Doheny, care privea în podea. Iată că am găsit şi nişte întrebări care nu sunt permise; iată un adevăr pe care nu îndrăznim să-l privim în faţă!

Kevin privi spre Herity, care ridicase spre cameră nişte ochi tulburi:

— Tu n-auzi ce spune, Joseph? Tu nu spui nimic?

— Te roade pe dinăuntru ca un vierme, Joseph, spuse părintele Michael. De povara asta n-ai să mai scapi.

Herity se ridică nesigur în picioare și se sprijini de masă:

— Noi v... vom ur... urma ori-orice nebunie atâta vreme cât... e o nebunie ro... romantică. No... nouă ne place, noi... iu...iubim romantismul! Herity privi solemn către părintele Michael. Noi... noi o numim în... îndrăzneală! Asta trebuie să aibe... să fie ro... romantică, să... aibe îndrăzneală. Începu să râdă, apoi se controlă și-și întoarse privirea spre Kevin. Mi-ai pus ceva în băutură, Kevin. Ce mi-ai pus în băutură?

— Ești beat, Joseph, spuse Kevin, zâmbind.

— Nu atât de beat ca să-mi pierd capul. Se prăvăli la loc pe scaun. Picioarele mele, nu... nu mai vor să... nu le mai simt...

Brusc, capul îi căzu pe umărul drept. Gura i se deschise. Inspiră o dată lung și se liniști.

Peard se repezi pe platformă. Puse o mână pe gâtul lui Herity, privi spre Kevin și spuse:

— E mort!

— Știam eu că până la urmă tot băutura o să-i vină de hac. Ei bine, lăsați-l unde este. Triumviratul este totuși prezent.

Părintele Michael încercă să se apropie de Herity.

— Stai acolo unde ești! strigă Kevin și scoase un pistol de sub masă.

— Justiția pistolului, nu-i așa? întrebă părintele Michael.

— Întoarce-te la locul tău, popo! spuse Kevin, făcându-i semn cu pistolul.

Părintele Michael ezită.

— Fă ce-ți spune, interveni Doheny.

Preotul se supuse, lăsându-se greu în scaun. Băiatul se lipi de el.

Kevin puse pistolul pe masă în fața lui și privi spre Doheny:

— Mulțumesc, domnule Doheny. Trebuie respectată ordinea. Vrei să vorbești acum despre vinovăția cunoștințelor lui O'Neill?

Doheny își mutase privirea pe figura încremenită în moarte a lui Herity. Îi făcu semn lui Peard să părăsească platforma. Acesta se întoarse la locul lui.

— O'Neill s-a folosit în mod vinovat de cunoștințele lui medicale, spuse Doheny, de parcă ar fi recitat o poezie învățată pe dinafară. Cunoașterea vinovată ar fi trebuit suprimată încă de la concepție. Atunci când asemenea lucruri pătrund în viața noastră pașnică, vinovăția este clară.

Părintele Michael deschise gura, dar o închise la loc, dându-și seama că acestea erau cuvinte pe care Doheny le rostea la ordinul lui Kevin

O'Donnell. Ce pact al diavolilor fusese oare semnat între acești doi oameni?

Kevin îl privea fix pe preot.

Părintele Michael se ridică în picioare, împingându-l pe băiat la o parte:

— Și care era cunoașterea aceea vinovată? O problemă medicală, poate? Secretele lumii medicale numai de medici știute? Atunci de ce mai publică medicii cărți și articole? Să trăiască aceștia oare în iluzia că ei și numai ei înțeleg limba descoperirilor lor?

— Oricine se folosește de cunoașterea vinovată e vinovat! tună Kevin.

— Deci O'Donnell, dacă a aflat despre astfel de lucruri, este automat vinovat? întrebă părintele Michael.

Kevin dădu afirmativ din cap, rânjind satisfăcut.

Kevin ăsta ar trebui să înțeleagă că n-are nici o șansă să se certe cu cineva care a crescut educat de iezuiți, se gândi părintele Michael.

Se întoarse către juraţi și întrebă:

— Ce se întâmplă atunci când interzicem asemenea descoperiri? Vă rog să vă gândiți la diferitele metode de interzicere și la cine își poate permite luxul să le aplice. Și imediat veți fi puși față în față cu o revelație tulburătoare: Cei care interzic, trebuie să cunoască ceea ce interzic. Cei ce aplică cenzura trebuie să știe! Deci, de fapt, nu se interzice nimic! Atâta doar că se limitează răspândirea cunoașterii la o elită. Și acum vă întreb: Cum se alege această elită?

Părintele Michael se întoarse și-i zâmbi lui Kevin:

— E o întrebare la care nu veți primi răspuns, spuse părintele. Putem noi să tragem concluzia că O'Neill a conspirat, fiind în posesia unei cunoașteri vinovate, pentru a distruge lumea noastră?

— Asta e! exclamă Kevin. Bine ai zis, a conspirat!

Părintele Michael se uită la Doheny, dar acesta se întorsese și-l urmărea din ochi pe John, care-și fixase din nou atenția asupra capului din borcan, ciulind urechea să audă și dând din cap de parcă acel cap i-ar fi vorbit.

— Păi, hai să-ți reamintesc de latina pe care se vede treaba că ai cam uitat-o, spuse părintele Michael. Latina, limba pe care legea o iubește atât de mult, spune că *a conspira* înseamnă "a respira împreună". N-a existat nici o respirație împreună în acest caz. Tot ce a făcut O'Neill a făcut singur-singurel.

Părintele Michael se întoarse pe călcâie să privească juraţii, lăsându-le timp să absoarbă bine cele spuse de el. Apoi, cu vocea abia auzită, repetă:

— Singur. Chiar nu puteţi prinde semnificaţia înspăimântătoare a acestui gest singular?

Juraţii se uitau acum toţi la ei, iar pe feţele lor nu se mai vedea nici măcar urmă de plictiseală.

Părintele Michael aproape că le cântă cuvintele:

— A făcut-o singur. Ei, cum ne mai rânduim noi treburile în lumina unei astfel de cunoaşteri? Cum ne mai jucăm noi acum propria noastră comportare? Unde e cel fără prihană să arunce primul piatra?

— E în zadar! spuse Kevin. Bătu de mai multe ori în masă cu pistolul. Domnule Doheny, vrei să pui capăt chestiunii ăsteia?

Doheny privi pistolul din mâna lui Kevin, înţelegând că de acum înainte nu-şi mai poate permite nici o greşeală şi spuse cu o voce tristă:

— L-am identificat pe autorul nenorocirii noastre. Nici nu avem nevoie de recunoaşterea sau negarea venită din partea lui. Acesta este O'Neill! Doheny mai întâi arătă cu degetul înspre John apoi lăsă jos mâna. Pe lângă el, toţi criminalii anteriori par nişte palizi amatori. Până şi războiul devine un flagel minor... Preotul găseşte interesant faptul că mă refer la molimă în termenii unui război? Ce vrea să spună? Cumva că fiecare soldat irlandez care a tras un foc de armă, împins de disperare, este vinovat?

Doheny se duse până în faţa scaunelor cu juraţi şi se postă dinaintea acestora, foarte conştient de faptul că părintele Michael se afla deasupra şi în spatele lui. De ce făcuse oare Kevin lucrul acesta? De ce îl plasase pe preot pe platformă, mai sus decât pe el?

— O'Neill este amuzat, spuse Doheny. Nu stânjenit. Nici măcar penitent. Se întoarse şi se uită ţintă la John. Priviţi-l!

Ochii lui John erau lipiţi de chipul din borcan. Capul vorbea: "Cum îţi place apărarea domnului Doheny?" Capul acela scoase un urlet de dincolo de mormânt. John îi simţi ecoul în propriul lui corp. Îşi puse palmele peste urechi.

— Nu vrea să audă, spuse Doheny. Nu stânjenit. Se întoarse către juraţi, cu ceea ce spera să fie o privire sinceră în ochi. Nu era deloc un rol plăcut, dar nevoia era mare. Preotul spune că O'Neill a făcut ce-a făcut fiind provocat. Sunt de acord. Şi ce găsiţi surprinzător în asta? Şi în ziare se apune că a fost provocat. Dar cum şi-a selecţionat el victimele? Preotul

spune că noi i-am declarat război lui O'Neill. Eu unul nu-mi amintesc de o astfel de declarație, dar ce contează? Poate că războiul nici n-are nevoie de declarații exprese. Preotul ne cere să fim totuși cu capul limpede. Ce vrea să spună cu asta? Adică ar trebui să fim detașați, reci și, poate, indiferenți față de nenorocirea care ne-a lovit? Vom avea oare de ascultat o apărare bazată pe dulcea rațiune?

Jurații chicotiră.

Doheny se gândi apoi la problemele pe care el, Herity și O'Donnell le discutaseră înainte de această adunare. Oare vorbise destul? Spusese tot? Nebunia... rațiunea... motivele... provocarea justificatoare. Doheny decise că era destul. Spusese destul! Nu mai rămânea decât confruntarea cu copilul, iar aceasta trebuia lăsată la urmă. Se întoarse la locul lui, lângă John, aruncând o privire trupului fără viață al lui Herity. De ce nu punea nimeni problema morții lui Herity? Oare toată lumea era îngrozită de Kevin și ucigașii lui? Trebuie să fi fost otravă. Herity fusese un bărbat care ținea bine la băutură.

Privirea lui Doheny căzu apoi pe John. Nebunul iar se uita la capul din borcan. Ce găsea atât de fascinant la capul sărmanului Alex? Oricum acesta nu era decât un alt mort într-o cameră care duhnea a moarte!

Capul îi vorbea lui John: "De ce mai pun întrebări? Toate răspunsurile sunt în scrisorile mele."

— Dar eu n-am vrut decât să fac să tacă urletul lui O'Neill, spuse John.

Părintele Michael sări în picioare:

— Ați auzit? A încercat să potolească suferința, agonia lui O'Neill!

Liniștea căzu grea peste cameră.

Părintele Michael oftă. Se întoarse și privi spre jurați. Ce rost avea să încerci să vorbești unor capete de morți? se întrebă el. Tot așa de bine i-ar fi putut vorbi lui Alex în borcanul acela oribil.

— Există un model în toată treaba asta, spuse părintele Michael. Un model clar, țesut și întrepătruns cu alte modele — Bătălia de la Boyne, Legile Penale, cizma grea a lui Caesar asupra Britaniei și chiar faptul că vântul nu a suflat atunci când galerele romane au întâlnit flota celților în apele coastei Galiei.

Oamenii aceia prezenți în încăpere erau irlandezi, se gândi părintele Michael. Cunoșteau istoria celților.

— Ai de gând să închei odată? întrebă Kevin.

— Dacă vrei tu, spuse părintele Michael. Își frecă o parte a nasului său lung și-și plimbă privirea asupra celor șase juraţi. Eu, însă, vorbesc despre un model care se întinde de la Stalingrad la Antioch, de la Bir-sin-aba la Mai Lai și poate încă mai departe, mai adânc, fiindcă acest model nu se deslușește întotdeauna în momentele de bătălie, de conflicte consemnate de istorie, ci chiar în vremurile așa zis obișnuite, în care conflictele sunt mici. Dacă ignorăm acest model până la urmă vom omorî omenirea din... ignoranță. Dacă, însă, îl recunoaștem, valorile noastre se schimbă. Vom ști atunci ce merită păstrat.

Părintele Michael tăcu un moment și privi în spate spre băiat, care stătea în picioare, uitându-se fix la el cu un mare semn de întrebare parcă întipărit pe figură. Oare copilul ăsta înțelegea? Să fie aceasta singura minte din încăpere căruia merita să i te adresezi?

Doheny se simțea profund mișcat de cuvintele preotului. Dumnezeule! Omul acesta era un orator irlandez de veche tradiție! Și juraţii erau evident tulburaţi. Plănuiseră totul atât de atent doar. Să-l întrebe pe băiat la urmă: "Vrei să-l omori pe O'Neill?" Și așa era drept. Cu ce-i greșise copilul acela lui O'Neill? Kevin îi mărturisise că băiatul fusese de acord atunci când vorbise cu el între patru ochi, să tragă maneta trapei și să spună un blestem în acel moment..., sau să aprindă un chibrit, ori să apese pe trăgaci..., orice.

Ușa din spatele lui Doheny se izbi de perete. Un membru în uniformă al gărzii lui Kevin se năpusti în încăpere și strigă, chiar înainte să se oprească în fața mesei de pe platformă:

— Domnule! S-a aflat că îl avem pe O'Neill! A trebuit să închidem porţile. Sunt mii de oameni afară — trebuie să fie cel puţin zece mii peste tot în jurul nostru! Îl vor pe O'Neill. Ascultaţi!

Apoi auziră cu toţii, ca o incantaţie sumbră, care venea de peste zidurile castelului:

— O'Neill, O'Neill, O'Neill!

Brusc, Nebunul izbucni în râs și spuse:

— De ce nu li-l daţi pe O'Neill?

Disperarea creează violență, iar, în trecut, britanicii au fost maeștri în a crea disperare printre irlandezi. Știți, există o credință foarte răspândită în Anglia că irlandezii, precum negrii sau femeile, sunt, de fapt, niște copii mari, incapabili să se autoguverneze. Dar nici un popor nu poate fi cu adevărat liber până nu se dezbară de prejudecățile lui moștenite de la înaintași. Englezii și sateliții lor din Ulster au fost sclavii prejudecăților lor în privința Irlandei și a irlandezilor.

— Fintan Craig Doheny

— Au fost contaminați? întrebă Wycombe-Finch.

— E prea devreme să ne pronunțăm, răspunse Beckett.

Era aproape de miezul nopții și ambii bărbați vorbeau cu voce tare, pentru a se auzi unul pe altul peste zgomotul făcut de cei ce lucrau în marea magazie în care fusese instalat rezervorul cu cei doi soți Browder. Tum-tum-tumul pompei de aer constituia un fundal sonor, peste care se suprapuneau iritant celelalte zgomote.

Rezervorul fusese coborât pe o platformă de lemn în centrul magaziei și, în jurul lui, se curățase locul. De-a lungul pereților se înălțau maldăre de conserve alimentare și alte bunuri.

Un roi de tâmplari, ajutați de voluntari lucrau pe lângă rezervor la construcția unei camere din placaj și plastic, la care, în final, avea să fie atașat rezervorul.

Wycombe-Finch și Beckett stăteau în picioare cam la șase metri distanță de acel loc, dar tot simțeau mirosul de vomă ieșit din interior cu aerul reciclat al camerei. Era un miros respingător, mai ales că era amestecat cu cel de sudură, deși aceasta se terminase cu câteva ore în urmă, pe când rezervorul se găsea încă la mal, pe coastă, lângă Ellesmere.

— Ești sigur că acizii vor steriliza camera? întrebă Wycombe-Finch.

— Problema nu este asta, spuse Beckett. Problema este că va trebui să curățăm aerul din cameră, înainte ca ei să poată pătrunde în ea.

Wycombe-Finch se aplecă să privească sudura proaspătă din colțul rezervorului, apoi, îndreptându-se de spate, spuse:

— Trebuie să fie un iad acolo, înăuntru. Le-ai spus cât de aproape suntem de obținerea unei cure?

— Le-am spus că lucrăm cât putem noi de repede pentru a produce suficient pentru mamă și copil. Scutură din cap. Dar, știi, Wye, dacă sunt deja contaminați..., am fi foarte norocoși de-am obține o cantitate suficientă pentru copil măcar. Mama nu mai intră în discuție.

— Dar, de fapt, cât de sigur este că serul va avea eficacitate?

— Ei, sigur! Sigur, pe dracu!

— Vrei să spui că s-ar putea să nu funcționeze?

— În eprubetă funcționează! Beckett dădu din umeri.

— Ei bine, dacă nu va avea efect și-n afara sticlei, Stoney va fi cam contrariat.

— Ia mai bagă-l în aia măsii pe Stoney ăsta!

— Voi, americanii, deveniți așa de grosolani în limbaj atunci când sunteți supuși stresului. Presupun că acesta este motivul care explică faptul că ați produs așa de puțini administratori pricepuți.

Beckett strânse din buze pentru a-și înfrânge pornirea de a-i da un răspuns... grosolan. Deodată, se îndepărtă de director, ocolind doi muncitori ce cărau o foaie de placaj și se opri în fața unui hublou de la unul din capetele rezervorului. Înăuntru era întuneric, toate luminile stinse. *Oare era posibil ca cei din interior chiar să doarmă?* se miră el. Nu-și închipuia cum ar fi putut cineva pune geană peste geană într-un asemenea vacarm.

Difuzorul provizoriu de deasupra hubloului pârâi ușor și imediat se auzi vocea lui Stephen Browder:

— Cât mai trebuie să îndurăm? Copilul are nevoie de oxigen!

— Chiar acum umplem o mică butelie, spuse Beckett. Trebuia găsit ceva care să treacă prin gura de alimentare a rezervorului.

— Dar cât, cât încă?

— Cel mult o oră, spuse Beckett. Vedea acum fața lui Browder lângă geamul hubloului, o formă palidă în obscuritatea rezervorului.

— Construiesc din lemn? întrebă Browder. Dar cum se poate steriliza...?

— Avem acizi care ar trebui să rezolve problema.

— Ar trebui?

— Uite ce este, Browder. Am identificat patogenul și l-am omorât în afara organismului uman.

— Și cât va mai dura până să aveți serul?

— Cel puțin treizeci și șase de ore.

Beckett deslușì vocea lui Kate întrebând:

— Stephen, ce-a spus?

— Pregătesc serul, iubito, spuse Browder.

— Dar va fi gata la timp? întrebă ea.

— Nu există certitudinea că ai fost contaminată, iubito. Au făcut sudura foarte rapid și căldura — nici un germene n-ar fi putut rezista.

Da, dar se răspândește în aerul pe care îl respiraţi, se gândi Beckett. Spuse:

— Lucrăm cât putem noi de repede.

— Vă suntem extrem de recunoscători, spuse Browder.

Wycombe-Finch atinse în acel moment umărul lui Beckett, făcându-l să tresară, fiindcă zgomotul lucrărilor din jur acoperise pe cel al pașilor directorului.

— Iartă-mă, spuse Wycombe-Finch. Tocmai mi s-a spus că Stonar e la telefon și vrea să vorbească cu tine.

Beckett privi spre o ușă deschisă ce dădea afară. Acolo, în prag, stăteau adunați o mulțime de bărbați din personalului Huddersfieldului, trăgând cu ochiul la ceea ce se petrecea în magazie.

— Speră să o zărească măcar pe femeie, spuse Wycombe-Finch, sesizând în ce direcție se uită Beckett. Shiles a pus gărzi ca să-i țină afară.

— Dah! Beckett o porni spre ușă, dar fu oprit de director care îi puse o mână pe braț:

— Bill, te rog, ia-o ușurel cu Stonar. E un om periculos!

— Așa voi face. Beckett arătă cu capul spre cei de după ușă. Va trebui să le-o arătăm curând, să organizăm un program de vizite, așa ceva...

— Shiles se ocupă deja de asta, spuse directorul.

— Ar face bine să-i percheziționeze pe vizitatori, să nu cumva să aducă unul vreun ciocan cu el cu care să spargă geamul.

— Doar nu crezi...? Wycombe-Finch pufni pe nas revoltat. Dar suntem în Anglia! Am dat de veste ca tot personalul de care nu este absolut nevoie să stea deoparte. Și, oricum, nu vor avea nimic de văzut — o cameră mare din lemn și un mic cilindru metalic...

— Ce telefon pot folosi pentru discuția cu Stonar? întrebă Beckett.

— Cel din Biroul de Pază al Clădirii Administrative, chiar vis-à-vis, este probabil cel mai apropiat. Prima cameră la dreapta după ce treci de intrare.

Beckett se îndreptă spre ușă, unde fu întârziat de mulțimea de oameni, care toți aveau întrebări de pus:

— Chiar e o femeie acolo înăuntru?

— E și bărbatul ei, și fetița lor, spuse Beckett. Dar deocamdată va trebui să stați departe de locul acesta.

— Dumnezeule, omule! spuse cineva. Doar știi cât a trecut de când n-am mai văzut o femeie!

— Acum tot n-o puteți vedea, spuse Beckett, îndepărtându-se de ei. Traversă grăbit curtea, lăsând mulțimea ciorchine în fața ușii, nu înainte de a auzi o voce spunând:

— Împuțiții ăștia de americani!

Drumul era luminat de tuburile ce ardeau continuu și care dădeau Huddersfieldului aspectul unui complex industrial în plină activitate pe timpul nopții. Mulți angajați erau trezi și forfoteau peste tot:

Alți curioși veniți să arunce un ochi în magazie, gândi el.

Și biroul de pază era putemic iluminat. Un gardian stătea în spatele unei mese mici de lucru, iar atenția îi era îndreptată spre monitoarele TV din fața lui. La cererea lui Beckett, împinse un telefon peste birou, fără să-și ia ochii de pe ecrane. Operatorul îi făcu imediat legătura cu Stonar.

— De unde au trebuit să te aducă? întrebă iritat acesta. De la capătul pământului?

Stonar cel de la telefon nu se arăta cu nimic mai agreabil decât Stonar în carne și oase, remarcă Beckett.

— Eram în depozitul unde am dus containerul cu cei veniți din Irlanda.

— E adevărat că femeia a născut o fetiță în timpul traversării?

— Da. O fetiță. Prematură. Nu va rezista.

— Dar aveți acum doi cobai pentru serul vostru.

— Mai mult decât atât. Fiindcă s-ar putea să fi fost contaminați.

— Ei bine, îmi imaginez... ce panică se va stârni printre femei, când vom anunța realizarea serului.

— Nu veți anunța nimic, până nu-l testăm noi!

— Da, sigur, bătrâne! Tonul lui Stonar se schimbase și devenise chiar plăcut. Sunteți foarte siguri pe voi, nu-i așa?

— Oricum, ținem și noi pumnii strânși. Ultimele informații trimise de irlandezi ne-au ajutat imens. Serii de cinci în codul mesagerului, Dumnezeule!

— Probabil că au luat informația direct de la O'Neill. Nu erau irlandezii capabili să descopere așa ceva singuri.

— E adevărat că-l au chiar pe O'Neill în persoană?

— Bătrâne, să nu te îndoiești o clipă de asta. Rahatul s-a și împrăștiat ca vânturat de ventilator. Informatorii noștri spun că cei de acolo sunt pe punctul unui război civil. Unii s-au închis în clădirea laboratorului, sperând ca acolo să fie în siguranță, în caz de atac direct. Oponenții lor au pus mâna pe cea mai mare parte a coastei de nord-est și chiar pe câteva localități dinspre interior. Fac mult praf, atâta tot, praf aruncat în ochi, tipic irlandez!

Beckett privi ceafa gardianului, mirându-se de noua atitudine a lui Stonar. Omul era pus pe conversație, aproape prietenos chiar.

— Și pe O'Neill unde îl țin? întrebă Beckett.

— În laborator, așa mi s-a spus. Ascultă, Bill, aș vrea să-mi faci un tablou detaliat al situației, dacă ești drăguț. Am o ședință cu Primul Ministru și Regele. Dă-mi și mie câțiva termeni tehnici, ceva din jargonul științific acolo. Stonar chicoti. Toată lumea e foarte emoționată. De fapt, ce faceți voi acolo mai exact?

Beckett dădu din cap pentru sine însuși. Situația devenise deodată extrem de clară. Stonar era, într-adevăr, un om periculos. Asta voia — ceva cu care să-i impresioneze pe granguri!

— Răspunsul nostru este acesta: să oferim molimei o altă molimă, spuse Beckett. Știți deja de acum că cei douăzeci de amino-acizi posibili sunt distribuiți de codul genetic. Molima lui O'Neill acționează asupra acestei distribuții. Ea inserează un nou mesaj pentru a controla activitatea biochimică a celulei. Molima se adresează codificării celulare prin care se realizează funcțiunile speciale — mesaje specifice către tipuri de celule specifice. Până aici înțelegeți?

— Am înregistrat, bătrâne. O să pun secretarul să mi-o bată la mașină. Continuă, te rog.

— Folosiți analogia cu scara în spirală, continuă Beckett. Cea care atacă helixul de ADN în anumite localizări este o boală genetică.

— Așa! Stonar părea în al noulea cer, dar tot uscat și sec rămânea.

— Când noul mesaj este introdus într-o celulă de transmisie, în loc de o formă pătrată, el este purtat în serii de câte cinci...

— Chestia aia pe care au luat-o de la O'Neill...

— Așa! Beckett se distra imitându-l pe Stonar, dar, aparent, omul nu băgă de seamă. Știm că O'Neill trebuie să fi folosit un virus drept mesager către gazda bacteriană, spuse el. Și mai era și chestia aceea amăgitoare a asemănării cu leucemia granulocitară...

— Și asta ce înseamnă, bătrâne, în caz că sunt și eu întrebat la rândul meu?

— Este indicată o fractură a codului genetic normal. Structura ADN-ului a fost, fără îndoială, schimbată.

— Așa! Și de ce nu atacă pe bărbați?

— Nu există o nișă biologică în care patogenul să se poată închide pentru a-și face treaba lui murdară. Această nișă este distrusă de mecanismele organismului, care reglează rata creșterii celulare.

Beckett își zâmbi sieși, dându-și seama că nu făcuse decât să transmită un set de informații esențiale care ar alerta orice persoană antrenată în domeniu, deschizând drumul către alte întrebări, către alte posibilități: nici o altă boală mitotică de acum înainte și rezolvarea totală a problemei cancerului. Se vor putea controla activitățile generatoare de energie legate de ARN. Și încă multe altele...

— Splendid! spuse Stonar. Ați făcut o mulțime de treabă cu computerul, nu-i așa?

Ei da, vezi! se gândi Beckett. *Trebuia el să aducă în discuție marea sculă a științei!* Spuse:

— Două lucruri am realizat cu el: un nou program de căutare, descoperit și dezvoltat de un tânăr american și tehnicile de mărire a imaginii, folosite de NASA pentru a îmbunătăți imaginile primite din spațiu. Astfel am putut vedea lucruri în structura genetică pe care nimeni nu le mai văzuse până acum.

— Dar O'Neill trebuie să le fi văzut și el, așa-i?

— Așa-i! răspunse Beckett.

— Programul de căutare — asta a adus cu el omul vostru, Ruckerman, din America, nu?

— Exact.

— Am dat dispoziții să fie adus aici, știi, nu? Regele a cerut să îl vadă. Sunt o mulțime de discuții secrete, ochi în ochi, despre noua ordine mondială.

Beckett își încrucișă degetele pentru noroc, ca un adolescent înaintea unui examen:

— Îmi imaginez!

— Doar între Ruckerman care îl reprezintă pe Președintele vostru, Rege și Primul Ministru — totul la foarte, foarte înalt nivel.

Și tu crezi că te afli în mijlocul prăjiturii, sărmanul de tine, se gândi Beckett.

— Oh, fiindcă veni vorba, spuse Stonar. Poate că te interesează să afli că cei de la Kangsha au dat un anunț, foarte rezervat de altfel, despre o cură.

— Chinezii?

— Nu dau nici un detaliu, dar semnalul e suficient de clar, bătrâne. Folosesc cuvântul *cură*. Stonar își drese glasul. Japonezii și sovieticii nu spun încă nimic despre progresele pe care le-au făcut, dar Jaipur comunică, anunță, că vor începe să accepte oferte cam peste o lună pentru un tratament chimic al molimei, care ar fi dat deja rezultate remarcabile. Chiar astea au fost cuvintele folosite de ei.

— Interesant. Mai ales partea despre chinezi.

— Te rog, bătrâne, să-i spui și lui Wye.

— Bineînțeles. Transmiteți, vă rog, toate cele bune din partea mea lui Ruckerman.

— Sigur, sigur. Ne împăcăm de minune, să știi. Dar trebuie să recunosc că el nu va fi niciodată în stare să spună *Așa!* atât de bine cum o faci dumneata.

Convorbirea se întrerupse cu un declic hotărât.

Înainte chiar ca Beckett să poată pune receptorul la loc în furcă, Shiles interveni pe fir:

— Așteaptă-mă acolo, te rog, Bill. Vin imediat!

Beckett închise, în sfârșit, telefonul. Shiles ascultase deci convorbirea. Oare ce semnificație avea acest lucru? Probabil că nu era nimic deosebit în asta. Toată lumea se obișnuise demult cu gândul că orice convorbire era monitorizată. Dar Shiles însuși să asculte convorbirile!

Un individ în halat alb dădu buzna în biroul de pază și, ignorând prezența acolo a lui Beckett, se adresă gardianului care privea ecranele TV:

— Hei, Arley! E o femeie izolată într-o cameră improvizată în depozitul de peste drum!

— Știu, spuse scurt gardianul. Privirea lui nu părăsise nici o clipă ecranele.

Ușa se închise cu zgomot, trântită de cel care venise cu vestea. Îl auziră cum aleargă în lungul coridorului.

Beckett privi și el ecranele, dându-și seama că cel din dreapta prezenta o imagine de foarte aproape a rezervorului în care se găseau soții Browder. Prin geamul hubloului se distingeau mișcări ale celor de dinăuntru.

În încăpere pătrunse Shiles, iar uniforma lui, de obicei impecabilă, părea acum un pic șifonată. Văzu care este situația în cameră și spuse:

— Poți pleca, Arley. Preia monitoarele de la etaj.

Gardianul ieși, aruncând o ultimă privire lungă ecranului din dreapta.

Când ușa fu închisă, Shiles spuse:

— Am greșit că nu l-am avertizat și pe Wye de la bun început. A trecut pe la mine prin birou în seara asta și a făcut aluzii rezervate la "unele amănunte foarte interesante", care s-ar desprinde din descoperirea voastră. "Vom avea controlul asupra unui șir nesfârșit de lucruri", așa a spus.

— Să fi vorbit cineva mai mult decât trebuie?

— Eu unul l-aș bănui pe prietenul tău, broscoiul, spuse Shiles.

Beckett se uită lung la el, dându-și pentru prima oară seama limpede că englezii aveau în sânge și oase neîncrederea față de oricine fusese născut departe de coasta Angliei! Și în această categorie era inclus, pe lângă Hupp, și el, Bill Beckett, și Danzas, și Lepikov. Cum naiba vor putea pune la loc pe linia de plutire lumea asta în mijlocul maldărului ăsta de rahat în care se zbăteau?

— Dacă este să fie cineva acuzat, atunci voi lua eu această acuzație pe umerii mei, spuse Beckett.

— E grozav de decent din partea ta!, spuse Shiles, dar te-ai gândit bine la ce forțe ținem noi acum în șah?. Orice acuzație, orice învinuire ar putea fi extrem de periculoasă.

Beckett privi la Shiles cu atenție, gândindu-se la potențialul vulcanic care încă fierbea molcom în lume, încă potolit în cea mai mare măsură de speranța că, într-o bună zi, curând, se va descoperi o cură pentru molimă. Și care fusese ultima estimare transmisă la radio despre rata procentuală dintre sexe? Opt mii de bărbați pentru fiecare femeie supraviețuitoare? Iar această rată crește înspăimântător din zi în zi.

— N-aș vrea ca Wye să te arunce pe tine în groapa cu lei, spuse Shiles.

De parcă Wycombe-Finch era capabil să arunce pe cineva undeva! se gândi Beckett în sinea lui. Și totuși ceva se întâmpla, ce oare?

— Eu am crezut că ne-am înțeles, generale.

— Păi, așa-i, ne-am înțeles, bătrâne. Sigur că ne-am înțeles! Dar au apărut mari probleme! Cine capătă serul și cine nu-l capătă? Cine primește femeile, etc, etc... Se întrerupse, auzind ușa din spatele lui deschizându-se ușurel.

Wycombe-Finch băgă timid capul înăuntru:

— Oh, aici erai Bill. Generale! Directorul pătrunse în cameră și închise ușa. M-am gândit eu c-am să vă găsesc pe amândoi aici.

— Ce s-a întâmplat, Wye? întrebă Shiles.

— Ei bine, de fapt e destul de neplăcut. Se uită la monitoare, apoi la Beckett. Dar presupun că trebuie să iau taurul de coarne...

— Hai, dă-i drumul! îl îndemnă Shiles.

Wycombe-Finch inspiră lung:

— Am ascultat convorbirea voastră. Nu e pentru prima oară, spuse el. E un obicei prost de-al meu, un obicei vechi. Întotdeauna l-am avut. Curiozitate, știți!

Shiles se uită la Beckett, cu un "ți-am spus eu?" în priviri.

— Stoney și cu mine ne-am sfătuit în această privință, spuse Wycombe-Finch. E foarte probabil să le prezinte Regelui și Primului Ministru situația reală chiar în noaptea asta.

Shiles își freca ceafa, cu atenția fixată pe gura lui Wycombe-Finch. Se vedea cum fața începe să i se înroșească ușor.

— Stoney se poate dovedi foarte obtuz în unele momente, sunt de acord cu asta, spuse Wycombe-Finch. Dar are un cap de politician foarte bun. Am știut acest lucru încă de pe vremea când eram la școală împreună. Mi-e teamă că lucrurile sunt acum pe deplin în mâinile noastre.

— Ce-ați făcut? întrebă Beckett.

— Ei bine, încă mai demult, Fin Doheny și cu mine am decis că s-ar putea să vină ziua când vom avea nevoie de un mijloc de comunicație în caz de urgență. Radioul este un vechi hobby de-al meu, știți. Am un aparat american. Voi îi spuneți CB. I-am adus unele modificări, bineînțeles. L-am făcut mai puternic. Antena este în pod... tot felul de chestii din astea... Comanda Barierei ne-a descoperit imediat, dar nu s-au arătat împotrivă, atâta timp cât discuțiile noastre erau necodificate. Am încercat să-l prind pe Fin un pic mai devreme, dar de acolo nu se mai aude nimic. Mi-e teamă că în Irlanda situația e groasă! Dar Comanda Barierei are de

acum formula serului realizat de voi, precum și descrierea biochimică a molimei, absolut tot... Stoney zice că ei îl vor trimite americanilor și tuturor celorlalți.

— Să fie a naibii de treabă! exclamă Shiles.

— Nu vrem violență, înțelegeți? spuse Wycombe-Finch. Asta e un premiu foarte atrăgător — trebuie să-l împărțim cu ceilalți! Nu ne putem permite luxul de a ne trezi cu tipi înarmați aici, care să vrea să pună mâna pe institut.

Beckett începu să râdă, scuturând din cap:

— Oh, să vezi când o să-i spun chestia asta lui Joe!

— Cred că Lepikov i-a spus deja, interveni Wycombe-Finch. Amuzant rusnacul ăsta! Mi-a spus și mie un vechi proverb rusesc: "Oricine pornește o conspirație, plantează o sămânță!" E bună, nu vi se pare?

— Dar nu știi niciodată ce va produce sămânța, până ce nu iese din pământ, spuse Beckett. Privi spre Shiles. Fața generalului era roșie ca focul.

— Guvernul nu putea permite unei mâini de oameni să controleze fructul cercetărilor, înțelegeți asta, nu-i așa? întrebă Wycombe-Finch.

Shiles își regăsi glasul:

— Vă jur, domnule, că singurul meu gând a fost să formez un sistem de distribuție, care să asigure o difuzare egală și echilibrată...

— Bineînțeles, bătrâne, înțeleg asta foarte bine, spuse Wycombe-Finch.

— Dar va fi destul pentru toată lumea, interveni Beckett. Privi spre general. Acesta începea să-și recapete culoarea obișnuită. Iar dumneata ești încă la comanda unei porțiuni considerabile din armată, generale.

— Da, dar va trebui să mă supun ordinelor primite de la guvern, spuse Shiles. Asta încercam, de altfel, să-ți explic mai devreme.

Mie mi s-a părut întotdeauna că irlandezii seamănă cu o haită de câini flămânzi care sfâșie un armăsar pur-sânge.
— Goethe

Venirea gloatei aprinse în Kevin O'Donnell o nouă personalitate ciudată și neliniștitoare. Doheny remarcă acest lucru în fugă, în vreme ce împreună cu ceilalți protagoniști ai procesului fură scoși afară din bibliotecă sub pază și apoi închiși iar în pivnița de sub turnul castelului. Kevin se întorsese întâi spre juraţi și le spuse să se ducă după arme. Se terminase cu rolul lor în proces — erau acum "soldaţi ai Armageddonului". În ochii lui Kevin era o privire aproape visătoare. Făcea gesturi largi cu mâna dreaptă. Luă apoi borcanul în care era capul lui Alex Coleman și spuse:

— Hai și tu să privești, Alex! A venit momentul pentru care m-am născut!

Ignoră cadavrul lui Herity, dar, la plecare, răsturnă disprețuitor scaunul cu piciorul.

Mergea hotărât, decis, *precum Dumnezeu Atotputernicul*, se gândi Doheny.

În vreme ce grupul din care făcea și el parte era împins grăbit din spate să traverseze curtea, Doheny remarcă porțile închise, care blocau vederea spre lac. Dar strigătele gloatei erau puternice și ajungeau nestingherite până în curte — un răcnet de voci masculine care scandau:

— Cura! Daţi-ne cura!

Și de unde le venise oare ideea că fusese deja produsă o cură?

Gărzile îl împinseră pe Doheny în subsol, după John, părintele Michael și băiatul, dar nu înainte ca acesta să-l mai zărească o dată pe Kevin mergând de-a lungul parapetului vechiului castel. Nici nu se

obosea să se uite în jos la mulțimea ce-și urla cererile. Atitudinea lui lăsa să se înțeleagă că el unul nu-i considera decât o haită de brute, înfingându-se să se înfrupte din hrana zeilor, mana cerească pe care el singur o stăpânea.

— Dați-ne cura! Dați-ni-l pe O'Neill!

Doheny și tovarășii lui fură mânați spre intrarea în subsol. Gărzile îi împinseră înăuntru și trântiră ușa după ei, fără să-și mai dea silința să-i separe pe fiecare în celula lui. Cei patru se împiedicară pe scările întunecoase în litania nesfârșită a gloatei care se întorsese la prima ei cerere: "O'Neill! O'Neill!"

Se opriră în încăperea ce servea drept magazie de vechituri de la capătul scărilor. Părintele Michael își mătură cu mâna câteva pânze de păianjen de pe față. John se întoarse în celula lui. Băiatul se urcase pe canapeaua cu arcurile sărite, încercând să ajungă la fereastra zăbrelită și să privească afară. Strigătele mulțimii se auzeau aici foarte tare. John ieși imediat din celulă îmbrăcat în hainele pe care gardienii îl obligaseră să le scoată. Erau umede și pătate de noroi, pe care John încerca să-l șteargă ajutându-se de halat.

— De ce mi-au luat hainele? spuse el cu vocea pierdută. Oare pentru că preotul acela în haină neagră avea la el un cuțit?

— E în regulă, John, spuse părintele Michael. Îi puse o mână pe umăr. Preotul simți sub palmă tremurul interior al omului.

Băiatul încerca de zor să se cațere pe maldărul de lemne din colț, fără să poată însă să ajungă la fereastră.

— Renunță, băiete, spuse Doheny. Ai să cazi și-ai să te lovești.

Afară, mulțimea scoase un răcnet prelung. Se auzi un răpăit scurt de mitralieră, apoi liniște. Până și litania cererilor încetase.

— Ce crezi că se întâmplă acolo, afară? întrebă părintele.

— Își ascut coasele, furcile și foarfecii de grădină, spuse Doheny. Se pregătesc de revoluție.

Ultimul lui cuvânt fu înecat într-un nou răcnet, care făcu parcă să se zguduie clădirea.

John părea că nici nu aude. Se uita la băiatul care se cățărase pe maldărul de scânduri, amintindu-și-l așa cum fusese în timpul lungii lor călătorii. În copil se deslușea acum o energie de animal sălbatic — era tensionat tot și dădea senzația că are un scop anume.

— Părinte Michael! strigă copilul. Vocea îi era joasă și hotărâtă. Aici în spate e un tunel!

— Ce spui, un tunel? Preotul își împiedică pașii printre vechituri, ajungând până la copil și dând la o parte câteva scânduri pentru a se uita în spatele lor. Ridică apoi capul și privi spre Doheny. Se simte aer proaspăt. E o ieșire! Mai îndepărtă câteva scânduri, dând la iveală o deschizătură, aflată la baza zidului. Adu-l pe John!

Doheny îl luă pe John de braț:

— Haide, vino!

— Nu pot, spuse John. O'Neill nu vrea să plece. Își plimbă privirea sălbatică în jurul încăperii întunecoase. De ce-au venit? Eu nu...

Restul cuvintelor se pierdu într-un alt răcnet, însoțit de astă dată și de împușcături. Zgomotele făcute de gloată deveniră acum ritmice. Nu se deslușeau cuvinte, doar sunete nearticulate, guturale — un scrâșnet asurzitor care îl umplu pe Doheny de groază. Părintele Michael întinse o mână peste maldărul de lucruri și-l apucă pe John de brațul drept:

— Cred că va trebui să-l tragem după noi, spuse Doheny.

— Vino cu noi, spuse preotul. Încercăm să te salvăm, înțelegi? Nu-i așa, Fin?

— Sigur că da.

— Dar poate să vină și O'Neill cu voi? întrebă John.

— Bineînțeles, răspunse părintele Michael.

— Bine, dar unde e? întrebă John. Era în borcanul de pe masă. Nu-l mai văd nicăieri.

— El a plecat deja. E în fața noastră, spuse Doheny.

— Ah!

John se lăsă apoi condus, împleticindu-se în resturile semănate pe jos, în jurul maldărului de scânduri. Băiatul îi aștepta deja dincolo de spărtură, într-un culoar cu tavanul arcuit și pereții din bucăți de piatră de râu. Pe jos era noroi și alunecos și, sub băltoacele de apă stătută, piciorul se împiedica în pietre. Mirosul greu de canal se infiltrase prin toate crăpăturile.

Doheny ascultă zgomotul făcut de mulțime, zgomot ce venea acum de deasupra capetelor lor. Prin tavanul și pereții tunelului, se bănuiau pași, o mulțime de pași. Focurile de armă erau acum mai răzlețe. Părintele Michael îl împingea pe John în josul tunelului. Băiatul era cel care deschidea drumul. În fața lor se vedea o lumină palidă, dar în tunel era întuneric și stăpânea un miros greu. Nu trecu mult și zăriră lumina zilei filtrată prin tufișuri și parțial blocată de un grătar metalic. Părintele Michael le făcu semn să se oprească și ascultă — mulțimea se auzea

slab, pierdută în spatele lor. Nu se mai trăgea cu arma. Doheny își dădu seama că ajunseseră într-o mică magazie de scule de grădină vechi și ruginite — sape, greble, lopeți, mistrii, pluguri de mână. De pe rafturile putrezite căzuseră rânduri peste rânduri de ghivece cu pământ, iar cioburile lor se amestecaseră pe jos cu bucăți de sfoară și sârmă, cutii de tablă ruginite și câte altele. Lumina zilei pătrundea prin găurile din ziduri și printr-o ușă parțial blocată de un grilaj de fier și el ruginit și înecat în bălării.

John închise ochii și-și încrucișă brațele strâns pe piept. Respiră adânc, flexându-și degetele.

Băiatul se strecură pe sub bălării și ieși. Îl auziră dând roată colibei.

Doheny atinse o mână a lui John și fu răsplătit cu o tresărire violentă a capului, în care ochii se deschiseră mari și sticloși.

Părintele Michael îi făcu semn lui Doheny să rămână pe loc și ieși după copil. Reveni imediat și spuse:

— Coliba e chiar lângă o seră veche și e și o cărare năpădită de buruieni. Pare să ducă la drum. Băiatul s-a dus înainte să inspecteze locurile. Preotul făcu un semn din cap în direcția lui John: A spus ceva?

— Este fascinant, spuse Doheny, nerezistând tentației de a-l examina cu ochi clinic pe John. O dedublare controlată de identitate, cred. El percepe prezența unei alte persoane și chiar poate vorbi cu ea, dar mă îndoiesc că va putea să-și revină din această stare de dedublare.

Părintele Michael ridică din umeri:

— Ce facem cu el?

Când auzi cuvintele preotului, John se lăsă să cadă în noroiul de pe jos, ascunzându-și fața în genunchi, ghemuit ca un animal hăituit până în vizuina lui.

O încercare de a-l readuce la personalitatea lui O'Neill l-ar omorî, se gândi Doheny.

Unde se dusese copilul ăla? Brusc, un gând îl fulgeră pe Doheny, trecându-i un fior rece pe șira spinării: Nu spunea Kevin că băiatul se arătase gata să strângă lațul în jurul gâtului lui O'Neill? Oare să se fi dus copilul ăla să alerteze pe Kevin sau mulțimea?

Un zgomot venit din direcția ușii îi abătu atenția de la John. Era băiatul care se strecură prin deschizătură. Părea potolit, mult mai aproape de ceea ce fusese înainte. Le făcu semn să-l urmeze și ieși iar. Tufișurile foșniră la trecerea lui.

— E un băiat bun și cuminte, spuse părintele Michael, fie-i sufletul sub paza Sfintei Inimi!

Sper din tot sufletul să ai dreptate, se gândi Doheny.

— Hai să mergem, John, spuse el, ajutându-l pe acesta să se ridice în picioare.

Cu părintele Michael înainte și Doheny în urma lui John, cei trei ieșiră din colibă, afară la aer. De jur împrejur era un parc lăsat în paragină, cu gardurii vii crescute fără noimă. Printre trunchiurile de copaci se vedea lacul. Cărarea îngustă, pavată cu dale de piatră și străjuită de tufișuri care amenințau s-o înghită, ducea în partea opusă lacului. Băiatul nu se vedea nicăieri.

În șir indian, în aceeași ordine, în cap cu părintele Michael și Doheny la urmă, își croiră drum pe cărarea cu dale, printre tufișurile care le biciuiau trupurile. Părintele Michael deschidea drumul cu umărul, trăgându-l după el pe John și pipăind atent cu pasul dalele de sub picioare. Doheny își ținea un braț protector în fața obrazului.

Ieșiră curând, printr-un adevărat perete de verdeață, la un drum asfaltat, ciuruit de găuri ca o strecurătoare. Băiatul îi aștepta în marginea gardului viu și, atunci când îi văzu, o luă la stânga, în direcția opusă castelului.

Doheny ezită și ciuli urechea. Nu se auzea nimic, nici măcar un sunet făcut de mulțime. Liniștea părea de-a dreptul sinistră.

— Haideți! șopti părintele Michael.

Și el simte, se gândi Doheny. Ei bine, în acel moment, ruga era singurul lucru cuminte de făcut.

Părintele Michael o porni grăbit după băiat, care era acum cam la o sută de metri distanță în fața lor. Doheny și John îi urmară. John părea de acord să meargă, iar Doheny doar îl ghida ușurel de brațul stâng. Era în el o moliciune, o neputință, de parcă voința lui fusese anihilată și doar hotărârea celuilalt îl împingea înainte.

Drumul cotea la capătul unui șir lung de copaci și începea să urce, depărtându-se de lac în serpentine adânci ce străbăteau dealurile. Ajunseră, gâfâind de urcuș, într-un loc deschis, îngrădit de un gard de piatră năpădit de ierburi, unde exista o tăbliță indicatoare. Săgeata ei indica drumul spre Bally..., restul cuvântului fiind șters.

— Probabil Ballymore, spuse părintele Michael.

Băiatul se dusese la marginea drumului, acolo unde priveliștea se deschidea până departe spre lac. Ceilalți îl urmară, trecând de un șir de

copaci înalți, după care văzură în vale castelul. Din găurile ferestrelor și din acoperiș ieșeau flăcări. Fumul se ridica într-o coloană verticală spre cer în aerul nemișcat de vânt. Părintele Michael se cutremură la vederea fumului, amintindu-și de cel de la Maynooth. Și acolo tot o gloată fusese.

Toți cei patru priveau lung, în liniște peste vârfurile copacilor spre castelul aflat cam la un kilometru distanță. O masă compactă de oameni ocupase terenul din jur, formând un covor mișcător. Erau lipiți unul de celălalt, iar în mâinile pe care le agitau deasupra capetelor străluceau arme. Și cu toate acestea, lucrul care-ți făcea pielea de găină era liniștea. Nici un strigăt, nici o chemare, nimic... Doar o mișcare, o legănare tăcută.

— Toți sfinții să ne apere, doamne! șopti părintele Michael. Băiatul se lipi de el și-l luă de braț.

John, parcă acum remarcându-i pe băiat și pe preot, își dădu seama că sunt figuri familiare. Da, da, fuseseră și ei în călătorie. Se întoarse spre stânga și văzu un alt chip, pe care nu-l recunoștea:

— Dar tu cine ești?

— Sunt Fin Doheny.

— Unde e Joseph?

Doheny înțelese și spuse liniștit:

— Eu îl înlocuiesc pe Joseph Herity.

— Și acum unde mergem? întrebă John.

Înainte ca Doheny să poată răspunde, părintele Michael ridică o mână:

— Ascultați!

Auziră cu toții: erau călăreți, care coborau drumul de deasupra lor. Un grup de oameni călare apăru de după un colț al drumului. În fruntea lor era un bărbat înalt și bărbos, cu o carabină la oblâncul șeii. Când dădu cu ochii de grupul din marginea drumului, își ridică arma spre a-și opri oamenii. Bărbosul se uită preț de câteva clipe la cei de dedesubtul lui. Tovarășii îi rămaseseră ascunși în spatele copacilor. Nu se zăreau decât boturile a doi dintre cai. Remarcând că cei de jos nu au nici o armă la vedere, bărbosul coborî carabina. Vorbi peste umăr:

— Așteptați aici! Apoi coborî și se opri și el în marginea drumului.

Doheny văzu spumă în jurul zăbalei calului. Oamenii ăștia veneau de departe.

— Ce se întâmplă acolo jos cu castelul? întrebă bărbosul, arătând într-acolo cu bărbia.

— Şi noi ne uităm, spuse Doheny. Se pare că sunt o mulţime de oameni acolo...

— Şi cine sunteţi dumneavoastră, dacă nu vă e cu supărare? întrebă călăreţul.

— Mă numesc Fintan, spuse Doheny, iar acesta este părintele Michael şi...

— Un preot, ia uite dom'le! exclamă bărbosul. Vă îndreptaţi spre Ballymore? Dumnezeu stă martor, zău aşa, pentru cura miraculoasă cu apă de izvor de acolo.

Părintele Michael privi în sus, iar pe faţa lui se citea un "Şi de ce nu?" Dădu afirmativ din cap:

— Da, mergem să bem apă la Ballymore, cu voia Domnului.

— E o minune, un miracol, zău aşa, spuse bărbosul. Se aplecă în faţă să se uite lung la John, care îşi trase capul între umeri şi închise strâns ochii când se văzu examinat. Dar ce-are prietenul domniilor voastre?

Doheny îşi trecu limba peste buzele uscate, văzând o căutătură furişă în ochii întunecaţi ai părintelui Michael. Înainte ca ei să poată măcar să se gândească la un răspuns, băiatul făcu un pas în faţă şi-l luă pe John de mână:

— Mergem la izvoarele dumneavoastră de la Ballymore, domnule. E tatăl meu. De când a murit mama e aşa.

Călăreţul se îndreptă în şa şi spuse cu voce tristă:

— Sunt mulţi ca el, Dumnezeu să ne ajute pe toţi. Întorcându-se, strigă către tovarăşii lui: Des, adă desaga cu pâine şi brânză! Se uită la părintele Michael şi i se adresă: Văd că n-aveţi mâncare la dumneavoastră. Ballymore e încă departe. Vom împărţi ce avem şi vă poftim să trageţi la noi, când veţi ajunge la Ballymore. Făcu un semn cu capul spre castel. Noi avem ceva treburi la Killaloe. Credeţi că ne puteţi da un sfat? Cum să facem să trecem prin gloata aceea?

— Treburi la Killaloe? întrebă Doheny.

— Eu mă numesc Aldin Caniff şi sunt şeful în Ballymore, spuse bărbosul. Îl însoţim pe Erskine McQiuty la Killaloe, unde se spune că au un radio de amatori cu care se poate vorbi peste apa mării. Erskine a avut o viziune, care i-a poruncit să-i vorbească noului Papă despre apele noastre.

— Eu unul nu ştiu nimic despre vreun radio de amatori la Killaloe, spuse Doheny.

— Dar e un lucru cunoscut de toată lumea, ripostă Caniff. Noul Papă se numește Adam, știați? Adam — ca pentru un nou început. Pe el îl ehema, de fapt, David Shaw. Închipuiți-vă! Azi un amărât de preot, mâine cardinal și acum — acum Papă!

— Dacă vreți cu tot dinadinsul să ajungeți la Killaloe, eu v-aș sfătui să evitați drumurile, spuse Doheny. Gloatele sunt periculoase.

— Un sfat cuminte, domnule Fintan. Aldin Caniff în persoană vă mulțumește pentru asta.

De după copaci apăru un călăreț, care-și ținea calul de căpăstru. Cel ce se opri lângă Caniff era un tânăr slăbuț, cu părul negru și lung, curgându-i pe umeri în șuvițe inegale. Părul încadra o față prelungă și un zâmbet știrb. În mâna stângă ținea și frâul și o carabină, iar în cea dreaptă o desagă de piele pe care o puse în mâinile părintelui Michael.

Caniff îl privi și spuse:

— Du-te și spune-le și celorlalți că ne întoarcem pe drumul pe care am venit. Îți aduci aminte de potecă? Așteptați-mă acolo! O să ocolim drumurile.

Celălalt se întoarse, trăgând calul după el și se pierdu printre copaci. Caniff privi spre părintele Michael care ținea desaga de piele cu ambele mâini în fața sa, ca pe o ofrandă:

— Drumul până la Ballymore e sigur, părinte. O să vedeți că e marcat de pietre, câte șapte într-o grămadă, care indică direcția. Să fiți atenți când veți traversa Naționala Șase și nu vă apropiați de Moate. În Moate sunt oameni răi. Oricine v-ar opri, spuneți că sunteți sub protecția directă a lui Aldin Caniff!

— Mergeți cu Dumnezeu! spuse părintele Michael.

Caniff dădu pinteni calului, îl făcu să se întoarcă și curând se pierdu și el în spatele copacilor. Auziră tropotul copitelor îndepărtându-se.

Doheny așteptă până ce sunetul se topi, apoi privi spre părintele Michael. Acesta aprobă din cap. Se înțeleseseră din priviri. Dacă unul măcar din oamenii lui Kevin O'Donnell supraviețuise atacului mulțimii, John și însoțitorii lui puteau fi identificați. Se va împrăștia vestea că un preot, un copil și alți doi bărbați au fost văzuți pe drumul spre Ballymore.

— Dar nici nu putem îndrăzni să traversăm spre Dundalk, spuse Doheny. Și ei se așteaptă să încerc să ajung la prietenii mei de acolo.

Părintele Michael se uită spre John, care stătea nemișcat privind lung spre lac. Băiatul încă îl ținea de mână, iar pe fața lui de copil se citea parcă o încercare disperată de a pătrunde în sufletul lui John pentru a găsi

acolo răspunsuri la o serie întreagă de întrebări ciudate. Curând vor trebui să-i găsească băiatului un nume, de vreme ce el încă refuza să și-l dezvăluie pe cel adevărat. Un nou nume — copilul voia să fie rebotezat, admițând totuși faptul că mai trecuse o dată prin sfânta taină a botezului. Asta fusese tot ce putuseră smulge de la el.

— Avem o marfă scumpă de protejat, spuse părintele Michael.

— Mi-e foame, părinte Michael, spuse John. N-a lăsat Joseph nimic de mâncare?

— Imediat o să mâncăm, spuse Doheny. Doar să părăsim drumul ăsta. Am avut noroc cu cei pe care i-am întâlnit, dar există multe pericole oare amenință un călător, atunci când acesta se bazează doar pe noroc. Se răsuci pe călcâie și porni în susul drumului, auzindu-i pe ceilalți în spatele lui. Când privi peste umăr, îl văzu pe băiat conducându-l pe John și ținându-l în continuare de mână.

La căderea nopții se aflau deja departe de drum, pe o cărare îngustă ce șerpuia printre tufe de drobișor. Doheny cunoștea bine soiul acesta de cărări — erau scurtăturile tăietorilor de lemne și nu departe trebuiau să găsească adăpost. În jur se găsea lemn de foc din belșug ce îi va ajuta să treacă printr-o noapte ce se anunța friguroasă. Traversaseră deja mai multe drumuri de țară și o dată chiar așteptaseră tupilați în spatele tufișurilor pentru a traversa în fugă o șosea pavată. Doheny nu știa exact unde se găseau, dar se luase după soare și era sigur că se aflau pe drumul spre est. Măcar dacă ar fi putut evita întâlnirea cu Băieții Plăjii...

John îi urma cu docilitatea aceea specifică epuizării. Mergea acum singur, cu preotul și băiatul imediat în spatele lui. Rareori dacă ridica ochii de la drumul pe care călca.

Găsiră adăpostul, acolo unde Doheny se așteptase să fie, peste un dâmb, într-o mică depresiune, apărat de vânturile din vest. Era o colibă de bârne așezate în unghi și lipite cu pământ și mușchi. Ușa era tot din bârne care se țineau între ele cu ajutorul a trei bucăți de lemn așezate transversal. Balamalele erau din piele, iar sistemul de închidere primitiv — un băț trecut printr-o verigă. Nu existau ferestre, dar acoperișul avea o mică gaură într-unul din colțuri și chiar sub ea, pe podeaua colibei, era o groapă pentru foc și un maldăr de lemne.

Înăuntru mirosea a pământ de pădure negru și gras și a fum.

John se lăsă să cadă greu ca un sac pe jos și se sprijini cu spatele de peretele de lemn. Părintele Michael lăsă și el sacul și se uită în jurul lui la interiorul întunecos al colibei. Băiatul se așeză lângă John.

În lumina muribundă a zilei, Doheny aprinse focul și, pe vine în fața lui, își frecă mâinile la căldură.

Părintele Michael închise ușa și propti un băț în ea. Băiatul se târî până lângă foc, profitând de căldura reflectată de acesta. John se ridică în picioare, mișcându-se fără țintă în spațiul îngust. Părintele Michael îl urmărea atent din priviri.

John se opri brusc și zise:

— Lui O'Neill nu-i place aici. Părintele Michael se uită spre Doheny cu o privire în care se citea teama. Doheny, încă ghemuit lângă foc, îl privi fix în ochi și-i făcu semn să se apropie. Părintele Michael trecu pe lângă John și se opri cu spatele la foc, privind în jos la Doheny. Din hainele umede ale preotului începu să iasă abur.

— Crezi că O'Neill ar vrea să-ți spună de ce nu-i place aici? întrebă părintele Michael.

Doheny făcu un gest cu mâna să-l oprească. Oare preotul nu înțelegea? O'Neill putea fi scos din cochilia aceasta umană. Omul văzuse prea multe consecințe teribile ale molimei provocate de el. Poate că dorise să se răzbune, dar ceea ce se întâmplase era prea mult.

Părintele Michael se uită fix la Doheny cu o privire uimită și o încruntare de nedumerire.

John tăcuse, cu capul aplecat într-o parte, parcă ascultând ceva.

Numai un monstru amoral ar putea trăi având pe conștiință o astfel de Irlandă, se gândi Doheny. Și din tot ce aflaseră ei despre O'Neill se desprindea faptul că acesta fusese un om cu caracter — cel puțin înainte de bomba lui Herity.

John își îndreptă brusc capul și vorbi:

— O'Neill spune că această lume nu mai este un loc sigur. Privi în jos spre Doheny. Joseph ți-a lăsat vreuna din armele lui?

— Aici nu e nevoie de arme, răspunse Doheny, ridicându-se greoi în picioare. Ți-a mai rămas ceva din pâinea și brânza aceea, părinte?

— Destul pentru seara asta și mâine dimineață, răspunse părintele Michael.

Băiatul veni spre ei, părăsindu-și locul de lângă foc. Hainele îi miroseau a lână udă și încălzită.

—O'Neill are dreptate, spuse băiatul. Vocea lui subțire avea gravitatea adultului. Armele și bombele au făcut din lumea asta un ospiciu de nebuni și asta nu e deloc bine, nu e sigur.

Din gura nebunilor și a copiilor auzi întotdeauna adevărul gol-goluț, gândi Doheny.

— Sfântă Trinitate, vom mai vedea vreodată lumea revenită la normal? întrebă părintele Michael.

— Unde omul să-și poată spune în liniște minciunile, fără să fie pedepsit? continuă Doheny.

— Să știi că nu e frumos ceea ce ai spus, domnule Doheny. E crud din partea dumitale!

Doheny întoarse capul și ascultă vântul trecând printre copacii din jurul colibei. Limbile focului se înclinau în curentul care pătrundea prin bâmele rare. Monștri umbroși dansau pe pereți.

— Crud, da, spuse Doheny. Dar schimbarea este de cele mai multe ori crudă, iar acum asta se întâmplă: lucrurile se schimbă. N-am trăit destul de aproape de lumea noastră, nu i-am cunoscut destul de bine intențiile și faptele.

— Destul de aproape, spui? Părintele Michael fu șocat. Omorurile! Sălbăticia!

— Eu cred că sunt un realist, părinte, spuse Doheny. Cei mai mulți dintre noi am trăit într-o lume închisă — între patru pereți, cu paznici la fiecare ușă: doctori, predicatori, avocați, demagogi aleși democratic — gardieni, care țineau departe de oameni surprizele schimbării.

— Atunci cum îți explici faptul că tocmai gardienii ăștia ai dumitale au fost luați prin surprindere de molimă? întrebă părintele Michael.

— E simplu. Fiindcă și ei s-au lăsat prinși în jocul acestei lumi. Un univers limitat la plicul cu salariul săptămânal, la programul cotidian al televiziunii, la vacanța din fiecare an și la distracțiile ocazionale — "pâine și circ".

— Dar eu tot nu înțeleg cum a fost posibil să se întâmple așa ceva, spuse părintele Michael, iar vocea lui abia dacă se ridica peste nivelul unei șoapte. Se uită cu teamă spre John, care se dusese la ușă și privea acum afară printr-o crăpătură de lângă o balama.

— A fost, fiindcă am ascultat mereu ceea ce ne spuneau bogații de americani, spuse Doheny.

— N-am știut că-i urăști atât pe americani, spuse părintele.

— Să-i urăsc? Nicidecum. Întotdeauna i-am invidiat. Dar atât de puțini dintre ei trăiesc în cunoașterea a ceea ce înseamnă lumea noastră adevărată!

— Repeți mereu lucrul acesta, protestă preotul. Ce vrei să spui cu asta?

— Mă refer la cei foarte săraci, care știu că sunt amenințați cu înfometarea. Mă refer la marinarii, la țăranii și la tăietorii de lemne, care trăiesc zilnic cu spectrul dezastrelor iminente ale naturii. Mă refer la profeții care se autoflagelează, până sunt capabili să vadă dincolo de durerea fizică.

Părintele Michael se uită spre copil, care îi asculta cu o expresie avidă întipărită pe chip. Sunetele nopții, ale pădurii și vântului îi înconjurau din toate părțile. Oare ce vedea John prin crăpătura aceea de lângă balama? Afară nu era decât întunericul codrului.

— Paznicii au fost falși cerberi, spuse Doheny cu vocea joasă și gânditoare. Ne-au promis că nu vor lăsa să treacă de ușă decât surprizele plăcute — cadourile din partea lui Moș Crăciun. Nimic nu trebuia să tulbure mersul lin al lumii pe care locuitorii spațiului închis între cei patru pereți credeau că o stăpânesc.

John se întoarse și întâlni privirea preotului. Acesta văzu în ochii lui o căutătură ciudată — mirată și neliniștită în același timp.

— Unde suntem? întrebă John.

— Într-o colibă de pădurar, răspunse Doheny, fără să lase din priviri focul.

John își fixă privirea asupra lui Doheny:

— Și dumneata cine ești?

Doheny dădu ușurel din cap, privind în continuare focul, pe jumătate pierdut în gândurile lui ascunse:

— Mă numesc Fintan Craig Doheny și nici eu nu sunt un paznic mai bun decât ceilalți. Apoi întoarse capul și remarcă privirea aceea ciudat de neliniștită din ochii lui John.

— Cum am ajuns aici? întrebă John.

Cu vocea joasă și nesigură, Doheny răspunse:

— Am mers, am mers pe jos.

— Ce ciudat. După vorbă pari a fi irlandez. Sunt încă în Irlanda?

Doheny aprobă din cap.

— Mă întreb unde or fi Mary și gemenii?

Părintele Michael și Doheny se uitară unul la celălalt. Băiatul întrebă:

— Ce se întâmplă?

Doheny ridică un deget spre el pentru a-l face să tacă.

— Eu sunt John Roe O'Neill. Știu asta. Am fost... am fost amnezic? Nu... nu se poate... nu poate fi asta. Mi se pare... mi se pare că-mi amintesc... unele lucruri...

Doheny se ridică în picioare, pregătindu-se să facă față unui eventual răspuns violent din partea lui John.

— Cine m-a adus aici?

— Ai fost adus de John Garrech O'Donnell, spuse părintele Michael.

John îi aruncă o privire uimită:

— John Gar... Ochii i se căscară de uimire, de șoc. Se dădu înapoi până ajunse să se lovească cu spatele de peretele de lemn al colibei. Privirea i se plimba de la părintele Michael la Doheny și apoi la băiat. Asupra copilului întârzie și cu toții văzură parcă cum amintirile se învălmășesc în ochii lui.

Doheny întinse o mână spre el.

Gura lui John se deschise — o gaură rotundă într-o față ca o mască a durerii. Nu-u-u-u-u-u-u-u! Era un vaiet prelung, parcă de pe altă lume, ce se revărsa din gura lui deschisă. Făcu un pas spre Doheny. Acesta se încordă. John se întoarse apoi brusc pe călcâie și se aruncă în ușă. De abia după aceea o deschise, trântind-o în lături.

Înainte ca ceilalți să poată interveni, John ieși, alergând și urlând, izbindu-se de trunchiurile copacilor pe lângă care trecea.

Doheny întinse un braț pentru a-l împiedica pe părintele Michael sau pe băiat să se ia după el.

— Nu-l veți putea prinde. Și chiar de-ați putea... Scutură din cap.

Ascultau sunetele întunericului — vaietele, țipetele, zbaterea frunzișului, urletul omului. Acesta se prelungi mult timp, ștergându-se încet-încet în depărtare, amestecându-se cu vântul care trecea printre copaci.

— Cineva trebuie să-l găsească, spuse părintele Michael. Cineva trebuie să-i dea adăpost. Nebunul este povara noastră specială, responsabilitatea noastră și trebuie...

— Oh, taci odată! interveni brusc Doheny. Se duse la ușă și o închise, proptind bățul la locul lui. Când se întoarse lângă foc, văzu că băiatul se uită lung la el, atent la sunetele întunericului de afară. Oare auzul lui tânăr de copil încă mai deslușea acolo urletul, vaietul Nebunului?

— E Zâna Morții, șopti băiatul.

Ca giuvaierul făurit în Grecia de-un meșter aurar
Din aurit email și aur fin lucrat,
Să scoale din plictis și-un falnic împărat,
Sau struna aurită a unui meșter cântăreț trouvar,
Ce în Bizanț încântă pe doamne și nobilii seniori
Cu ce a fost odată, și azi se mai întâmplă,
și va mai fi precis de-atâtea ori.
— William Butler Yeats

Părintelui Michael nu-i plăcea viața în Anglia. Și cel mai mult îi displăcea să trăiască închis între zidurile Huddersfieldului, deși locul era plin de surprize în acele zile, forfotind de oameni importanți, veniți din toată lumea pentru a învăța despre cura împotriva molimei. Cu toate acestea acceptase motivele invocate de Doheny pentru prezența lui la Huddersfield: Kate O'Gara Browder era o comoară națională irlandeză și, poate și mai important decât atât, avea să devină fără îndoială în viitor o figură politică de mare forță.

"Femeia din Rezervor!"

În ceea ce-l privea, Părintele Michael era de părere că fata era cam prostuță, cam simplă, dar exista un miez tare de hotărâre în ea, ceva ce preotul califica drept — "o calitate țărănească". Și mama lui dovedise la vremea ei că posedă o cantitate bunicică din aceeași calitate și tocmai asta îl făcu s-o recunoască imediat la Kate. Fata aceasta se va arăta încăpățânată și chiar neîndurătoare, atunci când vor fi în joc propriile ei interese. Era suficient să i se dea un pic de putere și tânăra femeie ar deveni teribilă — asta dacă acțiunile ei nu vor fi controlate și puse sub credința fermă într-o mânie divină.

Doheny îi spusese:

— Vei merge acolo și vei fi sfetnicul ei spiritual, ceea ce, de altfel, nici nu e neadevărat. Te cunosc, părinte, și știu că ești un preot bun. Dar

prezența dumitale acolo va avea și un alt motiv. Trebuie să te asiguri că fata aceea nu face nimic prostesc, nimic care să lovească în Irlanda. N-am încredere în britanici, înțelegi?

— Dar ce-ar putea face englezii?

— Păi tocmai asta trebuie să descoperi dumneata.

Și iată-l, de două luni și mai bine, printre gali, în inima țării lor Traversând campusul, îndreptându-se spre întâlnirea lui regulată de fiecare dimineață cu Kate, părintele Michael simțea puterea acestui loc. Era un loc periculos — da, da. Erau curenți periculoși aici — tot felul de comploturi și urzeli ciudate. Acum era mulțumit că acceptase să vină, deși detesta profund *mireasma* englezească a tuturor lucrurilor petrecute aici. Motivele lui, cele intime, care, în final, îl făcuseră să se declare de acord cu propunerea lui Doheny, erau legate de curiozitate, aceasta fiind întărită de necesitatea urgentă de a-l scoate pe Băiat din Irlanda

Părintele Michael, atunci când se gândea la băiatul tăcut, încă îl numea simplu Băiatul, deși copilul acceptase să fie chemat pe numele de Sian. Nici un nume de familie. Refuzase cu încăpățânare să spună ceva despre familia lui. Era ca și cum Băiatul îi zidise pe cei din familia lui într-un mormânt secret, unde doar el îi putea jeli, nevăzut și neștiut de nimeni.

Copilul era decis să se facă preot. Și aceasta era în sine o mare consolare. Părintele Sian. Părintele Michael era convins că tânărul va ajunge un preot puternic, un preot plin de compasiune și, poate, într-o bună zi, chiar cardinal... cine știe, de ce nu Papă? Totul era posibil.

Părintele Michael aștepta pe marginea drumului trecerea unui lung convoi de mașini. Avea să fie o zi cu soare. Chiar călduroasă. Convoiul, citi el pe inscripțiile de pe marginile metalice ale camioanelor, era al Forței pentru Refacerea și Protecția Vieții Animalelor Sălbatice. La televizor se vorbea mereu despre activitatea acestei organizații — erau arătați oameni care foloseau săgeți hipodermice pentru tratarea balenelor și altor creaturi în pericol. Era o muncă minunată!

Da! Băiatul era mult mai în siguranță aici, decât în mijlocul frământărilor din Irlanda, unde Finn Sadalul încă bântuia peste tot. Deși, nu mai era nici o îndoială cu privire la ceea ce se va întâmpla. Moartea violentă a lui Kevin O'Donnell, lințat de o gloată furioasă îi privase pe Băieții Plăjii de forța lor mistică. Un timp se luptaseră cu o brutalitate feroce, dar era evident că le lipsea conducerea, un creier organizator.

Diavolul însuși, gândi părintele Michael.

Nu ajutorul Națiunilor Unite acordat armatei dusese la înfrângerea Finn Sadalului. Aceasta se produsese atunci când pierduseră mâna conducătoare a lui Satan, căci Kevin fusese personificarea lui Satan.

Convoiul trecuse și Părintele Michael traversă drumul. Era însă cât pe ce să fie strivit de un jeep ce apăruse în mare viteză după o cotitură, arătând de parcă voia să prindă din urmă convoiul de camioane. Șoferul scoase pe geam un pumn și strigă la preotul rămas nemișcat în mijlocul drumului.

Unele lucruri nu se vor schimba niciodată, își spuse Părintele Michael.

Da, era mai bine ca Băiatul să trăiască aici, să se bucure de o educație ca lumea la o școală specială, înființată chiar în cadrul Huddersfieldului pentru elevi selecționați cu grijă. Pe Băiat îl acceptaseră fiindcă era protejatul părintelui Michael, iar preotul avea statut oficial, fiind trimisul statului irlandez. Da, o educație științifică, de calitate, care mai târziu putea fi completată de iezuiți, într-un loc sigur, cum ar fi America.

Sian va ajunge într-o bună zi un om important. Părintele Michael începuse să simtă acest lucru în ziua aceea, pe drumul de unde văzuseră castelul asediat de gloată, atunci când Băiatul îl luase pe John de mână și spusese o minciună atât de teribilă pentru a proteja viața bietului om. Dacă luai în considerare motivele evidente din trecutul lui, pe care Băiatul le-ar fi putut invoca drept scuză pentru o posibilă înclinație spre răzbunare, gestul fusese măreț, un adevărat exemplu creștin — o întoarcere a celuilalt obraz. Doheny considerase gestul ca fiind pur și simplu o dovadă de istețime, de șmecherie, dar părintele Michael știa el mai bine... Nu fusese istețime, fusese *dreptate*!

O mulțime de oameni roiau prin curtea Huddersfieldului în dimineața aceea, remarcă părintele Michael. Toți se grăbeau, unii ștergându-se de el în trecere. Locul devenea tot mai aglomerat pe zi ce trecea. Unii trecători îl cunoșteau pe părintele Michael și-l salutau din cap. Alții zâmbeau nesiguri, dându-și seama că-l mai văzuseră pe undeva și neamintindu-și unde.

Aici m-ați văzut, neghiobi saxoni ce sunteți!

Imediat însă se stăpâni și încercă să-și controleze gândul, socotindu-l nedemn de el. Ar fi trebuit să învețe mărinimia de la Băiat.

Ciudate mai erau zvonurile și poveștile provenite din Irlanda despre O'Neill. Fusese văzut ba ici, ba colo. Dar confirmare nu venise de nicăieri. Se spunea că oamenii lăsau afară mâncare și băutură pentru el,

așa cum făcuseră odată pentru spiridușii pădurilor. Ah! Cine putea înțelege și explica comportarea irlandezilor? Era suficient să vezi cum îl transformaseră în erou național pe Brann McCrae, care lăsase însărcinate douăzeci și șase de tinere fete!

Dar salvase aproape cincizeci de irlandeze! argumentau oamenii.

Le salvase! La ce bun să le salvezi camea, dacă le dădeai pierzaniei sufletele?

Și oricum McCrae nu era singurul care salvase de molimă câteva femei. Se spunea că vor trece generații până să se afle toate poveștile despre cum fuseseră ascunse și protejate femeile de către bărbații lor ce se dovediseră plini de inventivitate. E drept că nu erau multe salvate, dar se vor face eforturi de a le aduce pe toate înapoi la sânul Domnului — chiar și pe bietele fete din castelul francez al lui McCrae. Ele nu aveau nici o vină. Fuseseră prinse în vâltoarea unor vremi potrivnice.

Apropiindu-se de Clădirea Administrativă, acolo unde fuseseră cazați Kate și soțul ei, părintele Michael văzu lunga coadă obișnuită de bărbați, care-și așteptau rândul pentru a trece prin fața geamului, în spatele căruia putea fi văzută Kate. Simplul fapt de a vedea o femeie era ceva magic, atât de puternic, încât autoritățile nu putură să refuze oamenilor această solicitare. Ar fi fost prea periculos, spuneau ei. Și, oricum, nu făceau nici un rău!

Dar făceau rău lui Kate, gândi părintele Michael. Faptul în sine de a trebui să se arate celorlalți făcea ca fata să se schimbe într-o asemenea măsură, încât preotul era înspăimântat. Oare în legătură cu acest lucru încercase Doheny să-l prevină?

Părintele Michael trecu pe lângă șirul de bărbați care așteptau răbdători, auzind frânturi de conversație:

"Cică e frumoasă, așa mi s-a spus!"

"Mai ales cu un copil la sân..."

Părintele Michael văzu nemulțumirea, resentimentul din privirile celor pe lângă care trecea. Bărbații aceia știau că el are dreptul să le-o ia înainte, dar nu-și putea reține o tresărire de gelozie la adresa celui care avea voie să intre și să vorbească cu Kate, ba chiar s-o atingă.

Șirul de bărbați șerpuia într-o lungă serpentină vie până în interiorul clădirii și sus pe scări. Părintele Michael ignoră scările și se duse direct la liftul plasat undeva spre centrul coridorului. Gardianul de lângă lift deschise ușa și apăsă pe butonul pentru ultimul etaj.

Părintele Birney Cavanagh aștepta pe coridor, în momentul când părintele Michael ajunse la ultimul etaj. Neputând să-l evite, fu nevoit să se oprească.

— Ah! Aici erai, părinte Michael. Te așteptam.

Unde-l găsiseră britanicii pe preotul ăsta? se întrebă părintele Michael. Oh, e drept, Cavanagh era preot catolic! Acest fapt fusese confirmat. Dar prea trăise mult timp printre gali. Chiar vorbea cu accentul unui absolvent al Etonului.

— Ce dorești? întrebă părintele Michael.

— Doar câteva cuvinte, părinte.

Cavanagh îl luă pe părintele Michael de braț și aproape că-l împinse într-un colț al coridorului.

Părintele Michael privi în jos spre celălalt preot. Cavanagh era un omuleț cu obraji palizi, dar grași ca de bebeluș. În ochii lui albaștri se citea o veșnică nesiguranță, ca și cum omul ar fi căutat mereu o cale de ieșire, un mijloc de a scăpa.

Oare-și trece vreodată pieptenele prin părul ăla sur? se întrebă părintele Michael. Arăta de parcă ar fi ieșit permanent dintr-un vârtej.

Cavanagh pretindea că este "un bun irlandez". Doar și el era absolvent al Colegiului St.Patrick din Maynooth ca și părintele Michael.

Părintele Michael îl întrebase dacă fusese acolo, atunci când izbucniseră tulburările, încercând să-l prindă pe om cu minciuna.

— Nu, am fost trimis aici cu zece ani înainte...

Și iarăși ceea ce spusese Cavanagh se dovedise exact, adevărat.

Dar Cavanagh o vizita pe Kate și vorbea cu ea, iar părintelui Michael nu-i plăcea deloc starea ei de spirit după plecarea celuilalt preot. Omul era în foarte bune relații cu trimișii speciali ai Papei — cei veniți de la Philadelphia — iar părintelui Michael nu-i plăcea de **fel** ce auzise despre *misiunea* lor. Existau discuții despre o *acomodare la cererile unor vremuri în schimbare.* Părintele Michael știa bine la ce anume se refereau aceste cuvinte — *apostazia!* Lepădarea de dreapta credință! Nimic bun nu putea ieși din toate astea. Era posibilă chiar o nouă schismă. Cum ar fi putut cineva respecta o Biserică Catolică care-și avea Scaunul Papal în America? Lucrurile nu se vor putea repune pe picioare și nu vor reveni la normal, până ce Roma nu va fi restaurată.

— Nu poți intra acum la Kate, spuse părintele Cavanagh. Ochii lui evitau privirea părintelui Michael. Are un vizitator irnportant.

— Și cine e acest vizitator atât de important?

— Amiralul care conduce Comanda Barierei, cel care a salvat-o, permiţându-i trecerea spre Anglia.

— Dumnezeu a salvat-o, nu amiralul! protestă părintele Michael.

— În privinţa asta nu e nici o îndoială, fu de acord Cavanagh. Dar din comanda amiralului s-a făcut traversarea.

— Apele mării s-ar fi despărţit, dacă Dumnezeu ar fi vrut asta!

— Sunt de acord, spuse Cavanagh, dar amiralul are şi el puterile lui şi acum nu-l putem deranja. De altfel, este pentru binele ei, te asigur.

— Şi de ce-a venit s-o vadă? întrebă părintele Michael.

— În privinţa asta, n-am libertatea să-ţi dezvălui motivul.

Părintele Michael îşi înfrânse un val de furie. Ştia că şi celălalt simţise asta, fiindcă omul îi dădu drumul la braţ şi se depărtă puţin, parcă în încercarea de a se apăra.

— Ce se petrece aici? întrebă părintele Michael, ţinându-şi vocea sub control.

— La uşă sunt postaţi gardieni şi nu-ţi vor permite să intri, spuse Cavanagh. Dar te asigur că nu i se întâmplă nimic rău.

Părintele Michael simţi adevărul din cuvintele lui Cavanagh şi se întrebă dacă e cazul să încerce să forţeze lucrurile. *Sunt un trimis al statului irlandez.* Dar şi asta avea limitele ei. Un trimis oficial trebuie să se comporte cu demnitate şi cu oarecare gomă. Acum îşi dădea seama că temerile lui Doheny erau motivate. Femeia aceea prostuţă era cunoscută în toată lumea. "Femeia din Rezervor!" Era ceva la ea care captase interesul şi simpatia publicului. Asta era opera presei, bineînţeles! Toate poveştile alea pline de senzaţional. Şi copilul care se născuse în timpul traversării, pe vreme de furtună.

— Când îmi va fi permis s-o văd? întrebă părintele Michael.

— Poate chiar în după-amiaza aceasta, dar nu ştiu la ce oră. Vrei să fii amabil să aştepţi în apartamentul meu, părinte. M-au cazat chiar pe coridorul acesta, ceva mai încolo.

Părintele Michael simţi cum i se strânge stomacul. Se întâmpla ceva, ceva rău, iar el trebuia ţinut la distanţă de ceea ce se întâmpla. Ei bine, va lupta! Dar înainte să poată scoate un singur cuvânt, pe coridor apărură trei ofiţeri de marină, care priveau drept la el. Părintele Michael înţelese că de acum încolo era prizonier şi că aceştia îi erau gardienii.

Lumea în care trăim subminează până la distrugere simțul propriei valori la individ — acea forță care stă la baza adevăratei rezistențe umane. Acest fapt subminează astfel însăși supraviețuirea noastră, capacitatea noastră de a face față încercărilor. Fiindcă această capacitate trebuie să fie înnăscută; fără ea umanitatea nu poate exista.

— Fintan Craig Doheny

Lui Kate îi plăcea să stea lângă fereastră, în noua ei cameră de la ultimul etaj al Clădirii Administrative a Huddersfieldului, atunci când alăpta fetița. Știa că oglinda mare de vis-à-vis de ea era de fapt un ecran, care permitea șirurilor de bărbați ce se perindau pe coridor să o vadă. Și era suficient să se uite în oglindă pentru a descoperi ea însăși imaginea pe care o aveau oamenii aceia. I se părea ciudat că nu se simțea deloc stânjenită de faptul că știa că atâți bărbați străini o vedeau alăptând-o pe Gilla la sân.

Și ce copil frumos se făcea Gilla — felul în care lovea aerul cu picioarele, cutele care începeau să se întindă pe carnea ei de copil, privirea atentă și vie din ochi. Gilla avea să aibe părul roșu, mătăsos și subțire, așa cum îl avusese și mama lui Kate odată. Ce copil minunat va fi Gilla!

Traversaseră câteva zile proaste, atunci când le-a fost adus serul și li s-a spus care erau deciziile. Păruseră atât de impersonali, se comportaseră cu atâta sânge rece, iar Kate țipase la mătăhălosul ăla de doctor Beckett — un bărbat urât, cu bărbia lui lată și gura lui mare din care se revărsau tot felul de cuvinte groaznice:

— Dumneata și soțul dumitale, doamnă Browder, veți putea avea încă multe alte fete. Am reușit să demonstrăm că, ajutați de noile tehnici de control genetic, putem să vă asigurăm că veți avea *numai* fete.

Câțiva bărbați în halate albe o ținuseră în tot acest timp departe de Gilla, nelăsându-l nici pe Stephen să se apropie.

Beckett, cu o lumină de furie în ochi, strigă la ea:

— Nu ne ajunge serul decât pentru dumneata, doamnă Browder.

— Dați-i-l Gillei!

— Nu! Dacă sângele dumitale îl asimilează destul de repede, am putea da apoi propriul dumitale ser sanguin copilului. S-ar putea s-o salvăm.

— S-ar putea! țipă ea.

Dar nu se putea opune bărbaților putemici în halate albe, așa că lucrurile se petrecuseră întocmai cum fusese stabilit — brațul ei dezgolit și un ac de seringă înfipt în el. Urmaseră apoi zile teribile, în care o ținuse pe Gilla tot timpul în brațe, legănând-o și plângând cu sughițuri, înspăimântată în fiecare moment că va vedea teribilele semne ale bolii pe pielea copilului.

După injecție lui Stephen i s-a permis să se întoarcă la ea. Cu o voce ce semăna cu cea a unui preot, el o imploră să fie calmă și "să accepte soarta pe care le-a hărăzit-o Dumnezeu". Stephen și calmantele au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a-i ușura fetei momentul, dar Kate tot nu putea uita orele teribile ale traversării fără să simtă cum i se strânge iar stomacul.

Doar Gilla la sân aducea pacea. Serul sanguin se produsese la timp. Și acum toți dădeau ser sanguin. Moda se răspândise în toată lumea ca un val.

Ușa din spatele lui Kate se deschise și fata îl auzi pe Stephen intrând, cu mișcările lui atente și prevenitoare. Îl zări în oglindă, îi văzu și privirea dezaprobatoare întoarsă spre aceasta, căreia, totuși, trebuia să-i accepte necesitatea. Văzuse și el șirurile lungi de bărbați de pe coridor, ochii avizi care sorbeau din priviri mama și copilul de dincolo de geam. Stephen se opunea ferm prelungirii orelor de vizionare, dar Kate nu era deloc sigură că acest lucru era drept.

Se spunea că raportul dintre bărbați și femei în lumea întreagă ajunsese de zece mii la una, sau poate chiar mai rău. Bineînțeles, aici în Anglia, situația era foarte gravă, deși încă se mai descopereau femei care fuseseră salvate de bărbații lor inventivi, iar acestea puteau fi apoi inoculate. La Aldershot se construise o mare tabără cu barăci, unde femeile erau acum strânse și protejate. Kate se întreba mereu ce simțeau oare acele femei despre noul ei statut atât de special — prima femeie a

lumii salvată de molimă! "Femeia din Rezervor!" Știa că se făceau multe presiuni pentru a fi trimisă înapoi în Irlanda, dar atât ea, cât și Stephen căzuseră de acord asupra acestui lucru — Irlanda nu era încă un loc sigur. Băieții Plăjii încă mai colindau drumurile liberi, cu armele lor teribile..., și apoi în Irlanda mai existau și alte femei care supraviețuiseră, deși poveștile despre faptele lor o umpleau pe Kate de groază.

Necazuri și probleme! Asta fusese întotdeauna soarta Irlandei.

Eu am avut noroc.

Era conștientă de puterea pe care o reprezenta poziția ei specială. Ea era un simbol într-o lume ce stătea pe ghimpi și aștepta veștile provenite de la Huddersfield și Kangsha. În ciuda formației ei medicale, Kate considera că unele afirmații făcute erau prea exagerate pentru a fi acceptate. Chiar era posibil ca ea și Gilla să trăiască cinci mii de ani sau chiar mai mult? Se afirma că acum se putea asigura încă de la concepere sexul viitorului copil și că procentul nașterilor de fete va fi menținut la un nivel foarte ridicat, până la refacerea echilibrului.

Kate găsea greu de conceput gândul la o viață lungă de cinci mii de ani. Ce putea ea face în tot acest timp? Nu se putea limita doar la procrearea de copii. Datorie! Un cuvânt greu chiar atunci când ieșea din gura unui preot — era un cuvânt bărbătesc... ca o pronunțare judecătorească. Dar de asta nu se mai putea scăpa. Ea și Stephen vor trebui să conceapă multe alte fete.

Existau, e drept, și compensații. Kate descoperi că de fapt îi place actualul ei statut special, simțind că va putea profita de el atât cât îi va fi posibil. Oricum, el nu va dura, având în vedere noua dezvoltare a geneticii. Dar atât cât avea să dureze, va fi ceva plăcut. Curtea pe care i-o făceau bărbații! Acesta era singurul cuvânt care putea descrie atitudinea lor — curte! Nu flirt sau o simplă încercare de seducție; bărbații erau serioși și asta îl înfuria teribil pe Stephen.

Kate văzu în oglindă că el se așezase pe un scaun, lângă fereastra mai mică din spatele ei, cea care dădea spre campusul institutului. Se prefăcea că-și citește cartea. De fapt, transmitea un mesaj șirului de bărbați de pe coridor: "Femeia asta e a mea!"

Iar fetei îi plăcea mult acest lucru. Kate simțea dragostea lui Stephen ca pe un curent cald care-i străbătea tot trupul. O legătură de o forță teribilă ce se sudase în lunile de izolare din rezervor. Îl cunoștea acum în cele mai mici amănunte, îi știa slăbiciunile, dar și punctele tari.

El mi-a salvat viața.

Fiecare alăptat al copilului, care-și trăgea viața din laptele sânilor ei, amplifica valurile de iubire fierbinte pentru Stephen, valuri pe care le simțea invadând-o adânc până în abdomen.

Și totuși bărbații care o curtau erau și ei interesanți, mai ales Lepikov — rusul. Ce om încântător! Avea farmecul acela specific european. Ce amuzant era când își ridica sprâncenele lui groase și negre și-și dădea ochii negri peste cap. Bietul om! Întreaga lui familie dispăruse undeva în Uniunea Sovietică. Era atât de trist când te gândeai la asta. Cum ar fi vrut să-i ia capul în brațe și să-l legene la pieptul ei, ca să-i ofere un pic de alinare. Dar Stephen n-ar fi permis niciodată așa ceva.

Cu stomacul acum plin, fetița își întoarse capul, lăsând din gură sânul și adormi. Pe buze avea un mic balonaș de lapte. Kate îi zâmbi, fără să se grăbească să se acopere. Gilla era o ființă atât de fascinantă când o priveai: chipul acela micuț, odihnindu-se într-un somn inocent, gropița din obrazul stâng. Ce binecuvântare! Ce miracol!

Kate își privi ceasul de la mână: zece și zece minute dimineața. Îl duse la ureche — încă mergea perfect după tot acest timp. Se gândi cu tristețe la mama ei care i-l dăruise în ziua în care Kate începuse școala de asistente medicale.

Ahhh!, mama, cât aș vrea să-ți poți admira nepoata, sânge din sângele tău și carne din carnea ta, vie și fericită!

Dar, poate, și ăsta fusese un noroc, o binecuvântare că mama ei se uita acum din ceruri la ele. Femeilor li se cerea să plătească un preț teribil de greu. Un al doilea soț... și chiar mai mulți... Kate simți un tremur cu gândul la ceea ce i s-ar putea cere să accepte. Și cât de ciudat era că cei doi preoți nu erau de acord în privința asta. În fața lui Stephen nici nu îndrăznea să ridice această problemă. Știa cum va reacționa. Camera de presiune din oțel, în care reverbera vesnicul pompat al aerului, crease între ei o legătură aparte, exclusivă, astfel că fata bănuia că Stephen știe bine la ce se gândește ea câteodată.

— A venit preotul, spuse Stephen.

Doar din tonul lui, chiar înainte de a ridica privirea, Kate știu că este vorba de părintele Cavanagh și nu de părintele Michael. Stephen îl plăcea pe părintele Michael, dar abia dacă îl tolera pe Cavanagh. Lui Kate îi venea greu să-l înțeleagă. E drept că părintele Michael era cel care îi căsătorise în Irlanda, dar era un om așa de aspru, cu fața lui lungă de cal, care nu zâmbea niciodată. Părintele Cavanagh însă era vesel și atitudinea lui te calma, te reconforta. El vorbea despre un Dumnezeu fericit, care

dorea pentru turma Lui de credincioși numai lucruri plăcute. Părintele Michael era sever și amenințător. Îi plăcea să vorbească ore în șir filosofie cu Stephen și câteodată deveneau amândoi atât de plicticoși.

Părintele Cavanagh luă un scaun și se așeză în fața lui Kate, iar genunchii lui aproape că-i atinseseră pe ai ei.

— Și cum ne simțim astăzi? întrebă Cavanagh, cu vocea plină și mieroasă. Gilla arată ca o zi cu soare încărcată de florile primăverii!

Kate văzu în oglindă cum se strâmbă Stephen doar la auzul acestor cuvinte. Fata știa și ce gândește — Cavanagh era un pic absurd cu frazările lui irlandeze, pronunțate într-un accent englezesc spilcuit.

Preotul se aplecă în față și atinse un deget de la piciorul Gillei. Copilul se încruntă puțin, dar își continuă somnul nevinovat, atunci când preotul își retrase mâna.

— Vai, Kate, dar azi ai o lumină deosebită de sănătate pe chip. Ai nevoie de ceva anume? Ai sufletul împăcat?

— Nu m-am simțit niciodată mai bine, părinte.

— Asta ți se trage de la cură, spuse preotul. Îți întărește trupul. Privește cum au ajutat-o injecțiile pe Gilla să treacă peste inconvenientele faptului că s-a născut prematur.

— E un miracol, fu ea de acord.

— Dumnezeu e plin de resurse, spuse preotul, și-o bătu ușurel pe genunchi. Se ridică în picioare, dar mâna nu părăsi genunchiul fetei prea curând.

— Pleci atât de repede, părinte? întrebă ea.

— Am fost rugat să nu stau mult azi. Ai un vizitator important care tocmai așteaptă să te vadă. Și asta e o minune, Kate! Ești o persoană foarte prețioasă pentru noi toți. Mă rog pentru tine și Gilla în fiecare dimineață la slujbă.

Aruncându-i lui Stephen un zâmbet strâmb, părintele Cavanagh părăsi încăperea.

— Un vizitator? se miră Kate.

Gilla scânci, Kate o legănă ușor, privind spre Stephen.

— Eu unul habar n-am despre cine este vorba, spuse Stephen. Mie nu mi-au spus nimic.

Kate ridică din umeri. Simțea în aer pericolul. Ceva se schimbase, da... Nu se mai auzea târșâiala de pași de pe coridor. Aerul din cameră i se păru deodată stătut, îmbibat de mirosul de tutun, pe care preotul îl lăsa întotdeauna în urma lui.

Ușa prin care ieșise părintele Cavanagh se deschise brusc și Rupert Stonar pătrunse în încăpere, însoțit de un bărbat în uniformă de ofițer de marină. Străinul avea umeri largi și brațe lungi. Fața lui era extrem de îngustă, cu un nas imens și drept de roman, care aproape umbrea o gură mică și o bărbie ascuțită. Ochii erau așezați prea aproape unul de celălalt, se gândi Kate, dar genele erau lungi și răsucite. Pe Stonar îl cunoștea, așa că îi aruncă o privire întrebătoare

— Vă prezint pe Amiralul Francis Delacourt, spuse Stonar. Amiralul, cum probabil știți deja, este șeful Comandei Barierei și, de la nenorocirea produsă în New York, este practic capul Națiunilor Unite. Amiralul Delacourt a fost cel care v-a salvat trimițând o barjă și un remorcher, atunci când a izbucnit războiul civil în Irlanda.

— Vă suntem foarte recunoscători, spuse Stephen. Dădu mâna cu amiralul simțindu-i strângerea fermă și uscată.

Delacourt se întoarse apoi spre Kate, căreia îi sărută ceremonios mâna, aplecându-se adânc.

— Încântat, spuse el.

Kate roși și privi în jos spre copil. Gilla alese tocmai acest moment pentru a-și goli vezica.

— Oh, vai! spuse Kate, trecând copilul în brațele lui Stephen. Vrei să fii drăguț s-o schimbi tu, dragă?

Stephen luă copilul, simțind în palmă căldura umedă a scutecului.

— Schimburile sunt în cealaltă cameră, spuse Kate și zâmbi amiralului. N-am avut niciodată plăcerea să văd un amiral în came și oase.

— Vin și eu cu tine, Stephen, spuse Stonar, luându-l pe Browder de braț. Amiralul are de adresat o rugăminte lui Kate.

— Ce fel de rugăminte? întrebă Stephen, simțind o răceală bruscă în atitudinea lui Stonar.

— Rugămintea este pentru Kate O'Gara, nu pentru dumneata, spuse Stonar, împingându-l pe Stephen spre cealaltă cameră.

— O cheamă Kate Browder! Iar eu sunt soțul ei. Stephen se înțepeni în loc, refuzând să se miște.

— Ah! Presupun că încă n-ai aflat, spuse Stonar. Femeile nu vor mai purta de acum încolo numele de familie al bărbaților lor. A fost legalizată descendența matriliniară, numele tatălui fiind de acum încolo secundar și facultativ.

— Ce lege mai e și asta? întrebă Stephen.

— Legea acestei lumi. Impusă de Națiunile Unite, spuse Stonar, încercând din nou să-l împingă pe Stephen spre cealaltă cameră.

— Nu plec nicăieri de aici! spuse Stephen. Dă-mi drumul la braț!

— Fiți atenți! strigă Kate. Să nu loviți copilul!

— Lasă-l, spuse scurt Amiralul Delacourt. E bine să fie și dânsul prezent, cu toate că rugămintea îi este adresată doamnei.

Stonar eliberă brațul lui Stephen, dar rămase în continuare lângă el.

— Ce rugăminte? repetă Stephen întrebarea.

— Mi-am pierdut întreaga familie — victime ale molimei, spuse Delacourt. Rugămintea mea este ca doamna să-mi ofere un copil.

Stephen vru să se repeadă la el, încă cu copilul în brațe și arătând un pic caraghios. Stonar îl opri, punându-i un braț dinaintea pieptului.

— Atenție la copil, idiotule!

Dar Stonar îl apucă ferm pe Stephen de braț.

— De ce vă șochează o astfel de rugăminte? întrebă liniștit Delacourt, privind către Stephen. Sunt sigur că vă dați seama că ăsta este acum procedeul normal... Există atât de puține femei. Pur și simplu nu vreau ca neamul meu să se stingă.

Kate se sculă în picioare, netezindu-și cu mâna fusta. O privire scurtă în oglindă îi spuse că avea o pată mare de umezeală în poală, acolo unde-și ținuse copilul. Fața ei era extrem de palidă.

— Și nu există alte femei care..., nu putu să-și ducă până la sfârșit fraza.

Stonar vorbi, încă ținându-l de braț pe Stephen, care-l suporta doar de teama de a nu o lovi pe Gilla.

Spune-i, Kate! se gândi el. *Spune-i tu să se ducă dracului de aici cu rugămințile lui murdare cu tot.*

Apoi Stephen deveni încet-încet conștient de înțelesul spuselor lui Stonar:

— ... foarte puține femei au fost trimise către zonele devastate ale lumii! China, Argentina, Brazilia și Statele Unite sunt singurele națiuni care au acceptat prin votul liber al populației să-și împartă surplusul de femei capabile de a procreea, spuse Stonar. Anglia va primi o mie și ceva, atât.

Ca vitele, gândi Kate. Privi spre amiral. Era un bărbat puternic, influent, șeful Comandei Barierei. Asta însemna multe vase de război și sprijinul Națiunilor Unite. Dacă ar accepta propunerea lui, ar împiedica producerea multor neplăceri. Se uită rugător spre Stephen. Oare el nu

înțelegea asta? Hotărârea ei din urmă cu câteva minute doar i se părea acum o toană de copil, de fetiță prostuță și răsfățată. Se simțea de parcă se maturizase brusc.

— Amirale, vreți să fiți amabil să vă întoarceți cam peste o jumătate de oră? spuse ea. Stephen și cu mine avem de discutat. Zâmbi către Stonar. Domnule Stonar, fii dumneata atât de drăguț și schimb-o pe Gilla. Scutecele sunt în dulăpiorul de lângă leagăn.

Stonar luă copilul din brațele moi ale lui Stephen. Amiralul îi zâmbi lui Kate și se aplecă încă o dată peste mâna ei. El își aflase deja răspunsul în tonul vocii tinerei femei. Fata era rațională, semăna cu o franțuzoaică în această privință. Cine știe, poate că vor avea mai mult de un singur copil împreună...

În cealaltă cameră, Stonar lăsă grătarul leagănului și așeză copilul pe spate. Gilla lovi cu picioruşele aerul și gunguri de plăcere în timp ce el îi scotea scutecul ud. Amiralul îl ajuta. Ambii zâmbeau amuzați la gândul acestei scene — niște *bărbați ca ei* schimbând scutecele unui copil.

— Te va accepta, spuse Stonar.

— Ai simțit și dumneata asta în tonul vocii ei, nu-i așa? Amiralul ridică copilul și-i zâmbi. Se întreba dacă fetița chiar îi zâmbise cu adevărat sau erau doar gaze, așa cum se spune?

— Aș fi putut s-o aleg chiar eu, spuse Stonar, dar n-am să pot niciodată trece cu vederea faptul că este irlandeză.

— Doamne, Dumezeule, omule, doar nu continui să...

— Singurul meu fiu a fost ucis în timpul așa zisei Amnistii Sângeroase, în Belfast..., chiar după izbucnirea molimei. Era ofițer de parașutiști. L-au ucis în tortură...

— Oh! Îmi pare rău.

Amiralul puse fetița pe umăr și-o bătu ușurel cu palma pe spate, simțindu-se foarte patern. Fusese bine informat despre tulburările din Ulster. Un canadian de origine irlandeză îi vorbise câteva ceasuri bune despre aceste tulburări.

— De fapt, la originea revoltelor din nord a fost teama celor din Ulster de represaliile pe care catolicii le-ar fi putut iniția pentru toate oprimările din trecut.

Deși de două generații în Canada, omul vorbea ca un irlandez furios și-i înmână amiralului un articol apărut în Ulster și semnat de un anume William Boyce, comandantul Brigăzii Belfast:

"Ei bine, iată lucrurile de care ne-am temut pe drept cuvânt, dacă ne-am fi văzut stăpâniţi de catolicii din sud: interzicerea divorţului, declararea întreruperii de sarcină drept ilegală, suprimarea unor legi sanitare, toate lucrurile pe care le veţi găsi consemnate în Constituţia Irlandei. Ştim şi noi ce înseamnă o familie de catolic — cel puţin doisprezece copii, toţi ducându-şi zilele în mahalale şi gunoaie, cerşind pe străzi, murdari şi fără căpătâi."

— Chiar crezi că vom putea scoate în afara legii întreruperea de sarcină? întrebă Amiralul.

— Bineînţeles! Avem biserica de partea noastră. Cum am putea da greş? răspunse Stonar.

Eşecul civilizaţiei poate fi recunoscut după prăpastia dintre moralitatea publică şi cea personală. Cu cât este mai mare prăpastia căscată între ele, cu atât este mai aproape civilizaţia de eşecul ei final.

— Jost Hupp

Bill Beckett stătea singur în salonul rezervat pentru VIP — "very important persons" al avionului Air Force One — avionul prezidenţial. Locul mirosea a piele şi whisky de bună calitate. Îşi privi ceasul de la mână: 10:28 EST. Parada era programată să înceapă la ora unu după prânz, în Washington D.C. Privi în jurul lui la fotoliile goale, gândindu-se la ce însemna de fapt această izolare privilegiată. Ruckerman care dormea acum în micul dormitor de lângă salon, râsese cu hohote la vederea avionului:

— Numero Uno, Dumnezeule!

Preşedintele trimisese avionul special pentru ei doi şi un general plin pentru a-i însoţi şi a le explica totul despre ceremoniile care îi aşteptau în Washingon: o paradă, discursuri în faţa Camerelor reunite ale Congresului, medalii, un banchet oferit de Casa Albă. Generalul, un oarecare Walter Monk, părea prea tânăr pentru haina pe care o purta — numai zâmbete şi dinţi albi de reclamă, dar ochii îi erau cruzi, neîndurători.

Beckett oftă.

Cât de real i se părea acum tot ceea ce încercase să-i spună Marge la telefon.

— Eşti un erou, ascultă-mă pe mine!

Ce conversaţie ciudată, fetele care chicoteau şi scoteau mici ţipete excitate, declarându-i cât de mult îl iubesc, cât de faimos devenise şi apoi dându-i înapoi receptorul lui Marge:

— Mama are cu adevărat ceva important să-ţi spună.

— Se vorbește că vei fi propus pentru a candida la Președinție, spuse Marge.

Dumnezeule! Nici nu putea încă să-și revină, să absoarbă tot. Fusese prea aproape de proiectul molimei și pentru prea mult timp, iar viziunea lui se restrânsese doar la necesitățile de zi cu zi, determinate de cercetările lor pentru găsirea unei cure. Și apoi Marge sări la o nouă revelație, fără să-l fi pregătit cu nimic pentru asta, fără cea mai mică aluzie în timpul discuțiilor sumare prin telefon sau radio de dinainte — cuvintele ei aproape blocaseră sistemul lui de gândire:

— Bill, nu vreau să-ți faci griji. Tu ești Primul și așa vei fi mereu!

Primul. Cât de repede se instaurase în limbă acest nou jargon. Dar imediat știu și ce avea să urmeze; Kate O'Gara și Amiralul Delacourt dăduseră tonul printr-o Căsătorie Secundară.

— E însă mai bine să știi înainte de a ajunge aici, dragul meu, spuse Marge. De altfel totul va fi extrem de evident... sunt însărcinată.

Bill le auzea pe fete vorbind lângă mama lor:

— Spune-i despre..., restul cuvintelor se pierdu însă în eter.

— M-ai auzit ce ți-am spus, Bill?

— Te-am auzit.

— Pari supărat și încordat — te cunosc eu bine. Bill, trebuie să înveți să accepți aceste lucruri.

— Le accept.

— Tatăl copilului este Arthur Dalvig, iubitule. *Generalul* Dalvig. Este comandantul militar al regiunii noastre. O să-ți placă, ai să vezi.

— Parcă aș avea de ales...

— Bill, nu fi așa! A fost foarte bun cu noi. Fetele îl iubesc. Și, dragule, *a făcut posibile* o mulțime de lucruri grozave. Când situația atinsese pragul ei cel mai rău, el ne-a protejat... și, știi și tu... Iubitule, te rog. El știe că nu e decât un Secundar, că tu vei fi întotdeauna cel mai important pentru mine. El a acceptat acest lucru. Arthur te admiră foarte mult, Bill. El e unul din cei care susțin nominalizarea ta pentru Președinție.

Și de ce nu? se gândi Beckett. *Un președinte în familie poate fi un avantaj important într-o carieră de militar, nu?*

— Te iubesc, Bill, spuse Marge. Și iar fetele de lângă ea cu glasurile lor subțiri și agitate: "Spune-i despre..."

Dar ceea ce voiau fetele ca el să afle cu tot dinadinsul se pierdu iar în eter. Marge îi spuse că păstraseră restul pentru venirea lui. Apoi: Oh!

Fetelor! Bine, bine. Vor să-ți spun despre toți bărbații care le fac curte, dar ele sunt încă prea mici pentru asta. Vor trebui să aștepte până au cel puțin cincisprezece ani. Și în privința asta sunt categorică!

Beckett înțelegea că se întorcea acasă într-o lume complet schimbată, care nu mai semăna deloc cu cea pe care o părăsise la plecare.

Ca și Joe, de altfel.

Bietul Hupp. Visurile lui de a deveni un soi de agent de bancă care distribuie cunoștințe științifice cu largheță, dar cu o mână fermă și atentă — toate aceste visuri se spulberaseră. Nu rămăsese decât trezirea la cruda realitate a acestei noi civilizații.

— Suntem niște vaci, spusese Hupp.

Îi amuțise pe toți ceilalți membri ai Echipei cu ieșirea lui. Erau toți patru, adunați pentru ultima dată împreună, înainte de a se despărți pentru totdeauna. În jurul lor era decorul impersonal, în faianță, crom și porțelan al sălii de mese de la Huddersfield. Masa lor era așezată într-un colț, dar locul zumzăia de activitate. Huddersfieldul devenise o răscruce de drumuri în noua lume și oricare dintre punctele lui era supra-aglomerat.

— Joe e supărat fiindcă echipa noastră se destramă, încercă Lepikov o explicație.

— Joe are dreptate, interveni Danzas.

— Tu n-ai fost crescut la țară cum am fost noi crescuți, Serghei, spuse Hupp. N-ai cum înțelege ce înseamnă o biată vacă proastă. Dar țăranul nu se repede niciodată la vaca lui s-o înjure, sau să-și verse necazul pe ea.

Danzas aprobă din cap ca un bătrân înțelept.

— Cu vaca vorbești blând, continuă Hupp. O hrănești bine. O țesăli și o cureți, îi acorzi cea mai bună îngrijire medicală. O tratezi cu blândețe, dar ferm, exact așa cum s-au comportat Stonar și amicii lui cu noi. Ei se pricep la vaci! Când vaca și-a băgat capul în jug, pui piedica și-i închizi capul acolo, apoi te apuci să-i mulgi laptele dulce și gras, asigurându-te că ai extras până la ultima picătură, astfel încât biata creatură să nu cumva să se îmbolnăvească de friguri din cauza a ceea ce a rămas înăuntru.

Beckett îi povestise toate acestea generalului Monk în timpul primei jumătăți a zborului, privind atent expresia amuzată și interesată din ochii bărbatului. Cum era posibil ca un viitor candidat la scaunul de Președinte al Statelor Unite să adopte o asemenea viziune?

Omul din fața lui va fi evident o vacă foarte încăpățânată, cu apucături de taur, se gândi Beckett. După ce Monk îl lăsă singur, Bill începu să-și alcătuiască în minte un discurs potrivit pentru campania electorală:

— Avem nevoie de un om de știință la Casa Albă. Avem nevoie de un om care să cunoască adevăratele pericole cu care se confruntă lumea. Avem nevoie de cineva capabil să evalueze natura reală a rezultatelor ieșite din laboratoarele științifice.

Da! Bagă-le în cap ideea că și până acum Ciuma Albă ar fi putut fi evitată, dacă în locul unui politician, ar fi fost Președinte un om de știință. Asta o să-l ajute să-i câștige de partea lui.

"Câte o femeie pentru fiecare bărbat!"

Era un slogan electoral bun și s-ar putea dovedi chiar un obiectiv realizabil. Deși ideea purta în ea nuanțele periculoase ale proprietății asupra femeii. Trebuiau oare tratate femeile drept niște ostatice ale viitorului omenirii?

Dar Hupp avusese foarte multă dreptate și în privința acestui lucru: *"Ele au nevoie de noi, să le ia naiba!"*

Era din ce în ce mai evident că O'Neill crease mai mult decât se așteptase el însuși în laboratorul lui rudimentar. Acum că oamenii începuseră să circule din nou, trecând vechile granițe sau pe cele nou apărute, începuseră să apară boli, niciodată până atunci observate. O'Neill fusese probabil o fabrică umblătoare de răspândire a infecției. I se putea urmări traiectoria după unele boli care apăreau ici și colo. Dumnezeule! Un singur om fusese capabil de un astfel de lucru!

Oare O'Neill încă mai hoinărea nebun prin Irlanda? Tot ce era posibil. Căci Irlanda redescoperise o formă a acelui respect primitiv pentru nebuni. Bill îi credea pe irlandezi perfect capabili să-l adăpostească, să-l hrănească și să-l protejeze pe O'Neill. Poveștile care se scurgeau din Irlanda nu puteau fi complet respinse — erau zvonuri, legende... La țară, oamenii scoteau afară, pe prag, mâncare și băutură, așa cum făcuseră în vremi trecute pentru spiridușii pădurilor. Repetau acum tradiția pentru Nebun. Erau atâtea povești spuse și presa le relata necontenit:

"Am auzit un urlet noaptea, jos, acolo, în vale și nu era deloc urlet de om. Era sigur Nebunul! Laptele pe care l-am lăsat pe prag, dimineața dispăruse."

EPILOG

Obiectivul unora dintre cei care au propus legiferarea cercetărilor cu ADN recombinat este folosirea puterii guvernamentale în suprimarea ideilor care altfel ar putea decurge dintr-o asemenea cercetare. Acest lucru ne-ar duce înapoi la o eră a dogmatismului, din care omenirea nu a scăpat decât recent. Asta pe lângă faptul că ar fi o sarcină lipsită de eficacitate. Este imposibil să stai la infinit în calea explorării adevărului.

Cândva, undeva, oamenii vor învăța acest adevăr!

— **Philip Handler**
Președintele Academiei Naționale de Știință

FRANK HERBERT
Unul dintre cei mai mari creatori de SF din lume

8 octombrie 1920 — 11 februarie 1986
Tacoma, Washington — Madison, Wiscosin

Opera (selecție):

» Ciclul **"DUNE"** - *12 milioane exemplare în 14 limbi*
» **Dune** (1965)
» **Dune Messiah** (1969)
» **Children of Dune** (1976)
» **God Emperor of Dune** (1981)
» **Heretics of Dune** (1984)
» **Chapterhouse Dune** (1985)

» **The Dragon in the Sea** (1956)
» **The Green Brain** (1966)
» **Destination: Void** (1966)
» **The Eyes of Heisenberg** (1966)
» **The Heaven Makers** (1968)
» **The Santaroga Barrier** (1968)
» **Whipping Star** (1970)
» **The Worlds of Frank Herbert** (1970)
» **Soul Catcher** (1972)
» **The God Makers** (1972)
» **Hellstrom's Hive** (1973)
» **The Book of Frank Herbert** (1973)
» **Threshold: The Blue Angels Experience** (1973)
» **The Best of Frank Herbert** (1975)
» **The Dosadi Experiment** (1977)
» **The Jesus Incident** (cu Bill Ransom) (1979)
» **Direct Descent** (1980)
» **The White Plague** (1982)
» **The Lazarus Effect** (cu Bill Ransom) (1983)
» **A Man of the World** (cu Brian Herbert) (1986)

ISBN 973 9021 12 3